

Giới thiệu Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi

Mở ra câu chuyện ngôn tình sắc nổi bật, truyện Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi của tác giả Sương Nhiên kể về cô, ái nữ của đại ca Hắc bang, điểm lệ vô song (xinh đẹp có một không hai), mị hoặc chúng sanh, nhưng vô tâm vô tình, lãnh nhược băng sương (lạnh lùng).

Anh, bá chủ hắc đạo, lãnh khốc vô tình, lòng dạ độc ác, một phát dậm chân, nhân vật cả hắc đạo đều phải chấn động mấy lần, đứng là không gập không nên duyên, một cuộc báo thù anh gặp được cô.

Từ đó câu truyện hay về cuộc sống của bọn họ bởi vì đối phương mà thay đổi, khi lãnh khốc chống lại máu lạnh, cây kim chống lại râu, cuối cùng người nào thần phục, người nào lại cứu vớt người nào? (văn nữ mạnh)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Thanh Bang Bị Diệt (Một)

Năm năm trước, thành phố A.

Ban đêm đầu hạ, gió mát hiu hiu, từng trận dạ hương. Con đường trong thành phố bốn phương thông suốt, đèn đường lấp lánh, nhìn qua đèn đỏ leo lét. Từng nóc nhà cao tầng đứng sừng sững, thấp thoáng ở bóng đêm trắng đến tận trời. Một vài ngọn đèn đêm đầy màu sắc chọt lóe chọt lóe, tô điểm cho ban đêm không ngủ ở thành thị.

Trên đường cái xe vội vàng qua lại không ngớt, người lui lui tới tới. Trong câu lạc bộ đêm của một quán bar cực kỳ náo nhiệt, có thể tùy ý thấy được đám người hoặc ngồi, hoặc đứng, hoặc từng nhóm điên cuồng nhảy múa ngọc trong vàng son.

Đối mặt với áp lực của cuộc sống thành thị làm cho bọn họ lựa chọn sống ban đêm, ở trong hoàn cảnh âm ỹ này mà buông lỏng mình, buông thả công việc ban ngày mang tới đủ loại phiền não cùng áp lực.

Nhưng, ở trong bóng đêm ồn ào náo nhiệt này, có một địa phương lại yên tĩnh. Một ngọn đèn đường nhỏ sáng ngời từ đường núi nổi thẳng đến giữa sườn núi. Xa xa nhìn lại loáng thoáng có thể thấy được giữa sườn núi có một nóc toà nhà màu trắng lẻ loi.

Đó là một ngôi biệt thự xây dựng kiểu Châu Âu.

Màn đêm tối đen như mực, ngôi biệt thự màu trắng như ánh sáng, một đen một trắng này tương phản mãnh liệt, càng có vẻ quý dị hơn.

Trong biệt thự tối đen một mảnh, cũng yên tĩnh dị thường, yên tĩnh đến độ tiếng côn trùng kêu vang rất nhỏ bên ngoài biệt thự cũng có thể nghe được rõ ràng.

Tại đây ở trong bóng đêm yên tĩnh, âm thanh vang lên, từng bóng đen nhẹ nhàng linh hoạt tựa như âm hồn hướng đến gần biệt thự trên núi, chọt lóe rồi biến mất ở trong bóng đêm, nhanh đến độ không phân rõ bóng đen kia là người hay là quỷ.

Ban đêm gió lớn, thật là một buổi tối giết người rất tốt.

Mộc Đồ đứng ở trong bóng đêm, nhìn người của mình đã đến nơi toàn bộ, khoe miệng nâng lên, cười không ra tiếng. Hôm nay, thật sự là một ngày rất tốt; tối nay, ngôi sao lấp lánh, thật sự là một buổi tối tốt.

Mộc Đồ chậm rãi đi tới ngôi biệt thự màu trắng, cười đắc ý.

Có ai sẽ nghĩ tới ngôi biệt thự cô lập ở lưng chừng núi này lại là tổng bộ của Hồng bang? Nghĩ lại lúc hắn nhận được tin tình báo, cũng đã khó tin.

Cho tới nay Thanh bang của bọn họ cùng Hồng bang là hai bang phái lớn trong hắc đạo của thành phố A, có địa bàn của riêng mình, anh em của riêng mình, cho tới bây giờ đều là nước giếng không phạm nước sông.

Nhưng kể từ hai năm trước, Hồng bang tuôn ra một con hắc mã Hồng Bưu, Thanh bang của ông liền bị quản chế khắp nơi, rơi vào tình thế xấu. Vốn trên nguyên tắc mọi người đều là người trong đồng đạo, lại nể tình Hồng Bưu này là một hậu sinh trẻ tuổi, tuổi trẻ khí thịnh, nghĩ hắn cũng không có dám làm ra chuyện quá đáng.

Hơn nữa Thanh bang bọn họ cùng Hồng bang ít nhiều gì cũng có chút giao tình, nể mặt đại ca Hồng bang có quen biết với mình, Mộc Đồ căn cứ ý nghĩ dĩ hòa vi quý cảm thấy cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp, nhìn một chút thì qua thôi.

Nhưng ai ngờ Hồng bang lại không biết phân biệt, đem sự nhượng bộ của Mộc Đồ ông thành quả hồng mềm dễ bóp, động tác càng lúc càng lớn. Từ lúc mới bắt đầu giành một địa bàn nhỏ, thuộc hạ và một vài anh em ra tay phát triển đến mức theo dõi tất cả vùng đất của Thanh bang ông, hơn nữa đã thương nhiều người quản lý ở vùng đó.

Vì thế không thể chịu đựng được nữa.

Cho nên ngoài mặt Mộc Đồ không biến sắc, để cho Hồng bang bắt nạt, vụng trộm nghĩ tới làm thế nào tiêu diệt Hồng bang. Ông đang nghĩ nếu như Hồng Kinh Thiên đã không nể mặt mũi của ông mà công khai dung túng Hồng Bưu ra tay với Thanh bang bọn họ, như vậy cũng đừng trách ông lòng dạ độc ác.

Những năm gần đây, mặc dù Thanh bang cùng Hồng bang vẫn bình an vô sự, tất cả đều tuân thủ bốn phận quản lý địa bàn của mình, nhưng ai cũng lén lút muốn nuốt địa bàn của đối phương.

Lần này Hồng bang đã chủ động khơi lên sự việc, như vậy cũng đừng trách Thanh bang của ông nhân cơ hội trả đũa, mượn cớ diệt Hồng bang.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thanh Bang Bị Diệt (Hai)

Nhưng, Hồng bang có thể chống lại với Thanh bang của ông, dĩ nhiên cũng không phải khinh địch như thế là có thể động được. Hơn nữa Hồng Kinh Thiên là lão hồ ly có nhiều nơi ẩn nấp, thường xuyên thay đổi địa phương, căn bản không biết tổng bộ của bọn họ đến tốt cùng ở nơi nào.

Lúc này mới khiến cho ông cần phải vừa ẩn nhẫn vừa âm thầm phái người đi điều tra Hồng bang, trải qua hơn một năm cố gắng, rốt cuộc cũng truyền về tin tức, nói cho bọn họ biết chỗ này chính là chỗ ở của tổng bộ Hồng bang.

Nhận được tin tức này Mộc Đồ ông cũng không có cao hứng quá mức, làm sao ông có thể dễ dàng tin tưởng tin tức này. Sau khi nhận được tin tức này, thì ông phái người theo dõi ở địa phương này lâu dài.

Trải qua một thời gian quan sát, cho đến lúc thấy thủ lĩnh Hồng bang ra vào nơi này mấy lần, rốt cuộc cũng xác định đây chính là ổ của Hồng bang.

Hôm nay, khi người của ông truyền về tin tức nói cấp trên của Hồng bang xuất hiện lần nữa ở trong ngôi biệt thự này, cho nên tự mình dẫn người tới nơi này vây đánh.

Bị uất ức hai năm, cuối cùng cũng phun ra được cái như rồng mây. Từng người một của Thanh bang xoa tay, hận không thể lập tức diệt con chó này.

Nghĩ tới đây, trong mắt Mộc Đồ chợt lóe ánh sáng lạnh, lắc mình một cái hướng phía trước nhảy tới. Đêm nay thoảng một cái, cả con đường sẽ không còn sự tồn tại của Hồng bang, có chỉ là Thanh bang của ông. Đây chính là chọc Thanh bang của ông, cũng cái giá phải trả khi chọc đến Mộc Đồ ông.

Mộc Đồ cách xa chỗ biệt thự hơn 10m thì đứng lại, nhìn này toà màu trắng ngủ say, âm thầm gọi khẽ: "Mộc Vũ"

Trong bóng tối một người con trai lắc mình ra đứng ở trước mặt của Mộc Đồ khom người nói: "Bang chủ"

"Tình huống thế nào?" Mộc Đồ nhìn biệt thự nơi xa, trong lòng thoảng qua một cảm giác quái dị, không yên tâm mà hỏi.

"Bang chủ yên tâm, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng, tối nay Hồng bang sẽ tan thành mây khói" Mộc Vũ trả lời, trong giọng nói tràn đầy một chút hưng phấn cùng hồi hộp.

Thanh bang nhìn Hồng bang rùng rã hai năm, tổn thất bao nhiêu anh em đúng lúc để cho bọn họ nợ máu trả bằng máu rồi. Trong hai năm qua, trong bang không có ai là không bức bối, các anh em đã sớm hận không thể đánh tới cửa tiêu diệt Hồng bang, nhưng mỗi lần đều bị Bang chủ khuyên nhủ, nói gì nhỏ không nhện sẽ loạn mưu lớn. Nói gì chặt cỏ phải trừ tận gốc, cần phải một kích làm cho Hồng bang không hứng nổi gió, làm cho không dậy nổi sóng.

Lúc ấy hần và đám anh em suy nghĩ giống nhau, cũng cảm thấy Bang chủ mềm yếu, sợ hãi Hồng bang, thiếu chút nữa hần cùng với đám anh em, đi lập đình núi khác.

Sau lại vẫn là Bang chủ khuyên ở lại, ở lại bên cạnh Bang chủ. Bây giờ suy nghĩ một chút thì ra Bang chủ thật sự không có lừa gạt bọn họ, Bang chủ thật sự không phải kẻ mềm yếu dễ bắt nạt, ông ấy chỉ là đang tìm một cơ hội, một cơ hội diệt Hồng bang.

Mà hôm nay, cơ hội tới, hần và đám anh em ngày ngày ngắm đêm trông cơ hội tới mà bật hơi như rồng mây.

"Hành động" Mộc Đồ khẽ mở môi mỏng, phun ra hai chữ dứt khoát.

"Hành động" lệnh truyền ra ngoài, trong bóng đêm truyền đến từng trận âm thanh tất tấc, từng bóng đen dựa sát đi về phía biệt thự.

Qua cửa sắt, lộn tường, từng bóng đen một tiến vào trong biệt thự.

Nhìn người của mình tiến vào toàn bộ, hai tay của Mộc Đồ tựa sau lưng đứng ở cách đó không xa, một bộ dạng tình thế bất buộc.

Hồi lâu, trong bóng đêm đều không có truyền đến tiếng vang cần có, lông mày của Mộc Đồ hơi nhíu lại, nhìn phương hướng biệt thự thoáng qua không hiểu.

Đang lúc ấy thì, một bóng đen lác mình ra đến phía Mộc Đồ, mấy người đi theo ông cung kính nói: "Bang chủ, bên trong không có ai."

"Bên trong không có ai?" Trong mắt của Mộc Đồ lóe lên vẻ kinh ngạc. Thăm nghĩ: điều này sao có thể, không phải người của mình thấy rõ ràng sau khi người của Hồng bang đi vào cũng không có thấy đi ra ngoài qua sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thanh Bang Bị Diệt (Ba)

Mà lúc này, trong biệt thự lại không có ai?

Chẳng lẽ trong biệt thự này có đường hầm hay sao?

Nghĩ thầm, rồi Mộc Đồ nói với người tới: "Đi xem một chút"

Hai người một trước một sau đi về phía biệt thự, mới vừa vào cửa chính. Thì một tiếng đùng, cả ngôi biệt thự nhất thời đèn đuốc sáng trưng, chiếu lên làm Mộc Đồ mở mắt không ra.

Mà người mới vừa cùng tiến vào với Mộc Đồ, đã sớm bị ánh đèn ở nơi này tạo thành ảo giác ẩn thân không thấy.

"Không tốt" Mộc Đồ ở trong lòng thầm kêu một tiếng, vừa định mở miệng nói với người của mình rút lui. Thì một người từ trong ánh sáng chậm rãi đi tới phía Mộc Đồ, dáng vẻ thờ ơ này, nhìn qua muốn vô si bao nhiêu thì có bấy nhiêu vô si.

"Mộc Bang chủ, đã lâu không gặp" Hồng Kinh Thiên với vẻ mặt đắc ý nhìn về phía Mộc Đồ, trên mặt tràn đầy nụ cười giễu cợt. Muốn giết Hồng bang ông mà cũng không nhìn một chút xem mình có bao nhiêu khả năng, Hồng bang bọn họ cũng không phải là ngồi không.

"Bang chủ, chúng ta trùng kếp rồi." Không biết từ lúc nào Mộc Vũ đã đứng ở bên người Mộc Đồ, lại làm tư thế bảo vệ. Đi tới bước này, nếu như bọn họ vẫn không rõ là trùng kếp, đó chính là đầu heo.

Xem ra là trong bọn họ đã xuất hiện phản đồ rồi, lại còn làm bày rập ở chỗ này chờ bọn họ. Con bà nó, để cho hắn biết là ai bán đứng bọn họ, nhất định sẽ diệt cả nhà đối phương.

"Ừ" Mộc Đồ đến lúc này ngược lại bình tĩnh. Tranh đấu chính là như vậy, không phải là tôi thắng thì chính là anh thắng. Được làm vua thua làm giặc, xưa nay vẫn không thay đổi. Mà ông làm người bại, hoặc là khoanh tay chịu trời, hoặc là liều chết đánh cuộc. Mà Thanh bang bọn họ chưa từng khoanh tay chịu trời, cho nên liều mạng là nhất định.

Xoay người khẽ liếc nhìn những người Thanh bang vây ở bên cạnh mình, trong lòng thấy âm áp. Thanh bang bọn họ không có thứ hèn nhát, mọi người đều vẫn còn tốt lắm. Nhưng khi ánh mắt của ông chuyển tới trên người Hồng Kinh Thiên lần nữa, nhìn đến người bên cạnh ông ta thì trong lòng đau xót, ông làm thế nào cũng không có nghĩ đến Thanh bang lại xuất hiện phản đồ.

Nhìn Lâm Phàm trốn ở sau lưng Hồng Kinh Thiên, trong nháy mắt Mộc Đồ giống như già đi mười tuổi. Đó là con nuôi của ông, cũng là cô nhi ông chứa chấp. Từ nhỏ đã xem nó như con mà nuôi dưỡng, đối đãi giống như ruột thịt.

Lần này đối phó với Hồng bang cho nên mới phái nó đi, một là vì khảo nghiệm năng lực của nó, hai chính là mình tin tưởng nó còn hơn những người khác.

Không nghĩ đến người mình tin tưởng nhất, cũng là người bán Thanh bang và ông, lúc này bảo sao mà ông không thất vọng đau khổ.

Bây giờ Mộc Vũ đứng ở bên cạnh Mộc Đồ cũng nhìn thấy Lâm Phàm núp ở sau lưng Hồng Kinh Thiên, giờ mới hiểu được phản đồ lại là anh em tốt, bạn tốt của mình. Nhất thời một trận lửa giận ở trong lòng bay lên, hướng về phía Lâm Phàm ở đối diện mắng to: "Lâm Phàm, mày là con chó, đồ ăn cây táo rào cây sung, thế mà lại phản bội Thanh bang."

Lâm Phàm ở đối diện nghe tiếng giận mắng của Mộc Vũ, không nói tiếng nào. Y vẫn núp ở sau lưng của Hồng Kinh Thiên, vụng trộm nhìn Mộc Đồ cùng Mộc Vũ ở đối diện. Thời khắc đều đề phòng, sợ bọn họ đột nhiên xông lại giết mình.

"Lâm Phàm, mày là tên vong ân phụ nghĩa, sao không dám đứng ra, chột dạ à? Có bản lĩnh thì đứng ra, núp ở sau lưng người khác thì có bản lĩnh gì. Có bản lĩnh cũng đừng làm con rùa đen rút đầu, đứng ra."

"Thế nào, không dám sao? Mày là đồ vô sỉ, ban đầu nếu như không phải là Bang chủ, mày đã chết sớm rồi." Mộc Vũ kích động mà mở miệng mắng to, nếu như không phải là Mộc Đồ vẫn lúi lét kéo hần, thì hần đã sớm xông tới rồi.

"Mộc Bang chủ, anh thật đúng là có cách dạy nha. Vị này hình như là con nuôi của anh nhì." Hồng Kinh Thiên ở đối diện nghe tiếng mắng to của Mộc Vũ, trên mặt luôn duy trì nụ cười tựa như trào phúng, tư thế ra vẻ người thắng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Thanh Bang Bị Diệt (Bốn)

Hôm nay mọi người của Thanh bang bị vây, thật đúng là đi vào dễ dàng đi ra khó khăn. Đây chính là cơ hội ông chờ đã lâu mới chờ được, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua.

Về phần đối phương mắng to, ông cũng không thèm để ý, bởi vì mắng cũng không phải là mình. Mặc dù Lâm Phàm quy thuận mình, nhưng nói trắng ra chính là một con chó, còn là một con chó ăn không quen. Lần này nếu như không phải là vì lật lại Thanh bang, ông làm sao sẽ lưu lại thứ người như thế.

Lại nói, ông thật là có chút xót xa cho Mộc Đồ, nuôi mấy chục năm, cũng không có nuôi dưỡng tốt. Lại nuôi ra cái loại người vong ân phụ nghĩa.

"Khiến Hồng bang chủ chê cười." Mộc Đồ đối mặt với giễu cợt của Hồng Kinh Thiên, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng đôi tay đã siết thật chặt, thậm chí ngay cả móng tay đâm sâu vào trong thịt, cũng không cảm thấy đau đớn. Trong lòng tuy lửa giận rất lớn nhưng cũng không thể phát tác được.

Bọn họ bây giờ là người thua, ông phải tinh táo, như vậy có lẽ còn có một đường sống, nếu không, không chỉ có ông, mà cả Thanh bang đều phải chôn vùi ở chỗ này.

"Lại nói Hồng mỗ thật sự là phải cảm tạ Mộc Bang chủ, nếu như không phải là anh dạy ra đứa con nuôi tốt, chúng tôi sao có thể dễ dàng dẫn cho anh cắn câu như vậy, hơn nữa còn mang đến một phần lớn của Thanh bang." "Mọi người nói có đúng hay không?" Nghe được lời nói của Hồng Kinh Thiên, mọi người của Hồng bang nhất thời nở nụ cười rền vang, những người của Thanh bang giận đến mức nổi trận lôi đình.

"Tao liều mạng với tụi bây." Mộc Vũ nghe được lời cười nhạo của đối phương, cũng không còn nhịn được nữa, tóc dựng lên. Nâng súng bắn tới phía Lâm Phàm.

Hôm nay hần nhất định phải tự tay giết cái tên kiêu ngạo này.

"Phanh '" Một tiếng súng vang lên, đạn xuyên qua từ bên người Lâm Phàm, bắn vào trong vách tường đối diện.

"Bảo vệ Bang chủ." Nghe tiếng súng vang lên, người bên cạnh Hồng Kinh Thiên lập tức nhào tới bên ông ta, bảo vệ ông ta đi thẳng vào trong phòng bên cạnh.

Những họng súng khác nhắm ngay Mộc Vũ bắn thẳng đến. Đạn gào thét tới, Mộc Vũ đưa tay che chở Mộc Đồ nằm trên đất, sau đó lăn lộn, lăn sang một bên. Súng trên tay cũng không có nhả rồi, bắn tới phía người của đối phương.

"Bang chủ, bảo các anh em bảo vệ ngài rút lui trước, tôi cản ở phía sau." Mộc Vũ liên tục bắn mấy phát, tranh thủ nói với Mộc Đồ ở bên cạnh.

"Các anh em, bảo vệ Bang chủ rút lui trước." Một tiếng này, là nói với đám anh em ở gần Mộc Đồ.

Trước mắt tình huống này, dù nhiều lành ít. Nhưng mặc kệ như thế nào, bọn họ cũng phải thử một lần, nhất định phải che chở cho Bang chủ rút lui ra khỏi đây. Chỉ cần Bang chủ sống, thì Thanh bang cũng sống.

"Mọi người cùng nhau rút lui." Mộc Đồ nổ hai phát súng về phía người của Hồng bang, từng bước từng bước, liên tục ngã hai người. Sau đó Mộc Đồ liếc nhìn rồi trầm giọng nói.

Là ông khinh thường, mới để cho các anh em rơi vào bao vây của kẻ địch, hiện tại ông làm sao có thể bỏ các anh em của mình lại mà chạy trốn chết chứ. Đó cũng không phải là phong cách của Mộc Đồ ông, muốn sống cùng nhau sống, muốn chết thì cùng chết.

Hôm nay cho dù chết ở chỗ này, ông cũng sẽ không thoát đi một mình, đó là kiêu ngạo của ông.

"Bang chủ, giữ được núi xanh, lo gì thiếu củi đốt. Ngài là hi vọng của Thanh bang chúng ta, ngài sống, Thanh bang sống." Nghe thấy phân phó của Mộc Vũ, mấy anh em Thanh bang đi tới, mang Mộc Đồ đi. Bang chủ là hi vọng của Thanh bang, bọn họ có thể chết, nhưng Bang chủ nhất định không thể có

chuyện.

"Muốn đi, không dễ dàng như vậy." Trong bóng đêm một thanh âm như Tu La đột nhiên vang lên, làm cho không người nào là không rung mình. Những người của Thanh bang quay đầu nhìn lại, Hồng Buru mang theo mấy người chặn đường lui duy nhất bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌC TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Thanh Bang Bị Diệt (Năm)

Mà ở sau lưng Hồng Buru, từng một bóng người màu đen nằm dưới đất, không cần suy nghĩ cũng biết là người của Thanh bang bọn họ.

Tên này quả thật như âm hồn, xuất hiện lúc nào bọn họ cũng không biết, huống chi lại còn giết nhiều anh em bọn họ như vậy.

Khó trách kẻ từ sau khi hắn xuất hiện, Hồng bang liền bắt đầu lớn mạnh, thì ra là có bản lãnh bức này.

"Bang chủ?" Anh em của Thanh bang nhìn Hồng Buru đột nhiên xuất hiện ở phía sau bọn họ, thì cùng nhau nhìn về phía Mộc Đồ.

"Cùng bọn họ liều mạng." Mộc Đồ biết hôm nay bọn họ đừng có nghĩ sẽ rời khỏi nơi này, thật bình tĩnh nói với mọi người. Người của Thanh bang ông cho dù chết, cũng phải kéo một hai cái đệm lưng .

"Tôi khuyên các người vẫn là bỏ vũ khí xuống, quy thuận Hồng bang tôi. Bắt đầu từ ngày mai, Thanh bang sẽ bị xoá tên ở trên hắc đạo." Hồng Buru lạnh lùng nói, một đôi mắt lại nhìn chăm chăm vào Mộc Đồ, trong mắt tràn đầy thù hận, giống như Mộc Đồ là kẻ thù giết cha của hắn vậy.

"Hãy bớt nói nhảm đi, Thanh bang tao không có thứ hèn nhất." Súng trong tay Mộc Vũ chỉ về phía Hồng Buru, gương mặt quyết tuyệt.

"Ha ha, không có thứ hèn nhất. Tôi nhớ là Lâm Phạm không chỉ có là người của Thanh bang các người, hơn nữa còn là con nuôi của Mộc Bang chủ nha." Giọng lạnh bạc, cười nhạt, chọc cho những người Thanh bang hận không thể ăn Hồng Buru trước mắt.

Bọn họ khó có thể quên tất cả đều là do tên đàn ông này làm ra. Nếu như không phải là hắn ta thường đến địa bàn của Thanh bang khơi lên rắc rối, không phải hắn ta khắp nơi đều nhằm vào Thanh bang, bang chủ của bọn họ sao lại gấp tiêu diệt sạch Hồng bang như vậy, từ đó bọn họ trúng gian kế.

"Cậu rốt cuộc là ai? Tại sao luôn nhằm vào Thanh bang tôi?" Mộc Đồ nhìn cặp mắt của Hồng Buru, không có bỏ qua thù hận trong mắt hắn ta. Ông biết người trước mắt này hận mình, nhưng Mộc Đồ lục khắp trí nhớ của mình cũng không có phát hiện lúc nào thì mình đắc tội qua dạng người này.

Mặc dù Thanh bang là Hắc bang, nhưng ông cũng không giết người vô tội lung tung, hơn nữa cũng rất ít đắc tội với người nào, ông vẫn luôn làm theo dĩ hòa vi quý. Làm sao người trước mắt có thể lại giống như có thâm thù đại hận với mình, điều này làm cho ông thật sự không hiểu rõ.

"Về cái vấn đề này, ông đi hỏi Diêm vương gia đi." Hồng Buru lạnh lùng nói, giờ súng bắn tới Mộc Đồ.

"Bang chủ" Mộc Vũ ở một bên vừa nhìn, thì biết Hồng Buru muốn giết Mộc Đồ, nên không chút suy nghĩ mà trực tiếp chắn trước người của ông.

"Phanh" một tiếng, đạn xuyên qua áo đen tiến vào trong cơ thể của hắn, máu tươi đỏ hồng từ vết súng chảy ra, thấm ướt áo màu đen, dưới ánh đèn càn phát lên đỏ tươi.

"Mộc Vũ" Mộc Đồ xót thương kêu một tiếng, nhìn người ngã ở trước người mình, đưa tay tiếp nhận thân thể chậm rãi ngã xuống của hắn.

"Bang chủ, thật xin lỗi, Mộc Vũ không thể cùng ở bên người ngài rồi. Ngài hãy bảo trọng." Nét mặt của Mộc Vũ biểu lộ một nụ cười yếu ớt, chậm rãi nhắm nghiền hai mắt.

"Mộc Vũ" Ôm Mộc Vũ, lòng của Mộc Đồ đau đớn. Trên mặt đầy nước mắt, đều do ông khinh thường, nên hại không ít anh em của mình cũng hại cả Thanh bang.

Đều do ông mà.

"Lần này đến phiên ông." Hồng Buru cũng không thèm nhìn Mộc Vũ đã chết một cái, bắn một phát lên trên đầu Mộc Đồ, ngay giữa trán.

Mộc Đồ ôm Mộc Vũ, thân thể hai người cùng nhau ngã xuống về sau, mắt mở thật to, chết không nhắm mắt.

"Bang chủ" thấy Mộc Đồ ngã xuống, người của Thanh bang nhất thời đau xót kêu ra tiếng, thanh âm bi thương này xuyên thẳng thấu tận trời. "Ầm ầm" "ào ào" sấm sét vang dội, như một cây đao nhọn mở ra màn trời đen tối, mưa to thổi xuống, nện xuống đất. Trong màn mưa, từng một anh em của Thanh bang điên cuồng cùng chém giết người của Hồng bang, từng người một ngã xuống trong vũng máu.

Mưa càng xuống càng lớn, người càng lúc càng ít, máu hòa lẫn nước mưa theo sườn núi chảy tới, đỏ hồng đẹp đẽ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Cô Gái Mồ Côi Vân Phong (Một)

Đây là một túp lều nhỏ, gạch ngói xanh đen, cửa sổ màu đỏ. Nhìn qua có chút cũ kỹ lại làm người ta có một cảm giác phong cách cổ xưa.

Một góc viện nhỏ, mấy chậu hoa hồng đang nở rộ, hương thơm tập kích người, tươi đẹp như lửa.

Có một gốc cây đa lớn đứng ở giữa viện, cành lá rậm rạp, che trời tránh nắng, sức sống bùng bùng, ở ánh mặt trời mùa hè, lóe tia sáng xanh biếc. Bên ngoài mặt trời chiếu người, nhưng đứng dưới tàng cây lại mát mẻ vô cùng, thật là một chỗ nghỉ hè tốt nhất

Dưới tàng cây treo ngược một cái giường nhỏ làm bằng mây, không phải là quá rộng, vừa khéo chứa một người nằm ở phía trên. Lúc này, một cô gái áo trắng đang nằm ngang ở trên cao, giường nhỏ theo từng trận gió mát, lay động nhẹ nhẹ, ánh mặt trời loang lổ xuyên thấu qua lá cây chiếu vào trên người cô gái, để cho cô dính vào một tầng kim quang, chói mắt đến hoa mắt.

Một trận gió thổi qua, thân thể cô gái ở trên giường mây nhẹ nhàng nghiêng qua, xoay đầu lại. Lúc này mới thấy rõ khuôn mặt của cô gái, mặt trái xoan, lông mày không vẽ mà đậm, môi không tô mà hồng. Cặp mắt khép hờ, vẻ mặt bình tĩnh an tâm lại mang theo nụ cười thần nhiên, tựa như ngủ chập chờn, lại tựa như ngủ sâu. Mặc y phục màu trắng tôn lên làn da như ngọc, mềm mại ướt át. Mười ngón tay trắng nhỏ và thon dài, đang đắp ngang ở trên bụng, hai chân thon dài, kéo dài thẳng đến một đầu khác của giường mây.

Giường mây nhẹ lay động, mỹ nhân lay động, một bức vẽ mỹ nhân nằm ngủ xinh đẹp, làm cho người ta không dời mắt được.

Lúc này, truyền đến một tiếng bước chân nhỏ vun, một bóng dáng xinh xắn từ trong phòng đi ra ngoài, trên tay còn cầm một cái thảm lông cừu in hoa mẫu đơn màu trắng. Đó là một phụ nữ xinh đẹp, tóc vén lên thật cao, cao quý tao nhã, tuy người phụ nữ trung niên trước mắt thường có trang điểm, nhưng rất dễ nhận thấy năm tháng cũng không có lưu lại dấu vết quá lớn ở trên người của bà, một gương mặt trẻ con làm cho bà thoát nhìn qua, không vượt quá ba mươi tuổi, bàn tay nhỏ bé trong suốt như ngọc, cầm lấy cái chăn lông bước đi tới phía cây đa.

Bạch Ngọc Hoàn cầm cái chăn lông đi tới dưới cây đa, thấy cô gái đang ngủ say, khẽ cau mày, nhưng gương mặt có vẻ cứng chiều. Nhẹ nhàng cầm cái chăn lông trên tay đắp lên trên người của cô gái áo trắng, dịu dàng nhẹ nhàng chậm chạp, tràn đầy quan tâm, rất sợ đánh thức người ngủ say.

Nhưng, cô gái trên giường mây, lúc khoảnh khắc cái chăn lông che lên người, thì hô to một tiếng mở hai mắt ra, sáng trong sáng chói. Con ngươi đen như mực, sáng như ngôi sao, trong nháy mắt khiến cô gái áo trắng tản ra ánh sáng bức người. Mắt sáng lưu chuyển, lúc thấy rõ người đứng ở bên cạnh mình thì trên mặt dính vào một nụ cười âm áp, cười như hoa. Xoay người một cái từ trên giường mây nhảy xuống, nhìn người phụ nữ nhẹ nhàng hô: "Mẹ, sao ngài đi ra đây."

Đôi tay nhẹ nhàng đỡ cánh tay của Bạch Ngọc Hoàn, thái độ ra vẻ con gái nhỏ, từ từ đi tới bên cây đa khác. Không có cô gái che chắn, lúc này mới thấy rõ thì ra là ở phía sau giường mây đặt một cái bàn đá, bên cạnh có mấy ghế đá nhỏ. Trên bàn để một cái khay quả nho màu tím thủy tinh, nhìn qua mê người không dứt.

"Mẹ sợ con ngủ thiếp đi sẽ lạnh, nên mới cầm cái chăn lông tới đắp lên cho con, nhưng không ngờ đánh thức con." Bạch Ngọc Hoàn được cô gái áo trắng đỡ ngồi xuống ở trên băng đá bên cạnh, cặp mắt tràn đầy yêu thương nhìn con gái của mình.

Bà rất vui mừng vì con gái của mình trưởng thành, khéo léo hiểu chuyện, lại hiểu được yêu thương người, nhất là ngoan ngoãn phục tùng mình.

"Mẹ, thân thể con gái tốt lắm, nào có dễ bị cảm lạnh như vậy, ngược lại thân thể của ngài không tốt, nên nghỉ ngơi nhiều mới đúng." Cô gái áo trắng, cũng chính là Mộc Vân Phong nhìn mẹ mình, trong con ngươi tràn đầy đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Cô Gái Mồ Côi Vân Phong (Hai)

Kể từ khi cha mình qua đời, hai mẹ con cô phải nương tựa vào nhau mà sống, vì cô, mẹ chịu không ít khổ cực. Cũng là vì mình mà khiến cho bà chưa đến bốn mươi tuổi đã bị bệnh tật toàn thân, quanh năm phải lấy thuốc mà sống.

“Mẹ không có việc gì, ở lâu trong nhà cũng không tiện, nên ra ngoài hóng mát một chút, thuận tiện xem con đang làm gì.”- Bạch Ngọc Hoàn làm sao lại không biết con gái thương mình, tuy là thân thể của mình không tốt, nhưng ra ngoài dạo một chút cũng là chuyện tốt.

“Mẹ, con đã lớn rồi, con sẽ tự chăm sóc mình.” Mộc Vân Phong mỉm cười ngọt ngào, làm nũng rúc đầu vào ngực mẹ.

Ở trong ngực mẹ chính là chuyện ám áp trước đây, khiến cô tham luyến không dứt. Cũng chính cái ôm này đã an ủi cô, để cho cô bất luận là ở bên ngoài có bao nhiêu mệt mỏi, bị uất ức gì cũng đều tan biến. Kể từ khi cha cô qua đời, chỉ còn mẹ là người thân duy nhất, vì bảo vệ mẹ, vì để cho mẹ được yên tâm, cô chưa bao giờ nói cho mẹ biết việc cô làm ở bên ngoài.

“Đúng vậy, Phong nhi của mẹ đã trưởng thành, không làm mẹ đau lòng nữa rồi.” Bạch Ngọc Hoàn vừa vuốt đầu con gái vừa cười. Nụ cười tuy yếu ớt nhưng hạnh phúc, hạnh phúc ở mảnh đất nhỏ nhỏ này, tốt đẹp như vậy, ấm áp như vậy.

Nếu như ông ấy vẫn còn sống, thì một nhà ba người nhất định sẽ rất hạnh phúc. Bạch Ngọc Hoàn si ngốc nhìn con gái đang tựa vào ngực mình mà tâm hồn lại bay xa, giống như có thể xuyên thấu qua người cô nhìn ai đó.

“Mẹ, người lại đang nghĩ tới ba à?” Mộc Vân Phong ngẩng đầu nhìn mẹ mình, trong lòng chua xót. Cô biết mẹ lại đang nghĩ đến ba.

Nghĩ đến ba của mình, ánh mắt cô chợt sáng lên, ngay sau đó lại thay bằng nụ cười dịu dàng yếu ớt. Cô đưa tay ra ôm mẹ, im lặng không nói.

“Nếu như ba con vẫn còn sống, thấy Phong nhi ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, nhất định sẽ rất vui vẻ”. Nghe thấy con gái nhắc đến chồng mình, Bạch Ngọc Hoàn nở nụ cười tràn đầy hạnh phúc.

Chồng của bà là người rất nho nhã, mặc dù là đại ca hắc bang, nhưng ông lại chưa từng có độc ác như những người khác trong hắc đạo. Ông đối đãi với mọi người rất khiêm tốn, nhất là đối với mẹ con bà thì lại càng yêu thương chiều chuộng.

Chi tiếc, người tốt sống không lâu, ông đã bỏ hai mẹ con bà mà đi...

Tiếng thở dài của Bạch Ngọc Hoàn tràn ra bên môi, rồi lại nhanh chóng biến mất trong gió mát.

“Mẹ, người yên tâm, con nhất định sẽ báo thù cho cha.” Tiếng thở dài của Bạch Ngọc Hoàn tuy nhỏ, nhưng lại không thể giấu được Mộc Vân Phong, cô nhìn mẹ mình tràn đầy tình thương, ý hận trong đáy mắt toát ra, nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Nếu như ba cô còn sống, mẹ cô cũng không phải chịu nhiều khổ cực như vậy, cũng không cần ngày ngày ở sau lưng cô lấy nước mắt rửa mặt. Tất cả những điều này đều là do bọn người kia ban tặng. Vì mẹ, vì mối thù giết ba, Mộc Vân Phong cô nhất định sẽ khiến cho bọn họ nợ máu phải trả bằng máu.

“Phong nhi, mẹ không mong con báo thù, con tốt nhất nên ở bên cạnh mẹ...” Bạch Ngọc Hoàn vừa nghe con gái nói, thì vuốt đầu con, nói ra lời thành khẩn. Bà đã qua nửa đời người, cái gì cũng không hối tiếc, cũng không có ước nguyện gì khác, chỉ hi vọng con gái có thể ở cạnh bên mình, có thể tìm được người chồng như ý, sinh một hai đứa bé kháu khỉnh đáng yêu, cả đời hạnh phúc như thế là đủ rồi.

“Mẹ, con nghe lời mẹ, không báo thù nữa, vĩnh viễn ở bên cạnh mẹ.” Mộc Vân Phong khéo léo đáp lời, cô không muốn làm mẹ mình lo lắng. Nhưng cô cũng sẽ không dễ dàng buông tha như vậy, cô tuyệt đối sẽ không để những kẻ hại chết cha mình nhởn nhơ ở bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Cô Gái Mồ Côi Vân Phong (Ba)

Tại sao những người đó có thể cuộc sống sung sướng, trong khi mẹ con cô lại phải chịu khổ. Cô nhất định sẽ ăn miếng trả miếng, khiến những người đó cũng nếm thử một chút những gì họ đã đắc tội, thử một chút những khổ cực mà mẹ con cô phải chịu đựng.

Nghe Mộc Vân Phong nói vậy, Bạch Ngọc Hoàn yên tâm cười. Con gái của bà luôn luôn hiểu thuận như thế, bất kể bà nói gì cũng sẽ nghe theo.

“Phong nhi, ngày mốt chính là ngày giỗ ba con, nhớ đi xem một chút.” Một lúc lâu, Bạch Ngọc Hoàn lại một lần nữa thương cảm, ánh mắt nhàn nhạt bi thương nhắc nhở con gái mình. Những năm qua bà vẫn không đi thăm ông, không phải bà không muốn, chỉ là chân bà không khỏe, cũng không muốn người khác biết mẹ con bà còn sống, rồi lại đem tới những phiền toái không cần thiết.

Cho nên đến ngày giỗ chồng, đều chỉ có con gái đi đến dâng hương, đi viếng mộ ông. Mà bà lại một mình ở nhà, đứng trước bài vị ông mà yên lặng cúng tế.

“Mẹ, mẹ yên tâm, con biết mà. Đúng rồi, mẹ có muốn đi cùng với con thăm ba một chút không?” Mộc Vân Phong vừa trả lời mẹ, vừa hỏi thăm bà. Cô biết mẹ rất muốn thăm ba, nhưng những ngày tháng này bà vẫn chịu đựng không đi, thật ra là vì để họ có thể sống tốt hơn...

Bằng không cũng sẽ không có chuyện sau khi ba mất thì chuyển nhà, dời đến thành phố nhỏ không ai biết, rồi trải qua cuộc sống kham khổ.

“Mẹ không đi đâu, đường xa quá...” Bạch Ngọc Hoàn vội vàng tìm có, trong lòng lại thêm đau khổ.

Cảm nhận được nỗi buồn của mẹ, Mộc Vân Phong nắm chặt tay mẹ: “Mẹ, mẹ đừng buồn, mẹ còn có con mà. Con sẽ chăm sóc mẹ thật tốt.”

“Ừ.” Bạch Ngọc Hoàn nhẹ nhàng đáp lời, nơi khóe mắt chợt có hai dòng lệ chảy xuống, trong sáng thuần khiết, theo gió tan vào không khí.

Ngày hôm sau, thành phố A.

Trong một biệt thự cao cấp ở ngoại ô thành phố, nhà cửa rộng rãi sáng sủa xây dựng theo phong cách Châu Âu, mấy người giúp việc người ngồi người đứng, ai ai cũng xinh đẹp.

Ở giữa phòng khách lớn xa hoa là một chiếc thảm in hình hoa mẫu đơn có nguồn gốc từ Ba Tư, một gã đàn ông trung niên đang quỳ gối ở chính giữa thảm, đúng chỗ hình cách hoa mẫu đơn, kéo ra bóng đen thật dài. Toàn thân gã ta run lẩy bẩy, giống như đang sợ hãi điều gì đó.

Đầu gã ta cúi xuống rất thấp, giống như tùy thời chạm vào mặt thảm tinh xảo, tùy thời nằm trên mặt đất.

Mà gã đàn ông trung niên chính là quỳ đối diện một chiếc ghế sa lon Milan dài, mà ngồi trên đó là một cô gái trẻ tuổi, mặc bộ quần áo màu trắng bó sát người, dáng người lộ ra chỗ lồi chỗ lõm, gương mặt xinh đẹp vô song, môi anh đào xinh xắn kiêu diễm ướt át, sắc màu đỏ tươi làm cho người ta không nhìn được muốn âu yếm vuốt ve.

Cô ấy cong một đôi chân dài lên nghiêng dựa lên ghế sa lon, tay ngọc thon dài, mềm mại không xương, đang gõ xuống ghế sa lon từng cái một. Theo động tác ngón tay của cô ấy hạ xuống từng cái một, gã đàn ông quỳ trên đất run lẩy bẩy hơn.

Không tiếng động, lại uy hiếp mười phần, làm cho cả phòng khách đều dính vào một tầng áp lực vô hình.

"Nghĩ xong?" Môi anh đào khẽ mở, bật hơi như hương thơm, thanh âm nghe bùi tai như chim hoàng oanh, từ trong miệng cô ấy nhảy ra, lạnh nhạt không có sóng, lại làm cho người phía dưới không tự chủ mà run cầm cập, thân thể run lên hai cái.

"Các chủ, tôi?" Gã đàn ông trung niên run rẩy mà ngẩng đầu, đối mặt với một đôi mắt lạnh nhạt vô tình, thì lập tức rũ xuống.

"Mai" Cô gái nhẹ nhàng gọi, một cô gái mặc quần áo màu xanh dương ngồi bên cạnh ngay sau đó khom người bước ra khỏi hàng, đứng ở bên cạnh gã đàn ông trung niên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cô Gái Mồ Côi Vân Phong (Bốn)

"Các chủ" Mai cung kính kêu một tiếng, đứng ở một bên chờ cô gái phân phó.

"Dẫn đi, để cho hân hưởng thụ một chút đạo đãi khách của Hồng Nhan các chúng ta." Một câu nói rất bình thường, lại làm cho cả người gã đàn ông trung niên ở phía dưới lay động như cái sàng.

Chỉ thấy gã nằm trên mặt đất bò đến trước người cô gái, vừa bò vừa dập đầu: "Các chủ, ngài bỏ qua cho tôi đi, tôi nói, tôi nói, cái gì tôi cũng nói."

"Trề rồi" Một câu nói nhẹ nhàng, khiến gã đàn ông ngã xuống đất, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

"Mang đi." Mai nói một câu, lập tức từ bên ngoài đi vào mấy cô gái, kéo gã đàn ông trung niên đi ra ngoài.

"Các chủ, chị nói gã này sẽ khai sao?" Nhìn gã đàn ông trung niên bị mang đi, một cô gái mặc màu vàng nhạt nhẹ nhàng nhíu chân mày lại, nhìn cô gái trên ghế sa lon, có chút lo lắng.

"Ngũ, cậu đặt ông thẳng vào trong bụng. Hân nhất định sẽ khai, đừng quên, hân còn có xương sườn mềm đặt ở trong tay chúng ta." Cô gái mặc áo đỏ ở bên cạnh xen lời, bộ dạng có vẻ tràn đầy tự tin.

Các chủ của họ đã sớm đoán được gã đàn ông này sẽ không dễ dàng mở miệng, cho nên đã sớm để cho người của bọn họ dẫn vợ con của đối phương đi, vì chính là muốn ép buộc đối phương.

"Ách, này đến lúc rồi." Ngũ nghe lời nói của cô gái áo đỏ, hơi gật đầu, bày tỏ đồng ý. Cho dù là người xảo quyệt, chỉ cần bắt được xương sườn mềm của gã, sẽ không sợ gã không mở miệng.

"Các cậu phải nhìn chăm chăm vào, tôi đi một chỗ, buổi tối sẽ trở lại." Cô gái trên ghế sa lon nói với hai cô gái, giống như không để ý. Về phần gã đàn ông mới vừa rời kia, cô có thể bảo đảm, không cần đến nửa giờ, gã nhất định sẽ mở miệng.

"Các chủ, chúng ta để lại một người ở nơi này trấn giữ được rồi, mấy người khác đi cùng với chị, cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau." Cô gái áo đỏ vừa nghe cô gái muốn rời khỏi, thì đề nghị.

Gần đây Hồng Nhan Các của họ ở trên đường gây ra một chút chuyện, bên ngoài cũng không bình yên, vì lý do an toàn, cô thật không yên lòng để Các chủ đi ra ngoài một mình.

"Không có việc gì, các người ở nhà đi, một khi gã đàn ông kia khai ra tung tích đối phương, cũng chuẩn bị sẵn sàng cho tốt hơn. Về phần địa phương tôi đi, sẽ không có nguy hiểm." Mộc Vân Phong cười nhạt, nói với hai cô gái nhìn mình. Hôm nay là ngày giỗ năm năm cha cô qua đời, cô phải đi gặp ông.

Mặc dù lần đi này không có nguy hiểm, nhưng nhìn thấy lo lắng quan tâm trong ánh mắt của các chị em, cô vẫn ám áp trong lòng. Ngoại trừ mẹ, những chị em trong Các này đều là người thân của cô.

Hồng Nhan Các là tổ chức sát thủ do Mộc Vân Phong một tay sáng lập sau khi cha mình qua đời, vừa chính vừa tà, dựa vào giết người mà sống. Chị em trong Các đại đa số là cô nhi không có cha mẹ người thân, đã từng trà trộn vào hắc đạo, sau lại được Mộc Vân Phong chiêu dụ đi vào.

Thời gian 5 năm, khiến cho các cô tham gia hợp tác giết người đồng thời cũng thành lập được tình hữu nghị thắm thiết. Dù nói sát thủ vô tình, nhưng các cô cũng không phải là vô tình, chỉ là đối với người khác thôi. Đối với người xa lạ, đối với kẻ địch cho tới bây giờ họ đều là lòng dạ độc ác, máu lạnh vô tình, nhưng lại với người mình, đối với chị em mình, họ lại có tình có nghĩa.

Vì chị em, họ thậm chí có thể không chút do dự mà bỏ ra tánh mạng của mình, điểm này ở trong Hồng Nhan Các không phải là chưa từng xảy ra.

Cho nên Mộc Vân Phong thường nói với các chị em của mình, mặc kệ ở dưới tình huống nào, bảo vệ tánh mạng là quan trọng nhất, nhiệm vụ ở hàng thứ yếu.

Rời khỏi khu nhà, Mộc Vân Phong đi đến tiệm bán hoa mua một bó hoa cúc trắng, lái ô-tô đi tới nghĩa địa công cộng thành phố A.

Bầu trời xanh cao rộng, mây trắng bay

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Cô Gái Mồ Côi Vân Phong (Năm)

Lái ô-tô chạy vào đường quốc lộ ở ngoại ô, từng trận gió mát thổi, mang theo mùi thơm của cỏ dại, ngửi thấy mà nhẹ nhàng khoan khoái, tấy đi không ít nóng bức của mùa hạ, làm cho người ta tỏa ra vui vẻ.

Gió núi nhẹ nhàng thổi qua, xe hơi chậm rãi chạy về phía trước, đường núi không tính là dốc, lại cong kéo dài mà lên. Từ từ một mảng nghĩa trang lớn bắt đầu xuất hiện ở tầm mắt của Mộc Vân Phong. Nhìn phía xa một dãy mộ bia, trong mắt của Mộc Vân Phong dính vào một tảng u ám

Dừng xe ở nơi quản lý nghĩa trang, tay Mộc Vân Phong nâng hoa cúc chậm rãi đi lên, vẻ mặt bình tĩnh. Từng bước đi tới, nhìn mỗi một mộ bia của người họ Mộc, tâm tình bắt đầu nặng nề.

Đi tới đi tới, chạm mặt một người con trai áo đen đi tới. Trên mặt Mộc Vân Phong thoáng qua vẻ kỳ quái, sau đó bình tĩnh lại, nhưng trong lòng đang âm thầm đoán người con trai có hơi thở một thân lãnh khốc đến tột cùng là người phương nào, vì sao lại xuất hiện ở cụm phần mộ họ Mộc.

Người con trai đang đi tới trước mặt Mộc Vân Phong thấy hoa cúc trên tay cô thì có hơi dừng lại, bước chân chậm lại. Mộc Vân Phong cảm thấy đối phương dừng lại, giương mắt nhìn về phía đối phương.

Người con trai nhìn không đến ba mươi tuổi, Tây phục hoàn toàn màu đen, tôn lên phong thần tuần lẫm của người con trai. Ngũ quan xinh đẹp, kiên cường tuấn tú, mày kiếm bay lên, sống mũi cao thẳng, một đôi mắt lạnh sắc bén như chim ưng chính lúc này quét về phía hoa cúc trong tay mình, toàn thân lộ ra một hơi thở sắc bén lạnh lẽo.

Về mặt người con trai từ trên tay Mộc Vân Phong từ từ quét qua mặt của cô, cùng với cô lướt qua nhau, bước đi về phía chân núi, một mùi thơm của nước hoa truyền vào trong mũi Mộc Vân Phong, làm cho cô cũng hơi ngừng bước, sau đó sai bước đi lên núi.

Đi tới trước một ngôi mộ, lông mày của Mộc Vân Phong chau lên, xẹt qua một vẻ kinh ngạc. Chỉ thấy một bó hoa cúc màu vàng đang nghiêng dựa vào trước mộ bia, đóa hoa màu vàng đứng đón gió, tỏa ra mùi thơm chỉ thuộc về hoa cúc.

Mộc Vân Phong quay đầu nhìn phía dưới chân núi, chỉ thấy một bóng lưng thẳng màu đen.

Là anh ta sao? Mộc Vân Phong ở trong lòng hỏi mình, sau đó xoay người cầm hoa cúc trên tay đặt ở trước mặt, nâng lên tay ngọc thon thon, vuốt ve trên mặt có khắc tên tuổi —— Mộc Đồ.

Theo tên tuổi có khắc lên, lau ảnh trắng đen trên mặt này. Người đàn ông trong hình có vẻ mặt nho nhã, đang mỉm cười nhìn Mộc Vân Phong.

"Ba" Mộc Vân Phong nhẹ nhàng lên tiếng gọi, cô quỳ xuống, hốc mắt ẩm ướt, trong mắt lệ tràn ra mi, thương tâm không dứt.

"Ba, Phong nhi đến thăm ngài, đã lâu không gặp, ngài có khỏe không?" Hàm chứa lệ nóng, Mộc Vân Phong vừa vuốt hình, vừa nói. Ngón tay nhẹ nhàng mon trón đầu người trong hình, tóc, khuôn mặt, rất lâu cũng không muốn buông ra.

"Ba, Phong nhi và mẹ rất là nhớ ngài." Chồng lên mặt, Mộc Vân Phong đau đớn khóc thành tiếng. Chỉ có ở chỗ này, cô mới có thể biểu lộ một mặt yếu ớt của mình. Ở nhà mặc kệ cô khổ thế nào, mệt mỏi thế nào, cũng không muốn lộ ra một chút xấu, bởi vì cô không muốn mẹ lo lắng.

Cũng chỉ có vào giờ khắc này, ở cái địa phương này, cô mới có thể khóc rống như đứa bé, nói ra tâm sự của mình, nói cho cha của cô trong hình là rất nhớ ông.

Tiếng khóc càng ngày càng nhỏ. Qua hồi lâu, Mộc Vân Phong ngẩng đầu lên, móc khăn tay ra lau đi nước mắt trên mặt, sau đó nhìn hình cha, giống như bảo đảm hoặc như là thề mà nói: "Ba, ngài yên tâm, con sẽ chăm sóc mẹ tốt. Còn có thù của ngài, con nhất định sẽ báo."

Một thân sát khí trong nháy mắt bắn ra, Mộc Vân Phong cất bước rời đi.

Sau lưng, hoa cúc vẫn rực rỡ như cũ, lưng lay đón gió, người trong hình vẫn như cũ cười nho nhã, tựa như vui mừng, tựa như khích lệ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Báo Thù Bắt Đầu (Một)

Thành phố A, Hồng Nhan Các, phòng giam dưới đất.

Trong phòng giam u ám, Mai giờ bàn ủi trên tay lên, từng bước một đi tới phía người đàn ông đối diện, bàn ủi lửa đỏ chiếu ra vẻ mặt tràn đầy sát khí của Mai, như ác ma tựa như Tu La.

Người đàn ông trung niên bị trói ở trên cây cột đối diện, sắc mặt trắng bệch nhìn Mai càng ngày càng gần, trong lòng khủng hoảng một trận. Gã cắn chặt răng, không để cho mình kêu thành tiếng. Nhưng, khi Mai càng lúc đến càng gần, thì một mùi là lạ truyền đến, có chất lỏng từ bắp đùi người đàn ông chảy xuống, ướt dưới chân gã.

Nghe thấy được mùi là lạ, Mai che kín lỗ mũi, nhìn người đàn ông, liếc nhìn mà phá lên cười. Tiếng cười vang vọng ở trong phòng giam, khiến người đàn ông đối diện đỏ bừng cả mặt, tức giận không dứt.

"Nói đi, người đó ở đâu?" Mai cười xong, nhìn người đàn ông, rồi giờ bàn ủi từ từ đến gần sát bên cạnh gã. Nhìn bàn ủi chỉ còn cách mình một lớp quần áo, cảm thấy hơi nóng này gần trong gang tấc, sắc mặt người đàn ông trung niên xám xịt, nhưng lại vẫn như cũ không nói câu nào.

Gã biết mình không thể nói, nói thì người của Hồng Nhan Các chắc là sẽ không làm gì mình, nhưng người bên kia thì nhất định sẽ giết gã rồi, thậm chí giết cả nhà gã.

"Mai, người đàn ông kia khai chưa?" Ngoài phòng giam có giọng nói lạnh lạnh truyền đến, theo âm điệu, Hoả mặc bộ đồ đôi tay ôm ngực tựa vào bên cửa phòng, nhìn về phía Mai trong phòng giam.

"Còn chưa có, người đàn ông này xương có hơi cứng, mặc dù sợ tới mức muốn chết, nhưng lại như cũ không mở miệng" Mai buông bàn ủi trên tay, đi ra khỏi cửa phòng nhìn Hỏa ngoài cửa và nói.

"A, vẫn còn xương cứng, lại không sợ luật hình của Hồng Nhan Các chúng ta, đây cũng là hiếm thấy." Hỏa vừa chậm rãi nói, vừa chậm rãi phong tình vịn chùng mà đi vào phòng giam.

Nhìn dụng cụ tra tấn trong phòng giam, trên mặt tràn đầy nụ cười, giống như nhìn thấy chuyện gì không lường được. Phải biết dụng cụ tra tấn của Hồng Nhan Các họ chính là làm theo dụng cụ tra tấn mà trước kia người Nhật Bản sử dụng để đối phó người Trung Quốc, đây chính là dụng cụ tra tấn rất lợi hại. Lúc đó dụng cụ tra tấn của người Nhật Bản khiến biết bao nhiêu người Trung Quốc ý chí kiên định cuối cùng cũng bị giày vò đến chết đi sống lại.

Hỏa nhìn dụng cụ tra tấn trong nhà giam, xoay người lại, cười ngọt ngào nhìn người đàn ông đang bị trói, và nhẹ nhàng nói: "Hồng Huy, không phải là tôi nói ông, nếu như đối lại là tôi, thì tuyệt đối sẽ không liều chết kháng cự. Chỉ cần ông nói cho chúng tôi biết vị trí của Lâm Phàm, Hồng Nhan Các tôi bảo

đám không làm ông tổn thương một sợi lông, như thế nào?"

Người đàn ông bị trói, cũng chính là Hồng Huy, mắt bỗng nhiên sáng lên liếc nhìn Hỏa, cũng trong nháy mắt tối lại, rồi cúi thấp đầu xuống.

"Hỏa, không cần nói nhảm với người đàn ông này, trước tiên vẫn là để cho gã nắm thử một chút luật hình của Hồng Nhan Các chúng ta, tôi cũng không tin gã không nhận tội." Mai lại khinh bỉ nhìn người đàn ông, một tay đưa về phía bàn ủi đồ rực.

Hỏa nhìn Mai, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, người đàn ông này tình nguyện chịu hình cũng không nhận tội, nhất định là có điều bất khoản. Mà có thể làm cho gã bất khoản cũng chỉ có vợ con của gã.

Nghĩ tới đây, Hỏa hoàn toàn bội phục Mộc Vân Phong. Các chủ nhà các cô thật là thần cơ diệu toán nha, cho nên sáng sớm đã đoán được Hồng Huy này chẳng dễ dàng cung khai, lúc này mới bắt gã sau lại bắt vợ con của gã trở về.

Hỏa rất có kiên nhẫn mà đợi một lúc, nhìn Hồng Huy luôn cúi thấp đầu, trên mặt xệt qua nụ cười, từ trong tay ôm ngực lấy ra một tấm hình nhìn.

"Hỏa, cậu lấy tấm hình này ở đâu ra, tại sao là một phụ nữ và đứa bé." Mai thấy Hỏa đột nhiên lấy hình ra, lại có ý cười ở trên mặt. Nhất thời trong lòng hiểu mấy phần, liếc nhìn Hồng Huy cúi đầu, cố ý phóng đại thanh âm hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Báo Thù Bắt Đầu (Hai)

"Tôi cũng không biết là ai, hình như người này là Các chủ báo chúng ta bắt." Hỏa làm bộ trả lời, một đôi mắt lại sáng loáng lấp lánh nhìn Hồng Huy đối diện.

Hồng Huy ở đối diện vừa nghe hai người nói chuyện, thì len lén nâng đầu lên, mắt rơi vào hình Hỏa cầm trên tay. Vừa nhìn, thì cả người chợt chấn động, đầu xoay một cái ngẩng lên nhìn Hỏa ở đối diện vẻ mặt lo lắng và nói: "Các người làm gì với người trong hình?"

Gã sẽ không nhìn lầm, người trong hình chính là vợ con của gã, là người gã phải bảo vệ. Gã vẫn luôn cho rằng họ sẽ rơi vào trong tay Hồng bang, bây giờ nhìn lại họ cũng giống như mình, rơi vào trong tay Hồng Nhan Các.

"À? Ông mới vừa nói gì? Chẳng lẽ ông biết người trong hình?" Hỏa vừa nghe Hồng Huy nói chuyện, cặp mắt khóa gã lại, dáng vẻ giả bộ kinh ngạc.

"Cô ít giả bộ cho tôi, nói cho tôi biết, các người làm gì vợ và con của tôi rồi." Hồng Huy làm sao lại không biết cô gái đối diện là cố ý. Họ bắt người thì làm sao có thể không biết người bị bắt là ai?

"Ông yên tâm, chỉ cần ông nói cho chúng tôi biết hành tung của Lâm Phàm, tôi bảo đảm trả lại cho ông một người vợ một đứa con vẹn toàn, nếu như ông dám giờ trò gì, như vậy cũng đừng trách tôi không khách khí." Tiếng nói vừa dứt, hình trên tay Hỏa cũng biến thành mảnh vụn rơi xuống ào ào.

"Cô?" Hồng Huy muốn đưa tay qua cướp hình, nhưng lại không nhanh hơn Hỏa, chỉ có thể trơ mắt nhìn tấm hình có vợ con gã và hình biến thành một đống giấy vụn.

"Nói đi, sự kiên nhẫn của chúng tôi có hạn." Hỏa coi thường khuôn mặt không cam lòng cùng lửa giận của Hồng Huy, cứ như vậy nhàn nhạt nhìn gã. Nếu như nhìn kỹ còn có thể thấy nụ cười nhạt như có như không nơi khóe miệng của Hỏa.

"Ồ. . . Ở trấn Phong Lâm" Qua một lúc lâu, Hồng Huy mới lắp bắp nói ra vị trí của Lâm Phàm. Nói xong, gã nhìn Hỏa và nói: "Tôi đã nói cho các người biết, có thể thả vợ con của tôi chưa."

"Hồng Huy, ông yên tâm, chúng tôi sẽ thả vợ con của ông, không chỉ có họ, chính ông chúng tôi cũng sẽ thả. Chỉ là. . . ." Một bước ngoặt khiến tim của Hồng Huy nâng lên, gã chỉ sợ nghe được lời không tốt.

"Chỉ là cái gì?" Hồng Huy thấy Hỏa nhìn chăm chăm vào mình nhưng không nói lời nào, tim lại nâng lên, mang theo hoảng sợ cùng lo lắng.

"Chỉ là. Chỉ là phải đợi chúng tôi phê Lâm Phàm sau đó mới có thể thả." Hỏa đưa tay ngọc thon thon ra, vỗ vỗ mặt của Hồng Huy, làm cho gã ảo não một hồi.

"Các người." Hồng Huy rất muốn nói tại sao các người có thể nói không giữ lời, nhưng lời nói đến khóe miệng rồi lại đè ép trở về. Quy tắc trên giang hồ, gã hiểu được, không nhìn thấy người, không muốn nói là họ, chính là mình có lẽ cũng sẽ không tin tưởng thôi.

"Tôi hiểu." Một lúc lâu, cuối cùng Hồng Huy lại cúi đầu lần nữa.

"Hi vọng ông không có lừa gạt tôi, bằng không ông sẽ đẹp mắt." Hỏa lấy được tin tức hữu dụng, xoay người rời khỏi phòng giam, trước khi rời đi vẫn

không quên uy hiếp Hồng Huy.

Trở lại phòng khách, Ngữ vừa nhìn thấy Hòa thì lập tức đứng lên vội vàng hỏi: "Hòa, như thế nào? Gã khai không?"

"Cậu yên tâm, tôi xuất mã ra nào có chuyện không làm được." Hòa vói về mặt vui vẻ, nhìn Ngữ vội vàng, cười rất xinh đẹp.

"Ồ đâu? Các chủ sắp trở về rồi, chúng ta phải sắp xếp trước." Ngữ vừa nghe chuyện đã hoàn thành, cuối cùng cũng yên lòng, và trên mặt cũng nhiễm vui vẻ.

Các chủ cũng sắp trở về rồi, may mắn họ đã hỏi được hành tung của Lâm Phàm trước khi cô ấy trở lại, nếu không, Các chủ nhất định sẽ mất hứng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Báo Thù Bắt Đầu (Ba)

"Ngữ, cậu ở trong nhà chờ Các chủ, mình dẫn người đi xem xét trước." Hòa vội vàng hướng về phía Ngữ dặn dò một tiếng, rồi tự mình đi vào phòng chuẩn bị.

Mang theo súng lục của mình, và lấy phi đao, mặc vào một bộ đồ đồ bó sát người, mang đôi giày boots, Hòa phong tình vạn chủng mà rời khỏi khu nhà ở, mang theo mấy tên thuộc hạ lái xe đi về phía trấn Phong Lâm.

Trấn Phong Lâm, Lâm trạch.

"Cậu nói cái gì? Cả nhà Hồng Huy mất tích?" Thanh âm kinh ngạc vang lên, một người đàn ông trung niên từ trên ghế salon đột nhiên ngồi thẳng người, nhìn về phía tên con trai đối diện, vẻ mặt không tin.

Hồng Huy là bạn tốt của mình, ở trên giang hồ cũng có chút danh tiếng. Kể từ lúc hắn phản bội Thanh bang, sau đó đi tới Hồng bang và chỉ có duy nhất người đó đối tốt với hắn, chưa bao giờ coi thường hắn.

Hồng Huy ở trong Hồng bang, mặc dù không là nhân vật cấp cao, nhưng cũng được cho nòng cốt. Trong tay phụ trách hai nơi sông bạc của Hồng bang.

Thậm chí hắn đều ở dưới sự trợ giúp của Hồng Huy, mới tránh được một kiếp từ trên tay Hồng Kinh Thiên.

Nhưng hôm nay, người thuộc hạ này của mình lại chạy tới nói cho hắn biết, Hồng Huy mất tích. Điều này sao có thể chứ, làm sao hắn có thể tin chứ.

Chẳng lẽ Hồng Huy làm ra chuyện có lỗi với Hồng bang, bị Hồng bang giam? Lâm Phàm nghĩ tới, nhưng một lát hắn lại lắc đầu. Không thể nào, bởi vì Hồng Huy là một người an phận tuân thủ, không thể nào làm chuyện có lỗi với Hồng bang.

Hơn nữa chính bản thân hắn ta lại một người nói nghĩa khí, anh em dưới quyền cũng rất phục hắn ta, cho nên không thể nào bị Hồng bang giam lại.

Chẳng lẽ người khác bắt hắn ta rồi, hơn nữa còn bắt cả nhà của hắn ta? Đến tốt cùng là nguyên nhân gì mà bị bắt chứ?

Lâm Phàm suy nghĩ miên man, không tìm được đầu mối.

"Chuyện khi nào vậy?" Một lúc sau, Lâm Phàm cuối cùng cũng ngưng đoán mò của mình, nhìn thuộc hạ của mình và hỏi.

"Tối ngày hôm qua cả nhà bọn họ còn rất tốt, nhưng buổi sáng hôm nay lại đột nhiên mất tích." Thuộc hạ của Lâm Phàm, cũng là vẻ mặt khó hiểu. Nghĩ đến tối ngày hôm qua mình còn đi qua cửa nhà của bọn họ, lại còn chào hỏi với Hồng Huy, hôm nay lại phát hiện người đã không còn ở đó, hơn nữa rõ ràng là bị người mang đi.

Bởi vì đồ đạc trong nhà không có động đến, hơn nữa cửa chính cũng không có đóng, vừa nhìn thì đúng là đi rất vội vàng.

"Rốt cuộc là ai chứ?" Lâm Phàm lẩm bẩm, nghĩ đến một khả năng, chợt hai mắt tròn to.

"Dặn dò xuống dưới, bắt đầu từ hôm nay, trong nhà tăng cường đề phòng." Lâm Phàm chợt lớn tiếng nói với tên con trai.

"Lão đại?" Lời nói của Lâm Phàm, đột nhiên chuyển biến tới 180°, khiến tên con trai không hiểu, mà ngẩng đầu nhìn hắn ta.

Hắn không hiểu, tại sao lão đại của mình đột nhiên nói như thế. Chẳng lẽ là hắn ta biết cái gì rồi?

"Thi hành mệnh lệnh." Lâm Phàm cũng không quan tâm đối phương không hiểu, cũng không cho đối phương có cơ hội hỏi lần nữa, gương mặt sa sầm và nói.

Hiện tại hắn cũng không giải thích rõ với đối phương, hắn chỉ hi vọng tất cả đều là do hắn suy nghĩ nhiều, bằng không chuyện đã có thể nghiêm trọng. Không chỉ có hắn, thậm chí sợ rằng ngay cả những anh em dưới tay hắn cũng sẽ gặp họa.

Hồng Huy là người duy nhất hắn kết bạn sau khi rời khỏi Hồng bang, bây giờ đột nhiên gặp chuyện không may. Hắn lo lắng có liên quan với mình.

Từ lúc hắn phản bội Thanh bang, từ lúc hại chết nghĩa phụ của hắn Mộc Đồ đại ca Thanh bang, tiếp theo Thanh bang bị tiêu diệt, hắn đã không an tâm, thời khắc đều đề phòng hậu nhân Thanh bang trả thù.

Cho nên những năm qua, mặc dù hắn có một chút thế lực nho nhỏ của mình, nhưng vẫn đề phòng người khác trả thù, gần như đoạn tuyệt quan hệ cùng với những người lúc trước, ngoại trừ Hồng Huy.

Hôm nay, cả nhà Hồng Huy mất tích, không thể không khiến cho hắn nghĩ đến từ bản thân, nghĩ đến Thanh bang.

Vừa nghĩ tới Thanh bang, cả người Lâm Phàm đều sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Báo Thù Bắt Đầu (Túr)

Mộc Vân Phong trở về khu nhà ở, nhìn thấy phòng khách trống không, chỉ có Ngữ ngồi một mình ở trên ghế sofa lon càm một quyển sách đọc say sưa.

"Ngữ, những người khác đâu?" Mộc Vân Phong nhàn nhạt lên tiếng hỏi, đi tới một chỗ khác trên ghế sofa lon ngồi xuống. Trên mặt hơi có vẻ mệt mỏi.

"Phong, cậu trở về rồi, Hóa mang người đi ra ngoài." Ngữ đang đọc sách nhập thần nên vừa nghe thanh âm của Mộc Vân Phong, thì từ trong sách ngẩng đầu lên, cười trả lời.

"Đi ra ngoài? Chuyện gì?" Mộc Vân Phong vừa nghe Hóa dẫn người đi ra ngoài, nhíu nhíu mày. Cô không phải đã bảo các cô ấy ở nhà đợi mình à, sao lúc này lại đi ra ngoài?

"Là như thế này, mới vừa rồi Hóa và Mai hỏi vị trí của Lâm Phàm, Hóa dẫn người thăm dò đường đi." Ngữ nghe Mộc Vân Phong hỏi thì vội vàng giải thích.

Vì muốn hoàn thành nhiệm vụ tốt hơn, dò đường là nhất định, đây cũng là nguyên nhân tại sao mỗi lần Hồng Nhan Các đều có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.

"Tôi biết rồi, chờ Hóa trở về nói cho tôi biết một tiếng. Tôi mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi một chút." Mộc Vân Phong ấn huyệt Thái Dương của mình, làm dịu đau đầu của mình. Chậm rãi từ trên ghế sofa lon đứng dậy, đi tới phòng ngủ của mình.

"Phong, cậu không sao chứ?" Nhìn bộ dáng Mộc Vân Phong có vẻ mệt mỏi, lại thấy cô ấy xoa bóp huyệt Thái Dương của mình, Ngữ lo lắng hỏi.

Họ đều biết, hôm nay là ngày giỗ của cha Mộc Vân Phong, cũng có thể thông cảm tâm tình của cô ấy. Nhưng bọn cô chỉ có thể lặng lẽ quan tâm, cái gì cũng không làm được.

Bởi vì mỗi khi vào lúc này, Vân Phong sẽ bỏ các cô những chị em này ở ngoài cửa lòng, một mình chịu đựng loại đau đớn tưởng nhớ này.

"Không có việc gì, nghỉ ngơi một chút là tốt thôi." Mộc Vân Phong đi tới cửa phòng ngủ rồi xoay người cho Ngữ một nụ cười an ủi, sau đó đẩy cửa đi vào, ngã lên giường và nhắm hai mắt lại.

Trong chần chờ vị của ánh mặt trời tiến vào trong mũi của Mộc Vân Phong, để cho tâm tình nặng nề của cô khá hơn nhiều. Mỗi lần đi cúng tế cha xong, tâm tình của cô luôn luôn trở nên trầm trọng, nhất là lúc nghĩ đến thù lớn chưa trả.

Năm năm qua, mỗi một năm, cô đều đặc biệt muốn xông tới diệt Hồng bang báo thù cho cha mình.

Nhưng mỗi lần lý trí đều ngăn trở sự xúc động của cô, bởi vì cô còn chưa đủ mạnh, cô còn chứ có thực lực chống lại Hồng bang. Mà nay, nhìn thực lực của Hồng Nhan Các càng ngày càng mạnh, danh tiếng ở trên giang hồ càng lúc càng lớn, lúc này mới quyết định bắt đầu kế hoạch báo thù của cô.

Mà cái kế hoạch này của cô liền bắt đầu từ Lâm Phàm cái tên bán cha, bán Thanh bang. Nghĩ đến cái tên bán cha, con người của Mộc Vân Phong trong nháy mắt đầy máu, sát khí trong mắt chợt lóe lên.

Rất nhanh, cô sẽ khiến cho tên đó nếm thử một chút tư vị bị Từ Thần triệu hồi.

Ngữ ở trong phòng khách thấy Mộc Vân Phong đi vào phòng, khép cửa phòng lại, lúc này mới thu hồi ánh mắt, nhưng làm thế nào cũng không xem sách vào được.

Cô để quyển sách xuống nhìn đồng hồ treo trên tường, đã mười một giờ rồi, dứt khoát đứng dậy hướng phòng bếp đi.

Ở Hồng Nhan Các, cũng không có di chuyên nấu cơm, mỗi ngày đều là ai có rảnh thì người đó nấu cơm. Cho nên đối với tài nấu nướng của mỗi người trong các mà nói cũng không có trở ngại.

Mà tài nấu nướng của Ngữ ở trong các có thể tính với kiệt xuất trong đó, ít nhất tất cả mọi người thích ăn thức ăn cô làm.

Múc gạo nấu cơm, rửa rau xắt thức ăn phối món ăn, Ngữ làm thuần thục. May mắn Hồng Nhan Các không có người nhiều, chỉ có mười người, hơn nữa đều là con gái, lượng cơm bình thường ăn cũng không quá lớn, cho nên cũng không cần làm quá nhiều.

Giữa trưa mười hai giờ, từng một đĩa món ăn đầy màu sắc hương vị đúng giờ ra nôi. Hỏa mới từ bên ngoài trở về, ngữ thấy được mùi thơm, trực tiếp chạy đến phòng bếp, còn chưa vào phòng bếp liền lớn tiếng hét lên: "Thơm quá."

Đi vào phòng bếp cũng không thêm quan tâm tay của mình có sạch sẽ hay không, nhìn một vài đĩa món ăn đầy màu sắc hương vị thì lập tức giơ trò.

"Đi đi đi, rửa tay rồi ăn." Cuối cùng một bàn món ăn ra, Ngữ tiến lên vỗ vào tay Hỏa, ngăn cản cô ấy tiếp tục động tác trộm món ăn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Báo Thù Bắt Đầu (Năm)

Hoà này bình thường đều tốt, vì không thể gặp thức ăn ngon, chỉ cần có thức ăn ngon, không chỉ làm cho cả người cô ấy mất đi bình tĩnh, lại còn lộ ra dáng vẻ ăn hàng.

Bị Ngữ vỗ, Hỏa ngoan ngoãn đi rửa tay, vừa rửa vừa không quên khen tay nghề của Ngữ: "Ngữ, cậu làm món ăn ăn ngon thật, có thể theo kịp đầu bếp bên ngoài rồi."

"Ít rót thuốc mê cho mình đi, tự mình có mấy cân mấy lượng còn không rõ sao." Ngữ cười mắng. Hoà này mặc kệ là ai, chỉ cần không phải chính cô ấy làm món ăn, thì hết thấy đều là hai chữ ‘ ăn ngon ’.

"Mình nói thật đó." Hỏa vừa nghe Ngữ không chấp nhận, nhất thời bộ dáng ra vẻ uất ức, giống như câu nói kia của Ngữ rất đã kích cô vậy.

"Mình biết là thật, còn thật hơn trên châu đó." Vừa nhìn bộ dáng kia của Hỏa, Ngữ nở nụ cười lần nữa.

"Vốn là vậy mà." Rốt cuộc nhận được tán thành của Ngữ, Hỏa lập tức nở nụ cười. Làm cho Ngữ nhất thời có chút dờ khóc dở cười. Cô thật không hiểu Hoà này, nghiêm chỉnh lại, còn đầy đặn kinh nghiệm hơn cô, nhưng một khi da dày lên, làm nũng thật đúng là khiến người ta khó tin.

"Được rồi, đừng làm rộn. Các chủ vẫn còn đang nghỉ ngơi, nhưng đừng đánh thức chị ấy." Ngữ liếc nhìn cửa phòng đóng chặt của Mộc Vân Phong, nhắc nhở Hoà.

"Các chủ trở về rồi?" Hỏa vừa nghe Mộc Vân Phong ở nhà, lập tức nghiêm chỉnh. Dùng ngón tay chỉ phòng của Mộc Vân Phong, nhỏ giọng nói.

"Về sớm rồi." Ngữ nhẹ giọng nói.

"Khẳng định cô ấy lại vừa đi bái tế cha chị ấy rồi." Liếc nhìn cửa phòng đóng chặt, nét mặt của Hỏa ra vẻ hiểu rõ. Các chủ nhà các cô bình thường là người làm việc điên cuồng, loại chuyện ban ngày ngủ như vậy gần như không có, trừ một ngày, đó chính là ngày giỗ của cha cô ấy.

"Nhỏ giọng một chút." Ngữ nhắc nhở. Chỉ sợ Hoà đánh thức Mộc Vân Phong, lại quên mất phòng bếp cách gian phòng của cô ấy hơi xa.

Nghe được lời nói của Ngữ, Hỏa không nói thêm gì nữa, mà là tìm một đôi đũa, cúi đầu ăn món ăn Ngữ làm.

"Cậu!" Ngữ nhìn Hỏa không nói, nhưng trong nháy mắt món ăn đã ăn hơn phân nửa, cực kỳ im lặng, chỉ có thể lấy mắt trừng cô ấy.

"Rắc rắc" cửa phòng mở ra, Mộc Vân Phong từ trong phòng đi ra.

"Các chủ đã dậy." Ngữ vừa nhìn Mộc Vân Phong đi tới ghế sa lon, chợt vỗ Hoà một cái. Đáng thương lúc này trong miệng Hỏa còn chưa kịp nuốt xuống món ăn, cô ấy bị sặc ho mãi liệt.

Nhìn Hoà ho đến cả khuôn mặt đỏ bừng, Ngữ thâm nghĩ trong lòng: đáng đời.

Sau đó đi tới phía Mộc Vân Phong.

Hòa uống một ngụm nước lớn, hắng giọng một cái, lúc này mới đi tới phòng khách.

Mộc Vân Phong thấy Hòa đi tới, thấy mặt của cô nàng này đỏ lên, trong lòng cười thầm, khoe miệng hơi nhếch, lộ ra nụ cười nhạt.

"Chuyện tra được thế nào rồi?" Mộc Vân Phong liếc mắt nhìn Hòa, nhàn nhạt lên tiếng hỏi.

"Hong Huy không có lừa gạt chúng ta, Lâm Phàm quả nhiên ở trấn Phong Lâm. Chỉ là, tên này hình như biết chuyện Hồng Huy bị bắt, trong nhà điều rất nhiều thuốc hạ qua." Hòa vừa nghe Mộc Vân Phong hỏi cô chuyện chính sự, lập tức nghiêm chỉnh lại. Đem tình huống mới vừa dò nói cho Vân Phong nghe.

"Hắn cũng không phải ngốc, có thể đoán được chúng ta đối với hắn, chẳng qua người Hồng Nhan Các chúng ta muốn giết, cho dù là nhiều người bảo vệ hơn nữa cũng đừng mong sống sót." Nói được một nửa, giọng nói của Mộc Vân Phong đột nhiên biến đổi, khí thế cuồng ngạo này, làm cho người ta không nhận được nhiệt huyết sôi trào.

"Đứng" Ngừ và Hòa đồng thời lên tiếng. Nhìn Mộc Vân Phong với vẻ mặt sùng bái. Ban đầu hai người bọn họ cũng là bị cuồng ngạo này của cô ấy hấp dẫn, mới gia nhập Hồng Nhan Các.

Khi đó Hồng Nhan Các chỉ có một mình Mộc Vân Phong, cũng có chút danh tiếng trên giang hồ. Đã qua vài năm, Hồng Nhan Các từ ba người ban đầu biến thành mười người ngày hôm nay, danh tiếng càng lúc càng lớn, uy tín cũng càng ngày càng cao, không có nhiệm vụ nào mà họ không hoàn thành.

"Bảo mọi người chuẩn bị sẵn sàng, tối nay."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Người Trong Đồng Đạo (Một)

Bóng đêm đang dày đặc, gió đêm thổi trên bề mặt, với cái lạnh nhẹ nhẹ, mang đến từng đợt sáng khoái.

Trăng ẩn ngôi sao xuất hiện, sao đầy đặc lấp lánh, làm đẹp cả màn trời.

Trấn Phong Lâm.

Trần nhỏ đang ngủ say ở trong màn đêm, từng tiếng ếch nhái ở trong màn đêm truyền đến, lọt vào tai rõ ràng.

Lúc này, bên ngoài trấn nhỏ truyền đến thanh âm của xe hơi, mấy chiếc xe nhỏ màu đen chậm rãi lái vào trong trấn nhỏ. Ngồi trên xe có mấy cô gái xinh đẹp, từng người bọn họ mặc áo đen bó sát người, đeo vũ khí trên người, sắc mặt lạnh như băng, nhìn qua rất nghiêm túc.

"Dừng xe ở bên ngoài, Mai ở lại, những người khác đi vào với tôi." Xe chậm rãi ngừng lại, trong xe truyền đến giọng nói lạnh lạnh của cô gái.

"Dạ" Cô gái áo đen trong xe ào ào xuống xe, chỉ chừa lại một mình Mai ngồi ở trong xe, nhìn chị em của mình nói: "Cẩn thận"

Mọi người gật đầu một cái, ở dưới sự hướng dẫn của Hòa, đi về phía Lâm trạch. Đi tới bên ngoài Lâm trạch, Mộc Vân Phong quan sát viện* một chút. So với viện cô và mẹ ở lớn gấp mấy lần, trên tường viện thật cao cắm đầy thủy tinh, thậm chí có chỗ còn hàn lên lưới điện cao thế. (* Viện: tường bao chung quanh. Nhà ở có tường thấp bao chung quanh gọi là viện)

Thậm chí cách một khoảng cách là có thể nhìn thấy, ẩn ở trong bóng tối mà cười thầm. Thấy cái này, khoe miệng của Mộc Vân Phong hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười ác độc.

Tên Lâm Phàm thật đúng là chúa cẩn thận, lại còn để nhiều thuốc hạ như vậy ở bên ngoài viện nhỏ này, cũng không biết trong viện có bao nhiêu người.

Nghĩ tới đây, Mộc Vân Phong quay đầu nhìn bốn phía của viện một chút, mấy cây đại thụ đập vào trong mắt của cô. Mộc Vân Phong liền cười thầm, đi tới trước một cây đại thụ, nhẹ nhàng nhảy một cái leo lên, giống như con khỉ dễ dàng leo lên ngọn cây.

Tìm một vị trí ngồi xuống, lúc này mới giương mắt nhìn vào trong viện, vừa nhìn liền nâng đôi mày thanh tú lên. Khá lắm, phòng ngự mấy cô gái trẻ như bọn họ đây cũng không cần phải nhiều người như vậy chứ.

Nói trong viện năm bước một tốp, mười bước một trạm canh gác cũng không quá đáng, mỗi một người đều cầm súng ống trong tay, toàn thân võ trang thật là quá nề mặt các cô.

Mộc Vân Phong ở trên tầng cây thờ ra một ám hiệu, làm mấy đầu tay với thuộc hạ của mình. Mấy bóng đen trong nháy mắt bò lên mấy góc cây gần đó.

Hóa bò đến bên người Mộc Vân Phong và nhẹ giọng hỏi: "Phong, phát hiện cái gì?"

"Cậu xem một chút đi" Mộc Vân Phong chỉ chỉ vào trong viện, Hóa nhìn theo ánh mắt của cô, kinh ngạc há miệng thành hình O.

Cũng quá khoa trương đi, trong viện thậm chí có nhiều người đứng nghiêm như vậy, cô có ý xấu là muốn lần này một lưới bắt hết thế lực của Lâm Phàm.

Trong viện lúc này có không dưới trăm người đứng nghiêm, càng không nói là người ở trong nhà.

Xem ra lần này Lâm Phàm thật sự là sợ, gần như đem toàn bộ thế lực và thuộc hạ của hắn điều tới giữ nhà cho hắn.

"Có vẻ là hắn ta đặt hết vốn gốc ở đây rồi." Ở bên trong màu đen, Mộc Vân Phong nhỏ giọng truyền đến, nhẹ như vậy lạnh nhạt như vậy.

"Có lẽ tên này thật sự sợ chúng ta rồi, bằng không cũng sẽ không đem tất cả gia sản đặt cược lên rồi." Hóa cười nhạt. Chuyện cô thích làm nhất chính là nhỏ cò tận gốc, vốn đang tính toán lần này trừ họ Lâm trước, sau đó chậm rãi mà rút từng cái nanh vuốt của hắn, lại không nghĩ rằng họ Lâm đem nanh vuốt của mình đưa tới cửa.

Thật sự là quá tốt, tiết kiệm không ít hơi sức của họ.

"Nhìn dáng dấp này, cũng biết mấy năm qua họ Lâm làm việc trái với lương tâm, bằng không không thể nào phát triển thế lực nhanh như vậy." Mộc Vân Phong nhìn người đi tới đi lui trong viện này, nói nhỏ trong lòng.

Người không ít, chỉ tiếc đừng phải cô, Hồng Nhan trên giang hồ, nói thật, những người này cô vẫn không để ở trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đứng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Người Trong Đồng Đạo (Hai)

"Một, hai, ba." Hóa dùng ngón tay kiểm tra người ở trong Lâm trạch, một lại một, trong lòng tràn đầy vui mừng.

Hay thật, tổng cộng 300 người, thật đúng là hắn đem tất cả mọi người tới đây. Theo điều tra của các cô, kể từ khi Thanh bang bị diệt, Lâm Phàm ở Hồng bang bị chèn ép, thiếu chút nữa đã bị Hồng Kinh Thiên giết đi.

Sau đó ở dưới sự giúp đỡ của Hồng Huy mà chạy trốn đến trấn Phong Lâm này, và bắt đầu xây dựng thế lực của mình, thời gian 5 năm cũng coi như có chút thành tựu. Thế mà lại chiêu mộ được hơn ba trăm người trong tay, ở trên giang hồ cũng coi như là một thế lực không nhỏ rồi, mặc dù không thể chống lại Hồng bang, nhưng cũng được cho là bá chủ một phương.

Ví dụ như ở trấn Phong Lâm này, hắn nói hai, không có ai dám nói một. Quan trọng là tên Lâm Phàm này rất có thủ đoạn, cả trấn Phong Lâm này mặc kệ là bạch đạo hoặc là hắc đạo đều phải nhường hắn ba phần.

Ngay cả bí thư thị thường trấn thậm chí sở trưởng đồn công an đều xưng anh em với hắn, trở thành nhân vật mà ở trấn Phong Lâm không có ai dám trêu chọc.

Có thể coi là như thế này, bản thân của hắn lại khá khiêm tốn, chưa bao giờ chủ động gây chuyện, cho dù là người khác chọc hắn, ngoài mặt thì hắn sẽ nhượng ba phần, về phần sau lưng nha, thì khó mà nói.

Cho dù có chuyện gì xảy ra, thì làm thế nào cũng sẽ không tra đến trên người của hắn.

Cho nên nói, ở phương diện này, Lâm Phàm còn là một nhân tài, bằng không Hồng Kinh Thiên biết hắn đang ở trấn Phong Lâm cũng sẽ không mặc kệ.

"Phong, lúc nào thì hành động?" Bộ dạng của Hóa ra vẻ nhao nhao muốn thử, nhìn Phong trầm tư mà hỏi.

"Trước tiên chờ một chút đã, bây giờ bọn hắn đề phòng nghiêm như vậy, đối với chúng ta là bất lợi." Mộc Vân Phong thu hồi ánh mắt, nhìn Hóa nói. Hiện tại từng người một ở trong viện này đều là tinh thần phấn chấn, lúc này mà xuống tay đối với ít người bên các cô rất bất lợi.

Họ phải đợi, chờ những người ở trong viện này mệt mỏi, lúc đó chính là cơ hội của các cô.

Trong phòng, Lâm Phàm đang ngồi ở trên ghế sofa, đứng bên cạnh hắn có mấy thuộc hạ đặc lực. Nhìn bóng đêm càng ngày càng tối, một người trong đó hỏi: "Lão đại, đám người đó sẽ đến chứ?"

"Vây còn phải nói, nhất định sẽ đến." Không đợi Lâm Phàm mở miệng, một trong những tên đứng bên cạnh nói thẳng. Lão đại bọn họ nói, sao có thể giả

được, những người đó nhất định sẽ đến.

"Cũng đã đến giờ này rồi, sao còn không có người tới chứ?" Người nọ ở phía trước phản bác. Thời gian tối hôm nay cũng đã đi qua hơn phân nửa, đừng bảo là người, ngay cả ma quỷ cũng không nhìn thấy.

Nghe được lời nói của người đó, gương mặt của Lâm Phàm cũng suy nghĩ sâu xa, hắn cũng bắt đầu hoài nghi có phải mình đã đoán sai hay không, người nọ bắt Hồng Huy căn bản là không có liên quan đến mình.

Nếu như người đó nhắm vào mình, thì bây giờ đã trễ như thế rồi, mà cũng không có chút động tĩnh nào, ngay cả người hắn đặt ở đầu trần cũng không có hồi báo.

Chẳng lẽ là hắn sai rồi?

Lâm Phàm cầm lấy một điều thuốc hút, theo khói mùi lượn lờ, mắt của hắn nhìn về phía sân nhỏ. Nơi đó đều là thuộc hạ của hắn đứng, bọn họ đang tuần tra qua lại.

Hôm nay, sau khi hắn biết Hồng Huy bị bắt, thì đầu tiên liền nghĩ đến là đối phương nhắm vào mình, vì vậy hạ lệnh gọi tất cả anh em của hắn trở lại, vì là để phòng ngừa buổi tối có người đến giết hắn.

Nhưng bây giờ, thời gian trôi qua từng phút, mà đối phương lại một cái bóng dáng cũng không có, chẳng lẽ là do hắn quá nhạy cảm, đã đoán sai.

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn thậm chí có kích động muốn bảo các anh em đi về nghỉ, nhưng nghĩ đến tung tích của Hồng Huy đến bây giờ còn chưa rõ, sống chết không biết, lại đem ý tưởng đột nhiên hiện ra đè ép trở về.

Hiện tại tựa như hắn đang đánh cuộc, đánh cuộc đối phương có tới hay không, đánh cuộc có phải là hắn phỏng đoán chính xác hay không.

Lâm Phàm hít một hơi thuốc thật mạnh, nói với một thuộc hạ trong đó: "Cậu mang mấy người đi ngoài trấn xem một chút."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Người Trong Đồng Đạo (Ba)

Một tên trong đó lĩnh mệnh đi vào trong sân, tiện tay chọn mấy người đi ra bên ngoài viện.

Hỏa và Mộc Vân Phong ở trên cây nhìn thấy người đột nhiên đi ra ngoài, thì nhíu lông mày, hứng thú dò dào nhìn tên đó ở trong viện chọn lựa thuộc hạ, sau đó đi ra ngoài viện đi đến đầu trấn.

"Phong, bọn họ muốn đi làm gì?" Hỏa nhìn phương hướng mấy tên kia biến mất khó hiểu mà hỏi. Lúc này không phải bọn hắn nên ở chỗ này bảo vệ Lâm Phàm sao? Lúc này đi vào trong trấn làm gì chứ?

Chẳng lẽ bọn hắn còn có người ở trong trấn? Bây giờ là đi đối trạm?

Nghĩ tới đây, Hỏa chợt nhìn về phía Mộc Vân Phong, mới vừa rồi lúc từ trên trấn tiến vào, cô cũng không có phát hiện bên ngoài trấn có người nha.

Chẳng lẽ là thuộc hạ của Lâm Phàm ẩn núp quá tốt, cho nên bọn họ không phát hiện. Nếu như vậy, thì lúc này Mai ở lại trong xe một mình không phải là quá nguy hiểm sao?

"Không sai, đúng như cậu nghĩ, ngoài trấn có đám người của hắn." Mộc Vân Phong nhìn ánh mắt hỏi thăm của Hỏa, lập tức nói khẳng định.

Thật ra lúc mới vừa tới, cô cũng không phát hiện ở ngoài trấn có người, nhưng mà bây giờ thấy mấy tên này đi ra ngoài, thì mới đoán được.

Xem ra thuộc hạ của Lâm Phàm vẫn có mấy tên tài giỏi, ít nhất ẩn núp làm cho cô không phát hiện được, nói rõ vẫn là có chút bản lĩnh.

"Vậy Mai làm thế nào? Cậu ấy có thể bị nguy hiểm hay không, có cần phái hai người đi trợ giúp cậu ấy hay không?" Hỏa vừa nghe Mộc Vân Phong nói khẳng định như vậy, thì lo lắng cho Mai trước tiên.

Cô lo lắng Mai một mình không đối phó được mấy tên thuộc hạ kia của Lâm Phàm, mới vừa rồi có năm sáu người đi ra ngoài, còn không bao gồm mấy người ẩn núp ở bên ngoài trấn trước đó.

"Cậu hãy yên tâm đi, Mai sẽ không có chuyện gì. Cậu đừng quên, võ thuật của Mai là giỏi nhất trong Các." Mộc Vân Phong nhìn thấy dáng vẻ lo lắng này của Hỏa, thì an ủi.

Đối với Mai, cô vẫn có lòng tin, đó là một cô gái thông minh. Thời điểm có thể dùng trí tuệ đối sẽ không liều mạng, hơn nữa bản lĩnh rất cao. Cho dù không cần súng, thì đối với mấy tên lỗ mãng này cũng không phải là vấn đề.

"Nói cũng phải, bản lĩnh Mai tốt như vậy, nhất định là không có việc gì." Nghe Mộc Văn Phong nói như vậy, Hỏa cũng yên lòng, chuyên tâm nhìn chăm chăm viện của Lâm Phàm, nhìn chăm chăm động tĩnh người ở bên trong.

Đêm từ từ tối xuống, tất cả đều ngủ say ở trong bóng đêm.

Ngoài trần, trong một căn phòng ở một toà nhà cao bảy tầng, một người đàn ông cầm ống nhòm từ cửa sổ nhìn ra ngoài trần, cẩn thận tìm kiếm tất cả địa phương khả nghi.

"Tiểu Hắc, mày nói lão đại có phải làm không? Sao đến bây giờ, chúng ta ở nơi này cũng đã mấy canh giờ rồi, mà cũng không có thấy người." Gã đàn ông cầm ống nhòm, quay đầu nhìn về phía tên đàn ông đang ngồi trong phòng than phiền nói.

Thời gian gã đứng ở chỗ này cũng đã hai ba giờ rồi, thật sự là không có phát hiện được, không thể không hoài nghi có phải Lâm Phàm làm hay không.

"Chờ một chút, nếu như là mày muốn tới giết người, vậy có tới sớm không." Cái tên đàn ông gọi là Tiểu Hắc rõ ràng cho thấy là một nhân vật tương đối bảo trì bình thân, nghe được gã đàn ông kia oán trách, thì lập tức nói.

"Rồi, tới rồi." Gã đàn ông cầm ống nhòm, đang không phục muốn phản bác lời nói của cái tên đàn ông gọi là Tiểu Hắc kia thì đường phố yên tĩnh đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, khiến cho cả người gã chấn phần.

Thay đổi ống kính hướng về phía phát ra thanh âm nhìn, trong mắt chớp động ánh sáng, hưng phấn giống như thợ săn phát hiện con mồi.

"Tao nhìn một chút" Tên đàn ông gọi là Tiểu Hắc, vừa nghe thấy có người đến, thì lập tức đoạt lấy ống nhòm trên tay gã đàn ông kia nhìn, vừa nhìn thấy người thì lập tức yên lặng, bởi vì đây không phải người bọn chúng đang đợi, mà là người mình.

"Thế nào?" Gã đàn ông vốn đang hưng phấn lại phát hiện Tiểu Hắc có gì đó không đúng, khó hiểu mà hỏi.

"Mày nhìn kỹ một chút xem bọn họ là ai?" Giọng của Tiểu Hắc miễn cưỡng, chán nản mà ngồi xuống ghế, cũng nâng một ly trà lên uống.

"Ách, tại sao là người mình?" Gã đàn ông rút cuộc cũng thấy rõ người tới, hưng phấn theo đó biến mất, và nói.

Làm nửa ngày, hại gã kích động một trận vô ích, người tới không phải người bọn chúng đang đợi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Người Trong Đồng Đạo (Tứ)

"Đứng rồi, Tiểu Hắc, mày nói xem mấy người đó có thể từ chỗ khác đi vào trần hay không vậy, bằng không sao chúng ta chờ lâu như vậy mà cũng không phát hiện ai?" Suy nghĩ một chút, gã đàn ông nói với Tiểu Hắc. Đường vào trần không chỉ có một con đường, gã đang nghĩ có thể từ chỗ khác đi vào đây hay không.

"Cũng có khả năng, nói không chừng đối phương đã sớm vào trần." Tiểu Hắc nghĩ rồi nói ra, hắn cũng biết đường vào trần này không chỉ một con đường, có thể nói có vài con đường, mà bọn hắn lựa chọn đường này là bọn hắn thường đi.

"Vậy chúng ta có nên đi chỗ khác xem một chút hay không?" Gã đàn ông thu hồi ống nhòm, và đề nghị.

"Chờ mày đến, nói không chừng người ta đã sớm vào trần rồi." Tên đàn ông gọi là Tiểu Hắc, thuận miệng trả lời. Hắn không phải đã kích gã đàn ông cầm ống nhòm, mà là nói sự thật. Hiện tại cũng sắp mười hai giờ rồi, đoán chừng đối phương đã sớm vào trần mai phục rồi.

"Vậy làm sao đây?" Gã đàn ông nhìn Tiểu Hắc và nói, người lão đại phái tới đã lên lầu rồi, bọn họ lại không thấy người đi vào, ở lại thì phải giao phó với người tới như thế nào đây.

"Làm thế nào nữa, phải nói thật chứ sao." Tiểu Hắc cũng đã nghe tiếng bước chân đến trên cầu thang, biết người tới đã sắp đến chỗ này của bọn họ.

"A" Gã đàn ông cầm ống nhòm, đáp một tiếng, rồi lại tiếp tục tựa vào bên cửa sổ quan sát.

Lầu dưới, thuộc hạ mà Lâm Phàm phái tới, đang từng bước một đạp cầu thang đi lên lầu. Sau lưng bọn hắn cách đó không xa, có một bóng đen luôn đi theo bọn họ.

Trên đường đi tới đây, vậy mà thuộc hạ của Lâm Phàm lại không có phát giác ra.

Mai đi theo phía sau mấy tên đó, nhìn thấy bọn hắn đi lên cầu thang, cũng thả nhẹ bước chân, rồi chậm chậm mà đi lên theo.

Lúc này cô đang nằm chán ở trong xe, đột nhiên nhìn thấy trên đường xuất hiện mấy người cầm súng ống trong tay, nghĩ đến cái địa phương này đều là thế lực thuộc về Lâm Phàm, trong mắt sáng tỏ và cười một tiếng. Sau đó rón rén xuống xe, đi theo phía sau đối phương.

Cô cũng muốn nhìn một chút đến tột cùng là mấy tên đó muốn đi làm gì?

Trên đường đi theo tới, nhìn thấy bọn họ đến một toà nhà nhỏ ngoài trấn, lông mày sắc nhảy lên, trực tiếp đi theo. Nếu như cô không đoán sai, chỗ này hẳn là một trạm gác ngầm của Lâm Phàm.

Mặc dù toà nhà nhỏ này không cao, chỉ có tầng bảy, nhưng hẳn lại cô lập với những căn nhà khác ở ngoài, hơn nữa chung quanh không có vật gì ngăn cản, tầm mắt trống trải, có thể thấy từ rất xa, thật đúng là một địa điểm quan sát thật tốt.

Mai nhìn thấy mấy tên đó đi tới tầng chót nhất, gõ cửa một gian phòng trong đó, lách mình một cái núp ở phía sau cầu thang. Nhìn thấy người tới mới vừa gõ hai tiếng, thì có một người vóc dáng thấp da khá đen mở cửa phòng ra, chờ thấy rõ người tới, rất là cung kính mà kêu một tiếng "anh Sông", sau đó nghiêng người để cho mấy người đi vào.

Đợi đến khi toàn bộ người tới đi vào, cửa đóng lại phịch một tiếng. Mai từ phía sau cầu thang lách mình ra ngoài, từ từ đến gần bên cửa phòng, lỏ tai dính vào cạnh cửa, nghe người ở bên trong nói chuyện.

"Có phát hiện chưa?" Thanh âm của một gã đàn ông truyền đến.

"Báo cáo anh Sông, không có." Là thanh âm gã đàn ông mới vừa mở cửa.

"Kỳ lạ thật, chẳng lẽ lão đại thật sự đã đoán sai rồi?" Tên đàn ông gọi là anh Sông kia, nói nhỏ.

"Tụi bay vẫn ở chỗ này?" Anh Sông rất là không yên lòng mà nhìn hai người một cái. Trong mắt tràn đầy vẻ hoài nghi, hẳn hoài nghi hai người này lười biếng.

"Đúng vậy, bọn em đều ở chỗ này, ổng nhòm một khế cũng không có nghi ngại. Thật sự là không phát hiện được người nào khả nghi vào trấn." Tên đàn ông gọi là Tiểu Hắc, vừa nhìn thấy hoài nghi trong mắt anh Sông lập tức bảo đảm mà nói.

"Cẩn thận nhìn cho tao, tao trở về nói với lão đại." Anh Sông lại nhìn thấy đối phương không giống như là nói dối, nên hơi yên tâm, sau đó nói với hai người.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Mai lần nữa lách mình một cái bước lên trên lầu, tốc độ nhanh như con báo. Đợi cô tránh xong, thì người ở bên trong vừa lúc ra ngoài.

Nhìn thấy phương hướng bọn họ trở về, Mai liếc nhìn cửa phòng đóng chặt, đưa tay gõ lên cửa. Cô đã đến rồi, nên sẽ không về tay không, hai người nơi này, chỉ có thể trách là do bọn hắn xui xẻo.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Tiểu Hắc cho rằng anh Sông của bọn họ còn chưa đi, và còn có chuyện phân phó, nên không chút suy nghĩ mà trực tiếp mở cửa phòng ra, khi hắn thấy Mai mặc áo đen ở ngoài cửa thì mắt không thể tưởng tượng nổi mà mở thật lớn, vừa định mở miệng hỏi đối phương là ai?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Người Trong Đồng Đạo (Năm)

Mai đã đưa tay ra, nắm lấy cổ họng của đối phương, theo một tiếng rắc rắc xương do vỡ vang lên, gã đàn ông mở cửa ngã ở trên mặt đất.

Nghe thấy âm thanh, gã đàn ông cầm ống nhòm chợt xoay đầu lại, thấy ở cửa một cô gái trẻ đi vào, lại nhìn thấy người anh em của mình ngã xuống đất, tay nhanh chóng đưa về phía bên hông của mình, nhưng tốc độ của gã nhanh thế nào, cũng không nhanh hơn tốc độ của Mai, gã đàn ông chưa rút súng ra, thì Mai lách mình một cái đã đến bên cạnh gã, cô giơ tay lên, tay ngọc thon thon đã dính lên trên cổ của đối phương.

Chỉ thấy đôi tay của Mai nhẹ nhàng vận một cái, vang lên rắc rắc, thân thể gã đàn ông chậm rãi ngã xuống đất, trước khi chết một đôi mắt mở to nhìn Mai, bộ dạng ra vẻ không thể tin được.

Mai liếc nhìn hai người dễ dàng bị mình giết chết, đưa tay cầm lấy ống nhòm trong tay gã đàn ông, đi tới bên cửa sổ liếc mắt nhìn. Khuôn mặt vui mừng, không tẻ, lúc này đúng là cô nhận được đồ tốt rồi.

Ông nhòm này nhìn đủ xa.

Cầm ống nhòm, Mai nhảy mấy bước nhẹ, từ lan can cầu thang đi xuống, mấy cái đã xuống dưới lầu, chạy tới bên ngoài nhìn lại, mấy gã đàn ông đã đi xa một đoạn ở phía trước.

Người ở trong bóng đêm chợt hiện, chui qua mấy ngõ nhỏ, Mai xuất hiện ở trước mặt mấy tên đó. Thấy mấy tên đó càng đi càng gần, đôi tay ôm ngực đứng ở giữa đường.

"Cô là ai hả?" Tên đàn ông gọi là anh Sông, chợt thấy có một người đứng ở giữa đường, nên trong lòng cả kinh và lên tiếng hỏi.

"Người muốn mạng này." Mai khề mở môi mỏng, chậm rãi sâu kín mà phun ra mấy chữ.

Anh Sông vừa nghe đôi phương là con gái, thì lập tức nở nụ cười và nói: "Cô em nói đùa à, chúng tôi nhiều người như vậy, cô chỉ có một mình, lời nói này hẳn là quá lớn rồi."

"Vậy sao?" Mai vừa nghe lời nói của anh Sông, cũng không giận, chỉ là trong mắt lại thoáng qua lạnh lẽo. Lại dám coi thường cô, tốt, rất tốt, cô sẽ làm cho bọn họ biết cái giá coi thường phụ nữ.

"Không phải sao?" Anh Sông nghe được lời nói của Mai, thì nở nụ cười. Thái độ sung sướng đó, có vẻ tâm tình của hắn rất tốt.

"Chúng ta có thể thử xem." Theo chữ ' thử ' cuối cùng, Mai đã lách mình một cái lén đến gần trước người đối phương.

Nhìn bóng đen đột nhiên tới, anh Sông luống cuống, hấn há to mồm muốn nói điều gì đó, nhưng lại không lên tiếng được. Bởi vì cổ của hắn đã bị Mai bóp nát rồi.

Những tên khác thấy anh Sông đột nhiên chết, thì nhất thời hoảng sợ chạy về phía trước, có người thậm chí cả súng cũng vứt luôn, vừa nhìn Mai, vừa chạy, giống như gặp được ác ma vậy.

"Ha ha" Nhìn người tứ tán chạy, Mai cười khề một tiếng, tiếng cười kia ở trong màn đêm giống như khúc chiêu hồn, khiến người chạy trốn hận không thể sinh ra nhiều cặp chân.

Nhìn người đã chạy xa, Mai giơ tay lên, chỉ thấy trong bóng đêm chợt lóe ánh sáng lạnh, người mới vừa còn chạy trốn thì từng tên một đã liên tục ngã xuống, một người cũng không thoát.

Nhìn người phía xa ngã xuống đất, nhìn kiệt tác của mình, Mai rất là đắc ý mà nhún vai một cái, sau đó đi tới phía xe của cô.

"Lão đại, mấy con tôm tép đã bị tôi giải quyết." Thông qua tai nghe không dây, Mai báo cáo kết quả chiến đấu của mình với Mộc Vân Phong.

"Làm rất khá, kế tiếp liền xem bọn này rồi." Mộc Vân Phong nhận được báo cáo của Mai, trên mặt lộ ra nụ cười.

"Gọi các chị em chuẩn bị." Tắt tai nghe không dây, Mộc Vân Phong nói với Hòa. Đám người này đã đi lâu như vậy mà còn chưa có trở lại, hẳn là Lâm Phàm chờ sốt ruột rồi.

Lúc này không xuống tay, thì đợi đến bao giờ.

Mộc Vân Phong vung tay lên muốn hạ lệnh. Đột nhiên, bên tường viện kia vài bóng người nhẹ nhàng tới, khiến Mộc Vân Phong dừng tay lại, nhìn những bóng người kia tiến vào trong viện, sau khi dừng lại động tác, thì trên mặt thoáng qua vẻ khó tin.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Trò Chơi Giết Người (Một)

Từng bóng đen bay vào trong viện, nhanh như âm hồn. Theo bóng đen tiến vào, thì ngoài viện cũng lập tức truyền tới thanh âm vật nặng ngã xuống. Rầm rầm rầm, thanh âm vang lên liên tục, liên tục, chỉ một cái nháy mắt, đám thuộc hạ của Lâm Phàm vốn là đứng ở trên tường đã toàn bộ biến mất, thay vào đó là người áo đen.

Tốc độ của người áo đen rất nhanh, thuộc hạ của Lâm Phàm căn bản không có phản ứng kịp, thì hồn đã về ngàn dặm. Nhìn thấy một màn này, các chị em ở Hồng Nhan Các, mỗi người đều tròn to hai mắt, mang theo vẻ khó tin.

Họ tự nhận là bản lĩnh của mình không tệ, nhưng so với đối phương lại còn kém một chút xíu như vậy. Trong Các bản về bản lĩnh, sợ rằng chỉ có Mộc Vân Phong và Mai là có thể chống lại bọn họ.

"WOW!!, người áo đen kia là từ đâu nhô ra, sao bản lĩnh của mỗi người đều lợi hại như vậy." Hỏa nhìn bóng người nhanh chóng thoáng qua này, thì cần lười .

Bản lĩnh này, tốc độ này, cô tự nhận là không làm được.

"Người trong đồng đạo." Mộc Vân Phong thấy động tác của người áo đen, thì lòng mày nhướng lên rồi hạ kết luận. Người này đã nâng lên hứng thú của cô.

Trong nháy mắt thấy trong viện này nổi lên cuộc chiến dữ dội, Mộc Vân Phong nở nụ cười tà ác, thú vị mà nhìn hai bên đánh nhau.

Sau đó tay nhẹ nhàng lui về phía sau vung lên, ra dấu yên lặng theo dõi biến hóa, nhìn người ở trong viện cùng người áo đen chém giết.

"Lão đại, đám người kia là ai?" Hỏa lại gần Mộc Vân Phong, thấy vẻ mặt của cô ấy không chút lo lắng Lâm Phàm sẽ bị người áo đen giết, không khỏi mở miệng hỏi.

Theo cô biết, hắc đạo trong thành phố A này vô luận là người của Hắc bang hay là sát thủ mà có loại bản lĩnh này, chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Hồng bang có một Hồng Buru, Hồng Nhan Các của họ có hai, đó chính là lão đại và Mai. Nhưng đám người áo đen trước mắt này, tốc độ kia, bản lĩnh này, đúng là rất cao.

Nhưng, những thứ này đều không phải là điểm quan trọng Hỏa chú ý, cô chú ý là người có bản lĩnh như thế này thật sự nhiều đến không ngờ, đưa tay đếm thế mà người còn nhiều hơn Hồng Nhan Các của họ.

Cái này làm cho cô không thể không hoài nghi lai lịch của đối phương rốt cuộc là cái gì. Hiện tại có một chút khẳng định, đó chính là bọn họ vốn không phải người ở thành phố A.

Đã như vậy, thì những người này xuất hiện từ nơi nào đây. Xem bộ dạng bọn hắn, hình như mục đích tới đây cũng giống họ, đó chính là muốn giết Lâm Phàm.

Nhưng theo bọn họ biết Lâm Phàm này rất ít đắc tội với người, từ trước đến nay điểm nhơ duy nhất chính là bán Thanh bang, bán cha của lão đại.

Nếu như nói đến trả thù, ngoại trừ lão đại của họ thì cũng chỉ còn lại là người của Thanh bang. Nhưng nhóm người kia của Thanh bang, họ không phải là không giao thủ qua. Những người kia lúc trước là do ở lại đại bản doanh nên may mắn tránh được một kiếp, bản về bản lĩnh mặc dù không có trở ngại, nhưng tuyệt đối là không có lợi hại như vậy.

Nếu như những người đó có loại bản lĩnh này, thì đã sớm ra tay với Lâm Phàm, cũng không cần đến phiên họ ở nơi này tìm kẻ đối phó Lâm Phàm thế nào.

Nếu không phải là người của Thanh bang, thì những người trước mắt này, đến tốt cùng là ai, là người của thế lực nào. Bọn họ mỗi người không chỉ có một bản lĩnh riêng, hơn nữa phối hợp có suy nghĩ, nhìn một cái cũng biết là người trải qua huấn luyện đặc biệt.

Xem kiểu không dễ lại một người sống này của bọn hắn, tuyệt đối không phải là có thù oán đơn giản với Lâm Phàm như vậy, ý nghĩ của bọn họ nên giống các cô, đó chính là muốn tiêu diệt Lâm Phàm, mặc kệ là người của hắn hay là thế lực của hắn.

"Câu đoán thử coi bọn họ là ai?" Về mặt của Mộc Vân Phong hứng thú nhìn đánh nhau ở trong viện, đối với vấn đề của Hỏa không có trả lời trực tiếp. Chỉ là ở trong lòng của cô đã nghĩ đến thân phận của đối phương rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Trò Chơi Giết Người (Hai)

Có thể làm cho Mộc Vân Phong không hiểu rõ chính là, sao đối phương cũng cảm thấy hứng thú với Lâm Phàm. Hơn nữa hình như không chỉ là cảm thấy hứng thú đơn giản như vậy, giống như là có phát sinh thù hận lớn với hắn ta vậy.

Phát sinh thù hận lớn, đợi chút, sao người này lại có phát sinh thù hận lớn với Lâm Phàm chứ. Nhưng bọn họ chính bình thường không xuất hiện cùng nhau nha. Theo tình báo của họ, Lâm Phàm cũng không có đắc tội với người này nha. Hơn nữa kể từ khi Lâm Phàm thoát khỏi Hồng bang thì vẫn rất cẩn thận cực kỳ cẩn thận.

Hành sự luôn luôn rất khiêm tốn.

Chẳng lẽ lúc hấn ở Hồng bang thì đã đắc tội với vị lão đại này? Mộc Vân Phong suy đoán. Nhưng tức thì lại lắc đầu, Lâm Phàm này cô hiểu rất rõ. Sau khi Thanh bang bị diệt, thời gian hấn ở Hồng bang cũng không lâu, cho nên cũng không thể đắc tội vị nhân vật lớn này.

"Lão đại, nói cho em biết đi, đối phương rốt cuộc là người nào, thậm chí có bản lĩnh bậc này?" Hỏa nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay Mộc Vân Phong, bộ dạng nếu chị không nói cho tôi biết, tôi sẽ không buông tay.

Bị Hỏa lắc như vậy, Mộc Vân Phong thu hồi suy nghĩ của mình, nhìn chém giết trong viện, nhàn nhạt phun ra hai chữ "Ảnh môn"

"Cái gì? Ảnh môn? Điều này sao có thể?" Hỏa vừa nghe câu trả lời của Mộc Vân Phong, thì cực kỳ kinh ngạc, thiếu chút nữa muốn kêu ra tiếng.

Ảnh môn này cô đã sớm nghe thấy, đây chính là một tổ chức hắc đạo rất lợi hại, ở trên giang hồ danh tiếng còn lớn hơn Hồng Nhan Các của họ.

Thời gian Ảnh môn thành lập nổi danh không khác lắm với Hồng Nhan Các của các cô, cũng là từ năm năm trước bắt đầu xuất hiện ở trong hắc đạo. Tín đồ Môn chủ của Ảnh môn, là một người con trai trẻ tuổi, lòng dạ độc ác, đối với kẻ địch cũng không nhân từ nương tay. Hơn nữa tác phong rất khác nghiệt, chỉ cần người không phục hấn, lập tức sẽ bị hấn tiêu diệt.

Thủ đoạn sấm sét này, tàn nhẫn vô tình, thời gian 5 năm, khiến Ảnh môn nhảy một cái phát triển thành thế lực thuộc nhất nhì cả nước M. Làm cho cả hắc đạo đối với Ảnh môn nghe tin đã sợ mất mật, làm cho cả giới giang hồ đối với bọn họ cũng nhần nhịn ba phần, thậm chí rất nhiều thế lực nhỏ dứt khoát quy thuận bọn họ.

Đối với một tổ chức đột nhiên xuất hiện ở thành phố A, xuất hiện ở một cái trấn nhỏ này, hơn nữa lại đối phó với một thế lực không phù hợp, điều này không khỏi làm cho người kinh ngạc và suy nghĩ sâu xa.

"Trên đời này không có chuyện gì là không thể." Mộc Vân Phong nghe được lời nói kinh ngạc của Hỏa, cũng không quay đầu lại mà thản nhiên nói.

Trên đời này luôn có một chuyện nhìn như không thể nào, nhưng lại xảy ra rất chân thật.

Cũng như hiện tại, đừng bảo là họ, chính là Lâm Phàm nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến mình lại chọc đến Ảnh môn mà người trên giang hồ nghe tin đã sợ mất mật, để cho bọn họ ra sức giết hấn.

Trong viện, thuộc hạ của Lâm Phàm từng người một ngã xuống, ngoại trừ tiếng kêu rên ngã xuống đất, ngay cả kêu cũng không kịp, chớ nói chi là ra tay.

Nhìn thế cục trong viện thiên về một bên, mắt của Mộc Vân Phong lóe lên. Thầm nghĩ: người này thật sự không tệ, lại biết người của các cô ít, giúp cô giải quyết xong nhiều người như vậy.

Trần đầy nộ cười mà nhìn nhóm người kia giết hết người trong viện, sau đó từ từ đi vào trong nhà.

Mà lúc này trong phòng, không biết là tốc độ của người áo đen quá nhanh, hay là Lâm Phàm cùng với thuộc hạ của hấn quá kém, thế mà cũng không có phát giác người trong viện đã đi gặp Diêm Vương.

Người áo đen từ từ đến gần phòng của Lâm Phàm, mỗi một bước đi của bọn họ, thì có một thuộc hạ của Lâm Phàm ngã xuống. Tiếng ngã xuống đất nặng nề, vang lên từng phát từng phát.

"Chuyện gì xảy ra?" Lâm Phàm ở trong phòng rốt cuộc cũng nghe thấy bên ngoài hình như có gì đó không đúng, vì vậy lên tiếng dò hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Trò Chơi Giết Người (Ba)

"Không biết" Một trong những người ngồi chung một chỗ với Lâm Phàm vừa lên tiếng, vừa đứng dậy muốn đi ra ngoài xem tình huống một chút.

"Có thể là bọn A Hà trở lại thôi." Một tên khác vừa nhìn thấy đồng bọn đứng lên, thì cũng chậm chậm đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa.

"Hai người đi xem một chút đi" Lâm Phàm nghe thanh âm này càng ngày càng gần, trong lòng thoáng qua một chút khẩn trương, vì thế nói với hai người đứng lên.

"A" hai người vừa mới bước ra khỏi phòng, thì kinh hãi hô lên.

"Các người. . . Các người. . ." Hai tên thuộc hạ chỉ vào người áo đen đột nhiên xuất hiện ở trước mặt bọn họ, nói không lên một câu hoàn chỉnh.

"Xảy ra chuyện gì?" Nghe được kinh hô của hai người kia, Lâm Phàm chợt đứng lên, mớ súng lục bên người mình ra, vung tay lên với thuộc hạ khác

trong phòng, từ từ đi đến gần cạnh cửa.

Vừa tới cạnh cửa, một bóng người chợt hiện ra, Lâm Phàm quỳnh lên nên súng trong tay đã chia vào đầu của đối phương, cúi đầu nhìn, thì lại phát hiện là chia vào đầu một trong hai người mới vừa đi ra ngoài.

Bị dọa sợ đồng thời toàn thân xuất ra mồ hôi lạnh, Lâm Phàm bỏ súng xuống, nói với người kia: "Bạn ở đây làm cái gì, muốn hù chết tôi sao?"

Mà lúc này, người cùng đi với Lâm Phàm ra ngoài, súng trong tay từng người một đang giờ lên, hai mắt mở to nói không ra lời. Nếu như nhìn kỹ, là có thể phát hiện giữa trán mỗi người bọn họ có một điểm đỏ, đó là dấu đạn.

Thuộc hạ của Lâm Phàm từ từ ngã xuống, bang bang vang dội, Lâm Phàm không hiểu mà xoay người nhìn phía sau, thấy người kia nằm trên đất, lại nhìn một điểm đỏ giữa trán, cả người nhất thời sợ hãi tới mức hai chân run lên, sắc mặt xám ngoét.

Những thuộc hạ này của hắn, dĩ nhiên cứ không tiếng động như vậy mà bị người giết, thậm chí ngay cả hắn một chút cảm giác cũng không có. Mà dấu đạn đỏ tươi này đều đã nói rõ đối phương chính là dùng súng hầm thanh.

Khó trách hắn lại không nghe thấy thanh âm, đoán chừng toàn bộ thuộc hạ trong viện này đều bị giết rồi.

Nghĩ tới đây, Lâm Phàm từ từ xoay người, mà hắn còn chưa xoay người lại, thì đã phát hiện trên đầu có một thứ lạnh như băng chia vào. Hơi ngẩng đầu lên nhìn, một cái súng lục đen nhánh đang chia ở trên đầu hắn.

Mà thuộc hạ mới vừa rời của hắn, đã sợ tới mức hôn mê bất tỉnh, đang bị người xách vào.

Người mới tới vừa dùng súng chỉ vào đầu Lâm Phàm, vừa đi vào trong nhà. Đi tới bên sofa, đem người xách ở trên tay ném một cái, sau đó ấn Lâm Phàm ngồi ở trên ghế sa lon, còn mình thì ngồi ở đối diện Lâm Phàm.

"Các người đến tột cùng là ai?" Lâm Phàm ngồi ở trên ghế sa lon nhìn người con trai mặc áo đen đối diện, run rẩy mở miệng hỏi.

Hắn lục khắp cả trí nhớ, hình như không có đặc tội một người như thế. Người này đến tột cùng là xuất hiện thế nào, vì sao lại muốn mạng của hắn chứ.

Theo câu hỏi bật ra của Lâm Phàm, trong phòng xuất hiện nhiều người áo đen hơn, hơn nữa trong tay mỗi người đều xách theo thuộc hạ của hắn, nhìn đáng sợ bọn họ đều là bị người áo đen đánh ngất xỉu.

"Bạn rốt cuộc là ai? Vì sao lại giết anh em tôi?" Lâm Phàm nhìn thấy người áo đen không có trả lời vấn đề mới vừa rồi của hắn, vì thế hỏi lần nữa.

Lần này, hắn không còn sợ như thế nữa, bởi vì hắn nhìn ra được, những người áo đen này tạm thời còn chưa có ý định giết hắn.

Chỉ cần bọn họ không giết hắn, như vậy tất cả đều dễ xử lý.

Người áo đen ngồi ở phía sau Lâm Phàm không nói gì, chẳng qua là mang theo khinh bỉ mà nhìn Lâm Phàm một cái, sau đó im lặng.

Chỉ dựa vào hắn, mà cũng muốn biết bọn họ là ai, quả thực là nằm mơ. Mới vừa rồi nhìn thấy hắn bị dọa đến cái hình dạng đó, thì cũng biết tên này là thứ hèn nhất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Trò Chơi Giết Người (Bốn)

Đối với loại người này, bọn họ vốn khinh thường không quan tâm. Nếu như không phải là lão đại đã nói để lại mạng của Lâm Phàm chờ anh ta tới xử trí, thì làm gì còn có cơ hội cho hắn nói chuyện.

"Lão đại" Thấy người áo đen vào phòng, Lâm Phàm bị ép buộc, Hóa khẩn trương mà nhìn Mộc Văn Phong.

Cô lo lắng mấy người áo đen kia một phát liền bắn chết Lâm Phàm, cứ như vậy ý nguyện tự tay giết Lâm Phàm báo thù cho cha của lão đại họ sẽ không thể thực hiện rồi.

Động tác của người áo đen, Mộc Văn Phong không phải là không thấy, cho nên vẫn không động dậy đó là vì, thực lực của người áo đen còn ở đó, cô không thể để cho chị em của mình mạo hiểm. Huống chi hiện tại họ cũng chưa rõ người áo đen đến cùng là muốn làm cái gì.

Nếu như nói bọn họ là muốn giết đối phương, như vậy đã sớm ra tay rồi. Nhưng bây giờ thời gian trôi qua dài như vậy rồi, mà bọn họ chẳng những không giết Lâm Phàm, ngược lại còn ngồi chung một chỗ với hắn.

Cái này làm cho Mộc Vân Phong không hiểu, mấy người này rốt cuộc muốn làm gì.

Cẩn thận nhìn động tĩnh hai bên trong phòng, thấy miệng Lâm Phàm lúc mở lúc ngậm, còn người con trai đối diện lại trước sau im lặng, một ý nghĩ thoáng qua ở trong đầu Mộc Vân Phong.

Chẳng lẽ bọn họ đang chờ người?

Ý niệm mới vừa nổi lên, vô tuyến trên tai truyền đến tiếng của Mai hơi vội: "Lão đại, hai chiếc Lincoln đang lái đến hướng chị, xin cẩn thận."

"Thì ra là như vậy." Nghe được lời nói của Mai, lúc này Mộc Vân Phong mới buông lỏng chân mày đang nhíu lại. Khó trách những người đó không động đến Lâm Phàm, thì ra là đang chờ người.

Mà người bọn họ chờ cũng sắp đến.

"Lão đại thế nào rồi, Mai có tin tức gì?" Chú ý tới động tác sờ bông tai của Mộc Vân Phong, Hỏa biết chắc chắn là Mai có truyền đến tin tức gì đó.

"Đối phương có nhân vật lớn muốn tới, chúng ta yên lặng theo dõi biến hóa." Mộc Vân Phong liếc nhìn Hỏa, và thân nhiên nói, mắt cũng lơ đãng mà nhìn về phía cửa viện.

Một lát sau, thanh âm xe hơi truyền đến, quả thật giống như Mai nói, hai chiếc Lincoln màu đen xuất hiện ở tầm mắt của Mộc Vân Phong.

Nhìn Lincoln lái chậm chậm vào viện, Hỏa có chút kích động mà nói một câu: "Oa, thật đúng là nhân vật lớn, lại còn ngồi Lincoln tới."

Mộc Vân Phong liếc nhìn Hỏa một cái, không nói gì, sau đó đôi mắt lại nhìn chăm chăm hai chiếc Lincoln này, nhìn chăm chăm người từ trong đó đi ra.

Cửa xe trước của chiếc Lincoln thứ nhất bị đẩy ra, từng người con trai mặc quần áo màu đen nổi đuôi ra. Một người trong đó bước mấy bước đi tới trước chiếc xe phía sau, rất lịch sự mà mở cửa xe.

Theo đó là một đôi chân thon dài bước ra, sau đó là một gương mặt mang kính râm. Khi cả thân thể người đàn ông ra khỏi xe, xuất hiện ở tầm mắt của Mộc Vân Phong, thì làm cho cô cũng sờ.

Người đàn ông này, người đàn ông này chẳng lẽ chính là Phụng Như Ảnh Môn chủ của Ảnh môn trong truyền thuyết. Nhưng sao cô lại cảm giác anh ta chính là người con trai buổi sáng hôm nay mình gặp ở khu mộ nhỉ?

Mặc dù lúc này anh ta đeo kính râm, y phục cũng từ tây trang màu đen buổi sáng đổi thành áo khoác bây giờ, nhưng thân hình này, khí chất này làm sao có thể tránh được mắt của Mộc Vân Phong.

Lúc này, người con trai mới từ trên xe bước xuống, hình như phát hiện có người đang nhìn anh chăm chú, mắt đeo kính đen nhẹ nhàng quét qua cây to chỗ Mộc Vân Phong đứng, sau đó theo thuộc hạ của anh từ từ đi vào trong phòng.

Trong phòng, Lâm Phàm nghe được tiếng xe hơi, trong nháy mắt có một kích động, hẳn cho rằng người của mình tới cứu hắn. Nhưng vừa nhìn thấy thân người quần áo màu đen đi tới, cả người bỗng sụp đổ xuống.

Mà lúc Lâm Phàm đang kích động, người con trai vẫn đang ngồi đối diện hắn, nghe được thanh âm xe hơi, đã sớm đứng lên, và cung kính đứng ở một bên chờ người tới.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Trò Chơi Giết Người (Năm)

Tất cả người áo đen trong phòng nhìn thấy người tới, toàn bộ cung kính kêu một tiếng: "Lão đại"

Phụng Như Ảnh tiện tay lấy kính râm xuống, ngắm nghía ở trong tay. Từ từ đi đến rồi ngồi xuống đối diện với Lâm Phàm, nhìn một người liên tục lo lắng, mà lạnh lùng hỏi: "Ông chính là Lâm Phàm."

"Dạ, không biết vị đại ca này là?" Lâm Phàm liếc nhìn Phụng Như Ảnh, vốn là ngẩng đầu lên nhưng bị con ngươi của anh ta đảo qua, lập tức cúi thấp xuống.

Khí thế người đàn ông này quá mạnh mẽ, chỉ là tùy ý liếc mắt như vậy, lại khiến cho hắn có loại cảm giác không thờ nổi.

Lúc này, mặc dù người đàn ông chỉ là tùy ý mà ngồi ở đối diện, lại làm cho hắn sinh ra cảm giác quỳ lạy. Người đàn ông này mới thật sự là bá chủ hắc

đạo, so với Mộc Đồ Thanh bang, Hồng Kinh Thiên Hồng bang mà hắn đã từng thấy qua thì không biết mạnh gấp bao nhiêu lần.

"Tôi là ai, ông còn không xứng để biết, ông đã là Lâm Phàm, vậy sẽ không có cái gì để nói rồi." Phụng Như Ảnh liếc nhìn Lâm Phàm, trong mắt lóe lên khát máu.

Hợp với một thân lạnh lẽo như băng cùng tàn khốc lúc này của anh ta, làm cho người ta cảm thấy giống như Tu La địa ngục.

"Ảnh Phong, quy tắc cũ, phế người này từ từ, nhớ không được để cho hắn chết quá nhanh." Phụng Như Ảnh nhàn nhạt nói với Ảnh Phong ở bên cạnh. Ngờ khi nói chuyện giống như là bình thường đang nói về thời tiết gió nhẹ nước chảy, nhưng nghe vào trong tai Lâm Phàm, lại như nghe được bùa đòi mạng.

Nhất là Phụng Như Ảnh gọi một tiếng ‘ Ảnh Phong ’, càng làm cho hắn sợ tới mức mặt xám như tro tàn. Hiện tại hắn cũng đã biết thân phận của đối phương rồi, nhưng lại không có một tia mừng rỡ, ngược lại sợ hãi nhiều hơn.

Trên giang hồ ai không biết thuộc hạ Đại Tướng đệ nhất của Môn chủ Ảnh môn Phụng Như Ảnh tên là Ảnh Phong. Mà người ngồi ở đối diện mình không thể nghi ngờ chính là ác ma Phụng Như Ảnh rồi.

"Môn chủ tha mạng." Không đợi Ảnh Phong có động tác, Lâm Phàm đã phịch một tiếng, quỳ gối trên đất, bò đến dưới chân của Phụng Như Ảnh, lập tức dập đầu ba cái "Rầm rầm rầm", vừa dập đầu vừa cầu xin tha thứ.

"Cầu xin tha thứ? Ông cũng biết cầu xin tha thứ? Ban đầu lúc bán Thanh bang, lúc bán cha nuôi của ông, ông có nghĩ tới sẽ có hôm nay hay không?" Phụng Như Ảnh cúi đầu, lấy tay nâng đầu Lâm Phàm lên, trong mắt tràn đầy nụ cười giễu cợt.

"Anh. . ." Nghe được lời nói của Phụng Như Ảnh, Lâm Phàm chợt ngẩng đầu lên, nhìn mặt của Phụng Như Ảnh, muốn từ trên mặt của anh ta tìm ra bộ dạng người quen, nhưng đã làm cho hắn rất thất vọng, vì hắn căn bản không biết Phụng Như Ảnh.

"Thế nào? Muốn biết tôi đến cùng là ai? Muốn biết có biết tôi hay không?" Phụng Như Ảnh làm sao lại không biết trong đầu Lâm Phàm nghĩ cái gì, lập tức trên mặt cười càng vui vẻ hơn.

Anh nhìn Lâm Phàm, nắm cằm của hắn ta nói gần từng chữ: "Ông còn nhớ rõ Thanh bang làm thế nào đối đãi phản đồ không?"

Nghe được lời nói của Phụng Như Ảnh, Lâm Phàm chợt từ trong tay của anh ta lui ra ngoài, bộ dạng có vẻ như nhìn thấy ma quỷ, mà nhìn Phụng Như Ảnh. Ngoài miệng liều mạng nói: "Không, không, không"

Nhưng lúc này đầu còn đến phiên Lâm Phàm nói một chữ không. Chỉ thấy Phụng Như Ảnh vừa nhấc tay, Ảnh Phong đã đứng ở bên người Lâm Phàm, mang lấy hai tay của hắn ta đi sang bên cạnh.

Còn bên cạnh, đã sớm có người chuẩn bị xong hình cụ mà Thanh bang dùng để đối phó phản đồ.

Nhìn hình cụ loang lổ vết máu kia, máu nóng trong đầu Lâm Phàm dâng trào, xông thẳng tới óc, nhất thời sợ tới mức hôn mê bất tỉnh.

"Lá gan thật đúng là nhỏ. Ảnh Phong, dùng nước dội hắn tỉnh." Phụng Như Ảnh nhìn Lâm Phàm ngất đi, trong mắt lóe lên tia lạnh lẽo, như vậy liền muốn tránh chịu hình, nghĩ khá lắm.

Hôm nay anh sẽ vì cha nuôi, vì các anh em Thanh bang mà báo thù. Khiến cho cái tên ăn cây táo rào cây sung này, biết cái gì gọi là kết quả phản bội.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đứng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Châm Phân Tương Đối (Một)

Nước lạnh như băng đột nhiên dội lên trên người của Lâm Phàm, dội hắn tỉnh lại. Lâm Phàm nhìn hình cụ này chậm rãi tới gần, mặt trắng như tờ giấy, trong miệng kêu to: "Đừng, không muốn"

Một tiếng “bá”, tiếng xé gió của roi da truyền đến, Ảnh Vũ đã sớm đứng ở một bên nhìn bộ dáng Lâm Phàm sợ hãi, trên mặt lộ ra vẻ mặt khinh bỉ. Roi da trên tay vung lên bay tới phía thân thể Lâm Phàm.

Roi da đen bóng sáng loáng này trong nháy mắt liền tới trước mắt Lâm Phàm, nhìn roi da gần trong gang tấc, trên người của Lâm Phàm nhất thời như cái sàng mà lắc lư.

Roi da này vừa nhìn là biết đã ngâm qua dầu, sáng bóng kia càng sáng thì bày tỏ thời gian ngâm dầu càng dài, hơn nữa còn rất dai.

Từ nhỏ, hấn đã lớn lên ở Thanh bang, tuy nói Bang chủ Mộc Đồ là một người khoan dung, nhưng cũng không đại biểu người trong Thanh bang sẽ không phạm sai lầm. Mỗi khi có người của Thanh bang phạm sai lầm, thì Mộc Đồ cũng sẽ có trừng phạt lớn nhỏ đối với bọn họ. Mà mỗi khi đến thời khắc này, thì Mộc Đồ cũng sẽ mang Lâm Phàm đi trước, cho nên Lâm Phàm đối với tất cả hình cụ của Thanh bang rõ như lòng bàn tay.

Mà roi da chính là hình cụ Thanh bang thường dùng nhất, bởi vì thương thế của roi này khỏe nhanh hơn. Mặc dù như vậy, nhưng roi da này quất vào trên người cũng là đau nhất. Nhưng đại đa số con trai kiên cường bất khuất của Thanh bang, bị roi da này quất lên cũng thường đau kêu thành tiếng.

Mặc dù thời điểm Lâm Phàm ở Thanh bang chưa bao giờ chịu hình phạt, nhưng mỗi lần nhớ tới bộ dạng anh em trong bang đau đớn khó chịu, vẫn sợ hãi trong lòng, tay chân như nhũn ra .

Hiện tại mắt thấy roi da này sẽ quất lên trên người mình, Lâm Phàm làm sao lại không sợ hãi. Bình sinh chuyện hắn sợ nhất chính là đau. Nếu như không phải là vì sợ đau sao hắn có thể dễ dàng phản bội Thanh bang, phản bội cha nuôi của mình.

Phải biết Bang chủ Mộc Đồ đối đãi hấn không tệ, thậm chí có thể nói xem hấn như con, đảm nhiệm bồi dưỡng người mới trong bang. Nếu như không phải là Hồng Kinh Thiên khám phá thân phận của hấn, dẫn hấn đến phòng hình huân của Hồng bang, sao hấn có thể đầu nhập vào Hồng bang, sao có thể rơi vào kết quả như hôm nay.

Hai tiếng “bá bá”, roi da lần nữa vung lên, lúc này hai tay Lâm Phàm ôm đầu vừa run run vừa nói: "Đừng, đừng, cầu xin anh, cầu xin anh bỏ qua cho tôi."

Nhưng roi da cũng không có quất lên trên người của Lâm Phàm, Ảnh Vũ nhìn chỗ Lâm Phàm đứng, khinh bỉ trong mắt càng sâu, hiện tại anh đã biết tại sao người này bán đứng Thanh bang rồi, thì ra chỉ là người nhất gan như chuột, hạng người ham sống sợ chết.

"Cầu xin tôi? Thành ý của ông đâu?" Ảnh Vũ ngoài miệng thoáng ánh lên nụ cười giễu cợt, thu hồi roi, đi tới trước mặt của Lâm Phàm, dáng vẻ có vẻ cao cao tại thượng, giễu cợt nhìn hấn ta.

Cảm thấy roi không có rơi lên trên người của mình, Lâm Phàm lại thấy người thi hành trừng phạt đi tới trước mặt của mình, vì vậy chợt ngừng đầu lên. Suy đoán ý tứ trong lời nói của Ảnh Vũ.

"Thế nào, ông chính là cầu người như vậy hay sao?" Ảnh Vũ liếc mắt nhìn Phượng Như Ảnh trên ghế sa lon, nhìn thấy anh ta cũng không có ý phản đối, vì vậy càng yên tâm mà to gan đùa bỡn Lâm Phàm.

"Cầu xin vị đại ca này tha mạng, chỉ cần ngài tha tôi một mạng, ngài muốn tôi làm cái gì cũng nguyện ý." Lâm Phàm vừa nghe lời nói của Ảnh Vũ, nhất thời cảm thấy có hi vọng, hướng chỉ hấn cũng len lén liếc mắt nhìn Phượng Như Ảnh, chỉ thấy mặt anh ta không chút thay đổi, nhìn đáng đáp cũng không giống như phản đối.

Vì vậy quỳ hai đầu gối xuống, liền hướng về phía Ảnh Vũ lạy. Hấn bây giờ là có bệnh chạy chữa lung tung, cũng không nhìn nơi này lời nói của ai định đoạt, thế mà cứ dập đầu với Ảnh Vũ.

"Ông muốn tôi tha cho ông một mạng?" Ảnh Vũ nhìn Lâm Phàm quỳ gối dưới chân mình, nụ cười càng sâu, từ từ phun ra mấy chữ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Châm Phân Tương Đối (Hai)

"Đứng, đứng, dạ, cầu xin đại ca tha cho tôi một mạng, tôi nguyện làm trâu làm ngựa cho ngài." Lâm Phàm vội vàng vừa dập đầu vừa tỏ rõ quyết tâm.

"Ông đã cầu xin tôi, vậy được rồi." Ảnh Vũ vỗ roi da ở trong tay mình hai nhịp, dường như đang suy nghĩ đề nghị của Lâm Phàm.

"Ảnh Vũ" Nghe lời nói của Ảnh Vũ, Ảnh Phong ở một bên không đồng ý nên gọi anh ta một tiếng. Lâm Phàm này vừa nhìn thì biết không phải là đồ tốt rồi, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho hấn ta. Nếu như hôm nay bọn họ thả hấn ta, như vậy nói không chừng hôm khác người này làm chuyện ác độc ở sau lưng bọn họ.

Hướng chi, bây giờ lão đại đang ở chỗ này, buông tha mạng nhỏ Lâm Phàm hay không, vẫn phải do lão đại định đoạt.

Đối với Ảnh Phong ngắt lời mình, Ảnh Vũ tuyệt đối không để ý, anh chàng chỉ là nhìn chăm chăm cặp mắt vào Lâm Phàm, anh ta nhìn thứ gọi là hy vọng chớp động ở trong mắt của hấn ta, sau đó nhẹ nhàng phun ra một câu "Vây bây giờ ông coi như bỏ của tôi rồi." Cũng không quan tâm Lâm Phàm đang giận gần chết.

Theo tiếng nói vừa dứt của Ảnh Vũ, một roi da nặng nề quất lên trên người của Lâm Phàm. Khoảng cách tập kích gần, khiến y phục Lâm Phàm lộ ra một vết thương dài, trên người tức khắc nổi lên một đường vết máu.

"Anh" Đột nhiên roi da quất lên trên người, khiến cả người Lâm Phàm đau xót, thiếu chút nữa đau chết. Chỉ thấy cặp mắt của hắn ta như sói ác hung tợn nhìn Ảnh Vũ, giống như muốn ăn anh ta, lại giống như đang khiển trách anh ta nói không giữ lời.

"Thế nào? Đối với tiểu gia tôi có ý kiến?" Ảnh Vũ thấy mắt Lâm Phàm giống như ăn thịt người, bộ dáng ra vẻ thấy nhưng không thể trách, vẫn cười nhẹ nhàn mà nhìn hắn ta.

Thứ người như thế, Ảnh Vũ anh thấy cũng nhiều rồi, lúc thất thế có thể dễ tiện hơn chó mà cầu xin tha thứ, một khi được thế còn hung ác hơn sói.

Cho nên đối phó với thứ người như thế, thì thời điểm khi hắn thất thế, hung hăng đập, cho đến khi giết chết đối phương, nếu không, một khi đối phương được thế tốt thì gặp nạn chính là mình.

Lâm Phàm cắn răng nghiêng lợi hướng về phía Ảnh Vũ, trợn mắt nhìn, hận không thể ăn anh ta. Lại dám gạt hắn, làm hại hắn thật sự cho rằng đối phương sẽ tha cho mình một lần, lại không nghĩ tới mình bị đối phương chơi.

"Không phải mới vừa rồi ông nói nguyên ý làm trâu làm ngựa sao? Như vậy, roi da trên tay tiểu gia đây không phải là vừa vịn dùng để quất trâu, quất ngựa sao?" Ảnh Vũ khẽ vuốt ve roi da trong tay mình, đem cái roi bẻ rồi lại buông ra, giống như đang kiểm tra độ bền của roi da này.

"Anh. . ." Lâm Phàm bị lời nói của Ảnh Vũ nghẹn đến nói không ra lời, chỉ có thể dùng mắt tràn đầy hận ý nhìn anh ta.

"Ảnh Vũ, đừng đùa nữa. Vẫn là sớm đưa hắn lên đường đi." Lời nói lạnh lùng của Phụng Như Ảnh truyền đến, khiến Lâm Phàm giật thót mình.

"Đa" Nghe được lời nói của Phụng Như Ảnh, Ảnh Vũ thu hồi nụ cười trên mặt, trong nháy mắt như gió thu thổi qua, làm cho trên mặt của anh ta ụp xuống một tầng sương lạnh.

Ảnh Vũ không cười, giống như Tu La, bất động lại làm cho người ta sợ. Nhìn Ảnh Vũ biến sắc mặt trong nháy mắt, Lâm Phàm mở to hai mắt, cứ như vậy nhìn anh ta, nhìn roi da trong tay anh ta một roi lại một roi mà quất lên trên người của mình, quên mất động tác, quên mất tránh né.

Nhìn phản ứng của Lâm Phàm, Ảnh Phong hài lòng gật đầu một cái. Đây mới là Vũ của bọn họ, đáng vẻ lạnh như băng này, thì có thể làm cho đối phương sợ.

Phụng Như Ảnh ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn Ảnh Vũ một roi lại một roi mà quất lên trên người của Lâm Phàm, nhìn y phục của hắn ta hóa thành mảnh vụn, bay tán loạn, nhìn từng vết máu trên người hắn ta, im lặng không nói, trong mắt bình tĩnh không gợn sóng. Giống như một màn trước mắt này là chuyện thường ngày.

Trên cây, bọn chị em Hồng nhan nhìn một màn này, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, im lặng nhìn tất cả trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Châm Phên Tương Đối (Ba)

"Lão đại, người của Ảnh môn lúc này muốn làm gì?" Hoá vẫn nhìn động tĩnh trong phòng, thấy người của Ảnh môn cũng không giết Lâm Phàm ngay lập tức, mà ngược lại còn ở đằng kia dùng roi da quất hắn, có chút không hiểu mà hỏi.

Mộc Vân Phong cũng không có nghe thấy câu hỏi của Hòa, từ khoảnh khắc người của Ảnh môn lấy roi da ra, thì suy nghĩ của cô đã không khống chế được mà bay đến mười mấy năm trước.

Khi đó, cô vẫn còn là một cô bé không buồn không lo, có một ngày do ham chơi nên cô đã bước nhầm vào phòng hình phạt của Thanh bang. Khi đó vừa lúc có một anh em của Thanh bang phạm sai lầm đang chịu hình phạt, chấp hành xử phạt chính là một cái roi da đen nhánh tỏa sáng.

Nhìn roi da quất vào trên thân người kia, thấy từng dấu vết kia mang máu, ngay lúc đó Mộc Vân Phong bị dọa sợ, cô sợ tới mức nằm ở trong phòng chừng hai ngày mới ngồi dậy.

Nhưng mà từ đó về sau, roi da này in thật sâu vào trong óc của cô.

Lúc này, roi đen nhánh này, lại xuất hiện ở trên tay người của Ảnh môn, khiến Mộc Vân Phong rất khó hiểu. Theo lý thuyết Ảnh môn cũng sẽ không có quan hệ với Thanh bang mới đứng. Huống chi nếu như Thanh bang lúc ấy có Phụng Như Ảnh nhân vật lợi hại như thế, thì sao có thể dễ dàng bị Hồng

bang tiêu diệt.

Nhưng bây giờ trên tay người của Ảnh môn đang dùng roi múa thi hành hình phạt của Thanh bang, giữa hai bang phái này rốt cuộc có quan hệ gì đây?

Nghĩ tới đây, Mộc Vân Phong quyết định đi xuống để tìm hiểu thật hư, cô muốn biết đối phương và Thanh bang, cùng với cha của cô đến cùng là có quan hệ gì.

"Cậu ở đây coi chừng, tôi đi xuống xem một chút." Mộc Vân Phong dặn dò Hòa một tiếng, rồi người như lá rụng mà bay xuống mặt đất.

"Lão đại, chị?" Hòa chưa kịp ngăn cản, thì đã nhìn thấy Mộc Vân Phong rơi xuống đất, cho nên ảo não mà vỗ cây khô một cái.

Cái động tay này của Hòa, tức thì làm cho Phụng Như Ảnh ở trong phòng cảnh giác, anh quay đầu lướt nhìn ra ngoài, tầm mắt khóa ở cây đại thụ chỗ Hòa đứng.

"Lão đại, tôi đi xem một chút." Ảnh Phong cũng phát giác gốc cây kia khác thường, liền xoay người đi tới hướng cây kia.

"Không cần, tôi đã tới." Ảnh Phong vừa mới bước ra hai bước, thì một giọng nói trong veo mang theo ý lạnh truyền đến.

Thân thể của Ảnh Phong ngừng lại, và dừng bước chân lại, ngẩng đầu chỉ thấy trong bóng đêm có một cô gái vóc dáng xinh đẹp, ngược ánh đèn mà đến.

Đèn trong phòng chiếu lên trên mặt của cô ấy, vẩy lên trên người của cô ấy, làm cho cả người cô ấy như tiên nữ trong mộng, mặc áo đen bó sát người, tản ra hơi thở lạnh lẽo giống như Tu La.

Mộc Vân Phong căn bản không thêm để ý tới Ảnh Phong đang ném ánh mắt lên trên người mình, cứ như vậy bình tĩnh tùy ý mà đi vào trong nhà.

Mới vừa đi đến cửa phòng khách, thì đột nhiên từ trong nhà hiện ra năm sáu người áo đen, chắn trước mặt của Mộc Vân Phong.

Chỉ thấy cô không trốn không né, đôi con ngươi chỉ khóa vào Phụng Như Ảnh không biết đang nghĩ cái gì vì kể từ lúc cô xuất hiện thì mặt vẫn như cũ không chút thay đổi.

Bốn mắt nhìn nhau, giao nhau ở không trung, kích lên tia lửa.

Một lúc lâu, Phụng Như Ảnh hơi mờ môi mỏng, phun ra mấy chữ: "Để cho cô ấy đi vào."

Kỷ luật nghiêm minh, nghe thấy lời nói của Phụng Như Ảnh, người áo đen nhanh chóng tránh ra, nhường ra một con đường.

Mộc Vân Phong từ từ đi vào trong đại sảnh, căn bản khinh thường áp lực mà Phụng Như Ảnh cố ý tản ra, giống như ung dung tự tại đang đi dạo hậu hoa viên nhà mình.

Ảnh Phong ở phía sau bởi vì lời nói của Phụng Như Ảnh mà phục hồi tinh thần lại, nhìn cô gái này lại dễ dàng kháng cự áp lực mà lão đại mình cố ý làm, ánh mắt lần nữa ném lên trên người của Mộc Vân Phong.

Nhưng trong lòng lại đang suy đoán người trước mắt đến tốt cùng là ai, một thân khí thế này lại tương đương với lão đại bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Châm Phân Tương Đối (Bốn)

"Phụng Môn chủ?" Mộc Vân Phong tùy ý ngồi xuống trên ghế sa lon đối diện với Phụng Như Ảnh, chào hỏi Phụng Như Ảnh vẫn đang nhìn chăm chăm vào cô.

"Thì ra là cô?" Phụng Như Ảnh nhìn Mộc Vân Phong, từ từ nói ra một câu, khiến nụ cười trên mặt Mộc Vân Phong càng phát ra xinh đẹp hơn.

"Phụng Môn chủ thị lực rất tốt." Mộc Vân Phong biết Phụng Như Ảnh nhận ra mình, giống như cô cũng nhận ra anh ta.

Quả nhiên cô không đoán sai, Phụng Môn chủ trước mắt chính là người đàn ông cả người lạnh lẽo tàn khốc mà buổi sáng cô đã gặp ở trên mộ.

Buổi sáng này chỉ gặp thoáng qua nên vẫn chưa có cảm thấy gì, bây giờ nhìn đối phương mặt đối mặt, quả thật cô đã gặp qua rất nhiều đàn ông cực phẩm, cũng không nhận được mà khen một tiếng.

Thật sự là một người đàn ông cực phẩm.

Người đàn ông này không chỉ có vóc dáng đẹp mắt, hơn nữa đủ lạnh, đủ tàn khốc, năng lực đủ mạnh, thủ đoạn đủ cứng. Tóm lại, đột nhiên, Mộc Vân Phong cảm thấy hứng thú đối với người đàn ông trước mắt này.

"Tiểu thư, nhìn đủ chưa?" Phụng Như Ảnh bị Mộc Vân Phong nhìn chòng chọc, nên trên mặt hơi nổi lên buồn bực. Nhìn mắt của cô ta cũng biết, cô gái này có hứng thú với mình.

Thấy trong mắt Mộc Vân Phong có tia hứng thú với mình, khiến một chút xú thiện cảm của Phụng Như Ảnh đối với Mộc Vân Phong đã tuột thẳng xuống. Vẫn còn nghĩ rằng mặc dù bọn họ không tính là quen biết, nhưng đầu gì cũng gặp qua một lần.

Hơn nữa gặp mặt ở địa phương đặc biệt như vậy, nên ở trong lòng anh đã xem đối phương như là một người nào đó của Thanh bang rồi. Thật không nghĩ đến cô gái háo sắc này lại có hứng thú với mình.

Điểm này làm cho anh ghét. Mặc dù biết gương mặt và dáng dấp của mình không tệ, nhưng đụng phải người có hứng thú lộ liễu với mình, trong lòng vẫn là cực kỳ khó chịu.

Huống chi bây giờ bọn họ đang làm việc, mà người phụ nữ này đột nhiên xuất hiện nhất định không đơn giản.

"Lúc này đang tức giận? Xem ra Phụng Môn chủ cùng lời đồn đãi khác rất xa. Ai, lời đồn đãi quả thật làm hại người." Mộc Vân Phong vừa nói chuyện, vừa than thở, giống như rất tiếc hận vậy.

"Cô dám bắt kính với lão đại chúng tôi, xem tôi có tiêu diệt cô không." Một người con trai đứng phía sau Phụng Như Ảnh, vừa nghe lời nói lỗ mãng của Mộc Vân Phong, thì lửa giận trong lòng lên cao, đi mấy bước tới trước mặt cô, duỗi tay ra hòng súng đen ngòm nhắm ngay đầu Mộc Vân Phong.

"Anh bạn trẻ, hòa khí quá lớn, đối với thân thể không tốt." Đối mặt với hòng súng tùy thời có thể đoạt mạng cô, trên mặt Mộc Vân Phong vẫn duy trì nụ cười.

Vừa nói, bộ dáng còn vừa giả vờ ra vẻ quan tâm.

"Cô?" Ảnh Băng cảm súng chỉ vào mộc Vân Phong, vừa nghe cô ấy nói, thì trong lòng càng giận hơn, nhưng nhất thời lại không tìm được lời phản bác. Giận đến mức gương mặt đỏ bừng bừng.

Ở trong Ảnh môn, kỹ thuật bắn của Ảnh Băng tốt nhất, nhưng tính khí lại táo bạo nhất, cũng thiếu kiên nhẫn nhất. Nhưng cậu ấy tuyệt đối trung thành với Phụng Như Ảnh, nên cậu ấy không cho phép người khác nói một câu không tốt về Phụng Như Ảnh.

"Tôi thế nào? Chẳng lẽ tôi nói không đúng sao, Phụng Môn chủ?" Mộc Vân Phong vừa nói vừa ném đôi mắt quyến rũ về phía Phụng Như Ảnh.

Cô đã sớm nhìn ra Phụng Như Ảnh ghét cô, nhưng cô căn bản không để ý, như vậy chơi mới vui không phải sao?

"Cô? Không biết xấu hổ." Ảnh Băng thấy Mộc Vân Phong quyến rũ Môn chủ mình trắng trợn như vậy, thì nhỏ giọng mắng.

"Anh bạn trẻ, cậu nói ai đó? Con mắt nào của cậu thấy bản cô nương không biết xấu hổ?" Mộc Vân Phong đùa với Ảnh Băng, trong lòng đã sớm cười nghiêng ngửa.

Thầm nghĩ trong lòng, mặc dù tính khí của anh chàng này khô khan một chút, nhưng lại là một người đùa rất vui.

"Nói đi, đến cùng cô muốn làm cái gì?" Phụng Như Ảnh nhìn Mộc Vân Phong và hỏi. Anh đã sớm phát hiện cô ấy chỉ là đơn thuần trêu chọc Ảnh Băng, nếu quả thật muốn ra tay, không nên nhìn kỹ thuật bắn tốt của Ảnh Băng, bây giờ lại chia súng vào đầu của đối phương, anh dám cam đoan thua thiệt nhất định là Ảnh Băng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đùng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Châm Phân Tương Đối (Năm)

Nghe thấy lời nói của Phụng Như Ảnh, nụ cười trong mắt của Mộc Vân Phong càng đậm, cô đưa ánh mắt từ trên người của Ảnh Băng quay lại lên trên người của Phụng Như Ảnh, trong nháy mắt quay đầu, súng trong tay Ảnh Băng đã sớm lên trên tay của cô.

Ngắm nghía cây súng trong tay, ngẩng đầu chống lại con ngươi đen sâu của Phụng Như Ảnh, nửa đùa, nửa nghiêm trang nói: "Không có làm cái gì, chỗ này không tệ, tôi tới tập hợp tham gia náo nhiệt thôi."

Nhìn Mộc Vân Phong vuốt vuốt súng trên tay, mắt của Phụng Như Ảnh tối tăm, lại vẫn như cũ không biến sắc mà nhìn Mộc Vân Phong.

Lúc này, trong tay Ảnh Băng đã rỗng tuếch, đang nhìn chung quanh tìm súng của mình, xoay người nhìn lại, thì súng lại đang ở trên tay Mộc Vân Phong.

nhất thời không bình tĩnh.

"Cô?" Nhìn súng trên tay mình dễ dàng chạy qua tay Mộc Vân Phong, Ảnh Băng kêu to lên, bộ dạng chỉ vào Mộc Vân Phong có vẻ muốn ăn thịt người.

Súng chính là tánh mạng của cậu, đương nhiên kỹ thuật bắn của cậu ở Ảnh môn tốt, không có súng cái gì cậu cũng không làm được. Nhưng bây giờ súng cậu yêu như tánh mạng lại chạy tới tay người khác, hơn nữa lại còn trước mặt nhiều người như vậy, điều này để cho mặt của cậu ở nơi nào.

"Thế nào? A, cậu muốn lấy khẩu súng về?" Mộc Vân Phong cầm súng của Ảnh Băng xoay chuyển ở trong tay, rồi nhẹ nhàng đưa tới trước mặt của Ảnh Băng.

Khi tay cậu ấy muốn sờ đến súng, thì lại nhanh chóng thu hồi. Ngay cả bóng dáng của súng Ảnh Băng cũng không có đụng đến được, tức giận tới mức giậm chân, chỉ vào mũi của Mộc Vân Phong giận đến mức nói không ra lời.

"Tôi, tôi thế nào? Nói cho cậu biết, xưa nay tôi hận nhất chính là đừng lấy súng chia vào người của tôi, cho nên cây súng này thuộc về tôi." Giọng điệu của Mộc Vân Phong càng nói càng lạnh. Trong lúc cô nói chuyện, tay cũng không có nhàn rỗi, nhanh chóng hủy đi cây súng trong tay. Trong nháy mắt, một thanh súng lục rất tốt, tức thì biến thành mây mảnh sắt vụn.

Một tiếng bịch, sắt vụn trong tay ném lên trên đất.

Nhìn súng yêu của mình biến thành một đồng sắt vô dụng, nhất thời Ảnh Băng nổi trận lôi đình, giơ tay lên tấn công về phía Mộc Vân Phong.

Phượng Như Ảnh nhìn nụ cười trên mặt Mộc Vân Phong từ từ trở nên lạnh, nhìn cô biến một cây súng thượng hạng thành sắt vụn, nhìn Ảnh Băng ra tay với cô ta, trước sau vẫn không có nói một câu.

Chỉ là mắt nhìn về phía Mộc Vân Phong, lại càng sâu hơn.

Nhìn Ảnh Băng tấn công về phía mình, Mộc Vân Phong ngồi ở trên ghế sa lon, bất động như núi, thậm chí ngay cả lông mày cũng không động. Cứ như vậy nhìn thế tấn công của Ảnh Băng, mắt sắc bén như dao, đợi đến lúc tay của cậu ta đánh tới cách thân thể của mình chừng một tấc, thì mới ra tay cản lại thế tấn công của Ảnh Băng.

Nắm được tay của Ảnh Băng, để cho cậu ta không thể động đây, đồng thời lời nói lạnh như băng vang lên: "Đánh nhau với tôi, cậu vẫn không xứng."

Giọng nói ngông cuồng kiêu ngạo, khiến lông mày của Phượng Như Ảnh nhíu nhíu, mắt nhìn về phía Mộc Vân Phong nhiều hơn một chút.

Tay nhẹ nhẹ đưa lên, Ảnh Băng nhất thời bị đẩy cả người lao đảo một cái. Ảnh Băng vội vàng ổn định thân hình, mắt lộ ra đỏ rực nhìn về phía Mộc Vân Phong.

Thân thể lại động muốn tiến lên, nhưng lại bị một câu của Phượng Như Ảnh chặn lại: "Ảnh Băng, lui ra."

"Cô là Hồng nhan?" Phượng Như Ảnh nhìn về phía Mộc Vân Phong, không phải hỏi thăm, mà là nói khẳng định.

"Không hổ là Phượng Môn chủ, ánh mắt này quả thật không tệ. Không sai, tôi chính là Hồng nhan." Thấy Phượng Như Ảnh nói ra thân phận của mình, Mộc Vân Phong tuyệt đối không ngoài ý muốn, thoải mái mà thừa nhận.

"Xin hỏi cô đến đây là có ý gì, chắc không phải là vì muốn so tài với thuộc hạ của tôi đơn giản như vậy chứ." Phượng Như Ảnh hỏi. Theo anh biết, Hồng Nhan Các chưa bao giờ bắn tên mà không có mục đích. Tối nay nếu sát thủ số một của Hồng nhan cũng phải tới, thì là có nguyên nhân.

"Nếu Phượng Môn chủ đã hỏi, tôi cũng không úp mở. Có người ra giá, muốn mạng của hần." Lúc nói đến ‘hần’, tay ngọc của Mộc Vân Phong chỉ vào Lâm Phàm cả người trắng da sứt thịt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đứng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Chưa Biết Ai Thắng Ai (Một)

"A, vậy sao?" Phượng Như Ảnh nghe được lời nói của Mộc Vân Phong, tuyệt đối không cảm thấy kỳ quái, nhàn nhạt mà lên tiếng. Anh đã sớm đoán được mục đích đến của Mộc Vân Phong.

Đối với một sát thủ mà nói, ngoại trừ tiết mục giết người, anh không biết còn có chuyện gì đáng giá để đối phương quan tâm cùng mạo hiểm.

Hôm nay, nếu đối phương đã biết mình ở nơi này, mà vẫn có thể hiện thân ra. Thì có thể thấy được người thuê ra giá không thấp, bằng không sát thủ của

Hồng Nhan Các cũng sẽ không mạo hiểm xuất hiện ở trước mặt của mình.

"Phượng Môn chủ, hình như cũng không có chút ngoài ý muốn." Lúc Mộc Vân Phong nói chuyện, thì vẫn nhìn ánh mắt của Phượng Như Ảnh, nhìn thấy sau khi anh ta nghe mình nói câu kia, trong mắt cũng không có chút dao động, trong lòng có chút bội phục người đàn ông này.

Không hổ là Môn chủ của Ảnh môn, loại thái độ bất động như núi này cùng vẻ mặt trước sau bình tĩnh, nhìn một cái cũng biết là một người bảo trì bình thần (nhìn được tức giận).

Xem ra người này đúng là không đơn giản, cũng tuyệt đối không được xem thường.

"Hong Nhan Các của cô luôn luôn có hứng thú với giết người. Giờ phút này, cô xuất hiện ở nơi này, đoán cũng có thể đoán được vì sao đến." Phượng Như Ảnh lại nhìn Mộc Vân Phong, và lạnh lùng nói.

"Phượng Môn chủ, thật là tự tin. Nói không chừng vì hấn mà đến chỉ là con cò thôi? Mục tiêu của tôi có lẽ là anh." Đối với giọng chắc chắn của Phượng Như Ảnh, tư tưởng đùa giỡn của Mộc Vân Phong nổi lên.

Cô tùy ý liếc Lâm Phàm thoi thóp cách đó không xa một cái, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo. Dù thế nào đi nữa nhất thời hấn sẽ không chết được, hãy để cho người của Ảnh môn hành hạ nữa đi.

"Tôi? Cũng phải xem cô có bản lĩnh đó hay không." Phượng Như Ảnh nghe lời nói của Mộc Vân Phong, trên mặt vẫn như cũ không có biểu cảm gì, nhưng trong giọng nói này khí thế của ngạo nghễ cũng không tự giác mà lộ ra.

Thâm nghĩ: giọng điệu cô gái này thật lớn, nhưng muốn tánh mạng của anh, cũng phải xem xem cô ta có năng lực này hay không. Cho dù cô ta là Hồng nhan, là sát thủ mà mấy năm gần đây khiến những người trong hắc đạo nghe tin đã sợ mất mật, nhưng trong những người đó không bao gồm anh.

Anh là ai, anh là Phượng Như Ảnh là Môn chủ của Ảnh môn, nhiều người muốn giết anh, có thể anh sẽ không khỏe mạnh mà ngồi ở chỗ này.

Đó cũng không thể nói anh cuồng ngạo, đó là bởi vì anh có tư cách cuồng ngạo. Mặc dù Ảnh môn thành lập chỉ có năm năm ngắn ngủi, ở dưới sự lãnh đạo của anh, cả hắc đạo hôm nay ai không cho anh mấy phần mặt mũi.

Bây giờ một sát thủ Hồng Nhan Các nho nhỏ, lại muốn tánh mạng của anh, quả thật nằm mơ.

"Vậy sao? Vậy thì chúng ta thử một chút." Mộc Vân Phong vừa nghe lời nói của Phượng Như Ảnh, hứng thú trong mắt càng đậm hơn, hận không thể lập tức đánh nhau với đối phương.

Cô đợi một khắc này chính là đợi thời gian rất dài rồi. Trước kia đối với Phượng Như Ảnh chỉ là nghe nói, nghe được đủ loại sự tích của anh ta, trong lòng của cô làm thế nào cũng không phục. Bởi vì thời gian Ảnh môn và Hồng Nhan Các của cô sáng lập xấp xỉ, nhưng danh tiếng lại hơn xa Hồng Nhan Các. Điều này làm cho cô thường có ý niệm phân cao thấp với Phượng Như Ảnh.

Mà hôm nay, thật vất vả mới có cơ hội đụng phải, làm thế nào cô cũng sẽ không bỏ qua. Mới vừa rồi cô trêu chọc Ảnh Băng cũng chỉ là muốn kích Phượng Như Ảnh ra tay mà thôi.

Có thể làm cho cô không ngờ tới chính là Phượng Như Ảnh lại chịu đựng tức giận như vậy, thuộc hạ của mình bị làm nhục trước mặt, cũng có thể bất động như núi, bình tĩnh như lúc ban đầu.

Bất đắc dĩ, cô lại phải dùng phép khích tướng để kích Phượng Như Ảnh, cô cũng không tin. Người đàn ông này mạnh hơn mình bao nhiêu, có thể nhiều lần chịu đựng được khích tướng của cô.

"Thử thì thử, lão đại của chúng tôi lại sợ cô sao." Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Mộc Vân Phong đang mỉm cười chờ câu trả lời của Phượng Như Ảnh, nhưng không ngờ lại bị Ảnh Băng ở bên cạnh đoạt trước.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chưa Biết Ai Thắng Ai (Hai)

Thấy dáng vẻ không phục này của Ảnh Băng, Mộc Vân Phong lần nữa cười nham hiểm rồi nói: "Người lớn nói chuyện, trẻ con không được chen miệng."

Vừa nghe lời nói của Mộc Vân Phong, Ảnh Băng lần nữa tấn công, mặc dù mới vừa rồi Phượng Như Ảnh có cảnh cáo cậu, nhưng cậu không nhìn được

nữa rồi. Cô gái này, thế mà liên tục xem thường cậu, khiến cho cậu hoàn toàn mất thể diện.

Ảnh Bểng phát tay rồi tấn công tới khuôn mặt tươi cười của Mộc Vân Phong, cậu thế phải đánh cho gương mặt này thành hoa, xem cô ta còn cười thế nào.

"Không thể nào, lại tới thật à, tôi cũng không nói đánh với cậu." Mộc Vân Phong vừa tùy ý tránh né công kích của Ảnh Bểng, vừa không quên nói lời mát mẻ. Cũng không nhìn là ai đã chọc tới cậu bé người ta.

"Ảnh Bểng" Lúc này, Ảnh Phong ở một bên nhìn không được, nên kêu đồng bọn của mình. Một đôi mắt lại hung hăng trợn nhìn lên trên người Mộc Vân Phong vẫn đang trêu chọc Ảnh Bểng.

Cô gái này, biết Ảnh Bểng còn nhỏ, định lực không tốt, thế nên lại kích cậu ấy lần nữa, trêu chọc cậu ấy. Nhìn một cái cũng biết không yên lòng.

Mà bên này, Ảnh Bểng đang nổi nóng, đang đuổi theo đánh Mộc Vân Phong, căn bản không nghe được tiếng kêu của Ảnh Phong.

"Cô gái kia, có bản lĩnh thì đứng lại cho tôi, luôn tránh né thì xem là bản lĩnh gì." Đuổi theo đến hết nửa ngày, ngay cả y phục của Mộc Vân Phong mà Ảnh Bểng cũng không sờ tới được, chớ nói chi là đánh tới cô.

Cậu giận đến mức dậm chân, nhưng cũng không thể làm gì.

Lúc này, Ảnh Phong ở một bên nhìn không nổi nữa, người chột lóc lên ngăn giữa Ảnh Bểng và Mộc Vân Phong, nhìn mặt cô gái luôn nở nụ cười như thế nói ra: "Mặc kệ mục đích của cô là cái gì, tôi khuyên cô vẫn là nhanh chóng rời đi, nếu không, đừng trách chúng tôi không khách khí."

"Ha ha, hôm nay tôi muốn xem xem Ảnh môn các người không khách khí thế nào." Mộc Vân Phong đối với lời cảnh cáo của Ảnh Phong tuyệt đối không để ở trong lòng, vẫn như cũ cười tùm tùm mà nói.

Hôm nay cô chính là quyết định chủ ý muốn gặp qua Phượng Như Ảnh, bọn họ bây giờ vẫn chưa có giao thủ, làm sao cô có thể buông tha dễ dàng như vậy chứ.

"Cô?" Ảnh Phong nghe thấy lời nói của Mộc Vân Phong bị chọc giận gần chết, anh không ngờ cô gái này lại không thức thời như vậy, lời cần nói cũng đã nói hết rồi, thậm chí còn không biết thích hợp mà dừng lại.

"Tôi thế nào? Nếu như các người thật sự không hoan nghênh tôi tiếp tục ở lại nơi này, như vậy giao hấn cho tôi." Mộc Vân Phong liếc nhìn Ảnh Phong, rồi chỉ Lâm Phàm nói.

Cô cũng không tin, cô đã làm đến mức như vậy, Phượng Như Ảnh này còn có thể ngồi được nổi.

"Đừng mơ tưởng" Ảnh Phong liếc mắt nhìn Lâm Phàm bị giày vò đến nửa chết nửa sống, không chút suy nghĩ liền cự tuyệt. Đó là người bọn họ bắt được, tại sao cho cô gái này.

Cho dù cô ta muốn cướp cũng không cần rõ ràng như vậy chứ.

"Xin lỗi, hần, hôm nay chị đây đã xác định rồi." Về mặt của Mộc Vân Phong nghiêm túc. Tên này hại cha của mình, hại cả Thanh bang, nhất định cô phải tự tay giết hần.

Mộc Vân Phong vừa nói xong, thì trong chớp mắt một bóng dáng đã đến bên người Ảnh Vũ, bàn tay trắng nõn giương nhẹ, roi da trong tay Ảnh Vũ đã đến tay của cô.

"Cô?" Ảnh Phong vừa nhìn động tác của Mộc Vân Phong, lập tức muốn ngăn cản, nhưng vẫn là chậm một bước, chờ lúc anh đến bên người Ảnh Vũ, thì roi da đã sớm đến tay của cô ta rồi.

"Cô gái, cô tự đâm đầu vào chỗ chết rồi." Ảnh Vũ nhìn thấy roi trong tay mình đang muốn quất lên trên người Lâm Phàm trong nháy mắt đã đến tay người khác, hơn nữa còn là trên tay một cô gái, mắt liền tối sầm lại. Mắt hơi híp lại, nhìn về phía Mộc Vân Phong.

Chỉ liếc mắt một cái, là anh đã biết cô gái trước mắt tuyệt đối không đơn giản, không chỉ vì cô ta dễ dàng cướp đi roi da của mình, quan trọng hơn là trên người của cô ta chảy xuôi hơi thở giống như anh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌC TÔI* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chưa Biết Ai Thắng Ai (Ba)

Mặc dù cô ta che giấu rất tốt, nhưng vẫn để cho anh nhìn ra.

Đó là bản năng của cô ta, chính là nhạy cảm của đồng loại.

"Tôi không muốn chết, nhưng mà tên này hôm nay tôi nhất định phải mang đi." Mộc Vân Phong vừa nói, mắt vừa liếc qua ghế sa lon bên kia, thấy người đàn ông kia vẫn bình tĩnh nhìn mình, trong lòng không khỏi tức giận.

Cô cũng đã làm quá đáng như vậy, mà người đàn ông này lại vẫn là bộ dạng ra vẻ không liên quan tới tôi. Chẳng lẽ là do mình phán đoán sai lầm sao, Lâm Phàm này đối với anh ta căn bản không quan trọng?

Mộc Vân Phong suy nghĩ trong lòng. Nhưng chuyện đã đến tình trạng này rồi, cô không còn đường lui. Cho dù hôm nay Phụng Như Ảnh sẽ giao thủ với cô, nhưng Lâm Phàm này nhất định cũng phải mang đi.

"Cô gái, lá gan cô khá lớn, bản lĩnh cũng tốt. Chỉ tiếc cô gặp tôi, cho nên hôm nay cô chắc chắn sẽ thất thủ." Hồi lâu, đang lúc Mộc Vân Phong chuẩn bị mang Lâm Phàm đi, thì Phụng Như Ảnh cũng đã nói chuyện.

Chỉ thấy anh từ trên ghế sa lon chậm rãi đứng dậy, đi từng bước từng bước về phía Mộc Vân Phong.

"Lão đại" Ảnh Phong và Ảnh Vũ thấy Phụng Như Ảnh tiến đến, lập tức thu lại hơi thở trên người mình, cung kính đứng nghiêm một bên.

"Vậy sao? Hiện tại hẳn chính là đang ở trên tay tôi, cho dù anh muốn đoạt lại, chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy thôi." Mộc Vân Phong nhìn thấy Phụng Như Ảnh rút cuộc cũng nói chuyện, trong lòng mừng thầm, ngoài mặt lại bình tĩnh.

Nhưng tay cô lại nắm Lâm Phàm thật chặt, giống như thật sự sợ bị anh ta cướp đi vậy.

"Ở tại trên tay cô thì thế nào đây? Cô không biết có một câu nói gọi là, đi vào dễ dàng đi ra khó khăn à." Giọng của Phụng Như Ảnh nhàn nhạt, lại có một áp lực vô hình.

"Cô gái, cô chắc chắn sẽ chết." Ảnh Băng cũng chậm chậm đi tới. Nghe thấy lời nói của Phụng Như Ảnh, thì dùng khẩu hình nói với Mộc Vân Phong. Vừa nói, vừa cười, gương mặt cười đến mức muốn có bao nhiêu rục rở thì có bấy nhiêu rục rở.

Giống như thấy được bộ dáng Mộc Vân Phong bị Phụng Như Ảnh cắt thành tám khúc.

Đối với Ảnh Băng vui sướng khi người gặp họa, thì Mộc Vân Phong ném ra một ánh mắt khinh thường, giống như đang nói thật không có tiền đồ, lại muốn lão đại của mình giúp cậu ấy lấy lại danh dự.

Thấy thế Ảnh Băng lại buồn bực một trận, nhưng vừa nhìn thấy lão đại của mình nổi lên sát ý với Mộc Vân Phong, thì trong lòng lại đắc ý.

"Thả người ra" Phụng Như Ảnh liếc nhìn Lâm Phàm muốn chết không sống trên tay Mộc Vân Phong một cái, lạnh lùng nói. Người đàn ông này bị bọn họ hành hạ cũng không tệ lắm, cũng đã đến thời điểm đưa hắn lên Tây Thiên rồi.

"Không thả" Mộc Vân Phong nhẹ nhàng phun ra hai chữ, lại nói rõ kiên quyết của cô. Người trên tay, hoặc là bị cô giết chết, hoặc là bị cô mang đi. Nghĩ đến lại giao cho Phụng Như Ảnh, tuyệt đối không có khả năng.

"Vậy cũng đừng trách tôi." Phụng Như Ảnh vừa nghe lời nói của Mộc Vân Phong, trong mắt thoáng qua tối tăm. Tay nhẹ nhàng duỗi ra phía trước một cái, rồi chộp tới Lâm Phàm.

Lúc này, các chị em Hồng Nhan Các ở trên cây vừa nhìn thấy, lão đại của mình vậy mà đánh nhau với Phụng Như Ảnh rồi. Cũng âm thầm toát mồ hôi vì cô, hiện tại trên tay Mộc Vân Phong còn đang nắm Lâm Phàm, họ sợ Mộc Vân Phong đánh không lại Phụng Như Ảnh.

"Hóa, làm thế nào?" Ngồi nhìn tình hình trong phòng, cực kỳ khẩn trương. Cô mở ra vô tuyến trong tai, hỏi Hòa bước kế tiếp nên làm cái gì.

"Không được để cho lão đại gặp chuyện không may. Như vậy, tất cả mọi người đi xuống, cứu lão đại quan trọng hơn." Hòa suy nghĩ một chút, truyền lệnh ra.

Mặc dù những người bọn họ có thể sẽ không phải là đối thủ của nhiều người Ảnh môn như vậy, nhưng bảo các cô trợ mắt nhìn lão đại của mình gặp chuyện không may, đây tuyệt đối là chuyện không có khả năng.

Bá bá bá, nghe được lời nói của Hòa, các chị em Hồng Nhan Các ríu rít từ trên cây xuống, sau đó ở dưới sự hướng dẫn của Hòa nhảy vào trong viện.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Chưa Biết Ai Thắng Ai (Bốn)

Trong phòng, Mộc Vân Phong và Phượng Như Ảnh còn đang tiếp tục đánh nhau. Chỉ thấy Mộc Vân Phong một tay nắm Lâm Phàm, vừa tránh né công kích của Phượng Như Ảnh.

Mà ngón tay của Phượng Như Ảnh như móc câu, anh cũng không công kích Mộc Vân Phong, mà luôn nhắm vào Lâm Phàm. Mỗi một động tác của anh đều là hướng về phía Lâm Phàm.

Né một lúc lâu, Mộc Vân Phong lại nhìn thấy Phượng Như Ảnh đang đánh vào Lâm Phàm, cũng không muốn dây dưa với mình, ý định hơi thay đổi, hóa chưởng làm dao, bắt đầu ra tay tấn công tới Phượng Như Ảnh.

Đúng lúc ấy thì, bên ngoài viện truyền đến thanh âm đánh nhau, Hòa dẫn toàn bộ chị em Hồng Nhan các đi vào viện, đang cùng người của Ảnh môn đánh nhau.

Nghe được động tĩnh ngoài phòng thì thân hình của Phượng Như Ảnh, hơi chậm lại, động tác trên tay cũng chậm mấy phần. Mắt của Mộc Vân Phong sáng lên, nhân cơ hội này, đưa tay chụp lên trên người của Lâm Phàm.

"A" Một tiếng hét thảm vang lên ở trong màn đêm, người ở trong phòng kinh hãi. Phượng Như Ảnh nhìn về phía Lâm Phàm trong tay Mộc Vân Phong đầu tiên, chỉ thấy hán ta đang há to mồm giống như đang chịu đựng thống khổ gì đó.

Mà hai tay của Mộc Vân Phong giống như con bướm tùy ý vỗ lên trên người của hán ta, đến mỗi một chỗ Lâm Phàm đều phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

"Phân cân thác cốt" Ảnh Phong kêu lên một tiếng, cặp mắt không thể tưởng tượng nổi mà nhìn Mộc Vân Phong, anh chẳng thể ngờ cô gái trước mắt này thể mà lại biết phân cân thác cốt một võ học bí pháp này.

Những người khác trong phòng nghe từng tiếng kêu thảm thiết của Lâm Phàm, nhìn bộ dạng Mộc Vân Phong với vẻ mặt khát máu, thì trong lòng sợ hãi.

Nhất là Ảnh Băng, thấy Mộc Vân Phong như là nhìn thấy một ác ma. Cậu ta không ngờ tới cô gái này lại hung ác như thế, vậy mà còn dùng cái loại thủ pháp này để đối phó với một tên đàn ông đang thôi thóp.

Nghe tiếng kêu thảm kia, Phượng Như Ảnh dừng lại động tác trên tay. Cứ như vậy nhìn chăm chăm vào Mộc Vân Phong, nhìn Lâm Phàm ở trong tay của cô ta kêu thảm thiết từng trận, theo từng tiếng kêu thảm thiết kia, Lâm Phàm vốn đang sống sờ sờ, từ từ chết đi.

Cặp mắt lồi ra, thất khiếu chảy máu, thậm không chịu nổi. Nhiều người ở chỗ này đều là lần đầu tiên thấy kiểu chết này, từng người một sắc mặt biến đổi, thậm chí có người nôn mửa tại chỗ. (thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng)

Mà một khắc đó, trên mặt Mộc Vân Phong trước sau đều treo nụ cười thần nhiên, nhìn kiệt tác trong tay mình, cười thật sự xuyên qua người.

Cô sở dĩ vội làm Lâm Phàm như vậy, là vì cô cũng nghe được tiếng đánh nhau phía ngoài, cô biết nhất định là đám chị em của mình thấy cô đang giao thủ với Phượng Như Ảnh, họ lo lắng cho cô, cho nên xông vào.

Mộc Vân Phong không muốn đám chị em vì mình mà bị thương hoặc là gặp chuyện không may, cho nên cô thừa dịp động tác của Phượng Như Ảnh hơi chậm lại, thì quả quyết phết Lâm Phàm đi.

Mặc dù giết Lâm Phàm như vậy có chút tiện nghi cho hán ta, nhưng cô cũng không để cho Lâm Phàm dễ chịu hơn. Cô dùng phương pháp phân cân thác cốt để cho hán ta từ từ chết thảm, chính là báo thù cho cha của mình cùng đám anh em Thanh bang, cũng coi là ngụ ý của mình.

Nói đến phương pháp phân cân thác cốt này, đây chính là do một lão ăn mày truyền cho Mộc Vân Phong. Lúc ấy, cô vẫn còn là một học sinh trung học nho nhỏ, một ngày sau khi tan học lại cứu được một ăn xin sắp chết đói, đối phương vì báo đáp cô mà truyền cho cô chiêu võ công này.

Lão ăn mày sau khi truyền võ công này cho Mộc Vân Phong, thì cũng chưa từng xuất hiện ở trước mặt cô nữa. Cho tới bây giờ Mộc Vân Phong cũng không hiểu rõ, đối phương có võ công giỏi, tại sao đi làm một tên ăn mày.

"Cô rốt cuộc là người hay là quỷ?" Thấy trong mắt Mộc Vân Phong xuất hiện ánh mắt làm người ta sợ hãi, Ảnh Băng thấp giọng mà hỏi một câu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Chưa Biết Ai Thắng Ai (Năm)

Cậu cảm thấy cô gái trước mắt thật sự là làm cho người ta mờ mịt rồi, một lát xinh đẹp không gì sánh được, cười không ngớt, một lát giống như Tu La, khí lạnh bức người.

"Cậu nói xem?" Mộc Vân Phong nghe thấy lời nói của Ảnh Băng, thì thu hồi biểu tình khát máu trên mặt, lộ ra một nụ cười xinh đẹp nhìn cậu ta.

Ảnh Băng đang muốn nói chuyện, thì tiếng đánh nhau phía ngoài càng phát ra kịch liệt hơn.

Trong lòng Mộc Vân Phong quýnh lên, không để ý tới người trong phòng, vội vàng đi tới phía cửa. Nhưng cô vừa tới cửa, thì mấy người áo đen chợt hiện ra ngăn cản cô.

"Có ý gì?" Mộc Vân Phong nhìn người ngăn ở trước mình, trong lòng tức giận. Quay đầu nhìn về phía Phụng Như Ảnh, chờ giải thích của anh ta.

"Tôi nói rồi, đi vào dễ dàng, đi ra khó khăn." Lời nói nhẹ nhàng bay vào trong tai Mộc Vân Phong, khiến cho mặt cô liền biến sắc.

Người đàn ông này tới thật.

Tâm tư chuyển động, đồng thời tay nâng lên, tấn công tới người cản mình. Muốn giữ cô lại, cũng phải xem đối phương có bản lĩnh hay không.

Mấy người ngăn Mộc Vân Phong, không ngờ cô nói đánh liền đánh, vội vàng giơ tay chống đỡ. Nhưng động tác vội vàng của bọn họ, sao lại là đối thủ của Mộc Vân Phong.

Mấy sát chiêu hạ xuống, người ngăn cô ngã xuống từng người một. Mộc Vân Phong rất dễ dàng đi ra khỏi cửa chính, đi ra cửa, cô vẫn không quên xoay người cho Phụng Như Ảnh một nụ cười xinh đẹp.

Nhưng, nụ cười của cô chưa thu hồi, thì một thanh âm đồng thời vang lên ở bên tai cô: "Muốn đi?" Quay đầu thì một bóng dáng cao lớn đứng ở trước mắt mình.

Nhìn Phụng Như Ảnh mới vừa rồi vẫn còn ở trong phòng, lúc này đột nhiên xuất hiện ở trước mắt mình, trong mắt Mộc Vân Phong tràn đầy vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Thầm nghĩ trong lòng: tốc độ của người đàn ông này cũng quá nhanh đi. Từ trong nhà đến nơi ngoài cửa này ít nhất có mười mấy thước, mà anh ta lại ở trong chớp mắt làm được, đây rốt cuộc là tốc độ gì.

Phụng Như Ảnh vừa nhìn dáng vẻ kinh ngạc trên mặt Mộc Vân Phong, miệng hơi cong lên, vẫn là lần đầu tiên anh thấy cô gái này biến sắc.

Đột nhiên, anh cảm thấy thái độ lúc này của cô gái này so với nụ cười chết tiệt kia của cô ta vừa mất hơn nhiều.

Mộc Vân Phong thấy Phụng Như Ảnh đột nhiên xuất hiện, chỉ sững sờ như thế một chút. Rất nhanh đã điều chỉnh tâm tình của mình, cười nói với anh ta: "Phụng Môn chủ muốn giữ tôi lại?"

"Cô cứ nói đi?" Phụng Như Ảnh lại nhìn thấy nụ cười chết tiệt kia xuất hiện trên mặt Mộc Vân Phong, khí lạnh trên người toát ra. Không có ai có thể sau khi chọc Ảnh môn của anh, lại còn có thể bình yên thoát thân.

Trước kia không có, hiện tại không có, về sau cũng sẽ không có.

"Đã như vậy, thì chúng ta ở nơi này gặp nhau vậy." Mộc Vân Phong vừa nhìn thì biết là Phụng Như Ảnh nghiêm túc, cũng không nói nhảm với anh ta, tay vừa động, liền tấn công tới hướng anh ta.

Cao thủ tỷ thí, anh tới tôi đi. Sau mấy hiệp, hai bên cũng không chiếm được tiện nghi.

Mộc Vân Phong ăn mấy chiêu của Phụng Như Ảnh, Phụng Như Ảnh bị mấy quyền của Mộc Vân Phong.

Mà lúc lão đại hai bên giao chiến, thì chị em Hồng Nhan Các cùng mọi người của Ảnh môn cũng không có nhàn rỗi, hai bên giao chiến với nhau.

Những người áo đen kia của Ảnh môn, đang chống lại chị em Hồng Nhan Các, cũng không cảm thấy nhẹ nhõm. Mặc dù chị em Hồng Nhan Các không nhiều lắm, nhưng các cô ấy mỗi một người đều đã trải qua sự huấn luyện của Mộc Vân Phong, mặc dù bản lĩnh này so sánh lại không hơn Mộc Vân Phong, nhưng cũng không kém lắm. Cùng mấy thuộc hạ Ảnh môn được Phụng Như Ảnh huấn luyện qua, vừa lúc lực lượng ngang nhau.

Trong khoảng thời gian ngắn, lão đại đấu với lão đại, thuộc hạ đấu với thuộc hạ, tình trạng chiến đấu không được kịch liệt lắm.

Đang lúc hai bên quần lấy, không ai nhường ai. Thì một tiếng oanh vang lên, khiến cho động tác của mọi người cũng hơi chậm lại, mắt không tự chủ mà nhìn về phía thanh âm phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Kết Thù (Một)

Chỉ thấy một đám khói cuộn cuộn vào bên trong, căn phòng mới vừa rồi vẫn còn tốt đã bắt đầu sụp đổ. Hơi nóng bắt đầu xông vào trong viên lúc bọn họ đánh nhau.

Ở bên trong hơi nóng cuộn cuộn này, vô tuyến bên tai của Mộc Vân Phong truyền đến giọng nói của Mai: "Lão đại, mau rút lui."

"Rút lui" Giọng nói lạnh lạnh của Mộc Vân Phong vang lên ở trong màn đêm, thông qua vô tuyến ở bên trong tiếng sụp đổ của căn nhà, đã nhấn nhủ rõ ràng đến tai mỗi một chị em trong Các.

Nghe thấy chỉ thị của Mộc Vân Phong, chị em trong Hồng Nhan Các không còn ham chiến nữa mà đều nhảy ra khỏi viện, biến mất trong bóng đêm.

"Lão đại, không tốt." Ảnh Phong thấy nổ tung, miệng thắm hít hơi lạnh, vội la lên với Phượng Như Ảnh. Nhưng trong lòng lại thầm mắng, kẻ đáng chết nào lại dùng một chiêu bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình phía sau.

Phượng Như Ảnh bên này, lúc tiếng nổ vang lên, thì mắt hơi trầm xuống, liếc nhìn Mộc Vân Phong, ý định hơi nhúc nhích.

"Rút lui" Thấy những người của Hồng Nhan Các thừa dịp nổ tung biến mất, trong mắt của Phượng Như Ảnh chợt hiện lửa giận. Thế nhưng đối phương thừa dịp ở trong tiếng nổ tung, người của mình ngăn ra thì chạy trốn trong nháy mắt. Thật là đáng chết, tên khốn kiếp nào làm ra cái vụ nổ này, nếu như bị anh tra ra được tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.

Nếu như không phải vì tiếng vang này đột nhiên tới, nhóm người kia sao có thể dưới mí mắt của anh mà chạy thoát.

Đó là chuyện tuyệt đối không thể nào xảy ra.

Nhìn thấy căn nhà cũng đã sập, lại nhìn thấy đám người Mộc Vân Phong đã sớm không thấy tung tích ở trong bóng đêm, Phượng Như Ảnh ngồi lên xe con, lao đi ở trong màn đêm.

Rất tốt, cô gái đáng ghét, lại có thể chạy trốn từ trong tay của anh, cô ta vẫn là người đầu tiên. Đừng để cho anh gặp mặt cô ta, nếu không chắc chắn sẽ khiến cho cô gái đó chịu không nổi.

Trong bóng đêm, hai nhóm người rời khỏi trấn Phong Lâm thật nhanh. Sau khi bọn họ đi rồi, thì xe cảnh sát gào thét tới, nhìn thấy căn nhà sập như vậy, lại tìm kiếm xem còn người nào may mắn sống sót hay không.

Cách xa Trấn Phong Lâm rồi, chị em Hồng Nhan Các rốt cuộc cũng buông lỏng. Nhìn Mai, trên mặt mỗi người đều lộ ra nụ cười.

Giống như cuộc độ sức vừa mới trải qua kia, căn bản không có xảy ra vậy. Từng người một nhẹ nhàng thoải mái, không hề có áp lực.

"Mai, cậu tới thật là đúng lúc. Nếu như cậu chậm một chút, có thể chúng tôi sẽ ở trong tay Ảnh môn rồi." Một chị em nhìn Mai lái xe, vẻ mặt vui mừng mà nói.

Nếu như vừa rồi không có Mai chơi một chút mìn, như vậy đoán chừng bây giờ họ vẫn chưa thể thoát thân. Thực lực của đám người ở Ảnh môn thật sự không thể áp đảo, khó trách người trên giang hồ cũng kính bọn họ ba phần.

"Đúng nha, không nghĩ tới thực lực của Ảnh môn mạnh như vậy, thật may là Mai tới kịp thời. Bằng không tất cả chúng ta đều phải giao đầu đến nơi đến chốn rồi." Ngữ vừa phụ họa, vừa nhớ lại tình cảnh mới vừa rồi. Mới vừa rồi thật sự là rất khó tin, nếu như không phải là Mai kịp thời làm nổ tung, như vậy có thể tất cả họ đều ngã ở trong tay của Ảnh môn.

Mấy người của Ảnh môn, là đối thủ mạnh mẽ nhất mà từ lúc họ ra ngoài tới nay đụng phải. Mặc dù bản lĩnh của các cô không tệ, nhưng nếu như đánh tiếp nữa, tuyệt đối họ là bên thua.

Điểm này họ rất rõ ràng. Cho dù Mộc Vân Phong và Phượng Như Ảnh có ngang nhau, nhưng bọn cô không được, cho dù bản lĩnh của từng người một bọn họ đều là đứng đầu, nhưng người của Ảnh môn so với họ nhiều gấp đôi.

"Lần này các cậu biết có mạnh thì còn có tay mạnh hơn chưa." Hỏa thấy vẻ mặt của đám chị em sau trận đấu, thì trêu chọc.

Mặc dù tình hình mới vừa rồi nhìn qua thì rất nguy hiểm, nhưng cô biết Phượng Như Ảnh tuyệt đối sẽ không giết họ. Người của Ảnh môn sở dĩ làm như vậy, là vì muốn giữ họ lại, cũng chỉ là muốn cho họ một bài học.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Kết Thù (Hai)

Ai bảo lão đại của các cô chẳng những đoạt người từ trong tay Ảnh môn, lại còn giết người ở trước mặt của bọn họ, cái này không phải là đánh vào mặt của người ta sao.

Thử hỏi ai có thể dẫn nổi con giận này chứ, đừng bảo là Ảnh môn, nếu như là họ đụng phải loại chuyện như vậy, tuyệt đối cũng sẽ không cho đối phương được yên.

"Đúng đấy, trở về chúng ta phải càng cố gắng huấn luyện thêm mới được, bằng không làm thế nào lấn lộn ở trên giang hồ chứ." Một chị em nghe lời nói của Hòa, lập tức gật gật đầu.

Trước kia lúc họ làm nhiệm vụ, chưa bao giờ thất thủ, nên không khỏi có chút lảng lảng, cho rằng mình rất lợi hại. Hôm nay vừa so sánh với Ảnh môn, mới biết son ngoại hữu son, nhân ngoại hữu nhân. (Bên ngoài bầu trời có bầu trời khác, người tài có người tài hơn. Tương đương với câu tục ngữ "vỏ quít dày có móng tay nhọn" hoặc "cao nhân đắc hữu cao nhân trị")

Mấy người của Ảnh môn tuyệt đối là đối thủ mạnh của họ, bàn về bản lĩnh, bọn họ và mình không phân cao thấp. Nếu như bàn về hợp tác, các chị em Hồng Nhan Các vẫn còn kém bọn họ một chút.

"Biết mình chưa đủ là tốt rồi, mặc dù bọn họ rất mạnh, nhưng chúng ta cũng không yếu." Nghe thấy lời nói của đám chị em, Mộc Vân Phong nói rất đúng trọng tâm.

Đúng vậy, Ảnh môn rất mạnh, cô thừa nhận. Bất luận là Phượng Như Ảnh hay là thuộc hạ của anh ta, đều không thể phủ nhận bọn họ là người mạnh.

Nhưng vậy thì sao? Hồng Nhan Các của họ cũng không tệ, các chị em của cô cũng không tệ. Mặc dù không thể thắng đối phương, nhưng ít ra có thể ngang nhau.

Nếu như tiếp tục đánh nữa, ai thua ai vẫn chưa biết đâu.

Bóng đêm bay lên, xe cũng bay theo. Rất nhanh các chị em Hồng Nhan Các đã trở về khu nhà, thấy thời gian đã sắp đến rạng sáng. Mộc Vân Phong nhìn chị em của mình, làm việc cả đêm mà cũng không lộ ra sắc mặt mệt mỏi, đối với các cô ấy lại tán thưởng thêm mấy phần.

Mặc dù như vậy, nhưng Mộc Vân Phong vẫn bảo các cô ấy đi nghỉ ngơi, chỉ có nghỉ ngơi tốt thì mới có thể làm việc tốt. Đám chị em nói chúc ngủ ngon với Mộc Vân Phong, sau đó rời khỏi phòng khách.

Bỗng chốc phòng khách có vẻ trống rỗng, Mộc Vân Phong ngồi một mình ở trên ghế sa lon, không biết đang nghĩ cái gì.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, Hòa bưng hai tách cà phê đi tới trước mặt cô, nhìn vẻ mặt của Mộc Vân Phong suy nghĩ sâu xa thì quan tâm hỏi: "Phong, có tâm sự?"

"Cậu còn chưa ngủ?" Mộc Vân Phong nhận lấy cà phê trên tay Hòa khẽ nhấp một ngụm, ngẩng đầu đối mặt với ánh mắt quan tâm của cô ấy.

Bỗng có một dòng nước ấm áp chảy từ từ vào trong lòng của Mộc Vân Phong, cà phê thơm ngon vào miệng mang cho cô một loại thưởng thức ở trên đầu lưỡi, khiến cô từ từ nhắm nghiền hai mắt, cảm nhận mùi vị thơm nguyên chất này.

"Hòa, tay nghề pha coffee của cậu càng ngày càng tốt đó." Một lúc lâu, Mộc Vân Phong từ từ mở mắt ra, nhìn Hòa trên ghế sa lon đối diện, tràn đầy tán thưởng.

"Chị thích là tốt rồi." Hòa mỉm cười và nói, nhìn lão đại của mình, trong lòng lại âm thầm lo lắng. Từ lúc giết Lâm Phàm rồi, trên đường trở về thì cô phát giác cảm xúc của Mộc Vân Phong có chút không bình thường, lúc này lại càng như thế.

Nhưng Mộc Vân Phong không nói, cô cũng không tiện hỏi, hướng chỉ mới vừa rồi lại bị lão đại dời đề tài đi. Hiện tại điều duy nhất cô có thể làm chính là ở nơi này cùng với Mộc Vân Phong, nói cho cô ấy biết mình đang tồn tại.

"Hòa, ngày mai cậu đi điều tra một chút tư liệu về Phượng Như Ảnh, xem có phát hiện gì không." Nhớ tới người đàn ông lạnh lùng tàn khốc đó, trong mắt Mộc Vân Phong lóe lên một chút thâm trầm.

Người đàn ông này thật sự không đơn giản, trực giác nói cho cô biết, người đàn ông này chắc chắn có quan hệ với Thanh bang, mặc kệ là hôm qua anh ta xuống tay với Lâm Phàm, còn có roi da này, cùng với phương pháp trừng phạt phản đồ hoặc là phạm sai lầm của Thanh bang, anh ta đều biết rõ ràng.

"Phong, chị là hoài nghi." Hòa vừa nghe lời nói của Mộc Vân Phong, thì nghĩ tới Ảnh môn đột nhiên xuất hiện ở Trần Phong Lâm tuyệt đối không phải là tình cờ. Hơn nữa mục đích rất rõ ràng, anh ta và họ đều giống nhau chính là nhằm vào Lâm Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Kết Thù (Ba)

Điều này có thể nói rõ, trước đó Ảnh môn và Lâm Phàm có thù hận, bằng không cũng sẽ không ra tay hung ác mà diệt toàn bộ thế lực của Lâm Phàm.

Mộc Vân Phong nghe Hoả nói, gật đầu một cái, cô biết nhất định Hỏa cũng đã hoài nghi Ảnh môn. Nếu như Ảnh môn chỉ là đơn thuần đến trả thù, còn dễ nói. Chỉ sợ mục đích của bọn họ không đơn thuần, nếu như nói như vậy, thì rất có thể Ảnh môn sẽ trở thành chướng ngại vật trên con đường báo thù của cô.

"Được, tôi sẽ lập tức đi tra rõ." Hỏa nói xong, thì ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, bốn giờ sáng.

Sau đó nói với Mộc Vân Phong: "Phong, đi nghỉ ngơi thôi. Chuyện còn lại ngày mai hãy nói."

"Được, cậu cũng nghỉ ngơi sớm một chút. Ngủ ngon!" Đêm chuyện giao cho Hỏa, trong lòng của Mộc Vân Phong nhẹ nhõm không ít. Nói ngủ ngon với Hoả, rồi lúc này mới đi nghỉ ngơi.

Nhìn Mộc Vân Phong cuối cùng cũng rời đi nghỉ ngơi rồi, thì Hỏa yên tâm không ít. Đứng dậy, tắt đèn, rồi vào nhà ngủ.

Suốt đêm không nói chuyện.

Thàng phố A, phân đường của Ảnh môn.

Cửa sắt dày nặng nề từ từ mở ra, chiếc xe Lincoln từ từ chạy vào. Trong sân, người áo đen chờ đã lâu vừa nhìn thấy xe dừng hẳn thì bước nhanh về phía trước, khom người mở cửa xe.

"Môn chủ" Giọng nói cung kính vang lên, Phượng Như Ảnh từ trong xe đi ra. Bóng dáng lạnh lùng tàn khốc đi thẳng vào trong phòng, ngồi ở trên ghế salon.

Hai chân hơi nhếch lên, nhìn từng thuộc hạ của mình tiến vào, băng lãnh như lúc đầu.

Ảnh Băng vừa vào phòng khách, nhìn về mặt lãnh khốc này của lão đại, thân thể co lại một chút, rồi từ từ đi lên phía trước. Cậu biết hôm nay mình kích động, lại bị cô gái kia đùa bốn xoay vòng vòng, hơn nữa còn mất sủng yêu dấu của mình, thật là mất hết mặt của Ảnh môn bọn họ.

"Môn chủ, em sai rồi." Ảnh Băng dè dặt mà tiến lên, nhìn về mặt vô cảm của Phượng Như Ảnh, nhỏ giọng nói ra.

Phượng Như Ảnh nhìn Ảnh Băng trước mặt mình, không nói gì, nhưng một đôi mắt sắc bén như chim ưng kia không ngừng quét qua trên người của cậu ta.

Ảnh Băng bị Phượng Như Ảnh nhìn như vậy thì cả người toát ra mồ hôi lạnh, mồ hôi trên trán rơi xuống tí tách tí tách, cả lưng áo cũng ướt đẫm mồ hôi.

Không khí trong phòng khách bỗng tiến vào trạng thái tàn khốc trước nay chưa có, không chỉ là Ảnh Băng, ngay cả Ảnh Phong, Ảnh Vũ cũng cảm thấy áp lực vô hình này ở trên người.

Từng người thăm nghĩ trong lòng: xem ra hôm nay lão đại giận thật rồi.

"Biết mình sai chỗ nào rồi hả?" Một lúc lâu, lời nói lạnh lẽo vang lên, mấy người ở trong phòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Lão đại nói chuyện là tốt rồi, bằng không loại tàn khốc này sẽ kéo dài nữa, bọn họ thật sự là chịu không nổi.

"Dạ" Ảnh Băng trả lời thật thấp. Cậu cũng không biết mình đến cùng là làm sao, mặc dù bình thường mình kém chẳng chạch hơn mấy vị khác, nhưng cũng không phải một kích liền bị người lừa. Đầu là con nhỏ chết tiết kia, lại nhiều lần kích cậu mắc lừa.

Đáng ghét. Tại sao mình lại theo cô gái này chứ.

"Món nợ này ghi nhớ đó, sau khi trở về sẽ phạt." Phượng Như Ảnh nhìn Ảnh Băng một cái thật sâu, nhàn nhạt phun ra mấy chữ.

Đối với thuộc hạ của mình, anh luôn luôn nghiêm khắc. Bởi vì chỉ có càng nghiêm khắc với bọn họ, mới có thể làm cho bọn họ ít bị tổn thất lúc đối trận với kẻ địch, mới có thể giữ được tánh mạng của mình.

Hôm nay, nếu như không phải cô gái kia chỉ muốn đùa giỡn Ảnh Băng, nếu như cô gái kia muốn giết cậu ấy, như vậy Ảnh Băng đã chết N lần rồi.

Vì muốn Ảnh Băng có thể sống lâu hơn một chút, vì muốn cậu ấy có thể nhớ cái dạy dỗ này, trừng phạt là không thể tránh được. Nhưng trong khi dùng người, chỉ có thể hoãn thi hành cái phạt này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bọn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Kết Thù (Bốn)

"Thuộc hạ cảm ơn Môn chủ." Ánh Băng nghe thấy lời nói của Phụng Như Ảnh, thì cuối cùng cũng yên lòng. Cũng may, hiện tại lão đại không muốn phạt cậu ngay.

"Các cậu đều nhớ cho kĩ cho tôi, Thiên Ngoại Hữu Thiên, Nhân Ngoại Hữu Nhân, đừng tưởng rằng mình thật sự thiên hạ vô địch." Mắt của Phụng Như Ảnh nhẹ nhàng quét qua thuộc hạ của mình, lời nói lạnh như băng vọng về ở trong phòng khách.

• Thiên ngoại hữu thiên, Nhân ngoại hữu nhân: Ngoài trời có trời, ngoài người có người. Người giỏi còn có kẻ giỏi hơn

Hôm nay, coi như là cho bọn họ một bài học.

Nghe lời nói của Phụng Như Ảnh, trong nháy mắt trong phòng khách liền yên tĩnh, lão đại nói không sai, Nhân Ngoại Hữu Nhân.

Nghĩ đến giao chiến mới vừa rồi, mỗi người bọn họ đều đang nghĩ lại. Mặc dù hôm nay đấu với bọn họ là phụ nữ, nhưng bọn họ xuống tay cũng không có lưu tình.

Chính là vì bọn họ xuống tay không có lưu tình, kết quả mới làm cho người ta buồn bực hơn.

Giao thủ với nhau, mặc dù bọn họ không có thua trận, có thể đánh ngang tay cùng một phụ nữ, làm cho bọn họ cảm giác rất mất mặt.

"Được rồi, nhận được bài học là tốt rồi. Những người khác đi nghỉ ngơi, còn Ảnh Phong ở lại." Nhìn thấy bộ dáng thuộc hạ của mình khiêm tốn tiếp nhận phê bình, thì Phụng Như Ảnh hài lòng gật đầu một cái. Vung tay lên bảo bọn họ đi nghỉ ngơi.

"Môn chủ" Ảnh Phong đợi sau khi mọi người rời đi, thì đến gần Phụng Như Ảnh, chờ đợi chỉ thị của anh ấy. Anh biết lão đại của mình đã bị chịu thiệt nhất định sẽ không bỏ qua như thế.

"Cậu nhanh chóng tra rõ lai lịch của mỗi người ở Hồng Nhan Các, ngày mai giao tài liệu cho tôi." Phụng Như Ảnh phân phó nói với Ảnh Phong. Biết người biết mình, luôn luôn là nguyên tắc anh thi hành.

Mặc dù là lần đầu tiên giao thủ cùng Hồng Nhan Các, thế nhưng anh lại rất nhớ các cô gái đó.

Nhất là cô gái kia.

Trong mắt của anh thoáng qua khuôn mặt của Mộc Vân Phong.

Liếc mắt anh liền nhìn ra cô gái này không đơn giản, biết thân phận của anh, nhưng vẫn dám một mình xông tới, hơn nữa còn có thể ở trước mặt anh đùa giỡn thuộc hạ của anh. Đã vậy trực tiếp cướp người từ trên tay anh, hơn nữa còn giết chết ngay tại chỗ, không thể không nói cô gái này có gan.

Hơn nữa giọng điệu nói chuyện của cô ta cũng rất điên cuồng, có khí thế chỉ có tôi là nhất ở trên đời này. Không thể không nói cô ta điên cuồng ngạo mạn, thậm chí có thể sánh ngang với mình rồi.

Đối với một cô gái như vậy, nếu như tin lời của cô ta mới có quý. Nếu như tin cô ta nói vì có người mua mạng của Lâm Phàm mà đến, vậy anh thật sự là kẻ ngốc rồi.

Mặc dù cô gái kia luôn miệng nói có người bỏ tiền mua mạng của Lâm Phàm, nhưng làm thế nào anh cũng sẽ không tin. Nếu thật sự là thế, đối phương căn bản không cần hiện thân, chờ sau khi bọn họ giải quyết Lâm Phàm xong, thì trở về trực tiếp báo cáo với người muốn là được.

Trên hắc đạo có một quy tắc, chỉ cần là bạn chết, căn bản sẽ không hỏi đối phương chết thế nào.

Loại chuyện thuận tiện này, cũng không phải là mỗi ngày có thể gặp được. Theo như vậy là họ sẽ ngồi mát ăn bát vàng mới đúng, nhưng đối phương lại không làm như vậy.

Đã vậy còn mạo hiểm hiện thân như vậy, còn cướp người từ trong tay của anh, so với lẽ thường là không thích hợp.

Hơn nữa lần hành động này của Hồng Nhan Các chính là dốc toàn bộ lực lượng, điều này rất không phù hợp với tác phong quen thuộc của họ. Không có tổ chức sát thủ nào vì muốn giết một người, mà xuất quân toàn bộ.

Huống chi là đối phó với một nhân vật Hắc bang không hợp thời.

Cho nên bọn họ xuất hiện ở chỗ đó nhất định là không đơn giản. Nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn anh không thể đoán ra mục đích của các cô gái đó thôi.

"Vâng" Ảnh Phong nhận lệnh mà đi.

Nhìn Ảnh Phong rời đi, con ngươi của Phụng Như Ảnh từ từ trở nên sâu thẳm. Trước mắt thoáng qua bóng dáng cô gái kia, nhất là nụ cười xinh đẹp của cô gái ấy.

Khiến cho anh hận không thể tát bể gương mặt đó.

Vốn là buổi tối anh còn muốn mang cô gái kia về hành hạ một phen, nhưng lại không nghĩ tới tiếng nổ mạnh nửa đường làm cho anh thất bại trong gang tấc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đứng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Kết Thù (Năm)

Hừ, cô gái, thù này đã kết rồi, cô chờ đó cho tôi. Không ai có thể chọc Phụng Như Ảnh anh mà không trả giá thật lớn.

Phụng Như Ảnh anh là ai, từ lúc ra ngoài tới nay, vẫn chưa bao giờ bị người đùa giỡn ác như vậy, hơn nữa còn là phụ nữ.

Mặc dù lúc ấy anh rất bình tĩnh, hết sức bảo trì bình thân, nhưng cũng là để đến cuối bất đối phượng. Vốn là kế hoạch rất tốt, lại không nghĩ rằng đến cuối đã để cô gái kia chạy được.

Chuyện này nếu như truyền đi, vậy anh cũng không cần lăn lộn ở trên hắc đạo rồi.

Vừa lúc bắt đầu anh còn tưởng rằng vụ nổ này là do người khác làm, bây giờ suy nghĩ một chút căn bản chính là người của phe cô gái kia làm ra. Bằng không tại sao vụ nổ kia vừa vang lên, cô gái này thoát còn nhanh hơn thỏ, không chỉ có cô ta, ngay cả các cô gái khác chớp mắt cũng không thấy bóng dáng.

Cô gái này, tốt nhất đừng có rơi vào trong tay anh, bằng không, sẽ khiến cho cô ta mất mặt.

Phụng Như Ảnh âm thầm thề trong lòng, điều thuốc cảm trong tay hung hăng dụi tắt, giống như vụn cỏ cô gái đó vậy.

Vật đổi sao dời, bóng đêm thay đổi thành bình minh. Bầu trời từ từ sáng lên, cỏ xanh chứa giọt sương lấp lánh nở rộ xinh đẹp thuộc về mình.

Cây cỏ lung lay, giọt sương lăn lộn, gió sớm thổi qua, mang theo mùi thơm thoang thoảng.

Ngoài phòng chim hót hoa thơm, bên trong nhà lười biếng nhàn tản.

Mộc Vân Phong đang ôm gối đầu ngủ say, gió mát từ cửa sổ thổi vào, thổi lên từng sợi tóc ở trên đầu cô, lộ ra vẻ mặt ngủ an tĩnh của cô ấy.

Người đang ở trong giấc mộng, nâng khoe miệng lên, lộ ra nụ cười thân nhiên, căn bản không nhìn ra cô ấy chính là sát thủ số một hồng nhan khiến trên hắc đạo nghe tiếng đã vỡ mặt.

Tiếng chim hót càng ngày càng gần, truyền vào trong tai Mộc Vân Phong. Mộc Vân Phong hơi chuyển động thân thể, tỉnh lại trong bóng chiều, hơi híp mắt, ngửi hương hoa, nghe chim hót, chợt như giấc mộng.

Lấy tay gõ đầu mình một cái có phần hơi đau, tiếp tục híp mắt lại.

Đáng chết, tối hôm qua cô lại nằm mộng rồi, nằm mơ không chỉ thấy cha mẹ của mình, còn nằm mơ thấy người đàn lạnh lùng tàn khốc kia.

Nghĩ đến mặt người đàn ông lạnh lùng tàn khốc trong mộng và bộ dạng muốn giết mình, Mộc Vân Phong trầm mắng một tiếng.

Người đàn ông này, không phải là muốn giết mình thật chứ.

Mặc dù tối hôm qua cô đoạt người của anh ta, làm cho anh ta mất mặt, nhưng cũng không đáng giết người chứ.

Xem ra, sau này vẫn là cách xa người đàn ông lạnh lùng này một chút. Mặc dù không sợ anh ta, nhưng người đó cũng là một phiền toái.

Đối với phiền toái, Mộc Vân Phong cô từ trước đến giờ không thích.

Chậm chạp rời giường, rồi sau đó mặc quần áo tử tế.

Ra khỏi phòng, sớm đã có các chị em dậy sớm đang bận rộn trong phòng bếp. Một loạt mùi thơm bay tới, khiến người thèm ăn chảy nước miếng, khiến Mộc Vân Phong cảm thấy hạnh phúc không thôi.

Cô nhanh chóng rửa mặt, sau đó đi vào phòng bếp trước tiên rót cho mình ly sữa bò, và từ từ uống. Mắt lại nhìn thấy sắc trời càng ngày càng sáng, nghĩ tới hôm nay nên đi nói cho cha biết, kẻ thù thứ nhất cô đã giải quyết xong.

Nghĩ đến cha, trong mắt Mộc Vân Phong lóe lên vẻ dịu dàng. Nếu như cha vẫn còn sống, chắc mình sẽ là một công chúa nhỏ được mọi người thương yêu. Chỉ tiếc.

Một tiếng thở dài từ bên môi tràn ra, rơi vào trong tia nắng ban mai.

Mộc Vân Phong ăn sáng xong, rồi lần nữa xuất hiện ở trong khu mộ, lần này cô không có mang theo hoa, mà là đi tay không, trực tiếp ngồi ở trước mộ Mộc Đồ.

Cả nửa ngày, cô đều không nói gì, chỉ ngồi như vậy, giống như muốn ngồi đến hết thời gian.

Ngồi mãi đến khi mệt mỏi, ngồi đến tê chân rồi, Mộc Vân Phong mới đỡ ngời mộ từ từ đứng dậy. Sau đó hướng về phía hình Mộc Đồ và nói: "Cha, con đã bắt đầu báo thù cho ngài, Lâm Phàm ngày hôm qua đã bị con giết rồi."

Sau khi nói xong, Mộc Vân Phong vẫn đứng ở trước mộ yên lặng chờ đợi, giống như đang đợi lời khen hoặc đáp lại của cha.

Nhưng đợi nửa ngày, trên núi vẫn hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có một luồng gió mát phất qua mặt của Mộc Vân Phong, phất qua người của cô, sau đó tan ở trong sắc trời sáng sớm.

Cô xoay người, và rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Gặp Lại Ở Thành Phố B (Một)

Nổ máy xe đi về phía chân núi, từng trận gió núi, nâng mái tóc đen bóng của cô lên, bay múa theo chiều gió.

Ở chân núi có một chiếc Land Rover màu xám tro xông tới trước mặt, xe lướt qua cùng với Mộc Vân Phong. Ở trong nháy mắt đó, Mộc Vân Phong loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, không khỏi quay đầu lại nhìn về phía sau, muốn nhìn cho rõ ràng một chút. Nhưng, đợi lúc cô quay đầu, thì chỉ kịp thấy đuôi xe màu xám tro này.

Mộc Vân Phong lắc đầu, hoài nghi trong đầu lại ném ra bên ngoài não. Thầm nghĩ: nhất định đó là ảo giác, nơi này làm sao có thể nhìn thấy anh ta chứ.

Nhất định là mình nhìn lầm rồi.

Phượng Như Ảnh lái xe đi lên trên núi, một lòng chỉ nghĩ tới nỗi băn khoăn, anh căn bản không có chú ý xe cùng người trên xe mới vừa lướt qua.

Lúc Mộc Vân Phong trở về khu nhà, thì đám chị em đã sớm bận rộn công việc của mình. Phòng công tác trong lầu một, mỗi một chị em đang căng thẳng làm việc.

Hồng Nhan Các ngầm là một tổ chức sát thủ, nhưng ngoài sáng cũng là một công ty lập kế hoạch quảng cáo chánh quy. Ban ngày các cô là nhân viên công ty, giờ tay nhắc chân, cao quý tao nhã; ban đêm họ chính là Âm Dạ Tu La, xinh đẹp khát máu, vô tâm vô tình, kết thúc một lại một mạng người.

Năm năm, họ vẫn dùng hai thân phận để sinh hoạt, ban ngày ban đêm đóng vai nhân vật khác nhau.

Mộc Vân Phong đi vào phòng làm việc riêng của mình, ngồi xuống chiếc ghế sa lon bằng da thật. Vừa chuẩn bị bắt đầu làm việc, thì Hóa gõ cửa đi vào.

Trên tay của cô ấy cầm một chồng tư liệu lớn, nhẹ nhàng đưa cho Mộc Vân Phong và nói: "Phong, đây là tư liệu về Phượng Như Ảnh mà chị muốn."

"Cám ơn, cực khổ rồi." Mộc Vân Phong cười với Hóa và nói cảm tạ. Cô biết tài liệu này chắc chắn là tới hôm qua Hóa làm thêm giờ để sắp xếp ra.

"Phong, không cần khách khí với tôi như thế." Hóa nhìn nụ cười trên mặt của Mộc Vân Phong, nhìn nụ cười trên mặt cô ấy, biết tâm tình cô ấy không tệ.

"Còn có việc sao?" Mộc Vân Phong cầm tư liệu trên bàn lên xem, lại phát hiện Hóa cũng chưa đi ra ngoài, vẫn đứng đối diện cái bàn nhìn mình.

"Chúng tôi nhận được tin tức, cuối tuần Hồng bang có một buổi đấu giá đồ cổ ở thành phố B."

cũng không ngừng gây phiền hà khắp nơi cho Hồng bang, cũng quấy Hồng bang đến gà chó không yên. Khiến Hồng bang nhức đầu không dứt, chẳng thể đề phòng.

Lúc này bang phái mới di chuyển rời khỏi thành phố A đến thành phố B gần đây.

Trải qua năm năm phát triển, tập đoàn Hồng thị nghiêm nhiên thành công ty đầu rồng của thành phố B, sản nghiệp phía dưới cũng nhiều không kể xiết.

Dịch vụ, giải trí, thậm chí ngay cả lĩnh vực sản xuất cũng có liên quan đến.

Mà Tổng giám đốc Hồng Bưu của tập đoàn Hồng thị cũng là nhà kinh doanh hiếm thấy, Hồng thị có thể nói phát triển không ngừng ở trên tay hắn ta. Buổi đấu giá lần này cũng là một tay hắn ta tổ chức, bán đấu giá là vài món dụng cụ bằng đồng của đời Thương Chu một đôi ngọc con rồng và chim phượng hoàng của Đường triều, cùng một vài món đồ sứ.

Khi Mộc Vân Phong thấy một đôi ngọc trắng tinh không tỳ vết này thì không dời mắt được. Đôi ngọc kia quá đẹp, phía trên có khắc rồng phượng trông rất sống động, giống như thật, Long Đằng thiên hạ, Phượng Tường Phi Thiên. 龙腾天下, 凤翔飞天.

Nhìn đôi ngọc này, một ý niệm thoáng qua ở trong óc của cô. Về sau, chỉ thấy cặp mắt cô híp lại, hơi nở nụ cười.

Chỉ thấy cô cầm điện thoại trên bàn lên, gọi một cú điện thoại ra ngoài: "Mai, giúp tôi đặt vé máy bay buổi sáng ngày mai đi thành phố B."

"Vâng" Mai đáp lời nhẹ nhàng, ghi xuống cuốn sổ ở bên cạnh.

"Lão đại muốn đi thành phố B?" Vừa đúng lúc Hỏa đến tìm Mai có chuyện nên thấy Mai ghi chép lên cuốn sổ, trong lòng liền hiểu rõ, nhưng vừa nhìn thấy chỉ đặt một vé máy bay thì lại không hiểu mà hỏi: "Chị ấy chỉ nói đặt một vé máy bay?"

"Dĩ nhiên, chị ấy đi một mình mà." Mai lên tiếng ra vẻ chuyện đương nhiên, chỉ là bộ dạng không thể tin được của Hỏa làm cho cô có chút kỳ quái.

"Không phải là. . . ." Hỏa không có ở lại giải thích với Mai, vội vã rời đi ngay cả mục đích mình đến tìm Mai cũng quên, mà đi tìm Mộc Vân Phong.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đùng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Gặp Lại Ở Thành Phố B (Ba)

Vừa đi cô còn vừa nghĩ tới ở trong lòng: tại sao lão đại có thể như vậy chứ? Tại sao chị ấy đi một mình, mà không mang theo mình.

Đi tới phòng làm việc của Mộc Vân Phong, thậm chí ngay cả cửa cũng đã quên gõ, trực tiếp đẩy cửa đi vào. Mộc Vân Phong đang vui đầu làm việc vừa nhìn thấy vẻ mặt nôn nóng của Hỏa, thì không hiểu mà hỏi: "Hỏa, cậu làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Phong, chị muốn đi thành phố B?" Hỏa vọt vào phòng làm việc của Mộc Vân Phong ngay cả thờ cũng không mà trực tiếp mở miệng hỏi. Dáng vẻ vội vàng này, giống như cực kỳ khẩn cấp.

"Đúng vậy, sao thế?" Mộc Vân Phong bình tĩnh đáp trả câu hỏi của Hỏa, trong lòng có lẽ đã hiểu người này đang lo lắng cái gì rồi.

"Tại sao không mang tôi đi cùng?" Hỏa nghĩ đến Mộc Vân Phong chỉ mua vé máy bay cho một mình cô ấy, thì trong lòng lo lắng không thôi. Thầm nói: tại sao lão đại có thể ném mình lại, một mình đi đến địa phương nguy hiểm chứ, đây chính là địa bàn của Hồng bang. Bây giờ mặc dù Hồng bang đã tẩy trắng, nhưng hắn ta vẫn còn là Hắc bang, vẫn tồn tại nguy hiểm rất lớn.

"Vây cậu nói xem tại sao phải dẫn cậu cùng đi." Mộc Vân Phong mỉm cười bình tĩnh nhìn vẻ mặt đáng lo lắng của Hỏa và hỏi.

Cô làm sao lại không biết tâm tư của người này, cô ấy muốn đi cùng với mình. Nhưng lần này không phải là mình đi diệt Hồng bang, mang theo cô ấy cũng vô dụng, nói không chừng ngược lại còn hỏng việc.

"Không phải là, , " Bị Mộc Vân Phong hỏi như thế, thì Hỏa á khẩu không trả lời được. Trong lòng âm thầm oán giận và nói: lão đại biết rất rõ mình muốn biểu đạt ý gì, lại còn cố ý giả vờ không biết.

"Được rồi, không cần lo lắng. Tôi không phải là đi gây chuyện, chỉ đi xem buổi đấu giá của Hồng bang một chút, đừng bày ra dáng vẻ tôi có nguy hiểm. Yên tâm đi, tôi không có việc gì đâu." Mộc Vân Phong nhìn thấy dáng vẻ vừa lo lắng lại vẻ mặt uất ức của Hỏa, thì trong bụng mềm nhũn. Rời khỏi chỗ ngồi, đi tới trước mặt cô ấy, vỗ vỗ bả vai của cô ấy, và an ủi.

Cô biết Hỏa quan tâm mình, nhưng cô thật sự không phải là đi trả thù gây chuyện. Chỉ muốn đi làm ăn cướp một lần mà thôi. Cô thật sự là rất thích đôi ngọc đó.

Mộc Vân Phong nghĩ tới nếu như trộm được đôi ngọc đỏ tặng cho mẹ, chắc chắn bà sẽ rất vui.

"Thật, chị không có gạt tôi?" Hòa nghe Mộc Vân Phong nói như vậy, thì thoáng yên lòng. Nhưng vẫn không tin tưởng lời nói của Mộc Vân Phong, cô chỉ sợ Mộc Vân Phong không muốn cô lo lắng mà nói lời an ủi cô thôi.

"Sao tôi lại gạt cậu chứ? Phải biết các cậu không chỉ là thuộc hạ của tôi, mà còn là chị em của tôi, người thân của tôi. Nếu như có chuyện sao tôi có thể bỏ các cậu mà đi đổi mặt một mình chứ?" Mộc Vân Phong nhìn Hòa và trịnh trọng nói.

"Vậy tôi tin tưởng chị một lần, nếu như chị lừa tôi, nếu như chị xảy ra chuyện gì, nhất định tôi sẽ mang theo đám chị em đi diệt Hồng bang." Hòa vẻ mặt nghiêm túc mà nhìn Mộc Vân Phong, và hứa hẹn.

"Yên tâm đi." Mộc Vân Phong lại vỗ vỗ bả vai của Hòa, trong mắt tràn đầy nghiêm túc.

"Vậy tôi đi làm việc trước." Nghe thấy Mộc Vân Phong liên tục bảo đảm, thì lúc này Hòa mới yên tâm rời khỏi phòng làm việc của cô ấy.

Nhưng, sau khi cô trở về thì cũng không làm việc ngay lập tức, mà là mở máy vi tính ra bắt đầu đưa vào từng khẩu hiệu chỉ thị, điều tra tất cả tin tức về lần đầu giá của Hồng thị.

Mộc Vân Phong thấy cuối cùng cũng dụ dỗ Hòa đi ra phòng làm việc, tựa vào ghế sa lon, ấn đầu, cười khổ không thôi. Hòa chính là quá quan tâm cô, luôn lo lắng cô gặp chuyện không may.

Mai giúp Mộc Vân Phong mua vé máy bay 10h sáng bay đến thành phố B. Ngồi lên máy bay, Mộc Vân Phong nhắm hai mắt lại, tựa vào ghế ngồi nghỉ ngơi.

Nữ tiếp viên hàng không từ trên hành lang đẩy thức uống đi tới, đi qua bên người Mộc Vân Phong đi tới phía sau.

"Làm phiền cho tôi bình hồng trà ướp lạnh, cảm ơn!" Một tiếng trầm thấp mang theo ý hơi lạnh từ phía sau truyền đến. Khiến Mộc Vân Phong đang nhắm mắt dưỡng thần chợt mở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Gặp Lại Ở Thành Phố B (Bốn)

Thầm nghĩ: sẽ không trùng hợp như vậy chứ, chẳng lẽ anh ta cũng ở trên máy bay này?

Hơi quay đầu nhìn về phía sau, muốn xem người mới vừa nói chuyện có phải là người cô nghĩ hay không, nhưng quay đầu lại cũng không thấy bóng dáng quen thuộc đó.

Mộc Vân Phong lắc đầu một cái, cảm thấy nhất định là mình gặp quỷ, làm sao lại có thể là anh ta chứ.

Mà khiến cho Mộc Vân Phong không nghĩ tới chính là, quả thật là cô đã nghĩ đến người kia, nhưng lúc Mộc Vân Phong quay đầu tìm kiếm anh ta, thì vừa lúc anh ta cúi đầu nhặt đồ rớt ở dưới đất. Vì vậy hai bên bỏ lỡ cơ hội gặp nhau lần thứ hai.

Đến lúc Mộc Vân Phong mở mắt lần nữa, thì máy bay đã dừng ở sân bay thành phố B. Mộc Vân Phong xách theo túi nhỏ, đi từ từ đến cửa cabin, lúc đang muốn xuống máy bay, đột nhiên nghĩ đến giọng nói kia, vì thế lần nữa quay đầu nhìn vào trong cabin.

Trong cabin máy bay trống không, ngoại trừ cô cũng chỉ còn lại nữ tiếp viên hàng không, cô là người khách cuối cùng xuống máy bay.

Mộc Vân Phong vào ở khách sạn mà Mai đã đặt sẵn cho cô, kéo màn cửa sổ ra, nhà triển lãm Hồng Vũ rơi vào trong mắt của cô. Đây chính là cô cô ý dặn Mai, đặt cho cô khách sạn gần nhà triển lãm Hồng Vũ, cũng là căn phòng gần nhà triển lãm nhất.

Mộc Vân Phong nhìn địa hình khách sạn này, càng nhìn cô càng hài lòng. Nhất là căn phòng hiện tại cô đang đứng.

Chỉ thấy phía dưới cửa sổ có một gốc cây cao lớn không biết tên, cành xiên vừa khéo vươn dài đến bên cửa sổ của cô. Cô có thể mượn gốc cây này đáp thẳng xuống đất, tiến về phía nhà triển lãm, mà không cần phải đi qua đại sảnh của khách sạn.

Đây chính là để cho cô dễ dàng làm việc.

Cũng có một người đàn ông ở căn phòng bên cạnh đang quan sát địa hình giống như Mộc Vân Phong. Chỉ thấy anh ta mặc áo đen, hai mắt thỉnh thoảng

nhìn về phía cây bên ngoài cửa sổ của Mộc Vân Phong, lông mày hơi nhíu.

Thầm nghĩ: vị trí tốt như vậy lại bị người khác đoạt rồi. Nhưng không biết đối phương có phải cũng giống anh, hướng về phía vật kia không. Nếu nói như vậy, lần này có thể sẽ có chút phiền phức rồi.

Người đàn ông nhìn nhà triển lãm đối diện, với ánh mắt u tối.

Mặc kệ như thế nào, vật kia nhất định anh phải lấy về, đây chính là đồ thuộc về anh.

Anh nhớ lúc anh rời đi, vật kia rõ ràng đã giao cho anh trai mình, nhưng vì sao bây giờ lại ở Hồng bang chứ.

Điểm này làm cho anh cực kỳ khó hiểu. Anh đã từng trở về tìm anh trai, nhưng lại được nói là anh trai anh đã rời đi. Anh hỏi rất nhiều người nhưng đều không biết anh trai rốt cuộc đi đâu, hiện tại đối ngọc bội này là đầu mối duy nhất, cho nên mặc kệ như thế nào anh cũng phải lấy được nó, sau đó sẽ đi hỏi thăm tin tức anh trai.

Đêm lạnh như nước, bóng đêm u ám.

Ở trong bóng đêm vô biên này, một bóng dáng từ cửa sổ khách sạn trượt xuống, đáp xuống mặt đất, im hơi lặng tiếng.

Sau đó, lại có một bóng người từ cửa sổ nhảy nhẹ lên trên cây, sau đó trượt xuống mặt đất, lặng lẽ đi về phía nhà triển lãm đối diện.

Nhà triển lãm hoàn toàn yên tĩnh, duy chỉ có một chiếc chụp đèn chiếu ra tia sáng bóng mắt.

Mộc Vân Phong đi tới phía bên ngoài nhà triển lãm, nhẹ nhàng tránh né mà đi vào. Sau mấy lần di chuyển tránh né, cô đã tránh thoát được mấy tia hồng ngoại dò xét, đi tới cửa ngoài sảnh triển lãm.

Đang muốn lấy dụng cụ mở cửa, thì lại đột nhiên phát hiện đã có người tới trước cô. Cẩn thận quan sát một lúc, phát hiện không có gì, vì thế nhẹ nhàng đẩy cửa khép hờ, cuộn người lén đến giữa sảnh triển lãm.

Nhìn đôi ngọc bội này phát ra tia sáng óng ánh ở dưới ánh đèn, trong lòng có kích động nho nhỏ. Cũng may, chưa có bị người lấy đi. Mới vừa rồi cô còn lo lắng có người nhanh chân đến trước rồi, xem ra đối phương còn chưa kịp ra tay.

Mộc Vân Phong cẩn thận quan sát bốn phía, cả người cảnh giác, cô biết trong sảnh triển lãm này chắc chắn còn có một người.

Đến gần bức triển lãm, từ từ đứng dậy, từ từ đưa tay với vào bức triển lãm, trong chớp mắt đôi ngọc bội này đã vào trong tay của cô. Trong lòng vui vẻ, vừa muốn xoay người, thì chợt cảm thấy chỗ eo mát lạnh, một cây súng đen nhánh chĩa vào eo của Mộc Vân Phong.

"Đừng nhúc nhích"

Mộc Vân Phong nghe thấy giọng nói thì từ từ quay đầu, nhìn người sau lưng chĩa vào mình, chỉ liếc mắt một cái, liền kêu lớn tiếng: "Tại sao là anh?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Anh Tranh Tôi Giành (Một)

"Lại là cô?" Cùng lúc đó người đàn ông sau lưng cũng thấy rõ khuôn mặt cô gái, anh chẳng thể nghĩ tới cô gái trước mắt có mục đích giống như mình lại là cô gái ấy.

Được, rất được, anh đang lo không tìm được cô gái này thì không thể nào hạ gien đây. Lần này được lắm, không cần anh tìm đã có người đưa tới cửa rồi.

Không tệ, thật sự không tệ. Nhưng sao cô gái này cũng cảm thấy hứng thú với vật này?

Nghĩ tới đây, Phượng Như Ảnh lạnh lạnh mà mở miệng: "Không nghĩ tới nữ sát thủ Hồng nhan lưng lầy, lại rửa tay chậu vàng, đổi nghề làm ăn trộm rồi."

Giấu cột trong mắt kia cho dù là ai cũng nhìn ra được.

Nghe thấy lời giấu cột này của Phượng Như Ảnh, Mộc Vân Phong cực kỳ tức giận. Nếu như bây giờ không phải là cô đang bị Phượng Như Ảnh giữ chặt, vậy có thể đến phiên anh ta cười nhạo mình sao.

Thật là một người làm cho người ta chán ghét.

Mộc Vân Phong ở trong lòng than thở một tiếng, hôm nay xuất hành bất lợi. Đồng thời cũng vì bản thân mình khinh thường mà hối hận. Trước khi vào cửa cô đã biết rất rõ ràng nơi này có người, nhưng vẫn ôm may mắn ở trong lòng mà tiến vào.

Đi vào thì đi vào đi, tối thiểu phải giữ vững cảnh giác chứ. Nhưng cô lại tốt rồi, thấy đôi ngọc bội, thì cái gì cũng quên mất, ngay cả người xuất hiện phía sau mình cũng không biết.

Nếu như lúc này Phượng Như Ảnh là kẻ thù của mình, muốn giết mình, như vậy mình đã sớm đi tìm Diêm Vương báo danh rồi.

Nhưng không biết người này sao cũng ở đây? Không khó đoán ra mục đích của anh ta giống như mình, đó chính là cũng cảm thấy hứng thú với đôi ngọc bội này.

Nghĩ tới đây, Mộc Vân Phong nhếch môi cười, trên mặt cũng mang theo ý giễu cợt nhìn Phượng Như Ảnh và nói: "Phượng đương gia, đại ca cũng đừng nói nhị ca, chẳng lẽ anh không phải vậy sao? Nếu để cho người trên hắc đạo biết Môn chủ của Ảnh môn lại giống như một cô gái, đi làm ăn trộm, không biết bọn họ sẽ nghĩ sao."

"Tôi nghĩ nhất định bọn họ sẽ mở rộng tầm mắt thôi. Nhưng, đừng bảo là bọn họ, ngay cả cô gái bây giờ cũng cảm thấy Phượng Môn chủ làm chuyện này thật sự là mất thân phận đấy."

Mộc Vân Phong vừa nói, vừa nhìn sắc mặt của Phượng Như Ảnh, nhìn thấy trên mặt anh từ từ dâng lên tức giận, thì trong lòng mừng rỡ. Lúc này, dùng mở cờ trong bụng để hình dung Mộc Vân Phong tuyệt đối là không quá đáng.

Nếu như lúc này, không phải ở địa phương này, không phải ở dưới tình huống này. Mộc Vân Phong nhất định sẽ không có hình tượng mà cười to lên.

Phải biết, trên hắc đạo đánh giá Phượng Như Ảnh là suy nghĩ sâu sắc, vui giận không lộ ra.

Mà bây giờ mấy câu nói nhẹ nhàng của cô, lại có thể khiến cho lửa giận của Phượng Như Ảnh lên cao, thật sự là vinh hạnh của cô mà.

"Cô câm miệng cho tôi." Phượng Như Ảnh nghe lời nói của Mộc Vân Phong, biết là cô đang kích mình. Vốn là anh định không để ý tới cô gái này, nhưng vừa nhìn thấy nụ cười trên mặt Mộc Vân Phong, lại không bình tĩnh được nữa.

Thầm nghĩ: cô gái đáng chết này, lại dám cười nhạo anh, anh sẽ làm cho cô gái này biết cười nhạo Phượng Như Ảnh anh thì kết quả thế nào.

Phượng Như Ảnh nắm súng trong tay thật chặt và chìa vào đầu Mộc Vân Phong. Nói thật anh thật sự rất muốn lập tức giết cô gái không biết tốt xấu này.

Nhưng vừa nghĩ tới mình đã bị mất mát nhiều ở trên người của cô gái này, lại quyết định không dễ dàng bỏ qua cho đối phương. Anh nhất định phải giữ đối phương lại để từ từ hành hạ, để cho cô gái này hoàn toàn phục tùng mình.

"Thế nào, Phượng Môn chủ tức giận." Mộc Vân Phong cảm thấy cảm xúc của Phượng Như Ảnh dao động. Biết anh ta có suy nghĩ giết mình, đồng thời cũng biết hiện tại anh ta sẽ không giết mình.

Nghĩ tới đây, Mộc Vân Phong lại chuẩn bị thêm một mồi lửa, hôm nay cô không chọc Phượng Như Ảnh tức chết tuyệt đối không bỏ qua. Ai bảo anh ta không chỉ phá hư chuyện tốt của cô, còn dùng súng chĩa cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Anh Tranh Tôi Giành (Hai)

Phải biết rằng, Mộc Vân Phong cô bình thường hận nhất chính là chuyện bị người ta dùng súng chĩa vào mình. Nghĩ đến những người trước kia dùng súng chĩa vào mình, đều đi gặp Diêm vương gia. Sát khí trong mắt của Mộc Vân Phong chợt lóe lên, rất nhanh lại ẩn đi.

Mở miệng nói vẫn như cũ chọc tức chết người không đền mạng: "Ha ha, tôi còn tưởng rằng bộ dạng của Phượng Môn chủ đúng như tin đồn trên hắc đạo đấy. Không nghĩ tới lại dễ tức giận như vậy, nghe danh quả thật không bằng gặp mặt đấy. Lời đồn nhằm người nha." Mộc Vân Phong vừa nói, còn vừa phẩy hộc mà lắc đầu lia lịa.

Khiến lửa giận trong lòng Phượng Như Ảnh bốc thẳng lên trên. Thật sự hận không thể một chương đập chết cô gái trước mặt, để cho cô ta câm miệng.

Nhưng anh vừa nghĩ tới mục đích mình đến đây, lại nghĩ đến đồ ở trên tay cô gái chết tiệt này. Thế là anh hít sâu hai cái, và lạnh lùng nói: "Đưa thứ đó cho tôi."

Thấy Phượng Như Ảnh đột nhiên bình tĩnh lại, Mộc Vân Phong nhú nhẹ lông mày. Thầm nghĩ: người đàn ông này đúng là không đơn giản, bị mình chọc

tức như vậy, lại có thể ở trong thời gian ngắn như vậy mà bình tĩnh lại. Không tệ.

Đối với một đối thủ mạnh mẽ như thế, trong lòng Mộc Vân Phong từ từ dâng lên một ý niệm kết bạn. Dù sao cũng đều là lẫn lộn ở trên hắc đạo, có thể hóa thù thành bạn đó là chuyện không còn gì tốt hơn.

Vui vẻ đùa cợt trên mặt Mộc Vân Phong biến mất, thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc và mở miệng nói: "Chúng ta làm một giao dịch thế nào?" Mộc Vân Phong nhìn ánh mắt âm tình bất định của Phụng Như Ảnh, lẳng lặng chờ đợi câu trả lời của anh ấy. Bọn họ không thể nán lại ở địa phương này, nếu như qua hai phút mà còn chưa đi ra ngoài, thì thiết bị báo động tự động trong sảnh triển lãm này sẽ khởi động.

"Hiện tại cô là tù binh của tôi, tại sao nói điều kiện với tôi?" Phụng Như Ảnh lạnh lùng nói, nhặt nhẹo trong giọng nói nghe thấy làm lòng người lạnh ngắt.

"Có tư cách nói điều kiện hay không, thì đi ra ngoài hãy nói. Tôi nghĩ hẳn là Phụng Môn chủ muốn ở lại chỗ này chờ người ta tới bắt." Mặc dù Mộc Vân Phong cực kỳ khó chịu với giọng của Phụng Như Ảnh, tục ngữ có nói, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Vào giờ phút này, dĩ nhiên cô sẽ không vì một chút việc nhỏ làm cho mình mất hứng, mà làm ra chuyện hối hận.

Kích thích nho nhỏ này, Mộc Vân Phong cô vẫn không để ở trong lòng. Hiện tại chuyện duy nhất cô muốn làm chính là rời khỏi nơi nguy hiểm này trước.

Kim đồng hồ trên đồng hồ đeo tay đã đi qua một phần bốn mươi giây rồi, nếu như không đi ra ngoài, vậy thì vĩnh viễn bọn họ cũng đừng nghĩ đi ra ngoài.

"Vì sao tôi phải nghe cô?" Phụng Như Ảnh nhìn Mộc Vân Phong giễu cợt, vẫn không có ý định đi ra ngoài. Lúc này Phụng Như Ảnh biết rõ xảo quyệt của Mộc Vân Phong, cho nên nói gì anh cũng sẽ không tin tưởng lời của cô.

"Có tin hay không là tùy anh. Còn lại mười giây, nếu như anh muốn ở lại chỗ này, tôi cũng không có ý kiến. Mười, chín, tám, bảy." Mộc Vân Phong vừa phun con số, vừa quan sát thái độ của Phụng Như Ảnh.

Cô đã sớm biết Phụng Như Ảnh không tin tưởng lời của mình, cho nên cũng không trông cậy anh ta có thể mang mình đi ra ngoài. Mộc Vân Phong luôn luôn theo cách này, dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình.

Đang lúc cô vừa phun ra chữ số ' bảy ', thì thừa dịp lúc Phụng Như Ảnh nửa tin nửa ngờ, chân dùng sức một chút, hung hăng giẫm lên bàn chân của Phụng Như Ảnh.

Ở trong nháy mắt đối phương bị đau, người mềm mại, chợt bỏ nhào về phía cửa chính sảnh triển lãm.

Nhưng, Mộc Vân Phong vẫn xem thường Phụng Như Ảnh, mặc dù chân của anh bị đau, nhưng phản ứng của anh lại cực nhanh, khi thân thể của Mộc Vân Phong mới vừa ra cửa chính sảnh triển lãm, thì anh đã từ phía sau mà đi đến trước, lại duỗi đôi tay một cái, vừa vịn ôm Mộc Vân Phong chuẩn bị ra cửa rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Anh Tranh Tôi Giành (Ba)

Bất ngờ cả hai người cùng té nhào xuống đất. Đúng lúc này, cửa chính của sảnh triển lãm phát ra tiếng phanh nhẹ nhàng, tự động đóng lại rất nhanh.

Phụng Như Ảnh nghe thấy tiếng động thì quay đầu liếc nhìn cửa đóng chặt, lại liếc nhìn Mộc Vân Phong bị mình đè ở trên đất, đôi mắt từ từ sâu xa, khiến con ngươi vốn đã đen như mực thì càng đen bóng hơn, ở trong bóng đêm này chớp động tia sáng không rõ.

"Khốn kiếp" Mộc Vân Phong chửi, muốn đứng dậy nhưng không được vì đã bị người đàn ông kia ép chặt.

Không thể làm gì khác hơn là cắn răng, trở tay liền đánh một chưởng lên trên người đàn ông. Nhưng, Phụng Như Ảnh cũng không phải là đèn đã cạn dầu, Mộc Vân Phong vừa mới hoạt động, trong nháy mắt tay ngọc thon thon như bị kim sắt kiềm chế chặt.

Mộc Vân Phong giằng giằng muốn rút tay mình từ trong tay Phụng Như Ảnh ra, dùng một nửa sức lực, nhưng tay của mình vẫn còn ở trong tay đối phương, ngoại trừ một mảnh đỏ tươi ở trên tay cùng với tay đau, cái gì cũng không có thay đổi.

"Khốn kiếp, buông tay." Mộc Vân Phong rút tay của mình không ra, lại không đứng dậy được, ra tay đánh không lại người khác, chỉ có thể dùng tài hùng biện, liền hướng về phía Phụng Như Ảnh mắng to.

Phụng Như Ảnh đè ở trên người Mộc Vân Phong, không thèm để ý đến tiếng mắng vô thưởng vô phạt này của Mộc Vân Phong. Giờ phút này mắt anh đang khép hờ, ngửi hương tóc ở trên đầu Mộc Vân Phong, say mê không dứt.

"Buông tôi ra" Mộc Vân Phong dùng sức giãy dụa thân thể của mình, cố gắng thoát thân khỏi Phụng Như Ảnh.

"Đừng động" Giọng nói của Phụng Như Ảnh mang theo khăn khăn, cảnh cáo cô gái lộn xộn này. Mộc Vân Phong động dậy mấy cái mới vừa rồi, làm cho bộ vị trên người anh bắt đầu đứng thẳng. Thật sự nếu như không ngăn cản động tác của Mộc Vân Phong, anh cũng không thể bảo đảm sẽ không phát sinh chuyện gì.

Không biết vì sao, anh vẫn luôn là người lạnh lùng vô cảm, hơn nữa ý chí rất mạnh, ba mươi năm qua gần như không có người phụ nữ nào có thể hấp dẫn được anh.

Lại không ngờ cô gái ở phía dưới, có thể làm cho bản năng của thân thể anh phản ứng. Điều này làm cho anh có chút mất hồn, nhìn gò má của Mộc Vân Phong, nhịp tim có vẻ dao động.

Mộc Vân Phong cũng là người nhạy cảm, cô cảm thấy thân thể của Phụng Như Ảnh thay đổi và cứng ngắc, thậm chí một tiếng "Sắc Quỷ" rồi trong nháy mắt lúc Phụng Như Ảnh ngẩng ngẩng, thì chân hướng về sau đạp một cái thật mạnh, thân thể trượt về phía trước, thoát khỏi tay không chế của Phụng Như Ảnh.

Động tác của Mộc Vân Phong, khiến Phụng Như Ảnh đang mất hồn chợt phục hồi lại tinh thần, nhìn Mộc Vân Phong thoát khỏi tay mình thì tâm tư gì cũng không còn.

Người chợt nhảy lên theo, bàn tay đuổi một cái về phía trước, giữ lại bả vai của Mộc Vân Phong.

"Anh?" Tay của Phụng Như Ảnh chụp được bả vai mảnh khảnh của Mộc Vân Phong làm cô bị đau một lúc, rồi xoay người đánh về phía Phụng Như Ảnh.

Làm thế nào cô cũng không nghĩ đến tốc độ cùng phản ứng của người đàn ông này thật sự nhanh không ngờ, vốn còn muốn thừa dịp anh ta phân tâm, thừa dịp chút thời gian anh ta từ dưới đất đứng dậy, mà chạy đi.

Lại không nghĩ rằng mình mới vừa cất bước, thì tay Phụng Như Ảnh đã đến.

Phụng Như Ảnh vừa nhìn thấy bàn tay Mộc Vân Phong đánh về phía mình, thì khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười thản nhiên, tay chụp ở trên bả vai Mộc Vân Phong căn bản không nhúc nhích, lại dùng một tay tiếp nhận bàn tay Mộc Vân Phong đánh tới.

Mộc Vân Phong nhìn thấy Phụng Như Ảnh có thể dễ dàng đón lấy công kích của mình như thế, tự anh ta ép mình quá đáng, vì vậy hơi nghiêng thân thể, đồng thời tay trái đánh tới Phụng Như Ảnh còn tay kia ở dưới nách tay chụp bả vai mình.

Thấy Mộc Vân Phong dùng toàn lực đánh một kích, Phụng Như Ảnh cũng không dám sơ ý, chỉ thấy cánh tay anh co về, năm ngón tay thành trảo hướng về phía tay Mộc Vân Phong đang đánh anh mà bắt lấy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Anh Tranh Tôi Giành (Bốn)

Mộc Vân Phong vừa nhìn tay Phụng Như Ảnh chụp ở trên vai mình rút về, tức thì cũng không ham chiến, mà quay người bỏ chạy.

Nhưng Mộc Vân Phong lại không nghĩ tới lúc cô xoay người muốn chạy, thì tay kia của Phụng Như Ảnh từ trảo biến thành móc câu chụp vào cánh tay cô, dễ dàng câu lấy ngọc bội trong túi cô ra.

"Hèn hạ" Thấy bàn tay kia của Phụng Như Ảnh chợt lóe rồi biến mất ở túi bên hông mình, thì Mộc Vân Phong cực kỳ tức giận.

Làm thế nào cô cũng không ngờ Phụng Như Ảnh lại dám gạt cô, rõ ràng là công kích cô, sau lưng lại có chủ ý với ngọc bội của cô.

Ngọc bội không còn ở trên người, Mộc Vân Phong cũng không chạy, cô quay đầu lại căm tức nhìn Phụng Như Ảnh, hận không thể đâm mấy cái lên trên người của anh ta.

Mà lúc này Phụng Như Ảnh nhìn thấy Mộc Vân Phong tức giận đến mức thay đổi sắc mặt, vừa ngắm nghía ngọc bội trong tay, vừa nhìn cô cười nhạt. Nụ cười kia xuất hiện ở trên mặt người đàn ông lạnh lùng tàn khốc, thấy thế nào cũng không chân thật.

Khiến Mộc Vân Phong hận không thể xé nát khuôn mặt lạnh lùng tàn khốc mang theo mị hoặc này. Đáng ghét, Mộc Vân Phong làm thế nào cũng không nghĩ đến khi người đàn ông này cười lên lại đẹp mắt như vậy.

Nếu như không phải là anh ta đang vuốt vuốt ngọc bội ở trên tay, làm cho cô thấy người đàn ông này đang đắc ý, cô sẽ cho rằng người đàn ông này đang cười thật tâm.

"Trả đồ cho tôi." Mộc Vân Phong hơi đề xuống lửa giận trong lòng mình, đưa một tay về phía Phụng Như Ảnh.

"Tại sao phải trả đồ lại cho cô? Từ đầu đây là đồ của tôi." Thấy Mộc Vân Phong đưa ra tay, Phụng Như Ảnh nắm chặt ngọc bội vào trong tay. Anh mới vừa ngắm nghía xong, chẳng qua là xác nhận đây có phải là đồ của anh không. Hiện tại đã xác nhận xong, lẽ ra nên cất đi.

Nhưng, động tác của Phụng Như Ảnh, cùng với lời nói của anh, lại làm cho Mộc Vân Phong hiểu lầm, cô cho rằng ý của Phụng Như Ảnh là đồ cô đoạt đi chính là từ trong tay của anh.

"Anh vô sỉ, rõ ràng vật đó là tôi trộm, bây giờ lại nói là của anh, thật sự là không biết xấu hổ." Gương mặt Mộc Vân Phong lạnh lùng, ngoài miệng cũng không tha người.

Cho dù bây giờ cô đánh không lại Phụng Như Ảnh, nhưng làm thế nào cô cũng phải kích thích làm cho đối phương tức giận. Như vậy cô mới có cơ hội lấy ngọc bội từ trên tay Phụng Như Ảnh.

"Cô trộm? Nếu như không phải là cô chen ngang vào, ngọc bội kia đã sớm đến tay tôi, còn đến phiên cô trộm sao." Ngọc bội ở trong tay, tâm tình Phụng Như Ảnh rất tốt nên đầu võ mồm với Mộc Vân Phong.

Ngay cả chính anh cũng không biết, bình thường mình lạnh lùng tàn khốc và cũng rất ít nói, sao lại cãi cọ với Mộc Vân Phong về chuyện ngọc bội thuộc về ai.

Nếu như đổi lại là lúc trước, đồ lấy được, anh đã sớm phui mông chạy lấy người rồi. Sao lại còn rảnh rỗi tranh luận với một cô gái vật này thuộc về ai.

Ở trong mắt Phụng Như Ảnh anh, chỉ cần đồ đến tay anh, đó chính là của anh. Huống chi vật này vốn là của anh, lại càng không thêm giải thích với bất kỳ ai.

Nếu như có người không phục, như vậy thì tay gấp chân xác định. Nào có thời gian phí nhiều lời như vậy.

Cho nên, hôm nay anh phá lệ rồi. Lại tốt bụng tranh luận với cô gái ở trước mắt, điều này có thể nói rõ anh có hứng thú với cô gái này.

"Chính mình vô dụng thì cũng đừng ở nơi này mà mất mặt. Anh đến trước thì thế nào, ngọc bội kia chính là bà cô tôi đây mang ra từ sảnh triển lãm, mà không phải là anh." Mộc Vân Phong vẻ mặt khinh bỉ nhìn Phụng Như Ảnh. Mặc dù cảm thấy người đàn ông này không giống như tin đồn, nhưng vì muốn lấy lại ngọc bội, cô thật sự không nghĩ nhiều như vậy, chỉ một lòng muốn kích thích tức giận của người đàn ông này, sau đó chọc anh ta tức chết, từ đó cô cầm lại ngọc bội thật vất vả mới trộm được.

"Cho dù cô mang ra từ sảnh triển lãm thì thế nào, ? Cô đừng quên, hiện tại đồ đang ở trên tay tôi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Anh Tranh Tôi Giành (Năm)

Phụng Như Ảnh nhìn Mộc Vân Phong ra sức kích mình, nụ cười ở trên mặt càng lúc càng lớn, anh đột nhiên cảm thấy vẻ tức giận của cô gái này, so với đáng vẻ cười của cô ấy đẹp mắt thuận mắt hơn nhiều.

Nhưng, Phụng Như Ảnh vừa nói xong, thì trên tay bỗng đau xót, chỉ thấy Mộc Vân Phong cắn cái tay cầm ngọc bội.

Cô gái này không phải điên rồi chứ, lại dám cắn tay của mình. Mặc dù da mình dày, có cắn cũng không đau, hơn nữa môi của cô gái này đụng ở trên tay mình lại cảm thấy mềm mại, tê tê, nhưng cũng không cần coi mình là con chó nhỏ chứ.

Phụng Như Ảnh sững sờ nhìn tay của mình, nhìn miệng nhỏ xinh xắn của Mộc Vân Phong cắn lấy tay của mình, lại không có tức giận.

Da của Phụng Như Ảnh thật sự là không phải dày bình thường, Mộc Vân Phong không chỉ cắn cho tay của anh ta ra dấu vết, ngược lại cắn đến mức làm cho răng mình đau luôn.

Mộc Vân Phong buồn bã trong lòng một chút, rồi len lén ngẩng đầu liếc mắt nhìn Phụng Như Ảnh, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của anh ta cùng cặp mắt sâu như biển xanh nhìn mình chăm chăm, thì trong lòng đau xót không thôi.

Người đàn ông chết tiệt, da này sao lại dày như thế nhỉ, sao mà cắn cũng không cắn nổi, chính mình là một cô gái, lại trở thành con chó nhỏ.

Chiều này là Mộc Vân Phong nảy sinh tạm thời, đánh không lại người đàn ông này, mắng anh ta lại không chút động đậy, trong lúc trông mắt lưu chuyển thì nghĩ tới biện pháp này, ai ngờ lại không có tác dụng.

"Cô gái, cô định vẫn cắn như vậy à?" Hồi lâu, truyền tới bên tai là giọng mang theo nụ cười của Phụng Như Ảnh.

"Hừ" Mộc Vân Phong không còn có cách nào, đành phải buông tay Phượng Như Ảnh ra. Vừa lấy tay che răng ngà cắn đến đau của mình, vừa căm tức nhìn Phượng Như Ảnh. Nếu như mắt có thể giết người, đoán chừng Phượng Như Ảnh sớm đã chết nhiều lần rồi.

"Cô thật sự rất muốn ngọc bội kia?" Phượng Như Ảnh thấy khuôn mặt của Mộc Vân Phong tràn đầy tức giận, thì đột nhiên cảm thấy tâm tình tốt hơn nhiều. Tâm tư xoay chuyển, mở miệng hỏi Mộc Vân Phong.

Anh đột nhiên suy nghĩ, nếu như cô gái này thật sự thích, đưa cho cô ấy cũng không sao.

"Anh nói đi?" Mộc Vân Phong hung hăng tròn mắt nhìn Phượng Như Ảnh một cái, trong lòng càng căm tức hơn. Đây không phải là biết rõ còn hỏi à, không thích sao lại liều lĩnh nguy hiểm như vậy mà tới trộm? Không thích sao tìm mọi cách đoạt lại?

Mà bây giờ tên khốn chết tiệt này dám nói lời như thế, việc gì cũng có thể nhìn việc này sao lại không thể, cực kỳ ghê tởm. Mộc Vân Phong nghĩ thầm, đừng có rơi vào trong tay bà đây, bằng không nhất định khiến cho anh chịu không nổi.

"Cho cô." Im lặng một hồi lâu, Phượng Như Ảnh rút cuộc cũng quyết định, đưa Phượng bội cho Mộc Vân Phong.

"Anh?" Nhìn bàn tay duỗi ra, Mộc Vân Phong chần chờ vẫn không nhúc nhích.

Nghĩ thầm, Phượng Như Ảnh này không phải uống nhầm thuốc chứ, sao lại có lòng tốt như vậy mà đưa ngọc bội cho mình?

"Không muốn thì thôi vậy." Nhìn dáng vẻ Mộc Vân Phong ngờ ngác, nửa ngày cũng không dám nhận ngọc bội, Phượng Như Ảnh tức giận trong lòng.

Mình tốt bụng muốn đưa cho cô ấy một miếng, thế mà cô ấy không muốn.

Lập tức co tay lại, thu ngọc bội về.

Cảm thấy Phượng Như Ảnh thay đổi tâm tình, Mộc Vân Phong ngay sau đó cũng không cần biết nhiều như vậy, liền phóng người tới trước người Phượng Như Ảnh, một tay tập kích ngực của anh, một tay thừa dịp cướp ngọc bội từ trong tay của anh.

"Cô?" Nhìn Mộc Vân Phong thế mà lại tập kích mình, hơn nữa cũng lấy đi hai miếng ngọc bội, Phượng Như Ảnh lại tức giận.

Vừa thăm mắng mình tốt bụng, liên tục mắng Mộc Vân Phong xảo quyệt. Ngay sau đó cũng không quản nhiều nữa, mà duỗi tay lấy súng bên eo lần nữa, chỉ về phía Mộc Vân Phong thối lui đến một bên.

"Trả đồ lại cho tôi?" Chỉ vào Mộc Vân Phong, Phượng Như Ảnh từ từ đến gần, súng chống lên đầu cô, giọng nói lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Anh Tranh Tôi Giành (Sáu)

Đều do mình một lúc mềm lòng, cho nên mới gặp phải cô gái này. Anh chẳng thể ngờ cô gái này có lòng tham như vậy, lại muốn cả hai miếng ngọc bội.

Mộc Vân Phong liếc nhìn hòng súng chia vào mình lần nữa, trong lòng thầm hận không thôi. Thật sự muốn một cước đạp chết người đàn ông này, để cho anh ta xuống địa ngục, nhưng nghĩ đến tình cảnh trước mắt, Mộc Vân Phong dè xuống lửa giận này, mà mềm giọng nói: "Tôi trả đồ vật cho anh, anh lấy khẩu súng ra trước."

Mộc Vân Phong vừa nói, vừa ở trong lòng hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà Phượng Như Ảnh.

"Cô cảm thấy thế nào?" Phượng Như Ảnh lạnh lạnh mà nói, cũng không có lấy khẩu súng ra, lại duỗi một tay không đến trước mặt của Mộc Vân Phong.

"Hừ" Mộc Vân Phong khề hừ một tiếng, bắt đắc dĩ mà duỗi tay vào túi quần của mình. Đưa vào cả nửa ngày, cũng không cam lòng mà lấy các thứ ra.

Đây là đồ do mình liều mạng đoạt lấy từ trong tay Phượng Như Ảnh, hiện tại vật đã tới tay, lại còn chưa nóng mà đã phải trả lại cho anh ta, thật sự là không cam lòng mà.

Cũng không có biện pháp, ai bảo trong tay người ta có vũ khí, mà nó lại đang ở trên đầu mình. Trước mắt, vì giữ được cái mạng, chỉ có thể NHỊN đau bỏ những thứ yêu thích rồi.

Cắn cắn đôi môi, Mộc Vân Phong rút cuộc cũng chậm rãi lấy ngọc bội ra. Nhìn về mặt Mộc Vân Phong không đành lòng, nắm ngọc bội thật chặt, cực kỳ không muốn, Phượng Như Ảnh cứ nhàn nhạt nhìn như vậy. Nhìn dáng vẻ Mộc Vân Phong rồi rầm, trong lòng đã sớm cười lên rồi.

Nhưng, ngoài mặt lại là đáng vẻ ra vẻ nhẹ nhàng, cặp mắt khóa chặt vào Mộc Vân Phong, nhìn vào tay cô.

Mộc Vân Phong đấu tranh thật lâu, rốt cuộc cũng buông lỏng tay ra, chuyển ngọc bội về phía Phượng Như Ảnh. Vừa chuyển, cặp mắt lại nhìn mãi ngọc bội.

Liên tục nhìn Phượng Như Ảnh nhận lấy ngọc bội, nhìn anh ta bỏ vào trong túi, cho đến khi không thấy được, mới lưu luyến thu hồi ánh mắt.

Nhận lấy ngọc bội trong tay Mộc Vân Phong, Phượng Như Ảnh không nhìn ánh mắt đi theo thật chặt này của Mộc Vân Phong, anh nhanh chóng bỏ vào túi. Lần này anh cất đồ rất kỹ. Mới vừa rồi bị lừa một lần, anh thề sẽ không bao giờ tin tưởng cô gái này nữa.

"Đáng ghét" Mộc Vân Phong nhìn ngọc bội vào túi Phượng Như Ảnh, trong lòng thầm mắng một tiếng. Quay đầu nhìn xuống đồng hồ tay của mình, thời gian đi qua từng phút từng phút, sắp tới thời gian bảo vệ tuần tra sảnh triển lãm, nhưng Phượng Như Ảnh vẫn không buông tay, trong bụng sốt ruột nên nói: "Đồ đã về trong tay anh, có thể thả tôi đi chưa."

Lần này Phượng Như Ảnh không có nói chuyện, cũng không có thả cô như Mộc Vân Phong hy vọng, mà là áp giải Mộc Vân Phong từ từ đi ra ngoài. Chỗ này không an toàn, về phần cô gái này, anh thề sau này tuyệt đối không nhẹ nhàng tha thứ cho cô ta.

Cửa chính nhà triển lãm càng lúc càng gần, mắt thấy bọn họ sẽ phải trở ra cửa chính này. Đột nhiên Mộc Vân Phong chuyển động, chỉ thấy cô uốn éo một cái, liền từ trong tay Phượng Như Ảnh lách ra ngoài.

Tiếp theo cô lẩn người đến gần, đánh vào con mắt của Phượng Như Ảnh.

Dù sao Phượng Như Ảnh cũng nhanh, thấy Mộc Vân Phong đánh về phía hai mắt của mình, thì lập tức cúi đầu, tránh thoát một kích này của cô. Nhưng anh vẫn cứ như thế, được dịp đưa thân thể đến gần Mộc Vân Phong.

Đúng lúc này, Mộc Vân Phong nhắm đúng lúc, nhanh chóng đưa tay về phía túi Phượng Như Ảnh, dễ dàng gấp đôi ngọc bội ra ngoài.

Lúc này Phượng Như Ảnh mới kịp phản ứng, thì ra cô gái này tấn công anh là giả, trộm ngọc bội của anh là thật.

Lập tức lửa giận dâng lên cao, không để ý đây là địa bàn của người khác, liền vung tay về phía Mộc Vân Phong.

Thấy Phượng Như Ảnh đánh tới mình, Mộc Vân Phong mới sẽ không ngu như vậy mà đánh nhau với anh. Chỉ thấy cô như con thoi, từ dưới nách Phượng Như Ảnh chui qua, nhảy nhẹ một cái đã đến cạnh cửa.

Trở ra cửa chính nhà triển lãm, Mộc Vân Phong vừa lui ra ngoài vừa cười đắc ý với Phượng Như Ảnh và nói: "Anh bạn, tốt nhất đừng chọc tôi."

Nhưng, Mộc Vân Phong đang đắc ý nên căn bản không phát hiện, phía sau mình có một tia hồng ngoại đang chờ cô.

Nhất thời, địch địch địch cả nhà triển lãm vang lên tiếng còi báo động, nhân viên bảo vệ từ bốn phương tám hướng vọt tới phía bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Phía Sau Có Truy Binh (Một)

"Chết tiệt" Mộc Vân Phong thầm mắng một tiếng, nhìn nhân viên bảo vệ bao vây mình, nhanh chóng nhảy người lên, chuẩn bị rời đi.

Nhưng không ngờ, vừa mới nhảy người lên, thì có một sức lực lớn kéo cô phải lui về phía sau. Quay ngược lại mấy bước, Mộc Vân Phong rốt cuộc cũng ổn định được bước chân, quay đầu lại nhìn về phía bàn tay vừa mới kéo mình, theo bàn tay đó, thì thấy một người đàn ông với vẻ mặt lạnh lùng tàn khốc. Nhìn đáng vẻ anh ta có vẻ nhẹ nhàng, Mộc Vân Phong nhất thời tức giận, không chút nghĩ ngợi liền đánh tới phía Phượng Như Ảnh.

Gã đàn ông chết tiệt này, lúc này lại không để cho mình đi. Thiếu chút nữa làm cho mình vấp ngã, con giận này làm sao nhịn được.

Nhịn không nổi, vậy thì cũng chỉ có đánh, mặc dù mình không đánh lại anh ta, nhưng cũng không cần thiết phải chịu đựng con giận vô cớ này?

Mộc Vân Phong đánh nhiều chiêu hung ác về phía Phượng Như Ảnh, làm cho anh kinh ngạc không thôi. Nghĩ thầm không phải là cô gái này điên rồi chứ, vào lúc này lại có ý định đấu đá nội bộ, còn có tinh lực để tấn công mình.

Phượng Như Ảnh nhìn Mộc Vân Phong nổi điên tấn công, vừa tránh né vừa không hiểu, sau mấy chiêu, rốt cuộc cũng không nhịn được mà gầm nhẹ "Cô làm gì đấy, không muốn chết thì đi cùng tôi." Tay tùy ý duỗi một cái về phía trước, cản lại tấn công của Mộc Vân Phong, đồng thời đôi mắt cũng lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cô, nhìn cô muốn nổi điên tới khi nào.

Mộc Vân Phong nghe Phụng Như Ảnh nói như vậy, thì nhất thời sửng sốt, trong lòng hơi xúc động, mắt nhìn về phía địa phương mình mới vừa chuẩn bị rời đi. Con người thu lại, mắt chợt tròn to, cô nhìn thấy cái gì?

Mới vừa rời phương hướng Mộc Vân Phong muốn rời khỏi có những vòng dây màu xanh, lúc này nhìn kỹ lại, từ phía cây màu xanh kia lộ ra từng điểm đỏ, ở trong bóng đêm mờ tối đó nhìn qua được trang bị đỏ thẫm, vừa xinh đẹp, lại quý dị khó lường như vậy.

Nhìn thấy một màn như vậy, lại thấy cực kỳ tương xứng như vậy, nhìn điểm nhỏ này chớp chớp tia đỏ, Mộc Vân Phong nhất thời lạnh từ đầu đến chân.

Chết tiệt, làm thế nào cũng không ngờ đến, ở đó dùng để trang trí, bụi cây xanh dùng để điểm tô cho đẹp hoàn cảnh, lại là toàn bộ súng tự động bắn tia hồng ngoại.

Cô không nghĩ tới Hồng bang lại giấu thứ khoa học kỹ thuật cao như vậy ở trong cây xanh bình thường nhất, giấu ở trong vòng dây xanh cũng sẽ không có ai chú ý. Nhìn như vậy, mình sai biết bao nhiêu, lại bắt đầu thay đổi cách nhìn với Hồng thị.

Thì ra, nhà triển lãm này không hề dễ dàng giống như Mộc Vân Phong nhìn thấy, sát chiều của nó giấu ở chỗ tối, giấu ở chỗ mà người bình thường không chú ý đến.

Nếu như vừa rồi không phải là Phụng Như Ảnh giữ cô lại kịp thời, thì bây giờ cô đã là một thi thể rồi. Nghĩ tới đây, Mộc Vân Phong xoay người nhìn Phụng Như Ảnh cảm kích, nhẹ nhàng nói với anh: "Cám ơn!"

Mặc kệ như thế nào, thì tối nay người đàn ông này đã cứu mình một mạng. Cái chuyện này cô phải thừa nhận.

Mặc dù giọng nói rất nhẹ, nhưng Phụng Như Ảnh lại nghe thấy rõ ràng. Chỉ nghe "Hừ" một tiếng từ trong mũi Phụng Như Ảnh phát ra, mặt anh vẫn không về gì và nhìn Mộc Vân Phong một cái sâu sắc, sau đó buông tay cô ra, chạy đi hướng ngược lại.

Thật may là lúc ban ngày anh có cẩn thận quan sát tòa nhà triển lãm, hơn nữa anh đối với súng ống rất quen thuộc, cho nên mới phát hiện ra đồ giấu chung quanh nhà triển lãm này.

Những thứ đồ này ban ngày nhìn chỉ là một cách trang trí, nhưng một khi đến buổi tối thì đó chính là vũ khí sắc bén, chỉ cần đối phương khởi động chốt mở, như vậy chờ đợi bọn họ chính là đạn dày đặc.

Mới vừa rồi trong lúc vô tình Mộc Vân Phong đã đụng phải tia hồng ngoại, cũng tương đương với khởi động chốt mở.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Phía Sau Có Truy Binh (Hai)

Không chỉ có phát báo động, mà còn khiến cho nhân viên bảo vệ biết có người xông vào, đồng thời cũng khởi động chốt mở giấu vũ khí chung quanh đây.

Anh dám cam đoan, nếu như mới vừa rồi anh không giữ chặt Mộc Vân Phong, chỉ cần cô ấy đi lên trước hai bước nữa, như vậy những viên đạn kia bắn ra tuyệt đối có thể bắn cô ấy thành tổ ong vò vẽ.

Anh vẫn biết Hồng thị hoặc nói là thế lực của Hồng bang ở thành phố B này rất lớn, lại không nghĩ rằng trình độ cao như thế. Lại dám công khai bày súng ống ở chung quanh sảnh triển lãm này.

Vốn là tối nay anh có thể nhìn cô gái xảo quyệt này chết ở trước mặt mình, cũng không biết tại sao ở khoảnh khắc cô ấy xông ra thì đã giữ cô ấy lại.

Phụng Như Ảnh nghĩ đến mình lại mềm lòng, lại bị cô gái này ảnh hưởng, thì lập tức lạnh xuống, cũng không đợi Mộc Vân Phong nữa, mà chạy về phía trước một mình.

Mộc Vân Phong thấy Phụng Như Ảnh buông tay của mình ra rồi chạy thẳng về phía trước, cảm thấy con giận của anh ta, trong lòng có hơi khó hiểu, nhưng vừa nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng gần, lại không dừng lại, thì lập tức mở bước chân ra điên cuồng đuổi theo Phụng Như Ảnh.

Mộc Vân Phong biết, nếu Phụng Như Ảnh ngay cả chuyện kín đáo như vậy cũng biết, có thể ở thời điểm nguy cấp nhất kéo cô, cứu cô một mạng, vậy nhất định anh ta rất hiểu rõ bố trí gần đây của sảnh triển lãm này.

Ít nhất anh ta có thể hiểu rõ hơn mình, cho nên trực giác nói cho cô biết đi theo Phụng Như Ảnh là chính xác không sai, người đàn ông này tuyệt đối có thể phá vòng vây đi ra ngoài.

Nhân viên bảo vệ nhà triển lãm nghe thấy còi báo động, thì vội vã chạy tới. Bọn họ làm thế nào cũng không ngờ đến cách buổi bán đấu giá còn tới một tuần lễ, thì liên tục có người dán mắt vào bảo bối bên trong sảnh triển lãm này.

Có lúc bọn họ cũng thấy khó hiểu, tại sao ông chủ lại muốn triển lãm trước khi bán đấu giá, làm cho thần kinh nhân viên bảo vệ bọn họ ngày ngày căng thẳng, ngay cả ngủ cũng là mở mắt.

Chính là sợ bảo bối trong sảnh triển lãm này bị người ta cố tình ăn trộm đi. Mặc dù bọn họ cũng biết gần sảnh triển lãm này và trong phòng triển lãm bố trí không ít báo động và cơ quan.

Nhưng vậy thì có ích lợi gì, chỉ có những người không sợ chết, người ham bảo bối mới đến đây thôi.

Vậy mà, bảo bối này mới triển lãm chưa tới hai ngày, thì đã có bốn năm nhóm người đến trước dò đường hoặc trộm vật rồi. Tính cả hôm nay thì nhóm này là nhóm người thứ sáu.

Nhân viên bảo vệ đã thấy phương hướng hai người trốn chạy, vừa nói với đồng nghiệp mình, vừa đuổi theo hướng hai người.

Nhất thời thanh âm vô tuyến điện chung quanh sảnh triển lãm thay nhau hòa âm, vang vọng ở trong bóng đêm.

Tiếng động ở sảnh triển lãm Hồng Vũ, cũng đồng thời đưa tới cái nhìn thẳng của ngành công an thành phố B. Mặc dù Hồng thị là do Hắc bang chuyển loại hình mà đến, bên trong là đen tối, nhưng mặt ngoài lại là trắng, cho nên bọn họ không thể bỏ mặc chuyện này.

Huống chi lần này bán đấu giá và triển lãm được ông chủ Hồng thị chi phí, lại còn hứa quyền góp một phần cho thành phố để tham gia kiến nghị.

Cứ như vậy, cho dù không phải nhìn ở vị trí ông trùm Hồng thị, thấy tiền nỏ mặt, người của cục công an cũng không thể không tham gia.

Huống chi chuyện xảy ra, một hai giây đầu tiên phải xử lý của thành phố B là gọi điện thoại cho cục công an thành phố B.

Vì vậy trong khoảng thời gian ngắn, còi cảnh sát gào thét, kêu dài không nghỉ đi về phía nhà triển lãm Hồng Vũ.

"Hồng thị không hổ là ông trùm thành phố B, ngay cả cục công an thành phố cũng hành động." Phụng Như Ảnh nghe thấy tiếng còi cảnh sát càng ngày càng gần thì chạy nhanh hơn. Vừa nghĩ vừa tăng nhanh bước chân.

Mộc Vân Phong ở sau lưng Phụng Như Ảnh, nhìn Phụng Như Ảnh phía trước mặt càng chạy càng nhanh, vừa thở hổn hển vừa oán thán ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Phía Sau Có Truy Binh (Ba)

Cô không nghĩ tới người tung hoành hắc đạo không địch thủ như Phụng Như Ảnh, cũng sợ cảnh sát.

"Anh rốt cuộc muốn chạy đi đâu? Có thể nghỉ một lát hay không?" Mộc Vân Phong vừa chống eo, vừa thở hổn hển.

Cô vẫn chạy phía sau Phụng Như Ảnh, thậm chí đã quên hỏi anh muốn chạy đi đâu. Đoạn đường này chạy tới đâu, Mộc Vân Phong không có chú ý, chỉ biết phương hướng sơ sơ. Nhưng bây giờ thả chậm bước chạy, mới phát hiện dường như Phụng Như Ảnh đã chạy vào ngõ cụt.

Lần này Mộc Vân Phong bắt đầu nghĩ: sẽ không xui xẻo như vậy chứ? Phụng Như Ảnh này hẳn là đầu óc có vấn đề rồi, sao lại chạy đến địa phương này.

Chỗ này vừa nhìn chính là bất lợi với bọn họ, ở lại sẽ bị bảo vệ và cảnh sát tới, cho dù bọn họ có chấp cánh cũng không thể bay được.

"Không muốn bị bắt thì chạy nhanh một chút cho tôi." Phụng Như Ảnh nói cũng không quay đầu lại, anh không phải là không biết, bọn họ chạy rất lâu rồi, biết Mộc Vân Phong mệt mỏi. Không chỉ có cô ấy, chính mình cũng mệt mỏi.

Nhưng bây giờ bọn họ ngoại trừ chạy, cũng không có lựa chọn khác, trừ phi ở chỗ này chờ đối phương tới bắt.

"Đáng ghét" Mộc Vân Phong thấy Phụng Như Ảnh căn bản không nghe được lời của mình, bộ dạng không ngừng lại nghỉ ngơi, không thể làm gì khác hơn là chạy lần nữa.

Nhưng mà trong lòng của cô cũng đang đánh trống, cô không biết chạy kiểu này, rốt cuộc là chạy lên trời, hay là có cánh cũng không bay được.

Nhưng đã đến mức này, đã chạy đến nơi này, sẽ không thể quay đầu lại. Bởi vì Mộc Vân Phong biết, quay đầu lại tuyệt đối là một con đường chết.

Hiện tại cô chỉ có đem mạng đem hi vọng đặt lên trên người Phurong Như Ảnh, hi vọng phán đoán của anh ta chính xác, hi vọng tương lai đang chờ bọn họ.

Cũng may Mộc Vân Phong không phải là tiểu thư nũng nịu, bình thường cũng hay rèn luyện, cho nên chút mệt mỏi này cô vẫn còn chống đỡ được. Nhìn Phurong Như Ảnh cách mình càng ngày càng xa, Mộc Vân Phong hít sâu một hơi rồi tăng nhanh tốc độ, đuổi theo phía anh ta.

Trước mặt mặc dù Phurong Như Ảnh vẫn chạy về phía trước, cũng không quay đầu lại, nhưng tầm mắt anh cũng không ngừng quét về phía Mộc Vân Phong ở phía sau.

Vừa bắt đầu thấy Mộc Vân Phong dừng lại nghỉ ngơi, còn lo lắng cô ấy sẽ theo không kịp. Trong lòng rối rắm có nên bỏ rơi cô gái này hay không.

Nhưng bây giờ thấy cô gái này, rất có tiềm lực, còn có nghị lực, mệt mỏi đến như vậy rồi, nhưng vẫn liều mạng chạy theo mình.

Không tệ, rất tốt.

Phurong Như Ảnh hơi nhếch khóe miệng, cố ý thả chậm bước, vì muốn Mộc Vân Phong có thể theo kịp.

Hai người chạy ở phía trước, một đoàn nhân viên bảo vệ tối om om ở phía sau đang liều mạng đuổi theo. Trường hợp hoành tráng này có thể so với trường đua đại hội thể dục thể thao, mấy người chạy ở phía trước, phía sau có một đoàn cổ động viên đuổi theo cổ gắng lên.

Nhân viên bảo vệ nhà triển lãm liều mạng đuổi theo phía trước, chạy đến mức hai chân tê dại, giống như không phải là của mình. Nhưng bọn họ cũng không có ý dừng lại.

Bởi vì bọn họ biết nhất định phải ngăn hai người này lại, nếu như bọn họ trốn, vậy bọn họ không chỉ không có chén cơm, thậm chí cả tánh mạng cũng khó giữ được.

Nhớ ngày đó bọn họ đi tới nơi này làm bảo vệ nhà triển lãm này, tất cả đều hướng về phía lương cao này. Vì lương cao, rất nhiều người đều tới nộp đơn, bọn họ phải vượt qua rất nhiều, mới nhận được chức vị này. Vốn còn nghĩ việc này nhẹ nhõm, dễ lẫn lộn, lại không nghĩ rằng một cuộc triển lãm, thiếu chút nữa liều cái mạng già.

Bọn họ giờ mới biết, lương cao này cũng không phải dễ lấy như vậy, bọn họ phải làm tốt chuẩn bị tùy thời liều mạng. Bởi vì có thể tới nơi này trộm đồ đều là lẫn lộn ở trên hắc đạo đấy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Phía Sau Có Truy Binh (Bốn)

Mà những người đó, cũng sẽ không nói đạo lý gì với bạn, chỉ cần cản đường phát tài của bọn họ, dù là bạn là ông trời, cũng dám ra tay, huống chi bọn họ chỉ là một nhân viên bảo vệ nho nhỏ.

Nghĩ tới mấy anh em ngày hôm qua bị thương cho đến bây giờ vẫn còn nằm ở trong bệnh viện, là một đám bảo vệ lạnh sống lưng. Bọn họ cũng sợ mình sẽ giống mấy người kia bị người phía trước gây thương tích.

Mặc dù bây giờ nhìn lại, hai người trước mặt đang liều mạng chạy trốn, nhưng bọn họ có thể nhìn thấy, người phía trước không đơn giản, bằng không cũng sẽ không đi ra đến bên ngoài mới bị phát hiện.

Hơn nữa phát hiện này là một người trong bọn họ, lỡ đụng bố trí tia hồng ngoại. Nếu như không phải như vậy, thì đoán chừng bọn họ đã sớm chạy trốn mất tiêu rồi.

Tuy rằng biết phía trước rất nguy hiểm, nhưng nhân viên bảo vệ không còn đường lui, bọn họ chỉ có thể đuổi về phía trước. Nếu để cho hai người này chạy thoát, bọn họ cũng đừng nghĩ sống nữa.

Ban đầu bọn họ đã thề ở trước mặt cấp trên, bây giờ cho dù phía trước là núi đao là biển lửa, bọn họ cũng phải nhảy, cũng phải đuổi theo.

Vì mạng sống của mình, nhân viên bảo vệ nhà triển lãm dùng hết sức, cộng với đủ sức ngựa, hai chân vung vẩy liều mạng đuổi theo phía trước.

Mà cách đó không xa, tiếng còi của cảnh sát, truyền vào trong tai mọi người càng lúc càng rõ. Nghe được tiếng còi cảnh sát, nhân viên bảo vệ đuổi đến đó càng hăng say hơn, mà hai người chạy trốn ở phía trước gương mặt lại buồn bực.

Mộc Vân Phong thầm nói: những người này có thể không cần chuyên nghiệp như vậy hay không, bọn họ cũng không phải là trộm đồ của những người

đó, tôi gì liều chết đuổi theo bọn họ không thả chứ. Vì ông chủ bán mạng đến mức đó à.

Nhưng trong lúc Mộc Vân Phong âm thầm lăm bằm, thì nhóm người sau lưng không chỉ không thả chậm tốc độ, mà ngược lại giống như đánh máu gà, chạy nhanh hơn.

Chết tiệt, sao mấy người này chạy nhanh như vậy chứ. Mộc Vân Phong quay đầu liếc nhìn những người đó sau lưng, nhìn thấy bọn họ cách mình càng lúc càng gần, không khỏi thầm mắng một tiếng.

Theo lộ trình, bọn họ chạy cũng không chỉ một hai cây số, nhưng mà đám bảo vệ chết tiệt này lại vẫn đang đuổi theo ở phía sau.

Càng làm cho Mộc Vân Phong buồn bực chính là, cái địa phương quý quái này tha tới tha đi, đều là ngõ hẻm, lại không nhìn thấy một cái cửa ra.

Điểm này quả thật làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi, nếu như cô đoán không lầm, vùng địa phương lớn như vậy đều là thuộc về địa bàn tập đoàn Hồng thì, nếu không sẽ không tìm được một cái cửa ra.

Bởi vì trên đường này, bọn họ cũng đã nhìn thấy không ít cửa, nhưng đáng tiếc đều bị phong kín rồi. Cho nên bọn họ chỉ có thể buồn bực mà chạy về phía trước. Chạy một khoảng cách thật dài, lẽ ra bọn họ đã sớm rời khỏi phạm vi nhà triển lãm, nhưng lại không thể ngờ đến là không tìm được lối ra.

Buồn bực nhé, buồn bực.

Lúc này Mộc Vân Phong hồi hận rồi, thiếu chút nữa đã đem ruột hồi hận đến xanh luôn, lúc ấy làm sao cô lại tin tưởng Phụng Như Ảnh như vậy, cứ như vậy chạy theo anh ta tới đây.

Hiện tại thì tốt rồi, chạy một đường như vậy, thiếu nước nghiêm trọng không nói, cho dù ngừng lại nghỉ một lát, cũng không thể được. Bởi vì nhân viên bảo vệ này vẫn theo sát không nghỉ, căn bản không cho bọn họ cơ hội nghỉ ngơi.

Mộc Vân Phong không thể không lên tinh thần mười phần, tiếp tục chạy.

Mà lúc này Phụng Như Ảnh giống như biết suy nghĩ của Mộc Vân Phong, giọng nói nhàn nhạt từ phía trước truyền đến: "Kiên trì một chút nữa, chúng ta rất nhanh liền có thể thoát hiểm rồi."

Giọng điệu tuy nhàn nhạt, mang theo lạnh như băng đặc biệt của Phụng Như Ảnh, nhưng lại khiến tinh thần Mộc Vân Phong hoàn toàn phấn chấn. Mới vừa rồi cô không nghe lắm chứ, Phụng Như Ảnh nói là rất nhanh liền có thể thoát hiểm rồi hả ? Cô có phải có thể lý giải là, bọn họ rất nhanh là có thể chạy thoát rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Phía Sau Có Truy Binh (Năm)

Nghĩ tới đây, Mộc Vân Phong không còn như đưa đám nữa, nhanh chóng chạy trốn lần nữa.

Phụng Như Ảnh chạy phía trước nhìn thấy lời nói của mình có tác dụng nên nở nụ cười, trên mặt kéo ra một nụ cười thần nhiên, đáng tiếc lúc này đang là ban đêm, Mộc Vân Phong lại ở phía sau anh. Nếu như Mộc Vân Phong thấy nụ cười lúc này của Phụng Như Ảnh, nhất định sẽ nói một tiếng "Yêu nghiệt"

Mộc Vân Phong chạy theo Phụng Như Ảnh qua một đường lại một đường nữa, nhưng vẫn không nhìn thấy cửa ra ở đâu. Trong lòng buồn bực ghê gớm.

Cô nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Phụng Như Ảnh, giống như muốn bắn nẩy phát cho rách ra. Cô cảm thấy Phụng Như Ảnh lừa mình, nhưng lại không thể làm gì đối phương.

Mộc Vân Phong càng nghĩ càng buồn bực, rốt cuộc cũng ngừng lại. Cô không còn mù quáng chạy theo Phụng Như Ảnh nữa, mà dừng bước lại, nhanh chóng quan sát hoàn cảnh vị trí của mình, nhìn xem có thể mượn thứ gì đó chạy thoát được hay không.

Giương mắt nhìn hai bên trái phải mình, mặc dù là ở trong màn đêm, nhưng Mộc Vân Phong vẫn thấy rõ, hai bên trái phải này là bức tường rất cao.

Gạch men sứ này bóng loáng như gương dán ở trên tường, để cho cô muốn mượn lực cũng không được. Chớ đừng nói chi tới mặt tường cao này cho dù là cô muốn nhảy lên, cũng không đạt tới vị trí cửa sổ đặt ở trên đỉnh đầu này.

Đi lên phía trước nhìn nữa, trước mặt ngoại trừ một bức tường, căn bản là không có đường. Khiến cho cô không hiểu là, Phụng Như Ảnh vẫn đang chạy hướng tới bức tường kia.

Nhìn thẳng vào người phía trước, Mộc Vân Phong chỉ hỏi: "Phượng Như Ảnh, anh đang chạy đi đâu?"

Phượng Như Ảnh không để ý đến Mộc Vân Phong, cũng không nói gì, chỉ ra sức chạy về phía trước. Cho đến khi chạy tới bức tường trước mặt, thì lúc này mới ngừng lại hít thở, rồi liếc nhìn Mộc Vân Phong vẫn đứng tại chỗ, không nói hai lời, nhẹ nhàng nhảy thân thể lên, sau đó chân chạm nhẹ lên tường một chút, người cũng nhảy lên tới.

Phượng Như Ảnh nhảy nhẹ mấy cái, đã đứng ở đầu tường, giống như thiên thần quan sát Mộc Vân Phong phía dưới.

Nhìn động tác của Phượng Như Ảnh, nhìn anh đứng ở trên đầu tường, ánh sáng trong mắt Mộc Vân Phong chợt lóe lên, trong lòng mừng rỡ, lập tức không hề nghĩ ngợi, mà chạy về phía trước.

Cô đang suy nghĩ, nếu Phượng Như Ảnh có thể lên được, như vậy thì mình cũng có thể lên.

Mấy bước đã chạy đến vị trí mới vừa rồi Phượng Như Ảnh đứng, Mộc Vân Phong nhìn bức tường cao ngất ở trước mặt mình, mừng rỡ biến mất, tim nhất thời lạnh lẽo.

Tường rào cao mấy mét này muốn cô lên thế nào đây, nếu như đổi lại là cô đi thi hành nhiệm vụ, mang đầy đủ trang bị, thì đó là một chuyện nhỏ, nhưng lần này, cô vì muốn cho chị em trong Các yên tâm, nên không mang cái gì cả.

Như vậy tay không trống rỗng, cô căn bản là không thể lên được. Mặc dù mới vừa rồi cô thấy Phượng Như Ảnh lên rất dễ dàng, cô cho rằng mình cũng có thể đi lên.

Nhưng bây giờ. Ai.

Nhìn bức tường cao này nửa ngày, Mộc Vân Phong cũng không có động tác kế tiếp.

Phượng Như Ảnh đứng ở trên tường, nhìn Mộc Vân Phong đứng ngốc ở đó, trong lòng hơi nổi nóng. Bây giờ chạy trốn chết là quan trọng nhất, cô gái này ngược lại, lại đứng yên ở chân tường chứ.

Chẳng lẽ cô ấy không biết đảm bảo vệ kia đã đuổi kịp đến đường này à, sẽ lập tức xuất hiện trước mặt bọn họ sao?

Đôi mắt sắc bén của Phượng Như Ảnh mang theo ý buồn bực, hung hăng trợn mắt nhìn thẳng vào Mộc Vân Phong đang nhìn chăm chăm vào bức tường không biết đang nghĩ cái gì và phẫn nộ nói: "Đi lên, đưa tay cho tôi."

Nghe lời nói của Phượng Như Ảnh, lại nhìn thấy anh vươn bàn tay ra. Mộc Vân Phong bỗng không kịp phản ứng, chỉ ngơ ngác mà nhìn anh.

"Không muốn chết thì nhanh chút." Phượng Như Ảnh liếc mắt nhìn bộ dạng ngây ngô của Mộc Vân Phong, lại nhìn nhân viên bảo vệ cách bọn họ chưa đầy trăm mét, có chút vội, và hướng về phía cô rống to.

"A" bị Phượng Như Ảnh rống, Mộc Vân Phong rốt cuộc cũng đã tỉnh hồn lại, liếc nhìn nhân viên bảo vệ càng lúc càng gần, thì hướng về phía tường nhảy lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Đẩy Vào Bước Đường Cùng (Một)

Mộc Vân Phong nhẹ nhàng nhảy một cái, tay chống nhẹ lên trên tường, mượn lực bắn lên đúng lúc với tới tay Phượng Như Ảnh vươn ra.

Phượng Như Ảnh đứng ở trên tường, đưa bàn tay ra, lúc Mộc Vân Phong nhảy lên, thì chợt nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Tay ngọc thon thon được bao bọc dưới bàn tay anh, mềm mại không xương. Một luồng khác thường bỗng truyền khắp toàn thân anh, giống như là bị chạm điện, làm cho toàn thân anh tê dại một hồi, thân thể cũng không yên mà ở trên tường lung lay hai cái.

"Cẩn thận" thấy thân thể Phượng Như Ảnh lắc lư, Mộc Vân Phong theo trực giác là do bị sức của mình kéo, vì vậy lo lắng và lên tiếng nhắc nhở.

Cô cũng không muốn lúc mình còn chưa lên, đã kéo Phượng Như Ảnh xuống.

Phượng Như Ảnh đứng ở trên tường lúc Mộc Vân Phong lên tiếng, thì cái tay trống kia đã sớm đề xuống dưới chân đạp đỉnh tường, để ổn định thân thể của mình.

Mới vừa rồi thật sự rất nguy hiểm, Phượng Như Ảnh trầm nghĩ, vừa ổn định tâm thần của mình, vừa dùng sức kéo Mộc Vân Phong lên.

Mộc Vân Phong mặc dù bị Phụng Như Ảnh kéo nhưng vẫn sử dụng cả tay chân để nhanh chóng bò lên trên tường, tốc độ kia động tác kia có thể so với con khỉ leo cây.

Lúc này Mộc Vân Phong cũng không còn để ý tới hình tượng gì của mình nữa, cô chỉ một lòng muốn lên đến trên tường. Bởi vì lúc cô đang trèo tường, thì đầu hẻm truyền đến tiếng bước chân rõ ràng.

Cô biết, nhân viên bảo vệ đã đuổi tới.

Nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần, Mộc Vân Phong cố sức mà leo lên đỉnh tường. Lúc đứng thẳng người, mới cẩn thận nhìn địa phương bọn họ đứng.

Vậy mà vừa nhìn, làm cho trên trán cô toát ra vạch đen.

Chết tiệt, cô nhìn thấy cái gì?

Cô thể mà lại nhìn thấy địa phương bọn họ đứng là tường cô độc, trước sau liên tiếp chính là bức tường hai tòa cao ốc. Cái này trước sau đều không thông, địa phương phía trước có người truy đuổi, làm thế nào chạy trốn?

Nghĩ tới đây, Mộc Vân Phong đem một tia hi vọng cuối cùng ký thác vào bức tường ở phía sau, và cũng chính là phía sau mình.

Hơi xoay người qua, nhất thời sắc mặt vô cùng khó coi. Mặt phía sau này đen thui lù cái gì cũng nhìn không thấy, nhưng lờ mờ có thể nghe được thanh âm nước chảy.

Nhìn địa phương phía sau không biết là rãnh nước hay là sông nhỏ, Mộc Vân Phong có ý nghĩ muốn giết chết Phụng Như Ảnh.

Tên khốn chết tiệt thế mà lại mang cô tới chỗ như thế, chỗ này chính là đường cùng không có lối thoát.

Khốn kiếp, khốn kiếp.

Mộc Vân Phong mắng ở trong lòng, đầu óc lại nhanh chóng chuyển động. Không được, bọn họ không thể dừng ở trên tường này, trước mặt những nhân viên bảo vệ kia càng lúc càng gần không nói. Nhưng mà cảnh sát sắp sửa đến cũng đủ cho bọn họ nhận được rồi.

Nhưng, lúc Mộc Vân Phong đang rối rắm, thì toàn bộ nhân viên bảo vệ rốt cuộc cũng vào đến hẻm nhỏ này. Ngõ hẻm nhỏ nhất thời bị đám nhân viên bảo vệ vây quanh ven bờ không lối thoát.

Bọn họ giơ đèn pin lên, từ từ đến gần hai người đứng ở trên tường, mặc dù biết bọn họ bây giờ không còn đường để chạy, nhưng họ cũng không dám khinh thường.

Đang lúc nhân viên bảo vệ càng lúc càng đến gần, thì trong bóng đêm đột nhiên truyền đến phịch - một tiếng súng vang lên, làm nhân viên bảo vệ sợ hết hồn chấn động ngay tại chỗ.

Nhìn đốm lửa kia xẹt qua mặt đất, mấy bảo vệ đi ở phía trước kinh hãi cả người xuất mồ hôi lạnh ra. Nhanh chóng lánh sang hai bên, đồng thời tay sờ lên phía bên hông của mình, và rút súng lục ra.

Vốn là bọn họ còn muốn bắt sống tù binh, nhưng bây giờ đối phương đột nhiên lấy súng lục ra, như vậy bọn họ muốn bắt được người thì càng khó khăn hơn.

Tay giơ súng lên, chỉ về phía Phụng Như Ảnh và Mộc Vân Phong, toàn thân căng thẳng, ánh mắt đề phòng. Bọn họ sợ người trên tường đột nhiên làm loạn, sẽ lấy mạng nhỏ của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Đẩy Vào Bức Đường Cùng (Hai)

"Lui về phía sau" Phụng Như Ảnh lắc lắc súng trong tay mình. Theo lắc lư của anh, họng súng kia chột chỉ về hướng nhân viên bảo vệ ở phía dưới.

Làm bọn họ sợ tới mức từng người một toát ra mồ hôi lạnh, đẩy lẫn nhau lui về phía sau.

Chuyện giỡn chơi à, chỉ riêng hai người ở đầu tường kia phát ra hơi lạnh thì đã đủ làm cho bọn họ sợ rồi, huống chi một người trong đó còn cầm súng lục.

Vừa rồi nhìn đối phương ra tay, cũng biết kỹ thuật bắn của người này vô cùng chính xác. Bằng không cũng sẽ không bắn đạn ở dưới chân của bọn họ, sượt qua mũi giày.

"Bây giờ chúng ta nên làm gì?" Mộc Vân Phong liếc nhìn những nhân viên bảo vệ kia tuy bị hù dọa, nhưng cũng không có ý thoái lui, lại liếc nhìn Phụng Như Ảnh cảm sung vẫn bình tĩnh như lúc ban đầu và hỏi.

"Cô nói chúng ta nên làm gì?" Nghe câu hỏi của Mộc Vân Phong, Phụng Như Ảnh nhướng lông mày lên, gương mặt ung dung, giống như là không xem những người phía dưới ra gì.

"Tôi làm sao biết?" Mộc Vân Phong liếc mắt lên trên bầu trời, lại nhìn phía sau mình một chút, vì vậy không có tâm tình tốt mà trả lời câu hỏi của Phụng Như Ảnh.

Nhưng trong lòng đã mắng Phụng Như Ảnh không biết bao nhiêu lần.

Mộc Vân Phong cảm giác hôm nay lúc mình ra cửa khăng định đã không xem hoàng lịch, bằng không sao lại đụng phải chuyện xui xẻo như vậy chứ. Mặc dù là trộm đồ được rồi, nhưng bọn họ bây giờ đang bị vây ở chỗ này, đúng là xuống cũng không xuống được, trốn cũng trốn không thoát.

Đang lúc Mộc Vân Phong rối rắm thì trong bóng đêm thổi qua một cơn gió, dưới chân tường bọn họ đứng truyền đến thanh âm từng giọt nước đánh vào bức tường, vang lên rầm rầm, giống như gào thét từng tiếng.

Nghe thanh âm dưới bức tường kia truyền ra, thân thể Mộc Vân Phong chấn động mãnh liệt, ngưng oán thầm Phụng Như Ảnh, đồng thời xuất hiện một tia sáng ở trong mắt của cô. Ở trong bóng đêm, giống như có hai viên đá quý đen tỏa sáng, óng ánh đến chói mắt.

"Phụng Như Ảnh, không phải phía dưới là một con sông chứ?" Mộc Vân Phong không xác định chắc chắn mà hỏi lại. Cô sợ thanh âm mới vừa nghe được là ảo giác của mình, cho nên không kịp chờ đợi mà tìm Phụng Như Ảnh xác nhận.

"Cô nói đi?" Phụng Như Ảnh vẫn là đáng vẻ ra vẻ nhẹ nhàng, tiếp tục ném vấn đề cho Mộc Vân Phong.

Hơn nữa Mộc Vân Phong nói không sai, phía dưới này chính là một con sông lớn mà người thành phố B gọi là Cẩm Giang. Sở dĩ anh lựa chọn con đường này cũng là vì anh biết nơi này có con sông lớn, khi cần thiết bọn họ có thể nhảy xuống sông chạy trốn.

Điều này cũng là nhờ trước đó anh đã tới nhà triển lãm trộm đồ, đối với thành phố này hoàn toàn hiểu rõ, nhất là biết rành khu vực gần nhà triển lãm này, chính là để ngừa vạn nhất.

Lại không nghĩ rằng đúng vào lúc này có tác dụng.

Không nghe Phụng Như Ảnh trả lời lại và khăng định suy đoán của cô, trong lòng Mộc Vân Phong kích động một lúc, thiếu chút nữa muốn cảm tạ ông trời một phen. Nhưng thái độ phản chấn này của cô kéo dài chưa được mười giây, thì ngọn lửa trong mắt bắt đầu âm ỉ.

"Anh biết bơi không?" Mộc Vân Phong nhẹ giọng hỏi, trong lời nói mang theo một chút hi vọng nhỏ nhỏ.

"Cô biết không?" Phụng Như Ảnh lại hỏi ngược lại câu hỏi Mộc Vân Phong hỏi anh, trong mắt lại nhìn chăm chăm vào nhân viên bảo vệ phía dưới, nghĩ tới khi nào nhảy xuống, vừa có thể thoát thân lại có thể trêu chọc đám ngốc ở phía dưới.

"Không biết" Nghe Phụng Như Ảnh không trả lời, tất cả hi vọng của Mộc Vân Phong tan biến, buồn bực khó chịu mà trả lời. Từ nhỏ cái gì cô cũng học nhưng mà lại không có học bơi lội, hơn nữa ở trong lòng đối với sông lớn có sợ hãi.

Nghĩ tới mới vừa rồi mình vui mừng hệt, trong lòng Mộc Vân Phong buồn bực muốn chết. Lúc này cô hận không thể đem toàn bộ phí đào trên người mình bán về phía nhân viên bảo vệ phía dưới.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đùng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đẩy Vào Bước Đường Cùng (Ba)

Bởi vì là bọn họ đã để cho cô đệ nhất sát thủ hồng nhan các, đường đường Các chủ trên hắc đạo lâm vào loại tình cảnh này, đi tới không được mà lui về phía sau cũng không xong.

Mặc dù cô biết đối với bọn họ bây giờ mà nói, nhảy vào sông lớn phía sau lưng là hành vi sáng suốt nhất, đáng tiếc cô không biết bơi. Mà đoán chừng Phụng Như Ảnh cũng không biết, bằng không tại sao anh ta vẫn đứng ở trên tường này giằng co với nhân viên bảo vệ phía dưới.

Nếu như anh ta biết bơi, đoán chừng đã sớm nhảy sông chạy trốn rồi, đâu còn chờ tới bây giờ.

"Phụng Như Ảnh, không phải anh muốn ở chỗ tường này đợi người phía dưới đi lên bắt anh chứ?" Mộc Vân Phong suy nghĩ hồi lâu cũng không có biện pháp gì để giải quyết, không thể làm gì khác hơn là mở miệng lần nữa hỏi người đàn ông bên cạnh.

"Chẳng lẽ cô muốn khoanh tay chịu trời?" Phụng Như Ảnh liếc Mộc Vân Phong một cái, đồng thời thu cây súng lục vào. Bởi vì lúc này anh nhìn thấy xe cảnh sát cách con hẻm này chưa đầy một km, nếu như bọn họ tiếp tục ở lại nữa thì sẽ bỏ qua cơ hội chạy trốn tốt nhất.

"Dĩ nhiên không muốn, nhưng có thể làm gì đây? Tôi không biết bơi, cho dù nhảy vào trong nước cũng chỉ còn đường chết, thay vì như vậy, tốt hơn hết là."

Mộc Vân Phong còn chưa nói xong, thì nghe được một loạt tiếng bước chân, chỉ thấy nhân viên bảo vệ phía dưới, nhanh chóng chạy tới phía bọn họ, đôi tay từng người một giờ súng lên nhắm ngay hai người.

"Giơ lên tay" một nhân viên bảo vệ đi ở phía trước, người này cũng là đội trưởng hướng về phía hai người quát to, trong mắt khó nén vẻ hưng phấn. Bọn họ mới vừa rồi nhìn thấy rõ ràng người đàn ông phía trên đã thu khẩu súng vào.

Như thế, đúng lúc cho bọn họ cơ hội. Ở trong lòng đội trưởng bảo vệ cho rằng Phụng Như Ảnh thu súng lại, có ý đầu hàng bọn họ.

Điều này cũng không trách đội trưởng ngốc kia lại hiểu lầm, bởi vì anh đã đi dạo ở thành phố B này một thời gian khá dài, biết rõ hiện tại bọn họ chỉ có hai con đường có thể đi, hoặc là xuống khoanh tay chịu trời, hoặc là chỉ có thể nhảy vào dòng sông phía sau.

Sông lớn Cẩm Giang ở thành phố B, nước sông rất sâu, đường thủy bốn phương thông suốt, đi thông các nơi toàn quốc. Bởi vì nguyên nhân nước sâu nên cho dù là người biết bơi nhảy xuống cũng không nhất định có thể sống sót, chớ đừng nói chi là người không biết bơi.

Mà đội trưởng bảo vệ thấy hai người chậm chạp không nhảy xuống sông, cho nên cũng ngộ nhận là bọn họ không biết bơi, cho nên mới dám sơ ý đến gần như vậy.

Hắn ta một lòng muốn bắt được hai người, chính là một công lớn, nói không chừng cấp trên còn có thể khen thưởng mình, cho nên căn bản quên mất, có thể vào nhà triển lãm trộm đồ như thế, nào phải hạ người bình thường.

"Phụng Như Ảnh, sao anh thu súng lại rồi, không phải thật sự muốn bị bắt chứ." Nghe lời nói của đội trưởng bảo vệ phía dưới, Mộc Vân Phong quay đầu nhìn về phía Phụng Như Ảnh, lại phát hiện trong tay anh ta đã không còn súng. Vì thế lo lắng hỏi.

Trừ phi không còn một tia hi vọng, trừ phi vạn bất đắc dĩ, bằng không đâu có chết cô cũng không muốn bị bắt. Đó là tôn nghiêm của cô đệ nhất sát thủ trên hắc đạo, điểm này ai cũng không được chà đạp.

"Cô cảm thấy có khả năng sao? Tôi chỉ là muốn vui đùa cùng những người phía dưới một chút mà thôi." Phụng Như Ảnh mở nhẹ môi mồm, mang theo một chút khinh thường và ngông cuồng, nói cái đó nhẹ nhàng tùy ý, nhưng Mộc Vân Phong nghe được lại im lặng một trận.

Lúc này là lúc nào rồi, mà người đàn ông này lại còn dám kiêu ngạo như vậy. Phải biết bọn họ hiện tại trừ nhảy sông ra, căn bản là không còn đường để chạy.

"Vào lúc này rồi, sao anh còn có ý định nói giỡn." Mộc Vân Phong nhún mày, đối với lời nói của Phụng Như Ảnh đã cực kỳ không tán thành.

"Tôi không có nói giỡn, cô nhìn cho kỹ nhé." Phụng Như Ảnh thấy Mộc Vân Phong coi lời của anh là đùa giỡn, thì đột nhiên nghiêm túc nói.

Vừa nói xong, chỉ thấy ngón tay anh bắn ra phía trước, ngay sau đó một vật từ trong tay bay về phía nhân viên bảo vệ ở phía dưới.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Đẩy Vào Bước Đường Cùng (Bốn)

Chỉ nghe một tiếng "ôi chào", đội trưởng bảo vệ mới vừa rồi bảo bọn họ giờ tay lên đầu gối kêu thành tiếng, theo tiếng kêu của hắn ta, một thanh âm loáng xoảng vang lên ở trong màn đêm cực kỳ rõ ràng.

Mộc Vân Phong cúi đầu nhìn, thì ra súng đội trưởng bảo vệ cầm trên tay đã rơi xuống mặt đất, mà lúc này hắn ta đang dùng một tay che tay mới vừa rồi cầm súng, nhìn dáng dấp giống như là bị thương không nhẹ.

"Anh làm chuyện tốt lắm? Dùng cái gì đánh?" Thấy dáng vẻ người phía dưới thống khổ, Mộc Vân Phong đột nhiên tò mò. Mới vừa rồi đúng là cô nhìn thấy Phụng Như Ảnh ra tay, đáng tiếc bóng đêm quá tối, cô không thấy anh ta ném ra là vật gì, thế nhưng lợi hại hơn phi đao của cô.

"Đồ tốt" Phụng Như Ảnh làm ra vẻ thần bí, sau đó đưa tay vào túi lần nữa.

Nhân viên bảo vệ phía dưới nhìn thấy đội trưởng của mình đột nhiên bị thương, thì đều sợ hãi, đỡ đội trưởng bảo vệ đang kêu rên đồng loạt lui về phía sau, vừa cảnh giới nhìn hai người trên tường. Khi bọn họ thấy Phụng Như Ảnh lại đưa tay vào túi, thì cùng nhau nằm sấp xuống dưới đất.

"Ha ha ha" thấy đáng về người phía dưới có vẻ sợ chết, Mộc Vân Phong nhất thời phá lên cười.

Nhưng ngay khi cô cười rất vui vẻ, thì thân thể chợt lui về phía sau rồi ngã xuống, roi thẳng về phía sau.

"Ha, a. . ." một tiếng cười cuối cùng của Mộc Vân Phong nghẹn ở trong cổ họng, chỉ một cái chớp mắt liền đổi thành tiếng thét chói tai hù chết người không đền mạng.

.....

Thành phố A, khu nhà của Mộc Vân Phong, đã là lúc rạng sáng, nhưng trong phòng khách thì mở đèn và Hỏa, Ngữ, Mai mấy người đang ngồi ở trong phòng khách vừa xem ti vi vừa tán gẫu.

Hỏa vô cùng buồn chán mà cầm hộp điều khiển ti vi chuyển đổi kênh lần lượt, bộ dạng nặng nề có tâm sự.

"Hỏa, đừng lo lắng, lão đại sẽ không có chuyện gì đâu." Ngữ nhìn màn ảnh ti vi đổi đi đổi lại, quay đầu thấy Hỏa cầm hộp điều khiển ti vi nhẩn loạn.

Cô biết là Hỏa lo lắng cho Mộc Vân Phong, lúc này căn bản không xem vào bất kỳ kênh TV nào. Cho nên mới đổi đi đổi lại, không có một tiết mục nào có khả năng hấp dẫn hứng thú của cô ấy.

"Trong lòng mình luôn lo lắng, cậu nói lão đại có thể xảy ra chuyện gì hay không?" Hỏa dừng lại động tác ấn hộp điều khiển ti vi, nhìn hai người khác nói.

Không biết vì sao, kể từ buổi sáng sau khi Mộc Vân Phong đi, lòng cô cũng không có buông xuống, vẫn treo thật cao.

"Yên tâm đi, lão đại chắc chắn sẽ không có chuyện gì, không phải chị ấy nói chỉ là đi xem một chút sao?" Mai vẫn không nói gì tiếp nhận lời Hỏa nói.

Cô cảm thấy là do Hỏa thích quan tâm, nghĩ lão đại của mình là ai nào, không phải người có thể bị thương tùy tiện đâu. Cho dù lão đại đi đến địa bàn của Hồng bang, nhưng người của Hồng bang căn bản không biết lão đại, làm thế nào hại chị ấy bị tổn thương chứ?

"Nói thì nói như thế, nhưng mà trong lòng mình lại lo lắng, luôn cảm thấy có chuyện xảy ra." Hỏa nghe lời nói của Mai, chẳng những không yên lòng, mà ngược lại nhũn mảy, lo lắng trong lòng cô càng lúc càng lớn.

"Hỏa, đừng. . . ." Ngữ nhìn chân mày Hỏa nhũn lại, đang muốn an ủi cô ấy. Thì vào lúc này giọng xướng ngôn viên tin tức trên TV truyền đến.

"Sau đây là thông báo một tin tức quan trọng, trời vừa rạng sáng, thành phố B xảy ra vụ án cùng nhau trộm cắp. Nhà triển lãm Hồng Vũ thành phố B bị trộm một đôi ngọc bội Đường triều Long Phượng Trình Tường. Theo như người biết chuyện nói, trộm cắp đôi ngọc bội này chính là một đôi nam nữ, bọn họ lúc này đang chạy trốn về phía khu Ngõ Tùng."

Vừa nghe thấy tin tức trên TV, mấy người cùng quay đầu nhìn màn hình TV, không buông tha một chút xíu hình ảnh. Nhưng rất đáng tiếc chính là, vô luận ba người nhìn cẩn thận như thế nào, thậm chí phát tin tức lại một lần nữa, vẫn không có phát hiện ra đầu mối có ích nào. Ngoại trừ thấy một đoàn nhân viên bảo vệ cùng xe cảnh sát gào thét, cái gì cũng không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Đẩy Vào Bước Đường Cùng (Năm)

"Không phải là lão đại làm chuyện tốt này chứ?" Mai xem xong tin tức, đột nhiên phun ra một câu, cô cảm thấy phong cách này rất là giống lão đại mình.

"Không thể nào đâu, cậu không nghe thấy trong đó nói là một nam một nữ à, đoán chừng không phải là lão đại. Sao chị ấy lại đi cùng với đàn ông làm chuyện như vậy. Hơn nữa lão đại căn bản không có bạn thân phái nam nha." Ngữ nghe Mai nói, vừa phủ nhận, vừa phân tích.

Cô cũng nghi là Mộc Vân Phong làm, nhưng trong tin tức lại nói một nam một nữ, thì cũng để cho cô loại bỏ. Bởi vì cô biết, Mộc Vân Phong không có khả năng làm vụ án cùng với đàn ông.

"Không được, mặc kệ có phải là lão đại hay không, mình đều phải đi xem thì mới yên tâm được." Hỏa nghe hai người suy đoán và phủ nhận, chợt đứng lên.

Cô thật sự lo lắng cho Mộc Vân Phong, mặc dù nói không biết chuyện này đến cùng có phải Mộc Vân Phong làm hay không, nhưng cô vẫn không yên lòng. Nếu như không có thấy bản thân Mộc Vân Phong, làm thế nào cô cũng sẽ không an tâm.

"Hỏa, đã trễ thế này rồi, cậu muốn đi đâu?" Thấy Hỏa đứng lên, Ngữ kéo cô ấy lại. Bây giờ là rạng sáng, cho dù vụ án này là do lão đại làm, cho dù bây giờ Hỏa muốn đi cứu chị ấy, nhưng thành phố B cách nơi này hơn ngàn cây số, họ làm thế nào cứu.

Nước xa không cứu được lửa gần nhà.

Huống chi bây giờ căn bản không có máy bay bay đến thành phố B, cho dù bây giờ họ đến sân bay cũng phải đợi đến tám giờ sáng ngày mai mới có máy bay.

"Minh muốn đi cứu lão đại!" Hỏa thoát khỏi tay Ngữ, vội vã chạy về phòng mình. Cô phải đi thu dọn hành lý, lập tức đến sân bay, cô sợ đi trễ Mộc Vân Phong sẽ gặp nguy hiểm.

"Hóa, cậu hãy nghe mình nói, bây giờ cậu chạy tới cũng không làm được chuyện gì, chờ lúc cậu chạy tới, thì hai người kia hoặc là bị bắt, hoặc là đã chạy trốn rồi, cho dù cậu tìm cũng không tìm được."

"Chúng ta không phải có vô tuyến sao? Gọi lão đại thử một chút xem, xem có thể gọi hay không." Thời khắc quan trọng vẫn là Mai tỉnh táo nhất, lên tiếng nhắc nhở hai người gấp đến độ không có chủ ý.

"Đúng rồi, sao mình không nghĩ tới." Ngữ vừa nghe Mai nói, trên mặt lộ ra nụ cười. Vừa bảo Hỏa bình tĩnh chờ nóng, vừa mở ra vô tuyến trong tai mình liên lạc với Mộc Vân Phong.

"Lão đại, lão đại, nghe được xin trả lời." Ngữ vừa gọi vừa khẩn trương nắm vô tuyến trong tai mình, rất sợ bỏ lỡ trả lời của Mộc Vân Phong.

Mà lúc này, Mộc Vân Phong đang bị ướt sũng trong nước, căn bản không nghe thấy Ngữ gọi.

Mới vừa rồi cô chợt bị Phụng Như Ảnh kéo lui về phía sau và rơi xuống, mới lên tiếng hét chói tai, người đã rơi vào trong Cẩm Giang, uống một ngụm nước sông.

Mộc Vân Phong vừa giùng giởng ở trong nước, nhìn Phụng Như Ảnh liền muốn mắng chửi, nhưng còn chưa nói ra miệng, đã uống liền vài ngụm nước sông, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn cầm miệng, sau đó dùng cặp mắt giết người kia nhìn chằm chằm vào Phụng Như Ảnh.

Phụng Như Ảnh ở trong nước không phải không cảm nhận được sát khí của Mộc Vân Phong, nhưng anh tạm thời không chú ý đến những thứ này. Chỉ thấy anh hơi ngẩng đầu lên, nhìn về phía xa.

Ở mặt sông đèn trên thuyền chài điểm một cái, sóng gợn lăn tăn, nếu như lúc này bọn họ không ở trong nước dòng sông này, thưởng thức một bức họa trong đêm như vậy, thì tâm tình sẽ không giống như vậy.

Nhìn một lúc, Phụng Như Ảnh nhắm ngay một phương hướng, sau đó quay đầu lại nói với Mộc Vân Phong: "Đi theo tôi."

Mộc Vân Phong nghe thấy Phụng Như Ảnh nói, nhưng lại lắc đầu. Sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, thậm chí nghĩ ai tới cứu cô, cô không biết bơi.

"Không có việc gì, có tôi ở đây." Phụng Như Ảnh nhẹ nhàng nắm tay Mộc Vân Phong, dùng khẩu hình nói, sau đó vừa kéo Mộc Vân Phong, vừa bơi về phía trước.

Nhìn hiểu khẩu hình của Phụng Như Ảnh, Mộc Vân Phong ngẩn ngơ, quên mất động tác, người chợt chìm xuống dưới nước.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Hôn Nhau Trong Nước (Một)

Phụng Như Ảnh mới vừa bơi hai cái thì đột nhiên phát giác Mộc Vân Phong ở phía sau không có đuổi theo mình, hơn nữa có một lực hút kéo mình trở về, không khỏi xoay người nhìn về phía sau.

Vừa nhìn đã làm cho tim anh chợt nhấc lên, vội vàng quay người lại. Anh chẳng thể nghĩ tới lúc này Mộc Vân Phong lại chìm vào trong nước, hơn nữa nhìn bộ dáng của cô ấy rõ ràng không biết bơi lội.

Lo lắng giắt ở trên mặt, Phụng Như Ảnh mãnh liệt đâm vào trong nước, tìm thấy Mộc Vân Phong ôm nửa người cô bơi lên trên mặt nước. Khi đầu hai người lộ ra ở trên mặt nước, Mộc Vân Phong bỗng ho hai tiếng, ho nước trong miệng ra ngoài, sau đó cặp mắt buồn bã nhìn Phụng Như Ảnh.

Người này lúc đầu tại sao lại muốn nói một câu như vậy, làm hại cô chìm vào trong nước. Rõ ràng là một người đàn ông lạnh lùng tàn khốc, nhưng vì sao lúc nói ra như vậy, thì cô lại cảm thấy ấm áp như vậy, làm cho thân thể cô giống như rơi vào một dòng nước ấm, sưởi ấm cả người.

"Thế nào rồi?" Cảm nhận được tầm mắt của Mộc Vân Phong, Phụng Như Ảnh lo lắng hỏi. Mặc dù lúc bắt đầu đã đoán có lẽ Mộc Vân Phong không

biết bơi, nhưng lại không nghĩ tới kém đến mức độ này.

Mượn tia sáng ánh trăng hơi yếu này, anh có thể thấy được lúc này sắc mặt Mộc Vân Phong vô cùng tái nhợt, điều này làm cho tim của anh dâng lên tình thương tiếc, hận không thể kéo cô gái trước mắt vào trong ngực để yêu thương.

Trong lúc Mộc Vân Phong đang buồn bã, ánh mắt cân cân của Phụng Như Ảnh cộng thêm lời nói dịu dàng truyền vào trong tai cô, làm cho cô nghĩ rằng mình sinh ra ảo giác, làm thế nào cô cũng không nghĩ đến người đàn ông lạnh lùng này lại cũng có lúc quan tâm đến người, cũng có lúc dịu dàng, hơn nữa đối tượng là mình. Làm cho trong lòng cô sinh ra một cảm giác quái dị, nghĩ thầm không phải là Phụng Như Ảnh này động kinh chứ.

Nhìn thấy anh ta vẫn nhìn chăm chăm vào mình, Mộc Vân Phong liền dời mắt đi, sau đó chợt lắc đầu lia lịa, nói cho anh ta biết mình không có sao. Cô cũng không muốn nghe lại lời nói dịu dàng này của Phụng Như Ảnh.

"Không có gì?" Phụng Như Ảnh thấy Mộc Vân Phong lắc đầu thì không xác định mà hỏi. Nhưng trong lòng đang suy nghĩ, rõ ràng cô ấy đang bị mình ôm nửa người nói chuyện nha, tại sao không nói lời nào chứ, chẳng lẽ nước sông cô ấy mới vừa uống vẫn chưa có phản ra.

Nghĩ tới đây, anh đưa tay vỗ lên sau lưng Mộc Vân Phong. Một trọng lực xuống, khiến trên lưng của Mộc Vân Phong đau mãnh liệt, cả người cũng theo đó ho lên mãnh liệt. Sau đó hung hăng nhìn chăm chăm vào Phụng Như Ảnh và nói: "Làm gì thế, anh muốn mưu sát à."

Bộ dáng phẫn nộ, giọng nói không vui lại làm cho Phụng Như Ảnh yên lòng, anh nhếch môi cười và nói: "Không sao rồi, chúng ta đi thôi, cách bờ còn rất xa."

Nói xong cũng mặc kệ sắc mặt khó coi của Mộc Vân Phong, một tay ôm nửa người cô, một tay hoạt động nâng nước. Cũng may anh đã từng học qua bơi lội, hơn nữa kỹ thuật lại hạng nhất, nếu không anh vẫn không biết làm thế nào mang Mộc Vân Phong đi.

Lần này Mộc Vân Phong không nói gì, cũng không có ngăn người, ngoan ngoãn để mặc cho Phụng Như Ảnh ôm mình. Mặc dù cô không thích bị đàn ông đụng vào, nhưng vì mạng sống, nhịn thôi.

Sông lớn rất rộng, nước cũng rất sâu, gió đêm thổi tới, cảm giác lạnh như băng khiến Mộc Vân Phong chợt rùng mình, hàm răng cắn đến mức vang lên. Làm cho động tác Phụng Như Ảnh ôm cô dừng một chút, sau đó chợt ôm cô sát vào, tăng nhanh tốc độ bơi lên bờ. Nhưng trong lòng đau lòng không thôi, anh chẳng thể nghĩ tới Mộc Vân Phong không chỉ có sợ nước, lại còn sợ lạnh nữa. Theo lý thuyết bây giờ là mùa hè, mặc dù nước ban đêm hơi lạnh, nhưng cũng không làm cho người ta lạnh đến mức rùng mình, vậy mà lúc này Mộc Vân Phong lại lạnh thành ra như vậy.

Vì vậy Phụng Như Ảnh ngừng đầu muốn nhìn xem bọn họ cách bờ bên có xa lắm không, lúc này, phía xa có một chiếc thuyền lớn đến gần bọn họ, khiến mắt Phụng Như Ảnh tối lại, trái tim chợt trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đùng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Hôn Nhau Trong Nước (Hai)

Đáng chết, sao bọn họ lại tới nhanh như vậy chứ.

Trên thuyền lớn sang trọng, Hồng Bưu ngồi ở bên trong cabin thuộc về hắn ta, thiết bị bên trong hạng nhất, ghế sa lon nhập khẩu từ Italia, bàn trà thủy tinh, thậm chí Ba Tư. Hồng Bưu vừa hút xì gà vừa nhìn TV LCD lớn treo trên tường đối diện. Cảnh phát ra trong đó chính là buổi tối nhân viên bảo vệ đuổi theo Phụng Như Ảnh và Mộc Vân Phong.

Từ cửa nhà triển lãm đuổi thẳng đến ngõ nhỏ, sau đó đối phương ở trên tường. Khi hắn ta thấy mặt người con trai đứng trên tường thì thân thể chấn động, rồi ngồi thẳng lên. Nhìn chăm chăm vào màn ảnh, lâm bẫm tự nói: "Là nó sao?"

Nhìn khuôn mặt này giống như đã từng quen biết, lâm vào trong hồi ức. Nhưng mà chỉ trong nháy mắt hắn lại lắc đầu ném ý nghĩ trong đầu của mình ra ngoài, niệm thi thảm: "Sẽ không đâu, nhất định không phải là nó, nó đã bị Mộc Đồ giết rồi, mình cũng đã báo thù cho nó, cho nên đây chỉ là một người có dáng dấp tương tự như nó mà thôi."

Mặc dù an ủi mình như vậy, nhưng Hồng Bưu cũng đã ngồi không yên, trong mắt của hắn luôn thoáng qua hình ảnh hai anh em, ở cô nhi viện, đi chung với nhau. Một năm kia hắn mười hai tuổi, em trai mười tuổi, cha mẹ cùng nhau qua đời bởi vì tai nạn xe cộ, khiến bọn họ vốn là hạnh phúc đã trở thành cô nhi, rồi không lâu về sau hai anh em bọn họ được người tốt bụng đưa đến Cô Nhi Viện.

Nỗi đau mất cha mẹ, làm cho anh em bọn họ im lặng ít nói, chỉ có lúc ở với nhau, mới có thể nói mấy câu. Cuộc sống như thế qua nửa năm, có một ngày viện trưởng mang một người đàn ông đi tới Cô Nhi Viện, nói muốn nhận nuôi một đứa bé trai. Người đàn ông kia chính là Mộc Đồ Bang chủ Thanh bang, Hồng Bưu cũng là sau nhiều cách hỏi thăm mới biết thân phận của đối phương.

Hắn và em trai đứng ở góc khuất nhất, đứng ở phía sau những người bạn nhỏ khác, bọn họ sợ người tới nhìn thấy, rất sợ người tới sẽ chia rẽ hai anh em

bọn họ.

Nhưng có câu nói sợ cái gì, sẽ tới cái đó. Cuối cùng người kia nhìn trúng em trai, mang nó đi. Nhớ lúc em trai đi, hắn đã chạy đuổi theo xe hơi thật là xa rất là xa. Nhìn em trai nằm ở trong kính sau xe hơi phát tay với mình, một khắc đó hắn đau đớn khóc thành tiếng, tê tâm liệt phế. Một màn kia thành ký ức vĩnh viễn ngừng ở trong đầu của hắn.

Sau khi em trai bị mang đi, hắn cũng rời khỏi Cô Nhi Viện, bắt đầu lưu lạc ở trong xã hội, làm cu li nhặt ve chai, gần như cái gì có thể sống được cũng làm qua. Khi đó ý nghĩ của hắn là muốn làm ra nhiều tiền, sau đó đi tìm em trai. Nhưng sau đó bởi vì hắn đánh nhau, đánh một người cho tàn phế, nên không thể không rời khỏi thành phố A. Sau đó hắn đã học được bản lãnh, trở lại thành phố A lần nữa, sau đó bắt đầu kiếp sống tìm em trai hắn.

Có thể làm cho hắn không nghĩ tới chính là, lúc ban đầu khi hắn hỏi thăm được người kia, làm thế nào cũng không tìm được em trai, sau lại có người nói với hắn có lẽ em trai hắn đã chết rồi.

Vì vậy thù hận của hắn đặt ở trên người của Mộc Đồ, sau khi biết bối cảnh hắc đạo của ông ta, hắn gia nhập bang phái Hồng bang đối lập với Thanh bang, bắt đầu kiếp sống báo thù của hắn.

Trải qua một năm cố gắng, hắn rốt cuộc cũng đạt được công nhận của Hồng Kinh Thiên, trở thành phụ tá đắc lực của gã. Khi hắn nói muốn tiêu diệt Thanh bang, thì nhận được ủng hộ mạnh mẽ của Hồng Kinh Thiên, vì vậy hắn bắt đầu bố trí tỉ mỉ. Rốt cuộc, thời gian không phụ người có lòng, để cho hắn nắm được cơ hội, một lần hành động tiêu diệt Thanh bang, để cho hắn tự tay báo thù.

Ngay một khắc đó, hắn tràn đầy thỏa mãn, nhưng hôm nay năm năm đã qua rồi, phần thỏa mãn ban đầu kia đã sớm không còn nữa, hắn cảm giác tim của hắn thiếu một góc, trống rỗng. Mặc kệ những năm này hắn cố gắng thế nào, từ đầu đến cuối đây bất mãn.

"Đồng đồng đồng" Trong khi Hồng Bưu nhớ lại chuyện cũ, thì truyền đến tiếng gõ cửa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Hôn Nhau Trong Nước (Ba)

"Vào đi" Hồng Bưu sửa sang lại tâm tình thật tốt, rồi nhàn nhạt mở miệng. Hắn mới vừa nói xong, thì ngay sau đó truyền đến tiếng mở cửa, một người con trai mặc Tây phục đi vào. Hắn chính là Hồng Thanh thuộc hạ kiêm thư ký riêng của Hồng Bưu.

"Lão đại" Hồng Thanh tiến vào gian phòng và cung kính kêu một tiếng, sau đó đứng ở sau lưng Hồng Bưu.

"Chuyện gì?" Hồng Bưu thu hồi đèn từ ngoài cửa sổ, từ từ xoay người, vừa nhìn thấy là Hồng Thanh, nhàn nhạt mở miệng hỏi.

"Cục trưởng cảnh sát điện tới, nói rằng bọn họ đem toàn lực hiệp trợ chúng ta bắt trộm, người của bọn họ đã bố trí trạm ở các giao lộ, một khi phát hiện lập tức lung bắt." Hồng Thanh hơi cúi đầu cung kính báo cáo Hồng Bưu tin tức cục trưởng mới vừa điện tới.

Lúc đang nói đến cục trưởng cảnh sát, thì giọng điệu của y mang theo mùi vị khinh bỉ. Cục trưởng cảnh sát này bình thường cũng lấy không ít lợi ích từ đám bọn họ, lúc này cũng coi như ông ta thức thời biết không mời mà tới.

Nhưng mà Hồng thị bọn họ là ai? Cho dù ông ta không đến, cho dù tạm thời bị hai người này trốn, Hồng thị cũng quyết không bỏ qua dễ dàng cho người động thổ trên đầu thái tuế như vậy. Dựa vào thế lực của bọn họ cho dù hai người này chạy trốn tới chân trời cũng sẽ bị bắt trở lại, mà cục trưởng cảnh sát ra tay tương trợ cũng chỉ là thêm gắm thêm hoa mà thôi.

"Ừ" Nghe xong lời của Hồng Thanh, Hồng Bưu chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng, cũng không có nhiều lời. Theo ý hắn, cảnh sát này ra tay, đó là bản phận của bọn họ. Dù nói thế nào thì hiện tại hắn cũng là ông trùm giới thương nghiệp thành phố B, ở trên địa bàn thành phố B xảy ra chút việc, đừng bảo là cục trưởng cảnh sát, dù chỉ có một chút thế lực ở thành phố B, cũng phải tận tâm tận lực.

Hồng Bưu hút xì gà mãnh liệt, nhìn Hồng Thanh báo cáo xong vẫn không đi ra ngoài, lông mày hơi động và hỏi: "Còn có việc?"

Hồng Thanh sửa sang lại y phục trên người, thật giống như đang cân nhắc mở miệng như thế nào, một lát sau thấy Hồng Bưu không còn kiên nhẫn nữa thì mới mở miệng nói: "Lão đại, em có ý tưởng này, không biết có được thuận lợi hay không?"

"Ý tưởng gì, cứ nói đừng ngại." Hồng Bưu nhìn Hồng Thanh một lúc, rồi xoay người ngồi xuống ở trên ghế sofa, cũng thuận tay dụi tắt xì gà.

"Chính là chúng ta có cần phải một người biết bơi đi xuống tìm một chút không, mặc dù chúng ta là theo phương hướng đối phương nhảy xuống sông, nhưng nếu như bọn họ phát hiện, không có lộ đầu ở trong nước, thì chúng ta không cách nào tìm được bọn họ." Hồng Thanh nhìn lão đại mình, nói qua ý nghĩ của mình, sau khi nói xong cung tay đứng nghiêm một bên, chờ ý kiến của Hồng Bưu.

"Không cần." Trong đầu Hồng Bưu đột nhiên thoáng qua gương mặt người con trai kia, tùy ý khoát tay áo. Hắn đột nhiên muốn nhìn xem người đàn ông

này có bản lĩnh thế nào, nếu như đối phương có thể ở dưới mắt của mình mà chạy thoát, như vậy hẳn sẽ không ngại kéo y đến dưới trướng của mình.

"Vây?" Hồng Thanh nghe thấy lời nói của Hồng Bưu, có chút không hiểu, ngẩng đầu nhìn hắn, không hiểu tại sao lão đại lại cự tuyệt đề nghị của mình. Thông thường mà nói phần lớn các tình huống lão đại vẫn luôn tiếp nhận đề nghị của y, nhưng hôm nay không biết vì sao lại khác thường như vậy. Theo lý thuyết đề nghị này của y rất tốt, ở Hồng thị thuộc hạ biết bơi rất nhiều, chỉ cần phái ra mấy người, tìm kiếm theo dòng sông lớn, là có thể phát hiện được tung tích của đối phương.

"Đi đi, nhìn chăm chăm vào mặt sông, vừa có tình huống thì lập tức báo cáo cho tôi." Không nhìn khó hiểu của Hồng Thanh, Hồng Bưu vung tay lên muốn y đi ra ngoài.

"Nhưng . . ."

"Dạ, lão đại!" Hồng Thanh vốn còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy mặt có vẻ không được phép nghi ngờ của Hồng Bưu, thì không thể làm gì khác hơn là lui đi ra ngoài trước, hơn nữa tiện tay đóng cửa lại nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Hôn Nhau Trong Nước (Bốn)

Hồng Thanh ra khỏi phòng của Hồng Bưu, đi lên trên boong thuyền, hướng về phía đám anh em nói: "Mọi người phóng mắt sáng lên một chút, nhất định phải tìm được hai người này."

Mà lúc này, Phụng Như Ảnh ôm Mộc Vân Phong ở trong nước, trong nháy mắt nhìn thấy con thuyền đầu tiên, bắt đầu thay đổi phương hướng bọn họ đi tiếp. Anh giương mắt thấy chung quanh cách đó không xa có mấy chiếc thuyền cá nhỏ trôi dạt theo gió lớn ở trong màn đêm, vì vậy xoay người bơi đến phía đó.

Phụng Như Ảnh là một người thông minh, anh biết hiện tại anh không thể trở về bờ, đã có người đến trong sông tìm bọn họ, như vậy chắc chắn ở trên bờ cũng đã bày ra thiên la địa võng, hiện tại đường ra duy nhất của bọn họ chính là tìm một chỗ tránh hai ngày.

Mà thuyền cá nhỏ là lựa chọn tốt nhất của bọn họ. Anh tin rằng chỉ cần có tiền, người trên thuyền chắc sẽ không cự tuyệt bọn họ. Ôm nửa người Mộc Vân Phong từ từ bơi đến phía thuyền cá nhỏ, nhưng mới bơi tới một nửa, Phụng Như Ảnh liền ngừng lại.

Anh nhìn thấy chiếc thuyền lớn khai thác cát đá ở giữa anh và thuyền cá nhỏ lại thấp sáng đèn dầu, ánh đèn này chiếu thẳng vào anh.

Mới vừa rồi không phải anh không thấy chiếc thuyền lớn này, cho nên vẫn bơi lại là bởi vì trên thuyền không có đèn, một mảnh tối tăm, anh muốn bơi qua không phải là việc khó. Nhưng bây giờ lại thấp sáng đèn, hơn nữa ánh sáng này chiếu vào vị trí bọn họ, chỉ có thể ngừng lại, cũng chìm vào đáy nước.

Phụng Như Ảnh chìm vào đáy nước thì không có gì, nhưng khổ nỗi Mộc Vân Phong, vốn là cô ấy sợ lạnh, lại không biết bơi, lúc này cả đầu đều chìm vào trong nước, nhất thời cảm thấy khó thở .

Khác thường của Mộc Vân Phong, Phụng Như Ảnh phát hiện trước tiên, nhưng bây giờ tình huống của bọn họ căn bản không thể nào lộ đầu ra, vừa lộ đầu nhất định sẽ bị người ta phát hiện, cho nên chỉ có thể uất ức Mộc Vân Phong một chút vậy.

Nhưng hô hấp của Mộc Vân Phong ở trong nước càng lúc càng dồn dập, khiến cả trái tim Phụng Như Ảnh cũng dâng lên. Trong giây lát nghĩ đến một biện pháp, vì vậy ngẩng đầu nhẹ nhàng đặt lên môi Mộc Vân Phong, đem hơi thở của mình chuyển cho cô ấy.

Mộc Vân Phong đột nhiên bị hai cánh môi mềm mại dán lên, chợt mở lớn mắt, không thể tin mà nhìn người đàn ông trước mắt, quên mất hít thở.

Thừa dịp trong nháy mắt Mộc Vân Phong mở miệng thì Phụng Như Ảnh chuyển hơi thở vào trong miệng Mộc Vân Phong. Nhưng chuyển hết một hơi anh lại không muốn dời môi đi, bởi vì môi anh đào của Mộc Vân Phong mềm mại, ngọt ngào làm cho anh lưu luyến không thôi, thật muốn hôn như vậy mãi.

Ý nghĩ vừa mới thoáng qua trong đầu, đầu ngay lập tức chuyển thành hành động, Phụng Như Ảnh ngậm môi Mộc Vân Phong nhẹ nhàng hôn, dịu dàng như vậy, lưu luyến như vậy, giống như ngậm một vật trân bảo, làm cho người ta không nhìn được mà trân trọng trân quý.

Mà giờ khắc này Mộc Vân Phong bị Phụng Như Ảnh hôn như vậy, đại não lập tức ngừng máy, cứ như vậy giống một người ngốc mà ngây ngốc nhìn anh, mặc cho môi của anh ở trên cánh môi mình từ từ chơi đùa, từ từ dong ruổi. Hôn cho đến khi cô không thở nổi, mới phản ứng được Phụng Như Ảnh đang làm cái gì với cô, sau đó chợt đẩy Phụng Như Ảnh ra.

Phượng Như Ảnh bị Mộc Vân Phong đẩy, thân thể lui về phía sau liền ngã xuống, lúc này mới giựt mình tỉnh lại, sắc mặt thay đổi, vừa định tức giận, thì lại nghĩ tới mới vừa rồi mình làm cái gì, sắc mặt trở nên đỏ ửng, đập nước đứng vững thân thể và nhìn về phía Mộc Vân Phong xin lỗi.

Nhưng lúc Mộc Vân Phong đẩy Phượng Như Ảnh ra, đồng thời mình cũng bị lực đẩy này đẩy ngã về phía sau, lại uống vài hớp nước sông. Đột nhiên nghĩ tới là đang ở trong sông, mà chính cô không biết bơi lội, vì vậy tâm hoảng hồn vung vẩy đôi tay hướng vào trong nước chộp, nhưng lại không bắt được cái gì. Mắt thấy mình sẽ phải chìm vào đáy nước, thì lúc này một bàn tay to chộp giữ cô lại, kéo cô hướng vào một lồng ngực cường tráng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Hôn Nhau Trong Nước (Năm)

Trên tay và trên thân thể truyền tới nhiệt độ khiến hoảng loạn trong lòng Mộc Vân Phong từ từ ổn định. Ngẩng đầu đối mặt với cặp mắt sâu thẳm của Phượng Như Ảnh, cả hai đưa mắt nhìn nhau.

Qua một lúc lâu, Mộc Vân Phong mới sử dụng ánh mắt nói cảm ơn với Phượng Như Ảnh, sau đó ý bảo anh nổi lên trên mặt nước xem một chút. Giờ khắc này, Mộc Vân Phong tha thứ vừa rồi anh ta mạo phạm mình, trong lòng trong mắt chỉ có hình ảnh một khắc kia khi bàn tay mà mình bắt lấy làm cho mình yên bình, ấm áp.

Thấy Mộc Vân Phong bình tĩnh lại, Phượng Như Ảnh từ từ đem đầu nổi lên trên mặt nước, nhìn về phía con thuyền mới vừa rồi, đèn đã tắt, lúc này mới từ từ kéo Mộc Vân Phong lên mặt nước.

Vẫn lấy tư thế ôm nửa người trước đó, hai người bơi đến chỗ thuyền cá nhỏ đã chọn. Nhưng mà lần này, hai người tựa vào nhau tim của hai người cùng đập kịch liệt, tiếng vang từ trong nước truyền vào trong tai hai người rõ ràng.

Nghĩ đến cái hôn mới vừa rồi, khiến bên tai Mộc Vân Phong từ từ đỏ lên, không biết là nhiệt độ trên người mình hay là trên người Phượng Như Ảnh truyền tới nhiệt độ đó, làm cho thân thể cô vốn hơi lạnh đã bắt đầu nóng lên từ từ, dường như muốn sôi trào.

Thân thể của hai người dán cùng một chỗ, Mộc Vân Phong không dễ chịu, trên người của Phượng Như Ảnh cũng không dễ chịu hơn bao nhiêu. Thật ra anh là người đàn ông huyết khí mạnh mẽ, cái hôn mới vừa rồi đã làm cho anh say mê không dứt.

Mà bây giờ hai người lại dán gần như vậy, hơn nữa quần áo của hai người cũng ướt dính vào trên người, anh có thể cảm thấy rõ ràng thân thể mềm mại của Mộc Vân Phong.

Mềm mại này làm cho anh từ từ khoái chí, trên người cũng bắt đầu nổi lên phản ứng của bản năng. Nhiệt độ xông lên đầu, đốt đến mức sắc mặt anh đỏ bừng, cặp mắt nhìn thẳng phía trước, liều mạng dùng ý chí đè xuống dục vọng rục rịch chộn rộn.

Anh không dám nhìn Mộc Vân Phong, thậm chí cũng không dám ôm sát, chỉ có thể hướng ra xa dùng cánh tay ôm cô, bơi thẳng về phía trước.

Từng bước một, hai người nhích tới gần thuyền cá nhỏ, một tay của Phượng Như Ảnh nằm ở mép thuyền, cũng đặt tay của Mộc Vân Phong lên trên mép thuyền, lúc này mới hoàn toàn buông Mộc Vân Phong ra, sau đó nghiêng người sang một bên mà thở hắt hển.

Chết tiệt, cũng may đến chỗ rồi, nếu không, anh thật sự là không biết làm sao cho phải đây. Anh chẳng thể nghĩ tới mình bị nước lạnh ngâm cũng có thể nảy sinh phản ứng sinh lý, không phải là cái hôn sao? Không phải là thân thể hai người dựa vào ư, anh thế nhưng giống như một tên nhóc mười tám tuổi, tim nhảy thình thịch, làm cho danh hiệu Môn chủ mặt lạnh của anh bị hủy rồi.

Không phải là anh không gặp qua phụ nữ, cũng không phải là không có phụ nữ ôm ấp yêu thương. Ở thời điểm đối mặt những phụ nữ kia, làm thế nào anh cũng không có hứng thú. Cho dù những phụ nữ kia nằm ở trên giường, anh cũng có thể làm được mà không liếc mắt nhìn một cái.

Nhưng những thứ này lại bị cô gái này làm được, chỉ là một cái hôn nhẹ nhàng lại làm cho anh trầm mê; chỉ là một cái tiếp xúc cách quần áo lại làm cho thân thể anh xảy ra phản ứng.

Loại phụ nữ này đối với anh mà nói quá nguy hiểm, sau này vẫn là cách xa cô ta nhiều hơn một chút.

Nghĩ tới đây, Phượng Như Ảnh quay đầu nhìn Mộc Vân Phong một cái, thật ra thì lúc này anh rất muốn rời đi, bởi vì con sông này đối với anh hoàn toàn không có vấn đề gì, anh tin tưởng dựa vào kỹ thuật bơi lội của mình, dựa vào trí tuệ của mình nhất định có thể né tránh những người bắt anh và an toàn lên trên bờ, sau đó an toàn rời đi.

Phượng Như Ảnh biết, bây giờ rời đi đối với anh mà nói là sáng suốt và an toàn nhất. Nhưng khi anh nhìn thấy gương mặt của Mộc Vân Phong dưới ánh trăng hơi trắng, thấy bộ dáng cả người cô ướt nhẹp, làm thế nào cũng không mở miệng rời đi được.

Trong lòng âm thầm khinh thường mình một phen, Phượng Như Ảnh cuối cùng cũng không có rời đi, mà là nhẹ nhàng bò lên thuyền đánh cá. Lên trên thuyền đánh cá, trong lúc vô tình thấy trên kho thuyền có khắc một đóa hoa mai, Phượng Như Ảnh bắt ngò mà nhủu lông mày, từ từ đi vào.

Chương 66: Tình Cảm Âm Muội (Một)

Phượng Như Ảnh gõ nhẹ lên cánh cửa khoang của chiếc thuyền chài, tránh việc không hay xảy ra, gõ tổng cộng ba lượt, sau đó đứng yên một bên chờ người bên trong ra mở cửa.

Chỉ trong chốc lát, truyền đến tiếng di chuyển chậm chạp, cửa khoang vừa mở để lộ ra khuôn mặt của một người đàn ông trung niên. Người đàn ông bắt ngờ liếc mắt nhìn Phượng Như Ảnh, đang muốn mở lời hỏi thăm.

Nhưng không chờ ông ấy mở miệng, Phượng Như Ảnh đưa lên một vật, làm cho đối phương lập tức cung kính, cúi đầu khom lưng lui xuống một bên cho Phượng Như Ảnh đi vào.

Nhưng trước động tác của người đàn ông trung niên, Phượng Như Ảnh chỉ nhìn thoáng qua, không nói gì mà xoay người đi về phía đuôi thuyền. Anh cũng không quên Mộc Vân Phong vẫn đang chờ anh ở trong nước.

Đáng lẽ là vừa rồi Mộc Vân Phong muốn lên thuyền cùng anh, nhưng suy tính lại không biết người trên thuyền chài này là địch hay là bạn, cho nên anh không cho Mộc Vân Phong lên cùng mình.

Bây giờ thấy được chính là người của mình ở trên thuyền, lúc này mới an tâm đi xuống đón Mộc Vân Phong.

Người đàn ông trung niên thấy người này vậy mà không vào khoang thuyền ngược lại đi xuống đuôi thuyền, vì vậy ông cầm đèn pin đi theo sau. Còn chưa đi tới đuôi thuyền thì thấy người nọ ôm một cô gái đi vào, lập tức vội vàng nhường đường.

Phượng Như Ảnh trực tiếp ôm Mộc Vân Phong vào trong khoang thuyền, anh không ngờ rằng mình mới vừa rời đi một lát mà Mộc Vân Phong này lại ngất đi rồi.

May là mặc dù cô ngất đi, nhưng đôi tay không có buông mép thuyền ra, bằng không chắc là đã chìm xuống nước rồi. Anh không dám tin điều này vì sát thủ số một trong giới thể nhưng thân thể lại kém như vậy, không phải là chỉ ngâm trong nước một chút sao, vậy mà lại ngất đi.

Về điều này thật ra thì chính Mộc Vân Phong cũng không biết, tại sao lại sợ nước, chỉ là nghe trộm được rằng khi còn bé cô từng rơi xuống sông, suýt chút nữa là mất mạng, về sau lại bắt đầu sợ, thậm chí là tránh xa cả bờ sông. Chỉ là bất kể cô có nghĩ như thế nào về chuyện này thì làm sao cũng không nhớ nổi.

Giống như là mất đi đoạn trí nhớ đó.

Phượng Như Ảnh ôm Mộc Vân Phong vào trong khoang thuyền, mặc dù khoang bên trong không thật sự rộng rãi, nhưng cũng sạch sẽ. Lúc đầu anh nghĩ trực tiếp ôm Mộc Vân Phong lên giường, nhưng nhìn thấy cô cả người ẩm ướt, vì vậy dừng bước hỏi người đàn ông trung niên: “Có nước nóng và quần áo sạch hay không, tôi muốn giúp cô ấy tắm qua một chút nhân tiện thay quần áo luôn.”

“Có, có, mời đi theo tôi.” Người đàn ông trung niên vừa nghe Phượng Như Ảnh hỏi, vội vàng trả lời, rồi dắt anh đi đến một gian khác ở phía sau khoang thuyền.

Người đàn ông trung niên đi tới trước một cái cửa nhỏ, nhẹ nhàng đẩy ra, đó là một phòng tắm. Không gian tuy nhỏ, nhưng vật dụng đều đầy đủ. Dụng cụ rửa mặt tất cả đầy đủ, thậm chí còn có một bồn tắm bằng thùng gỗ lớn.

Người đàn ông trung niên dắt Phượng Như Ảnh tới phòng tắm, sau đó rời đi tìm quần áo cho Mộc Vân Phong. Hoàn hảo là em gái của ông tắm giặt thay quần áo ở trên thuyền này. Vừa vặn đáng người của Mộc Vân Phong và em gái của ông gần giống nhau, chắc là có thể mặc vừa.

Phượng Như Ảnh thấy người đàn ông trung niên rời đi, trước tiên để Mộc Vân Phong vào trong thùng gỗ lớn, sau đó thử nhiệt độ máy nước nóng một chút, cảm thấy vừa đủ ấm, mới đổ nước vào trong thùng gỗ.

Nhìn thấy nước từ từ lấp đầy trong thùng gỗ, Phượng Như Ảnh lại rời rầm. Bởi vì anh không thể nào để Mộc Vân Phong tắm mà mặc quần áo như vậy được, nhưng anh là một người đàn ông nếu như cởi quần áo của một cô gái thì thật là bất tiện.

Trong lúc Phượng Như Ảnh đang rời rầm, thì vang lên tiếng gõ cửa, Phượng Như Ảnh mở cửa ra thì thấy là người đàn ông kia. Khi anh thấy người đàn ông kia cầm bộ quần áo phụ nữ trên tay thì mắt lập tức sáng lên, hỏi một cách vội vàng: “Trên thuyền này có phụ nữ sao?”

Chương 67: Tình Cảm Âm Muội (Hai)

Người đàn ông trung niên nhất thời không hiểu được lời của Phụng Như Ảnh, cứ ngơ ngác nhìn anh.

“Tôi hỏi là có phụ nữ ở trên thuyền này hay không?” Phụng Như Ảnh hỏi lại lần nữa. Lần này giọng nói có chút tức giận và bức mình, làm cho người đàn ông trung niên giật mình, đột nhiên hiểu ra được.

Sau đó dùng tay lắc lắc ý chỉ không có, vừa lắc tay vừa nói: “Không có, không có, tuyệt đối không có.”

“Ông sợ cái gì, tôi cũng đâu có làm gì ông?” Thấy bộ dạng sợ sệt của người đàn ông, Phụng Như Ảnh nổi cáu, bất chợt đưa tay nắm lấy cổ áo của ông ta, hỏi lại lần nữa “Thật sự không có?”

Khuôn mặt người đàn ông thảm thiết, nhìn Phụng Như Ảnh. Mặc dù tạm thời ông không biết thân phận của Phụng Như Ảnh là gì, nhưng có thể lấy ra vật đó thì nhất định là cấp cao trong môn phái, vừa nghe lời của đối phương hỏi như vậy, cho nên ông lầm tưởng là Phụng Như Ảnh sẽ làm gì mình.

“Không có, thật sự không có.” Mặc dù ông rất sợ, nhưng vẫn cứ nghiêm túc trả lời lại một cách chắc chắn. Nói đùa sao, trên thuyền này thật sự không có phụ nữ, kể từ lúc em gái của ông lên bờ để làm việc, không chỉ vậy mà còn đón cha mẹ ông theo, em gái ông cũng hiếm khi trở lại, có thể nói hàng năm chỉ có một mình ông ở trên thuyền này.

Đừng nói là phụ nữ, ngay cả ma nữ cũng không có.

“Quần áo này ở đâu ra?” Mắt Phụng Như Ảnh nhìn chăm chăm bộ quần áo trên tay người đàn ông, cũng không tin tưởng lời nói của đối phương. Anh cảm thấy có quần áo phụ nữ, ít nhất cũng sẽ có phụ nữ mới đúng.

“Đó là của em gái tôi để lại, em ấy làm việc ở trên bờ, rất ít khi trở lại.” Người đàn ông vội vàng giải thích, rất sợ là giải thích chậm, Phụng Như Ảnh sẽ xử lý ông.

“À.” Phụng Như Ảnh vừa nghe đối phương giải thích, tin lời của ông ta, nhưng cũng hơi thất vọng, sau đó nhận lấy quần áo trên tay ông ta, rồi xoay người vào phòng tắm.

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, nhìn Mộc Vân Phong mắt khép hờ tựa người vào bồn tắm, hạ quyết tâm bước tới, nhẹ nhàng giúp cô cởi quần áo ra.

Phụng Như Ảnh nhẹ nhàng đưa tay đến trước mặt Mộc Vân Phong, nhắm mắt lại, từ từ cởi nút áo của cô, vừa cởi, tay vừa run rẩy. Nói thật là việc cởi quần áo của phụ nữ, lớn như vậy rồi vẫn là lần đầu làm, không khỏi có chút khẩn trương. Mặc dù lúc này Mộc Vân Phong đã ngất đi rồi, cũng không biết tại sao Phụng Như Ảnh cứ có cảm giác giống như cô vẫn đang nhìn mình.

Nghĩ như vậy, vừa cởi nút áo của Mộc Vân Phong, mặt của Phụng Như Ảnh từ từ đỏ lên. Điều này làm cho tay anh càng thêm run rẩy, rõ ràng là một việc không thể đơn giản hơn nữa vậy mà cả buổi cũng chưa cởi ra được.

Một lúc sau, nút áo của Mộc Vân Phong căn bản là không nhiều lắm, vậy mà Phụng Như Ảnh lại mất cả nửa giờ để cởi. Cái này là một loại công việc hưởng thụ đối với người khác, nhưng trong mắt Phụng Như Ảnh lại thành một nhiệm vụ hành hạ anh.

Cảm thấy nước trong thùng tắm ngày càng lạnh, cuối cùng Phụng Như Ảnh khẽ cắn răng, mở hai mắt ra, đề xuất ý tưởng không nên có ở trong lòng, nhìn Mộc Vân Phong chìm trong nước rồi dựa vào cảm giác nhẹ nhàng cởi bỏ nút áo của Mộc Vân Phong, cởi ra chiếc áo ngoài đã bị ướt đầm.

Cởi được áo ngoài, hơn nửa người của Mộc Vân Phong lộ ra trước mặt Phụng Như Ảnh, làm cho anh không nhìn được hít vào một hơi. Chỉ thấy bờ vai của Mộc Vân Phong phơi bày ra bên ngoài, làn da trắng nõn như ngọc, giống như một tác phẩm nghệ thuật là một pho tượng hoàn mỹ.

Nhìn làn da xinh đẹp như ngọc, bụng dưới Phụng Như Ảnh trướng lên một trận, thân dưới có một thứ không khống chế được mà cứng lên. Nhìn vật trong quần mình đã dựng đứng lên, Phụng Như Ảnh dờ khóc dờ cười, thầm nghĩ: “Cô nàng này đúng là một tiểu yêu tinh, đặc biệt tới giày vò mình đây mà.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Tình Cảm Âm Muội (Ba)

Sau đó, Phụng Như Ảnh hít sâu một hơi, loại bỏ ý nghĩ đen tối trong lòng, từ từ tiêu trừ dục vọng trên người xuống. Nhìn thấy “tiểu đệ” của mình đã hoàn toàn rũ xuống, lúc này mới đưa tay vào trong thùng một lần nữa, chuẩn bị bắt đầu cởi áo lót của Mộc Vân Phong ra.

Sau đó, Phụng Như Ảnh quả thật là một xử nam không hơn không kém, chỉ là một cái áo lót thôi, chỉ cần nhẹ tay một cái là có thể cởi ra rồi, anh lại mất đến mười phút vẫn chưa cởi ra được.

Thật là mất hết thể diện mà. Cuối cùng không còn cách nào khác, Phụng Như Ảnh không thể làm gì khác hơn là kéo cả người Mộc Vân Phong từ trong nước lên, sau đó mới cởi vật trôi buộc trên người Mộc Vân Phong ra.

Cởi bỏ hoàn toàn mấy thứ gò bó trên người Mộc Vân Phong, Phụng Như Ảnh một mối cả người đầy mồ hôi. Anh vừa lau mồ hôi trên trán mình, vừa cầm lấy một cái khăn tắm chuẩn bị bọc Mộc Vân Phong lại. Nhưng, khi anh từ từ kéo Mộc Vân Phong lên từ trong nước, thấy được bộ ngực trắng như ngọc núi tuyết của cô nàng, nhất thời cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Mới vừa rồi lúc giúp cô cởi bỏ những gò bó, bởi vì cởi xong lập tức thả cô lại vào trong nước, cho nên hoàn toàn không chú ý. Bây giờ đột nhiên vừa nhìn đến, làm cho Phụng Như Ảnh muốn không bắt thường cũng khó.

Nhưng anh là người đàn ông tinh lực dồi dào đấy, lúc này đối mặt với sự mê hoặc như thế này, làm sao mà thờ ơ cho được.

Chỉ thấy anh cứ nắm cánh tay của Mộc Vân Phong như vậy, cứ ngẩn ngơ nhìn cơ thể xinh đẹp của cô nàng. Đột nhiên lỗ mũi có một chút ẩm ướt, dòng chất lỏng đỏ tươi nhỏ giọt xuống dưới, vừa vịn rơi vào trong thùng nước tắm, trong nháy mắt tỏa ra giống như một đóa hồng mai nở rộ, thật xinh đẹp rực rỡ.

"Chết tiệt." Phụng Như Ảnh rửa thầm một tiếng, đưa tay che cái mũi của mình lại, quên mất Mộc Vân Phong trong tay, đột nhiên buông tay mạnh như vậy, cô nàng lại rơi vào trong thùng tắm lần nữa, bọt nước bắn lên tung tóe, nước bắn lên đầy cả mặt Phụng Như Ảnh.

Những giọt nước ẩm ướt chảy trên mặt Phụng Như Ảnh, làm cho thần trí của anh hơi tỉnh táo một chút. Đưa tay lau máu mũi, không nghĩ rằng càng lau lại càng nhiều. Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là xoay người sang chỗ khác, trong lòng lầm nhảm phải tỉnh táo một chút. Không biết là do việc tự an ủi bản thân phát huy tác dụng, hay là tránh tầm mắt khỏi người Mộc Vân Phong làm cho anh không thấy bất thường nữa, vậy mà máu mũi lại từ từ ngừng chảy.

Lúc này, Phụng Như Ảnh đứng trước mặt Mộc Vân Phong lần nữa, cầm lấy khăn tắm, nhắm hai mắt lại, dựa vào cảm giác để bao bọc cô lên, để cô lên cái ghế bên cạnh.

Mặc dù vớt Mộc Vân Phong lên từ trong nước, nhưng lại xuất hiện một vấn đề khó khăn trước mặt của Phụng Như Ảnh, đó chính là cái quần ướt của Mộc Vân Phong, hơn nữa cô đang mặc quần jean, dính vào trên người vừa nặng lại vừa khó chịu.

Không còn cách nào khác, người tốt phải làm đến cùng, tiền Phật tiền đền Tây Thiên. Phụng Như Ảnh đành phải nhắm mắt lại lần nữa, đưa tay giúp Mộc Vân Phong cởi nút quần jean ra.

Nhưng nút quần jean dính chặt lại rất khó cởi, thật lâu lắm anh mới cởi ra được, sau đó kéo xuống chân Mộc Vân Phong. Lúc làm những động tác này, Phụng Như Ảnh từ đầu đến cuối đều không dám mở mắt. Đến khi cả người đổ thêm một trận mồ hôi, cuối cùng mới lấy khăn tắm bao bọc tốt cho cô.

Làm xong những thứ này, Phụng Như Ảnh trực tiếp chạy đi tắm nước lạnh, giải quyết tên “tiểu đệ” đang nóng ran của mình. Thu dọn cho cô nàng xong, Phụng Như Ảnh mới ôm Mộc Vân Phong, chuẩn bị ôm cô vào gian phòng để nghỉ ngơi.

Nhưng, khi ánh mắt Phụng Như Ảnh lướt qua bộ quần áo người đàn ông mới vừa đem đến thì đôi tay chuẩn bị ôm Mộc Vân Phong lại dừng lại, rồi rấm rấm có nên thay quần áo cho cô hay không.

Nhưng vừa nghĩ tới tình hình vừa rồi, không thể nghĩ ngờ gì chuyện đó càng là một khảo nghiệm tàn khốc hơn đối với anh. Suy nghĩ một chút, cuối cùng không có giúp Mộc Vân Phong mặc quần áo vào, trực tiếp ôm lấy cô nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Tình Cảm Âm Muội (Bốn)

Ôm Mộc Vân Phong trên tay, nhìn cô nhắm chặt hai mắt và khuôn mặt tái nhợt, làm cho trong lòng Phụng Như Ảnh hơi hoảng hốt, vội vàng đưa tay thử hơi thở của cô, đến khi cảm thấy hô hấp của Mộc Vân Phong ổn định, Phụng Như Ảnh mới yên tâm.

Nhưng chỉ trong chốc lát, lông mày của anh lại nhíu lại. Đưa tay sờ trán của Mộc Vân Phong, nhiệt độ trên người đã nóng lên, thì ra là cô nhiễm lạnh nên sốt lên. Lúc này, lòng của Phụng Như Ảnh nhất thời dâng lên một chút thương tiếc. Anh nhìn về mặt say ngủ của Mộc Vân Phong, nhẹ nhàng cúi đầu, chạm nhẹ một cái trên mặt cô, sau đó bước nhanh hơn.

Mở cửa ra thì nhìn thấy người đàn ông trung niên kia đang ngồi ngủ gà gật ở bên ngoài, lúc này nghe thấy tiếng động mới tỉnh lại. Khi ông ta nhìn thấy đôi tay Phụng Như Ảnh đang ôm cô gái vào trong ngực một cách cẩn thận như bảo vệ báu vật, trong mắt xẹt qua vẻ sáng tỏ. Nhưng khi ông ta nhìn thấy đôi cánh tay ngọc ngà và cặp đùi thon dài xinh đẹp của Mộc Vân Phong lộ ra ở bên ngoài thì máu nóng trên người dâng trào, cứ đứng tại chỗ như vậy, quên mất cả hít thở, quên mất mọi động tác.

"Còn không mau dẫn đường?" Phụng Như Ảnh nhìn thấy bộ dạng đó của ông ta, ánh mắt tóe ra sát khí trong nháy mắt, bỗng nhiên trên người bao phủ lên một tầng khí lạnh, lạnh lùng mờ mịt.

Cảm thấy sát khí bên cạnh và áp lực mạnh mẽ kia, người đàn ông chợt tỉnh ngộ. Lập tức cúi đầu xuống, bước nhanh về phía trước đưa bọn họ đến trước gian phòng ngủ của em gái ông.

Người đàn ông trung niên chỉ mở cửa gian phòng ra rồi lập tức thức thối rồi đi, vừa rồi ông cũng là bị vẻ đẹp của Mộc Vân Phong hấp dẫn, tuy nhiên ông cũng không muốn bị giết.

Thấy ông ta đã rời đi, Phụng Như Ảnh mới thu lại một thân đầy sát khí. Lại dám nghĩ muốn người của anh, chán sống rồi mà. Hạng người như thế cho dù là thù hạp của anh, anh cũng sẽ không nhân nhượng.

Nhẹ nhàng đặt Mộc Vân Phong lên trên giường, giống như một báu vật, thời gian chỉ mới có một buổi tối ngắn ngủi lại khiến cho anh từ thù địch đến bắt đầu từ từ thương tiếc cô gái này. Phụng Như Ảnh không biết là nên nói sức hấp dẫn của Mộc Vân Phong quá lớn, hay là nên nói mình không đủ bình tĩnh.

Có điều là, hiện tại những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là anh có cảm giác đối với cô gái này, vậy là đủ rồi. Anh quyết định bất kể là phương pháp gì đều muốn giữ cô gái này ở lại bên cạnh mình, để cho cô trở thành người của anh.

Nghĩ đến đây, Phụng Như Ảnh nhìn thấy Mộc Vân Phong nhăn trán nhíu mày, bước ra ngoài nhìn thẳng người đàn ông hỏi: "Có thuốc trị cảm mạo không?"

"Có, có, có." người đàn ông lập tức lên tiếng, vừa chạy chậm tới một hộp thuốc nhỏ ở trước mặt, mở ra, sau đó tìm thuốc trị cảm mạo đưa cho Phụng Như Ảnh. Ông lại vội vàng rót một chén nước ấm đưa cho Phụng Như Ảnh.

Ông ta hết sức ân cần niềm nở. Biết ông ta đang chuộc tội vì chuyện vừa rồi, Phụng Như Ảnh cứ thản nhiên nhìn ông ấy một cái, sau đó vừa cầm thuốc, vừa bung nước vào phòng.

Anh ngồi ở đầu giường, lấy thuốc ra, đút vào miệng Mộc Vân Phong. Mới vừa đưa tay đến khoe miệng Mộc Vân Phong, lại ngừng lại, nhìn Mộc Vân Phong hôn mê, anh nhíu mày, thầm nghĩ trong lòng: "Xem ra đối mặt với cô gái này, bản thân muốn làm quân tử cũng không thể."

Phụng Như Ảnh đỡ nửa thân trên của Mộc Vân Phong dậy, tựa người cô vào thành giường, sau đó ngậm thuốc trong miệng, uống một hớp nước, mới khẽ môi đút cho Mộc Vân Phong.

Cho dù như vậy, cũng rất mất hơi sức, mới đút thuốc vào miệng Mộc Vân Phong. Mặc dù là mớm thuốc, nhưng bộ dạng ám muội đó muốn không làm cho người ta hiểu lầm cũng khó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Tình Cảm Ám Muội (Năm)

Hơn nữa đút cho người hôn mê uống thuốc, chính xác là chuyện không dễ dàng. Làm cho môi Phụng Như Ảnh dừng lại trên môi Mộc Vân Phong lần nữa, cảm giác kia giống như là hôn môi vậy.

Đút xong thuốc, đêm cũng đã qua. Chân trời bắt đầu lộ ra, ánh sáng mờ bắt đầu mọc lên phía chân trời, chiếu đỏ lên bầu trời bao la.

Phụng Như Ảnh bận rộn cả đêm sờ sờ môi của mình, lại nhìn Mộc Vân Phong bị anh hôn đến đôi môi đỏ hồng cả lên, miệng lộ ra nụ cười thỏa mãn, tựa vào đầu giường nắm bàn tay nhỏ bé của Mộc Vân Phong.

Mặt trời mọc, ánh mặt trời trải đầy khắp nơi, chiếu rọi những con sóng lăn tăn trên sông Cẩm Giang. Tại nơi này giữa những con sóng, có một chiếc thuyền chài đắm chìm trong ánh mặt trời tại bờ bắc sông Cẩm Giang, đang ngủ say sưa.

Nhưng, lúc này tại đại sảnh sân bay thành phố B, ba cô gái tuyệt sắc bước ra. Ba cô gái mặc ba bộ quần áo màu sắc khác nhau với ba phong cách cũng khác xa nhau.

Họ chính là ba thuộc hạ thân thiết của Mộc Vân Phong, cũng là chị em vào sinh ra tử cùng cô. Đúng vậy, họ chính là Ngưu mặc bộ quần áo màu vàng, Hỏa diện bộ quần áo màu đỏ và Mai mặc bộ quần áo màu xanh dương.

Cả ba cùng xuất hiện, giống như một quang cảnh xinh đẹp, nhất thời thu hút đa số ánh mắt của các hành khách tại đại sảnh sân bay, bọn họ nhìn không chớp mắt, thậm chí còn có tiếng huýt gió, còn có một vài tên đàn ông to gan tiến đến gần.

Tiếp đãi mỹ nữ à nha, thật sự là không giống chứ. Sức hấp dẫn của ba người thật là không nhỏ, bất kể là đàn ông, hay phụ nữ đều lóe mắt nhìn từng bước đi của các cô, nhìn chăm chú. Chẳng qua hiện lên trong mắt của đàn ông là vẻ đẹp kinh động, mà với những người phụ nữ còn lại thì đậm mùi ghen tỵ.

Đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nhìn thấy vẻ mặt ghen ghét của phụ nữ, không thèm nhìn đến mấy tên đàn ông chủ động bước tới, ba đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng như nhau, thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn những người đó một cái. Cứ xếp thành một hàng phong tình vạn chủng như vậy hướng đến cửa ra mà đi.

Trở ra đại sảnh, đứng tại cửa ra vào, vài xe taxi dừng trước mặt ba người. Ba người không nhìn anh tài xế đang cố xum xoe, bước về phía trước, bước đi khoan thai, lên xe của một nữ tài xế thanh nhã.

Vừa lên xe, Ngừ lập tức nói với nữ tài xế kia: "Lan, chở bọn mình đến khách sạn mà lão đại đang ở đi."

Nữ tài xế không nói gì, chỉ hơi hơi gật đầu một cái, sau đó đạp ga, xe chạy về hướng khách sạn mà Mộc Vân Phong đang ở.

"Lan, nhân tiện cậu kể qua tình hình cho bọn mình biết một chút đi." Hỏa nhìn cô gái đang lái xe thành thạo rồi nói. Cô là Lan, là người tổng phụ trách của Hồng Nhan Các ở thành phố B.

Lần này Mộc Vân Phong âm thầm đến thành phố B cô hoàn toàn không biết tình hình. Nếu như không phải là lúc sáng sớm Hỏa gọi điện thoại cho cô, thì cho đến bây giờ cô chẳng hay biết gì, hoàn toàn không biết hiện tại thành phố B đang xôn xao bàn tán vụ trộm ngọc lại là kiệt tác của lão đại mình.

Lan vừa lái xe, vừa chậm rãi kể lại diễn biến của chuyện này cho các cô ấy nghe.

"Cậu nói là bây giờ chưa có bắt được người hả?" Hỏa nghe Lan kể lại xong, có chút kích động. Không bắt được người có phải là chứng tỏ lão đại của mình không có việc gì không?

"Đúng vậy, tối hôm qua tổng giám đốc của Hồng thị là Hồng Bưu đích thân đi bắt người, nhưng sáng hôm nay tin tức truyền ra là, không bắt được người." Lan trả lời một cách quả quyết. Sáng sớm hôm nay nhận được điện thoại của Hỏa, cô lập tức phái người điều tra chuyện này liên tục, tin tức này cũng mới vừa truyền về.

"Cám ơn trời đất, lão đại không có chuyện gì là tốt rồi." Hỏa chấp tay trước ngực cầu nguyện. Phải biết rằng họ đã lo lắng suốt cả buổi tối, kể từ lúc thấy được tin tức, Ngừ lại không liên lạc được với Mộc Vân Phong, làm cho các cô lo lắng suốt cả tối. Thế nên, sáng sớm tỉnh mơ lập tức bắt chuyến bay sớm nhất tới thành phố B.

Bây giờ nghe được Mộc Vân Phong tạm thời không có chuyện gì, khiến cho trong lòng các cô thoáng nhẹ nhõm.

Nhưng đã qua một buổi tối, cuối cùng Mộc Vân Phong đang ở đâu? Đây là ý nghĩ lúc này của cả bốn cô gái ở trong xe.

Xe chạy vội đi, lao qua phong cảnh bên ngoài vùn vụt, giao lộ phía trước xuất hiện một nhóm người, tốc độ xe giảm lại, mấy người trên xe vừa nhìn thấy được người chặn xe của bọn họ lại, vẻ mặt lập tức thật khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Hành Tung Bại Lộ (Một)

Chỉ thấy một người cảnh sát đáng người cao lớn đứng ở trước xe của các cô, ra hiệu bảo Lan hạ kiếng xe xuống để tiến hành kiểm tra theo thông lệ. Mà cách đó không xa một xe cảnh sát đang đậu lại, đèn báo hiệu trên mũ xe đang phát ra thứ ánh sáng màu đỏ hồng, thật là chói mắt. Vài tên cóm đang đứng cạnh xe cảnh sát tiến hành chặn các xe đang chạy đến.

Quay cửa kính xe xuống, ánh mắt của tên cóm nhìn lướt qua khuôn mặt của bốn người các cô, Hỏa cười ngọt ngào với tên cảnh sát kia, giả vờ như không hiểu hỏi: "Đồng chí cảnh sát, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Ở bên ngoài tên cảnh sát đưa đôi mắt dò xét về phía Hỏa vừa hỏi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt đẹp của cô, trong mắt hiện lên chút kinh ngạc, khuôn mặt nghiêm nghị thoáng cái trở nên nhu hòa nói: "Các cô vừa từ nơi khác đến à?"

"Làm sao anh biết được vậy?" Hỏa trưng ra khuôn mặt tươi cười, làm ra bộ dáng kinh ngạc và giọng thán phục nói với tên cảnh sát đứng bên ngoài.

"Tôi nhìn ra được chứ sao." Vừa nghe giọng nói thần phục của Hòa, tên cảnh sát bên ngoài rất cao hứng, bộ dáng tràn đầy tự tin.

"Điều này cũng có thể nhìn ra sao? Anh thật lợi hại nha." Hòa chớp chớp đôi mắt linh động của cô ấy lại mang theo vẻ mơ màng, sùng bái nhìn tên cảnh sát bên ngoài.

"Rất đơn giản, đừng quên tôi là cảnh sát. Sáng sớm các cô đã bắt taxi từ sân bay mà đến đây, vốn là hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra cả, chỉ bằng vào điểm này là có thể nhìn ra mấy người các cô từ nơi khác tới." Tên cảnh sát nghe được lời tán thưởng của Hòa, trên mặt lộ ra nụ cười thần nhiên, phân tích quan sát của mình cho các cô nghe.

"Anh thật không hổ danh là cảnh sát, thật lợi hại. Đúng rồi, anh còn chưa có nói cho tôi biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì đấy. Vì sao mới sáng sớm các anh đứng gác ở chỗ này cực khổ như vậy." Hòa một mặt lấy lòng tên cảnh sát, một mặt đưa vấn đề kia vòng trở lại.

"Về vấn đề này, cô xem tin tức thành phố sẽ biết." Tên cảnh sát nói, phía sau lại có một chiếc xe chạy tới, hần nhìn Hòa cười cười, sau đó bước đến chiếc xe phía sau.

Hòa quay đầu trở vào trong xe, Lan nổ máy xe chạy về hướng khách sạn.

"Các cậu thấy thế nào?" Hòa quay đầu thấy mấy người bên trong xe vẫn không lên tiếng, nên hỏi. Rất dễ nhận thấy, hành động của lão đại mình lần này thật là âm ỉ, đoán chừng tất cả cảnh sát của thành phố B lập tức hành động. Dưới tình huống này cho dù Mộc Vân Phong muốn rời đi, đoán chừng cũng không dễ dàng. Bọn họ nhất định sẽ ở các giao lộ, những nơi như sân bay và nhà ga để tiến hành giám sát chặt chẽ.

Chỉ cần bọn họ xuất hiện, lập tức cũng sẽ bị cảnh sát phát hiện.

"Xem ra lúc này lão đại gặp phiền toái lớn rồi." Mai nói giọng nhàn nhạt, liếc nhìn ra ngoài cửa sổ chỗ mấy tên cảnh sát đang bận rộn. Trong lòng từ từ lo lắng. Lão đại của bọn họ rất lợi hại, nhưng hiện tại đang đối mặt với toàn bộ cảnh sát của thành phố B, lúc này xem ra lành ít dữ nhiều.

"Chúng ta nhanh về khách sạn để bàn bạc cách đối phó một chút, tốt nhất là có thể liên lạc được với lão đại, biết tình trạng bây giờ của chị ấy chúng ta mới có thể tiến hành hỗ trợ tốt hơn được." Ngữ lo lắng ngôn ngang nói. Bắt đầu từ tối hôm qua, cho đến bây giờ họ vẫn không có liên lạc được với Mộc Vân Phong, cuối cùng không biết hiện tại chị ấy thế nào rồi.

Cô lo lắng Mộc Vân Phong đã xảy ra chuyện, hoặc là đã đề tai nghe không dây lại khách sạn rồi. Cho nên họ quyết định đến khách sạn Mộc Vân Phong đã ở trước, chính là muốn xác định tai nghe không dây có ở trên người Mộc Vân Phong hay không.

Cô không dám tưởng tượng, nếu như tai nghe không dây không có ở khách sạn mà ở trên người Mộc Vân Phong nhưng không có trả lời lại, sẽ làm cho mấy người các cô lo lắng đến cỡ nào.

Xe chạy như bay trên con đường lớn, lập tức đến khách sạn Gia Hưng nơi Mộc Vân Phong đã ở. Mấy người tiến vào khách sạn, thuê căn phòng bên cạnh phòng của Mộc Vân Phong.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Hành Tung Bại Lộ (Hai)

Editor: Thoa Xù

Khách sạn lúc sáng sớm, một mảnh yên lặng, những người khách đều đang nghỉ ngơi. Chỉ có tiếng cộp cộp của giày cao gót vọng lại từ đại sảnh rộng lớn, đó là tiếng di chuyển đi qua đại sảnh của Hòa và mấy người các cô.

Ánh sáng chiếu lên bóng mấy người đang đi ngang qua đại sảnh, mấy người bước đến thang máy, nhấn nút tầng họ muốn đi rồi lặng lẽ đợi thang máy đến.

Giờ phút này, mấy người đứng im lặng, ai cũng không nói chuyện, chỉ có biểu cảm trên mặt là có thể thấy được lúc này trong lòng bọn họ vô cùng lo lắng và bất an.

Thậm chí trong lòng bọn họ thầm cầu nguyện, cầu nguyện cho Mộc Vân Phong có thể an toàn. Bọn họ có thể tưởng tượng ra trong đêm nay, Mộc Vân Phong rất khó khăn. Chỉ cần người của Hồng thị thôi cũng đã đủ cho cô phải chịu đựng rồi, huống chi bên ngoài còn có nhiều cảnh sát như vậy. Mặc dù bọn họ không biết Mộc Vân Phong đã trải qua một đêm như thế nào, ẩn nấp ở chỗ nào. Nhưng bây giờ đã là ban ngày rồi, không có đêm tối che chắn lại càng thêm nguy hiểm đối với Mộc Vân Phong.

Đình một tiếng, thang máy ngừng lại ở lầu năm, mấy người xách theo hành lý đi ra khỏi thang máy, đi tới phòng của họ đã thuê, cầm thẻ ra vào, đẩy cửa phòng ra rồi đi vào.

Mấy người tiến vào phòng, lập tức đóng cửa phòng lại, nhanh chóng mở va-li hành lý trong tay ra, đó là vũ khí mà Lan đã chuẩn bị cho các cô. Lấy dao găm và súng ngắn từ bên trong ra, nhanh chóng chèn vào trong giày mình.

"Chuẩn bị xong chưa?" Hòa lên tiếng hỏi. Nhìn trong mắt hai người Ngữ và Mai tràn đầy vẻ nặng nề. Nói thật là hành động vào lúc ban ngày, vẫn là lần đầu tiên của bọn họ.

Các cô là sát thủ, chỉ thích hợp với đêm tối, nhưng hôm nay dưới tình huống khẩn cấp, không thể không hành động dưới tình huống không an toàn nhất.

"Ok." Ngữ và Mai đồng thanh nói, hai cặp mắt nhìn Hòa, chờ cô sắp xếp.

"Ngữ, cậu phụ trách canh gác. Mai phụ trách cắt đứt camera giám sát ở hành lang trong vòng mười giây, mình sẽ lên vào trong phòng." Hòa nhanh chóng bố trí các nhiệm vụ.

Nói xong, Ngữ lách người đi ra ngoài trước, cô nhẹ nhàng xuất hiện trên hành lang. Đi dọc từ đầu này đến đầu kia, khi đã xác định thời điểm cả hành lang không có người, đầu hơi nghiêng về phía tai trái của mình, nhỏ giọng truyền ra: "An toàn."

Nhận được tín hiệu của Ngữ, Mai đi ra, cô chậm chậm bước nhẹ chân, đi về phía máy theo dõi trên hành lang, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng giơ cao, lấy ra máy nhiễu sóng, giám sát tạm thời bị tạm dừng.

Lúc này, Hòa từ trong phòng bước ra ngoài, lấy ra một cái thẻ giống như thẻ mở cửa phòng, cắm vào bên cạnh cửa phòng, tiếng rắc rắc vừa vang lên, cửa phòng mở ra, Hòa lách người đi vào, đóng cửa phòng lại. Thực hiện liên tục lưu loạt tất cả các động tác, không nhiều không ít vừa vặn mười giây.

Khoảnh khắc Hòa đi qua cửa để vào phòng, camera giám sát trên hành lang bắt đầu khôi phục lại bình thường. Mai đi bộ trở về phòng.

Hòa bước vào căn phòng mà Mộc Vân Phong đã ở, mắt đảo qua bài trí của căn phòng, trong phòng tất cả đều như trước, giường, chăn xếp thật chỉnh tề, có thể nói căn bản là không có mở ra. Lúc ánh mắt của cô đảo qua trên tủ đầu giường, một cái túi nhỏ màu trắng lọt vào tầm mắt của cô, làm cho trái tim cô vui mừng.

Bước lên mấy bước, đi tới đầu giường, cầm cái túi trên tay, nhẹ nhàng mở ra. Bên trong ngoại trừ một chút đồ dùng để hóa trang, thì cũng không có gì cả. Hòa đổ toàn bộ đồ trong túi ra, hoàn toàn không có tai nghe không dây.

Điều này làm cho trong lòng cô bắt đầu nhói lên. Tai nghe không dây không có ở trong phòng, nhưng lúc gọi Mộc Vân Phong lại không có trả lời lại. Điều này chứng tỏ Mộc Vân Phong đã xảy ra chuyện, nhưng cuối cùng đã xảy ra chuyện gì chứ?

Hòa vừa nghĩ, vừa đẩy cửa sổ của căn phòng ra, trên bệ cửa sổ có mấy vết rạch rõ ràng làm cho cô chú ý. Lăn theo dấu vết, ánh mắt Hòa chuyển tới trên một cái cây to, sau đó bước ra xa nhìn lại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Hành Tung Bại Lộ (Ba)

Editor: Thoa Xù

Khi mấy chữ to mạ vàng Nhà trưng bày triển lãm Hồng Vũ đập vào trong mắt cô, làm cho đồng tử cô rụt lại một chút. Trong lòng lập tức sáng tỏ.

Cô biết Mộc Vân Phong nhất định là nhảy từ cửa sổ này đến cái cây đó, sau đó đi về phía Nhà triển lãm cách đó không xa. Đưa tầm nhìn xem xét hai bên, và cả bệ cửa sổ làm cho mắt Hòa sáng lên, lập tức mở cửa sổ ra, cầm lấy cái túi, thông qua tai nghe không dây bảo Mai mở cửa sổ phòng bên cạnh ra.

Mai vừa mở cửa sổ ra, vừa vận nhìn thấy đầu của Hòa lộ ra, đưa tay kéo Hòa vào. Sau đó vội vàng hỏi: "Phát hiện được gì rồi hả?"

Sắc mặt của Hòa nặng nề lắc đầu một cái, sau đó nghiêng về phía tai nghe không dây nói: "Ngữ, quay trở lại đi."

Một lát sau Ngữ đi vào phòng, ba người ngồi xuống sô-pha, Hòa lấy máy tính xách tay của mình ra, bật máy lên. Nhập thông tin vào, tra ra bản đồ của thành phố B.

Lấy cận hình ảnh Nhà trưng bày triển lãm Hồng Vũ, lần dò theo đường đi của Mộc Vân Phong, từ từ kéo gần lại. Lúc nhìn thấy mấy bức tường xuất hiện trước mắt, chớp mắt mấy cái.

Đây chính là đường cùng mà.

"Đừng nóng vội, kéo ra xa hơn phía sau đi." Mai nhẹ nhàng lên tiếng, cô cũng căng thẳng. Nhưng nghĩ tới Mộc Vân Phong không bị bắt thì chắc hẳn là

phải nhảy từ chỗ vách tường này để ra ngoài.

Mặc dù cô không biết làm sao Mộc Vân Phong làm được, nhưng thực tế nói cho cô biết Mộc Vân Phong nhất định là nhảy từ nơi này đi ra ngoài .

Kéo ra xa hơn, qua khỏi bức tường, trước mặt xuất hiện một con sông lớn. Nhìn thấy con sông này, ba người liếc nhìn nhau, lo âu trong lòng càng lớn.

Bởi vì ba người đều biết Mộc Vân Phong không biết bơi, hơn nữa lại sợ nước. Nếu như nhảy xuống sông, họ không dám nghĩ hậu quả nghiêm trọng đến đâu. Trừ khi là có người cứu cô, bằng không chết là cái chắc.

Nghĩ tới đây, hai tay của Hỏa run rẩy gõ trên bàn phím mấy chữ “Diễn biến sự việc mới nhất tại thành phố B”. Gõ xong mấy chữ đó, ba người như ngừng thở, nhìn chăm chăm vào màn hình đang nhảy lên, chỉ sợ bỏ lỡ một tin tức nào.

Tin tức hiện ra, thời gian chỉ có mấy giây, mà với ba người thì lâu như là trôi qua cả một thế kỷ, ba người họ đều cảm thấy quần áo dính vào trên người mình cảm giác dính dính.

Thời gian mấy giây ở đây, làm cho các cô lo lắng căng thẳng đổ cả mồ hôi lạnh. Cũng may, không có tin tức chết trôi nào, điều này làm cho mấy người các cô hơi yên lòng.

Họ đều nghĩ có lẽ Mộc Vân Phong đã được người khác cứu cũng không chừng, hơn nữa bọn họ nhớ rằng còn có một người đàn ông, nói không chừng người đàn ông kia biết bơi.

Ba người mặc dù ra sức nghĩ về phương diện tốt, nhưng trong lòng lại càng lo lắng. Họ không biết thân phận của người đàn ông kia, không biết đối phương là thù hay là bạn, có làm hại Mộc Vân Phong hay không.

"Không được, mình phải đi tìm lão đại." Hỏa hô một tiếng rồi tắt máy tính xách tay đi, đứng lên rồi bỏ đi.

"Hỏa, bình tĩnh một chút đã." Mai kéo tay Hỏa lại. Bây giờ không phải là lúc kích động, mặc dù Mộc Vân Phong sống chết không rõ, nhưng bây giờ tình hình rối rắm, liệu lĩnh đi ra ngoài tìm kiếm rất dễ dàng bại lộ thân phận. Thành phố B là địa bàn của Hồng bang, bọn họ cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, cứ như thế này, thì chẳng những sẽ làm cho Mộc Vân Phong càng thêm nguy hiểm, nói không chừng mấy người các cô cũng sẽ bị đối phương chú ý tới.

"Hỏa, hay là trước mắt chúng ta bảo Lan phái người đi điều tra tình hình tối hôm qua một chút, xem xem tối hôm qua sông Cẩm Giang có cái gì khác thường không." Ngữ đứng dậy, đôi tay đề lên bả vai của Hỏa, ấn cô ngồi xuống.

Những lúc thế này, bọn họ càng phải bình tĩnh. Nếu như bây giờ họ luống cuống, làm sao bàn bạc chuyện cứu Mộc Vân Phong được đây.

"Được rồi, trước hết để cho Lan đi thăm dò tình hình." Hỏa bị hai người nói như thế, hơi bình tĩnh lại, tỏ vẻ tán thành đối với đề nghị của các cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Hành Tung Bại Lộ (Bốn)

Editor: Thoa Xù

Cầm điện thoại gọi điện cho Lan, sau khi giao phó mọi chuyện xong. Hỏa nhìn Ngữ và Mai hỏi: "Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì đây?"

"Chờ đợi, nhân tiện nghỉ ngơi thôi." Mai nói xong thì ngã xuống giường. Nói thật tối hôm qua mấy người các cô đều không ngủ, để lát nữa có thể hành động tốt hơn. Bọn họ phải nghỉ ngơi dưỡng sức đã.

"Được rồi, nghỉ ngơi thôi." Hỏa nói xong nằm xuống cùng với Ngữ.

.....

Lúc này, sông Cẩm Giang, trên chiếc thuyền chài.

Mộc Vân Phong nằm trên giường lông mi rung động mấy cái, sau đó từ từ mở mắt ra. Trên đầu thuyền đến cảm giác khó chịu, muốn đưa tay xoa bóp cái đầu đang đau nhức. Nhưng vừa động dậy thì phát hiện tay của mình đang bị người khác nắm lại, làm cho tâm cô hơi kinh hãi, phản xạ mãnh liệt kéo lại. Tay không rút ra được, lại làm cho Phượng Như Ảnh tỉnh lại.

Phượng Như Ảnh mở đôi mắt lờ mờ buồn ngủ lên, liếc thấy Mộc Vân Phong đang kinh ngạc nhìn vào tay mình nói: "Cô đã tỉnh rồi à?" Vừa mới ngồi thẳng người lên, tám tám từ trên người rót xuống, lộ ra phần thân trên trần truồng.

"Anh?" Mộc Vân Phong đưa tay chỉ vào Phượng Như Ảnh nói không ra lời, cô nhất thời không kịp phản ứng tại sao mình và Phượng Như Ảnh ở chung

một chỗ.

"Tôi làm sao vậy?" Phụng Như Ảnh không hiểu nhìn Mộc Văn Phong, tưởng rằng trên người mình có cái gì đó không ổn, cúi đầu kiểm tra cẩn thận thân thể của mình.

Trong lúc đó thì một tiếng "A", từ trong miệng Mộc Văn Phong truyền ra. Lúc này cô mới phát hiện ra mình đang chỉ vào cánh tay trần của Phụng Như Ảnh, theo cánh tay nhìn lại trên người mình, nhìn thấy cơ thể trần truồng của mình, nhất thời kêu lên sợ hãi.

Cô không hiểu tình huống bây giờ là thế nào, tại sao thân thể của Phụng Như Ảnh lại trần trụi, mà chính bản thân cô rõ ràng cũng không mặc quần áo. Cô nam quả nữ thân thể trần trụi lại đang ở cùng nhau.

Mộc Văn Phong không dám nghĩ tiếp, cũng không mong muốn nhớ lại. Chỉ có thể trừng đôi mắt giận dữ rồi hỏi Phụng Như Ảnh: "Nói, anh đã làm gì với tôi?"

"Cô nghĩ tôi đã làm gì với cô?" Phụng Như Ảnh nhìn thấy đôi mắt của Mộc Văn Phong giận dữ muốn bốc lửa, tâm tình hiếm khi tốt như vậy khỏe môi nhẹ nhếch lên.

Anh cũng không quên tình cảnh ngày đó cô nàng xinh đẹp này đã đùa giỡn Ảnh Băng, vậy mà lần gặp gỡ này lại là hình ảnh cô gái cương trực trong sáng làm cho anh cảm thấy đặc biệt thích thú.

Trong mắt anh, Mộc Văn Phong hẳn không phải là một người bảo thủ, vậy mà lần gặp gỡ này lại là đáng về muốn giết chết anh. Hơn nữa mặc dù tối hôm qua anh giờ trò với cô, vừa sờ lại vừa ôm, nhưng thực chất là không có hành động.

"Anh khôn kiếp, tôi muốn giết chết anh." Mộc Văn Phong vừa nhìn thấy Phụng Như Ảnh cười, lửa giận từ từ bốc lên, không thể nào dừng lại được. Cô đột nhiên đứng phắt dậy, đưa tay tấn công về phía Phụng Như Ảnh.

"Cô xác định cái đáng về này của cô là muốn giết tôi, chứ không phải là muốn quyến rũ tôi sao?" Khóe miệng của Phụng Như Ảnh chứa đựng một nụ cười trêu chọc, nhìn thấy Mộc Văn Phong bởi vì quá tức giận mà quên mất rằng cô đang không mặc quần áo mà xông về phía mình, có lòng tốt nhắc nhở cô.

"A, khôn kiếp, xoay người sang chỗ khác đi." Bị Phụng Như Ảnh nhắc nhở, Mộc Văn Phong cúi đầu nhìn lại trên người mình. Vừa nhìn lại thì ngay cả tâm cũng muốn chết đi, làm sao cô lại quên mất mình không có mặc quần áo, hiện tại thân thể trần truồng, cái gì cũng phơi bày trước mặt của Phụng Như Ảnh.

Giờ khắc này, cô vừa xấu hổ vừa giận. Mặc dù lúc bình thường cô thích đùa giỡn mấy anh trai đẹp, cơ bản không đụng đến tình huống này, ha ha đầu hủ của trai đẹp mà thôi, nhưng thật sự cùng một người đàn ông trần truồng đôi mắt như vậy là chuyện chưa từng có.

Nhưng bây giờ, thân thể của cô lại bị tên đàn ông chết tiệt Phụng Như Ảnh này thấy sạch sẽ rồi, làm cho cô hận không thể móc mắt của anh ta xuống nhắm rượu.

"Ha ha, quần áo ở đầu giường kìa." Phụng Như Ảnh nhìn thấy ánh mắt giết người của Mộc Văn Phong, cười lớn rồi bước ra khỏi gian phòng, cũng tốt bụng nói cho Mộc Văn Phong biết quần áo ở đâu.

Chương 67: Hành tung bại lộ (Năm)

"Cút." Mộc Văn Phong nổi giận gầm lên một tiếng, quay đầu nhìn về phía đầu giường, nơi đó đúng là có một bộ quần áo, nhưng nhìn qua cũng biết không phải của cô.

Lúc này, đầu óc Mộc Văn Phong bắt đầu thanh tỉnh từ từ, bắt đầu lần theo ý nghĩ của mình. Từ tối hôm qua ăn trộm ngọc bội đến lúc bị đuổi theo, cuối cùng nhảy xuống sông cùng với Phụng Như Ảnh, rồi đến nụ hôn nồng nhiệt trong nước, từ từ mất bắt đầu đỏ lên.

Trong lòng âm thầm nguyên rủa Phụng Như Ảnh đã lợi dụng mình, âm thầm thề rằng, đợi cô lấy lại được ngọc bội sau đó nhất định phải giết chết cái tên đàn ông đã chiếm chiếm tiện nghi của mình.

Phụng Như Ảnh ra khỏi gian phòng, thì nhìn thấy người đàn ông trung niên đang bận rộn chuẩn bị bữa ăn sáng. Thấy Phụng Như Ảnh đến, nhiệt tình chào hỏi: "Môn chủ, chào buổi sáng."

Nghe được cách xưng hô của người đàn ông trung niên, đôi mắt của Phụng Như Ảnh lóe lên, lấy lại bình tĩnh. Bước vào phòng tắm, thay quần áo xong đi ra ngoài, người đàn ông trung niên đã dọn bữa ăn sáng lên bàn.

"Môn chủ, ngài Ảnh Phong nói rằng ngài ấy dự định sẽ tới lúc mười giờ sáng." Người đàn ông trung niên vừa nhìn thấy Phụng Như Ảnh ngồi xuống, thì cung kính tiến lên báo cáo tin tức ông ta nhận được.

Sáng sớm hôm nay, ông thu được tin tức trên bờ, làm cho ông phải phục vụ Môn chủ thật tốt, chờ đợi bọn người của Ảnh Phong tiếp ứng. Điều này làm cho ông vui mừng biết bao nhiêu, đây vẫn là lần đầu tiên ông tiếp xúc với Môn chủ của mình ở khoảng cách gần như vậy. Trước kia ông gia nhập tổ chức chỉ nghe nói qua Phụng Như Ảnh, tràn đầy sùng bái đối với người này.

Bây giờ lại tiếp xúc ở khoảng cách gần, làm cho tâm tình của ông cực kỳ kích động.

"Ông tên là gì?" Phụng Như Ảnh nhàn nhạt hỏi, anh không bắt ngờ chút nào khi Ảnh Phong biết hành tung của mình. Nếu như thuộc hạ của anh ngay cả điều này cũng không biết được, thì có thể trực tiếp rời khỏi Ảnh môn rồi.

"Tôi tên là A Đại." Người đàn ông trung niên trả lời.

"A Đại, bên ngoài có tin tức gì không?" Phụng Như Ảnh nhàn nhạt hỏi, đôi mắt lại nhìn về phía gian phòng, thầm nghĩ, sao cô nàng kia còn chưa ra.

"Không nghe thấy tin tức gì." A Đại cung kính trả lời.

Một tiếng kết vang lên, cửa phòng mở ra, Mộc Vân Phong bước đôi chân trần đi ra. Tóc của cô bù xù, khuôn mặt tỉnh tể mang theo vẻ nhàn nhạt lười biếng, làm cho cả người cô nhìn qua trông vô cùng mê hoặc.

Trong nháy mắt A Đại thất thần, đến khi Phụng Như Ảnh ho một tiếng, ông ta mới hồi phục tinh thần lại, nói: "Cô gái, mời ngồi."

"Phòng rửa mặt ở đâu?" Mộc Vân Phong nhàn nhạt hỏi, gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng. Khi cô lướt mắt qua Phụng Như Ảnh, sát khí chợt lóe lên.

"Ồ bên kia." A Đại vốn là muốn dắt Mộc Vân Phong đi qua, thế nhưng vừa nghĩ tới ánh mắt đờ đờ sát khí của Phụng Như Ảnh tối hôm qua, đi được một bước lại dừng lại, chỉ tay về hướng phòng tắm.

"Cám ơn." Mộc Vân Phong thản nhiên nói, không nhìn đến ánh mắt của Phụng Như Ảnh đang chăm chú trên người mình. Đôi chân trần chậm rãi bước đi, để lại cho Phụng Như Ảnh một bóng lưng phong tình vạn chủng.

"A Đại." Bên ngoài thuyền chài truyền tới một tiếng kêu.

A Đại còn chưa đáp lại, không chờ ông đi ra ngoài, cửa khoang thuyền đột nhiên tối lại, người ở bên ngoài đã chui vào. Đó là một người đàn ông trẻ tuổi hơn so với A Đại, đi vào khoang thuyền thì nhìn thấy Phụng Như Ảnh cả người lạnh lùng đang ngồi đó, sững sờ một chút.

Sau đó, cười với A Đại hỏi: "A Đại, anh có khách à."

"Đúng, đúng, anh ấy là một người bạn, vừa từ trên bờ đến." A Đại đưa ánh mắt qua người Phụng Như Ảnh, lập tức giải thích.

Nghe thấy A Đại giải thích, ánh mắt của người mới đến lóe lên, mắt dừng lại trên mặt của Phụng Như Ảnh ba giây, sau đó cười với A Đại lần nữa rồi nói: "Anh đang có bạn đến chơi, vậy hôm khác tôi lại đến."

Nói xong vội vã rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Truy Đuổi Trên Sông (1)

Editor: Thoa Xù

"Không ngồi một lát sao?" Đưa ánh mắt áy náy nhìn Phụng Như Ảnh, A Đại vừa nói, vừa đưa người đàn ông đi ra ngoài. Lúc này ông không nghĩ tới, bạn chài cả A Xương sẽ đến.

Bọn họ qua lại không nhiều lắm, gặp mặt nhiều nhất đơn giản chỉ là cái gật đầu nhẹ, nhưng ông không nghĩ rằng hôm nay A Xương vậy mà lại lên thuyền chài của ông.

"Không, tôi còn có chuyện." Người mới tới nhanh chóng rời khỏi thuyền của A Đại, nhẹ nhàng nhảy một cái vào trong chiếc thuyền nhỏ của mình.

Phụng Như Ảnh nhìn bóng lưng của người mới tới vừa rời đi, trong mắt lóe lên sự lạnh lẽo, quay đầu nhìn về phía phòng tắm nói: "Cô gái, đã xong chưa vậy?"

Bên trong Mộc Vân Phong nghe được tiếng của Phụng Như Ảnh, không thèm quan tâm đến cứ tiếp tục việc rửa mặt của mình.

"Cô gái, không muốn bị bắt thì tốc độ nhanh lên một chút." Phụng Như Ảnh thản nhiên nói. Anh nhìn người luôn chính xác, cái người vừa mới đến tìm A Đại kia tuyệt đối có vấn đề.

Mặc dù biểu hiện của anh ta rất điềm tĩnh, cũng ra vẻ như là lần đầu gặp mặt đưa ánh mắt tò mò dừng lại trên người của anh mấy giây, nhưng trực giác nói cho Phụng Như Ảnh biết người này không đơn giản.

Ít nhất anh ta hẳn là đã gặp qua anh, hoặc là đã gặp qua ảnh chụp của anh. Mặc dù chỉ là một cái đối mặt, nhưng vẻ kinh ngạc của người mới tới kia không qua được ánh mắt của anh.

"Môn chủ?" Thấy Phụng Như Ảnh đứng lên, dáng vẻ chuẩn bị rời đi, mới vừa tiến A Xương vào tới nên A Đại có chút khó hiểu.

Ông không hiểu, vừa rồi Môn chủ có nói ở lại trên thuyền chờ ngài Ảnh Phong, vì sao đột nhiên muốn đi. Chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra?

"Ông nghĩ cách đưa chúng tôi rời đi." Phụng Như Ảnh lạnh lùng phản phó. Chỗ này tuyệt đối không thể nán lại, nếu như nán lại nữa, có khả năng sẽ rơi vào tay Hồng bang.

Nghe được phản phó của Phụng Như Ảnh, A Đại không hỏi lại nguyên nhân nữa, khom người đi ra ngoài làm việc Phụng Như Ảnh đã bảo. Ra khỏi khoang thuyền, A Đại liếc nhìn thuyền của A Xương đang lái hết công suất rời đi. Nhưng ông cũng không suy nghĩ nhiều, cúi đầu khởi động thuyền của mình.

Rầm rầm rầm, động cơ vang lên mấy tiếng, thuyền nhỏ bắt đầu di chuyển một cách chậm rãi.

Mộc Vân Phong đi ra, thấy vẻ mặt nặng nề của Phụng Như Ảnh hỏi: "Người vừa rồi có vấn đề sao?"

Phụng Như Ảnh ngẩng đầu mắt nhìn Mộc Vân Phong, gạt đầu một cái, sau đó nói với cô: "Lên tới bờ, chúng ta chia nhau đi."

"Được." Mộc Vân Phong không hề nghĩ ngợi lập tức lên tiếng. Phụng Như Ảnh vừa nghe Mộc Vân Phong trả lời sáng khoái như vậy, trong lòng có chút không vui. Thầm nghĩ: cô gái này sao lại không muốn gặp mình như vậy, dù sao thì mình cũng là một mỹ nam ngọc thụ lâm phong mà. Con gái không phải đều yêu thích cái đẹp sao, tại sao mình lại không có sức hấp dẫn đối với cô gái trước mắt này như vậy, cô ấy muốn tách khỏi mình như vậy sao?

"Có điều, vật đó mỗi người một nửa." Trong lúc Phụng Như Ảnh đang suy nghĩ lung tung, Mộc Vân Phong chuyển đề tài, làm cho anh không kịp phản ứng lập tức hỏi: "Là cái gì vậy?"

"Anh bớt giả bộ đi, ngọc bội mỗi người một nửa." Mộc Vân Phong nhìn thấy dáng vẻ không hiểu chuyện gì của Phụng Như Ảnh, nghĩ là anh ta muốn độc chiếm ngọc bội một mình, trong lòng bốc hỏa.

"Không được." Phụng Như Ảnh cự tuyệt một tiếng. Ban đầu anh đã nghĩ kỹ ngọc bội mỗi người một khối, nhưng vừa rồi Mộc Vân Phong đồng ý tách ra thật sáng khoái, khiến Phụng Như Ảnh rất là khó chịu, anh quyết định không cho Mộc Vân Phong ngọc bội kia, như vậy mới có thể làm cho cô nhớ đến.

"Tại sao không được?" Mộc Vân Phong nổi nóng, nhìn Phụng Như Ảnh găm giọng. Lần này cô thật sự là xui xẻo lớn rồi, không chỉ bị cái tên đàn ông chết tiệt này cướp đoạt ngọc bội, mà bản thân còn bị hắn xem sạch sẽ rồi.

Vừa rồi lúc Mộc Vân Phong rửa mặt, đột nhiên nghĩ đến là ai giúp cô cởi quần áo. Trên chiếc thuyền nhỏ này rõ ràng không có phụ nữ, chỉ có hai người đàn ông này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Truy Đuổi Trên Sông (2)

Vừa thấy dáng vẻ cung kính của người đàn ông trung niên kia đối với Phụng Như Ảnh, cũng biết là ông ta không thể nào giúp mình cởi quần áo. Như vậy trừ người đàn ông kia cũng chỉ còn lại Phụng Như Ảnh.

Vừa nghĩ tới Phụng Như Ảnh không chỉ giúp mình cởi quần áo, thậm chí còn tắm rửa, trong lòng Mộc Vân Phong lập tức hỗn loạn đủ thứ mùi vị cảm xúc, không biết là mùi vị gì nữa.

Bản thân mình chịu một thiệt thòi lớn như vậy, nhưng tên đàn ông chết tiệt này lại chế giễu, ngay cả ngọc bội cũng không muốn chia cho mình một khối, thật là làm cho cô tức chết mà.

"Không tại sao hết." Phụng Như Ảnh nhìn Mộc Vân Phong giận đến xanh mặt, lại cố sức đè nén lửa giận của mình không cho biểu lộ ra mặt, lạnh lùng nói. Nhưng trong lòng đã sớm cười nghiêng ngả. Không biết là vì sao, anh chính là thích nhìn bộ dạng tức giận của Mộc Vân Phong.

"Anh, khôn kiếp." Mộc Vân Phong găm nhẹ, nắm tay nhỏ nắm lại rồi buông, buông rồi lại nắm. Nếu như không phải là ở trên thuyền, nếu như không phải là cô sợ nước, cô sẽ nhất định phải đánh cho Phụng Như Ảnh răng rơi đầy đất.

"Đừng quên, mạng của cô là do tên khôn kiếp tôi đây cứu đó." Nghe được Mộc Vân Phong chửi mình, Phụng Như Ảnh không chỉ không tức giận, ngược lại còn cười nhạt lên.

“Hừ.” Mộc Vân Phong nghe được lời nói của Phụng Như Ảnh, đột nhiên nhớ tới nụ hôn tối hôm qua, sắc mặt hơi ửng hồng, mũi khẽ hừ một cái, đi ra khỏi khoang thuyền.

Cô phải đi ra ngoài hóng mát một chút. Nếu như cứ tiếp tục ở lại đây nói thêm nữa, cô nhất định sẽ không nhịn được mà đánh nhau với tên đàn ông này.

Ra khỏi khoang thuyền, gió sông thổi qua mặt, khiến cho tâm tình của Mộc Vân Phong khá hơn nhiều. Ánh mắt nhìn lướt qua thuyền bè đi lại trên sông, đột nhiên nghĩ đến cái người mới vừa đến kia, vì vậy đứng bên cạnh động cơ (của chiếc thuyền) nhìn A Đại hỏi: “Cái người mới vừa vào là bạn của ông à?”

“Cô nói A Xương hả, chúng tôi chỉ là biết nhau thôi, bình thường cũng rất ít tiếp xúc, hôm nay không biết tại sao anh ta lại lên trên thuyền của tôi.” A Đại nghe Mộc Vân Phong hỏi, chậm rãi trả lời.

Nghe A Đại nói, ánh mắt của Mộc Vân Phong chợt lóe, đảo mắt qua mấy chiếc thuyền nhỏ xung quanh, không thấy chiếc thuyền chài khác, vì vậy tùy ý hỏi: “Sao lại không nhìn thấy thuyền của anh ta?” “A, cô nói thuyền của A Xương hả?” A Đại đứng dậy, nhìn trên mặt sông, chỉ vào một chiếc thuyền nhỏ ở đằng xa rồi nói: “Này, thấy không, chiếc thuyền nhỏ ở gần thuyền lớn kia chính là của A Xương.”

Theo hướng ngón tay của A Đại chỉ, Mộc Vân Phong đưa ánh mắt lên trên chiếc thuyền lớn kia. Thân thuyền cao lớn, bên ngoài rất mới, mới nhìn giống như tàu chở khách, nhưng lại dừng bất động giữa sông.

Mộc Vân Phong nhìn một hồi, nhìn chiếc thuyền nhỏ của A Xương gần áp sát lại chiếc thuyền lớn, thấy một người đàn ông từ trên thuyền nhỏ bước lên thuyền lớn. Vì vậy hỏi A Đại: “Đó là tàu chở khách à, sao lại dừng ở giữa sông không đi chứ?”

“A, không phải, đó là du thuyền tư nhân của tập đoàn Hồng thị, thường dừng ở giữa sông.” A Đại nghe Mộc Vân Phong hỏi, liếc nhìn chiếc thuyền lớn, nhìn cô giải thích. Không khó nghe ra trong giọng nói có vẻ hàm hồ.

“Hồng thị? Hồng bang?” Mộc Vân Phong lẩm bẩm suy nghĩ mấy chữ. Đột nhiên mặt lập tức biến sắc, ngẩng đầu nhìn thấy con thuyền đã đi xa, ánh mắt sắc bén.

Trong lòng thầm kêu một tiếng không tốt, cái người bạn của A Đại gọi là A Xương dĩ nhiên là tai mắt của Hồng bang.

Chết tiệt, Mộc Vân Phong khẽ rủa ra tiếng. Quay đầu lại nói với A Đại: “Tăng công suất, chúng ta phải mau chóng cập bờ.”

Du thuyền tư nhân của Hồng thị.

A Xương cập sát thuyền nhỏ của mình gần du thuyền, buộc sợi dây vào phía sau du thuyền, hai tay nắm lấy tay vịn trên du thuyền. Trong đại sảnh của du thuyền, hai người đang đánh golf.

“Lão đại, anh thật lợi hại, lại vào rồi.” Một người đàn ông đưa lưng về phía cửa cười nói, vừa chỉnh gậy golf trên tay mình đánh về phía lỗ màu xanh số 3.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Truy Đuổi Trên Sông (3)

“Kỹ thuật bóng của cậu gần đây tiến bộ không ít.” Người đàn ông phía sân đối diện, cười khẽ một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông đang đánh golf.

Người này, chính là Đương gia của Hồng thị, Hồng Bưu. Anh ta đã lên trên du thuyền này từ tối hôm qua, vẫn chưa xuống. Mặc dù tối hôm qua không tìm được bọn Phụng Như Ảnh, nhưng anh ta trước sau tin rằng đối phương nhất định còn ở lại trên sông Cẩm Giang này.

Vì vậy, sáng sớm hôm nay, đã cho Hồng Thanh phái thuộc hạ đi thăm dò xem tối hôm qua trên sông Cẩm Giang thuyền của ai có vẻ khác thường. Sau khi nghe ngóng thăm dò bên dưới, vừa lúc đã hỏi tới A Xương.

Lại nói thật là trùng hợp, tối hôm qua thuyền của A Xương đang ở phía sau thuyền của A Đại. Nửa đêm trong thuyền của A Đại truyền ra ánh đèn, nên bị anh ta phát hiện.

A Xương coi như là người thông minh, sáng sớm hôm nay người của Hồng thị tới thăm dò, anh ta không có hấp tấp kể chuyện đã phát hiện tối hôm qua cho người thăm dò tin tức. Mà tự mình đi lên thuyền của A Đại một chuyến, lúc anh thấy Phụng Như Ảnh ở bên trong, ngay lập tức biết Phụng Như Ảnh chính là người mà Hồng thị muốn tìm.

Nghĩ đến Hồng thị tiền tài thì nhiều nhưng khí chất thô thiển (Ở đây là “Tài đại khí thô”: đại khái hiểu là A Xương biết Hồng thị có nhiều tiền nhưng lại sợ bối cảnh hắc đạo phía sau.), nghĩ đến lời nói của người tới tìm người: cung cấp manh mối được thưởng một vạn.

A Xương hoan hỉ phần chấn ra khỏi chiếc thuyền nhỏ của mình bước lên trên du thuyền của Hồng thị. Nói rõ mục đích đến, chờ người ở bên trong gọi vào gặp mặt.

Chỉ trong chốc lát, người mới vừa đi vào thông báo, đã đi ra. Nói với A Xương: “Vào đi.”

Trong sảnh, Hồng Bưu và Hồng Thanh đã ngừng chơi golf từ lâu, Hồng Bưu ngồi trên ghế sofa, Hồng Thanh đứng ở một bên. Thấy A Xương đi vào, Hồng Thanh hỏi: “Cậu phát hiện ra hành tung của hai người kia.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” A Xương liếc nhìn Hồng Bưu ngồi trên ghế sofa, lại nhìn đến Hồng Thanh một thân nghiêm túc, cúi đầu xuống, cơ thể hơi run rẩy.

Anh ta đang sợ. Đối mặt với khí thế bức người thế này, làm cho anh ta bất giác nghĩ đến người đàn ông ở trên thuyền A Đại mới vừa rồi. Mặc dù khí thế của hai người không quá giống nhau, nhưng đều làm cho anh ta khiếp sợ, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

A Xương anh tuy chỉ là dân đánh cá nhỏ bé, trên sông Cẩm Giang này cũng coi như là một nhân vật xu nịnh xung quanh, lúc này đối mặt với Hồng Bưu, thì anh ta đúng là một hạt bụi nhỏ nhỏ.

Vẫn là, Hồng Bưu này là ai, đương gia của tập đoàn Hồng thị, khí thế vốn mạnh mẽ, hơn nữa anh ta xen lẫn với hắc đạo, cả người tỏa ra khí thế giết chóc, rất ít người không sợ anh ta. Đừng nói là lần đầu tiên A Xương thấy được Hồng Bưu, ngay cả Hồng Thanh đi theo thân cận lâu năm và hiểu rõ anh ta, có đôi khi cũng sợ sự trầm mặc không nói của Hồng Bưu.

“Nói đi, cậu phát hiện thế nào.” Hồng Thanh liếc nhìn A Xương đang khiếp sợ, tiếp tục hỏi. Hồng Thanh nhớ rất rõ ràng, buổi sáng tự mình đi qua thuyền của A Xương thăm dò, nhưng khi đó anh ta ngoại trừ nói không nhìn thấy, không nói thêm một chữ.

Lúc này, mới chưa tới một tiếng đồng hồ, lại đột nhiên chạy đến đây báo cáo đã phát hiện hành tung của người kia, điều này khiến cho Hồng Thanh sao có thể dễ dàng tin anh ta.

Nghe Hồng Thanh hỏi, A Xương hơi thẳng người, ngẩng đầu nhìn anh ta một cái. Thấy vẻ mặt của Hồng Thanh này và Hồng Bưu giống nhau y hệt thì cúi đầu xuống lần nữa, kể rõ đầu đuôi chuyện vừa xảy ra.

“Cậu nói đều là sự thật à?” Hồng Thanh thân nhiên hỏi, trong giọng nói không nghe ra cảm xúc gì, nhưng chính cái kiểu hỏi bình thản này, khiến cho A Xương càng thêm sợ hãi. Bây giờ anh ta đã sớm không còn thái độ đặc ý như lúc đến, một lòng thăm nghĩ rồi khỏi chỗ này nhanh lên một chút, rời khỏi tầm mắt hai người này.

Anh ta không biết nếu mình tiếp tục nán lại có thể bị khiếp sợ đến mức ngay cả hơi sức để đứng vững cũng không có hay không.

Giờ phút này, anh ta hối hận bản thân vì phần thưởng nên đi lên con thuyền này, bây giờ anh ta cũng hoàn toàn hiểu, hai người đàn ông trước mặt này mình không thể chọc đến.

“Đúng vậy.” A Xương cúi đầu đáp lời, hai tay xoắn vạt áo, không biết làm sao cho phải.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Truy Đuổi Trên Sông (4)

Editor: Thoa Xù

Đại sảnh trầm mặc trong phút chốc. Sự trầm lặng này càng giống như một khối đá lớn đè ở trong lòng A Xương, làm cho anh ta không thở nổi, mồ hôi tuôn rơi như mưa, ướt đầm quần áo của anh ta. Anh ta không biết mình nán lại chờ cái gì, anh không biết hai người trước mặt có tin tưởng lời nói của anh hay không.

Một lúc lâu sau, lâu đến lúc A Xương nghi ngờ rằng hai người này sẽ không nói chuyện, thì Hồng Bưu lên tiếng. Chỉ có mấy chữ “Cậu đi xem một chút đi”, làm cho A Xương thở phào một cái giống như là được đại xá.

“Vâng.” Hồng Thanh cung kính đáp lời, sau đó xoay người nói với A Xương: “Đi thôi.”

Hồng Thanh rời khỏi đại sảnh, bảo A Xương quay về thuyền chài của anh ta trước, rồi tự mình đi sắp xếp thủ hạ.

A Xương đứng ở trên thuyền, lẳng lặng chờ Hồng Thanh đi trước. Mới đợi một lúc, đã nhìn thấy từ phía sau chiếc thuyền lớn từng chiếc ca nô chạy ra ngoài, vây thuyền của A Xương vào giữa.

A Xương liếc mắt nhìn những chiếc ca nô này, không khỏi chặc lưỡi hít hà. Thăm nghĩ, Hồng thị này thật đúng là không phải giàu có bình thường, chưa nói đến chiếc du thuyền neo lại trên sông Cẩm Giang quanh năm, ngay cả mấy chiếc ca nô này, cộng lại cũng phải hơn một ngàn vạn.

“Lại đây.” A Xương đang tham lam ngắm nhìn mấy chiếc ca nô vây quanh chiếc thuyền nhỏ của mình thì tiếng của Hồng Thanh vang lên sau lưng anh ta.

A Xương xoay người, thấy Hồng Thanh nhìn mình chằm chằm thì hơi khó hiểu, nhất thời không hiểu được.

“Tôi gọi cậu lại đây, không nghe thấy sao?” Hồng Thanh hơi lớn tiếng một chút, không biết vì sao khi thấy vẻ tham lam trong đôi mắt A Xương làm cho anh rất là không vui.

“À.” Bị Hồng Thanh nhẹ gần giọng như vậy, lúc này A Xương mới phục hồi tinh thần lại, thì ra là gọi mình. Nhưng nghĩ nếu như mình và bọn họ ngồi ca nô cùng nhau, vậy thì thuyền nhỏ của mình làm sao bây giờ?

Thấy đáng vẻ do dự này của A Xương, Hồng Thanh liếc mắt một cái cũng biết anh ta nghĩ cái gì, vì vậy hơi giễu cợt nói: “Yên tâm đi, cái loại rách rưới này (ý nói chiếc thuyền) của cậu để lại chỗ này, cũng không ai đụng tới.”

Bị Hồng Thanh nói trúng tâm tư, mặt A Xương hơi đỏ lên, lúc này mới nhảy vào trong ca nô của Hồng Thanh.

“Phương hướng.” thấy A Xương nhảy vào, Hồng Thanh cũng không để trễ nãi nữa, mở miệng hỏi.

“Này, bên kia, cái thuyền đang chạy về phía bờ kia.” Nghe Hồng Thanh hỏi, A Xương thức thời chỉ tay về phía trước. Cũng may, lúc anh ta đang chờ bọn người của Hồng Thanh, đã trông chừng qua, thấy thuyền của A Đại đang chạy về phía bờ.

“Xuất phát.” Hồng Thanh ra lệnh, tám chiếc ca nô đồng loạt khởi động, tiếng nổ ầm ầm truyền ra xa, truyền vào tai của bọn Mộc Vân Phong.

Mộc Vân Phong vẫn đứng ở trên boong thuyền, gió sông thổi quần áo của cô bay phấp phật, thổi tung bay mái tóc của cô. Đứng đón gió, Mộc Vân Phong nhìn về hướng âm thanh phát ra, nhìn phía xa từng trận bọt nước bắn lên tung tóe, đôi mắt thâm trầm.

Nhìn chằm chằm vào mấy chiếc ca nô đang mau chóng đuổi theo đến mất hồn, không biết đang suy nghĩ đến cái gì.

Lúc này, nghe được tiếng động Phụng Như Ảnh từ trong khoang thuyền bước ra ngoài, nhìn theo hướng phát ra âm thanh rồi cười nói: “Năng lực đúng là kém thật, vậy mà phải nhiều ca nô như thế để truy đuổi chúng ta.”

“Giờ là lúc nào rồi, anh còn có lòng dạ ở đây đánh giá nữa. Hay là suy nghĩ xem làm thế nào để thoát thân thì thực tế hơn.” Lời của Phụng Như Ảnh vừa dứt, thì tiếng của Mộc Vân Phong lạnh lùng vang lên. Lúc này, bọn họ còn cách bờ ít nhất mấy cây số nữa, theo tốc độ di chuyển hiện tại của chiếc thuyền nhỏ, không tới nửa giờ nữa đối phương nhất định sẽ đuổi theo tới nơi.

“Gấp cái gì, muốn đuổi kịp chúng ta hả, cũng phải có bản lĩnh à.” Nghe giọng điệu sốt ruột đó của Mộc Vân Phong, Phụng Như Ảnh nhẹ nhàng nói.

Nói thật, anh thật sự không thèm để mắt đến mấy chiếc ca nô phía sau, bây giờ mặc dù tốc độ của chiếc thuyền nhỏ có hơi chậm, đó là bởi vì người lái thuyền không phải là anh, nếu như đổi lại là anh lái thuyền. Hừ, muốn đuổi kịp bọn họ à, không có cửa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Truy Đuổi Trên Sông (5)

Không phải là Phụng Như Ảnh kiêu ngạo, mà quả thật là anh có năng lực như thế.

Đúng là Phụng Như Ảnh có loại năng lực này, nhưng Mộc Vân Phong lại không biết, cho nên vừa nghe Phụng Như Ảnh nói xong, thì cười ha hả lên. Mang theo vẻ giễu cợt nhàn nhạt.

Mộc Vân Phong vừa cười, vừa nhìn Phụng Như Ảnh, nhìn thấy anh cũng không tức giận vì sự cười nhạo của mình, ngược lại vẻ mặt đầy ý cười nhìn mình, thấy vậy Mộc Vân Phong không hiểu ra sao hết, nên hỏi: “Không phải là anh sẽ đứng chờ mấy người đó đuổi theo như vậy chứ?”

“Cô cảm thấy có khả năng sao?” Phụng Như Ảnh cười lạnh một tiếng, khí thế trên người đột nhiên thay đổi, tự tin ngang nhiên đi về phía buồm lái của A Đại. Vừa đi vừa nói với Mộc Vân Phong: “Đến đây đi, xem xem tôi chơi chết đám người kia như thế nào.”

Nhìn bộ dáng đầy tự tin của Phụng Như Ảnh, Mộc Vân Phong không nói gì, cứ trầm lặng đi theo phía sau anh như vậy, theo anh đi về hướng buồm lái.

Mộc Vân Phong phán xét bất cứ chuyện gì, đều dựa vào sự thật. Bây giờ, cô cũng muốn xem về tự tin của Phụng Như Ảnh là từ đâu ra, xem anh làm như thế nào để cho đối phương không đuổi theo được.

Chỉ là Mộc Vân Phong vẫn duy trì thái độ đối với kiểu tự tin này của Phụng Như Ảnh. Mặc dù cô không nhìn rõ ca nô đuổi theo phía sau bọn họ có bao nhiêu chiếc, tuy rằng cô không hiểu rõ về thuyền bè, nhưng kiến thức thông thường vẫn biết một chút, cô biết tốc độ của ca nô tuyệt đối nhanh hơn so với thuyền chài.

“A Đại, kiểm tra lượng dầu xem còn bao nhiêu?” Phụng Như Ảnh vừa vào buồng lái lập tức phân phó với A Đại. Thuyền này anh có điều khiển qua, tốc độ không là vấn đề, dầu mới chính là mấu chốt.

Coi như kỹ thuật của mình có tốt đi nữa, nếu như lát nữa lượng dầu không đủ thì cũng là uổng công.

“Môn chủ yên tâm, dầu tuyệt đối đủ cho chúng ta chạy ba ngày ba đêm trên con sông này.” A Đại vừa nghe Phụng Như Ảnh hỏi, không cần liếc mắt xem lượng dầu lập tức trực tiếp trả lời.

Mặc dù chiếc thuyền này của ông thoát nhìn giống như thuyền chài, nhưng bên trong lại có Càn Khôn (ở đây ý chỉ có phòng ngừa chuẩn bị đầy đủ), vì để ngừa bất trắc, ông đã chuẩn bị đầy đủ dầu. “Vậy thì tốt, ông ra phía sau đi.” Phụng Như Ảnh vung tay lên bảo A Đại lui xuống, chính mình đứng ở vị trí lái. Mộc Vân Phong theo anh bước vào thì thấy bộ dáng Phụng Như Ảnh đang điều khiển cần lái, ánh mắt lóe lên, ung dung thản nhiên tựa vào trên cửa nhìn anh.

Thấy Phụng Như Ảnh tùy ý điều chỉnh mấy cái công tắc, cảm thấy tốc độ của chiếc thuyền nhỏ lập tức nhanh lên.

“Đứng cho vững vàng, tôi muốn gia tăng tốc độ.” Phụng Như Ảnh nhìn bảng điều khiển trước mặt, thản nhiên nói với Mộc Vân Phong đang ở phía sau. Hôm nay anh sẽ để cho cô nàng này nhìn thật kỹ xem anh lái chiếc thuyền chài này nhanh như thế nào, tốc độ nhanh đến nỗi mấy chiếc ca nô đang đuổi theo phía sau ngay cả đuổi cũng không sờ được.

Nghe Phụng Như Ảnh nhắc nhở, mặc dù Mộc Vân Phong đã chuẩn bị tâm lý để ngồi xuống. Nhưng khi anh mạnh mẽ gia tăng tốc độ trong nháy mắt, cả người vẫn đứng không vững bị ngã về phía trước, lập tức ngã gục ở trên lưng của Phụng Như Ảnh.

Trên lưng đột nhiên bị hai khối mềm mại như bông chạm vào, thân thể của Phụng Như Ảnh bỗng nhiên cứng đờ, sống lưng thẳng tắp, sau đó cười khề một tiếng nói: “Cô gái, muốn lợi dụng tôi cũng không phải là lúc này chứ, đừng quên, bây giờ chúng ta đang chạy trốn chết đấy.”

Mộc Vân Phong đột nhiên ngã nhào lên trên người của Phụng Như Ảnh, đang lúc lúng túng không biết làm thế nào cho phải, đột nhiên nghe được lời của Phụng Như Ảnh, mặt đỏ bừng giận dữ đứng lên nói: “Anh ít tự luyến đi.”

Nói xong tay khề chống lên bả vai của Phụng Như Ảnh đang định đứng thẳng lên. Nhưng vào lúc này Phụng Như Ảnh lại đột nhiên nâng cần gia tốc lên, thuyền nhỏ tăng tốc độ lần nữa, Mộc Vân Phong còn chưa kịp đứng lên lại nằm lên trên người của Phụng Như Ảnh lần nữa.

Đụng chạm liên tiếp hai cái, va chạm làm cơ thể Mộc Vân Phong đau nhức. Chỉ thấy cô dùng sức nhấn mạnh lên lưng Phụng Như Ảnh một cái, rồi đứng lên. Đôi mắt mang theo lửa giận “Anh có ý.”

Mộc Vân Phong nghĩ cho dù lần đầu tiên không phải là cố ý, thế thì lần thứ hai nhất định là vậy. Tên đàn ông chết tiệt này, đến nước này rồi, vậy mà anh ta còn có tâm tình đùa giỡn.

Lời của Mộc Vân Phong vừa thốt lên, Phụng Như Ảnh đang muốn thanh minh cho mình, nhưng lời chưa nói ra, đôi mắt sắc bén nhìn về phía trước, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Bữa Vây Chận Đường (Một)

Mộc Vân Phong thấy Phụng Như Ảnh vậy mà không đáp trả lời của mình, điều này có chút không giống với tác phong của anh ta, mặc dù cô và Phụng Như Ảnh nói chuyện không nhiều lắm, nhưng cô biết cái tên đàn ông chết tiệt này tuyệt đối không phải như tin đồn, trầm mặc ít nói. Anh ta ít nói là tùy xem đối tượng, mỗi câu nói anh ta nhất định phải châm chọc đối đầu với mình, gần giống như là cố ý.

Nhưng giờ phút này, anh ta không phải là nên phản bác lại mình, nói mình vu oan anh ta sao? Sao anh ta đột nhiên không nói tiếng nào đây? Mộc Vân Phong không hiểu, ổn định cơ thể, ngẩng đầu nhìn lại Phụng Như Ảnh, thế nhưng phát hiện sắc mặt của anh ta rất khó coi. Không rõ nguyên nhân nên Mộc Vân Phong hỏi: “Làm sao vậy?”

“Cô tự nhìn đi.” Phụng Như Ảnh lạnh lùng phun ra mấy chữ, hơi thở trên người nhất thời trở nên lạnh băng, giống như tảng băng tỏa ra từng cơn lạnh lẽo.

Nghe Phụng Như Ảnh nói, Mộc Vân Phong nhìn theo ánh mắt của anh, chỉ thấy bên bờ phía đằng trước, chớp lóe nhiều chùm ánh sáng nhiều màu sắc, cùng với mấy chùm ánh sáng chớp lóe đó, là tiếng còi cảnh sát truyền đến từ xa xa. Mặc dù nghe không rõ, nhưng Mộc Vân Phong vẫn biết tuyệt đối là

xe cảnh sát đã đến.

Ngay sau đó, mặt của Mộc Vân Phong cũng trầm xuống theo. Hơi suy tư, tay phải đặt nhẹ lên trên tai một chút, mở tai nghe không dây lên.

Thầm nghĩ: không biết là bị ngâm nước thế này rồi tai nghe không dây có còn sử dụng được không đây.

Mở liên lạc lên, tiếng tin nhắn truyền tới làm cho trong lòng Mộc Vân Phong trở nên vui vẻ, trên mặt lộ ra nụ cười thân nhiên, nhẹ nhàng thốt lên: "Hóa, nghe được thì hãy trả lời lại."

Mộc Vân Phong biết cô đã không liên lạc với họ một buổi tối rồi, họ nhất định sẽ biết cô đã xảy ra chuyện. Nếu như cô đoán không sai thì mấy cô nàng kia đã đến thành phố B rồi, nói không chừng ngay lúc này đang tụ họp lại để bàn bạc phán đoán xem tung tích của cô ở đâu.

Mấy người bọn Hóa nằm ở trên giường đã ngủ rồi, họ vừa nghỉ ngơi, vừa chờ tin tức của Lan. Nhưng trước lúc ngủ Hóa đã sớm mở tai nghe không dây lên, bởi vì nếu như Mộc Vân Phong tìm mình thì nhất định có thể nghe được trước tiên.

Giờ phút này, âm thanh đột ngột vang lên bên tai, làm cho cả người cô bất chợt giật mình một cái, nhất thời từ trên giường, nhảy dựng lên. Cô vừa nhảy vừa reo vui, trực tiếp đánh thức hai người kia tỉnh dậy.

Ngỡ mở mắt ra liếc thấy Hóa đột nhiên nhảy lên, thấy gương mặt kích động của cô, không nhịn được bèn hỏi: "Hóa, bị làm sao vậy?"

Trong lúc đó, Mai cũng mang vể mặt khó hiểu nhìn Hóa, quan sát nét mặt của cô. Khi thấy vẻ mặt ngạc nhiên vui mừng và bộ dạng nói không ra lời của cô, vội hỏi: "Hóa, có phải là lão đại phát tín hiệu tới không?"

Nhưng lúc này làm sao Hóa có thời giờ để trả lời vấn đề của các cô, bây giờ cô chú tâm nghe được tiếng của Mộc Vân Phong nên đang xúc động, phấn khích hỏi: "Lão đại, là chị sao?"

Nghe được tiếng trả lời quả quyết từ đầu bên kia, cuối cùng Hóa kêu to lên tiếng: "Lão đại, thật sự là chị rồi, thật là tốt quá."

Trên giường, hai người vừa nghe những lời này của Hóa cũng kích động theo, họ cùng mở tai nghe không dây của mình lên, nghe được tiếng của Mộc Vân Phong thì vội vàng hỏi: "Lão đại, chị đang ở đâu?"

"Chị đang ở trên sông Cẩm Giang, bây giờ đang gặp phải chút phiền phức." Tiếng của Mộc Vân Phong truyền đến rõ ràng. Ba người vừa nghe cô ở trên sông Cẩm Giang, biết là cách nơi này không xa, trong lòng rất vui. Nhưng sau khi nghe được một nửa, Mộc Vân Phong nói gặp phải phiền phức thì ba người lại cùng lo lắng nói: "Lão đại, chị chờ ở đó, bọn em lập tức đi trợ giúp cho chị."

Ba người nói xong, nhanh chóng kiểm tra trang bị trên người mình, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Cũng trong lúc đó, Lan vội vã đi tới ngoài cửa phòng của các cô, ngẩng đầu lên đang định gõ cửa. Không nghĩ tới lúc này cửa phòng chợt mở ra, làm cho cô giật cả mình, Hóa bước đi trước lại càng hoảng sợ, cô không nghĩ ngoài cửa có người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Bữa Vây Chặn Đường (2)

Bốn mắt nhìn nhau, khi cô thấy rõ người nọ là Lan thì yên lòng nói: "Lan, cậu dọa mình giật cả mình."

"Minh cũng sợ hết hồn." Lan vừa nói, vừa vỗ vỗ vào ngực của mình, bộ dạng hoảng sợ chưa tỉnh hồn lại. Nhưng, khi cô thấy cả ba người đã trang bị sẵn sàng, thấy đáng đáp họ đang muốn ra ngoài thì nói: "Các cậu muốn đi đâu vậy?"

"Lan, cậu tới vừa đúng lúc, có tin tức của lão đại rồi." Hóa nhìn Lan nở nụ cười, rồi kéo cô đi qua hướng thang máy.

"Minh cũng vậy đến đây vì chuyện này nè." Lan vừa đi vừa nói. Cô vừa nhận được tin tức, tình hình trên sông Cẩm Giang, không chỉ có Hồng thị điều động xuất phát tám chiếc ca nô, ngay cả xe cảnh sát cũng hướng toàn bộ về truy đuổi trên sông.

Thông qua tình báo biết được, nguyên lai là do Hồng thị muốn đuổi theo hai tên trộm tối hôm qua. Hồng thị không chỉ dùng tới toàn bộ ca nô của bọn họ, hơn nữa còn báo cảnh sát, vừa đuổi theo trên sông, vừa ngăn chặn trên bờ. Bởi vì bất kể như thế nào nhất định phải bắt được hai người kia.

Lan vừa biết được tin tức này, lập tức chạy tới để bàn bạc cách đối phó cùng với Hóa và mấy người các cô, tình huống hiện tại thế này phải cứu Mộc Vân Phong thì thật không dễ dàng, suy nghĩ một biện pháp tốt mới được.

Lỡ như thân phận các cô bị bại lộ, trở thành đồng hội đồng thuyền với hai người kia, bị cảnh sát đuổi bắt, như vậy không những không cứu được Mộc Vân Phong mà có thể đưa mình rơi vào trong nguy hiểm.

"Chúng ta vừa đi vừa bàn đi." Mấy người nhanh chóng bước vào trong thang máy. Cũng may, trong thang máy chỉ có bốn người bọn họ. Thang máy đi xuống, bốn người đã bàn bạc để tìm ra phương án.

Thủ hạ của Lan sẽ cướp giật trên bờ sông để thu hút sự chú ý của cảnh sát, dẫn dắt cảnh sát rồi đi, làm cho bọn họ không để ý tới Mộc Vân Phong nữa. Sau đó ba người trong bốn người bọn họ đối phó với bọn người đang đuổi theo của Hồng bang.

Mà một người còn lại thì lái xe chờ ở nơi đó, một khi Mộc Vân Phong lên bờ thì lập tức rời đi. Về phần người đàn ông kia, từ miệng Mộc Vân Phong nên Hỏa đã biết đó là Phụng Như Ảnh.

Đối với người đàn ông này, họ cũng không lo lắng. Bởi vì giống như họ, khẳng định rằng bây giờ thủ hạ của Phụng Như Ảnh cũng đang ở thành phố B, hẳn là cũng đang tìm cơ hội cứu người giống như các cô.

Đối với năng lực của Ảnh môn, bọn Hỏa các cô chưa bao giờ hoài nghi, cho nên bọn họ chỉ cần cứu lão đại của mình là tốt rồi, về phần người khác thì không có liên quan, muốn làm sao thì làm đi.

Lan lái xe vừa ra lệnh cho thủ hạ của mình, vừa nhanh chóng chạy về hướng sông Cẩm Giang. Cả bọn vừa tới bờ sông, còn chưa dừng xe lại lập tức thấy một đám hỗn loạn náo nhiệt trên mặt sông. Một chiếc thuyền chài đang quẹo trái rẽ phải ở phía trước. Tuy là thuyền chài, nhưng tốc độ đó có thể so với ca nô, thậm chí nhanh hơn một chút.

Bởi vì thuyền chài đánh sang trái rẽ sang phải để tiến lên phía trước (chiếc thuyền đánh võng lướt qua lướt lại trên mặt sông), ca nô phía sau làm sao cũng không đuổi kịp, không phải là bị thuyền của kẻ khác cản trở, mà là tại mới vừa đuổi kịp, thì bị thuyền chài nhỏ bỏ lại.

Nếu như bốn người không phải là đang có nhiệm vụ, nếu như người trên thuyền không phải là lão đại của mình, đoán chừng cũng sẽ giống như rất nhiều người ở trên bờ nhìn, có thể là đứng hoặc ngồi ở đây xem náo nhiệt.

Dù sao thì hành động đặc sắc kích thích như vậy, có thể là mạnh mẽ hơn nhiều so với trên ti vi. Cho dù là phim ảnh ở trên ti vi, cũng kém xa với sự kích thích khi chứng kiến tại hiện trường.

"Lão đại, chúng tôi đã đến rồi." Hỏa báo vị trí của mình thông qua tai nghe không dây. Họ chọn vị trí chiếc thuyền chài phía trước, nước ở chỗ đó tương đối cạn, thuyền bè ít. Người cũng tương đối ít hơn, nếu như có thể lên bờ thành công thì cơ hội chạy thoát tương đối lớn.

Nghe Hỏa nói, Mộc Vân Phong khẽ nâng khóe môi, nói với Phụng Như Ảnh đang chèo thuyền lái thuyền: "Chếch về phía trước, người của tôi đã đợi ở đó."

"Bây giờ?" Phụng Như Ảnh nghe Mộc Vân Phong nói, nhìn về phía trước. Nhưng chỉ liếc mắt một cái là anh biết không thể làm theo như Mộc Vân Phong nói.

Bởi vì.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Bữa Vây Chặn Đường (3)

Bởi vì... ở chỗ chếch về phía trước của bọn họ mặc dù không có nhân viên cảnh vụ, cũng không có xe cảnh sát, nhìn qua chỉ là một vài người đang tùy ý xem náo nhiệt, nhưng Phụng Như Ảnh chỉ liếc mắt một cái đã xác định ra những người đó không đơn giản, căn bản không phải người xem náo nhiệt đơn giản như vậy.

Không có người xem náo nhiệt nào tư thế đứng lại đặc biệt như vậy, không có người bình thường nào đứng xem náo nhiệt lại đứng với tư thế nghiêm, hơn nữa đứng chấp đôi tay lại phía sau nhìn.

Quần chúng bình thường đi xem náo nhiệt, dù là tư thế đứng tay vẫn là rất nhẹ nhàng rất tùy ý, thường thường cả đám còn rỉ tai thì thầm cùng nhau hoặc chỉ chỉ trỏ trỏ.

Nhưng những người đứng chếch về phía trước mặt, không có một ai làm như vậy, riêng một điểm này không thể không làm cho người ta hoài nghi. Nếu như đoán không sai, bọn họ hẳn là người của Hồng bang trà trộn.

Hơn nữa xem chừng, thực lực của bọn họ không thấp, bằng không cũng sẽ không phân công nhiệm vụ quan trọng như vậy cho bọn họ.

Xem ra, anh có lẽ đã xem nhẹ Hồng Bưu, Phụng Như Ảnh thầm nói. Động tác trên tay không có dừng lại, anh đang tăng tốc phóng về phía trước.

Trước mắt, bọn họ không thể cập bờ, như vậy cũng chỉ có thể ở trong nước cùng bọn chúng chơi đùa một lát vậy.

"Phượng Như Ảnh, sao anh lại chạy tiếp vậy, tại sao lại chạy ra giữa sông. Người của tôi ở trên bờ, anh không nghe thấy sao?" Mộc Vân Phong thấy Phượng Như Ảnh tăng tốc xông về phía trước, trong lòng còn chưa kịp vui sướng thì đã biến mất, phát hiện thuyền chài đột nhiên chạy về hướng hoàn toàn không phải là hướng chệch về phía trước, mà chạy về hướng giữa sông, điều này làm cho Mộc Vân Phong không chỉ không hiểu, còn có chút tức tối.

Cô cho là Phượng Như Ảnh là cố ý, cho rằng anh ta biết rõ có người tới tiếp ứng cho cô, lại cố ý không lái về hướng kia.

Nghe Mộc Vân Phong lớn tiếng trách cứ, Phượng Như Ảnh không nói gì, hai mắt anh ta gắt gao nhìn chăm chăm về phía trước, chú tâm lái chiếc thuyền nhỏ.

Anh biết vào lúc này, mình không thể phân tâm, ca nô phía sau đã muốn đuổi kịp rồi. Biện pháp đối phó duy nhất của bọn họ chính là lái nhanh lên, làm cho bọn chúng không đuổi kịp.

"Lái chệch về phía đằng trước." Mộc Vân Phong thấy Phượng Như Ảnh này lại không đếm xỉa tới mình, tức giận đứng lên. Cũng không thèm quan tâm là mình có biết lái thuyền hay không, đưa tay giành lấy cần điều khiển của Phượng Như Ảnh.

"Cô làm cái gì đó?" Phượng Như Ảnh gầm nhẹ, tay vỗ một cái, hất tay của Mộc Vân Phong ra, sau đó nghiêng đầu hung hăng trợn mắt liếc cô nàng một cái.

"Phượng Như Ảnh, anh có ý gì?" Tay Mộc Vân Phong bị Phượng Như Ảnh vỗ một cái, đau hết sức, lập tức gầm lên giận dữ với anh.

"Không có ý gì, chính là không muốn tự chui đầu vào lưới." Phượng Như Ảnh lạnh lùng liếc nhìn Mộc Vân Phong, cũng không thèm giải thích, toàn tâm dồn vào cần điều khiển.

Chiếc thuyền nhỏ bị anh ta lái cực nhanh, giống như một con cá bơi lội khéo léo trên sông Cẩm Giang.

P phía sau Hồng Thanh đang dẫn đầu tám chiếc ca nô của Hồng thị, đang dốc toàn lực đuổi theo sau thuyền nhỏ. Nhưng bất luận bọn họ lái nhanh như thế nào, làm sao cũng không đuổi kịp Phượng Như Ảnh, thậm chí mỗi khi sắp đuổi theo được, lại bị Phượng Như Ảnh bỏ lại một cách kỳ lạ.

Nhìn khoảng cách của chiếc thuyền kia và mình chỉ khoảng ba lần thân thuyền của chiếc thuyền nhỏ, sắc mặt Hồng Thanh xanh mét, anh ta biết mình gặp phải người trong nghề rồi. Chỉ có người trong nghề hoặc người làm việc lâu lăm trong ngành thuyền bè, mới có thể lái một chiếc thuyền chài nhỏ nhỏ nhanh như vậy, sắc sảo như vậy.

Hồng Thanh nghĩ không sai, Phượng Như Ảnh đúng là cao thủ về mặt này, nhưng tốc độ của thuyền nhỏ sở dĩ nhanh như vậy, hơn nữa đây không phải là chiếc thuyền chài bình thường, gần đây chiếc thuyền đã được lắp đặt giả trang.

Chỉ là người bình thường không biết mà thôi. Bởi vì một chút trang bị này dưới tình huống đặc biệt mới có thể dùng được, như bây giờ đây, bọn Phượng Như Ảnh đã muốn bỏ rơi đám người truy đuổi của Hồng thị.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Bữa Vây Chặn Đường (4)

Lúc này, trên chiếc du thuyền xa hoa của Hồng thị, Hồng Bưu đang cầm ống nhòm nhìn một màn thú hạ của mình truy đuổi chiếc thuyền nhỏ kia, càng nhìn anh ta lại càng kinh ngạc, cũng càng tức giận.

Âm thầm mắng: thật là một đám ăn hại, thuyền chiến ca nô nhiều như thế vậy mà ngay cả một chiếc thuyền nhỏ cũng không đuổi kịp.

Hồng Bưu thầm mắng bản thân mình đồng thời, lại khâm phục người lái thuyền một cách sâu sắc, người có thể lái chiếc thuyền chài bình thường đến trình độ này thì vẫn là lần đầu tiên anh nhìn thấy. Trong lòng Hồng Bưu nảy ra ý định chiêu dụ đối với người lái thuyền kia, đối với nhân tài như vậy, Hồng Bưu anh chưa bao giờ sợ thừa.

Thuyền bè qua lại trên sông, vì để tránh tai nạn trên sông, những chiếc thuyền khác trên mặt sông, có thể vào bờ thì cũng rời rít lái về hướng gần bờ. Bọn họ rất thức thời là không nên di chuyển trong đám náo loạn này, làm không tốt còn đem phiền toái đến cho mình. Bọn họ thấy rất rõ ràng trên bờ là xe cảnh sát và nhân viên cảnh vụ mặc đồng phục, cho nên tốt nhất hãy cứ tránh đi đã.

"Phượng Như Ảnh, chỉ có chạy vào bờ chúng ta mới có đường thoát." Thấy Phượng Như Ảnh liều mạng quàn nhau với ca nô, Mộc Vân Phong lớn tiếng nói. Vừa rồi cô đã nghe rõ lời của Phượng Như Ảnh, cũng đã nhìn xem hướng chệch về phía trước một cách thận trọng.

Mộc Vân Phong cũng thấy những người đứng ở đó, cô cũng biết những người đó không đơn giản. Nhưng xem xét đánh giá qua một lượt, Mộc Vân Phong vẫn cảm thấy chạy về phía đó thì cơ hội thoát hiểm rất lớn.

Bởi vì bên đó có người của cô, cho dù những người đó không đơn giản, cho dù bản lĩnh khá hơn nữa. Nhưng người của cô cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, vẫn phải có tự tin để đối phó với những người đó.

Huống chi Mộc Vân Phong và bọn Hòa các cô vừa mới nói chuyện qua với nhau. biết được sắp xếp của các cô, tin tưởng rất nhanh, sẽ có hiệu quả.

"Đừng quên, đây là địa bàn của Hồng bang. Tôi không tin mấy người trên bờ của cô sẽ không nhìn ra, thực lực của bọn họ tuyệt đối không thể xem thường." Nghe Mộc Vân Phong nói, Phụng Như Ảnh nhàn nhạt lên tiếng. Anh biết chỉ có lên bờ bọn họ mới có thể thoát khỏi nơi này, thoát khỏi thành phố này.

Anh cũng biết thời gian lượn vòng trên sông cùng với người của Hồng thị không được bao lâu nữa, sớm muộn cũng sẽ bị đối phương đuổi kịp, dù sao đây cũng là đại bản doanh của người ta, chỉ cần đối phương phái mấy con thuyền từ phía trước tới đây, như vậy bọn họ chỉ có chạy đằng trời. Nhưng lúc này trên bờ không chỉ có nhiều cảnh sát như vậy, còn có người của Hồng thị nữa, muốn lên bờ cũng không phải dễ dàng như Mộc Vân Phong nghĩ.

"Tôi biết rõ, mà người của tôi đã sắp xếp, chúng ta lái về phía bờ trước, đợi lát nữa cơ hội vừa đến là chúng ta có thể lên bờ, sau đó rời đi." Mộc Vân Phong nhìn vào đôi mắt Phụng Như Ảnh, mang theo một chút ý thỉnh cầu.

Cô sợ nước và say sóng, nếu như tiếp tục nán lại thời gian dài, cô không biết mình còn có thể chịu được hay không. Hiện tại, mặc dù cô còn có thể đứng ở chỗ này nói chuyện cùng Phụng Như Ảnh, nhưng trời mới biết đầu của cô choáng váng bao nhiêu rồi.

Từ lúc Phụng Như Ảnh lái tăng tốc chiếc thuyền tới bây giờ, cô vẫn dùng ý chí không chế thần kinh của mình, không muốn Phụng Như Ảnh thấy cô yếu ớt.

Nhưng nếu như thuyền này sẽ tiếp tục truy đuổi cùng ca nô, như vậy không bao lâu nữa, Mộc Vân Phong cô nhất định sẽ té xuống trước mặt của Phụng Như Ảnh. Đến lúc đó, bọn họ sẽ càng thêm nguy hiểm.

"Nhưng mà..." Phụng Như Ảnh vừa muốn nói chuyện. Đang lúc ấy thì trên bờ đột nhiên nổi lên xô xao, rất nhiều người hướng về cùng một phương hướng. Những người đứng tự nhiên và bao gồm cả những nhân viên cảnh vụ mặc đồng phục.

Nhìn tình hình trên bờ, Mộc Vân Phong biết đó là Hòa mới vừa nói với cô, gây rối. Người của cô đã bắt đầu hành động, lúc này là thời cơ lên bờ chính xác nhất của bọn họ.

Bởi vì tầm mắt của tất cả người trên bờ gần như đều bị thu hút về phía đó.

"Lái về phía bờ đi." Mộc Vân Phong lớn tiếng nói với Phụng Như Ảnh, trong mắt thoáng hiện nét cười. Nghĩ rằng mình có thể lên bờ ngay tức khắc, không cần phải chịu đựng loại say sóng khôn khổ này nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Bữa Vây Chặn Đường (5)

Lời của Mộc Vân Phong vừa dứt, Phụng Như Ảnh đã chuyển mũi thuyền gần về hướng chệch về phía trước bên bờ. Anh cũng biết đây là cơ hội của bọn họ, nếu như có thể nắm cơ hội này rồi đi, như vậy tuyệt đối là một chuyện tốt.

Nhưng việc đòi thường sẽ không thuận buồm xuôi gió, thường hay không như ý người tính.

Đang lúc Phụng Như Ảnh xoay thuyền lái về phía bờ, thì mấy chiếc thuyền nhỏ phía trước anh đột nhiên xuất phát, hướng đi của bọn họ chính là vị trí hiện giờ của con thuyền nhỏ của Phụng Như Ảnh.

"Chết tiệt." Phụng Như Ảnh khẽ nguyền rủa một tiếng, thầm nghĩ Hồng Bưu này thật đúng là không bắt được bọn họ thì không cam lòng đây mà. Vừa rồi anh còn đang suy nghĩ Hồng Bưu thông minh như vậy, tại sao không phái người ngăn cản ở phía trước bọn họ.

Bây giờ mới biết, không phải Hồng Bưu không phái đến, mà là lúc anh tràn đầy hy vọng thì cho bọn anh một đòn trí mạng.

"Chết tiệt, mấy chiếc này là thuyền của tên vô lại nào, sớm không ra muộn không ra, ngay lúc này lại lái ra sông." Mộc Vân Phong vừa thấy mấy chiếc thuyền đang chạy ở phía trước thì chửi rủa ra tiếng.

Mấy chiếc thuyền kia vừa ra, vừa vụn phá hồng đường cặp bờ của bọn họ rồi. Làm thuyền nhỏ của bọn họ bị kẹp giữa thuyền trước mặt và ca nô phía sau, làm cho bọn họ không còn đường để chạy.

"Không cần đoán cũng biết là người của Hồng bang." Phụng Như Ảnh lạnh lùng nói, trong mắt sát khí dần dần dày đặc. Xem ra anh phải cho đối phương một chút tàn nhẫn, bằng không kẻ khác còn tưởng rằng anh dễ khi dễ.

Nghĩ tới đây, Phụng Như Ảnh lần nữa lái thuyền nhỏ nghiêng nghiêng hướng về phía trước, làm ra vẻ giá nào cũng phải lên bờ. Quả nhiên, thuyền phía trước vừa thấy thuyền nhỏ của Phụng Như Ảnh không đếm xỉa đến việc bị bọn họ chặn đường, vẫn mạnh mẽ hướng tới gần bờ, thì sốt ruột.

Bọn họ làm sao có thể để cho Phụng Như Ảnh chạy trốn lần nữa đây, vừa rồi lão đại của Hồng thị lại đích thân gọi điện thoại cho bọn họ, bắt kẻ bọn họ phải bỏ ra giá cao bao nhiêu cũng nhất định phải bắt cho được bọn Phụng Như Ảnh.

"Phụng Như Ảnh, anh điên rồi. Thuyền của bọn họ ngăn cản ở trước mặt, không qua được đâu." Mộc Vân Phong thấy Phụng Như Ảnh vậy mà bất chấp mấy con thuyền phía trước mặt, bộ dạng không lên bờ là không được, thì kinh ngạc.

Cô không hiểu, tại sao Phụng Như Ảnh lại tự động lái thuyền về phía trước. Hành động này của anh, chỉ có hai khả năng, một là tiến lên phía trước rồi đầu hàng, hai là đụng vào thuyền đối phương.

Nhưng bất kể là loại nào, đều không phải là điều bọn họ muốn, đều không thể lên tới bờ. Cho nên Mộc Vân Phong cho rằng Phụng Như Ảnh này điên rồi, mới kêu lên sợ hãi.

"Câm miệng." Phụng Như Ảnh nghiêng răng phun ra hai chữ, sau đó mấy chiếc thuyền phía trước tưởng rằng anh muốn vào bờ, lúc di chuyển thân thuyền muốn ngăn chặn anh lại, thì anh nhắm ngay khe hở lúc đang di chuyển của mấy chiếc thuyền trước mặt, đột nhiên tăng tốc.

Thuyền nhỏ hướng tới khe hở giữa hai chiếc thuyền phía trước mà xuyên qua, lập tức mạnh mẽ xông ra ngoài. Bỏ mấy chiếc thuyền ngăn cản bọn họ lại phía sau.

Bởi vì Phụng Như Ảnh tăng tốc đột ngột, nên Mộc Vân Phong ngã nhào trên mặt đất, vịn vào cửa khoang thuyền đứng lên, mở miệng định chửi mắng Phụng Như Ảnh, nhưng cô vừa đứng lên, lời không kịp nói nữa. Chỉ thấy mặt sông phía trước trống trơn thì nhất thời há mồm thành hình chữ O, lời chửi rửa nghẹn lại trong cổ họng.

Cô làm sao cũng không ngờ rằng, trong nháy mắt Phụng Như Ảnh đã quăng mấy chiếc thuyền cản trở bọn họ lại phía sau. Cô không nghĩ tới kỹ thuật của Phụng Như Ảnh lại cao như vậy.

Quay đầu nhìn nửa khuôn mặt của Phụng Như Ảnh, trong lòng Mộc Vân Phong không còn có ý xem thường đối với anh. Rốt cuộc cô cũng hiểu rõ Phụng Như Ảnh thật sự là một nhân vật, lại nghĩ đến vừa rồi mình đã hiểu lầm anh, mặt từ từ đỏ lên.

Nhẹ nhàng nói với Phụng Như Ảnh: "Thật xin lỗi, mới vừa rồi đã hiểu lầm anh."

Phụng Như Ảnh nghe Mộc Vân Phong nói xin lỗi, chỉ khẽ nhún mày, cũng không nói gì, tiếp tục lái thuyền nhanh chóng tiến tới gần bờ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Hỏa Hoạn Trên Sông (Một)

Editor: Thoa Xù

Thấy sắp cập bờ, Phụng Như Ảnh giảm tốc độ của chiếc thuyền nhỏ lại, từ từ hướng tới gần bờ. Lúc này, đa số nhân viên cảnh vụ trên bờ vẫn bị sự cố mới phát sinh cản trở, chỉ có một số ít vẫn chú ý tình hình trên sông.

Bọn họ thấy thuyền nhỏ của Phụng Như Ảnh muốn cập vào bờ, thì nhanh chóng chạy về phía đó.

Trên bờ mấy người bọn Hỏa dẫn theo thủ hạ của Lan, đang đợi ở đó, thấy thuyền nhỏ đang lái về phía bờ, thì chuẩn bị tiếp ứng thật tốt.

"Ngũ, mấy người ở gần chúng ta có vấn đề." Mai nhìn mấy người xem náo nhiệt bên cạnh, trong mắt hiện lên vẻ sắc bén.

Lúc đầu cô chỉ chuyên tâm chú ý tình hình trên sông, đối với những người xem náo nhiệt bên cạnh này hoàn toàn không có quan sát và chú ý kỹ. Lúc này, Mộc Vân Phong phải cập bờ rồi, thì cô mới quan sát bên cạnh mình một chút.

Việc quan sát này, làm cô thấy có vấn đề, những người này không phải là người đi xem náo nhiệt đơn giản như vậy. Xem bộ dạng của bọn họ, cả đám người đều trải qua quá trình huấn luyện của bang phái.

Đặc biệt là tay của bọn họ đè chặt lên quần áo, nếu như cô đoán không sai, chỗ bàn tay đè lại, mặc dù không nhìn thấy, mặc dù che giấu ở dưới quần áo, Mai dám đoán chắc đó nhất định là súng lục.

"Mình cũng đã nhìn ra." Ngũ nghe Mai nhắc nhở, nhẹ nhàng đáp lời, cô cũng vừa mới nhìn ra. Bởi vì lúc thuyền nhỏ của Mộc Vân Phong mới vừa lái về hướng bên này, cô cảm thấy người bên cạnh mình khẩn trương.

Cho nên liền cố ý đưa ánh mắt sang phía họ, theo dõi. Vừa nhìn lập tức phát hiện ra có vấn đề, cô phát hiện những người này đều đang mang dáng vẻ giống như sắp đi vào trận chiến.

Kiểu biểu hiện này hoàn toàn không phải là biểu hiện nên có của người đi xem náo nhiệt, nếu như là bình thường dân chúng không muốn rước họa vào thân, như vậy bọn họ sẽ trực tiếp rời đi, chứ không phải là dáng vẻ chuẩn bị liều mạng bất cứ lúc nào như vậy.

"Nán lại đã, lão đại vừa lên bờ, mình hộ tống chị ấy rời đi, các cậu phụ trách ngăn cản phía sau lại." Hòa nghe được hai người nói chuyện với nhau, đôi mắt đẹp nhẹ nhàng lướt qua những người bên cạnh, ánh mắt lạnh đi, rồi phân phó.

Tuy rằng những người bên cạnh này không phải ít, xem ra đáng đánh thân thể cũng không tồi. Nhưng cô tin tưởng chị em của mình, nhất định có thể đối phó được với những người này.

Mà giờ khắc này, mấy chiếc thuyền mới vừa bị Phụng Như Ảnh bỏ lại, những người trên thuyền thấy Phụng Như Ảnh lại đùa bỡn bọn họ, lại lướt qua trước mặt bọn họ.

Con tước này sao có thể nhìn được đây. Sở dĩ bọn họ xuất hiện cũng là bởi vì đám ca nô của Hồng Thanh đã đuổi theo rất lâu rồi cũng không thể đuổi kịp Phụng Như Ảnh, dưới con nóng giận của Hồng Bưu mới khiến cho bọn họ ra tay.

Bọn họ chính là người trong nội bộ Hồng bang, nếu như bọn họ ra tay vẫn không thể chặn được thuyền nhỏ lại, để cho người trên thuyền chạy thoát, như vậy bọn họ còn mặt mũi nào đi gặp Hồng Bưu nữa.

Nhất là Hồng Lam người phụ trách mấy con thuyền nhỏ này, anh ta đứng ở đầu thuyền nhìn chiếc thuyền nhỏ ngày càng gần bờ, trong mắt bốc lửa, trong mắt đảo qua một chút toan tính tàn nhẫn. Anh ta mới vừa cam đoan trước mặt Hồng Bưu, nếu như không bắt được Phụng Như Ảnh bọn họ sẽ dùng đầu người để đền bù.

Nhưng hôm nay, thấy bọn Phụng Như Ảnh sắp cập bến, sắp trốn thoát. Anh ta không cam lòng, anh ta không cho phép. Anh ta sao có thể để bọn Phụng Như Ảnh chạy trốn trước mắt mình. Không, tuyệt đối không thể.

Huống chi anh ta không muốn thua bởi Hồng Thanh, cho nên hôm nay anh ta nhất định bắt được người trên thuyền phía trước kia. Như vậy mới có thể làm cho Hồng Bưu nhìn mình với con mắt khác, mới để cho anh ta thay thế được vị trí của Hồng Thanh ở lại bên cạnh Hồng Bưu.

Nghĩ tới đây, Hồng Lam quay đầu lại nói nhỏ với một tên đang ở bên cạnh, sau đó người nọ đáp lời: "Hiểu rõ." rồi lập tức xoay người vào buồng lái.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Hỏa Hoạn Trên Sông (Hai)

Người đàn ông ngồi xuống vị trí điều khiển, tay đề lên cần điều khiển, nhanh chóng đề về phía trước. Theo động tác của anh ta, tốc độ của thuyền đột nhiên thay đổi. Dứt khoát truy đuổi theo chiếc thuyền nhỏ của Phụng Như Ảnh, lao nhanh về phía bờ.

Người đàn ông lái chiếc thuyền nhanh vun vút, trên mặt mang theo ý cười. Hồng Lam vừa nói, chỉ cần anh ta có thể đuổi theo thuyền nhỏ phía trước, sẽ ở trước mặt Hồng Bưu lão đại nói tốt cho anh ta, cho anh ta thắng chức.

Nghĩ vậy, anh ta lái thuyền càng nhanh. Thời gian vài phút, cách thuyền nhỏ của Phụng Như Ảnh cũng chỉ mấy trăm mét.

Lúc này, thuyền nhỏ của Phụng Như Ảnh bắt đầu đến gần bờ, thấy thuyền nhỏ sẽ cập bến. Mộc Vân Phong đột nhiên giương ống nhòm nhìn kỹ phía sau, thấy con thuyền kia gần trong gang tấc, trong lòng cả kinh nói: "Phụng Như Ảnh, phía sau có thuyền đuổi tới rồi."

"Vội cái gì?" chiếc thuyền phía sau, Phụng Như Ảnh không phải không thấy. Anh càng biết rõ đối phương có thể đuổi theo, hoàn toàn là bởi vì chính mình muốn tới gần, nên giảm tốc độ lại. Nếu không, anh làm sao để cho bọn họ đuổi theo.

Mà trước mắt, bản thân phải đến gần bờ lập tức, tạm thời không cần để ý tới thuyền phía sau, chỉ cần anh cập bờ thành công trước khi đối phương đuổi kịp, như vậy cho dù cuối cùng đối phương có thể đuổi theo cũng không xong.

Phụng Như Ảnh không hổ là người gặp qua sóng to gió lớn, đối mặt kẻ địch truy đuổi gần trong gang tấc còn có thể điềm tĩnh như thường. Không biết là do lời nói của Phụng Như Ảnh phát huy tác dụng, hay là Mộc Vân Phong bị lây về điềm tĩnh của anh, nên cũng bình tĩnh không ít.

Thật ra thì bản thân Mộc Vân Phong cũng không phải là chưa thấy qua sự đời, sở dĩ hết hoảng, là bởi vì cô phải đối mặt với nước, sợ hãi phải đối mặt với thuyền, sợ nước sợ say sóng là nhược điểm duy nhất của cô.

Người trên bờ thấy thuyền của Phụng Như Ảnh áp sát lại gần, vẻ khấn trương trên mặt biểu hiện tình cảm không lời nào có thể miêu tả được. Bọn Hòa

vừa đề phòng người bên cạnh, vừa nhìn chăm chăm chiếc thuyền nhỏ.

Mà giờ khắc này, nhân viên cảnh vụ cũng tiếp cận sang đây không ít, bọn họ nhanh chóng tụ lại hướng chiếc thuyền của Phụng Như Ảnh đang cập bờ, bọn Hỏa cũng vây quanh ở giữa.

Hồng Bưu ở trên du thuyền của Hồng thị phía xa xa, tay không rời ống nhòm, thấy chiếc thuyền nhỏ sắp cập bờ, thì hạ mệnh lệnh: "Hồng Lam, tôi mặc kệ anh dùng phương pháp gì, bắt người lại cho tôi."

Anh ta đường đường là người đứng đầu của tập đoàn Hồng thị, là anh cả trong Hồng bang, nếu để cho đối phương trốn thoát ngay trên địa bàn của mình, không phải là mất hết cả mặt mũi sao? Cứ như vậy, về sau anh làm sao lẫn lộn trong giới, sau này còn ai nghe lời anh nữa.

Nghĩ tới đây, trên mặt Hồng Bưu thấp thoáng vẻ khát máu, trong mắt lóe lên sát khí mạnh mẽ. Dám khiêu chiến với anh, cũng phải xem có bản lĩnh hay không.

Nhận được mệnh lệnh của Hồng Bưu, Hồng Lam lập tức thi hành, anh ta bước vào khoang thuyền, nói với người đàn ông đối diện: "Lão đại có lệnh, mặc kệ bỏ ra giá cao bao nhiêu đều phải bắt được người trên chiếc thuyền nhỏ trước mặt."

"Yes Sir, anh nhìn kỹ đi, tôi nhất định sẽ làm cho anh và lão đại vừa ý." Người đàn ông vừa nói vừa thao tác cần điều khiển.

Thuyền nhỏ cách bờ chỉ khoảng mười mét, Phụng Như Ảnh giảm tốc độ thuyền nhỏ đến mức thấp nhất, thuyền đang chậm rãi áp sát vào bờ.

Thấy thuyền sắp cập bến, chiếc thuyền phía sau lại mạnh mẽ đâm vào, trực tiếp xô thuyền nhỏ vào bờ. Một màn này khiến cho Hỏa vốn muốn nhảy lên thuyền nhỏ phải dừng bước, thấy thuyền nhỏ bị va chạm, trong mắt lóe lên kinh ngạc, nóng nóng và lo lắng.

Trong lòng của cô lặng lẽ nghĩ: lão đại trăm ngàn lần không thể xảy ra chuyện.

Nhưng vào lúc này, thuyền nhỏ bị đụng tới đột nhiên ầm một tiếng, lửa lớn bốc lên ngút trời.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Vân Phong Bị Thương (Một)

Ánh lửa bốc lên dữ dội, sóng nhiệt phả lên phía bờ, thiêu đốt cả da thịt. Nhưng lúc này, cả đám chị em của Mộc Vân Phong ở trên bờ, cả bọn sững sờ tại chỗ, quên mất tất cả hành động, trơ mắt nhìn chiếc thuyền bị đám cháy kia bao quanh, nước mắt chảy theo đôi gò má, cả trái tim như bị phỏng.

Trên bờ nhân viên cảnh vụ và người dân xem náo nhiệt, cũng bị một màn bất thành linh này làm kinh sợ đứng chết trân tại chỗ, lặng ngắt như tờ.

"Mau dập tắt lửa cứu người đi." Không biết là tiếng rống to của người nào, làm cho mọi người phục hồi tinh thần lại. Một đám người tay chân luống cuống chạy đi cứu hỏa, nhất là đám người của Hỏa, những người xông pha đi đầu.

Lúc này các cô cũng không quan tâm thế lửa càng lúc càng lớn, cũng hoàn toàn quên mất mình không có dụng cụ chữa cháy, cứ như vậy xông về hướng chiếc thuyền. Nhưng lại bị những người dân xem náo nhiệt bên cạnh gắt gao kéo lại: "Cô gái, các cô đi như vậy không phải là tự tìm đường chết sao."

Bọn Ngừ các cô bị những người dân giữ lại thật chặt, không thể tiến tới, chỉ có thể nhìn những nhân viên cảnh vụ kia không biết từ đâu kéo tới dụng cụ chữa cháy.

Nhưng không chờ bọn họ chuẩn bị dụng cụ xong, đột nhiên một tiếng ầm vang lên, thuyền nhỏ đột nhiên nổ tung lên, những mảnh vụn văng tứ tung lên trên bờ. Khiến cho những người ở trên bờ rối rít lui về phía sau, đồng thời nổi lên tiếng kêu thất thanh.

Anh đẩy người tôi, tôi đạp chân anh, xô xô đẩy đẩy, cả đám ngã xuống.

Mấy người bọn Hỏa cũng bị mọi người lôi kéo cách xa bờ, trong lúc các cô đứng dậy từ trong đám dân chúng, ngoại trừ thấy một trận hỏa hoạn vẫn thiêu đốt chiếc thuyền nhỏ, thì cũng không có cái gì khác.

Đau nhức khắp toàn thân của các cô, rút sạch tất cả hơi sức các cô. Đột nhiên, Hỏa mãnh liệt chạy băng băng về hướng chiếc thuyền nhỏ. Không, cô không cam lòng, cô muốn đi cứu Mộc Vân Phong.

"Hỏa, cậu bình tĩnh một chút." Hỏa hành động nhanh, động tác của Mai còn nhanh hơn, cô kéo Hỏa lại trầm giọng nói. Các cô và Hỏa đều đau lòng như nhau, nhưng chiếc thuyền nhỏ nổ tung trước mắt, còn có trận hỏa hoạn này, Mộc Vân Phong thì sống chết không biết. Cho dù họ đi, hiện tại cũng chỉ là phí công, nơi đó đã có quá nhiều cảnh sát vây quanh, và có người của Hồng bang nữa.

Các cô xuất hiện như vậy, ngoại trừ để lộ mình và Mộc Vân Phong có liên quan, chuyện tốt gì cũng không có.

"Nhưng lão đại..." Hai mắt Hòa đỏ ngầu nhìn Mai, nhìn Ngũ đau lòng đến không thể hít thở. Cô không tin lão đại của các cô lại mất đi như vậy.

Lúc này, trong lòng Hòa tràn đầy đau lòng, đều là bọn họ vô dụng, không chỉ không thể cứu được lão đại, còn hại lão đại mất mạng.

Đều do cô không tốt, cô nên cùng đi với lão đại. Nếu như ngày đó cô kiên trì đi theo lão đại, như vậy có lẽ lão đại cũng đã không xảy ra chuyện.

Hối hận vây chiếm trong lòng Hòa, làm cho cô hận không thể tự mình chết đi. Một khoảng thời gian trôi qua, nhìn những nhân viên cảnh vụ vẫn tìm kiếm Mộc Vân Phong và Phụng Như Ảnh, nhìn bọn họ cả buổi vẫn không có tin tức truyền đến.

Tâm cả bọn bắt đầu trầm xuống. Nếu như vừa bắt đầu họ còn mang theo hi vọng, nhưng giờ phút này trong lòng họ như đông tro tàn. Thời gian trôi qua lâu như vậy, nhưng bọn họ không có bất kỳ tin tức gì của Mộc Vân Phong, có nghĩa là bọn họ đã bị chìm xuống hoặc là nổ tung trong trận hỏa hoạn kia.

Người dân xem náo nhiệt từ từ tản đi, bọn họ đều biết xác suất còn sống của người trên thuyền gần như là số không. Đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, bọn họ đã sớm không có hứng thú xem náo nhiệt, cả đám người đều rời khỏi bờ sông.

Trên bờ chỉ còn lại bọn Hòa các cô đứng ở đó với vẻ mặt nặng trĩu, bi thương vây lấy bọn họ, cặp mắt nhìn chăm chăm vào ánh lửa đang từ từ tắt đi trên sông.

Theo ánh lửa lụi tàn, ánh sáng trong mắt của các cô dần dần âm đạm, cuối cùng vắng lặng, một mảnh tro tàn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Vân Phong Bị Thương (Hai)

Lão đại của các cô đã mất rồi.

Mấy người đổ sụp xuống trên mặt đất, trong lòng âm thầm thề không đội trời chung với Hồng bang, họ nhất định sẽ trả thù cho lão đại.

Lại một giờ nữa trôi qua, vẫn không có tin tức của Mộc Vân Phong và Phụng Như Ảnh, bọn Hòa các cô mới hết hy vọng rời khỏi bờ sông.

Lúc này, ở hạ lưu sông Cẩm Giang có một chiếc thuyền đang tiến đến, người lái thuyền chính là Ảnh Vũ một trong những thủ hạ của Phụng Như Ảnh. Chỉ thấy anh ta lái thuyền nhanh vun vút, mặc dù trên mặt không lộ vẻ gì, nhưng trong mắt lại rõ ràng có vẻ sốt ruột.

Bọn họ vốn đã bàn xong buổi sáng tới đón Phụng Như Ảnh, nhưng lại không nghĩ tới kế hoạch biến hóa khó lường. Khi bọn họ đang trên đường chạy tới, lão đại lại xảy ra chuyện.

Lúc bọn họ nhận được tin tức, quả thật sắp điên lên, thuê một chiếc thuyền lập tức cấp tốc chạy tới. Lại không nghĩ tới khi thuyền bọn họ mới vừa khởi động không bao lâu lại nhận được tin tức, một chiếc thuyền nhỏ bị đụng tới nổ tung. Điều này càng làm cho lòng bọn họ như lửa đốt, vừa gấp rút chạy đến, vừa cầu nguyện cho lão đại của mình ngàn vạn lần đừng gặp chuyện không may.

Mặc dù bọn họ đều biết lão đại biết bơi, nếu như gặp chuyện không may thì trước đó nhảy xuống sông vậy tuyệt đối không có việc gì, chỉ sợ lão đại bị thương hoặc là bị người khác vướng tay vướng chân.

Bọn họ sớm đã biết rõ sát thủ của Hồng Nhan Các cũng ở cùng với lão đại, cũng không biết cô ấy có thể bơi hay không, nếu như hai người cùng bơi còn dễ nói một chút, nhưng nếu quả thật cô ấy không biết bơi, như vậy lão đại của bọn họ sẽ thảm rồi, nhất định sẽ bị cô ấy liên lụy.

Con thuyền nhanh chóng lao đi. Đột nhiên, một vật màu đen trôi nổi trên sông làm cho Ảnh Vũ chú ý. Vì vậy nói với Ảnh Phong ở bên cạnh: "Cầm ống nhòm xem xem vật thể màu đen kia là cái gì?"

Ảnh Phong vừa nghe có vật thể trên sông, nhanh chóng lấy ống nhòm treo trong phòng điều khiển nhìn ra mặt sông. Vừa nhìn liền phát hiện ra đó là người ta, vì vậy nói: "Áp sát về phía bên kia đi, là người đó."

Ảnh Vũ vừa nghe, trong lòng khẽ động, tiến gần tới vật thể màu đen đó.

Từ từ đến gần vật thể màu đen, thấy rõ quần áo trên thân thể của người kia, mắt Ảnh Phong từ từ tròn to, sau đó rất nhanh chạy ra khỏi khoang thuyền. Ảnh Vũ vừa thấy hành động của Ảnh Phong, từ từ dừng thuyền lại. Thấy người anh em của mình cầm một cây trúc thật dài lật cái bóng đen trong nước lên.

Lúc này Ảnh Vũ cũng thấy rõ quần áo trên thân thể người kia, trong lòng một hồi kích động, chạy mấy bước ra khỏi khoang thuyền, cùng với Ảnh Phong

lật thân thể người kia lên.

Thân thể người kia vừa lật lại nằm ngửa người trên mặt sông, Ảnh Phong và Ảnh Vũ đã thấy rõ mặt của đối phương, sau đó Ảnh Phong nhảy xuống sông, vớt người kia lên.

Người đó dĩ nhiên là Phụng Như Ảnh, lão đại của bọn họ.

Hai người khiêng Phụng Như Ảnh vào trong khoang thuyền, sau đó thử hơi thở trên mũi anh, thử qua một lần biết anh vẫn còn sống. Trong lòng vui mừng vô cùng, Ảnh Vũ nhanh chóng chạy về khoang thuyền, lái mũi thuyền quay trở lại.

Giờ phút này, bọn Ảnh Phong không phát hiện ở cách đó không xa bờ sông, vẫn trôi nổi một người. Vóc dáng của người nọ nhỏ nhắn xinh xắn, mặc một bộ quần áo nhạt màu. Theo nước sông phập phình, ở xung quanh cô có vết máu lờ mờ hòa vào trong nước sông.

Nhìn kỹ khuôn mặt ở trong nước kia, chính là Mộc Vân Phong. Lúc này cô nằm ở trong nước, quanh thân thỉnh thoảng trào ra vết máu, nhìn qua chính là bị thương, hơn nữa là bị thương không nhẹ.

Lúc này, ở chỗ thuyền nhỏ của Mộc Vân Phong bốc cháy, nhân viên cảnh vụ và người của Hồng bang đã rời đi, ngoại trừ chiếc thuyền lớn của Hồng thị vẫn đậu ở chỗ đó.

Hồng Bưu vẫn đứng ở trên boong thuyền, nhìn vào mặt sông không biết đang suy nghĩ gì, hồi lâu truyền ra một mệnh lệnh: "Tiếp tục đi về phía trước lục soát."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bọn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Vân Phong Bị Thương (Ba)

Hồng Bưu làm sao cũng không tin hai người kia cứ như vậy mà biến mất. Thông qua chuyện tối hôm qua, anh sớm đã biết rõ trong hai người này có ít nhất một người biết bơi. Nếu biết bơi, lại có thân thủ tốt như thế, như vậy bọn họ nhất định sẽ nhảy xuống sông trước tiên.

Nhiều nhất cũng chỉ bị thương nhẹ, không thể nào như mọi người đã nghĩ, bị chết cháy trong trận hỏa hoạn này. Cho nên anh cảm thấy hai người họ nhất định còn ở lại trên sông Cẩm Giang này.

Gió sông thổi phát pho, nước sông lay động. Du thuyền chậm rãi chạy trên sông, mang theo từng chuỗi bọt nước. Hồng Bưu vẫn giữ ống nhòm rà soát phía xa xa, anh tin rằng hai người kia không thể nào nán lại ở trong nước thời gian dài như vậy, phải ngoi đầu lên đề thở.

Nước xoáy xung quanh, ca nô đã sớm đổi thành thuyền nhỏ, Hồng Thanh dẫn đầu tìm kiếm khắp nơi chỗ gần mấy chiếc thuyền chài, không dám chậm trễ một chút nào.

Hồng Bưu lại mới vừa xuống từ lệnh, sóng thì thấy người, chết phải thấy xác. Truy rằng Hồng Thanh có ý nghĩ riêng của mình, cảm thấy vừa hỏa hoạn, vừa nổ tung cho dù là có chín cái mạng đoán chừng cũng không còn. Nhưng anh ta không cách nào phản bác, cũng không thể bác bỏ mệnh lệnh của Hồng Bưu.

Anh ta có thể làm là theo lệnh của Hồng Bưu lục soát khắp nơi trên sông Cẩm Giang, cho đến khi tìm được hai người kia mới thôi.

"Anh Thanh, anh nói xem hai người kia đúng là có thể còn sống không?" Hồng Thanh đang ở trên thuyền nhỏ, một tên đàn em nhìn ra sông Cẩm Giang mênh mông, ngoại trừ nhóm thuyền nhỏ bọn họ, cùng với màu xanh nước sông và sóng nước gợn lăn tăn, thì không có cái gì khác.

Đừng nói là người, ngay cả một miếng lá cây cũng không có. Cho nên anh ta thật sự nghi ngờ quyết định của lão đại mình có phải là sai lầm hay không.

"Ít nói nhảm đi, cậu không muốn sống nữa sao?" Hồng Thanh đưa tay gõ một cái lên đầu tên đàn em, tuy rằng trong lòng rất đồng ý với lời nói của cậu ta, ngoài miệng lại nói lời khiển trách "Quyết định của lão đại chúng ta có thể nghi ngờ sao? Thân làm thủ hạ, chúng ta hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình là được rồi."

"Vâng vâng vâng, anh Thanh dạy dỗ chí phải, là tiểu đệ hồ đồ rồi." Cậu trai trẻ tự xưng là tiểu đệ này, vừa sờ cái đầu mới bị gõ đau, vừa nhận sai.

Cậu ta cũng vừa mới vào Hồng bang không bao lâu, nghe nói Hồng Thanh tương đối dễ nói chuyện, lúc này mới dám ở trước mặt anh nói mấy lời như vậy, nếu như đổi thành người khác có cho cậu ta mười cái mạng cũng không dám.

"Đã biết sai rồi?" Hồng Thanh nhìn dáng vẻ tên đàn em chủ động nhận lỗi, lại cười hỏi. Nhìn bộ dáng kia của cậu ta cũng biết là người mới, cho nên anh rất thích dạy dỗ bọn họ.

"Anh Thanh yên tâm." Cậu trai trẻ cười hi hi trả lời Hồng Thanh, đôi mắt lại hướng về ngấm loạn trên sông.

Liếc mắt một cái, thật đúng là bị cậu ta ngấm tới ra vật thể, chỉ thấy cậu ta chỉ vào trước mặt cách đó không xa nhìn Hồng Thanh kêu lên: "Anh Thanh, anh mau nhìn đi, nơi đó nổi lên cái gì kia, sao lại giống như là người ta vậy."

Hồng Thanh nhìn theo hướng tay cậu ta chỉ, chỉ thấy một vật thể thật dài nhẹ nhàng lơ lửng ở trên mặt sông, khoảng cách hơi xa nhìn không rõ là cái gì. Vì vậy quay đầu lại nói với người lái thuyền: "Áp sát về phía bên kia."

Lúc thuyền của nhóm Hồng Thanh chuyển phương hướng, trên thuyền lớn Hồng Bưu phát hiện động tĩnh của bọn họ, vì vậy gió ồng nhòm lên, xoay người nhìn theo phương hướng của bọn họ.

Lại phát hiện một người trôi lơ lửng trên mặt sông, xa quá không thấy rõ mặt mũi. Nhưng trong lòng Hồng Bưu có chút kích động, quay đầu phân phó cho thủ hạ ở phía sau: "Tăng tốc, chúng ta qua đó nhìn một chút."

Thuyền nhỏ của Hồng Thanh rất nhanh tiếp cận người nọ, cậu trai trẻ vừa thấy người nọ, thì oang oang hét lớn: "Anh Thanh, là một người con gái, hơn nữa còn là một cô nàng xinh đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Giam Lông Trá Hình (1)

Editor: Thoa Xù

"Tránh ra, để anh xem xem." Hồng Thanh tiến lên một bước, đưa tay kéo cậu trai trẻ về phía sau lưng mình, đứng ở mũi thuyền. Cảnh tượng phía trước mắt đập ngay vào mắt anh ta, một cô gái xinh đẹp nằm ngang trên mặt sông, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, ngay cả sắc môi vốn phải là đỏ hồng, cũng đã tái nhợt thiếu sức sống, mà trên trán đang ứa ra vết máu.

Một mái tóc đen nhánh rối tung xõa ra, đập dềnh trên mặt nước, đã sớm mất đi vẻ sáng bóng nên có, có vẻ đã bị nước sông vẫn đục nhuộm thành màu ố vàng. Trên người cô gái quần áo vốn phải là màu trắng nhạt, bị nước sông ngấm nên mất đi sắc màu vốn có, biến thành màu vàng nhạt.

"Anh Thanh, anh nói cô gái này đã chết chưa?" Lúc Hồng Thanh quan sát cô gái dưới nước, cậu trai trẻ lại xông tới, thấy cô gái, lại nhìn Hồng Thanh một chút.

"Chết hay chưa, vớt lên xem qua sẽ biết." Hồng Thanh nghe cậu thanh niên nói, sau đó lên tiếng. Cho dù người này không phải là người bọn họ muốn tìm, nhưng được gặp phải bọn họ, cũng không phải không để ý tới đạo lý. Cho dù cô gái này chết rồi, cũng muốn vớt lên xem qua mới biết được.

Ngộ nhờ cô gái này chưa chết, cũng coi như bọn họ làm chuyện tốt, không phải sao?

Nghĩ tới đây, Hồng Thanh hướng về thuyền nhỏ hô to một tiếng: "Cử ra một người, nhảy xuống vớt cô gái này lên."

Rất nhanh, một thanh niên cao lớn bước ra từ trong thuyền nhỏ, đi tới mũi thuyền đứng bên cạnh Hồng Thanh, chờ chỉ thị của anh.

"Cậu và cậu ta đi xuống vớt người lên." Hồng Thanh vừa nói với cậu thanh niên cao lớn mới ra, vừa chỉ vào cậu trai trẻ.

"Anh Thanh, không thể nào, anh kêu em xuống đó vớt?" Cậu trai trẻ vừa thấy Hồng Thanh chỉ cậu ta, gương mặt nhất thời như trái khổ qua, mắt nhìn Hồng Thanh đầy ý van xin khổ sở, giống như đang nói: Anh Thanh, em có thể không xuống được không.

"Không phải cậu, chẳng lẽ là anh sao?" Hồng Thanh liếc cậu trai trẻ một cái, trực tiếp bỏ qua vẻ cầu xin trong mắt cậu ta.

"Có thể không đi được không?" Cậu trai trẻ buồn bã nhìn Hồng Thanh lần nữa, hi vọng anh có thể thay đổi chủ ý. Nói thật, cậu ta sợ, mặc dù người con gái dưới nước rất xinh đẹp, cho dù đập dềnh trong nước cũng rất đẹp mắt, nhưng cậu ta thật sự không muốn xuống đó.

Ai biết cô đã chết hay chưa, nếu như không chết thì tốt, nhưng ngộ nhờ chết rồi, cậu ta đi xuống chạm vào thân thể của cô, nói không chừng cô liền biến thành nữ quỷ tìm đến cậu ta gây phiền toái.

"Ít nói nhảm, tốc độ nhanh một chút." Hồng Thanh lướt mắt nhìn cậu trai trẻ, trên mặt có vẻ không kiên nhẫn. Hiện tại vớt người lên quan trọng hơn, nhưng anh thấy thuyền của lão đại đã tới rồi.

Chờ một lát, không cần kinh động đến lão đại, còn chưa vớt được người lên, như vậy không tránh khỏi bị giáo huấn. Không sai, là một thành viên có thâm niên của Hồng bang, anh cũng không muốn bị trách mắng.

Thấy vẻ mặt Hồng Thanh sa sầm, cậu trai trẻ biết có nói gì nữa cũng vô dụng, không thể làm gì khác hơn là nhảy xuống nước cùng với người thanh niên cao to. Hai người đến gần cô gái đang trôi trong nước, đưa tay đỡ lấy lưng của cô, cảm giác được sự mềm mại truyền tới bên người, cậu trai trẻ thở

phào nhẹ nhõm. Thầm nói: chưa chết là tốt rồi.

Hai người nhanh chóng đặt cô gái lên trên thuyền nhỏ, đặt ở trên boong thuyền, Hồng Thanh tự mình bước đến, lấy tay thử hơi thở của cô gái, cảm thấy được hơi thở yếu ớt của cô gái này, ngay lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó trước cái nhìn chăm chú của hai tên đàn em, đôi tay đặt ở trên ngực cô gái, bắt đầu chậm rãi ấn xuống. Một cái hai cái, mấy lần như vậy, trong miệng cô gái phun ra toàn là nước.

"Được rồi, khiêng cô ấy vào trong đi." Thấy cô ấy đã phun nước ra, Hồng Thanh đứng lên phân phó, rồi tự mình lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên trán.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Giam Lồng Trá Hình (2)

Tuy rằng chỉ là vài động tác như vậy, nhưng chỉ có Hồng Thanh mới biết, đối với mình cô gái này có bao nhiêu mê hoặc.

Bây giờ cô gái này, mặc dù có mặc quần áo, nhưng quần áo thật mỏng manh sớm đã bị thấm nước ướt sũng, dính vào trên người cô, làm cho đường cong mê hoặc của cô ấy nổi bật lên trước mắt anh, làm cho anh huyết mạch sôi sục.

Anh đang nghĩ nếu như không phải cô ấy đang hôn mê, nếu như không phải bên cạnh còn có người, nói không chừng anh liền không chống đỡ được.

Nghe Hồng Thanh nói, hai thanh niên đứng bên cạnh mới phục hồi tinh thần lại, ba chân bốn cẳng khiêng cô gái vào trong khoang thuyền. Nói thật nếu như không phải Hồng Thanh nói, hai người này còn có thể tiếp tục đứng đó.

Đối mặt với một cô gái sắc đẹp tuyệt trần, hơn nữa Hồng Thanh còn làm mấy động tác trên ngực cô, làm cho người ta tưởng tượng xa xôi, cho nên hai người bọn họ vẫn ngẩn ngơ nhìn cô ấy, thiếu điều muốn chảy cả nước miếng.

Vừa thu xếp tốt cho cô ấy, thì du thuyền Hồng Bưu đến, anh ta nhìn Hồng Thanh hỏi: "Người nọ còn sống không? Đưa cô ta lên đây."

Vừa nghe Hồng Bưu nói, không biết vì sao trong lòng Hồng Thanh thoáng qua chút không đành lòng, tuy nhiên chỉ là trong nháy mắt, Hồng Thanh nói với hai tên đàn em: "Đưa lên thuyền của lão đại."

Hai người nghe lời khiêng người lên thuyền của Hồng Bưu, sau đó không đành lòng liếc nhìn cô gái nằm an ổn ở trên ghế sofa, rồi cúi đầu rời đi.

Hai người rời khỏi, Hồng Bưu đi vào. Liếc nhìn cô gái trên ghế sofa, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, chỉ là rất nhanh đã bị vẻ trầm lắng thay thế.

Anh nhìn thật lâu vào đôi mắt của cô gái đang mê man, sau đó nói với thủ hạ: "Cấp bờ, đưa cô ấy đến bệnh viện."

Ánh mặt trời chói mắt, trong mũi xộc tới mùi thuốc sát trùng. Trên đầu truyền đến một trận đau nhức, Mộc Vân Phong chột mở mắt ra, lại phát hiện ra mình đang nằm ở trên giường. Đưa tay sờ lên lên cái đầu đau nhức, lần mò lớp băng gạc quấn ở trên đầu, bên đưa mắt nhìn khắp bốn phía, mới nhìn thấy cả kính trong lòng. Sao cô lại ở trong bệnh viện?

Mộc Vân Phong nhớ rõ rằng mình và Phượng Như Ảnh đã ở trên thuyền, nhớ là thuyền sắp cập bờ, nhưng đang lúc bọn họ sắp cập bờ, lại bị một chiếc thuyền ở phía sau đụng tới.

Bởi vì cú va chạm bất thành công này, cho nên đã đụng vào cửa khoang thuyền. Lúc ấy cô chỉ biết mình bị đụng trúng nên có chút choáng váng, vừa định đứng lên.

Bên tai lại đột nhiên truyền đến tiếng của Phượng Như Ảnh: "Thuyền bốc cháy rồi, mau nhảy khỏi thuyền.", sau đó cảm giác được có người kéo cô xuống, chuyện sau đó thì cô cũng không nhớ nữa rồi.

Khi đó, đoán chừng là cô đã ngất đi rồi. Nhưng bây giờ cô tỉnh dậy, lại phát hiện mình đang ở trong bệnh viện. Là ai đã cứu mình đây? Chẳng lẽ là Phượng Như Ảnh?

Vừa nghĩ như thế trong lòng Mộc Vân Phong hơi nhẹ xuống. Nếu như là Phượng Như Ảnh cứu mình thì tốt rồi, chỉ sợ là người của Hồng thị. Nếu là như vậy, thì cô xong thật rồi.

Khi Mộc Vân Phong đang nghĩ như vậy, thì truyền đến tiếng đẩy cửa, Mộc Vân Phong vội vàng giả vờ ngủ. Bây giờ không rõ tình hình, cô không thể xem thường được.

Mộc Vân Phong khép hờ đôi mắt, he hé một bên mắt quan sát cửa ra vào, chỉ thấy một cô y tá áo trắng đẩy xe đẩy vào, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Từ từ thả lỏng, thấy cô y tá đến gần mình, thì mở mắt ra. Thấy Mộc Vân Phong mở mắt, cô y tá tươi cười ân cần hỏi: "Chị tỉnh rồi à?"

Nụ cười đó thật ngọt ngào, làm cho trong lòng Mộc Vân Phong ấm áp, mở lời hỏi: "Chị đã ngủ bao lâu rồi?"

"Chị đã ngủ ba ngày ba đêm rồi." Cô y tá từ từ thay chai thuốc cho Mộc Vân Phong, vừa trả lời câu hỏi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Giam Lồng Trá Hình (3)

Vừa nghe y tá trả lời, trong lòng Mộc Vân Phong cả kinh, sao mình lại mê man lâu như vậy. Không biết bọn Hòa các cô thế nào rồi, có biết tình trạng bây giờ của mình hay không.

Nghĩ tới đây, Mộc Vân Phong lại hỏi: "Vậy em biết ai đã đưa chị đến bệnh viện không?"

"Nghe nói là Chủ tịch của bọn em đưa tới, cụ thể thì em cũng không rõ lắm." Cô y tá nhỏ áy náy nhìn Mộc Vân Phong, trên mặt lộ ra nụ cười ngượng.

Cô không thấy người đưa Mộc Vân Phong tới, chẳng qua là nghe được lúc các cô ý tá khác tám chuyện. Nói cái gì mà bệnh nhân trong phòng bệnh này rất được Chủ tịch coi trọng, không những tự mình đưa tới, mà còn phái rất nhiều người tới bảo vệ cô.

"Chủ tịch mà em nói là ai?" Nghe cô y tá nhỏ nói, Mộc Vân Phong cảm thấy đau đầu. Chủ tịch? Rõ ràng không thể nào là Phụng Như Ảnh, vậy nếu như không phải Phụng Như Ảnh sẽ không phải là người của Hồng thị chứ, chẳng lẽ là Hồng Bưu?

Nghĩ vậy, Mộc Vân Phong dồn sức ngồi dậy hỏi: "Bệnh viện này không phải là của Hồng thị chứ?"

"Chị nói không sai, bệnh viện này chính là của Hồng thị, mà Chủ tịch chính là Hồng Bưu. Nhưng anh ấy chính là kim cương Vương Lão Ngũ đó, chị không biết đầu mấy chị em trong bệnh viện của bọn em đều hâm mộ chị đó. Nghe nói hôm đó không ngờ Chủ tịch lại tự mình bế chị vào đây."

Vừa nói đến Hồng Bưu gương mặt của cô y tá nhỏ đã lộ vẻ mê đắm, giống như Hồng Bưu là tình nhân trong mộng của các cô.

"Hâm mộ chị?" Mộc Vân Phong vừa nghe lời nói của cô y tá nhỏ, hết chỗ nói rồi. Mình bây giờ là phạm nhân của kẻ khác đó, còn hâm mộ sao? Thật không biết phải hình dung thế nào với mấy cô nàng háo sắc này nữa.

Hèn chi lúc cô y tá nhỏ mới vừa vào cửa, cô thấy giống như có một bóng đen đứng ngoài cửa, lúc đầu còn tưởng rằng là ảo giác, bây giờ nghĩ người nọ nhất định là người Hồng Bưu phái tới để giám sát mình.

Xem ra phải tự nghĩ cách, nhanh chóng trốn đi mới được. Nghĩ tới đây, Mộc Vân Phong nhìn cô y tá nhỏ cười hỏi: "Khi nào chị mới có thể xuất viện?" "Cái này khó nói được, phải xem tình hình phục hồi của chị, nhất là vết thương trên đầu chị, bọn em còn phải kiểm tra xem có phải chấn động não hay không." Cô y tá nhỏ trả lời Mộc Vân Phong với vẻ mặt thành thật.

"Được, chị hiểu rõ rồi, cảm ơn em."

"Nếu như chị có vấn đề gì, có thể nhấn cái chuông này, em lập tức tới liền." Cô y tá nhỏ giúp Mộc Vân Phong thay thuốc xong, thì đi ra ngoài.

Y tá mới vừa đi một lát, cửa phòng mở ra lần nữa, đi vào lần này là một người đàn ông, mặc dù Mộc Vân Phong không biết, nhưng đã xem qua tài liệu của anh ta, biết người đến chính là Hồng Thanh thư ký của Hồng Bưu.

Hồng Thanh nhận được điện thoại của cô y tá nhỏ, mới biết được Mộc Vân Phong đã tỉnh, lúc này mới tới xem cô một chút. Nói thật cô gái này rất có sức hút, làm cho người mắt cao hơn đầu như anh ta cũng suyt chút nữa trầm luân.

"Anh là ai?" Nhìn Hồng Thanh đi vào, Mộc Vân Phong giả bộ không biết hỏi, đôi mắt tràn đầy đề phòng nhìn đối phương, cô không biết lúc này Hồng Thanh đến là muốn làm gì?

"Tôi tên là Hồng Thanh, tới thăm cô một chút, nhân tiện mang cho cô chút đồ ăn." Hồng Thanh nhìn về đề phòng trong mắt Mộc Vân Phong, cười nhạt, đi tới đầu giường để túi đồ trên tay lên đầu tủ.

Đó là một bình giữ nhiệt, vừa mở nắp ra, hơi nóng bốc lên, tỏa ra một mùi thơm phức. Mộc Vân Phong vừa nghe cũng biết đó là mùi canh gà.

Mộc Vân Phong quay đầu nhìn Hồng Thanh lấy ra cái chén nhỏ từ trong túi, múc ra hơn nửa chén canh gà. Sau đó đưa đến bên cạnh cô nói: "cô chưa ăn gì vài ngày nay rồi, nhất định là đói bụng rồi."

Mộc Vân Phong liếc nhìn Hồng Thanh, không nhìn ra anh ta có ý tứ gì khác, cũng không khách sáo nữa, nhận lấy chén lập tức uống canh. Vừa uống mới biết mình thật sự đói bụng, vừa rồi còn không cảm thấy, lúc này bị canh gà hấp dẫn, bụng lập tức kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đứng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Giam Lông Trá Hình (4)

Nghe thấy bụng mình kêu lên, Mộc Vân Phong lúng túng nhìn Hồng Thanh cười cười, bung chén canh lên uống một hớp cạn sạch.

Thấy Mộc Vân Phong uống xong, Hồng Thanh lại múc thêm một chén nữa cho cô. Mộc Vân Phong uống liên tục ba chén mới để xuống không uống nữa, sau đó thấy Hồng Thanh chưa rời đi thì hỏi: "Anh có chuyện muốn nói sao?"

Hồng Thanh vừa nghe Mộc Vân Phong hỏi, khẽ nhíu lông mày hỏi: "Sao cô biết tôi có chuyện muốn nói?"

"Anh vẫn ngồi ở đây chờ tôi uống xong canh gà, ngoại trừ có lời muốn hỏi tôi, chẳng lẽ sẽ còn có chuyện khác?" Mộc Vân Phong nhìn Hồng Thanh, hỏi ngược lại. Cô cũng biết Hồng Thanh không phải là người không có việc gì để làm, rảnh rỗi đến sinh sự.

Cho nên anh ta đợi ở chỗ này, đợi cô uống canh xong, đây nhất định là có nguyên nhân, có mục đích.

"À." Bị Mộc Vân Phong hỏi ngược lại, Hồng Thanh sờ sờ vào mũi mình, sau đó nhìn Mộc Vân Phong nói: "Tôi muốn biết rốt cuộc cô là ai, hôm đó tại sao lại ở trên sông?"

"Anh muốn biết sao?" Mộc Vân Phong nhìn Hồng Thanh cười nhẹ, nhìn về phần chân trên mặt anh ta, lúc này mới chậm rãi mở miệng: "Không thể trả lời."

"Cô?" Hồng Thanh vừa nghe Mộc Vân Phong nói, đột nhiên đứng bật dậy, gương mặt tức giận đến đỏ bừng. Anh ta còn cảm thấy cô gái này xinh đẹp, không nghĩ rằng cô ta lại trêu chọc anh. Nghĩ đến anh ta đường đường là thư ký của Chủ tịch tập đoàn Hồng thị, lúc nào thì phải chịu đựng thua thiệt bởi một cô gái?

Trước đây các cô gái có cô nào mà không muốn tự động đưa tới cửa nịnh bợ tăng bốc anh ta, nhưng hôm nay lại bị cô gái này gài bẫy. Sớm biết vậy anh cũng không cứu cô ta rồi. "Tôi làm sao? Muốn biết thì tự mình đi thăm dò đi, tôi tin tưởng dựa vào năng lực của Hồng thị, nhất định có thể tra ra được thân phận của tôi." Mộc Vân Phong hoàn toàn không thêm để ý đến Hồng Thanh kia đang giận xanh mặt, đổ thêm dầu vào lửa.

"Cô? Hừ!" Hồng Thanh đang suy nghĩ gì đó chỉ vào mặt Mộc Vân Phong, cuối cùng không nói gì thờ phờ rồi đi. Nếu như bọn họ có thể tra được, anh ta còn cần hỏi cô sao?

Hồng Thanh càng nghĩ càng giận, vừa nghĩ tới mình đã từng động lòng với cái cô gái không biết tốt xấu này, trong lòng liền khó chịu. Lúc cứu cô ta lên, lão đại bảo anh tra lai lịch của cô ta, nhưng mấy ngày trời qua hoàn toàn không tra ra cái gì cả, cho nên hôm nay anh muốn tự mình đến hỏi cô ta rốt cuộc là ai? Muốn chính miệng cô ta nói cho anh biết, như vậy anh cũng không cần đi thăm dò.

Nhưng không nghĩ đến cô ta lại không nói với anh, còn bảo anh tự đi thăm dò, thật là tức chết anh mà. Hồng Thanh càng nghĩ càng giận, tay hung hăng vỗ mạnh lên tay lái, giống như không phải vỗ vào tay lái, mà là vỗ Mộc Vân Phong.

Sau khi Hồng Thanh rời đi, phòng của Mộc Vân Phong phòng rốt cuộc cũng yên tĩnh, cô nằm trên giường, ngủ thật ngon giấc, sau đó từ trên giường, bò dậy. Cô nghĩ ngợi tốt rồi, nên suy nghĩ chuyện làm sao rời khỏi chỗ này.

Cô biết Hồng Bưu sớm muộn sẽ tra ra thân phận của mình, một khi thân phận của cô bại lộ, như vậy nhất định là cô muốn đi cũng không đi được. Đến lúc đó không biết Hồng Bưu sẽ đối phó với cô thế nào đây.

Cho nên cô phải mau trốn thoát, càng nhanh càng tốt, tốt nhất là lúc bọn họ còn chưa tra ra được lập tức chạy đi, như vậy cô liền tự do. Mộc Vân Phong nhẹ nhàng đi tới cạnh cửa, mở cái lỗ nhỏ trên cửa phòng lên, đảo mắt nhìn ra ngoài, đảo qua một vòng sắc mặt lập tức khó coi. Chỉ thấy ngoài cửa phòng của cô có hai tên giữ cửa, mặt lãnh khốc đứng thẳng tắp.

Ngoại trừ trước cửa phòng của cô, trên hành lang cũng đứng đầy cả đám người, rõ ràng là để phòng mình bỏ trốn. Mộc Vân Phong biết Hồng Bưu không phải thẳng thắn, mình xuất hiện ở trên sông anh ta nhất định sẽ đoán được có thể có liên quan đến ngọc bội bị trộm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đứng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Giam Lồng Trá Hình (5)

Sở dĩ hiện tại không ngã bài với cô là bởi vì bọn họ chưa tìm được chứng cứ hoặc bọn họ còn chưa xác nhận được thân phận của Mộc Vân Phong, còn đang trong giai đoạn hoài nghi, một khi xác nhận được thân phận của Mộc Vân Phong, như vậy đối với cô không phải là giam lỏng nữa, mà thật sự nhốt vào nhà tù.

Mộc Vân Phong điều chỉnh tâm tình của mình lại, cố gắng hết sức làm cho mặt mình cười lên xinh đẹp một chút, sau đó nhẹ nhàng mở cửa phòng ra.

Cánh cửa vang lên, hai người đứng ngoài cửa lập tức xoay đầu lại nhìn Mộc Vân Phong, một người trong đó hỏi: "Cô muốn làm gì?"

"Đại ca không cần nghiêm túc như vậy chứ, tôi chỉ muốn đến phòng vệ sinh mà thôi." Mộc Vân Phong trưng ra khuôn mặt tươi cười, đôi mắt sáng ngời đẹp để động lòng người nhìn tên gác cửa.

"Phòng vệ sinh ở trong phòng có đó, không cần phải ra ngoài." Ai biết được người nọ hoàn toàn không bị mua chuộc bởi dáng vẻ của Mộc Vân Phong, thái độ vẫn là một bộ dạng lạnh lùng như cũ, chưa từng thay đổi.

Thấy hai tên đàn ông không thèm nhìn tới mình, Mộc Vân Phong bực mình một hồi, nhưng lại không biểu hiện ra ngoài mặt. Bây giờ là người ở dưới mái hiên, lúc nào nên cúi đầu thì lập tức cúi đầu.

Chỉ thấy Mộc Vân Phong xoay động tròn mắt, dùng một giọng điệu lấy lòng nói "Đại ca, trong phòng này quá buồn bực, tôi muốn ra ngoài dạo một chút." Vừa nói vừa làm ra vẻ mặt đáng thương, ánh mắt nhấp nha nhấp nháy, bộ dạng giống như có rất nhiều uất ức.

Tuy nhiên, hai người đàn ông ngoài cửa rõ ràng là người không thương hoa tiếc ngọc, vẫn lạnh giọng trả lời: "Buồn bực thì cô có thể mở cửa sổ hoặc là xem ti vi."

"Nhưng mà..." Mộc Vân Phong không cam tâm mở miệng lần nữa, nhưng hai người đàn ông này không thèm quan tâm đến lý lẽ, chỉ làm động tác xin mời với cô.

Mộc Vân Phong không còn cách nào khác, đành phải lui vào trong phòng, lúc đóng cửa không quên phát tiết cơn giận của mình, đóng cửa phòng lại một cái rầm.

Bước vào phòng, Mộc Vân Phong cẩn thận quan sát căn phòng này, lúc đầu cô còn chưa phát hiện, phòng bệnh này lại không phải phòng bệnh bình thường, trong phòng ti vi ghế sofa cái gì cũng có.

Xem ra Hồng Bưu đã thu xếp cho cô ở trong phòng bệnh cao cấp, chính là để giám sát cô tốt hơn, để phòng cô chạy trốn.

"Thật là tên đàn ông đáng chết." Mộc Vân Phong âm thầm mắng, đứng dậy đi tới trước cửa sổ, kéo rèm cửa sổ ra, nhìn ra ngoài.

Mới vừa nhìn, Mộc Vân Phong hết sức thất vọng, làm sao cô cũng không ngờ rằng mình ở lầu trên cùng. Vốn đang nghĩ xem có thể chạy trốn từ đường cửa sổ hay không, lại không nghĩ rằng tên đàn ông chết tiệt Hồng Bưu đã sớm tính đến điểm này, cho nên thu xếp cho cô ở tầng cao nhất.

Mộc Vân Phong liếc mắt nhìn khoảng cách, từ mặt đất đến tầng lầu cô ở ít nhất là hai mươi tầng, cao như vậy cho dù khả năng của cô có khá hơn nữa cũng không xuống được.

"Tên khốn kiếp chết tiệt." Mộc Vân Phong vừa mắng Hồng Bưu vừa tức giận kéo rèm cửa sổ lại. Bây giờ cô giống như là con chim hoàng yến bị nhốt trong lồng, muốn đi ra ngoài chỉ có một chữ "khó".

Trừ khi Hồng Bưu để cho cô ra ngoài, hoặc là đem theo cô ra ngoài, bằng không cô hoàn toàn không ra được. Ngoài cửa nhiều người canh chừng cô như vậy, cô một quyền khó địch lại bốn tên, huống chi bên ngoài không chỉ có bốn tên thôi đâu.

Về sau, nếu cô muốn đi ra ngoài, thì phải nghĩ biện pháp khác.

Rốt cuộc là dùng biện pháp gì đây? Mộc Vân Phong trầm tư, uy hiếp Hồng Thanh? Không được, Hồng Bưu chưa chắc sẽ vì Hồng Thanh là thủ hạ của anh ta mà buông tha cho cô.

Dùng con ruồi trượt xuống từ cửa sổ? Đáng tiếc không có con ruồi (Chỗ này mình không hiểu dùng con ruồi là sao luôn, nhưng bản raw là con ruồi nên mình để như vậy.), tầng hai mươi quá cao cô tính dùng ga trải giường trượt xuống, cũng không đủ dài. Huống chi cái ga trải giường dùng làm dây thừng cũng chưa chắc có thể chịu được trọng lượng của cô.

Cái này không được, cái kia cũng không được, rốt cuộc là làm sao ra ngoài đây? Mộc Vân Phong ngã lên trên giường, thật rồi rắm.

Cốc cốc, tiếng gõ cửa truyền đến. Cửa nhẹ nhàng mở ra, đến khi thấy rõ người tới trong mắt Mộc Vân Phong sáng lên, cô biết làm sao đi ra ngoài rồi.

Chương 95: Đương Gia Của Hồng Thị (1)

Editor: Thoa Xù

Mộc Vân Phong nhìn người mới tới, cười đến vui vẻ, sáng khoái chào đối phương: "Em tới rồi à."

"Chị sao rồi? Có cảm thấy khá hơn chút nào không?" Cô y tá nhỏ thấy Mộc Vân Phong cười, cũng cười theo. Cô rất thích bệnh nhân không ra về ta đây.

Mặc dù chị ấy là người mà Chủ tịch để ý đến, nhưng không như những cô gái bình thường leo lên được cảnh cao thái độ kiêu kỳ và mắt cao hơn đầu.

"Tiểu mỹ nữ, vết thương trên đầu chị lúc nào thì khá hơn?" Mộc Vân Phong nhìn lại muốn trao đổi với cô y tá, đúng là cô muốn đi ra ngoài sớm một chút. Nếu như vết thương của cô không tốt, dù cho cô dùng cách thay mặt đối đảo cũng không có cách nào đi ra ngoài, trên đầu quấn băng gạc thì người đàn ông bên ngoài liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra, chớ đừng nói đến là chạy đi.

"Nhanh thôi, đúng một tuần lễ là khỏe lại." Cô y tá nhỏ xinh đẹp vừa cười vừa giúp Mộc Vân Phong đổi thuốc, vừa trả lời câu hỏi của cô. Vết thương đó không quá nghiêm trọng, tuy rằng chảy máu không ít, nhưng vết thương khép miệng rất mau, nếu cứ theo tốc độ của hai ngày nay là có thể không cần băng gạc nữa rồi.

"Còn phải lâu như vậy à, vậy em có thể không cần giúp chị quấn băng gạc nữa được không?" Mộc Vân Phong mang theo một đôi mắt thỉnh cầu nhìn cô y tá nhỏ xinh đẹp, trong lòng thầm tính toán.

Nếu như không quấn băng gạc, như vậy cô muốn dùng thân phận của đối phương đi ra ngoài sẽ dễ dàng hơn nhiều, cho nên cô nhất định phải thuyết phục cô y tá nhỏ xinh đẹp trước mặt không cho cô ấy quấn băng gạc nữa, sau đó cô muốn nhân cơ hội này đi ra ngoài.

"Cái này không thể được, qua được hai ngày mới có thể tháo băng gạc ra." Cô y tá nhỏ lại là người rất có trách nhiệm, đối với thỉnh cầu của Mộc Vân Phong chỉ trực tiếp phản đối.

"Không cần quan tâm đến thời gian hai ngày này đi, tháo băng gạc sớm một chút đi, không phải là sẽ khỏe nhanh hơn một chút sao?" Mộc Vân Phong nghe cô y tá nhỏ nói, cười nói. Bây giờ cô hận không thể khiến cho cô y tá lập tức giúp cô tháo băng gạc ra, sau đó nhanh chóng chạy đi.

Cô cũng không muốn cứ ở chỗ này hoài, không muốn đối mặt với chuyện không biết lúc nào Hồng Bưu biết được thân phận của cô. Mặc dù anh ta là kẻ thù giết cha Mộc Vân Phong, nhưng trước mặt Mộc Vân Phong là một người tay không hoàn toàn không có khả năng giết anh ta, huống chi bên ngoài còn có nhiều thù hạ của Hồng Bưu như vậy.

"Không được, đây là quy định, nếu như em giúp chị tháo ra sớm, cấp trên sẽ mắng em đấy, bất quá thì em có thể giúp chị xử lý băng gạc một chút." Cô y tá lại từ chối đề nghị của Mộc Vân Phong lần nữa, cũng đưa ra cách giải quyết của cô, thật đúng là một cô y tá vô cùng trách nhiệm.

Mộc Vân Phong không thuyết phục được cô y tá nhỏ, bắt đầu dĩ đành để cho cô ấy tiếp tục đổi băng gạc cho mình, lúc thấy cô y tá nhỏ mới chỉ dán một phần nhỏ băng gạc trên đầu mình, trong lòng sớm có suy tính. Chờ lúc đổi xong thuốc cô y tá muốn rời đi, Mộc Vân Phong đi tới phía sau của cô ấy, thừa dịp lúc cô ấy không chú ý đánh ngất cô ấy. Như đã tính toán trước, cô y tá đang đứng bị cô đánh một cái thì ngất đi.

Mộc Vân Phong thấy cô y tá hôn mê bất tỉnh, sau đó từ từ chuyển cô ấy lên trên giường bệnh. Lấy cái áo khoác trắng của cô y tá nhỏ xinh đẹp mặc lên người mình, lại lấy mũ của đối phương đội lên đầu, lại mang khẩu trang vào.

Chỉnh trang xong xuôi, Mộc Vân Phong đi tới trước gương kiểm tra kỹ lưỡng một chút quần áo của mình, cảm thấy băng gạc trên đầu bị cái mũ che lại không nhìn thấy, nhưng nhìn kỹ vẫn có thể phát hiện trên đầu có điểm khác thường.

Thấy đến đây, Mộc Vân Phong đưa tay định tháo băng gạc xuống, nhưng nghĩ lại lại buông tay xuống, rồi kéo cái mũ xuống dưới, che băng gạc lại, lúc này mới xoay người đẩy xe đẩy mà cô y tá nhỏ xinh đẹp mới vừa đẩy vào rồi đi ra ngoài.

Mở cửa phòng, hai tên giữ cửa chỉ liếc mắt nhìn qua loa rồi để cho cô rời đi. Mộc Vân Phong đẩy xe đẩy, rất muốn chạy như bay trốn đi, nhưng cô cũng biết bây giờ bản thân mình phải bình tĩnh, không thể sợ, nếu hoảng hốt đối phương sẽ nhìn ra sơ hở.

Chương 96: Đương Gia Của Hồng Thị (2)

Cúi thấp đầu, đẩy xe đẩy đi từ từ, thấy sắp đến cửa thang máy, đột nhiên từ sau lưng truyền đến một tiếng kêu: "Đứng lại."

Mộc Vân Phong vừa nghe thấy, trong lòng hơi hoảng hốt, thầm nghĩ: chẳng lẽ bọn họ phát hiện ra cái gì? Nhưng, chỉ trong nháy mắt như vậy sao, Mộc Vân Phong lập tức bình tĩnh lại, đứng ở đó lẳng lặng chờ người kia nói chuyện.

"Ngẩng đầu lên." người đó đi tới trước mặt Mộc Vân Phong, cặp mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào cô.

Trong khoảng thời gian ngắn trong lòng Mộc Vân Phong xung đột dữ dội, người đó gần ngay trước mắt, rốt cuộc là một quyền đánh ngã đối phương rồi chạy trốn, hay là ngẩng đầu lên. Nếu ngẩng đầu lên lỡ như đối phương nhận ra mình thì làm sao đây? Nếu là như vậy, mình nhất định trốn không thoát rồi.

Lúc Mộc Vân Phong đang rối rắm, lại có mấy người nữa bước tới hành lang, bọn họ đứng thành vòng bao xung quanh Mộc Vân Phong.

Thấy cái vòng này, Mộc Vân Phong bắt đầu dĩ ngẩng đầu lên. Nhìn thấy người đàn ông vừa nói chuyện với cô, lẳng lặng chờ đợi hành động của anh ta. Mặc dù cô không biết làm sao đối phương lại phát hiện được sơ hở, nhưng rất dễ nhận thấy đối phương đã phát hiện ra cái gì đó mới bảo cô dừng lại.

"Trên người cô sao lại có mùi thuốc nồng như vậy?" Người đàn ông tiến lên một bước, nhích gần tới người của Mộc Vân Phong, mũi hướng về phía người Mộc Vân Phong ngửi ngửi, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở trên đầu cô.

Nghe người đàn ông hỏi, thấy hành động của anh ta, Mộc Vân Phong lập tức biết là cái gì lộ ra sơ hở rồi. Khó trách đối phương có thể phát hiện ra sự khác thường của cô, nguyên do là mùi thuốc trên đầu đã bán đứng cô.

Cô nghĩ, thân hình của cô và cô y tá nhỏ xấp xỉ nhau, hơn nữa còn đội mũ, còn mang khẩu trang, chỉ lộ hai con mắt, đối phương không thể nào dễ dàng đoán ra cô, lại không nghĩ rằng kết quả là mùi thuốc trên đầu đã bán đứng cô.

"Vị đại ca này cứ nói đùa, tôi là y tá, sao trên người lại không có mùi thuốc được chứ?" Mặc dù Mộc Vân Phong bị đối phương nghi ngờ, nhưng vẫn bình tĩnh bẻ lại lời của đối phương.

Y tá đúng là mỗi ngày tiếp xúc với thuốc và bệnh nhân, làm sao có thể không có một chút xiu mùi thuốc trên người đây?

"Vậy sao?" Mập mắt người đàn ông nhìn vào Mộc Vân Phong, rõ ràng tỏ vẻ hoài nghi. Sau đó anh ta đưa tay chụp lấy phía trên đầu Mộc Vân Phong, chụp lấy cái mũ của cô rồi nói: "Vậy trên đầu cô quán cái gì vậy?"

"A, đó là do tôi không cẩn thận mới đụng trúng tường." Mộc Vân Phong thân nhiên trả lời, mặc dù trong lòng đã biết hôm nay cô không trốn ra được, nhưng vẫn muốn thử một lần miệng lưỡi linh hoạt của mình, có thể lừa gạt vượt qua kiểm tra được hay không.

Động tĩnh trên hành lang bên này làm cho hai tên đứng gác trước cửa phòng của Mộc Vân Phong chú ý tới, một người trong đó đi tới, vừa nhìn thấy Mộc Vân Phong sắc mặt trở nên rất khó coi.

Anh không nghĩ tới mình đã canh giữ ở cạnh cửa mà cô nàng này lại chạy tới hành lang được, nếu như để lão đại biết thế nào anh ta cũng có quả ngon để ăn.

Vì vậy đến gần Mộc Vân Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tôi thật đúng là đã xem thường cô rồi. Bây giờ thì tự mình quay lại, hay là tôi bắt cô trở về."

Anh ta nói xong thì nhìn chăm chăm vào Mộc Vân Phong, bộ dáng như muốn ăn thịt người.

Nghe anh ta nói, Mộc Vân Phong biết lần này hoàn toàn không đùa nữa, tên ôn thần giữ cửa này không giống như cái tên trên hành lang. Tên giữ cửa đã gặp qua dáng vẻ của mình, cho nên kế hoạch bỏ trốn của cô đã thất bại.

Xoay người đi, kiêu ngạo ngẩng đầu lên đi về phía căn phòng. Nhưng trong lòng cô mắng cái tên vừa kêu cô dừng lại và tên ôn thần giữ cửa tám chục lần, thậm chí mắng cả tổ tông của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Đương Gia Của Hồng Thị (3)

Ai da, nếu tai nghe không dây của cô vẫn còn thì tốt rồi, cô có thể liên lạc với chị em của mình để cứu cô ra ngoài. Đáng tiếc tai nghe không dây của cô

không còn ở trên người, không biết là rớt ở đâu rồi, chắc là bị Hồng Bưu lấy mất rồi.

Nếu như rớt mất thì tốt rồi, còn nếu bị tên Hồng Bưu chết tiết kia lấy đi, thì chị em của cô sẽ gặp nguy hiểm.

Về mặt Mộc Vân Phong phiền não, không biết trước mắt làm sao rồi khỏi cái chỗ quỷ quái này.

Ngoài cửa, hai tên giữ cửa, vừa thấy Mộc Vân Phong trở về phòng, khép cửa phòng lại, lập tức lấy điện thoại ra, gọi ra ngoài.

Bệnh nhân trong phòng muốn bỏ trốn, bọn họ phải báo cáo với đại ca, bằng không nếu xảy ra chuyện, bọn họ không chịu nổi trách nhiệm này.

Cao ốc của tập đoàn Hồng thị, phòng làm việc của chủ tịch.

Hồng Bưu đang ngồi dựa vào trên ghế, chân hơi gác lên trên đùi, không có đứng đưa chút nào. Anh đan tay, dựa lưng vào chiếc ghế đột nhiên lắc đầu.

Trên bàn làm việc, tài liệu để ngay ngắn một bên trong khay đựng hồ sơ, trên bàn để một một phần tài liệu chờ ký tên, một cây viết đặt nằm trên chồng văn kiện, màu vàng của cây viết lấp lánh sáng bóng long lanh.

Bàn làm việc đối diện, tay Hồng Thanh đặt lên bụng của mình, nhìn Hồng Bưu phía đối diện, về mặt một mực cung kính.

"Điều tra thế nào rồi?" Hồng Bưu nhìn thư ký của mình, hai tay bắt chéo trước ngực, cả người ngả về phía sau nằm ngửa ra trên chiếc ghế to bản.

"Thật xin lỗi Chủ tịch, thuộc hạ không có năng lực còn chưa tra ra được." Hồng Thanh nghe Hồng Bưu hỏi, nhất thời khản trương, trên trán toát ra mồ hôi lấm tấm.

"Thật xin lỗi? Không có năng lực?" Hồng Bưu lặp lại lời của Hồng Thanh, giọng nói lạnh như băng, ánh mắt sắc bén nhìn vào anh ta, thấy Hồng Thanh cả người run lên.

Theo bên cạnh Hồng Bưu đã vài năm qua, đối với thói quen của Hồng Bưu anh ta rõ như lòng bàn tay. Giống như giờ phút này, vừa nghe giọng nói của Hồng Bưu là anh ta biết lão đại đang tức giận.

"Lão đại yên tâm, tôi nhất định sẽ nhanh chóng tra ra được." Hồng Thanh không dám đối mặt với Hồng Bưu, lại không dám nhìn vào mắt của anh, chỉ có thể cúi đầu bảo đảm với Hồng Bưu.

"Mau chóng? Tôi hạn cho cậu tra ra trong vòng hai ngày, nếu như đến lúc đó không tra ra được, không cần tôi nói cậu cũng biết phải làm sao rồi." Đối với thuộc hạ đã đi theo mình nhiều năm, Hồng Bưu không thêm nói tới chút tình riêng nào, lạnh lùng phun ra một câu, rồi ngồi thẳng người vùi đầu vào công việc trên tay.

Hồng Thanh thấy Hồng Bưu lạnh lùng như vậy cũng biết chuyện này không thể thương lượng, chỉ có thể ở trong vòng hai ngày tự mình tra ra thân phận của cô gái kia, bằng không thì...

"Cô gái chết tiết, nói ra tên tuổi của cô cho tôi biết một chút sẽ chết sao." Trong lòng Hồng Thanh thầm mắng Mộc Vân Phong xoay người nhẹ nhàng lui ra khỏi phòng làm việc của Hồng Bưu.

Mới ra khỏi phòng làm việc, điện thoại di động trên người vang lên, lấy ra thì thấy là số của tên đàn em đang trông coi cô gái kia gọi tới, nhấn nút trả lời.

Còn chưa nghe xong cuộc điện thoại sắc mặt của Hồng Thanh đã rất khó coi, ra lệnh cho thủ hạ: "Các cậu canh giữ thật kỹ cho tôi, nếu như để cô ta chạy thoát, tôi muốn mạng của các cậu."

Nhận điện thoại xong, Hồng Thanh lại đi tới trước cửa phòng làm việc của Hồng Bưu, đứng tần ngần không biết mình có nên đi vào hay không. Cuối cùng nghĩ rằng cần phải nói cho lão đại biết tin cô gái này muốn chạy trốn, để cho lão đại tự có tính toán.

Vì vậy lại gõ cửa phòng làm việc của Hồng Bưu, cho đến khi bên trong truyền đến giọng nói: "Vào đi.", Hồng Thanh mới dám đẩy cửa đi vào.

Hồng Bưu thấy Hồng Thanh vừa đi rồi quay lại, chỉ ngẩng đầu ngó hán một cái, rồi tiếp tục cúi đầu phê duyệt tài liệu trên tay. Trực tiếp gạt Hồng Thanh sang một bên, cho đến khi đã xem hết toàn bộ văn kiện, lúc này mới ngẩng đầu lên lần nữa hỏi: "Có chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Đương Gia Của Hồng Thị (4)

Hồng Thanh nghe hỏi, vội vàng kể lại chuyện mới vừa nhận được điện thoại, kể chuyện Mộc Vân Phong muốn trốn đi cho Hồng Bưu biết.

Hồng Bưu vừa nghe, sắc mặt thay đổi, mắt trở nên sâu xa. Trầm tư một chút, mới nói với Hồng Thanh: "Cậu đi sắp xếp đi, trong chốc lát nữa tôi sẽ đi gặp cô gái kia."

"Vâng." Nghe Hồng Bưu muốn đi gặp cô gái kia, trong lòng Hồng Thanh có chút cao hứng. Anh ta nghĩ cô gái kia không muốn gặp mình, cũng sẽ không không muốn gặp lão đại của mình đâu.

Phải biết rằng lão đại bất kể là xuất thân hay là bản thân anh ấy cũng đều ưu tú hơn mình nhiều, anh ta không tin cô gái kia thấy lão đại rồi lại không có ý gì khác.

Chuẩn bị xe xong, Hồng Bưu và Hồng Thanh cùng lên xe đi đến bệnh viện.

Lúc này, trong bệnh viện cô y tá đã tỉnh, cô vừa mở mắt lại thấy mình đang nằm ở trên giường bệnh, chợt giật nảy mình. Vừa bật dậy vừa suy nghĩ xem tại sao mình lại ngủ ở trên giường bệnh.

Cô y tá sờ sờ đầu của mình, sao lại nghĩ không ra tại sao nằm ở trên giường bệnh. Cô nhớ rõ ràng mình đang giúp bệnh nhân phòng này bôi thuốc sau đó lập tức rời đi mà, tại sao lại nằm ở trên giường, trên giường đây?

Cô y tá nhất thời không nghĩ ra, quay đầu tìm kiếm thì ra là phòng của bệnh nhân kia, khi thấy Mộc Văn Phong đang ngã người trên ghế sofa xem tạp chí thì bước nhanh tới nói: "Thật xin lỗi, em lại nằm trên giường bệnh của chị, lại ngủ thiếp đi."

Nhìn cô y tá nhỏ hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, mà cô ấy lại nói xin lỗi với mình, khoe miệng Mộc Văn Phong khẽ nhếch lên, nở nụ cười: "Không sao, em mệt mỏi nghỉ ngơi một chút cũng phải thôi mà."

"Cám ơn, cho em hỏi bây giờ là mấy giờ rồi?" Cô y tá nhỏ xinh đẹp vừa nghe Mộc Văn Phong nói, biết chị ấy không có trách mình thì yên tâm. Vội vàng hỏi chị ấy mấy giờ rồi, cô không biết mình đã ngủ ở chỗ này bao lâu rồi, bác sĩ có tìm mình hay không.

Nếu như bác sĩ không tìm được mình, vậy thì thôi thôi rồi.

"Không cần khách trương, em chỉ thiếp đi một lúc thôi. Nếu có người làm khó dễ em, chị sẽ nói giúp em." Mộc Văn Phong thấy vẻ mặt đó của cô y tá nhỏ cũng biết cô ấy đang lo lắng cái gì, vì vậy cười với cô ấy và cho thêm "liều thuốc an thần".

Đối với cô y tá nhỏ này, Mộc Văn Phong vẫn có chút xú áy náy, vì mình muốn bỏ trốn nên mới đánh ngất đối phương. Hơn nữa đối phương không những không biết mà còn nhận lỗi với cô, điều này làm cho trong lòng Mộc Văn Phong áy náy.

Lúc này mới đảm bảo với cô y tá nhỏ, nếu như có phiền toái có thể đến tìm cô. Thực tế thì cô y tá nhỏ xinh đẹp này rất chiều cô, cô rất muốn giúp cho cô ấy.

"Cám ơn." Cô y tá nhỏ cảm ơn Mộc Văn Phong, vừa đẩy xe đẩy của mình mở cửa phòng đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, cô y tá nhỏ liền bị hai tên giữ cửa chặn lại, làm cho cô y tá nhỏ rất khó hiểu mà hỏi: "Hai vị đại ca có chuyện gì sao?"

Cô y tá nhỏ biết bệnh nhân kia từ khi mới vào phòng này, hai người này lập tức canh giữ ở cửa, nhưng hôm nay sao bọn họ đột nhiên ngăn mình lại không để cho mình đi đây?

"Cởi khẩu trang và mũ của cô xuống." một người đàn ông trong đó lạnh lùng nói với cô y tá nhỏ. Anh Thanh lại mới vừa nói với bọn họ nếu như để cô gái trong phòng trốn thoát, như vậy bọn họ sẽ mất mạng.

Nghĩ cho cái mạng nhỏ của mình, bọn họ phải kiểm tra cẩn thận. Nhất là cô gái kia mới vừa cải trang thành y tá muốn trốn đi, bọn họ càng không thể phớt lờ.

"Cái gì?" Y tá nhỏ nhất thời nghe không hiểu, lui về phía sau một bước mở to đôi mắt nhìn cái tên đàn ông lạnh lùng kia, không hiểu tại sao bọn họ lại bảo cô lấy cái mũ và khẩu trang xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Đương Gia Của Hồng Thị (5)

Người đàn ông vừa thấy dáng vẻ cô y tá nhỏ như vậy, cũng không thèm nói nữa trực tiếp tiến lên một bước, đưa tay lấy cái mũ trên đầu cô y tá nhỏ xuống, lộ ra mái tóc đen nhánh của cô ấy.

"Làm cái gì đó?" Y tá nhỏ thấy người đàn ông này vậy mà thông thềm hỏi qua ý mình liền đưa tay lấy cái mũ của mình xuống, nhất thời sắc mặt có chút khó coi quát người đàn ông kia.

"Không có gì, cô có thể đi rồi." Người đàn ông lấy mũ của cô y tá nhỏ xuống, thấy không phải là Mộc Vân Phong nên phát tay bảo cô đi, không có một câu giải thích.

"Bệnh thần kinh." Tự nhiên không có chuyện gì lại bị tên kia làm như vậy, cô y tá nhỏ mắng một câu rồi đẩy xe đi, đến tận phòng làm việc cũng không hiểu tên kia tại sao đột nhiên phát bệnh thần kinh đi lấy cái mũ của cô xuống.

Trong phòng, Mộc Vân Phong thông qua khe cửa thấy cô y tá nhỏ rời đi, nhẹ nhàng trở vào gian phòng, ngồi ở trên ghế sofa than thở. Cô rất rõ ràng cái tên ngoài kia sao lại muốn kiểm tra cô y tá nhỏ, còn không phải là do mới vừa rồi cô mặc áo khoác y tá đi ra sao, cho nên cái tên ngoài cửa không yên tâm, cho là y tá này lại chính là mình cái trang.

Cô không nghĩ cái tên ở bên ngoài kia cẩn thận như vậy, xem ra bản thân mình muốn đi ra ngoài rất là không có khả năng rồi. Ai da, Mộc Vân Phong lại than thở lần nữa, không trốn thoát được thật không cam tâm mà.

Xem ra hiện tại chỉ có thể đi một bước tính một bước rồi, trước tiên dưỡng cho tốt vết thương trên đầu mình đã, sau đó thừa dịp mấy ngày dưỡng thương này cô sẽ nghĩ lại biện pháp. Mặc kệ như thế nào, Mộc Vân Phong cô quyết không thể nào ngồi chờ chết, thực sự không thể lập tức xông ra.

Người bên ngoài đông hơn, nhưng phải thử qua mới biết mình có thể đánh hết được không, không phải sao. Mặc dù đây là hạ sách, nhưng đó cũng là do không có cách nào để lựa chọn.

Cuối cùng không thể làm gì vẫn bị Hồng Bưu giam lỏng như vậy, mất đi tự do rồi.

Mộc Vân Phong trở về giường bệnh của mình, nằm xuống. Bây giờ cô phải nghỉ ngơi thật tốt, dưỡng thương thật tốt, đến lúc thật sự muốn chạy trốn mới có đủ hơi sức, mới có thể đánh thắng được những tên bên ngoài đó, mới có thể trốn thoát được.

Nhưng, Mộc Vân Phong mới vừa nằm lại giường, cóc cóc, truyền đến tiếng gõ cửa. Mộc Vân Phong không nói gì liếc nhìn về phía cửa phòng, nghĩ xem người đến lần này sẽ là ai?

Nhắm mắt lại, giả bộ ngủ.

Một lát sau, truyền đến tiếng mở cửa, tiếng bước chân của hai người truyền vào tai Mộc Vân Phong. Đợi đến khi người mới tới đến gần bên giường của cô, Mộc Vân Phong bỗng nhiên mở mắt ra.

Vừa mở mắt ra lập tức chống lại một đôi mắt như chim ưng sắc bén như mắt phượng. Đôi mắt sâu xa nhìn không tới được kia, đang nhìn thẳng vào mình.

Cùng lúc đối phương đang quan sát mình, Mộc Vân Phong cũng quan sát người đàn ông mới tới. Người đàn ông này toàn thân kiên định lạnh lùng, mặc tây trang màu xám tro, phối cùng với một cái cà-vạt màu lam, một tay bỏ trong túi quần, một bộ dáng cao cao tại thượng. Ngũ quan giống như điêu khắc, sống mũi cao, ánh mắt sâu xa, đôi môi gọi cảm mím thật chặt, toàn thân tỏa ra hơi thở mạnh mẽ, vừa nhìn chính là kiểu người luôn luôn ra lệnh.

Nhìn người đàn ông trước mặt, tuy rằng trong lòng Mộc Vân Phong đại khái đã đoán ra, nhưng vẫn giả vờ không biết hỏi: "Anh là ai?" Người đàn ông không trả lời, vẫn cứ nhìn Mộc Vân Phong như vậy. Thấy Mộc Vân Phong nổi cáu, quay đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, bên cạnh anh ta chính là Hồng Thanh.

Hồng Thanh vừa thấy Mộc Vân Phong nhìn mình, rõ ràng có ý thăm dò, mặc dù không vui lòng nhưng vẫn giới thiệu với Mộc Vân Phong: "Đây là Chủ tịch của chúng tôi."

Mộc Vân Phong vừa nghe, quả thật giống như mình đoán, người tới lại là Hồng Bưu, kẻ thù giết chết cha của mình. Vừa nghĩ tới cha bị người trước mặt giết chết, mắt Mộc Vân Phong thoáng lóe lên sát khí dày đặc, từ từ rũ mi mắt xuống, tay gặt gao nắm chặt chần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 100: Gặp Mặt Kẻ Thù (Một)

Editor: Thoa Xù

Quay mặt về phía kẻ thù giết cha mình, Mộc Vân Phong hận không thể lập tức giết chết người đàn ông này. Nhưng lại không thể không nhịn xuống ý nghĩ muốn báo thù đang nhen nhóm, cô hít sâu một hơi đè nén sát khí khắp người xuống.

Cô biết, giờ phút này báo thù không phải là sáng suốt, không chỉ vì bây giờ cô đang bị thương, mà bởi vì lúc này bên cạnh Hồng Bưu còn có một Hồng Thanh.

Mặc dù cô không biết rõ thân thủ của Hồng Bưu lắm, nhưng cũng không phải là kiểu người bình thường, bằng không anh ta cũng không thể lên được cấp

cao trong Hồng bang, hơn nữa cũng không thể sống yên ổn được.

Mộc Vân Phong biết những người vẫn còn sống trong Thanh bang, không ít người suy nghĩ muốn giết Hồng Bưu, nhưng lại chưa thành công lần nào.

Theo đó xem ra, Hồng Bưu không chỉ là người thông minh sắc sảo, còn là một nhân vật lợi hại. Thấy anh ta quả quyết tàn nhẫn và mạnh mẽ trên thương trường thì cũng đã nhìn ra được.

Chỉ cần anh ta bắt được cơ hội, sẽ không cho đối thủ của công ty lấy được cơ hội đó. Đây cũng là lý do mới ngăn ngui vài năm mà tập đoàn Hồng thị đã trở thành ông trùm trong giới thương nghiệp tại thành phố B.

Nhưng mà, sát khí của Mộc Vân Phong lóe lên rất nhanh, thoáng qua đi cũng nhanh nhưng lại không thể qua được ánh mắt của Hồng Bưu. Anh ta lạnh lùng lướt nhanh qua mặt của Mộc Vân Phong một cái, lạnh lùng mở miệng hỏi: "Cô họ Mộc?"

Mặc dù Hồng Bưu không biết Mộc Vân Phong tên gọi là gì, nhưng lúc này anh có thể khẳng định Mộc Vân Phong và Mộc Đồ có quan hệ. Lúc đầu Hồng Bưu đã cảm thấy đôi mắt đó của Mộc Vân Phong anh đã gặp qua ở đâu rồi, vẫn nghĩ không ra. Cho đến khi vừa rồi Mộc Vân Phong chợt thoáng qua chút sát khí, làm cho anh đột nhiên nhớ tới Mộc Đồ.

Ánh mắt của Mộc Vân Phong và Mộc Đồ vô cùng giống nhau, cho nên Hồng Bưu nhận định bọn họ có quan hệ, lúc này mới lên tiếng khẳng định. Mặc dù anh cảm thấy có chút bất ngờ, không nghĩ tới người mình cứu và kẻ thù có quan hệ. Nhưng lại làm cho anh có thu hoạch rất lớn, đó là anh đã chắc chắn Mộc Vân Phong chính là một trong hai người trộm ngọc bội.

Kẻ thù gặp mặt, hết sức tức giận, tàn sát khốc liệt, đàng đàng sát khí.

Lúc Hồng Bưu nói ra họ Mộc của cô, Mộc Vân Phong biết mình không thể giả vờ được nữa, trước mắt chỉ có thể đánh một trận. Cô phải trả thù cho cha của mình, cũng trả thù cho những người anh em đã chết đi của Thanh bang.

"Nếu đã biết, vậy thì trả mạng đây." Mộc Vân Phong vừa nói xong, cả người trực tiếp nhảy từ trên giường bệnh xuống, đưa tay chụp thẳng về phía cổ họng của Hồng Bưu.

Tư thế nhanh như chớp, nhanh kinh hoàng.

Nhưng dù sao Hồng Bưu cũng đã lăn lộn nhiều năm trong giới, anh sớm đã đề phòng đối với hành động của Mộc Vân Phong. Thậm chí lúc anh chỉ ra họ của Mộc Vân Phong, cũng biết cô gái trước mắt này nhất định sẽ liều lĩnh đánh cuộc ra tay với anh. Cho nên lúc Mộc Vân Phong vừa mới nhảy lên, Hồng Bưu đã lui về phía sau rồi.

Đánh hụt một chiêu, chiêu thức của Mộc Vân Phong không thay đổi, đưa tay đánh về phía ngực của Hồng Bưu. Mắt thấy sẽ đánh trúng, nhưng ngay tại lúc này, Hồng Bưu lại khom người, cúi người xuống lại tránh được một quyền của Mộc Vân Phong.

"Này, cô gái chết tiết, cô muốn làm gì đó?" Hồng Bưu tránh được một quyền trong nháy mắt, Hồng Thanh đứng dậy, chắn trước mặt Mộc Vân Phong, đôi mắt bốc hỏa nhìn cô.

Hồng Thanh cũng không hiểu, tại sao lão đại của mình chỉ mới nói ra họ của cô gái chết bầm này, lại làm cho cô ta động tay động chân. Giống như có thâm thù đại hận vậy, lại ra tay ác liệt với lão đại mình như vậy.

"Cút ngay." Mộc Vân Phong liếc nhìn Hồng Thanh đang đứng chắn trước mặt mình, tức giận quát. Hôm nay nếu đối phương đã biết thân phận của mình, như vậy thì bọn họ phải tính cho xong nợ cũ nợ mới, nếu như cái tên này nhất định phải ngăn cản trước mặt, như vậy cô cũng không ngại tính luôn cả hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 101: Gặp Mặt Kẻ Thù (Hai)

"Cái cô gái chết tiết này, tôi cảnh cáo cô thái độ tốt hơn một chút đi, đừng quên mạng của cô là do lão đại của chúng tôi cứu đó." Hồng Thanh bị Mộc Vân Phong quát như vậy thì găm lên, cũng giận sôi lên hận không được tiến lên đánh như từ cái cô gái có ơn không biết đền đáp này.

Xem ra trong mắt Hồng Thanh, Mộc Vân Phong chính là tiểu nhân lấy oán báo ơn.

Nghe Hồng Thanh nói xong, sắc mặt Mộc Vân Phong không thay đổi, mắt cũng không chớp, lập tức nhắc chân đá vào hạ thân của Hồng Thanh. Bây giờ cô không có nhiều thời gian để nghe người đàn ông này nói nhảm như vậy.

Thân phận của cô đã bị Hồng Bưu đoán ra rồi, ngoại trừ đánh ngã đối phương thì không còn lựa chọn nào khác. Cô cũng sẽ không ngu ngốc cho là Hồng Bưu đã biết cô là con gái của kẻ thù còn bỏ qua cho qua.

"Ôi mẹ nó, cái cô này thật đúng là hung dữ mà." Hồng Thanh nhìn Mộc Vân Phong đá tới chân của mình, nhanh chóng lui về phía sau. Vừa lui còn không quên trách móc Mộc Vân Phong lòng dạ ác độc.

"Tên đàn ông chết bầm, anh chưa từng nghe qua tâm không hung ác, thì đứng không vững sao, anh đã muốn chết như vậy làm sao tôi lại không tận sức thành toàn cho anh chứ?" Mộc Vân Phong ngoài miệng vừa nói chuyện, động tác trên tay lại không buông lỏng không chút nào.

Bây giờ cô một đấu với hai, trước hết phải đánh ngã một người mới có thể đối phó với người còn lại, nếu như chốc nữa hai người đàn ông này cùng ra tay, thì cô không có cơ hội thắng.

"Này, này, cái cô kia tôi không đánh trả không phải là tôi sợ cô đâu, đừng có được đằng chân lân đằng đầu." Hồng Thanh dưới thế tấn công của Mộc Vân Phong, vừa nhảy lên ghế xô pha, vừa lớn tiếng kêu la.

"Hồng Thanh, đánh qua mấy chiêu với cô ấy, để tôi nhìn xem năng lực của cô ấy." Lúc Hồng Thanh đang tránh trái tránh phải, lời nói lạnh lùng của Hồng Buru truyền vào tai anh. Làm cho anh không thể không dừng động tác né tránh lại, chính thức đối mặt với Mộc Vân Phong.

Nói thật, anh không muốn đánh nhau với Mộc Vân Phong, không phải anh coi thường phụ nữ, nhưng mà anh cảm thấy đánh nhau với phụ nữ có chút mất mặt, cũng ngại phải ức hiếp phụ nữ.

Nhưng lão đại của mình đã lên tiếng, mặc kệ là thế nào anh cũng phải đánh một trận với cô gái này rồi.

"Cô nàng chết tiệt, đến đây đi. Đừng bảo là tôi không cảnh cáo cô nhẹ, nếu như tiếp tục sẽ đánh cô bị thương đó, cũng không nên khóc nha." Hồng Thanh bày ra thế đối đầu xong, trước khi ra chiêu vẫn không quên nhắc nhở Mộc Vân Phong.

Nhưng, Mộc Vân Phong là ai chứ, cô luôn luôn kiêu ngạo, ở trong giới hắc đạo cũng coi như là một nhân vật tàn nhẫn. Sao có thể cho phép đối phương nói mình như vậy, như vậy là cố tình hạ thấp mình, không phải đánh vào mặt cô sao.

Vì vậy lập tức không nói hai lời, tay nắm lại mang theo lửa giận tấn công tới trước mặt Hồng Thanh. Cô cũng không tin, bản thân cô là một nữ sát thủ ưu đẳng nhất trong giới hắc đạo sẽ đánh không lại một thủ hạ của Hồng Buru.

Kiêu ngạo cộng thêm tức giận khiến cho quả đấm của Mộc Vân Phong đầy uy lực, lực sát thương cực mạnh đánh về phía Hồng Thanh, làm cho anh ta không dám đối đầu chính diện, đành phải quay đầu đi tránh một đòn tràn đầy lửa giận của Mộc Vân Phong.

Ngay sau đó tay trái của Hồng Thanh vung lên một chưởng, chụp về phía vai Mộc Vân Phong.

Thấy thế tấn công của Hồng Thanh, Mộc Vân Phong thầm nói một tiếng: được lắm. Bên cạnh hơi chững lại, cánh tay vurun về trước cản lại thế tấn công của Hồng Thanh, sau đó thuận thế đưa tay, tóm lấy cánh tay Hồng Thanh, bẻ lại về phía sau, ép sát một cái, Hồng Thanh nhất thời bị đau kêu thành tiếng, sắc mặt xanh lét.

Thấy Mộc Vân Phong tóm lấy cánh tay anh, trong lòng thầm rửa xả không dứt. Cái cô gái chết tiệt này, lại bẻ quặt cánh tay anh lại.

Nghe thấy tiếng kêu đau đớn của Hồng Thanh, Mộc Vân Phong hừ lạnh một tiếng, nhẹ buông tay để Hồng Thanh ngồi trên mặt đất. Giải quyết Hồng Thanh xong, Mộc Vân Phong không thèm nhìn sắc mặt đang biến đổi của Hồng Thanh, ngẩng đầu đối mặt với người đàn ông kể từ lúc mình và Hồng Thanh đánh nhau vẫn ngồi trên ghế xô pha xem trò vui.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Gặp Mặt Kẻ Thù (3)

Trong mắt hiện lên vẻ châm chọc, thần nhiên nhếch môi cười, lạnh lùng nói: "Tôi hiền anh, thiếu nợ thì trả, giết người thì đền mạng."

Nhìn đôi mắt ngập tràn sát khí của Mộc Vân Phong, nhìn nụ cười khát máu trên mặt cô, vẻ mặt Hồng Buru vẫn thần nhiên bình tĩnh như cũ, một dáng vẻ nhẹ nhàng lạnh lùng.

"Muốn giết tôi, cũng phải thấy cô không có bản lĩnh đó." Lạnh lùng nói ra, khí thế trên người Hồng Buru lập tức biến đổi, nếu như nói vừa bắt đầu Mộc Vân Phong thấy anh ta lạnh nhạt kiên quyết, vậy thì lúc này toàn thân anh ta tràn đầy sát khí và khát máu. Hơi thở tàn độc đó thậm chí so với sát khí trên người Mộc Vân Phong mạnh hơn rất nhiều lần.

Trong khoảng thời gian ngắn, Mộc Vân Phong vẫn không nhúc nhích, Hồng Buru cũng vẫn ngồi trên ghế xô pha, hai người cứ nhìn nhau như vậy. Ánh mắt sắc bén như đao kiếm chém chết đối phương.

Sát khí lẫn quần trong phòng bệnh nhỏ, làm cho Hồng Thanh ngồi dưới đất quên mất, cứ ngồi như vậy nhìn hai người trước mắt, nhìn bọn họ dùng khí thế, phát tiết sát khí của bản thân làm cho đối phương phục tùng.

Hồng Thanh đảo mắt nhìn, hiếm khi kẻ mạnh trảm chán nhau. Anh ta quên mất thời gian, quên mất địa điểm, chỉ muốn thấy kết quả, xem hai người kia rốt cuộc là ai mạnh hơn ai.

Giờ phút này, Hồng Thanh rốt cuộc hiểu rõ, mình thua dưới tay cô nàng Mộc Vân Phong này thật không oan uổng, anh ta biết có thể mạnh mẽ như vậy trước khí thế này, người có thể chống lại Hồng Bưu không nhiều lắm.

Thời gian trôi qua, trong lúc hai bên giằng co không ai nhường ai, Mộc Vân Phong không dám lui, cũng không dám tiến. Nếu như cô nhường bước như vậy cô lập tức thua. Còn Hồng Bưu bên kia vẫn kiên trì giằng co, anh không muốn hành động, anh muốn xem một chút Mộc Vân Phong này mạnh mẽ như thế nào, rốt cuộc là có bao nhiêu bản lĩnh.

Ánh mắt của hai người gắt gao đan xen, sát khí trong phòng ngày càng nồng đậm, đang lúc ấy thì tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, rặng rắc một tiếng cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, cô y tá đẩy xe đi vào.

Nghe tiếng động, trong nháy mắt Hồng Bưu có một chút phân tâm, ngay tại lúc Hồng Bưu phân tâm đó, Mộc Vân Phong bắt lấy cơ hội duy nhất hành động. Giơ tay đánh xuống, một đòn đánh lên người Hồng Bưu. Mộc Vân Phong thấy đòn vừa rồi thuận lợi, động tác liên tục đánh về phía đầu của Hồng Bưu.

Nhưng làm cho Mộc Vân Phong thất vọng là, lúc nhìn thấy tay mình sẽ đánh trúng Hồng Bưu, lại bị anh ta nhẹ nhàng nghiêng đầu tránh khỏi.

Những năm này Hồng Bưu ở trong giới hắc đạo cũng không phải là vô dụng, khi anh lâm trận kinh nghiệm tuyệt đối sẽ không ít hơn Mộc Vân Phong, mặc dù mới vừa bị Mộc Vân Phong đánh lên vai, thế nhưng đó là do cô y tá đi vào, làm cho anh phân tâm một chút.

Nếu như không phân tâm, nếu như anh toàn tâm nghênh chiến, như vậy ngay cả góc áo của anh Mộc Vân Phong cũng không chạm vào được.

Bị Hồng Bưu tránh thoát một đòn, Mộc Vân Phong cũng không nổi giận, cô biết lần thứ nhất có thể đánh trúng anh ta phần lớn là do may mắn, cho nên lúc này đây đối mặt Hồng Bưu làm cho cô hết sức cẩn thận.

“Các người đang làm gì vậy?” Mới vừa vào phòng bệnh cô y tá nhỏ thấy trong phòng bệnh hai người đang đánh nhau tán loạn, há to miệng kinh ngạc, khi cô thấy một người trong đó là bệnh nhân của mình thì trên nguyên tắc tâm lòng người y tá, rốt cuộc quát to lên.

Cô không hiểu mình mới rồi đi có một chút, sao bệnh nhân trong phòng liền đánh nhau với một người đàn ông.

“Câm miệng của cô lại đi, đừng quấy rầy bọn họ.” Hồng Thanh nghe cô y tá nhỏ nói, ngẩng đầu lên cảnh cáo cô, làm cho cô ngậm miệng lại.

Vừa rồi Hồng Thanh thấy rất rõ ràng, nếu như không phải cô y tá nhỏ này đột nhiên đi vào. Lão đại của mình sao có thể bị Mộc Vân Phong này đánh lên thành công chứ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Gặp Mặt Kẻ Thù (4)

Hồng Thanh thấy, Mộc Vân Phong đánh trúng lão đại mình đúng là đánh lên. Mà để cho cô đánh lên thành công nguyên nhân chính là nhờ y tá này, cho nên anh mới tức giận với cô y tá nhỏ.

Nghe Hồng Thanh quát mắng mình, lúc này y tá nhỏ mới cúi đầu nhìn thấy có người ngồi dưới đất, nhìn kỹ lại thấy tay của anh ta xuy xuống đất. Bệnh nghề nghiệp lập tức trời dậy nói với anh ta: “Tay của anh trật khớp rồi, để tôi giúp anh băng bó lại.”

Y tá nhỏ nói, rốt cuộc lại làm cho Hồng Thanh đang xem cuộc chiến phục hồi tinh thần lại. Trên cánh tay truyền tới một hồi đau nhức, làm cho anh nghĩ đến chuyện bị Mộc Vân Phong bẻ cho trật khớp, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Hồng Thanh nhìn cô y tá một chút, lại nhìn cánh tay của mình một chút, lại nhìn hai bên đánh nhau, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể lựa chọn, không biết là theo cô y tá đi băng bó cánh tay, hay là tiếp tục ở chỗ này nhìn cho thỏa.

Nói thật, Hồng Thanh không có chút thiện cảm nào với Mộc Vân Phong, anh sợ mình đi rồi Mộc Vân Phong lại bày ra quỷ kế gì nữa, lão đại mình lại bị thiệt thòi. Nhưng nếu không đi, thì cánh tay trật khớp này của anh lại đau âm ỉ, cũng đủ để anh phải chịu đựng.

Vừa rồi còn không cảm thấy, nhưng kể từ lúc cô y tá nhỏ này nhắc qua, lại có cảm giác cánh tay càng đau nhức.

“Đừng xem nữa.” Y tá nhỏ thấy hai người đánh nhau kia càng ngày càng đến gần Hồng Thanh, nhưng anh ta vẫn ngồi dưới đất, nghĩ là anh ta không

đứng lên nổi, nên bước lên một bước kéo anh ta lên.

Kéo Hồng Thanh đang trật khớp tay kia, quay đầu vừa lúc thấy thẳng mặt Hồng Bưu, lập tức kinh ngạc nói: “Đây không phải là...” Chỉ vào Hồng Bưu nói không ra lời.

Cô sẽ không nhận lầm người đàn ông này, cô biết anh ta là Chủ tịch của Hồng thị. Là người rất coi trọng bệnh nhân phòng này, nhưng trước mắt anh ta đang làm gì vậy, hai người bọn họ đang đánh nhau. Điều này làm cho y tá nhỏ nghĩ ngờ người trước mặt, người sáng suốt đều biết rõ, nếu như vị Chủ tịch Hồng thị thật sự quan tâm đến cô gái này, thì sẽ không ngay lúc cô đang bị thương, còn đánh nhau với cô. Y tá nhỏ ngờ ngác nhìn Hồng Bưu không có một chút thương hoa tiếc ngọc với Mộc Vân Phong, nhìn anh ta từng chiêu từng quyền thật sự đánh về phía Mộc Vân Phong. Trong lòng bắt đầu có chút thương cảm đối với Mộc Vân Phong, cô đã từng giống mọi người ở đây hăm mộ Mộc Vân Phong được Hồng Bưu coi trọng.

Giờ phút này, cô mới thật sự hiểu rõ, thì ra là có lúc thấy được nghe được cũng chưa chắc là sự thật, mọi thứ còn phải dựa vào cảm nhận của trái tim mình, phân biệt rõ.

Trong phút chốc, y tá nhỏ đồng tình với Mộc Vân Phong đồng thời từ từ thay đổi thay đổi ấn tượng trong cảm nhận ban đầu với người đàn ông hoàn mỹ Hồng Bưu này.

Cô cảm thấy mặc kệ thế nào, một người đàn ông muốn đánh muốn giết một cô gái chính là không đúng.

Y tá nhỏ nghĩ đến nụ cười ngọt ngào của Mộc Vân Phong, vì thế không chút nghĩ ngợi lập tức đứng dậy quát lớn tiếng với hai người đang đánh nhau: “Các người dừng tay lại cho tôi.”

Nhưng hai người đang đánh nhau kia không biết là có nghe thấy y tá nhỏ nói hay không, hoàn toàn không nhìn cô..., tiếp tục tay nắm chân đá, anh tiến tôi lui. Anh một quyền, tôi một cước tấn công đối phương, cũng không vì y tá nhỏ quát, mà có nửa phần dừng lại.

“Các người...” Nhìn đánh nhau trong phòng cũng không lấy gì làm vui sướng hai người hoàn toàn bỏ ngoài tai lời của mình, trong lòng y tá nhỏ tràn đầy cảm giác bất lực, tay chỉ vào hai người bọn họ không biết làm sao mới có thể làm cho bọn họ dừng lại.

“Bọn họ đang cao hứng, cô cũng đừng đứng đây phí sức, tôi giúp tôi băng bó thôi.” Hồng Thanh đứng lên, kéo y tá nhỏ đứng ra một góc nhỏ, ánh mắt nhìn vào hai người đang giằng co ở giữa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Gặp Mặt Kẻ Thù (5)

Nhìn bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn, trong mắt từ từ dâng lên vẻ khâm phục. Vẫn là lần đầu tiên anh thấy được có người có thể cùng đánh nhau với lão đại mình lâu như vậy, hơn nữa còn là một người phụ nữ cho tới bây giờ anh chưa thấy qua.

Anh đã từng xem thường phụ nữ, ngay cả lúc vừa rồi đối đầu với Mộc Vân Phong cũng là xem thường. Dù cho Mộc Vân Phong bẻ cánh tay anh, anh cũng không thừa nhận Mộc Vân Phong mạnh hơn anh, cảm thấy là bởi vì mình có ý xem thường Mộc Vân Phong.

Nhưng bây giờ thấy nửa giờ trôi qua, mặc dù Mộc Vân Phong dần dần rơi vào thế yếu, nhưng có thể đánh nhau với Hồng Bưu thời gian lâu như vậy, đã là vô cùng không dễ dàng.

Ít nhất là mạnh hơn nhiều so với các huynh đệ trong bang. Hồng Thanh đã từng thấy qua mấy lần Hồng Bưu chỉ dạy quyền pháp cho huynh đệ trong bang, mấy huynh đệ trong bang có thể coi là cao thủ đẳng cấp, nhưng mới có mấy chiêu lại thua Hồng Bưu.

Mà cô gái trước mắt này, ít nhất đã chống lại Hồng Bưu mười mấy chiêu thậm chí trên trăm chiêu, lúc này mới bắt đầu có dấu hiệu yếu thế, không thể không nói cô gái này có đủ mạnh mẽ.

Hồng Thanh đang suy nghĩ, nếu như Mộc Vân Phong không phải là phụ nữ, mà là đàn ông như vậy nhất định cũng sẽ trở thành một nhân vật giống như Hồng Bưu. Nếu như gia nhập giới hắc đạo, ít nhất cũng sẽ là bá chủ một phương.

“Nhưng mà?” Y tá nhỏ bị Hồng Thanh kéo đến một góc, nhưng trong mắt lại tản ra ý lo lắng. Cô thật sự rất lo lắng cho Mộc Vân Phong, đừng bảo là vết thương trên đầu chị ấy chưa lành, dù cho chị ấy không có bị thương, đánh nhau với một người đàn ông nhất định sẽ thua thôi.

Bởi vì cho dù thể lực, hay là vóc dáng thì Hồng Bưu cũng mạnh hơn nhiều so với Mộc Vân Phong, bọn họ căn bản là không cùng một cấp bậc.

“Cô đừng lo lắng vớ vẩn nữa, cô nàng kia không yếu đuối như cô tưởng đâu.” Không biết vì sao Hồng Thanh thấy vẻ lo lắng trong mắt y tá nhỏ, trong lòng có chút khó chịu. Cô ta cũng chỉ mới ở trong bệnh viện vài ngày, y tá nhỏ này không quen không biết cô ta nhưng lại lo lắng cho cô ta như thế.

Anh đang nghĩ không phải cô ta đã cho y tá nhỏ liều thuốc mê hôn rồi chứ.

“Hừ, đàn ông các người không có người nào tốt hết.” Lúc này y tá nhỏ mới nói với Hồng Thanh, nhưng rất không thiện cảm, nghĩ đến anh ta và Hồng Bưu là cùng một loại thì trong lòng rất khó chịu.

Cô cảm thấy đàn ông mà xem thường phụ nữ thì không có ai tốt hết, thiết thời là vừa rồi cô còn lo lắng cho cánh tay của người đàn ông này đấy. Bây giờ nhìn lại người đàn ông này cũng không có tình cảm giống như Hồng Bưu vậy, cô cũng không thèm quan tâm cánh tay của Hồng Thanh nữa, đôi mắt chăm chú nhìn chăm chăm Mộc Vân Phong, lo lắng chị ấy bị thương.

“Cái cô này sao lại như vậy hả?” Hồng Thanh vừa thấy chỉ vì một câu nói y tá nhỏ này lại không để ý tới mình, trong lòng càng thêm khó chịu, không biết là có cảm giác gì đối với Mộc Vân Phong nữa.

Y tá nhỏ không nghe Hồng Thanh nói nữa, đứng ở một bên hồi hộp chú ý hai bên đang giao chiến. Thấy nắm đấm của Hồng Bưu sẽ đánh trúng người Mộc Vân Phong, trái tim nhất thời nhảy lên tới cổ họng, lấy tay che mắt mình lại, không dám nhìn.

Cô thấy, một đòn của Hồng Bưu dùng bao nhiêu là sức lực, đừng nói là Mộc Vân Phong chỉ là một cô gái, cho dù là đàn ông bị Hồng Bưu đánh trúng cũng khẳng định không dễ chịu.

Y tá nhỏ không cam tâm che mắt, he hé ngón tay ra, xuyên qua khe hở nhìn về phía hai bên đang đánh nhau. Cho đến khi thấy Mộc Vân Phong khom người xuống tránh được một đòn kia, mới thở phào nhẹ nhõm, buông tay che mắt ra, tiếp tục nhìn lại.

Động tĩnh trong phòng rất cuộc cũng khiến cho hai tên giữ cửa ở bên ngoài chú ý, một người trong đó đẩy cửa đi vào. Thấy trong phòng hai người đang đánh nhau, miệng há thành hình chữ O. Anh ta chẳng thể ngờ tới lão đại của mình lại hăng hái như vậy trực tiếp động thủ với cô gái này.

Nói thật mặc dù bọn họ đối với cô gái này không có cảm tình gì, chỉ là thấy lão đại đích thân động tay, thật sự rất kinh hãi.

Trong ấn tượng của bọn họ, lão đại vẫn là người lãnh khốc, bọn họ gần như chưa từng thấy anh ta ra tay, ngoại trừ hướng dẫn chỉ bảo cho huynh đệ trong bang, ở bên ngoài chưa bao giờ thấy anh ta đánh nhau với người nào đâu.

Đang lúc tên giữ cửa bước ra, trong phòng y tá nhỏ đột nhiên kêu lên “A.” một tiếng, vội vàng chạy đến giữa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Oan Gia Ngõ Hẹp (Một)

Đưa tay ra đỡ lấy Mộc Vân Phong đang ngã xuống, nhìn cô tràn đầy đau lòng, sau đó tức giận nhìn Hồng Bưu lãnh khốc đang đứng trước mặt nói: "Úc hiếp một cô gái có bản lĩnh gì chứ."

Mộc Vân Phong cho là mình sẽ ngã trên mặt đất, không nghĩ rằng lại được một vòng tay ấm áp ôm vào trong ngực, làm cho trong lòng cô cảm động không thôi, ngẩng đầu nhìn lại ánh mắt quan tâm của cô y tá nhỏ, nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn."

"Chị đừng có nói chuyện, để em đỡ chị lên giường." Cô y tá nhỏ nghe Mộc Vân Phong nói, càng thêm đau lòng. Lấy tay lau đi vết máu trên khóe miệng cô, hung hăng trợn mắt nhìn Hồng Bưu, từ từ đứng dậy đỡ Mộc Vân Phong lên trên giường.

Nhưng dù sao cô cũng là một cô gái, hơi sức không nhiều, cố gắng đến khi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, một hồi lâu cũng không đỡ được Mộc Vân Phong. Mà giờ khắc này, cả người Mộc Vân Phong đã sớm không còn chút sức lực nào, chỉ có thể dựa vào người cô y tá nhỏ, nhìn cô nàng đã cố hết sức vẫn không đỡ nổi mình, thì nhàn nhạt nói: "Thả chị xuống đi."

"Không được, chị đang bị thương, không thể nằm dưới đất." Y tá nhỏ trực tiếp cự tuyệt lời đề nghị của Mộc Vân Phong, mới vừa rồi cô đã không giúp được Mộc Vân Phong, lúc này tuyệt đối sẽ không để cho chị ấy té xuống đất.

"Đề tôi." Lúc y tá nhỏ đang cố hết sức đỡ Mộc Vân Phong lần nữa, thì lời nói lạnh lùng truyền đến. Hồng Bưu đưa tay ra, ôm lấy Mộc Vân Phong từ trong tay cô y tá, ôm Mộc Vân Phong lên, đặt cô lên trên giường bệnh.

Lời nói bất thành lời và hành động của Hồng Bưu, làm mọi người trong phòng sợ hãi người, Hồng Thanh càng thêm ngờ ngạc nhìn lão đại mình, đáng vẻ kinh ngạc giống như thấy mặt trời mọc đằng tây.

Không chỉ Hồng Thanh ngay cả y tá nhỏ cũng ngờ ngạc, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hồng Bưu ôm người từ tay mình đi, ngây ra như phỗng.

Rõ ràng vừa rồi cô thấy người đàn ông này ra tay tàn nhẫn với Mộc Vân Phong, không chút lưu tình, thậm chí còn đã thương nặng đối phương. Nhưng bây giờ là tình huống gì đây, lại chiếu cố ôm lấy chị ấy.

Điều này làm cho trong một khoảng thời gian ngắn cô y tá nhỏ không biết ông chủ lớn này có ý gì, nhưng cũng không nghĩ nhiều đi theo sau lưng Hồng

Buru tới trước mặt Mộc Vân Phong, lo lắng hỏi: "Chị có khỏe không?"

Mộc Vân Phong lắc lắc đầu, chỗ mới vừa bị Hồng Buru đánh trúng truyền đến cơn đau âm ỷ. Ngẩng đầu nhìn lại ánh mắt của Hồng Buru, muốn từ đó nhìn ra được điều gì đó.

Nhưng trong mắt Hồng Buru vẫn một mảnh yên tĩnh, không có một chút dao động nào, chỉ lạnh lùng nhìn Mộc Vân Phong như vậy.

Khiến cho Mộc Vân Phong nhất thời không biết người đàn ông này rốt cuộc đang suy nghĩ gì, nhất là anh ta lại bẻ mình lên, càng làm cho Mộc Vân Phong cực kỳ bất ngờ.

Rõ ràng là ra tay với kẻ thù, cô thừa nhận mình võ nghệ không tinh thông đã thua dưới tay Hồng Buru. Nhưng hành động vừa rồi của Hồng Buru làm cho cô khó hiểu, cô không cảm thấy đối phương là người có tình người như vậy.

Tuy rằng cô và Hồng Buru đánh nhau thời gian lâu như vậy đúng thật là mệt đến ngất ngư, thêm nữa vừa mới bị Hồng Buru đánh trúng một chiêu, bị thương, đúng là không đứng nổi.

Nhưng cô cũng không phải là tượng đất, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là ổn rồi. Không nghĩ rằng cô y tá nhỏ lại quan tâm cô như vậy, muốn đỡ cô đứng lên.

Càng làm cho cô không ngờ là Hồng Buru lại bẻ mình lên, khiến cho Mộc Vân Phong lúc ấy lập tức không muốn. Đợi đến lúc cô kịp phản ứng, thì đã nằm ở trên giường rồi.

Nhưng mặc dù Hồng buru bẻ Mộc Vân Phong lên giường, cô cũng không có ý định muốn cảm ơn anh ta. Đối với kẻ thù giết cha của mình, Mộc Vân Phong hận không thể xé nát anh ta ra, làm sao có thể cảm ơn anh ta chứ. Huống chi vừa rồi người đàn ông này đánh cô bị thương nặng, mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng phải dưỡng thương thời gian thật dài mới có thể ổn được.

"Chăm sóc cho cô ấy thật tốt." Hồng Buru sâu sắc nhìn Mộc Vân Phong, nói với cô y tá nhỏ. Trên mặt vẫn là vẻ mặt lãnh khốc như cũ, không nhìn ra trong lòng anh ta đang suy nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Oan Gia Ngõ Hẹp (Hai)

Nghे Hồng Buru nói, y tá nhỏ giận tái mặt nhìn anh ta một cái, thầm nghĩ: bây giờ còn biết bảo mình chăm sóc bệnh nhân thật tốt, vừa rồi thì thế nào không biết, còn ra tay với chị ấy, thật không biết đây là loại đàn ông gì nữa.

Hồng Thanh và tên giữ cửa nghe lão đại mình nói, vẻ mặt cực kỳ sùng sốt, bọn họ chưa từng thấy qua lão đại của mình đối với người nào đặc biệt như vậy, Mộc Vân Phong này xem như là người đầu tiên.

Nhưng lão đại đối xử đặc biệt với ai đó là chuyện của lão đại, thân làm thuộc hạ bọn họ rất thức thời không nói câu nào, theo Hồng Buru ra khỏi phòng bệnh.

Những người ở bên trong, người duy nhất không có phản ứng với lời nói của Hồng Buru là Mộc Vân Phong. Lúc Hồng Buru vừa nói xong, Mộc Vân Phong liền nhắm nghiền hai mắt nằm nghỉ ngơi.

Nhiệm vụ của cô bây giờ là nghỉ ngơi thật tốt, vừa rồi đánh nhau với Hồng Buru, khiến cho ý nghĩ muốn rời khỏi nơi này của Mộc Vân Phong càng thêm đậm. Cô biết Hồng Buru bảo y tá chăm sóc cô thật tốt là có ý gì, đơn giản chính là vì anh ta muốn biết người đàn ông kia là ai, muốn biết ngọc bội ở đâu?

Nghĩ đến người đàn ông cùng trộm ngọc bội với mình, trong lòng Mộc Vân Phong thầm hận không thôi. Phụng Như Ảnh chết bầm này, không chỉ để cho mình chuyện này về tay không, còn khiến cho cô rơi vào tay Hồng Buru nữa.

Đợi cô thoát ra ngoài rồi, tuyệt đối sẽ tính toán xử đẹp tên đàn ông đáng ghét này.

Giờ khắc này, Mộc Vân Phong hoàn toàn không lo lắng Phụng Như Ảnh sẽ có nguy hiểm gì. Bởi vì từ biểu hiện của Hồng Buru xem ra Phụng Như Ảnh nhất định là đã thoát rồi, hơn nữa khả năng bơi lội của anh ta rất tốt, lúc thuyền nhỏ cháy trên sông Cẩm Giang nhất định có thể lặn ở dưới nước.

Nghĩ tới đây, Mộc Vân Phong âm thầm thở, sau khi rời khỏi đây nhất định phải học bơi lội, cô cũng không muốn chuyện như vậy xảy ra lần nữa.

Mà giờ phút này, Phụng Như Ảnh được bọn Ảnh Phong cứu về, đang ở nhà chính của Ảnh Môn tại thành phố A. Anh ngồi trên sofa nhìn Ảnh Phong lạnh giọng hỏi: "Phong, năng lực của cậu thật lù lù rồi, vậy mà cho đến bây giờ không tìm được người."

"Môn chủ thứ tội." Ảnh Phong cúi đầu hoàn toàn không dám nhìn lão đại mình, anh ta biết lần này là trở ngại của mình. Cũng đã ba bốn ngày trôi qua, lại

vẫn không có một chút tin tức của Mộc Vân Phong.

Nghĩ đến hôm đó lão đại vừa tỉnh chuyện đầu tiên hỏi tới chính là cô gái kia ra sao rồi, làm cho cả đám bọn họ trả lời quanh co một hồi. Vẫn là lần đầu tiên bọn họ thấy lão đại mình quan tâm một người khác ngoài huynh đệ ra, hơn nữa còn quan tâm một người phụ nữ.

Thậm chí mấy người bọn họ cho rằng thời kỳ xuân sắc của lão đại đã đến rồi. Nghĩ rằng Phụng Như Ảnh cuối cùng cũng thông suốt cảm thấy hứng thú với phụ nữ, thân làm thuộc hạ như bọn họ cực kỳ mừng rỡ.

Vì vậy lúc đầu nhận được mệnh lệnh của Phụng Như Ảnh, lập tức bắt đầu tìm kiếm tăm tích của Mộc Vân Phong. Nhưng mấy ngày trôi qua rồi, vậy mà bọn họ ngay cả một chút đầu mối cũng không có.

Hơn nữa bọn họ đã từng tìm hiểu qua Hồng Nhan Các, muốn xem qua một chút có phải cô gái kia được chị em của cô cứu rồi hay không. Nhưng lại không nghĩ tới Mộc Vân Phong đã chết ngay trước mắt các cô nàng của Hồng Nhan Các.

Điều này làm cho anh thật bất ngờ, nhanh chóng trở lại báo cáo cho Phụng Như Ảnh, không ngờ rằng lão đại mình một mực chắc chắn cô gái kia nhất định chưa chết. Cho nên bọn họ theo dõi Hồng bang, nhìn xem có phải đã bị người của Hồng bang bắt lại hay không.

Nói ra thì thật là kỳ quái, bọn họ theo dõi Hồng bang vậy mà không dò ra một chút tin tức nào. Không biết có phải tin tức đã bị phong tỏa rồi không, còn cô gái kia thật sự biến mất.

"Tăng thêm người, bằng mọi cách thăm dò cho tôi, sống thì thấy người chết phải thấy xác." Ảnh Phong nghe anh đã tha tội, trong mắt Phụng Như Ảnh lại lóe lên một tia không kiên nhẫn. Trong lòng từ từ thêm lo lắng, để cho tâm tình của anh phiền não không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đứng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Oan Gia Ngõ Hẹp (Ba)

Ngay cả chính bản thân anh cũng không biết cuối cùng là làm sao nữa, trở về là lập tức quan tâm đến tăm tích của cô nàng kia. Lần đầu tiên lo lắng cho một cô gái, điều này đối với anh mà nói giống như là cô gái mới lớn vậy.

Phụng Như Ảnh không biết tại sao mình phải như vậy, anh chỉ biết không thể mặc kệ Mộc Vân Phong được. Không phải chỉ vì bản thân mình đã nhìn thấy hết cơ thể của cô ấy, ý thức được sẽ phụ trách với cô ấy đơn giản như vậy, dường như trong tim của anh còn có một loại tình cảm đang chậm rãi trôi dạt, chỉ là nhất thời anh vẫn không rõ đó là loại tình cảm gì.

"Vâng." Ảnh Phong trả lời rồi rời đi, anh phải đích thân đi làm chuyện này. Từ thái độ của lão đại xem ra, nếu như không tìm được cô gái kia cả đám bọn họ đều không được ăn ngon ngủ yên.

Phụng Như Ảnh thấy Ảnh Phong đã rời đi, ánh mắt u ám, trong mắt hiện lên khuôn mặt xinh đẹp kiều ngạo của Mộc Vân Phong. Nghĩ đến gương mặt đó, nghĩ đến cô gái kiều ngạo đó, Phụng Như Ảnh càng thêm tin vào phán đoán của mình tuyệt đối sẽ không sai, cô nàng kia nhất định còn sống.

Nhưng rốt cuộc là cô ấy đang ở đâu đây? Phụng Như Ảnh trầm tư, hôm đó đột nhiên bị thuyền lớn đụng, Mộc Vân Phong bị đụng trúng đầu, trong lòng khẽ động, tiện tay lấy điện thoại trên ghế sofa gọi ra ngoài.

"Phong, cậu phái người đến tất cả các bệnh viện ở thành phố B điều tra qua một chút, xem có cô gái nào bị thương ở đầu nhập viện không, đặc biệt lưu ý đối với bệnh viện của tập đoàn Hồng thị đó."

Nói điện thoại xong, Phụng Như Ảnh lẳng lặng ngồi ở trong phòng khách chờ tin tức. Hiện tại không tìm được Mộc Vân Phong anh không có chút tâm tư nào làm chuyện khác.

Có lúc anh cũng nghĩ, không phải là cô gái kia cho anh uống cái gì rồi chứ. Rõ ràng trước kia anh không có chút hứng thú nào với phụ nữ, nhưng bây giờ lại cứ một mực lo lắng cho cô gái mới gặp mặt có hai lần. Hơn nữa còn không có thông tin nào về cô nàng, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Đối với Phụng Như Ảnh mà nói, đây vẫn là lần đầu tiên gặp phải loại cảm giác này. Đến nỗi anh cảm thấy có thể mình đã điên rồi, nhưng vừa nghĩ tới cô gái không khuất phục trước mình, trong tim của anh lại khắp khởi vui mừng.

Trong một khoảng thời gian ngắn Phụng Như Ảnh không phân rõ được trong lòng mình đối với Mộc Vân Phong là cảm giác gì, chỉ biết là anh nhất định phải biết được tin tức của cô, nếu như cô còn sống anh phải giữ chặt cô ở bên cạnh mình.

Bỗng nhiên Phụng Như Ảnh cảm thấy nếu như mỗi ngày có thể thấy gương mặt xinh đẹp kia, đấu võ mồm trên choker làm cho cô nàng tức điên lên cũng là một chuyện thật vui vẻ.

Phụng Như Ảnh nhắc đi nhắc lại làm cho Mộc Vân Phong ở bệnh viện đột nhiên hắc hơi mấy cái, thầm nghĩ ai đang nhắc tới mình đấy. Vừa nghĩ tới đã

mấy ngày rồi mình không điện thoại cho mẹ, vì vậy nói với cô y tá đang chăm sóc mình: "Em có thể giúp chị gọi điện thoại không?"

Mộc Vân Phong xin cô y tá giúp mình gọi điện thoại về nhà, để mình báo bình an. Lúc này mới hoàn toàn an tâm dường như.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt một cái đã bảy ngày trôi qua. Vết thương trên đầu Mộc Vân Phong đã sớm kết vảy, vết thương bị Hồng Bưu đánh trúng cũng hồi phục được bảy tám phần. Một ngày nay, Hồng Bưu và Hồng Thanh cứ cách khoảng hai ngày sẽ tới nhìn ngó Mộc Vân Phong một lần, nhưng mỗi lần như vậy sắc mặt của Mộc Vân Phong đối với hai người kia đều khó coi, trực tiếp xem bọn họ như không khí.

Đối với thái độ của Mộc Vân Phong, Hồng Bưu cũng không để ý, mỗi lần tới đều hỏi cô y tá nhỏ bệnh tình của cô, làm cho phòng bị của Mộc Vân Phong đối với anh càng tăng thêm.

Thân thể từ từ bình phục, cô quyết định sẽ sớm trốn đi.

Đêm lạnh như nước. Trăng sáng vàng vạc giữa trời, bóng đêm làm cho bệnh viện càng lộ ra vẻ tĩnh lặng. Phòng săn sóc đặc biệt trên tầng cao nhất của bệnh viện, một bóng dáng nhẹ nhàng linh hoạt đột nhiên vén chăn lên, nhảy xuống giường.

Động tác nhẹ nhàng, nhanh như tia chớp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Oan Gia Ngõ Hẹp (Bốn)

Mộc Vân Phong nhẹ nhàng chạm đất, mấy cái bóng đi tới đi lui ngoài cửa, tai nhẹ nhàng áp sát vào cửa cẩn thận lắng nghe tiếng động bên ngoài.

Ngoài cửa, truyền đến tiếng hít thở rất nhỏ, truyền vào trong tai cô rất rõ ràng. Mộc Vân Phong nghe được tiếng hít thở trầm ổn, đôi mắt đẹp khẽ giương lên, sáng ngời lấp lánh, sáng rực rỡ giống như mặt trời buổi bình minh.

Tay Mộc Vân Phong nhẹ nhàng đặt trên nắm cửa, ngón tay khẽ động, nắm cửa từ từ lộ ra. Nhìn xuyên qua khe hở thật nhỏ, con mắt sắc bén quét ra phía ngoài cửa.

Chỉ liếc mắt một cái, khóe môi hơi cong lên, khuôn mặt lộ ra ý cười, hân hân như gió xuân, xinh đẹp như hoa, mê hoặc lòng người. Tay đột nhiên xoay tay nắm cửa, lại rất nhẹ nhàng, đến cả một chút tiếng động cũng không phát ra.

Mộc Vân Phong mở cửa, đồng thời nhẹ nhàng lách người theo khe cửa đi ra, giống như con báo bất chợt hiện ra nhanh chóng đi tới trước mặt hai tên canh gác ngoài cửa. Sau đó làm nhiều việc cùng một lúc, mỗi tay đánh xuống một đòn.

Hai tên giữ cửa đang đắm chìm trong giấc ngủ, còn chưa kịp tỉnh lại, đã bị Mộc Vân Phong nhanh như chớp đánh xuống một đòn, đánh cho ngất đi.

Nhìn hai tên gác cửa dựa vào tường từ từ té xuống đất, nụ cười trên mặt Mộc Vân Phong càng sáng lên. Tối nay thật là một đêm may mắn, ít nhất đối với Mộc Vân Phong mà nói ra trận thuận lợi như vậy, tâm tình thật là tốt.

Mấy ngày nay cô an phận dường như ở trong phòng, chính là vì đợi đến lúc đối phương để sự đề phòng đối với cô xuống mức thấp nhất thì sẽ tập kích bất ngờ.

Như trước mắt mà nói, sách lược mê hoặc đối phương này của Mộc Vân Phong là tương đối chính xác, ít nhất hiện giờ cô rất dễ dàng giải quyết xong hai tên gác cửa này, không phải sao?

Còn lại chính là giải quyết mấy tên áo đen trên hành lang.

Dĩ nhiên, bản thân Mộc Vân Phong hơi ngông cuồng nhưng cô cũng không phải là người tự cao tự đại, cũng không vì dễ dàng giải quyết được hai tên mà đắc chí. Ngược lại cô càng hành động cẩn thận, thận trọng hơn nữa. Đối với mấy tên trên hành lang, cô tuyệt đối sẽ không khinh địch.

Mộc Vân Phong biết, người được Hồng Bưu phái tới trông chừng cô tuyệt đối không thể nào là kiểu người hơi hợm. Cho dù không phải là nhân vật đứng đầu trong Hồng bang, nhưng ít nhất cũng là cao thủ.

Mộc Vân Phong tựa vào cửa, hạ thấp người, ngừng thở, cẩn thận quan sát mấy tên trên hành lang. Trên hành lang có tổng cộng năm tên, trong đó có hai tên tựa vào cửa thang máy, hai tên ngồi ở băng ghế dài trên hành lang, một tên khác thì tựa vào cửa ra cầu thang bộ.

Thấy mấy tên này rải rác vị trí đứng gác, trong lòng Mộc Vân Phong thầm khen "Tốt." Bọn họ không hổ là thủ hạ của Hồng Bưu, biết canh giữ ở những chỗ mấu chốt nhất.

Cứ như vậy, cô muốn đi ra ngoài, ắt phải đi qua một trong những nơi đó, bất kể là nơi nào có biến động, thì hai nơi khác cũng có thể hỗ trợ rất nhanh.

Mộc Vân Phong thần thưởng bọn họ bố trí hợp lý đồng thời, trong mắt cũng thoáng vẻ đắc ý. Bố trí kiểu này đối với người bình thường mà nói là rất chặt chẽ, nhưng đối với một sát thủ đẳng cấp nhất trong giới như cô mà nói thì có chút thiếu sót.

Chỉ liếc mắt một cái, trong lòng Mộc Vân Phong đã có suy tính, ý tưởng đánh từng người một nảy sinh trong lòng cô.

Chỉ thấy cô tay chân nhẹ nhàng nhanh như mèo rón rén đến gần hai tên ngồi trên ghế dài. Hai tên kia một tên ngủ rất sâu, một tên chỉ lơ mơ ngủ. Mộc Vân Phong rón rén bước tới trước mặt hai người, sau đó thẳng người, hai tay cùng đưa ra, bóp lên cổ của tên chưa ngủ say, lúc anh ta mở mắt ra trong phút chốc, bàn tay ôm lấy đầu anh ta nhẹ nhàng bẻ một cái, một tiếng răng rắc nho nhỏ vang lên, tên đàn ông nhắm hai mắt lại mãi mãi.

Nghiêng đầu bức bối nhìn tên đàn ông này, ánh mắt của Mộc Vân Phong lạnh lùng như đao, tên đàn ông chết tiệt này chính là người hôm đó đoán ra thân phận của cô, tên đàn ông làm cho cô chạy trốn không thành.

Đối với người chọc tới mình, từ trước đến giờ Mộc Vân Phong đều không nương tay, cho nên lúc này trực tiếp đưa đối phương về châu ông bà. Đây chính là cái giá phải trả khi chọc tới cô.

Không thèm nhìn cái tên đã chết kia thêm lần nào nữa, Mộc Vân Phong lập tức quay lại tên còn lại. Người này cũng không tỉnh lại vì hành động của Mộc Vân Phong, vẫn cứ nhắm chặt mắt.

Mộc Vân Phong giơ tay đánh xuống, nhanh nhẹn gọn gàng đánh ngất tên đó, sau đó cũng không thèm ngó đến một cái, đi thẳng tới hai tên trước cửa thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Oan Gia Ngõ Hẹp (Năm)

Hai người đàn ông trước cửa thang máy này coi như tương đối thông minh, bọn họ trực tiếp tựa vào trên cửa thang máy nhắm mắt nghỉ ngơi. Lúc Mộc Vân Phong nhẹ nhàng đến gần bọn họ, một người trong đó dường như cảm thấy cái gì đó, hơi hé mở mắt ra, trong miệng lầm bầm một tiếng.

Lúc tên đàn ông mở mắt ra, Mộc Vân Phong nhất thời cả kinh, đột nhiên nằm sấp người xuống đất, sau đó không nhúc nhích quan sát hành động của tên kia.

Cho đến khi tên kia lầm bầm xong, hai mắt nhắm nghiền lại, Mộc Vân Phong mới thận trọng đứng lên. Mặc dù chỉ có mấy giây như vậy thôi, nhưng Mộc Vân Phong lại khẩn trương đổ mồ hôi lạnh cả người.

Thầm nghĩ trong lòng một tiếng: may mắn là tên kia không thật sự tỉnh lại.

Nếu như tên kia tỉnh lại thật, như vậy kế hoạch chạy trốn của cô đoán chừng lại chết từ trong trứng nước. Cô không biết nếu như lần này thất bại nữa, Hồng Bưu có cho cô thêm cơ hội hay không.

Nhưng cô biết rõ tình hình này, nếu như đối lại là cô thì tuyệt đối sẽ không cho đối phương cơ hội thứ hai.

Cho nên giờ phút này, Mộc Vân Phong có chút cảm ơn Hồng Bưu, cảm ơn anh ta lúc biết mình muốn chạy trốn vẫn còn có lòng tin như vậy, cũng không có tăng thêm thuộc hạ trông chừng cô.

Mộc Vân Phong nhẹ nhàng đứng dậy, vừa mới trải qua phút chốc kia, cô càng thêm thận trọng. Cố gắng hết sức không cho mình phát ra một chút âm thanh nào, đến gần hai tên đàn ông bên cạnh thang máy.

Lúc đang muốn đến gần hai tên đàn ông, Mộc Vân Phong lại đột nhiên thay đổi phương hướng, cô không đi về phía thang máy, mà chuyển hướng sang phía cầu thang bộ.

Lúc này khi Mộc Vân Phong đến gần cửa thang máy đột nhiên nhớ đến lời nói của y tá nhỏ, cô ấy đã từng đề cập qua với Mộc Vân Phong, lối ra của cầu thang bộ vừa vặn là bãi đậu xe.

Mà nếu như đi thang máy ra ngoài, còn phải đi qua hành lang và đại sảnh của bệnh viện, đi qua phòng trực ban ở đại sảnh bệnh viện mới có thể ra đi.

Để giảm bớt phiền toái, Mộc Vân Phong quyết định đi cầu thang bộ. Đi cầu thang bộ mặc dù chậm hơn so với thang máy một chút, nhưng lại có thể bớt đi phiền toái.

Mộc Vân Phong nhích tới gần cửa cầu thang bộ, liếc mắt thấy tên đàn ông đang nhắm mắt lại tựa vào trên tường nghỉ ngơi, nhẹ nhàng lướt qua trước mặt anh ta.

Tuy nhiên, đúng lúc này, không biết có phải vì Mộc Vân Phong mới vừa liếc nhìn làm cho tên này chú ý cảnh giác không, hay chỉ là tên này vừa đứng lúc tỉnh lại. Mắt của anh ta mở ra tức khắc, vừa lúc thấy được bóng dáng vừa lên ra cầu thang của Mộc Vân Phong, vì thế không chút suy nghĩ lập tức hét lên một tiếng: "Đứng lại."

Lúc này Mộc Vân Phong đã đến cầu thang, làm sao có thể sẽ nghe lời mà đứng lại. Chỉ thấy cô không có đi theo từng bậc cầu thang, mà là trực tiếp nhảy lên, cả người nằm trên tay vịn cầu thang, cơ thể nương theo tay vịn nhả bóng, trượt thẳng xuống, tiết kiệm chút hơi sức.

Tên kia thấy Mộc Vân Phong đang trượt vòng vèo theo tay vịn xuống dưới lầu, nhanh chóng phản ứng. Cũng bắt chước theo bộ dạng của Mộc Vân Phong, nằm lên tay vịn cầu thang, đuổi sát theo cô.

Bởi vì tên đàn ông kia vừa hét lên nên hai tên đứng gác ở cửa thang máy mở mắt ra, vừa thấy đồng bọn của mình đuổi theo xuống dưới lầu, lập tức đưa tay ấn nút mở cửa thang máy.

Cửa thang máy vừa mở ra, hai người cùng lách mình đi vào, đi thang máy xuống dưới lầu.

Xuôi theo tay vịn cầu thang Mộc Vân Phong thấy được tên kia đang đuổi theo, trong nháy mắt đẩy tốc độ lên hết mức, vừa nhìn xuống phía dưới vừa đẩy nhanh tốc độ trên tay vịn để tăng tốc nhanh chóng xuống lầu.

Mộc Vân Phong rất nhanh xuống hết cầu thang, liếc mắt nhìn ra bên ngoài. Quả thật đúng như cô y tá nhỏ nói vậy, bên ngoài là bãi đậu xe, đang đậu không ít xe.

Mộc Vân Phong liếc thấy tên kia đã nhanh chóng đuổi theo, cô chóng nhanh chạy đến một chiếc xe gần mình nhất trong bãi đậu xe. Lấy ra từ trên người một cọng dây kẽm, luồn vào trong ổ khóa xe.

Ra sức lắc vài cái cửa xe đã bị cô mở ra, lách mình bước vào, thuận tay đóng cửa xe lại, xoay người đang muốn áp sát tới vị trí lái xe. Vừa ngẩng đầu lên, trong nháy mắt sắc mặt đen như đáy nồi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tại sao lại là anh vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Rơi Vào Hang Cọp (1)

Editor: Thoa Xù

"Sao lại không phải là tôi?" Người trên xe nhìn sắc mặt đen kịt kia của Mộc Vân Phong, thần nhiên nói, giống như việc anh ta xuất hiện trên xe là lẽ chính đáng bình thường.

"Anh..." Mộc Vân Phong nhìn người đàn ông bình tĩnh không thể hiện ra chút cảm xúc gì, trong lòng kích động muốn giết người. Âm thầm mắng: "Đáng chết, vừa rồi cô lên xe nào không lên, trộm chiếc nào không trộm, sao cứ lên chiếc xe này chứ."

"Làm sao, muốn giết tôi à?" Luồng sát khí trên người Mộc Vân Phong khó có thể tránh được ánh mắt của người đàn ông, nhưng anh ta không lo lắng chút nào. Anh biết giờ phút này Mộc Vân Phong tuyệt đối không giết được mình, hơn nữa anh cũng không cho cô cơ hội ra tay.

"Đêm hôm khuya khoắt anh trốn trên xe làm cái gì? Không phải là đặc biệt ở đây chờ tôi đó chứ?" Mộc Vân Phong hung hăng trợn mắt liếc nhìn Hồng Bưu một cái, trong ánh mắt không biết đang nghĩ gì.

Nếu đúng như mình đoán Hồng Bưu kia chính là đợi ở chỗ này, như vậy mưu tính của người này thật sự thâm trầm đáng sợ, đáng sợ hơn là anh ta lại biết mình đang nghĩ gì. Lại có thể tính đến cô sẽ đi cầu thang bộ ra ngoài, hơn nữa còn tính đến cô sẽ động tay với chiếc xe gần nhất, sau đó lên xe rồi thì gây ông đập lưng ông.

Tính toán hoàn hảo như vậy, có thể tính được mỗi bước đi của cô, mỗi ý nghĩ trong đầu cô, người như thế có thể không đáng sợ sao?

"Cô cứ nói đi?" Nhìn vẻ mặt khó đoán của Mộc Vân Phong, Hồng Bưu lạnh lùng nói, không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

"Hừ." Mộc Vân Phong hừ lạnh một tiếng, quay lưng lại Hồng Bưu. Nhưng trong lòng thầm nghĩ bản thân mình đã xem thường rồi, thì ra Hồng Bưu không phải không có đề phòng mình chạy trốn, anh ta cũng đã sớm biết mình muốn chạy trốn, về phần không không tăng thêm người canh giữ trước cửa phòng cô, chỉ là muốn dụ dỗ cô, lúc cô đang hy vọng thì cho cô một đòn trí mạng.

Mộc Vân Phong không thể không phục Hồng Bưu ra chiêu đẹp như vậy, làm cô ngoan ngoãn rơi vào bẫy của anh ta.

Lúc Mộc Vân Phong đang âm thầm oán trách mình đã đánh giá thấp Hồng Bưu, thì xe từ từ di chuyển.

"Anh đưa tôi đi đâu đó?" Phục hồi tinh thần lại Mộc Vân Phong liếc nhìn Hồng Bưu đang chuyên tâm lái xe, khó hiểu hỏi. Nếu anh ta đổi chỗ khác giam giữ cô, vậy thì cô tình nguyện ở lại trong bệnh viện này.

Ở chỗ này, cô còn có cơ hội bỏ trốn, nếu đổi chỗ khác không những cô phải thăm dò rõ hoàn cảnh lại từ đầu, còn có thể bị nhốt vào tầng hầm, mãi mãi không ra được.

"Đến nơi rồi tự nhiên cô sẽ biết." Hồng Bưu vừa lái xe vừa lạnh lùng nói, anh tuyệt đối không lo lắng Mộc Vân Phong sẽ tức giận mà giết anh. Không chỉ vì Mộc Vân Phong đánh không lại anh, quan trọng hơn là chiếc xe này của anh đã được đặc biệt cải trang lại.

Chỉ cần Mộc Vân Phong có hành động gì, anh chỉ cần nhẹ nhàng ấn nút xuống, là có thể khóa chặt Mộc Vân Phong lại trên chỗ ngồi.

Phải biết rằng chính anh dự đoán được Mộc Vân Phong sẽ chạy trốn, cho nên mới cố ý đem chiếc xe đã qua cải trang này tới đây ôm cây đợi thỏ. Vậy mà anh ở đây đợi suốt ba ngày rồi đó. Lúc đầu anh còn tưởng rằng còn phải đợi thêm hai ngày nữa, không nghĩ tới Mộc Vân Phong lại gấp rút muốn bỏ trốn như vậy.

Bất quá là, nếu đổi lại là anh khi bị giam lỏng như vậy đoán chừng cũng sẽ tìm mọi cơ hội để bỏ trốn. Bởi vì anh luôn luôn không thích vận mệnh của mình bị nắm giữ trong tay người khác.

"Khốn kiếp." Mộc Vân Phong mắng một tiếng, sau đó bắt đầu tựa vào chỗ ngồi nghỉ ngơi. Bây giờ cô mới vừa bước ra lại rơi vào hang cọp, ngoại trừ nghỉ ngơi dưỡng sức thật đúng là không biết mình nên làm gì nữa.

Đánh đi, lại đánh không lại anh ta. Nhảy xe đi, cửa xe bị khóa chặt rồi, muốn nhảy cũng nhảy không được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đùng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Rơi Vào Hang Cọp (2)

Hồng Bưu đang lái xe thấy Mộc Vân Phong không hề chống cự mà cứ bình thản tựa vào ghế ngủ như vậy, biểu cảm trên mặt hơi dịu dàng.

Thầm nghĩ: không hổ là con gái của đại ca hắc bang, sự vững vàng và bình tĩnh này rất đáng để tán thưởng. Hồng Bưu giảm tốc độ xe lại, thậm chí còn hạ thấp lưng ghế xuống một chút, im lặng lái xe về biệt thự của anh ta.

Qua mấy ngày điều tra, anh biết cô gái này là con gái của kẻ thù, hơn nữa còn muốn giết anh, nhưng anh không biết vì sao cho tới bây giờ chưa bao giờ có ý nghĩ muốn giết cô. Dù cho hôm đó ở bệnh viện hai người ra tay hơi nặng, nhưng thật sự anh không xuống tay tàn nhẫn.

Lúc đầu anh muốn nhìn xem cô gái muốn giết anh rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh, nhưng đánh nhau một phen, anh bỗng dưng bắt đầu yêu thích cô nàng này.

Đó cũng là lý do tại sao hôm đó anh chủ động bế cô nàng lên giường. Cô là người phụ nữ đầu tiên anh đối xử như thế, anh từng có chút xem thường phụ nữ, anh cảm thấy bọn họ chính là những bình hoa di động, không có một chút năng lực.

Cho dù có chút năng lực thì lại thích tỏ ra khôn vặt quý quái, hoặc là thích giao sự sinh tồn của mình cho đàn ông.

Nhưng trong mắt cô nàng này, anh thấy được sự tự tin mạnh mẽ và cuồng ngạo, cho dù bị anh giam lỏng nhưng lại chưa bao giờ buông bỏ ý nghĩ trốn đi. Còn đối với anh, cho dù biết rõ đánh không lại anh, cũng dám ra tay. Anh và Mộc Vân Phong đôi bên hận thù, bị sự can đảm làm rung động.

Vì vậy anh không tiếc chịu đựng ở bãi đậu xe của bệnh viện, chính là muốn xem cô nàng có phải thật sự có bản lĩnh hay không, có thể hạ được mấy tên thủ hạ của anh để chạy trốn hay không.

Nhưng mà, cô nàng này cũng không khiến anh thất vọng, thật sự bỏ trốn, cũng không uống công anh chờ ở bên ngoài ba ngày.

Bóng đêm phủ trùm, xe nhanh chóng chạy đi, rất nhanh chạy vào khu biệt thự thành phố B, tiến vào trong cổng lớn ngôi biệt thự kiểu Trung Quốc.

Hồng Bưu trực tiếp dừng xe trước cổng lớn, sau đó từ xe bên này đi vòng qua bên kia ôm Mộc Vân Phong đang ngủ say lên.

Nhẹ nhàng bế Mộc Vân Phong ra khỏi xe, chuẩn bị đi vào bên trong biệt thự, đúng lúc này. Vốn dĩ là ngủ thiếp đi Mộc Vân Phong bị Hồng Bưu ôm vào trong ngực chợt mở mắt ra, ánh mắt rực rỡ như ngôi sao cứ như vậy nhìn thẳng vào đôi mắt tràn đầy dịu dàng của Hồng Bưu.

Thấy ánh mắt này của Hồng Bưu và lúc bình thường dường như là hai người khác nhau, trong lòng Mộc Vân Phong sững sốt, vốn định tấn công Hồng Bưu thì động tác hơi chậm lại, hai bên nhìn chăm chú, một cổ không rõ cảm xúc đang lưu chuyển giữa hai người.

Nhưng, chỉ một hồi Hồng Buri liền dờn mắt đi, dưới bóng đêm mặt khề nóng lên. Thầm nghĩ: mình làm sao vậy, nhìn ánh mắt rực rỡ như ngôi sao kia lại ngẩn người ra.

Đây cũng không phải là tác phong của anh, phải biết Hồng Buri anh định lực luôn luôn tốt, nhất là đối với phụ nữ, vài chục năm nay chưa từng có cô gái nào làm cho anh thất thần hết.

Nhưng cô gái trước mắt này, không chỉ khiến cho anh phá lệ không giết cô, còn để làm cho anh không tự chủ đối xử dịu dàng với cô, thậm chí còn bị cô thu hút.

Cô ấy chính là con gái của kẻ thù đó.

Nghĩ đến đây, mặt của Hồng Buri nhất thời lạnh xuống, đôi mắt cũng nhiễm vẻ lạnh lùng, buông tay ra quăng Mộc Văn Phong xuống đất.

Đột nhiên mất trọng lượng, khiến Mộc Văn Phong chợt phục hồi tinh thần lại. Vừa nghĩ tới mình lại thất thần trong ánh mắt dịu dàng của người đàn ông này, bắt đầu thầm mắng mình không có tiền đồ.

Sao cô có thể vì một ánh mắt không giống như bình thường của tên đàn ông này, liền quên mất sự tàn độc của anh ta, quên mất anh ta là kẻ thù giết cha của mình chứ?

Nghĩ tới đây, Mộc Văn Phong nương theo cơ thể tư thế hạ thấp xuống, đưa chân đá một cái lên người Hồng Buri

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đứng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Rơi Vào Hang Cọp (Ba)

Trong lúc Hồng Buri đang hồi hận vì mình lại đột nhiên buông tay thì thấy Mộc Văn Phong ngã xuống đất, bỗng nhiên thấy Mộc Văn Phong đá tới chân của mình, cả người dòn sức lui về phía sau, làm cho Mộc Văn Phong đá không trúng.

Một đòn không thuận lợi, tay trái Mộc Văn Phong khề chống xuống đất, cả người mạnh mẽ bật lên, nhắm Hồng Buri đánh tới. Bàn tay cong lại, hướng thẳng tới cổ họng Hồng Buri.

Thấy tay phải của Mộc Văn Phong đang hướng về phía cổ Hồng Buri, lúc này thủ hạ canh phòng trong biệt thự nghe được động tĩnh, cùng nhau chạy ra, bao vây Mộc Văn Phong và Hồng Buri vào giữa.

Bọn thủ hạ thấy Mộc Văn Phong đánh về phía chủ nhân của mình, thân người vừa động muốn tiến lên, bên tai lại truyền đến tiếng của Hồng Buri: "Tất cả các cậu lui ra đi."

Thấy đám thủ hạ nghe lời lui ra, ánh mắt Mộc Văn Phong chợt lóe, nhắm ngay Hồng Buri ra chiêu lần nữa. Vốn là cô còn lo lắng một mình mình đối phó với nhiều tên thủ hạ như vậy, không nghĩ đến Hồng Buri lại cho bọn họ lui ra.

Xua tan lo lắng trong lòng, Mộc Văn Phong chuyên tâm đánh nhau với Hồng Buri. Sờ dĩ vừa rồi cô ngủ ở trên xe, chính là vì lúc này đây. Mộc Văn Phong muốn chuẩn bị cho thật tốt, muốn lúc Hồng Buri vừa đến nơi thì bất thành lình ra đòn. Lại không nghĩ rằng mình ngủ say như vậy ngay cả khi xe dừng lại cũng không biết, đến khi Hồng Buri bế cô ra khỏi xe mới tỉnh lại.

Nếu như lúc cô vừa tỉnh lại lập tức chống lại với Hồng Buri, nói không chừng mọi việc đã thuận lợi, vào thời điểm mấu chốt lại nổi cơn háo sắc, quên cả việc ra tay.

Đợi đến lúc cô phục hồi tinh thần lại ra tay, Hồng Buri đã có cảnh giác với cô rồi.

Mộc Văn Phong vừa chán nản bản thân mình dễ dàng mất đi cơ hội chế ngự Hồng Buri, trên tay vẫn liên tục không ngừng, ra chiêu áp sát tấn công Hồng Buri.

Nhưng, giờ phút này Hồng Buri cũng không hề thương xót Mộc Văn Phong, đôi mắt tiếp chiêu của cô, đem sức mạnh của mình phô bày ra, gấp chiêu phá chiêu.

Trong khoảng thời gian ngắn, quyền qua cước lại, tình hình kịch liệt rất đẹp mắt. Mộc Văn Phong càng đánh càng hăng, Hồng Buri càng đánh càng kinh ngạc. Anh chẳng thể nghĩ tới mấy ngày qua, năng lực của Mộc Văn Phong lại tiến bộ nhiều như vậy.

Lần đầu tiên cùng giao đấu với cô, hơn nửa tiếng anh đã làm cho Mộc Văn Phong bị thương nặng, nhưng trước mắt cũng đã qua một giờ rồi, Mộc Văn Phong không những không thất thế, ngược lại càng đánh càng hăng.

Chiều thức của Mộc Vân Phong ngày càng sắc bén, thậm chí có mấy chiêu thiếu chút nữa là đánh lên người Hồng Bưu. Đối với sự tiến bộ nhanh chóng của Mộc Vân Phong, sắc mặt của Hồng Bưu từ từ nặng nề.

Dù sao anh cũng là một nhân vật trí dũng kiệt xuất một phương, anh vừa đánh trả Mộc Vân Phong, vừa quan sát nhược điểm của cô. Hồng Bưu nhanh chóng phát hiện ra Mộc Vân Phong có một nhược điểm trí mạng, đó chính là tư thế bên dưới không ổn định.

Nhìn xem chính xác điểm này, Hồng Bưu lại giao đấu cùng Mộc Vân Phong một hồi, đến khi xác nhận đó chính là nhược điểm của cô, thì bắt đầu phản kích. Chỉ thấy tay trái anh vung khỏe, chụp tới bờ vai của Mộc Vân Phong.

Mộc Vân Phong thấy động tác của Hồng Bưu, biết anh ta muốn đánh vào bả vai của mình, vì vậy nghiêng người tránh đi. Nhưng ngay khi cô muốn tránh đi trong nháy mắt, chân của Hồng Bưu liền đá vào chân của cô.

Mộc Vân Phong lập tức đứng không vững, ngã xuống dưới đất.

Nằm trên mặt đất Mộc Vân Phong không thèm nhìn tổn thương trên người mình, ngẩng đầu chống lại Hồng Bưu, cặp mắt tràn đầy oán hận, sau đó hung hăng phun máu ra đất.

"Đưa cô ấy đi trị thương đi." Hồng Bưu thấy khoe miệng Mộc Vân Phong chảy máu, trong lòng chợt thoáng qua chút không đành lòng, cảm giác đau lòng âm ỉ. Muốn nói 'đem cô ta giam lại đi' lại biến thành 'đưa cô ấy đi trị thương đi'.

Mộc Vân Phong soi mói nhìn tên thù hạ, sau đó từ từ đứng dậy đi vào biệt thự cùng bọn họ, để lại cho Hồng Bưu một bóng lưng cao ngạo khinh người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Rơi Vào Hang Cọp (Bốn)

Bước vào biệt thự, Mộc Vân Phong không thèm nhìn đến ánh mắt giận mà không dám nói của tên thù hạ của Hồng Bưu, trực tiếp ngồi trên ghế sofa. Cô nghĩ nếu Hồng Bưu tạm thời không có ý giam cô lại, như vậy cô cũng không cần khách khí với tên đàn ông này.

Mộc Vân Phong vừa ngồi xuống không lâu, một người đàn ông xách cái hòm thuốc từ bên ngoài đi vào. Thấy mặt Mộc Vân Phong hơi sưng lên, quay đầu nhìn Hồng Bưu đang bước vào cùng anh ta nói: "Sao lại xuống tay nặng như vậy?"

Câu nói vừa xong sắc mặt Hồng Bưu hơi đỏ lên, trong lòng phát sinh chút buồn bực, tức giận nói với người đàn ông kia: "Tôi bảo cậu đến xem bệnh, chứ không phải đến để soi mói. Nói lời vô dụng làm gì, nhanh chóng xử lý vết thương là được."

Người đàn ông bị Hồng Bưu mĩa mai một trận, đành phải thức thời cầm miệng. Mặc dù anh là bác sĩ riêng của Hồng Bưu, bình thường coi như mối quan hệ vẫn tốt, chỉ là tình hình hiện tại cũng không nên chọc đến người này. Một khi chọc phải người đàn ông này, thế thì cũng không quan tâm thân phận của anh là gì, đánh người trước rồi nói sau.

Anh vẫn nhớ Hồng Bưu từng nói một câu: nắm đám mới là đạo lý mạnh mẽ nhất.

"Có đau không?" Người đàn ông ngồi xổm bên cạnh Mộc Vân Phong, nhẹ nhàng mở hòm thuốc ra bôi thuốc cho Mộc Vân Phong, lúc cô đau hô lên một tiếng, người đàn ông dừng động tác lại, vẻ mặt quan tâm nhìn Mộc Vân Phong.

Thấy vẻ đau đớn biểu hiện ra trên mặt Mộc Vân Phong, trong lòng oán thầm Hồng Bưu nói: "Thật là một người đàn ông không biết thương hoa tiếc ngọc mà, khó trách lớn tuổi như vậy rồi mà ở bên cạnh không có người bạn gái nào."

"Tiếp tục đi." Mộc Vân Phong liếc nhìn bác sĩ đã dừng động tác bởi vì cô bị đau, lạnh lùng nói, không nhìn đến vẻ quan tâm rõ rệt trên mặt anh ta. Trong mắt cô, trực giác cho biết người có qua lại với Hồng Bưu không có người nào tốt hết, bọn họ còn đáng ghét hơn cái tên đàn ông chết tiệt Phụng Như Ảnh kia.

Nghĩ đến Phụng Như Ảnh, trong mắt Mộc Vân Phong giận tóe lửa, bất chợt thâm trầm. Trong lòng cô thể rằng nhất định phải đi ra ngoài, cô còn phải đi tìm cái tên đàn ông chết tiệt đó để tính sổ nữa. Tên bác sĩ thấy trong mắt Mộc Vân Phong lấp lánh lửa giận cho là cô nhắm vào Hồng Bưu, vì vậy mở miệng nói: "Vay cô kiên nhẫn một chút. Sau này nghe lời một chút, người đàn ông kia không dễ chọc vào đâu." Nghe lời khuyên bảo Mộc Vân Phong sao có thể không hiểu được, nói thật cô cũng không muốn chọc vào người đàn ông kia, ai bảo anh ta là kẻ thù giết cha của cô, mối thù không đội trời chung này, sẽ không vì anh ta mạnh hơn mà cô không báo thù.

Nếu ngay cả thù giết cha cũng không báo, thì cô làm sao làm một người con nữa.

Thấy Mộc Vân Phong không nói gì, bác sĩ kia cho là cô đã tiếp thu đề nghị của mình, vì vậy tâm tình rất tốt nhanh chóng giúp Mộc Vân Phong bôi thuốc rồi băng bó. Xử lý tất cả xong, cuối cùng đứng dậy nhìn Hồng Bưu vẫn trầm mặc ngồi trên ghế sofa đối diện với Mộc Vân Phong nói: "Ok rồi."

"Cậu có thể đi rồi." Hồng Bưu thấy tên bác sĩ này đã hoàn thành nhiệm vụ thì vui vẻ ra mặt, thân nhiên ra lệnh đuổi khách. Anh cũng không muốn giữ một tên huyền thuyên ở trong nhà, như vậy anh sẽ bị phiền chết.

"Được rồi." Mặt bác sĩ buồn bã nhìn Hồng Bưu, cầm hòm thuốc của mình lên, thận trọng bước đi. Cuối cùng lúc sắc mặt của Hồng Bưu không thể lạnh hơn nữa, nhìn Mộc Vân Phong nói: "Tiểu mỹ nữ, hẹn gặp lại."

Mộc Vân Phong liếc mắt nhìn anh ta một cái, dù cô không thấy cũng biết mặt mình sưng lên rất khó coi, còn gọi là tiểu mỹ nữ nữa đấy.

Bác sĩ đi rồi, Mộc Vân Phong liếc nhìn Hồng Bưu ngồi trên ghế sofa không biết đang nghĩ gì liền nói: "Tôi muốn nghỉ ngơi."

Hồng Bưu thấy kể từ lúc vào nhà mình Mộc Vân Phong chẳng hề khách khí, ánh mắt u ám, qua một lúc lâu mới hô lên: "A Kiệt, đưa cô ấy lên lầu nghỉ ngơi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Rơi Vào Hang Cọp (Năm)

Mộc Vân Phong không nói gì, ngay cả lời cảm ơn cũng lười nói với Hồng Bưu trực tiếp đi theo người đàn ông tên A Kiệt lên lầu nghỉ ngơi.

Trước mắt cô lại dưỡng thương. Nghĩ đến bản thân hai lần thua dưới tay Hồng Bưu, về thất bại thoảng qua trong mắt Mộc Vân Phong, nhưng nhanh chóng bị đè xuống.

Cô cũng không tin, Hồng Bưu sẽ luôn mạnh mẽ như vậy. Đợi cô nghỉ ngơi thật tốt, xem cô đánh chết tên kia.

Sau khi Mộc Vân Phong rời đi Hồng Bưu ngồi trên sofa, nhìn xem bóng lưng của cô trong mắt hiện lên chút phức tạp. Anh không biết tại sao mình lại nhượng bộ cô mọi chuyện, đáng lẽ anh nên giam giữ cô nàng này lại. Dù sao hiện tại cô cũng coi như là phạm nhân của anh, nhưng lời đến khóe miệng làm sao cũng nói không được.

Trong lòng dâng lên nỗi phiền muộn, Hồng Bưu buồn bực lắc lắc đầu, sau đó đi về phía cầu thang bước lên lầu.

Mỗi người tự nghỉ ngơi, một ngày một đêm trôi qua. Khi mặt trời xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào ngủ phòng của Mộc Vân Phong, chiếu lên người cô. Trong hương vị ấm áp mang theo chút xiu chói mắt, làm cho Mộc Vân Phong mở mắt ra trong cơn say ngủ.

Đưa tay sờ sờ vào đầu mình, trên mặt truyền đến một chút đau nhức, nhắc cô nhớ tới mình đang ở chỗ nào, nhanh chóng đứng dậy. Đi về phía cửa sổ, kéo màn cửa sổ ra. Ánh mặt trời chiếu vào chói hết cả mắt, chiếu rọi cả căn phòng thành một mảng vàng kim.

Bên ngoài cửa sổ, đập vào mắt Mộc Vân Phong là một vườn hoa nhỏ. Màu sắc rực rỡ, bướm nhỏ bay lượn, ánh sáng chiếu lên mình bướm làm chớp động những tia sáng rực rỡ, làm cho cả khóm hoa điểm lệ không thôi.

Đôi mắt sắc sảo của Mộc Vân Phong nhẹ nhàng lướt qua toàn bộ vườn hoa, hình ảnh ngừng lại chỗ tường rào không cao lắm. Tay chợt đẩy cửa sổ, xoay người một cái nhảy xuống dưới lầu.

Hoàn hảo chỗ Mộc Vân Phong ở là lầu hai, cô dễ dàng rơi xuống vườn hoa. Mắt nhẹ nhàng đảo qua bốn phía, sau đó cả người như tia chớp, nhanh chóng chạy tới tường rào.

Đi tới chân tường, mũi chân hướng vào tường một chút, thân người trực tiếp nhảy lên trên, xoay người một cái, Mộc Vân Phong nằm trên tường rào, thuận lợi cực kỳ. Cả người Mộc Vân Phong đang ở trên tường cũng không hề dừng lại, trực tiếp nhảy ra ngoài, nhưng ngay lúc cô vừa nhảy lên, cơ thể ngừng ở giữa không trung.

Trong lòng thầm nghĩ một tiếng: "Biến thái."

Chỉ thấy nơi đó lọt vào trong tầm mắt của Mộc Vân Phong, cứ cách mười mét là có một tên áo đen đứng đó, vây quanh phía ngoài bức tường rào vườn hoa. Làm cho tâm tình tốt đẹp buổi sáng sớm của Mộc Vân Phong tan biến.

Quý tha mà bắt, Mộc Vân Phong không ngờ Hồng Bưu lại giờ trò này với cô, lại là bên trong nơi lòng bên ngoài xiết chặt. Nhìn mấy tên áo đen kia, Mộc Vân Phong nghiêng răng ken két, thật là muốn đi qua đánh bọn họ một hồi.

Cơ thể Mộc Vân Phong nhẹ nhàng rơi xuống đất, sau đó xoay người theo cửa chính của vườn hoa đi vào trong biệt thự.

Vừa vào phòng khách, liền thấy tên Hồng Bưu lão luyện kia ngồi trên ghế sofa xem báo tài chính kinh tế. Anh thấy Mộc Vân Phong từ bên ngoài đi vào, chỉ đưa mắt nhẹ nhàng nhìn lướt qua, không nói gì tiếp tục xem báo của mình.

Mộc Vân Phong thấy Hồng Buri không chút bất ngờ khi thấy cô đi vào từ bên ngoài, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng mắng: "Tên đàn ông chết tiệt, tại sao mỗi lần đều có thể đoán được mình sẽ trốn đi từ chỗ nào, do đó đã sớm thực hiện tốt công tác phòng bị, làm cho kế hoạch chạy trốn của mình lần nào cũng thất bại trong gang tấc."

Mộc Vân Phong đứng trước mặt Hồng Buri, hai mắt bốc lửa căm tức nhìn anh, giống như muốn xuyên thủng trên người anh.

"Có chuyện gì sao?" Hồng Buri bị Mộc Vân Phong nhìn chòng chọc hồi lâu, mới đưa đầu ra khỏi tờ báo, nhìn cô một cái, thấy mặt cô sát khí đằng đằng, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu.

"Đương nhiên." Mộc Vân Phong vừa thốt ra, tay nắm thành quả đấm, trực tiếp đánh về phía khuôn mặt lãnh khốc của Hồng Buri. Gương mặt này làm cô khó chịu lâu rồi, nếu không trốn ra được, thế nào cũng phải làm cho hả giận.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Phượng Như Ảnh Cứu Người (1)

Editor: Thoa Xù

"Hùng hồn như vậy, xem ra cô khỏi cần ăn sáng nữa." Hồng Buri quay đầu đi, đưa tay giữ nắm đấm của Mộc Vân Phong trong lòng bàn tay mình, dùng sức nắm lại. Mỗi móng khê cắt lòi lạnh lùng, khiến Mộc Vân Phong âm thầm oán hận không dứt.

Tức giận không có chỗ phát tiết, tay lại bị Hồng Buri nắm lại đến phát đau, nhất là tay của Hồng Buri giống như một cái kén bằng sắt cứng rắn, tay của cô bị bắm chặt bên trong.

Đáng chết, Mộc Vân Phong thầm năng một tiếng, mạnh mẽ rút tay trở về, muốn kéo bàn tay của mình thoát khỏi bàn tay to lớn của Hồng Buri. Nhưng ngoại trừ việc rút tay mình ra làm thêm đau đớn, thì tay của Hồng Buri vẫn không mấy may dịch chuyển chút nào.

"Chết tiệt, buông tay." Mộc Vân Phong rớt cuộc chịu đựng không nổi mắng to ra tiếng, nhìn bàn tay sưng đỏ của mình, văn hóa của cô, bộ dáng nguy trang của cô vào giờ khắc này tan tác hết rồi.

"Không muốn tự chuốc lấy đau khổ, lập tức thức thời đi. Tôi không có kiên nhẫn chơi đùa với cô." Hồng Buri lạnh lùng nói xong, trong lời nói có điều ngụ ý. Nếu như không phải tin tức gần đây truyền đến có người luôn muốn thăm dò chuyện Mộc Vân Phong biến mất, anh cũng không phí thời gian cùng Mộc Vân Phong chơi trò mèo vờn chuột.

Mới vừa rồi, anh đã cho người thả tin tức ra, nói Mộc Vân Phong bị giam ở chỗ này. Ngược lại anh muốn nhìn xem rốt cuộc là người nào cứ một mực thăm dò nghe ngóng tin tức của cô nàng này.

Chỉ là theo suy đoán và phân tích của anh, người thăm dò tin tức nhất định là người đã trộm ngọc bội cùng với cô nàng này. Lúc cứu Mộc Vân Phong, anh đã cho người lục soát kỹ lưỡng qua người của cô nàng, cũng không tìm ra ngọc bội. Bây giờ nghĩ lại hẳn là ngọc bội ở bên người của người đàn ông kia.

Nghĩ tới đây, trong mắt Hồng Buri hiện lên vẻ khó dò, anh thật rất muốn gặp qua người đàn ông kia, xem cuối cùng có phải người mà anh muốn tìm không.

Cho dù không phải thì trong lòng anh vẫn còn có việc với người kia, dựa vào bản lĩnh của người đàn ông kia, giữ anh ta ở bên cạnh cũng rất có lý.

"Hừ." Mộc Vân Phong hừ lạnh một tiếng cảnh cáo Hồng Buri, mặc dù anh ta không nói ra mục đích của mình, lại dễ dàng khoan nhượng cho sự càn rỡ của cô như vậy, hơn nữa cũng không nhốt cô vào phòng giam, đừng tưởng rằng cô không biết người đàn ông này đang tính toán cái gì.

Đối với loại đàn ông tâm cơ thâm trầm này, mỗi một việc làm đều có mục đích. Bây giờ anh ta lại giữ cô ở trong nhà, nhất định là vì dẫn dụ người nào đó đến.

Bằng không, cũng sẽ không cất đặt toàn bộ người của anh ta ở chỗ bí mật. Nếu vừa rồi cô không thấy có người ẩn náu trong căn biệt thự này, thì làm sao có chuyện cô chưa tấn công mà lại lui bước.

Nghĩ đến mục đích của Hồng Buri, Mộc Vân Phong bắt đầu khản trương lên. Cô lo lắng người Hồng Buri muốn dẫn dụ là chị em của mình, nhưng ngẫm kỹ lại cảm thấy không có khả năng.

Như vậy ngoại trừ mấy chị em trong Các của cô thì người khiến Hồng Buri cảm thấy hứng thú cũng chỉ có Phượng Như Ảnh thôi, Phượng Như Ảnh cùng trộm ngọc bội với mình. Hồng Buri chắc chắn biết ngọc bội không có trên người cô, cho nên mới lộ liễu dẫn cô trở về biệt thự như vậy, chính là muốn cho người thật sự đang giữ ngọc bội đến cứu cô.

“Cứu cô” nghĩ tới hai chữ này, trong lòng Mộc Vân Phong thoáng qua một chút không chắc chắn, Phụng Như Ảnh đó sẽ đến cứu cô sao? Bọn họ cũng không thân thiết, thậm chí còn thù địch. Ít nhất Mộc Vân Phong cho rằng bây giờ hai người bọn họ chính là thù địch, cho nên cô vẫn giữ thái độ hoài nghi với phỏng đoán vừa rồi của mình.

"Chuyện ăn sáng cô giải quyết thế nào, tôi sẽ không ăn cùng cô." Lúc Mộc Vân Phong đang trầm tư, Hồng Bưu đứng dậy, đặt tờ báo lên khay trà, rồi đi lên lầu.

Ánh mắt Hồng Bưu lóe sáng, anh phải đi bố trí một chút, sắp xếp tốt để gây ông đập lưng ông.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Phụng Như Ảnh Cứu Người (2)

Thấy Hồng Bưu tự động rời đi, Mộc Vân Phong ngã nhào lên ghế sofa. Cái kiểu kìm nén này, thật là khó chịu đựng mà, không biết khi nào mới ngừng đầu được.

Đầu tựa vào ghế sofa, Mộc Vân Phong nhắm hai mắt, cô phải suy nghĩ biện pháp để trốn đi mới được.

Vừa nghĩ tới chuyện trốn đi, Mộc Vân Phong lại phản chấn lên. Nếu tên Hồng Bưu đáng chết kia đã không giới hạn tự do của cô, vậy thì sao cô có thể lãng phí cơ hội tốt như vậy chứ.

Khỏe miệng Mộc Vân Phong hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười. Cô không thể ngồi chờ người khác tới cứu, chỉ có thể tự giải thoát. Mà cách tự giải thoát tốt nhất chính là hiểu rõ đối phương, chỉ có hiểu rõ Hồng Bưu và hoàn cảnh xung quanh đây, cô mới có thể tự giải thoát cho mình được.

"Ừng ục." Cái bụng truyền đến tiếng kêu, sắc mặt của Mộc Vân Phong hơi lúng túng. Lúc này mới nghĩ đến mình bận rộn lâu như vậy, còn chưa có ăn điểm tâm. Đứng dậy định tìm người hỏi nơi nào có đồ ăn, bên tai lại đột nhiên nhớ lại lời của Hồng Bưu.

Vì vậy bước nhanh đến phòng bếp, mở tủ lạnh ra vừa nhìn thấy mặt mày liền hớn hờ, nở nụ cười. Nhanh chóng lấy ra cái gì đó từ trong tủ lạnh, bắt đầu làm bữa sáng cho mình.

Tốc độ của Mộc Vân Phong rất nhanh, một phần đẹp đẽ của bữa sáng đã ra lò. Bữa ăn sáng lan tỏa mùi thơm khắp bốn phía, Mộc Vân Phong nhẹ nhàng bước tới phòng khách, mở ti vi lên. Vừa xem tin tức, vừa thưởng thức bữa sáng mình làm, rất hài lòng.

Lầu hai, Hồng Bưu ngửi được mùi thơm tỏa ra, thấy bộ dáng Mộc Vân Phong hoàn toàn xem nơi này là nhà của mình, trong mắt sáng lên.

Cả ngày Mộc Vân Phong ở trong biệt thự của Hồng Bưu, ngoại trừ ăn qua bữa sáng rồi đi ra ngoài quan sát địa hình bên ngoài, cả ngày cũng vui đùa tự chơi đùa ở trong phòng.

Về phần Hồng Bưu, Mộc Vân Phong hoàn toàn không để ý tới, căn bản không biết anh ta có mặt trong biệt thự không.

Ban ngày trôi qua rất nhanh, bóng đêm bao phủ cả tòa biệt thự.

Khi bóng đêm bao trùm nơi này, một chiếc xe nhỏ màu đen đang chậm rãi hướng tới biệt thự của Hồng Bưu. Bên trong xe, Phụng Như Ảnh mặc một thân áo đen, làm cho khuôn mặt vốn lạnh khốc càng thêm lạnh nhạt.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ tới đang từ từ tiếp cận mục tiêu, trong lòng thoáng qua một chút lo lắng, anh lo lắng cho Mộc Vân Phong rơi vào tay Hồng Bưu sẽ chịu khổ.

Thậm chí ngay cả bản thân Phụng Như Ảnh cũng không hiểu, từ lúc nào Mộc Vân Phong bắt đầu lưu lại trong lòng anh. Anh chỉ biết một khắc tinh lại từ con hôn mê, không thấy cô ở bên cạnh liền bắt đầu lo lắng.

Vì vậy anh phải Ảnh Phong đi tìm tung tích của cô, anh muốn biết cô có may mắn chạy thoát như anh không. Nhưng mấy ngày trôi qua rồi, cô giống như bốc hơi vậy, một chút tin tức cũng không có.

Mỗi ngày nghe thuộc hạ của mình báo cáo, thiếu chút nữa anh phát điên lên rồi, thậm chí còn đe dọa bọn họ nếu như không tra được tin tức của cô, sẽ lấy đầu của bọn họ.

Nói xong lời này, anh lập tức hoảng sợ, ngay cả anh cũng không biết, lúc nào thì địa vị của Mộc Vân Phong trong lòng anh lại vượt qua cả thuộc hạ vào sinh ra từ với anh.

Phát hiện này làm cho anh hoang mang, anh sợ mình sẽ thay đổi vì một cô gái. Vì vậy quyết định rời khỏi chỗ này, trở về cơ sở chính.

Anh đang nghĩ, mình trở về cơ sở chính rồi, cách xa chỗ của cô nàng kia rồi, có phải là có thể trở lại là anh trước đây hay không.

Nhưng lúc máy bay của anh sắp cất cánh, thì thuộc hạ lại đột nhiên báo đến tin tức, có tung tích của cô rồi.

Khoảnh khắc đó, có trời mới biết anh kích động cỡ nào, không chút suy nghĩ trực tiếp quay trở lại. Khoảnh khắc đó, trong tim của anh chỉ có một suy nghĩ, đó chính là được thấy cô.

Nhưng khi anh biết được không dễ dàng gặp được cô như vậy, cô rơi vào tay Hồng Buru, vì vậy bắt đầu sắp xếp đi cứu cô.

Xe chạy chậm chậm, lập tức có thể thấy cô, trong lòng Phụng Như Ảnh có hơi kích động.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Phụng Như Ảnh Cứu Người (Ba)

Bất kể tối nay như thế nào, anh nhất định phải cứu cô ra ngoài.

Đêm càng tĩnh lặng, ánh trăng trốn vào tầng mây, cả khu biệt thự hoàn toàn yên tĩnh. Gió đêm khẽ thổi qua, lá cây rung động nghe xào xạt, xe của Phụng Như Ảnh từ từ đến gần biệt thự.

"Lão đại, xung quanh đây quá yên tĩnh rồi, có thể có bẫy hay không?" Ảnh Phong liếc nhìn bóng đêm đen kịt ở bốn phía, nhắc nhở. Trực giác nói cho anh ta biết, chuyện này không bình thường.

"Mặc kệ là có có bẫy hay không, chúng ta cũng phải vào xem qua." Ảnh Phong vừa dứt tiếng, lời nói lãnh khốc của Phụng Như Ảnh liền vang lên bên tai.

Dứt khoát lạnh lùng, có một loại khí thế giương cung không quay đầu lại. Nếu đã quyết định anh cũng sẽ không quay đầu lại, bất kể trước mặt có bao nhiêu khó khăn, bất kể chờ anh là cái gì, cũng nhất định phải cứu cô nàng kia ra.

Phụng Như Ảnh nhìn bóng đêm đen kịt bên ngoài, trong mắt lóe lên ánh sáng sắc bén, anh biết chuyến này nguy hiểm, cũng biết có thể đối phương đã đặt bẫy chờ anh chui vào, nhưng chuyện này có quan hệ gì đâu. Vì cứu cô nàng kia ra, bất kể phía trước là cái gì, anh cũng phải đi thử một lần.

"Mọi người cẩn thận một chút." Xe dừng lại phía sau biệt thự, Phụng Như Ảnh sâu sắc nhìn mấy huynh đệ đi theo dẫn dò. Vốn là anh không cần bọn họ đi theo, nhưng bất luận như thế nào bọn họ cũng muốn đi theo anh. Cuối cùng Phụng Như Ảnh đành phải đồng ý.

Trong biệt thự, Mộc Vân Phong nằm ở trên giường, không buồn ngủ chút nào, cô đang tiêu hóa thông tin thấy được hôm nay. Buổi trưa hôm nay cô dành chút thời gian đi nhìn xem xung quanh biệt thự một chút, phát hiện được Hồng Buru này thật đúng là quá biến thái, lại xây biệt thự ở lưng chừng núi.

Hơn nữa nói cho dễ nghe thì đây là khu biệt thự, lân cận có vài hộ gia đình. Nhưng hôm nay Mộc Vân Phong leo lên một cái cây to thấy là những ngôi nhà kia cách xa căn biệt thự này của Hồng Buru mấy cây số.

Biệt thự này chính là một căn biệt thự cô lập, cho dù giết người phóng hỏa ở chỗ này cũng chưa chắc có người nghe thấy. Càng làm cho Mộc Vân Phong lạnh lẽo hơn là biệt thự này trừ bỏ phía sau là núi ở trên còn có mấy khối đá nhô ra bên ngoài, những chỗ khác đều là cây cỏ, nếu trốn đi thì khi lân cận xuất hiện bóng người, cách mấy cây số xa cũng có thể bị phát hiện.

Mà cô muốn ra ngoài, đoán chừng không phải là chuyện dễ dàng, cho nên cô phải chuẩn bị một chút mới được. Nghĩ tới đây, khóe miệng Mộc Vân Phong hơi vênh lên, cô đang đợi thời cơ đến, nếu đúng như phán đoán của cô, thời cơ này rất nhanh sẽ tới.

Nghĩ tới đây, Mộc Vân Phong đắp chăn chuẩn bị ngủ. Nhưng vào lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng sột soạt, tuy là rất nhẹ, nhưng Mộc Vân Phong nhạy cảm nên đã nghe được.

Từ trên giường Mộc Vân Phong nhẹ nhàng nhảy xuống, bước mấy bước đến cạnh cửa, dán tai lên trên cửa cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Ngoại trừ nghe được tiếng sột soạt bên ngoài, cô còn nghe được tiếng quần áo ma sát vào nhau.

Chẳng lẽ nhanh như vậy cơ hội đã tới rồi? Mộc Vân Phong trầm nghĩ, người nhẹ nhàng rời khỏi cửa, đi tới bên cửa sổ, ngón tay nhẹ nhàng nâng một góc rèm cửa sổ lên, thấy dưới biệt thự ẩn nấp từng bóng người, lòng mày khẽ động.

Mộc Vân Phong nhẹ nhàng để góc rèm xuống, nhanh chóng đi đến bên giường, cả người khom xuống nằm trên mặt đất, đưa tay xuống dưới sàn. Sau đó trong tay cô xuất hiện một sợi dây thừng.

Nắm dây thừng trong tay, trong mắt Mộc Vân Phong sáng lấp lánh. Tuy rằng cô chuẩn bị đồ còn chưa đầy đủ, nhưng cơ hội tốt như vậy cô sẽ không bỏ

qua.

Mộc Vân Phong cầm dây thừng thắt lại đi tới bên cửa sổ, lần này cô quyết định vẫn nương theo cửa sổ trượt xuống dưới, sau đó đi ra ngoài từ tường rào của vườn hoa nhỏ.

Vì cô cảm thấy tối nay có người tới, như vậy người trong biệt thự nhất định sẽ không chú ý quá nhiều đến cô, cho nên đây tuyệt đối là một cơ hội tốt để trốn ra ngoài.

Mộc Vân Phong nhẹ nhàng mở cửa sổ ra, thân người nhảy thẳng xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Phụng Như Ảnh Cứu Người (Bốn)

Nhưng mà, Mộc Vân Phong đã đánh giá thấp Hồng Bưu, đánh giá thấp sự tính toán và phòng bị của người đàn ông này đối với cô. Trong nháy mắt khi hai chân của Mộc Vân Phong nhẹ nhàng rơi xuống đất, một bóng đen đã đứng ở trước mặt cô.

Mộc Vân Phong ngẩng đầu chống lại đôi mắt đen kịt kia trong sự kinh hãi, lạnh lùng như điện, ở trong màn đêm sắc bén như chim cú muỗi (tra google sẽ thấy hình của con chim này nhé! ^^), ngoại trừ Hồng Bưu ra còn có ai có một đôi mắt như vậy chứ.

"Mộc Vân Phong, cô thật đúng là quá hăng hái, buổi sáng buổi tối đều không quên nhảy cửa sổ." Trong bóng đêm vang lên giọng nói lạnh như băng, khiến Mộc Vân Phong nhất thời cảm thấy một cổ lạnh lẽo thấu xương.

Đôi mắt khẽ giương lên, Mộc Vân Phong không tránh không né đôi mắt với ánh mắt của Hồng Bưu, đáp trả lại: "Hồng Bưu, nếu như anh ở chỗ lạ, chẳng lẽ anh sẽ không giống như tôi sao?"

Nghe Mộc Vân Phong hỏi ngược lại, Hồng Bưu rơi vào trầm tư, nếu như ở chỗ lạ anh hẳn là cũng giống như Mộc Vân Phong thôi.

Dù sao anh cũng không phải là người thỏa hiệp và cam chịu số phận, anh thích nắm giữ vận mệnh trong tay mình.

Thấy Hồng Bưu không còn lời nào để nói, trong lòng Mộc Vân Phong bỏ thêm câu: chẳng lẽ anh thích làm tù binh của người khác vẫn sinh tồn dưới sự giam giữ của người khác?

"Chớ phí sức, hôm nay cô không đi được." Thật lâu sau, Hồng Bưu nhìn vào mắt Mộc Vân Phong, nhàn nhạt lên tiếng. Trong giọng nói đã không còn lạnh lùng như lúc đầu, trong mắt cũng không còn sắc bén như dao gióng vừa rồi.

"Vậy sao? Hôm nay anh có thể giam giữ tôi, chưa chắc ngày mai giam giữ được tôi, một ngày nào đó tôi sẽ rời đi." Mộc Vân Phong xoay người đi vào phòng khách, lời nói tự tin từ trong phòng khách truyền đến khiến chân mày Hồng Bưu khẽ giật, không nói lại tiếng nào.

Quay đầu nhìn về phía cửa chính, anh biết người mình chờ đã tới.

Hồng Bưu bước mấy bước đứng ở trước biệt thự, tiếng nói lạnh lùng truyền ra ngoài: "Bằng hữu nếu đã đến đây rồi, vì sao còn phải trốn trốn tránh tránh."

Âm thanh không lớn, trong bóng đêm yên tĩnh nơi đây lại lọt vào tai rõ rệt, làm cho Mộc Vân Phong đang đi lên cầu thang bước chân chợt ngừng lại. Quay người lại, nhẹ nhàng phóng xuống phòng khách, sau đó nhanh tay lẹ chân núp ở sau cửa, nhìn theo ánh mắt của Hồng Bưu.

Một người đàn ông mặc đồ đen che mặt chậm rãi xuất hiện trong mắt Mộc Vân Phong, làm cho lòng cô không khống chế được mà nhảy lên. Người đàn ông ở phía xa kia, tuy rằng cô không nhìn thấy mặt của đối phương, nhưng cô có thể khẳng định đó là Phụng Như Ảnh.

Giây phút này, một loại cảm giác đặc biệt trong lòng Mộc Vân Phong bắt đầu dâng lên, cô chưa bao giờ nghĩ đến Phụng Như Ảnh sẽ thật sự đến cứu cô. Tuy rằng trước kia vẫn hoài nghi, nhưng khoảnh khắc lúc hình ảnh đối phương chân thực xuất hiện trong mắt cô, một loại kích động chưa bao giờ có trong lòng Mộc Vân Phong nảy lên.

Nhìn thấy hình dáng kia tiến đến càng gần, Mộc Vân Phong cảm giác trong mắt mình có chút ướt át, đưa tay sờ vào, một cảm giác ấm áp truyền đến, lúc thấy đó là nước mắt của cô mới giật mình.

Mộc Vân Phong nhất thời không cách nào phân biệt tại sao mình lại có loại cảm giác này, chỉ biết là trong lòng cô đang hết sức xúc động. Cảm giác hạnh phúc khi được người khác quan tâm lấp đầy trái tim lạnh lẽo của cô.

"Phụng Như Ảnh, anh đi mau, bọn họ có phục kích đó." Gần như theo bản năng, Mộc Vân Phong hét to lên. Mặc dù Phụng Như Ảnh tự mình đến cứu cô làm cô rất cảm động, nhưng giờ phút này Mộc Vân Phong không muốn vì mình mà anh rơi vào bẫy của Hồng Bưu.

"Cô nàng chết bầm, cô có khỏe không?" Phụng Như Ảnh đang chậm rãi bước đến chợt nghe được tiếng của Mộc Vân Phong, trong lòng nhẹ nhõm, sự kích động xông lên trong đầu anh.

Trong đầu thầm nghĩ: cô còn sống là tốt rồi.

Cô ở đây, tốt rồi. Cô ở đây, anh cũng không đến vô ích, cho dù Hồng Bưu có bố trí nhiều người hơn nữa để đối phó với anh cũng không sao, chỉ cần cô ở đây, đó chính là an ủi lớn nhất của anh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đứng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Phụng Như Ảnh Cứu Người (Năm)

"Tôi khỏe lắm, anh đừng quan tâm tới tôi, đi nhanh đi." Lần đầu tiên Mộc Vân Phong cảm thấy bốn chữ "cô nàng chết bầm" này sao lại dễ nghe như vậy. Lúc nghe thấy bốn chữ này, cô mới giật mình nhớ lại mình và Phụng Như Ảnh xem như là bạn cùng đồng cam cộng khổ, nhưng lại chưa nói cho anh biết tên của mình.

"Phụng Như Ảnh? Không nghĩ đến lại là Môn chủ của Ảnh môn, thật sự là thất lễ rồi. Xem ra lời đồn đãi không đúng rồi, ai lại đồn rằng Môn chủ của Ảnh môn không gần nữ sắc, vậy mà lại đích thân mạo hiểm vì một cô gái."

Hồng Bưu nghe được hai người nói chuyện, ngoài miệng nhếch lên kiểu cười như không cười, thấy Phụng Như Ảnh một thân một mình bước đến, trong lòng có hơi bội phục, trong miệng lại nói rằng không buông tha.

"Anh cũng nói là lời đồn đãi, thử hỏi có bao nhiêu lời đồn là thật, Hồng đương gia sẽ không ngốc đến nỗi tin mấy cái lời đồn kia chứ." Phụng Như Ảnh cũng không phải hiền lành, mặc dù đang ở trên địa bàn của người khác nhưng anh vẫn không sợ hãi, vẫn chế giễu Hồng Bưu.

Nói thật, anh cũng bội phục Hồng Bưu, nếu như giờ phút này anh ta có thể thả Mộc Vân Phong, nói không chừng bọn họ sẽ trở thành bạn tri kỷ.

Dù sao đối với sự tích của Hồng Bưu anh cũng đã nghe nói rất nhiều, tuy rằng lời đồn đãi không thể tin hết, nhưng cũng không thể không tin. Cái gọi là không có lửa làm sao có khói, đã có lời đồn thì có nghĩa là ít nhiều gì cũng có chuyện đã xảy ra.

"Phụng Môn chủ, không phải là chỉ biết khoe miệng lưỡi thôi đó chứ." Nghe lời châm chọc của Phụng Như Ảnh, mặt Hồng Bưu không chút thay đổi, cũng không hề để ý, có thể nhanh chóng nói ra lời công kích.

"Phụng Như Ảnh, anh ta đang kích động anh đó, đừng nghe anh ta, anh đi mau đi, không cần lo cho tôi." Mộc Vân Phong vừa nghe Hồng Bưu nói, biết rằng anh ta đang kích động Phụng Như Ảnh, trong lòng quýnh quýnh lên từ phòng khách vọt thẳng ra ngoài, hướng về phía Phụng Như Ảnh hét to lên.

"Cô nàng chết bầm, cô không sao chứ?" Phụng Như Ảnh thấy Mộc Vân Phong đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, nhìn cô nàng tay chân linh hoạt, thì hoàn toàn yên lòng.

Thầm nghĩ, Hồng Bưu này mặc dù ghê gớm, nhưng cũng không làm khó một cô gái, điểm này coi như cũng được.

"Tôi không sao, nếu anh còn không đi, người có chuyện chính là anh đó." Mộc Vân Phong không hiểu sao tình hình đã gấp rút lắm rồi, mà Phụng Như Ảnh này còn có thể quan tâm đến chuyện cô có sao không, cô đã nhắc nhở anh như vậy rồi, lẽ nào không phải anh nên nhanh chóng rời đi hay sao?

"Cậu tới đây, dẫn cô ấy vào trong." Thấy Mộc Vân Phong đột nhiên xông tới, lại nghe cô quan tâm đến Phụng Như Ảnh, không biết vì sao trong lòng Hồng Bưu có chút khó chịu, quát to với thuộc hạ của mình.

"Khốn kiếp, đừng đụng tới tôi." Mộc Vân Phong thấy hai người đàn ông cao lớn đột nhiên xuất hiện bên cạnh mình, trong lòng giận dữ, không đợi đối phương bắt được tay của mình, trước hết phải khống chế đối phương, vung nắm đấm lên tấn công đối phương.

Thấy Mộc Vân Phong ra tay, sắc mặt Hồng Bưu vẫn bình tĩnh như vậy nhìn cô và hai người kia quyền qua cước lại, dường như không có chút lo lắng nào, không quan tâm ai thắng ai thua.

"Hai người đàn ông ức hiếp một cô gái thì có bản lĩnh gì chứ?" Mộc Vân Phong vừa cùng hai người đàn ông đánh nhau, vừa lên tiếng châm chọc. Vừa mới giao thủ cô cũng biết mình không phải là đối thủ của hai người này, vì hai người đàn ông này hợp lại làm cho cô bị bao vây tứ phía, một lúc sau ắt phải thua dưới tay thuộc hạ của anh ta. Đánh phải dùng lời khích tướng chọc giận hai người này, như vậy cô mới có cơ hội.

"Phụng Môn chủ, đã thấy được thực lực của thuộc hạ tôi rồi chứ, chẳng lẽ hiện tại anh còn tưởng rằng anh có thể cứu cô ấy đi sao?" Hồng Bưu cũng không thèm nhìn tới bọn Mộc Vân Phong, thẳng thắn nói với Phụng Như Ảnh.

Phượng Như Ảnh liếc nhìn về phía Mộc Vân Phong, trong lòng có chút lo lắng, chỉ là không biểu hiện ra mặt, ngược lại cười nói với Hồng Bưu: "Hồng đương gia, sở dĩ tôi đến đây một mình, thứ nhất là vì cứu cô nàng kia ra ngoài, hai là muốn gặp qua anh, không biết ý của anh thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Đánh Lớn Một Trận (Một)

Nghe Phượng Như Ảnh nói, Hồng Bưu hơi trầm tư, nghĩ đến thân phận của đối phương, cảm thấy thêm kẻ thù chỉ bằng thêm một bằng hữu, vì vậy khẽ cười một tiếng rồi nói: "Nếu Phượng Môn chủ đã có hứng thú, như vậy Hồng Bưu tôi đây nhất định sẽ theo cùng."

Phượng Như Ảnh vừa nói xong liền im lặng chờ Hồng Bưu đáp lời, chờ đợi một hồi lúc anh cho là Hồng Bưu sẽ không lên tiếng, lúc chuẩn bị thông báo cho người của mình mạnh mẽ tấn công, thì Hồng Bưu nói ra.

Phượng Như Ảnh vừa nghe Hồng Bưu nói, thì yên lòng. Sau đó nói với anh ta: "Nếu hai chúng ta giao đấu, vậy thì tôi còn có một yêu cầu, nếu như tôi thắng vậy anh để cô ấy rời khỏi đây cùng với tôi. Nếu như anh thắng cũng hãy để cô ấy rời đi, bù lại tôi sẽ trả ngọc bội lại cho anh. Không biết ý của Hồng đương gia thế nào?"

"Được, không thành vấn đề." Hồng Bưu vừa nghe Phượng Như Ảnh nói điều kiện, không chút nghĩ ngợi lập tức đáp ứng. Bất kể là thua hay thắng, anh cũng không có tổn thất gì, mà anh cũng không lo lắng với việc bỏ qua cho Mộc Vân Phong, cho dù cô biết anh giết cha của cô, nhưng dựa vào năng lực bây giờ cô hoàn toàn không giết được anh.

"Nếu Hồng đương gia đã đồng ý điều kiện của tôi, hẳn là nên cho thuộc hạ của anh dừng tay phải không?" Phượng Như Ảnh liếc mắt nhìn về phía Mộc Vân Phong, thấy cô đang rơi vào thế nguy hiểm tránh đòn tấn công của hai người đàn ông, thân nhiên nói với Hồng Bưu.

"Chuyện đó đương nhiên rồi." Hồng Bưu cũng liếc nhìn về phía bọn Mộc Vân Phong, sau đó nhàn nhạt đáp lời Phượng Như Ảnh, quay đầu nhìn hai tên thuộc hạ nói: "Dừng tay đi."

Hai tên thuộc hạ nghe lời dừng tay lại, Mộc Vân Phong cũng dừng tay theo. Cô nhìn Phượng Như Ảnh, trong mắt thoáng qua chút khó hiểu. Mộc Vân Phong không hiểu sao Hồng Bưu lại cho người của anh ta dừng tay, nhưng cô biết chắc là có liên quan tới Phượng Như Ảnh.

Thế nên, Mộc Vân Phong không kịp nghĩ ngợi, đã bước đến bên cạnh Phượng Như Ảnh hỏi: "Có phải anh đáp ứng cái gì với anh ta hay không?"

"Chuyện của đàn ông bọn tôi, cô đừng có xía vào, cô đứng bên cạnh nhìn là được rồi, bọn họ sẽ không làm khó cô nữa." Phượng Như Ảnh thấy Mộc Vân Phong chạy đến trước mặt mình, nghe lời chất vấn của cô, cảm thấy cô nàng quan tâm đến mình, trên mặt lộ ra nụ cười chân thành hiếm thấy.

"Anh?" Mộc Vân Phong bị Phượng Như Ảnh dùng chuyện của đàn ông chặn lại thì thốt không nên lời. Thầm nghĩ: tên đàn ông chết tiệt, là đàn ông thì giỏi lắm sao?

"Đừng có lo lắng, tôi không sao hết." Phượng Như Ảnh vỗ vỗ lên vai Mộc Vân Phong, lên tiếng an ủi.

"Ai lo lắng cho anh chứ?" Nghe Phượng Như Ảnh nói, Mộc Vân Phong không chút nghĩ ngợi, buột miệng nói. Lúc lời nói thốt ra, cô mới giật mình kinh ngạc cảm thấy lời nói của mình giống như làm nũng vậy.

Vừa nghĩ tới mình lại làm nũng với Phượng Như Ảnh, mặt Mộc Vân Phong hơi đỏ lên, không dám nhìn Phượng Như Ảnh. Cũng may, bóng đêm đủ tối, làm cho Phượng Như Ảnh không thấy khuôn mặt đỏ lên của cô, bằng không cô thật đúng là phải đào cái hang chui vào.

"Phượng Môn chủ, có thể bắt đầu chưa?" Thấy hai người đứng chung một chỗ, trong lòng Hồng Bưu lại bắt đầu không thoải mái, vì vậy lên tiếng cắt đứt lời nói của hai người.

"Đứng đó chờ tôi." Phượng Như Ảnh dịu dàng nói với Mộc Vân Phong, sau đó tiến lên vài bước đứng trước mặt Hồng Bưu nói: "Hồng đương gia, xin mời."

Phượng Như Ảnh đột nhiên dịu dàng khiến cho cả người Mộc Vân Phong sững sốt, thất thần cả buổi. Lúc cô phục hồi tinh thần lại muốn hỏi Phượng Như Ảnh đang nổi cơn điên gì, lại thấy anh đang đánh nhau với Hồng Bưu.

Thấy hai người đánh nhau, Mộc Vân Phong mới biết vì sao Hồng Bưu lại hạ lệnh cho thuộc hạ dừng tay. Trong khoảng thời gian ngắn sự cảm động lại nảy lên trong lòng cô, cô nhìn bóng dáng màu đen trong sân, trong đôi mắt lấp lánh rạng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Đánh Lớn Một Trận (Hai)

Ấn tượng trong lòng đối với Phụng Như Ảnh thay đổi rất lớn, một loại tình cảm đang bắt đầu kêu gào bén rễ nảy mầm trong lòng Mộc Vân Phong. Tình yêu nhẹ nhàng nảy sinh trong lòng Mộc Vân Phong, nhờ giọt từng chút thay thế cả khối băng lạnh lùng trong lòng.

Nhìn hai người đánh nhau hăng say trong sân, Mộc Vân Phong chậm rãi di chuyển, lùi ra xa đồng thời, đôi mắt sắc bén nhìn lướt qua mấy bóng đen kia, cẩn thận quan sát nhất cử nhất động của bọn họ.

Nói trắng ra là, Mộc Vân Phong vẫn không yên lòng về Hồng Bưu, cô lo lắng Hồng Bưu toan tính dùng mảnh khoé Phụng Như Ảnh sẽ bị thiệt thòi. Vì không muốn Phụng Như Ảnh thua thiệt, để bọn họ có thể an toàn rời khỏi chỗ này, Mộc Vân Phong thận trọng từ từ tới gần mấy bóng đen kia, thừa lúc bọn họ không chú ý, một chương đánh ngất xỉu đối phương.

Thời gian trôi đi, hai người đánh nhau trong sân ngày càng kịch liệt, chỉ thấy Hồng Bưu đánh một quyền về phía đầu Phụng Như Ảnh, mà Phụng Như Ảnh thấy nắm đấm của Hồng Bưu, đầu hơi nghiêng đi, ngay sau đó đá một cước thẳng vào chân của Hồng Bưu.

Hồng Bưu thấy Phụng Như Ảnh đá tới, lập tức thu tay chụp lấy chân của anh. Phụng Như Ảnh cũng là cao thủ, vừa thấy tay của Hồng Bưu chụp tới chân của mình, ngay tức khắc nâng chân lên đá về phía trước mặt của Hồng Bưu.

"Tốt lắm." Mộc Vân Phong xem hai người đánh nhau, nhất thời kêu thành tiếng. Cô cảm thấy Phụng Như Ảnh quá tuyệt vời, rốt cuộc cũng trút con giận cho cô.

"Cô kia câm miệng đi." Hai tên thuộc hạ vẫn đứng trong sân quan sát Hồng Bưu thấy Mộc Vân Phong đột nhiên la to lên, bực mình trừng mắt liếc cô.

"Bà cô đây muốn kêu là kêu, liên quan gì tới các người." Mộc Vân Phong nghe người nọ quở trách, nụ cười trầm xuống trong lòng không vui. Vừa rồi bị hai người cùng đánh còn chưa hết tức giận, vậy mà bọn họ còn kêu mình câm miệng, nếu như không phải do theo Phụng Như Ảnh đang đánh nhau với Hồng Bưu vì mình, thì cô nhất định đánh cái tên đàn ông bảo cô câm miệng một trận.

"Cô?" Tên đàn ông bị Mộc Vân Phong mĩa mai, sắc mặt trầm xuống. Lần đầu tiên anh thấy có cô gái ở trên địa bàn của người khác còn lớn lối như vậy, thật là tức chết anh mà.

"A Kiệt, bớt tranh cãi đi. Xem thật kỹ hai cao thủ giao đấu kia, về sau sẽ có lợi cho chúng ta." Thấy bạn đồng môn bị Mộc Vân Phong chọc giận, người đàn ông còn lại vội trấn an anh ta. Chỉ sợ anh ta nhất thời nhện không được lại đánh nhau với cô gái này thì không dễ xử lý, đối với cô gái này, bọn họ cũng không biết lão đại mình nghĩ thế nào nữa.

Nói là giam lỏng, nhưng lại không thật sự hạn chế tự do của đối phương, ngoại trừ không thể ra khỏi biệt thự, nơi nào cô ta cũng có thể đi. Nói là dung túng, rồi lại tự mình ra tay với cô ta. Thật không hiểu nổi thái độ của lão đại, thật sự là làm cho thuộc hạ như bọn họ khó mà xử lý, cho nên anh cảm thấy không nên chọc vào cô gái này thì tốt hơn.

"Hừ." Người đàn ông tên A Kiệt nghe bạn đồng môn khuyên nhủ, hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu đi tiếp tục quan sát hai vị lão đại đang giao đấu trong sân. Nói thật anh không thích Mộc Vân Phong chút nào, vừa nhìn thấy cô gái này anh đã không có thiện cảm rồi, nhất là thấy bộ dáng hung hăng can quấy của đối phương khi ở trên địa bàn của bọn họ.

Nếu không phải là lão đại không cho phép, anh đã sớm dạy dỗ cô ta rồi. Vừa rồi không dễ gì có được cơ hội lão đại để cho anh và A Dũng cùng nhau giáo huấn cô ta, lại không nghĩ rằng, mới vừa ra tay được một nửa lão đại lại thay đổi chủ ý rồi. Điều này làm trong lòng anh rất không vui, cũng không còn cách nào khác lão đại đã lên tiếng rồi thì không thể không nghe theo.

Nhưng cô gái trước mặt này, lại vỗ tay tán thưởng ngay lúc Phụng Như Ảnh suýt chút nữa là đánh trúng lão đại của anh, làm sao anh không tức giận cho được chứ. Cho nên anh tức giận mắng cô mấy câu, lại không nghĩ rằng cô gái chết tiệt kia cũng không biết kiềm chế chút nào, vẫn hung hăng can quấy, làm cho anh hận không được đánh người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌC TÔI* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 122: Đánh Lớn Một Trận (Ba)

"Không có khí phách." Mộc Vân Phong thấy tên kia có vẻ tức giận, trên mặt cười đến xinh đẹp, còn sợ thiên hạ chưa loạn nên thêm dầu vào lửa, khiến cho tên A Kiệt kia giận đến sắc mặt tái xanh. Nếu như không phải tên còn lại gắt gao lôi kéo anh ta, đoán chừng đã sớm xông lên phía trước đánh nhau

với Mộc Vân Phong một trận.

Tuy nhiên, trong lúc Phượng Như Ảnh và Hồng Bưu đánh nhau kịch liệt, mấy bóng đen trong bóng đêm len lén vào trong biệt thự của Hồng Bưu.

Xuất hiện thoáng qua giống như mèo đêm, hình ảnh nhanh chóng biến mất. Đi qua mỗi chỗ thì có một tiếng hự vang lên, ngay sau đó là tiếng vật thể ngã xuống.

Đột nhiên, một thanh âm rất nhỏ vang lên: "Phong, mấy người này kỳ lạ lắm, giống như đã bị đánh thuốc rồi."

"Băng, xem ra có người xuống tay trước chúng ta rồi." Tiếng của người đàn ông tên Phong truyền đến, mắt thoáng qua chút khó hiểu, chỉ trong phút chốc lại thoải mái. Cho dù là ai tính kế với mấy người này trước bọn họ, tóm lại là có lợi cho bọn họ. Ít nhất bây giờ bọn họ có thể giảm đi rất nhiều việc, có thể hợp lại với lão đại sớm hơn.

"Không phải là lão đại đã ra tay đó chứ." Trong bóng đêm lại vang lên tiếng nói của người tên Băng, xen lẫn chút hưng phấn.

"Không thể nào, lão đại không thời gian để xử lý mấy người này. Rất có thể có người đến đây cùng mục đích với chúng ta, cho nên chúng ta phải cẩn thận một chút." Ảnh Phong trầm giọng nói. Bây giờ bọn họ ở trên địa bàn của người khác nên mọi việc phải thận trọng một chút, anh đúng là sợ Ảnh Băng này không có chút phòng bị có sự cố xảy ra thì ko dễ xử lý.

Vốn dĩ lần này bọn họ không muốn cho Ảnh Băng đi theo, nhưng không biết anh chàng này nói gì trước mặt lão đại, cuối cùng lão đại mới đồng ý với anh ta, đôi người chỉ viện thành Ảnh Vũ.

"Phong, anh cứ yên tâm đi. Em không phải là người không có chừng mực như vậy." Trong bóng đêm tiếng kêu oan ức của Ảnh Băng truyền đến, làm cho Ảnh Phong không nói gì thêm nữa. Thăm nghĩ, cái người này sao lại giống như một cậu bé chưa trưởng thành, sau này làm sao lão đại có thể giao trách nhiệm quan trọng cho nó đây.

Nhưng lúc này Ảnh Băng mặc kệ Ảnh Phong đang suy nghĩ gì, anh muốn chuyên tâm vào việc lấy công chuộc tội. Phải biết rằng tội của anh còn treo lại kia. Nếu không phải lão đại quay trở lại từ sân bay, đoán chừng lúc này anh đã chịu phạt rồi.

Nghĩ tới mình phải chịu phạt vì cô gái kia, bây giờ còn phải tháp tùng lão đại đi cứu cô ta, Ảnh Băng phải kìm nén lại uất ức.

Thật ra anh không có một chút thiện cảm nào với cô gái kia, thậm chí còn oán hận cô ta, cũng không còn cách nào ai bảo lão đại của mình coi trọng cô ta chứ, bằng không cũng sẽ không mạo hiểm đi cứu cô ta.

Ảnh Băng thăm nghĩ chờ cứu được cô gái kia ra ngoài rồi, anh nhất định tìm thời cơ thích hợp để dạy dỗ cô ta một chút, cho cô biết không phải chỉ có phụ nữ mới thù dai.

Nghĩ tới đây, trong lòng Ảnh Băng kích động một hồi, giống như thấy được cảnh tượng Mộc Vân Phong thua dưới tay anh. Nhân tiện thân người càng nhanh nhẹn thoải mái, thoát cái đã tiếp cận đến khu trung tâm của biệt thự.

Khi anh nhanh chóng đến gần một bóng đen trong bóng tối, đưa tay lên đánh xuống thật mạnh, lại phát hiện vậy mà đối phương không có phản ứng, ngạc nhiên vô cùng, nhẹ nhàng đưa tay lay động người trước mắt, nhưng lại phát hiện đối phương sớm đã ngất đi rồi.

Nhìn bóng đen đã hôn mê bất tỉnh kia, trong mắt Ảnh Băng thoáng lên chút khó hiểu, thông thường thì đây là chỗ trung tâm, mấy người này không thể nào dễ dàng bị người khác tính kế như vậy được. Ngoại trừ một khả năng, đó chính là người bên trong biệt thự ra tay.

Nhưng có khả năng này sao? Trong biệt thự đều là người của Hồng Bưu, bọn họ làm sao có thể ra tay đối phó với người của mình chứ.

Không lẽ là

Ảnh Băng nghĩ tới một khả năng khác, vẻ kinh ngạc trong mắt càng đậm, đưa mắt nhìn vào trong sân biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Đánh Lớn Một Trận (Bốn)

Vừa thấy cũng không có ai quan tâm người nọ sống chết thế nào, trực tiếp bước qua người của người đàn ông kia mấy bước đi tới trước mặt Ảnh Phong, kéo anh ta lại rồi chỉ vào trong sân biệt thự.

Lửa giận trong mắt giống như cỏ dại sinh sôi nảy nở, thấy bóng dáng nhỏ nhắn đứng ở đó, dần lại ý muốn lấy bó đuốc đốt đối phương thành tro bụi.

Bọn họ làm sao cũng không nghĩ đến lão đại tự mình liều mạng với kẻ khác, còn cái cô gái mà lão đại một lòng muốn cứu kia, lại đang xem náo nhiệt ở

bên cạnh, thật là quá đáng lắm mà.

Không được, anh nhất định không bỏ qua cho cô gái này, cho dù không thể giết cô ta, cũng phải dạy dỗ cô ta một trận. Thân người di chuyển hướng vào trong sân, lại bị Ảnh Phong nhanh tay lẹ mắt kéo lại.

"Cậu làm gì đó?" Ảnh Phong thấp giọng hỏi, giọng nói đầy vẻ không đồng ý. Là anh em với nó sao có thể không biết cái tên nhóc này muốn làm gì, không phải muốn xem lão đại đang tự mình liều mạng với kẻ khác, mà là không thích cô gái kia ở bên cạnh xem như không phải chuyện của mình.

"Anh nói gì? Em muốn dạy dỗ cái cô gái chết tiệt đó." Ảnh Băng cũng không che giấu ý nghĩ của mình, thoải mái thừa nhận.

"Không cần làm cản phá hồng chuyện của lão đại, nhiệm vụ của chúng ta là giải quyết toàn bộ mấy người này." Ảnh Phong nắm mạnh tay của Ảnh Băng làm anh ta đau thiếu chút nữa là kêu ra tiếng rồi.

Ảnh Băng giận dữ nhìn Ảnh Phong, anh ta không chỉ lôi kéo mình lại, còn nhéo mình nữa nên vô cùng tức giận. Nhưng nghĩ tới lời nói vừa rồi của anh không phải không có lý, vì vậy đè nén sự tức giận nói: "Anh không phát hiện mấy người này đã bị người khác giải quyết rồi sao?"

Lúc Ảnh Băng nói câu này, trong mắt hiện lên vẻ buồn bực, anh không tin Ảnh Phong không phát hiện ra tình hình này, phải biết rằng anh ta dày dặn kinh nghiệm hơn mình nhiều lắm.

"Đã biết rồi, cho nên mới bảo cậu hành động cẩn thận, yên lặng theo dõi diễn biến. Ai biết được kẻ giấu mặt này là địch hay là bạn, nếu lỡ như là kẻ địch, mà chúng ta lại bại lộ, đến lúc đó thì làm sao?" Ảnh Phong cũng đè én sự tức giận thận trọng nói với Ảnh Băng, anh biết tên nhóc này kích động, cũng biết cậu ta quan tâm đến an nguy của lão đại, nhưng hôm nay anh không thể để Ảnh Băng kích động rồi phá hỏng mọi chuyện.

Nếu như vậy, không chỉ bọn họ không ra được, mà tình cảnh của lão đại cũng sẽ nguy hiểm hơn.

"Nhưng bây giờ lão đại cũng rất nguy hiểm đó, chúng ta không đi giúp anh ấy sao?" Mắt Ảnh Băng nhìn vào giữa sân, đúng lúc thấy Phượng Như Ảnh trúng một chiêu của Hồng Buru, sốt ruột vô cùng.

"Cho dù bây giờ chúng ta lập tức đi vào, cũng không ăn thua gì chúng ta hoàn toàn không giúp được lão đại, ngược lại sẽ liên lụy đến anh ấy, hiểu chưa?" Ảnh Phong cũng nhìn thấy lão đại mình bị một chiêu, trong lòng trầm xuống, nhưng bọn họ không thể liều lĩnh đi vào. Trước tiên bọn họ không biết tình hình bên trong, không biết Hồng Buru này đang làm cái gì, sao phải đánh nhau với lão đại? Sao cô gái kia lại đứng ở đó quan sát khí thế, hơn nữa không làm gì cả.

Điều này không giống bình thường. Nếu như cô gái này thật sự bị Hồng Buru giam giữ, vậy sao lại xuất hiện ở chỗ này. Nếu như cô không bị giam giữ, như vậy đây chính là một cái bẫy, làm cho lão đại của bọn họ rơi vào tròng.

Nghĩ đến chuyện làm cho lão đại mình mắc bẫy, trong mắt Ảnh Phong nhất thời toát lên vẻ chết chóc, tiến thẳng đến chỗ Mộc Vân Phong đứng như một lưỡi dao sắc bén.

Lạnh lẽo từ phía sau lưng, mang theo sát khí đậm đặc làm Mộc Vân Phong đang đứng xem cuộc chiến chợt cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, nhanh chóng quay lại nhìn ra sau lại không thấy có ai sau lưng.

Về nghi ngờ hiện lên khuôn mặt cô, tuy rằng không thấy người, nhưng cảm giác của cô sẽ không sai, vừa rồi nhất định là có người ở sau lưng. Nhưng cô không thấy rõ chứng tỏ là đã lẩn trốn rồi. Sát khí mạnh mẽ như vậy, giống như là có thù oán với cô vậy, hẳn là có ai đó mà?

Chân mày hơi nhíu lại thầm nói trong lòng: là ai theo dõi cô đây? Chẳng lẽ là người của Hồng Buru, chính mình vừa mới ra tay giải quyết toàn bộ mấy người đó, còn có con cá nào lọt lưới sao?

Nghĩ tới đây, Mộc Vân Phong lướt mắt qua hai người đàn ông bên cạnh, thấy bọn họ đặt toàn bộ sự chú ý vào trong trận tỷ thí của hai người kia nên cũng không để ý tới mình, vì vậy nhẹ nhàng lui về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 124: Đánh Lớn Một Trận (Năm)

Mặc kệ là người nào ẩn nấp ở phía sau mình, Mộc Vân Phong cũng phải giải quyết đối phương. Cô cũng không thích có người ngầm giờ trò sau lưng mình, loại cảm giác này giống như mạng của mình bị nắm giữ trong tay người khác bất cứ lúc nào.

Cô không thích cảm giác bị nắm trong lòng bàn tay, nhất là khi tính mạng của mình bị uy hiếp.

Bước chân nhẹ nhàng, cơ thể khẽ khàng hòa vào bóng đêm giống như bóng ma, biến mất trong phút chốc.

Thấy Mộc Vân Phong đi về phía mình, trong mắt Ảnh Băng chợt mở to ra, con ngươi tối sầm lại sát khí chợt lóe, cả người uốn éo giấy dựa thoát khỏi tay Ảnh Phong, bước lên phía trước chắn trước mặt Mộc Vân Phong.

Thầm nghĩ: không phải là tôi không bỏ qua cho cô, là tự cô đưa tới cửa, vậy thì đừng trách tôi không thương hoa tiếc ngọc.

Vung tay lên, nắm đấm đánh về phía đầu Mộc Vân Phong, thế đánh ra vừa nhanh vừa mạnh, không có chút thương xót nào, chính là tràn đầy lửa giận.

Trong lòng Ảnh Băng, khoảnh khắc thấy Mộc Vân Phong đứng một bên xem náo nhiệt, đã sớm nghĩ cô cùng phe với Hồng Buru. Vừa nghĩ tới Mộc Vân Phong là người của Hồng Buru, nghĩ đến bọn họ ngầm ngầm kết hợp tính kế lão đại mình, Ảnh Băng vừa giận vừa hận.

Một quyền rồi một quyền, tấn công vào những chỗ hiểm trên người Mộc Vân Phong. Một bộ dạng cho dù phải đền mạng cũng phải đánh bại đối phương, thậm chí quyết tâm muốn giết chết đối phương.

Mặc dù Mộc Vân Phong đã sớm chuẩn bị kỹ càng, người ẩn nấp trong bóng tối là người không thể coi thường, nhưng khi trên đỉnh đầu truyền đến tiếng gió vút, trong lòng vẫn cả kinh, đầu lui về phía sau tránh thoát được một đòn. Đang muốn đánh trả, lại nghênh đón một làn sóng công kích liên tục.

Tránh đi đợt tấn công, vừa tránh vừa lui về phía sau. Nhưng trong lòng nghĩ xem cái tên quỷ này rốt cuộc là ai, sao lại ra chiêu dữ tợn như vậy, chẳng lẽ là kẻ thù của cô.

Mộc Vân Phong rất muốn nhìn xem người âm thầm ra tay với mình là ai, đáng tiếc bóng đêm quá tối, hoàn toàn không nhìn thấy mặt của đối phương, càng không biết kẻ tập kích mình là người từng bị cô trêu chọc qua.

Lúc Ảnh Băng và Mộc Vân Phong giao đấu, Ảnh Phong vẫn ẩn thân ở chỗ tối. Vừa rồi anh kéo Ảnh Băng lại không cho cậu ta kích động bởi vì Mộc Vân Phong đứng ở trong sân bọn họ không tiện xuất hiện.

Bây giờ vừa thấy cô lại đi đến chỗ ẩn nấp của bọn họ, cơ hội đối phó với cô ta tốt như vậy làm sao có thể bỏ qua được. Đừng nói là Ảnh Băng ra tay, chính anh cũng muốn ra tay, chẳng qua là bị Ảnh Băng giành trước một bước mà thôi.

Ảnh Phong biết Ảnh Băng kìm nén không giết cô ta, thì cũng không ngăn cản, tùy ý cho cậu ta và Mộc Vân Phong đánh nhau, mình ở một bên âm thầm quan sát. Không rời mắt khỏi mỗi một chiêu thức của bọn họ, một khi Ảnh Băng gặp nguy hiểm thì sẽ ra quân.

Trong sân Hồng Buru và Phượng Như Ảnh đánh nhau khó phân cao thấp, Mộc Vân Phong và Ảnh Băng âm thầm quyền qua cước lại, kịch liệt sôi nổi.

"Anh là ai?" Tranh thủ khoảng trống, Mộc Vân Phong hướng về phía Ảnh Băng hỏi. Mặc dù bọn họ mới giao đấu được một lúc, nhưng Mộc Vân Phong cảm giác người giao đấu với mình là người cô đã biết. Cô nhớ lại dường như đã giao đấu với người này ở nơi nào rồi, chẳng qua là nhất thời không nhớ ra.

"Hừ." Ảnh Băng lạnh lùng hừ một tiếng, anh sẽ không ngốc đến nỗi trả lời lại câu hỏi của Mộc Vân Phong. Cô gái này đã gặp qua mình, còn nói chuyện với mình, chỉ cần mình mở miệng, cô ta nhất định sẽ nhận ra mình.

Vì không để cho cô ta nhận ra mình, vì muốn dạy dỗ cô gái này cho ra trò, Ảnh Băng nghĩ trong lòng trừ khi giết cô gái này, bằng không anh tuyệt đối sẽ không cho cô ta biết mình là ai.

"Rốt cuộc anh là ai? Nếu không nói, tôi sẽ không khách khí đâu." Mộc Vân Phong vốn nghĩ đối phương có lẽ là người quen của mình, cho nên chỉ một mực tránh né, nhưng không nghĩ đối phương lại không trả lời. Nếu đã như vậy, cũng đừng trách cô không khách khí.

Vừa nói xong, cả người Mộc Vân Phong đột nhiên trở nên khí thế, đưa tay ra chiêu khóa cổ hướng về phía cổ của Ảnh Băng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bọn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Ai Là Vua (Một)

Tốc độ của Mộc Vân Phong cực nhanh, khi Ảnh Băng thấy tay cô đưa đến cổ họng mình nên muốn tránh đi, nhưng đã không tránh khỏi. Chỉ có thể trở mặt nhìn cổ của mình nằm trong tay Mộc Vân Phong, đành bất lực.

Giờ phút này, Ảnh Băng vô cùng tức giận, lại một lần nữa anh thua dưới tay Mộc Vân Phong.

Một tay của Mộc Vân Phong kìm cổ của Ảnh Băng, một tay dùng sức mạnh mẽ kéo đến trước mặt mình, kéo tên đánh lén này đến trước mặt mình.

Ngẩng đầu muốn nhìn rõ xem rốt cuộc là người nào, tại sao mình lại có cảm giác quen thuộc. Còn chưa thấy được gương mặt của người bị chế ngự, thì một vật thể gì đó xẹt đến, làm cho cô không thể không kéo cả người Ảnh Băng xoay tròn lại, tránh xa ra.

Mộc Vân Phong tránh khỏi ám khí tập kích, nhưng trong tay cô vẫn túm lấy Ảnh Băng, lúc anh nghe tiếng gió cũng biết là Ảnh Phong ra tay. Thừa dịp Mộc Vân Phong xoay người, tay nắm thành quyền hung hăng đánh về phía hông của cô.

Trên người đột nhiên bị đau, khiến tay Mộc Vân Phong đang túm lấy Ảnh Băng đột nhiên buông lỏng. Ảnh Băng nắm lấy cơ hội, thừa dịp Mộc Vân Phong bị đau nên buông tay, đầu nhẹ nhàng di chuyển cả người thoát khỏi tay của Mộc Vân Phong.

Khôi phục lại tự do Ảnh Băng thấy một đòn vừa rồi của mình có hiệu quả, Mộc Vân Phong đã bị thương, trong lòng thoáng lên chút sáng khoái. Cũng không để ý đến vừa rồi mình còn là bại tướng dưới tay cô, lại tấn công Mộc Vân Phong lần nữa.

Khi tay của Ảnh Băng đánh về phía người của Mộc Vân Phong, đúng lúc cô phục hồi tinh thần lại sau cơn đau. Không chút nghĩ ngợi, gạt bỏ bàn tay của Ảnh Băng. Tốc độ cực nhanh, vừa nhanh vừa mạnh, xen lẫn nổi tức giận ngùn ngụt.

Nghĩ đến vừa rồi mình đều nương tay, đối phương không chỉ không cảm kích, ngược lại còn đánh lên mình làm cho mình vô duyên vô cớ bị trúng một quyền, làm mình bị thương. Mặc dù vết thương không nghiêm trọng, nhưng loại hành vi này của đối phương hoàn toàn chọc giận Mộc Vân Phong.

Vì vậy quyết định dạy dỗ cái người không biết điều này. Trước tiên cô muốn nhanh chóng xử lý người trước mắt này, rồi mới đi tìm người trong bóng tối.

Chính cái ám khí vừa rồi, khiến cho Mộc Vân Phong biết rõ đối phương còn có đồng bọn, vì vậy càng thêm lưu ý thận trọng, chiêu thức tấn công đối phương càng thêm sắc bén.

Ảnh Băng thấy chiêu thức của Mộc Vân Phong đột nhiên trở nên sắc bén, cố hết sức vùng lên đối phó. Mãi một lát sau mới phát hiện thì ra vừa rồi Mộc Vân Phong vẫn nương bộ anh, cũng chưa dùng hết sức lực.

Trong lòng bắt đầu hối hận, hối hận vừa rồi sao mình lại không lập tức rời đi. Nhưng chuyện đã đến nước này rồi, cho dù anh có hối hận, cho dù muốn rút lui cũng không hẳn là dễ dàng như vậy.

Giờ phút này Mộc Vân Phong vì một đòn đau đớn vừa rồi, vì cái người vừa đánh lên sau lưng mình, nên ra chiêu tàn độc. Cho nên đối phó với Ảnh Băng không hề khách khí chút nào, từng chiêu bén nhọn, ép sát từng chiêu.

Qua vài hiệp tấn công, tiếng kêu đau của người đàn ông vang lên, trên mặt Ảnh Băng bị trúng một quyền của Mộc Vân Phong. Ngay sau đó bị đau tái mặt, trước ngực của Ảnh Băng lại trúng một chiêu của Mộc Vân Phong.

Nhìn bàn tay thon dài ngọc ngà kia hóa thành quyền, từng quyền từng chiêu tấn công lên người của mình, nhưng không cách nào tránh được, khiến Ảnh Băng bị ngộp thở muốn chết đi.

Cũng không còn cách nào khác, ai bảo tài nghệ của anh không bằng người ta chứ, hôm nay anh xong rồi.

Ảnh Phong ẩn nấp trong bóng tối ở bên ngoài, trong bóng đêm truyền đến một tiếng kêu đau, trong lòng vừa lo lắng vừa nôn nóng. Anh rất muốn dùng ám khí đánh lên Mộc Vân Phong lần nữa, nhưng anh lần mò trên mặt đất cả buổi, ngoài trừ bùn đất thì không có gì cả.

Thấy Ảnh Băng bị đánh đến nổi rên rỉ không ngừng, thì không thể tiếp tục bình tĩnh. Anh biết nếu như mình không xuất hiện, có thể người anh em của mình sẽ chết trong tay Mộc Vân Phong.

Vì vậy thân mình khẽ động, cả người nhanh như sao băng tấn công về phía Mộc Vân Phong.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Ai Là Vua (Hai)

Đang đánh nhau với Ảnh Băng đột nhiên Mộc Vân Phong cảm giác luồng không khí dao động bên cạnh, biết là người trong bóng tối xuất hiện, vì vậy buông tha Ảnh Băng, chính thức đối mặt với Ảnh Phong đang âm thầm đánh về phía cô.

Giờ phút này, cô tập trung tinh thần nghênh chiến Ảnh Phong, hoàn toàn không lo đến Ảnh Băng. Bởi vì Ảnh Băng đã bị Mộc Vân Phong đánh ngã ra đất rồi, cho dù anh ta muốn chạy cũng không chạy được rồi.

Đây là cái giá anh ta phải trả vì vừa rồi đánh lên Mộc Vân Phong. Phải biết rằng Mộc Vân Phong lẫn lộn trong giới hắc đạo, hận nhất chính là kẻ khác hạ độc thủ. Cô ghét cay ghét đắng hành vi tiểu nhân này, gặp phải loại người như thế cô không hề nương tay.

Cơ thể Mộc Vân Phong nhẹ nhàng, tránh thoát đòn thứ nhất của Ảnh Phong. Sau đó đôi tay phát phối, như bướm bướm vỗ cánh bay lượn về phía Ảnh Phong đang đánh tới.

"Cô gái, tự tìm cái chết." Thấy động tác của Mộc Vân Phong, Ảnh Phong cười nhạt một tiếng. Thốt ra tiếng đồng thời giờ chuông ngênh đón, bàn tay hai người giao nhau trên không trung, ầm ầm vang dội.

Một đòn tách ra, trong lòng Mộc Vân Phong thầm nói một tiếng, không tồi. Người đàn ông này mạnh hơn nhiều so với tên vừa rồi bị mình đánh thành đầu heo, vì vậy đối phó càng thận trọng.

Mặc dù cô rất tự tin sẽ không thua, nhưng vẫn cẩn thận ứng phó. Mộc Vân Phong vô cùng quý trọng cái mạng nhỏ của mình, cô cũng không muốn mình mất mạng vì sự lơ là sơ ý.

"Anh là ai?" Vừa rồi Ảnh Phong cười nhạt một tiếng, làm cho Mộc Vân Phong cảm thấy thanh âm này có chút quen thuộc, vì vậy vừa giao đấu vừa hỏi.

"Chờ lúc cô chết, tôi sẽ nói cho cô biết." Ảnh Phong nghe Mộc Vân Phong muốn biết danh tính của mình, lại lạnh lùng nói. Nhiệm vụ hôm nay của anh chính là giết chết cô gái đã khiến lão đại lâm vào nguy hiểm, về phần anh là ai đợi lúc cô chết nhất định sẽ nói cho cô biết.

"Ha ha, anh cho rằng dựa vào anh là có thể giết được tôi sao? Nằm mơ đi." Mộc Vân Phong cười khê một tiếng, tiếng nói trong trẻo dễ nghe, nghe thấy rất thoải mái. Nhưng tiếng nói này truyền vào trong tai Ảnh Phong lại rét lạnh như băng, làm cho anh cảm giác khắp cả người phát ón lạnh.

Tiếng cười của Mộc Vân Phong dừng lại, chiêu thức càng trở nên nhanh nhạy. Ảnh Phong hoàn toàn không thấy rõ được động tác của cô, lúc đang tránh né được vài lần thì lại bị Mộc Vân Phong chưởng một cái vào ngực, đánh cho huyết khí dâng trào phun ra một ngụm máu.

"Thế nào? Mùi vị không tệ chứ." Mộc Vân Phong cười duyên, tay không hề dừng lại, một lần nữa ra chưởng đánh tới trước ngực của Ảnh Phong.

Nếu như lúc này cô giao đấu cùng Ảnh Băng, chỉ dùng tám phần võ nghệ. Thì lần này chính là dốc toàn lực đối phó, cho dù không đánh chết Ảnh Phong cũng phải đánh cho trọng thương. Ai bảo vừa rồi anh ta khoác lác đồng dặc nói muốn lấy mạng của Mộc Vân Phong chứ.

Phải biết rằng Mộc Vân Phong cô trước sau như một làm theo nguyên tắc là, ai muốn mạng của cô, như vậy e là cô nhất định sẽ lấy mạng của đối phương trước.

Mà vừa rồi Ảnh Phong nói muốn mạng của cô, cho nên bây giờ cô tuân theo nguyên tắc làm người của mình, trước tiên lấy mạng của đối phương.

"Phụt." Máu từ trong miệng Ảnh Phong lại phun ra ngoài, thật vừa vụn rơi trên mặt của Ảnh Băng đang nằm dưới đất. Mùi máu tanh nồng nặc truyền đến, làm cho trong lòng Ảnh Băng cả kinh, anh biết đó là máu của Ảnh Phong. Anh không ngờ tới mới có vài ngày không gặp mà thân thủ của Mộc Vân Phong lại mạnh lên nhiều như vậy.

Anh nhớ lúc ở trong thị trấn nhỏ, rõ ràng khả năng của Mộc Vân Phong không sánh bằng Ảnh Phong, nhưng lúc này lại có thể đánh Ảnh Phong trọng thương.

Lúc Ảnh Băng đang nghĩ mãi không ra tại sao thân thủ của Mộc Vân Phong đột nhiên trở nên mạnh như vậy, thì lại thêm một quyền đánh trúng người Ảnh Phong, làm cho trong lòng Ảnh Băng nảy vọt lên.

"Cô gái, đừng đánh đừng đánh nữa. Chúng tôi và lão đại cùng đi cứu cô." Ảnh Băng đột nhiên la to lên, khiến cho động tác đang đánh về phía Ảnh Phong của Mộc Vân Phong dừng lại giữa chừng, sau đó nhìn Ảnh Phong nản lòng ngã xuống đất vì một câu nói của Ảnh Băng, chậm rãi thu hồi nắm tay lại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đứng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Ai Là Vua (Ba)

Bước vài bước đến bên cạnh Ảnh Băng, lấy ra cái bật lửa từ trên người, xoạch một tiếng, một ngọn lửa bùng lên chiếu vào mặt Ảnh Băng.

Mặc dù mặt của Ảnh Băng bị Mộc Vân Phong đánh không hề nhẹ, nhưng nhờ ánh lửa cô vẫn nhận ra anh ta là thuộc hạ của Phụng Như Ảnh, người thanh niên mà mình đã từng trêu chọc.

Thấy rõ khuôn mặt của Ảnh Băng, trên mặt Mộc Vân Phong phủ lên một tầng sương lạnh lạnh lùng nói: "Nếu là tới cứu tôi, tại sao vừa rồi lại muốn giết tôi?"

Mộc Vân Phong cũng không quên vừa rồi lúc cô đứng nhìn Phượng Như Ảnh và Hồng Bưu giao đấu thì cảm nhận được một luồng sát khí mãnh liệt.

"Bởi vì..." Lời của Ảnh Băng vừa ra khỏi miệng, nghe được tiếng bước chân truyền đến từ phía sau Mộc Vân Phong thì lập tức im miệng.

Mộc Vân Phong cũng nghe được tiếng bước chân, tắt bật lửa, tao nhã quay người lại nói với người vừa bước đến: "Hai anh đây có chuyện gì sao?"

"Cô ở đây làm gì?" A Kiệt vừa thấy dáng vẻ của Mộc Vân Phong, vẻ mặt như đưa đám hỏi. Anh cảm thấy lúc bọn họ không chú ý tới Mộc Vân Phong liền bỏ đi, nhất định là không có làm chuyện gì tốt.

"Tôi đang làm gì thì có liên quan đến hai anh sao?" Mộc Vân Phong khoanh hai tay trước ngực miễn cưỡng hỏi, giọng nói khinh thường này khiến A Kiệt nắm chặt tay lại, nếu không phải là người bên cạnh lôi kéo mình, anh ta đã sớm không nhìn được mà ra tay rồi.

"Cô đừng quên đây là chỗ nào?" A Kiệt đề nén cơn giận của mình để nói phải trái với Mộc Vân Phong, muốn cho cô thấy rõ tình hình.

Nhưng Mộc Vân Phong vốn là một người cuồng ngạo, cô cũng có thể bất kính với Hồng Bưu, huống chi là thuộc hạ của anh ta. Chỉ thấy khoe môi cô nhếch lên, gọi lên đôi môi lạnh lùng: "Vậy thì sao?"

Ngông cuồng kiêu ngạo không thêm để mắt tới đối phương, người đàn ông tên A Kiệt rốt cuộc cũng không nhìn được nữa, vùng quẫy khỏi tay A Dũng, vùng tay đánh về phía mũi của Mộc Vân Phong.

"Muốn động thủ hả, vậy thì nói sớm đi, bà cô đây nhất định tiếp chiêu." Mộc Vân Phong vừa thấy A Kiệt ra quyền tấn công mình, ánh mắt lạnh lẽo, không trốn không tránh bàn tay nhỏ bé mở ra trực tiếp đối phó với nắm đấm của A Kiệt.

Lúc nắm đấm của A Kiệt suýt chút nữa là sẽ trúng sống mũi của Mộc Vân Phong, thì rơi vào bàn tay của Mộc Vân Phong. Chỉ thấy Mộc Vân Phong nắm chặt bàn tay, sau đó bẻ một cái, một tiếng răng rắc vang lên cổ tay của A Kiệt bị cúp lại.

"A." A Kiệt kêu lên thất thanh, đôi mắt hung hăng nhìn chằm chằm Mộc Vân Phong, hận không thể nuốt sống cô.

"Chuyện không liên quan đến mình thì bớt can thiệp vào." Mộc Vân Phong khẽ nói rồi chậm rãi bước qua người A Kiệt, lúc đi ngang qua vẫn không quên hung hăng đạp vào chân anh ta một cước.

Đây chính là kết quả của việc đắc tội với phụ nữ. Quân tử báo thù, mười năm không muộn. Nhưng phụ nữ trả thù, dù một phút cũng sợ muộn.

"Cô?" A Kiệt oán hận nhìn bóng lưng khoan thai của Mộc Vân Phong, hận không thể bước tới tát cô ta, nhưng tay và chân truyền đến một hồi đau nhức, làm cho anh ta chỉ có thể đứng tại chỗ.

"Đi thôi." A Dũng liếc nhìn Mộc Vân Phong rồi đi, đôi mắt tối sầm lại thoáng qua một tia sát khí. Chờ xem, đám ức hiếp anh em của anh, anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy đâu.

Mộc Vân Phong bước đi lại cảm thấy luồng sát khí truyền đến từ phía sau, trên miệng cười khẩy. Muốn giết cô à, còn phải xem có bản lĩnh hay không đã.

Trước đó cô đánh không lại bọn họ là bởi vì hai người hợp sức lại, bây giờ cô phế bỏ một người, cùng đánh tay đôi thì cô chưa bao giờ sợ ai hết.

Lúc ánh lửa của Mộc Vân Phong vừa tắt thì Ảnh Băng và Ảnh Phong dựa vào cảm giác nhẹ nhàng di chuyển thân người, lại ẩn nấp vào trong bóng tối. Bọn họ nín thở, vẻ mặt khẩn trương nhìn chằm chằm vào Mộc Vân Phong, chỉ sợ cô sẽ khai ra bọn họ. Nhưng lại không ngờ Mộc Vân Phong không nói, thậm chí còn bẻ gãy tay của một người trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Ai Là Vua (Bổn)

Hai người cùng liếc mắt nhìn nhau, lại nhìn bóng dáng Mộc Vân Phong đang rời đi, trong mắt cùng thoáng qua vẻ khó hiểu. Hành động vừa rồi của Mộc Vân Phong, làm cho bọn họ rối rắm.

Chẳng lẽ ngay từ đầu ý nghĩ của họ là sai sao, Mộc Vân Phong hoàn toàn không cấu kết với Hồng Bưu? Vậy bây giờ lão đại của mình đang đánh một trận ra trò với Hồng Bưu là ý gì chứ? Không phải là chuyện đàn ông tranh giành đó chứ?

Ảnh Băng và Ảnh Phong lại liếc mắt nhìn nhau, ẩn nấp vào trong bóng tối, ẩn nấp vào nơi đã vạch kế hoạch lúc ban đầu để tiếp ứng Phượng Như Ảnh.

Mộc Vân Phong trở lại trong sân, thấy hai người Phượng Như Ảnh và Hồng Bưu vẫn đánh nhau day đặng như cũ, khó phân được cao thấp. Trong mắt lóe lên vẻ nôn nóng và lo lắng, cô sợ Phượng Như Ảnh thất bại.

Bắt đầu từ khoảnh khắc biết được Phụng Như Ảnh đến cứu mình, trong lòng Mộc Vân Phong trở nên mềm mại đối với anh, bắt đầu đặt anh vào phạm vi quan tâm.

Phải nghĩ cách làm cho Hồng Bưu thua trận, Mộc Vân Phong cúi đầu trầm tư.

Nhưng đúng lúc đó thì, hai bên đánh nhau chợt tách ra. Lời nói của Hồng Bưu truyền vào tai Mộc Vân Phong: "Phụng Môn chủ, chúng ta đã so qua quyền cước rồi, kết quả là chẳng phân được cao thấp. Tiếp theo chúng ta tỷ thí binh khí một chút, thế nào?"

"Được." Phụng Như Ảnh trả lời vô cùng sáng khoái. Lần đầu tiên gặp phải đối thủ ngang tài ngang sức, làm anh cảm thấy rất phấn chấn. Cảm thấy trận so tài vừa rồi chưa thỏa chí, lại muốn đấu một trận thoải mái hã hê.

Mộc Vân Phong kinh ngạc nhìn hai người đàn ông này, cảm giác rằng bọn họ hoàn toàn không phải là kẻ địch, ngược lại giống như hai người bạn thấu hiểu hỗ trợ nhau. Một tia khó hiểu hoài nghi thoáng qua trong đầu của Mộc Vân Phong, làm ánh mắt cô trở nên mù mịt.

"Phụng Môn chủ, xin mời đi theo tôi." Nghe Phụng Như Ảnh trả lời rõ ràng dứt khoát, khiến Hồng Bưu rất cao hứng, hoàn toàn không chú ý đến hai tên thuộc hạ đã rời đi, hào hứng bưng bưng dắt Phụng Như Ảnh đến phòng luyện võ của anh.

Mộc Vân Phong thấy hai người rời đi, cũng chậm chậm đi theo.

Thật ra thì nếu lúc này cô rời đi, cũng sẽ không có ai biết. Nhưng cũng không biết tại sao, Mộc Vân Phong luôn cảm giác nếu mình cứ bỏ đi như vậy thì giống như có lỗi với Phụng Như Ảnh vậy.

Theo Hồng Bưu vào phòng luyện võ của anh, không chỉ có Mộc Vân Phong, ngay cả Phụng Như Ảnh cũng thảm thán thưởng không dứt.

Trong căn phòng rộng lớn, ánh đèn sáng choang như ban ngày, giá gỗ được đặt sát vào tường, trên đó cắm các loại binh khí, đao, thương (cây giáo), côn, kiếm, sắc bén chói mắt.

"Mời." Hồng Bưu làm dấu tay mời Phụng Như Ảnh, hai người kẻ vai bước vào.

"Không nghĩ tới phòng luyện võ của Hồng đương gia lại lớn như vậy, hơn nữa binh khí đầy đủ cả." Phụng Như Ảnh vừa đi vào phòng luyện võ, vừa tán thưởng.

Nói thật, bản thân anh cũng có một phòng luyện võ, nhưng không lớn như vậy, binh khí cũng không có đầy đủ như vậy. Vừa rồi ở bên ngoài anh chỉ tùy ý nhìn lướt qua, ngay khi bước vào phòng thấy bốn phía đều có binh khí, có thể nói mười tám loại binh khí đều có đủ hết.

Mộc Vân Phong nhìn qua các loại binh khí trên kệ, bước vài bước đến tiện tay rút ra một thanh trường kiếm, sắc bén lạnh lùng, lạnh lẽo như ánh trăng, tiện tay nhẹ nhàng rút ra, vút xoẹt một tiếng.

Tiện tay sờ vào hoa văn của thanh kiếm, cũng không thêm để ý đến hai người đàn ông này, tự mình khoa tay múa chân trong phòng luyện võ. Múa may nhanh nhẹn giống như bướm bướm, đẹp như tranh vẽ, hai người đàn ông đứng nhìn đến chấn động một hồi.

Hai người bọn họ chẳng ai nghĩ kiếm thuật của Mộc Vân Phong tốt đến như vậy.

Thu thế, ôm kiếm. Mộc Vân Phong đứng ở giữa phòng, giống như một buổi hoa lan, lặng lẽ hé nở.

"Hay lắm." "Hay lắm." Hai người đàn ông vỗ tay cổ vũ, ánh mắt nhìn Mộc Vân Phong tràn đầy vẻ tán thưởng.

"Cám ơn." Tra kiếm vào vỏ, Mộc Vân Phong đem cắm vào giá đựng binh khí, sau đó lui về phía sau ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Ai Là Vua (Năm)

Mộc Vân Phong tự nhiên thoải mái giống như ở trong nhà mình, lòng Hồng Bưu thoáng vui vẻ, ánh mắt nhìn Mộc Vân Phong như có ngọn lửa bắt đầu lan tỏa, tỏ rõ vẻ cưng chiều.

Lúc này, Phụng Như Ảnh cũng nhìn Mộc Vân Phong, thấy đáng vẻ cuồng ngạo của cô nàng, thầm nghĩ: không hổ là người mình xem trọng, không làm mất mặt mình.

Vừa quay đầu lại, tia sáng trong mắt Hồng Bưu lọt vào tầm mắt của anh, làm cho lòng anh hơi chùng xuống, cảm giác được một mối nguy đột nhiên xuất hiện. Ngoài mặt Phụng Như Ảnh rất bình tĩnh, nhìn Hồng Bưu nói: "Hồng đương gia, giờ đến phiên chúng ta thôi."

Hồng Bưu phục hồi tinh thần lại, nhìn Phụng Như Ảnh nói: "Mời Phụng Môn chủ chọn binh khí."

Phụng Như Ảnh cũng không khách sáo, đi đến giá để binh khí tiện tay kéo ra, một trường thương xuất hiện trong tay anh. Cân nhắc một chút về trọng lượng của cây trường thương trong tay, Phụng Như Ảnh cảm chắc trường thương đợi Hồng Bưu chọn binh khí.

Hồng Bưu cũng không để Phụng Như Ảnh phải chờ lâu, cũng đến gần cái giá Phụng Như Ảnh vừa chọn binh khí, rút ra một thanh trường côn, tay khẽ múa vài chiêu thức rồi nói: "Đến đây đi."

Phụng Như Ảnh không nói lời vô ích, trường thương nắm trong tay khẽ động, lập tức ra chiêu hướng đến Hồng Bưu, mũi giáo sắc nhọn, nhắm thẳng vào Hồng Bưu.

Thấy khí thế của Phụng Như Ảnh, Hồng Bưu đề cây côn trong tay, gác lên trường thương của Phụng Như Ảnh, sau đó một đánh một đẩy, đầu thương lệch đi, đầu côn nhắm thẳng vào bụng dưới của Phụng Như Ảnh.

Phụng Như Ảnh nhẹ nhàng xoay, trường thương quét lại, chặn lại côn gỗ của Hồng Bưu, ngay sau đó đưa trường thương lên, cơ thể đi theo vòng đi hết nửa vòng, đầu thương mạnh mẽ phát ra tiếng gió vút quét đến bên hông của Hồng Bưu.

Hồng Bưu thấy đầu thương sắp quét đến bên hông mình, hạ người xuống, lặn một vòng dưới đất, khó khăn lắm mới tránh tránh được một chiêu này. Phụng Như Ảnh thấy Hồng Bưu lặn dưới đất, nghiêng trường thương liên tục đâm xéo xuống đất, Hồng Bưu đành phải vừa dùng côn ngăn cản, vừa nhân cơ hội mượn lực nhảy lên, trường côn nhắm thẳng vào đầu Phụng Như Ảnh bỏ tới.

Phụng Như Ảnh thấy trường côn bỏ tới trên đầu mình, vừa lui về phía sau vừa di chuyển trường tên tay, dùng trường chặn lại trường côn của Hồng Bưu đang ở trên đỉnh đầu.

Côn gỗ bị trường thương ngăn trở, Hồng Bưu dồn lực vào cây côn trên tay ra sức đề trên đầu Phụng Như Ảnh, ép Phụng Như Ảnh liên tiếp lui về phía sau mấy bước, sau đó bất ngờ dùng lực (cây này chỉ Phụng Như Ảnh), đẩy trường thương lên, hất côn gỗ của Hồng Bưu ra, thu trường xoay người lại liền đâm về trước, đầu thương nhắm thẳng vào ngực Hồng Bưu.

Nhưng, Hồng Bưu cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, lúc Phụng Như Ảnh dùng trường thương đâm về phía anh, trường côn trên tay anh cũng vừa thu lại rồi duỗi ra một cái, đầu côn chia thẳng vào cổ họng của Phụng Như Ảnh.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đối với người kia bội phục sâu hơn, vừa cùng thu binh khí trên tay lại, vừa phá lên cười ha ha, hai bàn tay to nắm chặt nhau, một cảm giác thấu hiểu thoải mái như dòng nước chảy len lõi sâu trong lòng.

Lúc này, ở cửa chính của phòng luyện võ có một người đàn ông mặc quần áo đen bước vào, liếc nhìn Mộc Vân Phong đang ngồi, lại nhìn Phụng Như Ảnh, rồi bước nhanh tới trước mặt Hồng Bưu.

Thấy có người đi tới, Phụng Như Ảnh và Hồng Bưu buông tay ra nhìn người vừa tới. Phụng Như Ảnh thấy người vừa tới nhìn anh một cái, lại nhìn Hồng Bưu về mặt muốn nói lại thôi, biết người này có lời muốn nói với Hồng Bưu.

"Anh bàn công việc trước đi, tôi qua xem cô ấy thế nào." Phụng Như Ảnh nói với Hồng Bưu xong, xoay người đi đến bên Mộc Vân Phong. Nhưng trong lòng đang suy nghĩ bọn họ lại không phân thắng bại, không biết Mộc Vân Phong có tức giận hay không.

Bất quá là, Phụng Như Ảnh cũng không lo lắng Hồng Bưu sẽ không cho Mộc Vân Phong rời đi, anh lo là có thể Hồng Bưu cũng động lòng với Mộc Vân Phong, nếu như vậy thì thật phiền toái.

Người vừa tới thấy Phụng Như Ảnh rời đi, nhẹ nhàng đến gần nói nhỏ bên tai Hồng Bưu. Hồng Bưu vừa nghe thuộc hạ mình báo cáo, mắt liếc về phía Mộc Vân Phong và Phụng Như Ảnh, sắc mặt trở nên thâm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đứng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Anh Em Biết Nhau (Một)

Editor: Thoa Xù

"Cậu đi an bài mấy anh em, tôi giữ chân bọn họ." Hồng Bưu nhẹ nhàng nói với thuộc hạ của mình xong, rồi đi đến chỗ bọn Mộc Vân Phong.

Anh chẳng thể ngờ tới Phụng Như Ảnh lại thủ đoạn như vậy ngoài mặt đơn độc đến gặp anh, sau lưng lại cho thuộc hạ của anh ta giải quyết người của mình.

Thật là đáng giận, anh vốn đang nghĩ Phụng Như Ảnh là một chàng trai minh bạch rõ ràng, có thể kết bạn. Lại không nghĩ rằng anh ta lại là một kẻ tiểu

nhân.

Nếu như không phải vừa rồi thuộc hạ của anh báo lại, thì anh hoàn toàn không biết toàn bộ người của mình sắp đặt ở những chỗ bí mật đã chết hết rồi.

Nghĩ đến Phụng Như Ảnh lại cho thuộc hạ giết chết thuộc hạ của mình, lửa giận trong lòng Hồng Bưu liền bốc lên ngàn ngọn, anh hận không thể lập tức giải quyết Phụng Như Ảnh.

Đúng vậy, Hồng Bưu cũng biết, mình đánh tay đôi với Phụng Như Ảnh chỉ có thể ngang tài ngang sức, bây giờ lại thêm Mộc Vân Phong. Nếu như hai người bọn họ liên thủ mình hoàn toàn đánh không lại, vừa rồi Mộc Vân Phong múa kiếm cũng có thể thấy được kiếm pháp của cô rất tốt.

Một khi hai người liên thủ đối phó với anh, sẽ bắt lợi cho anh. Cho nên bây giờ mặc dù anh rất tức giận, anh cũng phải chịu đựng, ngoài mặt làm ra vẻ không có chuyện gì, trước giữ chân bọn họ, sau đó đợi thuộc hạ của mình điều động người tới.

Cũng may, biệt thự này của anh ngầm thông với một ngôi nhà vùng lân cận cách biệt thự không xa lắm, chỉ cần hơn mười phút sau là mấy người đó có thể chạy tới.

Mặt Hồng Bưu bình tĩnh đi về phía Mộc Vân Phong, trên mặt bày ra nụ cười nói với Phụng Như Ảnh: "Không nghĩ tới Phụng Môn chủ tính tình sáng khoái, vì cứu người đẹp lại tự nguyện mạo hiểm một mình, khiến Hồng Bưu tôi thật khâm phục. Nhất là võ nghệ của Phụng Môn chủ càng làm cho Hồng Bưu tôi bội phục sát đất."

"Hồng đương gia nói đùa, bản lĩnh của anh mới thật sự là xuất sắc, qua nhiều năm như vậy vẫn là lần đầu tiên Phụng Như Ảnh tôi gặp phải đối thủ." Phụng Như Ảnh nhìn Hồng Bưu cười một tiếng, thản nhiên nói.

Mộc Vân Phong vừa nghe Hồng Bưu nói, không biết tại sao cứ có cảm giác là lạ. Trong ấn tượng của cô Hồng Bưu không phải là người sẽ tăng bốc người khác, nhưng hôm nay sao anh ta đột nhiên tăng bốc Phụng Như Ảnh chứ?

Chẳng lẽ thật sự như anh ta nói, khâm phục Phụng Như Ảnh sao? Có lẽ vậy. Có thể coi là khâm phục thì cũng không cần phải đến lấy lòng anh ấy khác thường như vậy chứ.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Mộc Vân Phong dừng lại trên mặt Hồng Bưu, muốn nhìn ra được chút gì đó trên mặt của anh ta. Nhưng gương mặt của Hồng Bưu rất bình tĩnh, khiến Mộc Vân Phong nhất thời đoán không ra anh ta đang toan tính điều gì.

Nghĩ đến người đàn ông vừa mới bước vào kia, trong lòng Mộc Vân Phong khẽ động. Cô nhớ rõ lúc người nọ bước vào, đặc biệt liếc mắt nhìn cô và Phụng Như Ảnh một cái. Chẳng lẽ là

Mắt Mộc Vân Phong nhíu lại, cúi đầu rũ mắt xuống che giấu tia thấu hiểu trong mắt. Lúc ngẩng đầu lên lần nữa đã đổi lại một khuôn mặt tươi cười, nhìn Hồng Bưu nói: "Hồng đương gia, không biết có còn nhớ chuyện đánh cược lúc này hay không."

"Đánh cược cái gì?" Hồng Bưu giả bộ hồ đồ nhìn Mộc Vân Phong, dáng vẻ như không biết gì.

"Hồng đương gia sẽ không quên nhanh như vậy chứ. Vừa rồi trước khi hai người tỷ thí, có nói là để Phụng Môn chủ dẫn tôi đi. Bây giờ thời gian không còn sớm, tôi nghĩ chúng tôi nên đi thôi." Mộc Vân Phong nhìn Hồng Bưu mỉm cười, nhắc lại lời của anh ta trước khi tỷ thí. Nhưng trong lòng đã hiểu rõ, người đàn ông này nhất định sẽ không để cho cô và Phụng Như Ảnh rời đi dễ dàng như vậy.

"A, xem cái trí nhớ của tôi này. Có điều là, tôi nhớ rõ chuyện đánh cược kia nhưng mà, nếu như Phụng Môn chủ đánh thắng tôi mới giữ đúng lời, mặc dù bây giờ tỷ thí hòa nhau, chúng tôi không phân thắng bại, cho nên."

"Cho nên anh không thể để tôi rời đi, đúng không?" Mộc Vân Phong tiếp lời Hồng Bưu, nói ra. Quả nhiên đúng như cô đoán người đàn ông này sẽ không để cô rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đứng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Anh Em Biết Nhau (Hai)

Vậy còn Phụng Như Ảnh thì sao đây? Hồng Bưu cũng sẽ không thả anh đi sao? Nghĩ tới đây, Mộc Vân Phong thử thăm dò: "Nếu đã như vậy, thế thì bây giờ trời cũng khuya rồi, Phụng Môn chủ cũng thấm mệt rồi, để cho anh ấy về trước đi, hôm khác các anh lại hẹn thời gian tỷ thí thôi."

"Không được, sao tôi có thể rời đi một mình chứ. Tôi chính là tới cứu cô trở về, sao bây giờ có thể trở về một mình." Mộc Vân Phong vừa nói xong, Phụng Như Ảnh lập tức không đồng ý. Anh tới cứu Mộc Vân Phong, trừ phi hai người bọn họ cùng rời đi, nếu không, anh cũng sẽ không trở về một mình.

Mộc Vân Phong vừa nghe Phụng Như Ảnh nói, thật không biết nên vui hay buồn, sao cô cứ có cảm giác người đàn ông này bỗng nhiên trở nên ngốc

ngécth thể chứ.

Vì vậy âm thầm đưa tay, dùng sức ngắt đuôi của Phượng Như Ảnh, đồng thời nháy mắt với anh.

Nhưng lúc này Phượng Như Ảnh cũng không nhìn thấy ánh mắt của Mộc Vân Phong, Mộc Vân Phong ngắt anh còn tưởng là Mộc Vân Phong lo lắng anh không đưa cô theo. Vì thế hung hăng trợn mắt liếc cô rồi nói: "Cô yên tâm, tôi sẽ đưa cô đi."

"Nếu Phượng Môn chủ một lòng muốn đưa cô ấy đi, vậy thì chúng ta cứ theo như lời nói lúc đầu so cao thấp thôi. Nếu như lần này anh thắng tôi, vậy tôi tuyệt đối sẽ không ngăn cản hai người, để hai người rời đi." Hồng Bưu vừa đề nghị, vừa thương lượng với Phượng Như Ảnh. Nhưng trong lòng âm thầm tức giận: giết chết nhiều anh em của anh như vậy, còn muốn rời đi sao, không có cửa đâu.

"Được." Phượng Như Ảnh một lòng muốn đưa Mộc Vân Phong đi, không hề biết trong lòng Hồng Bưu đang suy tính điều gì, cho nên trả lời rất sáng khoái.

Lần đầu tiên gặp Hồng Bưu cảm giác của Phượng Như Ảnh đối với anh ta rất tốt, Cảm giác như không thể đợi được lập tức muốn thân thiết. Loại cảm giác đó ngay cả bản thân Phượng Như Ảnh cũng cảm thấy rất kỳ quặc, theo lẽ mà nói chỉ là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, có thiện cảm là điều rất bình thường, về phần thân thiết thì ngoại trừ là người thân có quan hệ máu mủ ruột thịt với mình, bằng không thì không nên nảy sinh ra loại cảm giác này.

Nhưng Hồng Bưu và anh một người họ Hồng, một người họ Phượng, chính là tính đến tám đời cũng không có chút quan hệ nào, cho nên cảm giác đó làm cho người ta cảm thấy hết sức kỳ quặc, nhưng anh cũng không suy nghĩ nhiều.

Mộc Vân Phong nghe Phượng Như Ảnh này trả lời một cách sáng khoái, trên trán túa ra đầy vạch đen. Cô cảm thấy tối nay nhất định là Phượng Như Ảnh đã trúng tà rồi, nếu không thì sao lại không nhìn ra Hồng Bưu này không hề có ý tốt chứ.

Rất nhanh chóng hai người lại đứng ở giữa sân, trong tay Phượng Như Ảnh cầm kiếm, trong tay Hồng Bưu cầm đao. Đao kiếm đối nhau, vừa chạm vào lại tách ra, hai người bắt đầu ra chiêu.

Mộc Vân Phong thấy hai người đánh nhau, lặng lẽ đi ra ngoài cửa. Phượng Như Ảnh vì cô mà ở lại, cô phải đi ra ngoài xem qua một chút có phải như cô phỏng đoán hay không, cô không muốn Phượng Như Ảnh vì cô mà thua dưới tay Hồng Bưu.

Quả đúng như vậy, Mộc Vân Phong vừa bước chân đến cánh cửa phòng luyện võ, lập tức bị hai người ở bên ngoài chặn lại.

"Tránh ra." Mộc Vân Phong lạnh lùng quát lên, tràn đầy khí thế, không sợ hãi chút nào.

Nhưng hai người ngoài cửa hoàn toàn không để ý đến Mộc Vân Phong, gắt gao chặn cửa lại, nhất định không để cho cô bước ra một bước nào.

"Tôi nói lại một lần nữa, tránh ra. Bằng không đừng trách tôi không khách khí." Gương mặt Mộc Vân Phong lạnh lùng, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào. Cô biết hai người kia làm cản như vậy nhất định là nghe theo mệnh lệnh của Hồng Bưu, nếu không, bọn họ không dám ngăn cản cô như vậy.

"Không nên làm khó chúng tôi, mời quay lại đi." Cảm thấy được sự mạnh mẽ và lạnh lùng toát ra từ trên người Mộc Vân Phong, một người đàn ông trong đó nói.

Bọn họ chỉ là làm theo mệnh lệnh, nếu như Mộc Vân Phong nhất định phải ra ngoài, vậy thì bọn họ chỉ có thể ra tay giữ chặt cô.

"Được, tốt lắm." Mộc Vân Phong cười lạnh hai tiếng, quay trở lại. Không cần suy nghĩ cô cũng biết nhất định là Hồng Bưu muốn làm gì đó với cô và Phượng Như Ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đứng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Anh Em Biết Nhau (Ba)

Xoay người trở lại phòng, Mộc Vân Phong đi thẳng tới giá để vũ khí rút ra thanh đoản đao, không thèm nói tiếng nào lập tức tấn công Hồng Bưu.

Mộc Vân Phong đột nhiên chen vào, làm cho hai người đang tỷ thí phải ngừng lại, nhất là Phượng Như Ảnh rất khó hiểu hỏi: "Cô gái, cô muốn làm gì chứ."

"Giết anh ta." Mộc Vân Phong vừa đáp lời, thế tấn công trên tay cũng không ngừng, nhắm vào chỗ hiểm trên người Hồng Bưu tấn công tới.

"Keng" một tiếng, trường kiếm Phượng Như Ảnh chắn ngang thanh đoản đao của Mộc Vân Phong.

"Anh đang làm gì đấy? Tránh ra tôi muốn giết chết anh ta." Mộc Vân Phong vừa thấy Phượng Như Ảnh chặn đoản đao của mình lại, trong lòng rất tức giận, nhìn anh găm lên giận dữ.

"Cô lui ra, tôi nói đưa cô ra ngoài, thì nhất định sẽ đưa cô ra ngoài mà. Cô chỉ cần đợi ở đó là được rồi, chờ chúng tôi tỷ thí xong, tôi nhất định dẫn cô ra ngoài." Phụng Như Ảnh nghiêm túc nói với Mộc Vân Phong, anh cho rằng Mộc Vân Phong làm như vậy là bởi vì lo lắng anh đánh không lại Hồng Bưu, vì vậy không thể thực hiện được lời hứa.

"Phụng Như Ảnh, đầu óc của anh đâu rồi. Chẳng lẽ anh không biết anh ta đang kéo dài thời gian sao, đợi người của anh ta tới giết chết chúng ta sao?" Mộc Vân Phong nghe Phụng Như Ảnh nói thì hét to hơn. Cô thật sự không hiểu nổi người đàn ông này bình thường không phải là rất thông minh sao, sao lúc gặp phải cảnh sinh tử thế này thì đầu óc đâu mất rồi. Sao lại dễ dàng tin tưởng cái tên Hồng Bưu xảo quyệt này chứ.

"Cô?" Phụng Như Ảnh vừa nghe Mộc Vân Phong nói, cặp mắt như lưỡi dao sắc bén chiếu về phía Hồng Bưu. Đột nhiên anh nhớ tới người đàn ông mới bước vào kia, nhớ tới lúc người đó nói chuyện với Hồng Bưu, trên người tên đó lóe lên tia sát khí rồi biến mất.

"Ha ha ha, cô cũng đã biết rồi, như vậy thì cùng nhau ở lại đi." Hồng Bưu cười to lên, thẳng thắn thừa nhận lời nói của Mộc Vân Phong.

Theo lời của Hồng Bưu vừa nói ra, người ở bên ngoài nhanh chóng xông vào, vây Mộc Vân Phong và Phụng Như Ảnh vào giữa.

"Không nghĩ tới Hồng đương gia đúng là kẻ tiểu nhân." Phụng Như Ảnh lạnh lùng lên tiếng, vẻ lạnh lẽo trên người anh tản ra trong nháy mắt. Không khí trong phòng luyện võ nhất thời chuyển từ mùa hạ sang mùa đông, hơi lạnh thấu xương này làm cho những kẻ vây quanh anh cũng không tự giác mà run lên.

Ngay cả Mộc Vân Phong đang đứng ở bên cạnh Phụng Như Ảnh cũng cảm thấy như mình đang bước vào kẽ nứt của băng tuyết, hơi lạnh thấm thấu vào cơ thể.

"Tôi là tiểu nhân? Chẳng lẽ anh không phải sao? Nếu không phải anh, vậy thì tại sao thuộc hạ của tôi lại chết chứ? Đừng nói với tôi là anh không biết, ngoại trừ người của anh ra thì còn ai ra tay đây?"

Hồng Bưu cười lạnh ra tiếng, trong mắt lóe lên vẻ khát máu nhìn Phụng Như Ảnh. Trong lòng hối hận không thôi, mình không nên đồng ý tỷ thí với anh ta. Nếu mình không đồng ý tỷ thí với anh ta, thì sẽ không trúng kế của đối phương, mấy người anh em kia sẽ không chết.

Nghĩ đến mấy người anh em đã chết kia, trong lòng Hồng Bưu tràn đầy tức giận. Anh giận tại sao mình dễ dàng đáp ứng Phụng Như Ảnh như vậy, chẳng lẽ thật sự bởi vì anh ta có dáng dấp và khuôn mặt giống với em trai của anh, làm cho anh không đành lòng cự tuyệt sao?

Nhưng anh biết rất rõ ràng em trai của mình đã bị Mộc Đồ giết chết rồi, mình đã báo thù cho nó rồi, người trước mắt này sao có thể là nó chứ.

"Bớt nói lời vô ích đi, là do thuộc hạ quá nghiêm túc thôi." Hồng Bưu vừa nói, Phụng Như Ảnh lập tức nhớ lại thật đúng là mình đã dặn dò hai người Ảnh Băng và Ảnh Phong giải quyết người trong biệt thự xong, sau đó tiếp ứng cho bọn họ.

Chẳng qua là anh không nghĩ tới Hồng Bưu lại đồng ý tỷ thí với anh, hơn nữa qua trận tỷ thí còn phát sinh cảm giác thấu hiểu nhau muốn kết bạn tâm giao. Cho tới bây giờ, mình quả thật đã làm chuyện như vậy, Phụng Như Ảnh cũng không phủ nhận, anh biết mình thừa nhận hay không cũng phải bước qua cửa ải của những người này. Thay vì nói nhảm, còn không bằng trực tiếp đánh một trận.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 133: Anh Em Biết Nhau (Bốn)

"Lên." Hồng Bưu ra lệnh một tiếng, mấy tên thuộc hạ vây quanh Mộc Vân Phong và Phụng Như Ảnh, nhanh chóng lôi vũ khí ra tấn công vào hai người đang ở giữa.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả phòng luyện võ vang bên tai tiếng leng keng không dứt, một nhóm người đánh nhau thành một đoàn.

Lúc này, bên ngoài biệt thự của Hồng Bưu, ngoài đường cái có một chiếc xe hơi màu đen dừng lại, xe hơi dừng lại bên cạnh một cây đại thụ, theo gió đêm thổi qua, lá cây rung lên xào xạc.

Một cuộc nói chuyện truyền đến từ trên cây.

"Phong, sao lão đại còn chưa ra, không phải là đã xảy ra chuyện gì chứ?" Ảnh Băng đứng trên một cành cây, nhìn vào biệt thự của Hồng Bưu. Thấy thời gian dần trôi qua, anh cũng không biết mình đã nhìn bao lâu rồi, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của lão đại xuất hiện. Không chỉ lão đại mình, ngay cả bóng dáng của cô gái vừa đánh mình cũng không thấy đâu.

"Chờ một chút đi, nếu như lão đại còn không ra, chúng ta lập tức đi vào tìm anh ấy." Ảnh Phong tựa vào một nhánh cây khô, chậm rãi nói. Trong lòng anh cũng rất sốt ruột, rất lo lắng, thậm chí rất muốn vọt vào trong biệt thự xem một chút, nhưng lại sợ phá hỏng kế hoạch của Phụng Như Ảnh rồi đem đến nguy hiểm cho anh ấy.

"Được, đợi thêm mười phút, nếu như lão đại không ra được, chúng ta phải đi tìm anh ấy." Đôi mắt Ảnh Băng nhìn chăm chăm vào biệt thự của Hồng Buru, cũng không có nháy mắt, chỉ sợ rằng Phượng Như Ảnh bước ra, mình lại không nhìn thấy được.

Mười phút trôi qua rất nhanh, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Phượng Như Ảnh, rốt cuộc Ảnh Băng cũng không giữ nổi bình tĩnh, từ trên cây nhảy xuống, sau đó chạy như bay về phía biệt thự của Hồng Buru. Ảnh Phong theo sát sau lưng Ảnh Băng, chạy như điên về phía biệt thự.

Bọn họ thật sự lo lắng lão đại đã xảy ra chuyện, bằng không cũng không thể lâu như vậy còn chưa đi ra. Hai người chạy như bay tới trước biệt thự, nhẹ nhàng đến gần.

Mặc dù vừa rồi bọn họ đã xử lý mấy người trong biệt thự xong, nhưng mọi sự cẩn thận vẫn hơn. Hai người rón rén, thận trọng leo tường vào trong sân. Nhẹ nhàng rơi vào trong sân, nhanh chóng quét mắt khắp bốn phía. Trong biệt thự không có một tiếng động, không có một bóng người, thật sự an tĩnh đến đáng sợ, làm tâm của hai người nhất thời nhảy lên.

Trực giác nói cho bọn họ biết nhất định lão đại của mình đang gặp phải nguy hiểm, hơn nữa còn là lành ít dữ nhiều. Hai người nhẹ nhàng đi ngang qua sân, lên vào bên trong biệt thự.

Trong biệt thự cũng giống như bên ngoài sân, an tĩnh không có một tiếng động, đến nỗi Ảnh Băng và Ảnh Phong có thể nghe được tiếng tim của người kia đang đập.

Ảnh Phong vừa âm thầm bước qua cửa chính tiến vào phòng khách, vừa dùng tay ra hiệu cho Ảnh Băng chia nhau lục soát. Sau đó xoay người một cái, hai người tách ra hai hướng để lục soát.

Ảnh Phong lên cầu thang đến lầu hai, mở cửa từng căn phòng ra, vẫn không thấy một bóng người, trong lòng kinh ngạc không thôi. Anh không hiểu sao người trong biệt thự này thoáng một cái lại không thấy đâu nữa, mặc dù bọn họ vừa giết chết không ít người, nhưng chỉ là những người ở bên ngoài thôi mà.

Còn những người ở bên trong bọn họ không đụng đến người nào. Theo lý mà nói trong phòng phải có người mới đúng, nhưng sao lại không có chứ?

Ảnh Phong nghĩ không ra, chuẩn bị quay trở lại. Lúc đi qua hành lang, thấp thoáng nghe được tiếng binh khí chạm vào nhau. Mất lần theo hướng âm thanh truyền tới, thấy cách biệt thự không xa có một phòng lại bật đèn sáng trưng, âm thanh đúng là từ truyền ra từ bên trong đó.

Không phải lão đại bị nhốt ở trong đó chứ? Ảnh Phong nhảy thẳng xuống từ một cửa sổ ở trên hành lang.

Đang lục soát ở lầu một Ảnh Băng nghe được tiếng động Ảnh Phong rơi xuống đất, nghĩ là người trong biệt thự trở lại, nhanh chóng chạy tới chuẩn bị giữ chặt người nọ, vừa đến gần nhìn lại là người của mình liền hỏi: "Phong, anh đã phát hiện ra cái gì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Anh Em Biết Nhau (Năm)

"Bên kia có tiếng đánh nhau." Ảnh Phong chỉ vào căn phòng vừa thấy được, đứng lên bước về phía đó.

Nghe Ảnh Phong nói, Ảnh Băng cũng trầm ngâm lại, quả thật đúng như Ảnh Phong nói, bên kia có âm thanh truyền đến. Vì vậy nhanh chóng đuổi theo Ảnh Phong, cùng nhau hướng tới căn phòng kia.

Trong phòng luyện võ, đang đánh nhau kịch liệt, Mộc Vân Phong và Phượng Như Ảnh bị bao vây ở giữa vì muốn đối phó với mấy tên thuộc hạ của Hồng Buru tốt hơn, nên dựa lưng vào nhau để bảo vệ lẫn nhau.

Lúc Hồng Buru thấy thuộc hạ của mình bao vây Phượng Như Ảnh và Mộc Vân Phong vào giữa, dứt khoát lấy ghế ngồi một bên, nhìn đánh nhau ở giữa phòng. Mười mấy người chống lại hai người, còn để anh phải ra tay, như vậy đám thuộc hạ này đều là đồ vô dụng hết sao.

Hồng Buru biết những tên thuộc hạ của mình không phải là đồ ăn hại, cho nên anh an tâm thoải mái ngồi một bên nhìn bọn họ đánh hai người đang bị bao vây ở giữa.

Anh cũng muốn nhìn xem hai người kia có thể chống cự được đến khi nào. Hồng Buru ngồi nhìn chăm chăm hai người ở giữa, sát khí trong mắt tỏa ra bốn phía. Anh đã mất đi nhiều người anh em như vậy, thế nào cũng phải đòi lại từ trên người của hai người này, không phải sao?

Giờ phút này Phượng Như Ảnh và Mộc Vân Phong, nhìn vào mười mấy người kia trên mặt không có một chút sợ hãi, sắc mặt bình tĩnh lạnh nhạt nhìn một đám người tấn công tới trước người bọn họ, tới một đánh một, tới hai đánh hai.

Mặc dù đây là lần đầu tiên hai người hợp tác chống địch, nhưng lại giống như là bạn chí cốt, phối hợp tương đối ăn ý, Mộc Vân Phong giúp Phượng Như

Ảnh đối phó với người cố đánh lên anh. Còn Phụng Như Ảnh thì bảo đảm phía sau Mộc Vân Phong không bị tập kích.

Bởi vì hai người kết hợp hoàn toàn ăn ý, khiến cho thuộc hạ của Hồng Bưu nhất thời không chiếm được chút lợi ích nào, ngược lại lại có rất nhiều người bị thua thiệt, bị Mộc Vân Phong hoặc Phụng Như Ảnh đã thương, đánh trúng rồi lại đánh trúng.

"Đồ vô dụng." Hồng Bưu nhìn mười mấy người của mình, đều không bắt được hai người Phụng Như Ảnh và Mộc Vân Phong, trong lòng thầm mắng. Lập tức đứng dậy đi đến giữa phòng.

Lúc đầu anh còn tưởng rằng không cần mình ra tay, mấy tên thuộc hạ này cũng có thể giải quyết hai người này, ai biết được đã qua nửa giờ rồi, ngoại trừ Mộc Vân Phong bị một vài vết thương ngoài da, quần áo của Phụng Như Ảnh bị rách một chút ở bên ngoài, hoàn toàn không làm cho hai người kia bị chút tổn thương nào.

Hồng Bưu mang theo tức giận tay rút ra thanh trường đao từ trên giá để binh khí, lướt qua thuộc hạ của mình, giờ đao xông tới chỗ Phụng Như Ảnh.

Sát khí dày đặc đánh tới sau lưng Phụng Như Ảnh, Mộc Vân Phong đang đối phó với thuộc hạ của Hồng Bưu thì nhìn thấy nhưng không thể dứt ra được, vô cùng kinh hãi hét lên: "Phụng Như Ảnh cẩn thận sau lưng."

Lúc này Phụng Như Ảnh cũng đang giao đấu với một tên thuộc hạ của Hồng Bưu, nghe Mộc Vân Phong hét lên hoàn toàn không có sửa lực xoay người lại ngăn cản một đòn ở sau lưng. Chỉ có thể bỏ nhào thân mình về phía trước, kiếm trong tay đâm thẳng vào người của đối phương. Nhưng mặc dù là như vậy, thì thanh trường đao của Hồng Bưu vẫn cắt qua quần áo của anh, lộ ra tám lưng cường tráng.

Thấy bản thân đã dốc hết sức ra chiêu cộng thêm tập kích bất ngờ cũng chỉ cắt rách áo của Phụng Như Ảnh, cũng chưa làm cho trên người của anh có một vết thương nào, trong lòng Hồng Bưu cảm hận không thôi.

Vì vậy thu đao xoay người lại lần nữa bỏ về phía sau lưng Phụng Như Ảnh, anh không tin, bản thân mình cộng thêm mười mấy thuộc hạ, ngay cả một Phụng Như Ảnh cũng không đối phó được.

Rút đao xoay người lại, giờ đao đánh xuống, mang theo từng đợt dữ dội, mặc dù không xông thẳng đến trên người Phụng Như Ảnh, lại xẹt qua áo của anh làm rách nát hết, lộ ra cả vai rắn chắc.

Cặp mắt của Hồng Bưu phấp phồng nhìn Phụng Như Ảnh bởi vì không có áo che lại mà lộ ra cả cả vai, khi thấy vết bớt màu đen trên vai anh thì đao trên tay run lên choang một tiếng rơi xuống đất, sau đó giọng nói kích động xen lẫn run rẩy hét lớn một tiếng: "Mọi người dừng tay lại."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Lặng Lẽ Rời Đi (Một)

Editor: Thoa Xù

Hồng Bưu hét to lên làm cho thuộc hạ của anh ngẩn người, động tác trên tay dừng lại hết, ánh mắt đồng loạt nhìn lão đại mình, vẻ mặt khó hiểu.

Không chỉ có thuộc hạ của Hồng Bưu, Mộc Vân Phong và Phụng Như Ảnh cũng sững sờ nhìn Hồng Bưu, không hiểu sao người này vừa rồi còn muốn giết bọn họ bỗng dưng bây giờ lại bảo mọi người dừng tay.

Chẳng lẽ anh ta không muốn đánh nữa, muốn thả cho bọn họ đi? Trong lòng Mộc Vân Phong thầm nghĩ, nhưng lại nhanh chóng bác bỏ. Hồng Bưu không phải loại người thích nói đi nói lại, anh ta làm như vậy nhất định là có mục đích hoặc nguyên nhân gì đó.

Phụng Như Ảnh cầm kiếm xoay người liếc nhìn Hồng Bưu, vô cùng khó hiểu đối với vẻ mặt kích động của anh ta, nhìn anh ta bước từng bước về phía mình, vẻ đề phòng trong mắt dần dần tăng lên, tay nắm chặt thanh trường kiếm.

"Tiểu Thụy." Lúc Hồng Bưu còn cách Phụng Như Ảnh hai bước chân, mạnh mẽ bước đến ôm lấy Phụng Như Ảnh, miệng kêu lên một cái tên.

Khi tiếng "Tiểu Thụy" kia truyền tới tai Phụng Như Ảnh, khiến cho cả người anh cứng đờ, trơ mắt nhìn Hồng Bưu ôm mình, quên mất cử động, cứ đứng ngơ ngác như vậy, giống như một pho tượng gỗ.

Tiểu Thụy, đây là cái tên lúc anh còn bé, anh không nhớ rõ đã bao lâu rồi không được nghe qua cái tên này, lâu đến nỗi suýt chút nữa anh đã quên đó là nhũ danh của anh rồi. Mà người gọi cái tên này cũng chỉ có cha mẹ và anh trai của anh.

Hơn mười mấy năm trước cha mẹ của anh cũng đã mất đi vì tai nạn xe rồi, người thân của anh chỉ còn lại một người anh. Mà người anh này lúc anh được người khác nhận nuôi thì sau đó cũng không có tin tức. Nhưng tối nay, cái người mà đánh nhau xong mới thành bằng hữu; người mà chỉ trong phút chốc đã có cảm giác thấu hiểu; cái người đột nhiên ôm lấy mình; cái người muốn giết chết mình, lại kêu lên cái tên trước đây của mình.

Cái tên đó là do cha mẹ đặt cho anh, cái tên đó anh cho là cả đời này cũng không có ai biết đến nữa.

Đúng vậy, Phụng Như Ảnh anh còn có một cái tên khác, Lý Thụy, là tên cha mẹ anh đặt cho. Anh còn có một người anh gọi Lý Bưu. Sau khi cha mẹ xảy ra tai nạn xe thì chỉ còn lại hai anh em anh, khi anh lên mười tuổi, anh trai Lý Bưu mười hai tuổi. Bởi vì không còn họ hàng thân thiết, nên hai người bọn họ đều được đưa vào cô nhi viện.

Vốn dĩ anh nghĩ rằng hai anh em có thể sống cùng nhau ở cô nhi viện, cho đến lúc họ trưởng thành. Lại không ngờ rằng khi bọn họ ở đó khoảng nửa năm thì có một chú trung niên nhìn trúng anh, dẫn anh rời đi.

Phụng Như Ảnh cũng không biết tại sao cái chú kia lại nhìn trúng anh trong đám hơn ba mươi cậu trai nhỏ, cho tới bây giờ anh cũng không hiểu rõ tại sao.

Anh nhớ đến lúc ấy anh bị đá kích rất lớn vì cha mẹ đột nhiên qua đời, cả ngày trầm mặc ít nói, hoàn toàn không nói chuyện với ai, người khác hỏi cái gì cũng không đáp lại. Ngoại trừ nói chuyện với anh trai mình, thì cũng không nói câu nào với cả mẹ viện trưởng.

Anh nhớ rõ ngày đó, lúc mẹ viện trưởng dắt một chú hơn ba mươi tuổi bước vào, anh đang trốn ở góc phòng, đôi mắt nhỏ sợ hãi chỉ liếc nhìn chú kia một cái. Không ngờ rằng chính cái nhìn đó, khiến cho chú kia chọn trúng mình.

Lúc chú đó nói muốn dẫn anh đi, anh chết sống cũng không đồng ý, vẫn là anh trai của anh khuyên một hồi lâu, anh trai nói với anh rằng không tin tai nạn xe của cha mẹ là ngoài ý muốn, muốn anh đi cùng chú đó để có cuộc sống và học tập tốt hơn, chờ sau này anh lớn lên tra ra chân tướng sự việc để trả thù cho cha mẹ, cuối cùng anh trai còn nói sẽ thường xuyên đến thăm mình, vì vậy anh mới đồng ý đi cùng chú đó.

Anh nhớ lúc mình ngồi lên xe rời đi, anh trai đuổi theo hình dáng chiếc xe chạy đi, nhỏ yếu như vậy cô đơn như vậy. Trong khoảnh khắc đó anh kích động đến mức chỉ muốn nhảy xuống xe, muốn mãi mãi ở cùng một chỗ với anh trai.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Lặng Lẽ Rời Đi (Hai)

Nhưng vừa nghĩ tới lời anh trai nói, mình đi theo chú đó có thể tiếp thu được giáo dục tốt hơn, đến lúc đó có thể thăm dò được nguyên nhân cái chết của cha mẹ, nên cố gắng chịu đựng, ngồi trong xe qua lớp cửa kính bàn tay hướng về phía sau ra sức vẫy.

Khi đó anh thật sự nghĩ rằng anh trai có thể thường xuyên đến thăm anh, nhưng không ngờ một năm trôi qua, hai năm trôi qua, anh trai đều không đến.

Còn anh thì theo chú đó đến một ngôi nhà mới, khi đó anh biết được thì ra chú đó họ Mộc, ông ấy có một gia đình rất hạnh phúc, trong nhà có một dì rất xinh đẹp (thông thường sẽ gọi cô-chú nhưng thấy gọi dì hay hơn nên mình để là chú-dì nhé), còn có một em gái nhỏ rất đáng yêu. Thời gian trôi qua, anh từ từ hòa nhập vào gia đình của họ, cũng thích những người cùng một nhà kia.

Khi anh học năm hai trung học, đã biết được thân phận của chú Mộc là đại ca Thanh bang. Vốn nghĩ rằng chú sẽ cho anh gia nhập Thanh bang, không ngờ rằng lúc anh thi tốt nghiệp trung học, chú đặc biệt gọi anh đến nói chuyện, bảo anh hãy chọn con đường chọn một cuộc sống mà anh mong muốn.

Vì thế anh nghĩ đến lời nói lúc xưa của anh trai, anh muốn tìm ra kẻ đã gây ra vụ tai nạn xe của cha mẹ anh, làm việc nghĩa thì không chùn bước anh quyết tâm ghi danh vào trường cảnh sát.

Sau đó vì biểu hiện ở trường của anh rất xuất sắc nên được tuyển thẳng vào bộ đội đặc chủng quốc gia, sau này anh lại nghe tin chú Mộc bị giết chết, vì vậy lập tức xin giải ngũ.

Vì muốn chuyên tâm báo thù cho chú Mộc, anh thành lập tổ chức hắc đạo Ảnh Môn, đổi tên thành Phụng Như Ảnh.

"Anh hai." Phụng Như Ảnh lấy lại tinh thần ôm chặt lấy Hồng Bưu, trong mắt có một giọt nước mắt rơi xuống, đó là giọt nước mắt vui mừng. Đó là nước mắt hạnh phúc.

Trước đây anh cho rằng có lẽ cả đời này anh cũng không gặp được người anh trai này của mình, không ngờ rằng lại để cho bọn họ gặp lại nhau dưới tình huống này. Thảo nào lần đầu tiên khi anh thấy Hồng Bưu, lại có cảm giác thân thiết, lúc đầu còn tưởng là cảm giác của mình có vấn đề, không ngờ rằng anh ấy thật sự là anh trai của mình.

Cũng là vì, anh trai và anh đã thay đổi tên họ, ai mà ngờ được Hồng Bưu chính là Lý Bưu, hơn nữa đã hơn mười năm không gặp, hai người đã thay đổi rất nhiều. Nếu như không phải là anh trai nhận ra anh trước, Phụng Như Ảnh đoán chừng mãi mãi cũng sẽ không biết Hồng Bưu chính là anh trai Lý Bưu của mình.

"Tiểu Thụy, tới đây cho anh trai nhìn em kỹ một chút nào." Hai người ôm một hồi, rốt cuộc Hồng Bưu cũng buông Phụng Như Ảnh ra, cầm một tay của anh rồi cẩn thận nhìn anh, giống như mấy năm rồi không gặp, nên muốn nhìn một lần cho đủ.

Hồng Bưu và Phụng Như Ảnh trình diễn một màn anh em gặp lại nhau, làm cho đám thuộc hạ của Hồng Bưu mở rộng tầm mắt, bọn họ nhìn lão đại của mình, thấy vẻ mặt kích động kia của anh, đứng ngẩn ngơ giữa phòng sau đó mới chậm rãi lui ra.

Bây giờ bọn họ không còn chuyện gì nữa, nên họ lui xuống băng bó vết thương thôi.

Mộc Vân Phong thấy thuộc hạ của Hồng Bưu lui ra ngoài, thấy hai người đàn ông này nhanh chóng tâm sự với nhau, đôi mắt tối sầm lại, cô không thể nào ngờ được Hồng Bưu lại là anh trai của Phụng Như Ảnh.

Làm sao cũng không thể nào ngờ được kẻ thù giết cha của mình và người xả thân tới cứu mình lại là anh em ruột.

Nghĩ đến khoảnh khắc vừa rồi mình động lòng với Phụng Như Ảnh, nghĩ đến một khoảnh khắc vui sướng kia, trong lòng Mộc Vân Phong thăm thẳm dài. Cô không ngờ mình vừa mới động lòng, lại phải hết hy vọng. Xem ra cô thích hợp làm một người vô tình lạnh lùng hơn.

Cô rất cảm kích Phụng Như Ảnh đã tới cứu mình, rồi lại phải giết Hồng Bưu vì báo thù cho cha. Bây giờ bọn họ lại là hai anh em ruột, Phụng Như Ảnh còn có thể để cho cô giết Hồng Bưu sao? Đáp án không cần nói cũng biết là không thể.

Hôm nay cô đánh không lại Hồng Bưu, giết không được anh ta, hoặc có thể là do có Phụng Như Ảnh ở đây, không thể giết anh ta, chỉ có thể đợi cơ hội sau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Lặng Lẽ Rời Đi (Ba)

Một lần nữa Mộc Vân Phong liếc nhìn hai người đứng cùng một chỗ, trong mắt thoáng qua chút dứt khoát, quay người, rời đi.

Toàn bộ thuộc hạ của Hồng Bưu đã lui ra khỏi phòng luyện võ, để không gian lại cho hai anh em thật khó khăn mới gặp lại nhau. Một đám người đi ra ngoài, nhưng không nghĩ mới vừa ra tới cửa lại thấy mấy anh em gác cửa đã hôn mê bất tỉnh nằm trên mặt đất.

Về kinh ngạc hiện lên khuôn mặt của bọn họ, một đám người thận trọng đi ra ngoài, bọn họ không ngờ lúc này trong biệt thự vẫn còn kẻ địch.

Mà lúc này, Ảnh Phong và Ảnh Băng vừa mới giải quyết xong hai tên gác cửa, hoàn toàn không biết bên trong xảy ra chuyện gì, chỉ một lòng nghĩ có phải lão đại của mình đã xảy ra chuyện hay không, phải mau chóng vào cứu anh ấy.

Lại không nghĩ rằng bọn họ mới vừa đánh ngã hai tên gác cửa thì bên trong lại truyền đến hàng loạt tiếng bước chân, vì vậy trong nháy mắt hai người nấp vào sau bức tường, nhìn cả đám người từ bên trong đi ra, không dám thở mạnh.

Bọn họ chỉ có hai người, đối phó với hơn mười mấy người, chắc chắn là lấy trứng chọi đá, có đi không có về. Cho nên bọn họ chỉ có thể ẩn nấp một cách cẩn thận, chờ đám người đó đi rồi sẽ vào trong xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi.

“Mọi người lục soát cho cẩn thận, xem xem có phải hung thủ ở gần đây hay không.” Thuộc hạ của Hồng Bưu vừa mới ra đến cửa chính lập tức dặn dò nhau. Vừa rồi anh ta đã kiểm tra hai người kia, đều mới vừa bị giết không lâu, trên người vẫn còn ấm.

“Vâng.” Mười mấy người cùng hô lên sau khi nghe được mệnh lệnh cũng không vội trở về băng bó vết thương nữa, mà tản ra bốn phía, lục soát những chỗ gần đó.

Ảnh Phong và Ảnh Băng nhìn thấy thuộc hạ của Hồng Bưu, đang lục soát về phía mình, cả người nhảy lên một cái, hai chân bám vào, bám theo vách tường treo lên trên.

Hai người mới vừa leo lên tường, một thuộc hạ của Hồng Bưu vừa đứng lúc lục soát đến chỗ bọn họ vừa ẩn nấp. Hai người nhìn người nọ đi ngang qua từ dưới chân mình, thăm thẳm một tiếng thật nguy hiểm mà.

Cho đến khi người nọ rời đi, hai người mới nhảy xuống lần nữa, sau đó nhanh chóng đi đến cửa chính bước vào phòng luyện võ. Bước đến giữa phòng, liếc thấy quần áo trên người lão đại rách hết đang quay lưng về phía mình, lộ ra phần lưng rắn chắc, lửa giận trong lòng nhăm thẳng về phía Hồng Bưu.

Mắt nhìn lão đại đang đứng đối diện với Hồng Bưu bỗng to lên: “Thả lão đại của bọn tôi ra.”

Hồng Bưu và Phụng Như Ảnh đang hỏi thăm tình hình cuộc sống mười mấy năm qua của nhau đột nhiên nghe được tiếng hét phía sau lưng, xoay người lại, thấy Ảnh Phong và Ảnh Băng cầm vũ khí đi đến chỗ bọn họ, về mặt Phụng Như Ảnh hơi trầm xuống nói: “Đề thủ trên tay các cậu xuống đi.”

“Lão đại, yên tâm đi. Bọn em tới cứu anh rồi.” Ảnh Băng vừa nghe lão đại mình nói, hoàn toàn không chú ý còn tưởng rằng Phụng Như Ảnh đang bị Hồng Bưu khống chế, vội vàng cam đoan.

“Nói cái gì đó? Để cái đó xuống.” Phụng Như Ảnh vừa nghe Ảnh Băng nói cũng biết cậu ta hoàn toàn hiểu lầm ý của mình, sắc mặt càng nặng nề.

“Tại sao?” Ảnh Băng bị Phụng Như Ảnh dạy bảo nên có chút uất ức ngẩng đầu nhìn lão đại mình, rồi đột nhiên phát hiện vẻ mặt của Hồng Bưu lại đầy ý cười nhìn mình.

Không chỉ Hồng Bưu ngay cả Ảnh Phong bên cạnh cũng kéo tay áo của anh ý bảo anh thu súng trên tay lại.

“Các người?” Thấy lão đại và Hồng Bưu đang cùng nhau đi về phía mình, Ảnh Băng rất khó hiểu chỉ tay vào hai người bọn họ, trong đầu mù mịt.

“Anh ấy là anh trai của anh.” Phụng Như Ảnh liếc Ảnh Băng một cái, rồi giới thiệu với hai người bọn họ. Sau đó xoay người nhìn một vòng lại phát hiện Mộc Vân Phong đã không còn ở đây lập tức hỏi: “Cô nàng kia đâu rồi?”

“Cô ấy đi ra ngoài rồi.” Ảnh Phong biết người lão đại hỏi là Mộc Vân Phong, vừa rồi anh thấy Mộc Vân Phong là sau khi thuộc hạ của Hồng Bưu rời đi, lúc mới bước vào suốt chút nữa là đụng phải rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Lặng Lẽ Rời Đi (Bốn)

“Cô ấy đi rồi?” Sắc mặt của Phụng Như Ảnh từ từ tối sầm lại. Trong lòng thầm mắng: “Cái cô nàng chết bầm này, lại âm thầm rời đi rồi. Đợi lát nữa gặp cô rồi, xem xem tôi dạy dỗ cô thế nào.”

“Tiểu Thụy, quan hệ của bọn em tốt lắm sao?” Thấy Phụng Như Ảnh đang tìm Mộc Vân Phong, Hồng Bưu thử dò hỏi. Tối nay Phụng Như Ảnh mạo hiểm tới cứu Mộc Vân Phong, xem ra quan hệ của bọn họ hẳn là không đơn giản.

“Ngay cả tên tuổi của cô nàng chết bầm đó em cũng không biết nữa, anh cảm thấy quan hệ của bọn em thế nào?” Phụng Như Ảnh tức giận nói. Mộc Vân Phong bỏ đi, khiến cho trong lòng Phụng Như Ảnh rất khó chịu, dù sao anh tới cũng là để cứu cô nàng kia, vậy mà bỏ đi ngay cả chào cũng không chào một tiếng, thật là khó ưa.

“Cái gì, vậy mà em lại không biết tên của cô ấy sao?” Hồng Bưu kinh ngạc, vừa rồi anh còn cho rằng Phụng Như Ảnh và Mộc Vân Phong là quan hệ bạn trai bạn gái, lại không ngờ rằng em ấy lại không biết tên của cô gái kia.

“Em đang chuẩn bị hỏi tên của cô nàng đây.” Phụng Như Ảnh rầu rĩ nói, anh đang hối hận sao vừa rồi không chịu hỏi cô nàng tên là gì chứ.

“Cô ấy là Mộc Vân Phong, là con gái của Mộc Đồ.” Hồng Bưu nhìn thật sâu vào mắt Phụng Như Ảnh, sau đó nói ra mấy chữ.

“Cái gì? Cô ấy là con gái của chú Mộc, Tiểu Phong?” Phụng Như Ảnh sững sốt thốt lên. Anh không thể ngờ Mộc Vân Phong lại là con gái của chú Mộc, là cô bé chơi đùa cùng anh lúc nhỏ Tiểu Phong.

Chẳng trách lần đầu tiên gặp nhau lại là ở thị trấn Phong Lâm, thì ra cũng giống như anh cô giết Lâm Phàm là để báo thù cho chú Mộc.

Trên mặt Phụng Như Ảnh từ từ hiện lên ý cười, anh không ngờ mấy năm không gặp cô bé khi xưa đã trở nên xinh đẹp như vậy rồi. Cũng khó trách anh không nhận ra, từ lúc anh lên cấp ba đã bắt đầu ở lại trường rồi, mà khi đó Mộc Vân Phong được chú Mộc đưa sang Mỹ, dường như từ lúc đó trở đi thì hai người chưa từng gặp lại lần nào, nhìn không ra cũng phải thôi. Nhưng mà điều làm cho Phụng Như Ảnh không nghĩ tới chính là, Mộc Vân Phong vậy mà lại tự mình thành lập Hồng Nhan Các, hơn nữa tương đương với thời gian anh thành lập Ảnh Môn, xem ra mục đích cũng giống như anh là báo thù cho chú Mộc.

Nghĩ đến chuyện báo thù, trong mắt Phụng Như Ảnh lóe lên chút phức tạp, vẻ mặt hơi khó xử hỏi: “Anh hai, nghe nói là anh giết chết chú Mộc?”

Hồng Bưu gật đầu một cái coi như đã trả lời câu hỏi của Phụng Như Ảnh. Bây giờ thấy Phụng Như Ảnh thật khỏe mạnh đứng trước mặt mình, nghe được cách em ấy gọi Mộc Đồ, trong lòng Hồng Bưu ấy nấy không chịu nổi.

Anh nhớ lại lúc ấy Mộc Đồ đã hỏi anh là ai, tại sao lại muốn nhắm vào Thanh bang. Lúc ấy anh bị thù hận che mắt, căn bản là không thèm trả lời câu hỏi của Mộc Đồ, khiến cho ông ấy ôm hận mà chết.

Nếu như lúc đầu anh chịu trả lời câu hỏi của Mộc Đồ, kết quả có thể không giống như bây giờ không? Trong lòng Hồng Bưu vô cùng hối hận, nỗi hối hận này như là độc dược từ từ gặm nhấm ăn mòn tim gan của anh.

Nhất là bây giờ khi anh chứng kiến tâm tình của Phụng Như Ảnh đối với Mộc Vân Phong, nhìn em ấy mạo hiểm tới cứu cô, trong lòng càng thêm hối

hận. Anh sợ chính mình phá hủy đi hạnh phúc của em trai. Anh biết mình và Mộc Vân Phong là mối thù giết cha, mà dựa vào tính cách của Mộc Vân Phong thì nhất định sẽ báo thù cho cha.

Sở dĩ vừa rồi Mộc Vân Phong bỏ đi, có lẽ là vì Phượng Như Ảnh thôi. Có lẽ cô ấy nể mặt Phượng Như Ảnh, nếu không, cô ấy nhất định sẽ đánh một trận với mình.

“Tại sao?” Phượng Như Ảnh hỏi anh trai mình, anh không hiểu vì sao anh trai muốn giết chú Mộc. Trong mắt Phượng Như Ảnh, Mộc Đồ vẫn là một người rất tốt, không chỉ là một người cha hiền lành, một người chồng tốt, còn là một lão đại nữa. Tuy rằng ông ấy là lão đại của Thanh bang, là người trong giới hắc đạo, nhưng lại khác với người trong giới hắc đạo, tuyệt đối không giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Lặng Lẽ Rời Đi (Năm)

Mộc Đồ cũng không hề ức hiếp kẻ khác, ngược lại thường xuyên giúp đỡ những người nghèo khổ. Hơn nữa ông luôn dạy Phượng Như Ảnh giúp đỡ mọi người và làm điều tốt, có thể nhìn được thì nhìn, có thể lùi thì lùi. Chưa bao giờ nghĩ mình là đại ca xã hội đen rồi ức hiếp cường ngạnh kẻ khác, cũng không cho mình ra tay khi dễ người dân bình thường.

“Bởi vì.....” Hồng Bưu liếc nhìn Phượng Như Ảnh nhưng không nói tiếp. Sao anh có thể tự nói với em trai mình là bởi vì em ấy mà anh ra tay giết chết Mộc Đồ, anh sợ Phượng Như Ảnh gánh hết áp lực, sẽ cảm thấy áy náy.

“Bởi vì sao?” Phượng Như Ảnh thấy Hồng Bưu nói hai chữ rồi không nói nữa, trong lòng có chút nôn nóng. Sau này bọn họ và Mộc Vân Phong sẽ là người một nhà, anh muốn hóa giải ân oán của anh trai và Mộc Vân Phong.

“Được rồi, một mối cả buổi tối rồi, có chuyện gì ngày mai nói sau.” Hồng Bưu không trả lời Phượng Như Ảnh, vỗ vỗ vào vai của anh, đi tới cửa chính của phòng luyện võ, vừa đi vừa nói: “Đi thôi, anh dắt bọn em đi nghỉ ngơi.”

Phượng Như Ảnh biết Hồng Bưu không muốn nói, đành phải im lặng đi theo phía sau anh, đi về phía biệt thự.

“Lão đại.” Ảnh Phong thấy Phượng Như Ảnh gạt mình và Ảnh Băng sang một bên, lên tiếng gọi anh lại.

“Chuyện gì?” Phượng Như Ảnh quay đầu liếc nhìn Ảnh Phong và Ảnh Băng, dừng bước, thân nhiên hỏi.

“Bọn em ở lại để bảo vệ anh, hay là trở về trước đây?”

Phượng Như Ảnh nhìn bọn họ một cái, lại nhìn Hồng Bưu đang đi ra cửa nói: “Các cậu theo anh ở lại đi, ngày mai chúng ta cùng nhau về.”

Đánh nhau cả một buổi tối, cho dù người Phượng Như Ảnh làm bằng sắt cũng có chút chịu không nổi, hơn nữa anh mới vừa gặp lại Hồng Bưu, còn muốn trò chuyện với nhau, cho nên tạm thời quyết định ở lại đây.

Về phần Mộc Vân Phong, khi anh biết cô là con gái của chú Mộc, cũng biết cô nhất định sẽ bỏ đi.

Nghĩ tới đây, Phượng Như Ảnh âm thầm thở dài, nghĩ thầm đoán chừng cô nhóc này sẽ không muốn gặp anh một khoảng thời gian rất dài đây.

Có điều, may mắn là, dì Bạch mẹ của Mộc Vân Phong là một người sâu sắc chuyện gì cũng rõ ràng, dì ấy một mực căn dặn anh không cần báo thù, nói không chừng dì có thể thuyết phục được Mộc Vân Phong.

Nghĩ tới đây, rốt cuộc chân mày Phượng Như Ảnh cũng hơi giãn ra, sai bước đi theo Hồng Bưu. Cho dù là như thế nào, anh nhất định phải coi bỏ khúc mắc trong lòng Mộc Vân Phong. Một người là anh trai của anh, một người là cô em gái mà anh muốn bảo vệ, anh không hy vọng hai người vĩnh viễn là kẻ thù mãi giết tới giết lui.

Mặc dù hiện tại anh không biết tại sao anh trai của mình muốn giết Mộc Đồ, nhưng anh tin tưởng một ngày nào đó anh trai sẽ nói cho anh biết.

Chỉ cần biết được lý do anh trai giết chú Mộc, anh tin rằng có thể coi bỏ khúc mắc của Mộc Vân Phong, tháo bỏ mối oán hận của bọn họ.

Mộc Vân Phong vừa ra khỏi phòng luyện võ, lập tức đi tới gara xe của Hồng Bưu. Biệt thự này của Hồng Bưu cách hơi xa thành phố, thay vì đi bộ cô muốn tìm một chiếc xe.

Cô biết bây giờ Phượng Như Ảnh và Hồng Bưu là anh em ruột, bọn họ nhất định là cùng một phe, cô muốn giết Hồng Bưu cũng không dễ dàng như vậy, cho nên cô phải nhanh chóng quay về, quay về luyện tập và bố trí thật tốt.

Đi vào gara xe, Mộc Vân Phong chọn chiếc xe Santana màu trắng, đưa tay lấy cái cặp tóc của mình, từ trong đó rút ra một thanh sắt mảnh, sau đó đưa

vào ổ khóa xe đảo một hồi, cửa xe nhanh chóng mở ra.

Xoay người ngồi xuống, nổ máy xe chạy ra bên ngoài biệt thự. Hoàn hảo là tối nay Ảnh Phong và Ảnh Bằng đã xử lý sạch sẽ người ở bên ngoài biệt thự của Hồng Bưu rồi, ngay cả người gác cửa cũng không ngoại lệ, Mộc Vân Phong mới có thể dễ dàng rời khỏi như vậy.

Xe Mộc Vân Phong nhanh chóng chạy ra đường lớn, cô tâm sự hơn nữa một lòng muốn quay lại thành phố nên cô hoàn toàn không chú ý đến từ lúc cô bắt đầu bước vào gara xe thì đã có người đi theo cô rồi.

Thấy Mộc Vân Phong lái xe rời khỏi biệt thự, chiếc xe hơi màu đen lập tức bám theo cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Có Người Bám Theo (1)

Editor: Thoa Xù

Mộc Vân Phong lái xe trên con đường núi rất nhanh, cửa sổ xe để mở, gió đêm mang theo chút mát mẻ thổi tới người Mộc Vân Phong. Làm cho tâm tình của cô đang buồn bực vì Phượng Như Ảnh và Hồng Bưu là anh em ruột, trong phút chốc khá hơn nhiều.

Bàn tay trắng trẻo nhấn phía trước xe một cái, tiếng nhạc nhẹ nhàng truyền đến, nhạc khúc êm dịu truyền vào tai Mộc Vân Phong, trầm bổng êm tai. Theo nhịp điệu của ca khúc, cô vừa lúc lắc đầu vừa lái xe nhanh vun vút, dường như muốn xua đi những muộn phiền trong lòng.

Đường núi quanh co khúc khuỷu, di chuyển vòng vèo theo địa hình núi. Mộc Vân Phong nghiêm túc lái xe, nhìn con đường núi phía trước. Mặc dù kỹ thuật lái xe của cô khá tốt, nhưng đường núi thế này cô rất ít khi lái, cho nên rất là cẩn thận.

Đột nhiên, kính chiếu hậu lóe lên một tia sáng, trong mắt Mộc Vân Phong lóe lên vẻ lạnh lẽo, chân đạp ga thật mạnh, xe nhanh chóng phóng đi. Cô biết người ở phía sau chắc hẳn là theo từ biệt thự của Hồng Bưu, hơn nữa cô biết rõ đối phương nhất định là không có ý tốt.

Nhưng mà không biết bọn họ là theo lệnh của Hồng Bưu mà đến, hay là có nguyên nhân khác.

"A Dững, cô ta tăng tốc rồi." Trong bóng đêm, tiếng nói truyền đến từ chiếc xe màu đen đang bám theo sau Mộc Vân Phong. Đó dĩ nhiên là A Kiệt người bị Mộc Vân Phong bẻ gãy tay.

Chỉ thấy anh ta một tay quần băng gác treo ở trước ngực, trong ánh mắt ấy là sự hung tợn dữ dội. Mộc Vân Phong phé đi một tay của anh ta, khiến cho anh ta ghi hận trong lòng, thế sẽ báo thù, cho nên anh ta vẫn quan sát nhất cử nhất động của Mộc Vân Phong.

Khi thấy cô đi về hướng gara xe của biệt thự, anh ta biết Mộc Vân Phong muốn rời đi. Vì vậy anh ta tìm anh em tốt của mình là A Dững, cả hai nấp trong gara thấy Mộc Vân Phong mở khóa xe rồi lái xe rời đi, mới lái xe bám theo cô.

Anh ta biết ở trong biệt thự đối phó với Mộc Vân Phong nhất định sẽ thua thiệt, hơn nữa anh ta biết Hồng Bưu lão đại nhất định sẽ ngăn cản. Khi nhìn thấy Mộc Vân Phong muốn bỏ đi, anh ta liền quyết định sẽ đối phó với Mộc Vân Phong trên đường núi.

Sở dĩ lựa chọn đường núi, đó là bởi vì bọn họ quá quen thuộc với con đường này, thậm chí có thể nói khoa trương một chút, chính là bọn họ nhắm mắt lại cũng có thể lái xe trên con đường này.

Nhưng Mộc Vân Phong thì không thể được, cô là người lạ mới đến đây, có thể nói không thể hiểu rõ con đường núi này, cho dù kỹ thuật lái xe của cô có khá hơn đi nữa, cũng nhất định sẽ lái xe thật cẩn thận.

"Hừ, cô ta đang chạy đi đâu thai đây mà." Tên A Dững đang lái xe, hừ lạnh một tiếng. Thấy Mộc Vân Phong trong phút chốc lướt đi chỉ còn thấy được đuôi xe thì bĩu môi khinh thường.

Phải biết rằng con đường núi này không hề rộng, hơn nữa còn là chín cua mười tám quẹo, người lạ hoàn toàn không biết khúc quanh ở đâu, nếu như không có chuẩn bị tốt, thì rất dễ dàng rơi xuống chân núi.

Nhưng theo anh biết thì sau khi con đường này sửa xong, đã có không ít người bởi vì lơ là mà rơi xuống núi.

Tối nay, cô gái này lái xe trong màn đêm, cũng chưa quen thuộc đường xá lại sợ ý như thế, đoán chừng cách cái chết không xa nữa.

Nghĩ tới đây, trong mắt của anh ta xẹt qua vẻ tàn nhẫn, anh muốn trả thù cho A Kiệt, không buông tha cho cô gái kiêu ngạo này, nhất định sẽ không bỏ qua.

Lúc đầu anh còn tưởng rằng cô gái này phải ở lại trong biệt thự thêm vài ngày nữa, từ từ chuẩn bị ra tay đối phó với cô ta. Không nghĩ rằng cô ta lại một

thân một mình bỏ đi, đây không phải là cơ hội ông trời ban cho anh hay sao.

Tối nay, anh sẽ cho cô nàng kiều ngạo này biết sự lợi hại của mình, biết rằng có nhiều người đàn ông không thể đắc tội, đắc tội thì sẽ mất mạng.

Khỏe miệng nhếch lên, trong mắt thoáng lên vẻ thâm độc, khát máu tàn nhẫn tuyệt tình. Đó là mùi giết chóc, bỗng nhiên toát ra từ trên người của A Dũng, thâm độc như vậy đáng sợ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Có Người Bám Theo (2)

"Nếu cô ta đã nôn nóng như vậy, chúng ta có nên thành toàn cho cô ta hay không." A Kiệt nghe A Dũng nói thì nở nụ cười. Nghĩ rằng cô gái kia sẽ nhanh chóng rơi vào tay bọn họ, anh có thể báo thù cho cái tay bị gãy của mình. Sự sáng khoái ngập tràn trong lòng A Kiệt, dường như anh có thể thấy được Mộc Vân Phong quý gồi trước mặt anh cầu xin tha thứ, sau đó anh không thèm quan tâm đến lý lẽ giờ chân đá một cái, lập tức đá cô ta xuống núi, cho cô ta tan xương nát thịt.

"Ha ha." A Dũng âm hiểm cười ra tiếng, trong mắt âm thầm nhìn người ta rợn cả tóc gáy. Trong tiếng cười, A Dũng đạp mạnh chân ga thêm một chút, xe phi như bay, dứt khoát đuổi theo xe Mộc Vân Phong.

Ở phía trước tốc độ xe của Mộc Vân Phong chậm lại, nương theo địa hình đường núi mà quẹo trái rẽ phải. Cô biết địa hình nơi này đúng là bất lợi cho cô, mặc dù muốn mau chóng lái về thành phố, nhưng cũng không thể lái quá nhanh.

Lúc đầu còn cho là con đường núi này không làm khó được cô, cho dù không phải đường quốc lộ dễ đi, nhưng cũng sẽ không quá kém. Bây giờ lái được một đoạn đường mới biết chỗ này thật sự không thích hợp cho cô lái xe.

Đường núi quẹo trái rẽ phải, luôn bất chợt xuất hiện một chỗ rẽ ngoặt, gây chuyện ở chỗ này không hay chút nào, người thua thiệt tuyệt đối sẽ là cô. Không chỉ vì cô không quen thuộc với địa hình nơi đây, mà còn vì cô không thích ứng với việc lái xe trên đường núi.

Con đường núi này thật sự là quá nhiều chỗ rẽ ngoặt, làm cho cô phải căng mắt nhìn cẩn thận, hơn nữa còn là buổi tối. Mặc dù có đèn xe, nhưng mà vẫn chiếu không xa, nếu lái quá nhanh sẽ rất dễ bị lật xuống núi.

Vì nghĩ cho tính mạng của mình, để có thể an toàn trở lại thành phố, Mộc Vân Phong không thể không giảm tốc độ lại.

Nhưng điều làm cho cô buồn bực là, cô đã giảm tốc độ rồi nhưng chiếc xe bám theo ở đằng sau không hề chậm lại, ngược lại lái nhanh vun vút. Theo tốc độ của chiếc xe kia, cộng thêm con đường núi này không hề rộng rãi, nhất định sẽ đụng vào xe của cô.

Xem ra người trên xe phía sau đã tính toán hết rồi, chính là muốn cô cả người và xe đều rơi xuống núi.

"Đáng chết." Mộc Vân Phong mắng một tiếng, không tránh khỏi rồi. Xem ra phải nghĩ cách để giải quyết người và xe phía sau mới được.

Qua kính chiếu hậu trông thấy chiếc xe kia đuổi theo sát xe của mình, Mộc Vân Phong nhanh chóng nghĩ cách.

Xe từ từ chạy về phía trước, vừa quan sát trước mặt, vừa nhìn ven đường xem có hoàn cảnh nào có lợi cho cô hay không, để cô có thể vứt bỏ người phía sau lại.

Xe quẹo khúc quanh, ven đường có một cái cây nhỏ xuất hiện trước mắt Mộc Vân Phong. Đưa mắt liếc nhìn cái cây nhỏ đó, một ý nghĩ chợt xuất hiện trong đầu Mộc Vân Phong. Cô đánh giá cẩn thận gốc cây kia không lớn, nếu cô nhảy một cái có thể bám được vào thân cây, như vậy bám vào thân cây đó có thể leo ngược lên núi.

Chỉ tiếc là nếu làm như vậy, cô nghĩ là chiếc xe sẽ phải hỏng nát, sau đó cô phải đi bộ trở về thành phố. Bất quá là, cái mạng nhỏ của mình so với việc đi bộ về thành phố, phép tính đơn giản như vậy Mộc Vân Phong có thể phân rõ được.

Khi xe đến gần cái cây đó, Mộc Vân Phong liếc nhìn kính chiếu hậu, thấy chiếc xe kia bị đường núi che hết tầm mắt, quả quyết mở cửa xe nhảy ra ngoài, giang tay ra, khó khăn lắm mới bám vào được cành cây.

Trọng lực trên người, làm cho cành cây cô bám vào quần xuống, ma sát làm cho bàn tay bị trầy xước. Không nhìn cũng biết là tay bị trầy hết rồi.

Nhưng lúc này Mộc Vân Phong cố không nghĩ nhiều, đưa tay còn lại nắm lấy cành cây, cả người nhanh chóng trèo lên trên, cô phải nhân lúc người phía sau không phát hiện kín đáo leo lên núi.

Nếu không, cho dù cô có bỏ xe cũng sẽ thất bại trong gang tấc. Cô không muốn rơi vào trong tay người phía sau, mặc dù không biết xe phía sau có mấy người, nhưng cô suy đoán ít nhất sẽ không ít hơn hai người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Có Người Bám Theo (Ba)

Bóng đêm chập chờn, bóng người đu đưa, trong phút chốc Mộc Vân Phong cũng đã ẩn mình vào trong bóng tối.

Phía sau, chiếc xe màu đen vội vàng chạy đến, thấy chiếc xe phía trước cách mình càng ngày càng gần. Trên mặt A Kiệt hiện lên nụ cười đắc ý.

Nghĩ đến buổi tối ở trong biệt thự Mộc Vân Phong kia cuồng ngạo ra sao, nụ cười trên mặt càng thêm hung tợn. Anh cũng muốn nhìn xem cho đến lúc này, Mộc Vân Phong kia có còn tự cao tự đại được nữa hay không.

“Ha ha.” A Dũng vừa thấy xe của mình sẽ phải đụng vào xe trước mặt, thì bật cười. Tối nay anh sẽ khiến cho cái cô gái không xem bọn anh ra gì sẽ phải vui thấy nơi này.

Mà giờ phút này, Mộc Vân Phong nương thân vào bóng đêm, đã sớm bắt đầu leo lên đỉnh núi. Sở dĩ không chọn cách chạy xuống dưới, mà lại leo ngược lên trên là vì Mộc Vân Phong cảm thấy một khi người bám theo phía sau phát hiện trong xe không có ai, nhất định sẽ nghĩ rằng cô đã chạy đi rồi. Mà theo thói quen suy nghĩ thông thường người ta nhất định sẽ lựa chọn con đường tương đối dễ dàng hơn, đó chính là chạy xuống chân núi.

Chính vì như vậy, cho nên Mộc Vân Phong mới quyết định đi con đường ngược lại, không chạy xuống chân núi mà leo ngược lên trên núi.

Vì trong xe không có ai nên bắt đầu mất kiểm soát, lao đảo qua lại rồi chạy về phía ven đường, làm cho hai người trong xe phía sau kinh ngạc không thôi.

“Không phải cô ta đã phát hiện ra chúng ta rồi chứ, nên muốn dừng xe lại.” A Kiệt đang tựa vào cửa xe, đột nhiên ngồi thẳng người, nhìn về phía trước mặt, vẻ mặt vẫn nghi ngờ.

Thầm nghĩ: nếu như bị cô ta phát hiện thì bọn họ gặp phiền toái rồi.

“Xe phía trước hơi kỳ quái.” A Dũng nhanh chóng giảm tốc độ xe, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa và khó hiểu. Anh cảm thấy Mộc Vân Phong không thể nào ngốc như vậy, biết rõ bọn họ đang bám theo phía sau, biết rõ bọn họ không có ý tốt, tuyệt đối không thể nào dừng xe lại.

“Đúng là có chút kỳ quái, cái này không giống với phong cách làm việc của con nhỏ nông cuồng kiêu ngạo kia. Trừ phi là cô ta cố ý dẫn dụ để chúng ta mắc mưu.” A Kiệt rất đồng ý với ý kiến của A Dũng. Tuy rằng bọn họ và Mộc Vân Phong tiếp xúc không nhiều, nhưng chắc chắn là hiểu được tính tình của cô ta đôi chút. Anh cảm thấy một con người cuồng ngạo như vậy, lại làm chuyện tỏ ra yếu thế nhất định là cô ta có mục đích. Chẳng qua là trong phút chốc bọn họ không nghĩ ra được rốt cuộc Mộc Vân Phong muốn làm gì mà thôi.

“Bọn mình phải cẩn thận rồi.” A Dũng nói xong, thì giảm tốc độ xe thêm chút nữa, sau đó lấy ra một khẩu súng từ trên ghế xe rồi đặt ở bên cạnh mình.

Lúc đồng bọn của mình lôi súng ra, thì A Kiệt cũng lấy súng từ trên người ra, nắm thật chặt trên tay.

Lúc hai người khần trương móc súng ra thì xe trước mặt bỗng nhiên ngừng lại, đâm vào trong vách núi ầm một tiếng, theo quán tính trượt về phía trước mấy mét.

“A.” A Dũng thấy xe đụng phải vách núi, kinh ngạc thốt lên, ngoài dự tính căng mắt nhìn chăm chăm chiếc xe phía trước, rất là khó hiểu.

“Không phải là cô ta đã xảy ra chuyện gì chứ?” Sau khi A Dũng thốt lên kinh hãi, A Kiệt cũng phát hiện chiếc xe phía trước rất kỳ lạ, vì vậy nói thầm.

“Mặc kệ là phải hay không, dù sao xe trước mặt đã lộ ra điểm kỳ lạ, hành động cẩn thận thì hơn.” A Dũng một tay tiếp tục lái xe, một tay khác nắm chắc khẩu súng bên cạnh.

Anh lo là Mộc Vân Phong đang đánh lừa họ, nghi ngờ rằng chiếc xe kỳ lạ như vậy là kế dụ địch của cô.

Rốt cuộc, xe của bọn A Kiệt cũng dừng cạnh xe Mộc Vân Phong. Hai người ngồi trên xe, cũng không xuống xe, lẳng lặng quan sát chiếc xe trước mặt một hồi, một lúc lâu sau cũng không phát hiện ra động tĩnh gì, lúc này mới yên lòng.

“A Dũng, bên trong xe không phải là không có ai chứ?” Ở bên cạnh xe một hồi lâu cũng không có phản ứng gì, A Kiệt không khỏi hoài nghi. Nếu như ở trong có người, vậy thì bọn họ cũng đã tới bên cạnh xe rồi, cho dù là Mộc Vân Phong đánh lừa họ thì cũng nên xuất hiện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Có Người Bám Theo (Bổn)

“Xuống xe xem thử.” A Dũng mở cửa xe ra, bước xuống trước. Dựa vào xe của mình, tay giờ súng lên. Nhẹ nhàng di chuyển đến xe Mộc Vân Phong.

A Kiệt cũng xuống xe theo, cùng A Dũng một trái một phải đến gần xe của Mộc Vân Phong, từng bước từng bước một, rất dè dặt.

Nhích tới gần xe Mộc Vân Phong, A Dũng nhìn xung quanh, đi tới bên cửa xe, nghiêng đầu khể nhìn vào bên trong, chỉ liếc mắt một cái cả người liền thả lỏng.

Vừa thu hồi súng của mình vừa nói với A Kiệt: “Trong xe không có ai.”

“Cái gì?” A Kiệt không tin tiến lên hai bước, mạnh mẽ mở cửa xe ra, trong xe trống không, không thấy bóng dáng Mộc Vân Phong đâu.

“Quý tha mà bắt, sao lại để cho cô ta chạy thoát chứ.” A Kiệt hung hăng chân đá vào bánh xe, miệng thì mắng chửi. Anh không nghĩ Mộc Vân Phong lại xảo quyệt như vậy, vậy mà có thể chạy thoát trước mắt hai người bọn họ.

“Đoán chừng cô ta vừa mới chạy không lâu, khẳng định là chạy không xa, chúng ta chia nhau ra tìm một chút.” A Dũng cất khẩu súng ở bên hông mình, sau đó đề nghị.

“Được, đoán chừng cô ta nhảy xuống ở đằng trước, bọn mình hãy tìm ở quanh đây.” Nói xong, hai người A Kiệt và A Dũng một người đi ngược trở về, một người tiếp tục đi xuống chia nhau ra tìm.

Bỗng nhiên, A Kiệt đang tìm ngược lại thì thấy cái cây bên cạnh có dấu vết, vì vậy quát to một tiếng: “A Dũng, ở chỗ này.”

A Dũng vừa nghe, nhanh chóng chạy về, đi tới trước mặt A Kiệt nhìn thấy rõ ràng thân cây có vết cào, trên mặt lộ ra ý cười nói: “Cô gái này, muốn chạy à, không dễ dàng như vậy đâu.”

“Đi thôi, chúng ta lần theo dấu vết đuổi theo.” A Dũng đưa tay kéo A Kiệt cùng nhau leo theo hướng Mộc Vân Phong vừa trốn đi.

Mà vừa rồi A Kiệt kêu một tiếng “ở chỗ này” làm cho Mộc Vân Phong đang leo lên núi bỗng nhiên cả kinh, chân trượt một cái lập tức bị tuột xuống dưới.

Cơ thể cọ xát vào vách núi, đau âm ỉ. Vừa nghĩ tới có người đang đuổi theo phía sau, Mộc Vân Phong cắn răng một cái, đôi tay đưa về phía bên cạnh. Cho đến khi bắt được một cành cây nhỏ, cả người mới từ từ đứng vững lên.

Vừa đứng lên, trên đầu gối truyền đến một cơn đau rất. Mộc Vân Phong không nhận được thậm rủa bóng đêm dày đặc ở chỗ này. Nếu như là ban ngày, dựa vào bản lĩnh của cô, tuyệt đối sẽ không bị trượt xuống.

Nhưng lúc này là lúc bóng đêm bao trùm dày đặc, đưa tay ra còn không thấy được năm ngón. Bởi vì sợ người phía sau sẽ phát hiện ra mình, ngay cả chút xíu ánh sáng cũng không có.

Cô hoàn toàn dựa vào cảm giác để leo lên núi, dùng tay nắm lấy mọi thứ có thể nắm được. Nói đến cũng coi như là may mắn, lần mò mấy phút rồi, ngoại trừ việc mới vừa bị lời nói của tên kia làm cho hoảng hồn nên trượt chân, thì cũng không có chạm phải con rắn nào trong núi hết. Vậy cũng là may mắn trong bất hạnh rồi.

Nếu lỡ như gặp phải rắn độc, thì Mộc Vân Phong cô thê thảm rồi.

Tự mình chinh đồn tâm tình lại, Mộc Vân Phong không thêm quan tâm đến chuyện có người đang đuổi theo phía sau, tiếp tục leo lên núi. Cô tin rằng mình có thể leo đến đỉnh núi, đợi khi cô đến đỉnh núi rồi nhất định sẽ giết chết người ở phía sau.

“Không ngờ được cô ta chạy trốn cũng nhanh thật.” Đuổi theo một hồi vẫn không thấy bóng dáng Mộc Vân Phong, A Kiệt vừa dừng lại thở vừa nói.

Anh không ngờ thể lực của Mộc Vân Phong lại tốt như vậy, lại có thể chạy trốn nhanh như vậy. Rõ ràng chạy chưa có mấy phút, nhưng bọn họ vẫn không đuổi kịp.

Theo lý mà nói bọn họ đuổi theo cũng không chậm, nhưng so ra tốc độ vẫn còn kém Mộc Vân Phong. Điều này làm cho A Kiệt có chút nản lòng, trong lòng vừa khâm phục đối với cô nàng Mộc Vân Phong này, lại vừa hận nữa.

Đang lúc Mộc Vân Phong vất vả leo lên đỉnh núi chỉ muốn thoát khỏi bọn A Kiệt, thì trong biệt thự của Hồng Bưu Phượng Như Ảnh đã nằm ở trên giường nghỉ ngơi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 144: Có Người Bám Theo (Năm)

Cũng không biết tại sao, anh muốn ngủ lại không ngủ được. Chỉ cần nhắm mắt lại, hình bóng Mộc Vân Phong lại thấp thoáng hiện lên trong đầu anh, làm cho anh không thể không mở mắt ra nhìn trần nhà, nghĩ tới Mộc Vân Phong bây giờ đang ở đâu làm gì.

Nghĩ tới có phải cô cũng đang nghĩ ngợi giống mình không, hay là đang ở trên đường, có gặp phải chuyện gì nguy hiểm hay không.

Càng nghĩ anh lại càng không ngủ được, không dần lòng được chỉ có thể ra khỏi giường. Đứng bên cửa sổ nhìn ra bóng đêm bên ngoài. Bóng đêm tối đen như mực, bao phủ cả bầu trời, không có ánh trăng, cũng không có ánh sao, cả một khoảng không gian đen kịt.

Chỉ có tiếng côn trùng kêu vang trong núi thình thoảng truyền đến, làm cho anh thường thức một đêm thú vị khác với trung tâm thành phố.

Tối nay còn có Hồng Bưu cũng không ngủ được, anh ngồi ở trên ghế sofa châm một điếu thuốc lá, nhưng không hút mà để mặc cho khói thuốc lượn lờ, nhìn nó bốc cháy từ từ, càng lúc càng ngắn, cháy mãi đến đốt ngón tay mới giật mình, dụi tắt thuốc lá đi.

Tối nay gặp lại Phụng Như Ảnh là chuyện hạnh phúc nhất trong cuộc đời anh, nhưng trong lòng anh cũng bắt đầu hối hận. Từ khi bước ra khỏi phòng luyện võ, trong lòng anh luôn cảm thấy dẫn vật.

Anh biết mình đã giết lầm Mộc Đồ rồi, biết rằng mình thật có lỗi với Mộc Vân Phong, khiến cô từ nhỏ đã mất đi người cha. Giờ phút này anh rất muốn chạy đến trước mặt Mộc Vân Phong và mẹ của cô để cầu xin họ tha thứ.

Mặc dù biết mẹ con cô chưa chắc sẽ tha thứ cho mình, nhưng anh đã quyết định ngày mai bảo Phụng Như Ảnh dẫn anh đi tìm Mộc Vân Phong và mẹ của cô.

Đến lúc đó mặc kệ bọn họ muốn đánh, muốn mắng hoặc là muốn giết anh. Anh cũng cảm thấy nên tự mình đi một chuyến, nói xin lỗi với họ. Như vậy ít nhất trong thâm tâm anh có thể giảm bớt một chút áy náy.

“Cốc cốc.” Tiếng gõ cửa truyền đến. Hồng Bưu nghĩ là Phụng Như Ảnh tìm anh, vì vậy đứng dậy đi mở cửa. Cửa vừa mở ra, đứng ở bên ngoài chính là thuộc hạ của anh. Thấy anh ra mở cửa thì kính cẩn gọi một tiếng: “Lão đại.”

“Có chuyện gì?” Hồng Bưu thấy trẻ như vậy mà thuộc hạ còn tới tìm mình, trong mắt lóe lên chút khó hiểu thân nhiên hỏi.

“A Kiệt và A Dũng đã đi ra ngoài rồi.” Tên thuộc hạ vẫn cúi đầu cung kính nói. Hôm nay đáng lẽ là đến phiên hai người A Kiệt và A Dũng trực đêm, nhưng anh tìm khắp cả biệt thự cũng không tìm được bọn họ.

“Chuyện xảy ra khi nào?” Hồng Bưu vừa nghe hai người này lại tùy ý bỏ đi ra ngoài, trong lòng thoáng chút lo lắng. Anh nghĩ đến Mộc Vân Phong đã rời khỏi, trực giác nói cho anh biết đêm khuya hai người này lại bỏ ra ngoài hẳn là có liên quan đến Mộc Vân Phong.

Anh đã nghe thuộc hạ báo cáo qua Mộc Vân Phong đã phé đi một tay của A Kiệt.

Bọn họ sẽ không tìm Mộc Vân Phong báo thù đó chứ? Nghĩ tới đây, trong lòng Hồng Bưu nảy lên. Anh biết thực lực của hai người thuộc hạ này, nếu Mộc Vân Phong chống lại hai người bọn họ e rằng lành ít dữ nhiều.

“Đi, đến phòng quan sát xem bọn họ rời đi lúc nào.” Hồng Bưu sai bước ra khỏi phòng, đi đến phòng giám sát của biệt thự. Mở cửa phòng giám sát ra, liếc nhìn mấy cái máy tính để trong đó và một màn hình lớn đang treo trên tường.

“Mở lên.” Hồng Bưu ra lệnh, thuộc hạ cầm lấy điều khiển từ xa bật màn hình lên. Thoáng chốc, một đám người xuất hiện trên màn hình.

Khi màn hình xuất hiện hình ảnh Mộc Vân Phong thì Hồng Bưu cho thuộc hạ nhấn chậm chậm. Mộc Vân Phong đi về hướng gara xe, phía sau có hai người bám sát theo.

Chính hình ảnh gần hơn thấy được, chính là A Kiệt và A Dũng.

Hồng Bưu nhìn trong màn hình Mộc Vân Phong đang mở cửa xe, nổ máy lái xe rời đi. Sau đó A Kiệt và A Dũng cũng chọn một chiếc xe màu đen trong gara bám theo Mộc Vân Phong.

Thấy bọn họ bám theo xe Mộc Vân Phong ra khỏi biệt thự, lái ra con đường núi. Hồng Bưu đã biết hai tên thuộc hạ này định làm gì rồi.

Lập tức ra khỏi phòng quan sát, Hồng Bưu gõ cửa phòng Phụng Như Ảnh. Thấy cửa phòng vừa mở thì lập tức kéo Phụng Như Ảnh đi xuống dưới lầu, vừa đi vừa nói: “Mau đi theo anh, Mộc Vân Phong gặp nguy hiểm rồi.”

Chương 145: Giao Đầu Trên Đỉnh Núi (1)

Editor: Thoa Xù

"Cái gì?" Phụng Như Ảnh vừa nghe Hồng Bưu nói thì vô cùng nóng nảy, đưa tay lấy quần áo trên giá áo xuống, không kịp mặc vào, chỉ khoác lên cánh tay rồi đi theo Hồng Bưu.

"Rốt cuộc tình hình như thế nào?" Nghĩ đến Mộc Vân Phong gặp nguy hiểm, trong lòng Phụng Như Ảnh nhói lên. Vừa rồi anh còn lo lắng cô ấy có thể gặp nguy hiểm không, lúc này anh lại gấp rút đến báo với anh cô ấy đang gặp nguy hiểm.

Thật không biết rốt cuộc cô ấy đã xảy ra chuyện gì, mà khiến cho một người dù núi Thái Sơn có sụp đổ trước mặt cũng không biến sắc như anh trai anh lại trở nên nóng nảy như vậy.

"Vừa đi vừa nói." Hồng Bưu vừa trả lời Phụng Như Ảnh, vừa nhanh chóng đi xuống dưới lầu. Bây giờ không phải là lúc nói chuyện, thời gian là thứ quan trọng nhất đối với tình hình hiện tại của Mộc Vân Phong.

Hồng Bưu không dám tưởng tượng nếu như bọn họ đuổi theo không kịp, Mộc Vân Phong một mình chống lại hai tên thuộc hạ của anh rồi sẽ ra sao.

Mặc dù bản lĩnh của Mộc Vân Phong cũng không tệ, nhưng đây là địa bàn của bọn họ. Cô hoàn toàn không quen thuộc với con đường núi này, chỉ cần hai tên thuộc hạ kia nhẹ nhàng động chút tay chân, là Mộc Vân Phong sẽ lãnh ít dữ nhiều.

"Lão đại đã xảy ra chuyện gì vậy?" Phụng Như Ảnh mới vừa ra khỏi căn phòng, Ảnh Phong và Ảnh Băng ở sát vách cũng đi ra cùng lúc, vừa theo sau Phụng Như Ảnh, vừa hỏi.

Thấy vẻ mặt của lão đại lạnh như băng, bọn họ biết chuyện này không đơn giản. Nhưng rốt cuộc là chuyện gì, khiến cho lão đại luôn luôn bình tĩnh thoải mái bây giờ về mặt lại vội vàng và lo lắng như vậy chứ.

Ảnh Phong lấy khuỷu tay huých Ảnh Băng một cái, ý bảo cậu ta chờ nhiều chuyện, rồi im lặng đi theo sau Phụng Như Ảnh. Mặc dù anh không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn dáng vẻ vội vàng kia của lão đại, cũng biết chuyện này rất nghiêm trọng.

Mấy người bước nhanh xuống cầu thang, Hồng Bưu nói với thuộc hạ đang chờ trong phòng khách: "Đi ra ngoài lấy xe, dắt theo mấy anh em đi cùng tôi."

"Vâng." Thuộc hạ của Hồng Bưu nhận mệnh lệnh rồi đi. Hồng Bưu ra hiệu bảo Phụng Như Ảnh ngồi xuống ghế sofa chờ một lát, anh đi lấy quần áo.

Phụng Như Ảnh liếc nhìn anh trai cũng đang mặc áo sát nách giống như mình, không nói gì, lập tức đứng dậy mặc quần áo từ từ. Chờ Hồng Bưu trở ra.

Chỉ một lát sau, Hồng Bưu vừa mặc áo, vừa đi ra ngoài. Nhìn Phụng Như Ảnh đứng trong phòng khách chờ mình, trong mắt thoáng lên vẻ sáng tỏ.

Anh biết Mộc Vân Phong chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng Phụng Như Ảnh, hơn nữa trong lòng của em ấy có lẽ cũng không phải như em ấy nói chỉ đơn giản xem Mộc Vân Phong như một người em gái.

Phụng Như Ảnh vẫn đứng ở phòng khách, trong lòng gấp đến nỗi không chịu được. Nhưng anh lại không biết rốt cuộc Mộc Vân Phong đã gặp phải chuyện gì, sao anh trai mình lại nói cô ấy đang gặp nguy hiểm. Muốn hỏi Hồng Bưu nhưng anh ấy lại trở về phòng, vì vậy cứ đứng giữa phòng khách như vậy, nhìn về phía căn phòng của Hồng Bưu.

Vừa nghe tiếng mở cửa phòng, Phụng Như Ảnh lập tức ngẩng đầu, vội vàng hỏi: "Anh, rốt cuộc Tiểu Phong đã xảy ra chuyện gì?" Loại cảm giác lo lắng không lời nói nào có thể miêu tả được, kể từ sau khi anh biết thân phận của Mộc Vân Phong, cảm giác trong lòng đối với cô càng thêm nồng đậm hơn.

Nếu như nói trước đây anh chỉ đơn thuần thích Mộc Vân Phong, muốn giữ cô ở bên cạnh. Nhưng mà, sau khi anh biết được cô là con gái của chú Mộc, trong lòng liền nảy sinh ra ý nghĩ sẽ chăm sóc cho cô cả đời.

Giờ phút này, biết cô gặp chuyện không may, toàn bộ trái tim anh cũng đặt hết trên người cô rồi, đến nỗi hận không thể có đôi cánh để bay đến bên cạnh cô.

Mà Ảnh Phong và Ảnh Băng đang ở bên cạnh, nghe Phụng Như Ảnh hỏi Hồng Bưu, mới biết chuyện này liên quan đến Mộc Vân Phong. Thầm nghĩ: chẳng lẽ lão đại mình khác thường như vậy, lo lắng và nóng nảy như vậy, nguyên nhân là do cô gái kia đã xảy ra chuyện.

Chương 146: Giao Đầu Trên Đỉnh Núi (2)

Từ lần trước sau khi cứu Phụng Như Ảnh về, bọn họ cũng biết vị trí của Mộc Vân Phong ở trong lòng lão đại rất không đơn giản, đến nỗi trọng lượng đó cũng đã vượt qua những người anh em cùng vào sinh ra tử như bọn anh.

Giờ phút này, trong lòng hai người có chút ghen tỵ, vì địa vị của Mộc Vân Phong ở trong lòng Phụng Như Ảnh vượt qua bọn họ. Vì Phụng Như Ảnh quan tâm lo lắng cho cô ấy mà mất đi vẻ bình tĩnh thường ngày.

Nhưng ý nghĩ đó cũng chỉ thoáng qua trong đầu mà thôi. Phải biết rằng bình thường Phụng Như Ảnh đối đãi với bọn họ không tệ, đối xử với bọn họ rất chân thành, chưa bao giờ xem bọn họ là cấp dưới, mà đối xử với bọn họ như anh em vậy, thậm chí vì bọn họ mà không tiếc mạo hiểm cả bản thân mình.

Phần ân tình này, phần nghĩa này, đối đãi với bọn họ bằng tấm lòng chân thành, làm cho bọn họ vẫn khắc ghi trong lòng. Cho nên bọn họ mới có thể mặc kệ Phụng Như Ảnh làm gì, cho dù là đi chết bọn họ cũng cam tâm tình nguyện.

"Lúc cô ấy bỏ đi, hai người thuộc hạ của anh bám theo rồi, đoán chừng là muốn giết cô ấy." Phụng Như Ảnh lại hỏi lần nữa, Hồng Bưu cũng không che giấu. Anh biết Phụng Như Ảnh cũng lo lắng cho Mộc Vân Phong như anh, lo là cô sẽ gặp nguy hiểm, cho nên lập tức nói rõ cho em ấy biết.

Tuy rằng đó là thuộc hạ của anh, nhưng Hồng Bưu cũng không tính bao che. Nếu như bọn họ thật sự tổn thương đến Mộc Vân Phong, vậy thì không cần Phụng Như Ảnh ra tay, anh cũng sẽ phê bỏ hai người kia.

"Không phải là. . . ." Nghe Hồng Bưu nói, Ảnh Phong và Ảnh Băng cùng liếc mắt nhìn nhau, trao đổi ánh mắt mà chỉ có bọn họ mới hiểu rõ.

Giờ phút này, bọn họ đều nghĩ đến hai người đàn ông trong buổi tối này. Bọn họ thấy rõ ràng Mộc Vân Phong đã phớt bỏ bàn tay của một trong hai người đó, cũng thấy rõ ánh mắt dữ tợn tàn nhẫn của hai người kia.

Bọn họ biết hai người kia nhất định sẽ ra tay với Mộc Vân Phong, nhưng không nghĩ là nhanh như vậy. Xem ra không chỉ có phụ nữ báo thù một phút cũng sợ muộn, mà ngay cả đàn ông cũng thế.

"Cái gì? Bọn họ rồi đi đã lâu như vậy, sao đến bây giờ mới biết." Phụng Như Ảnh tròn mắt nhìn Hồng Bưu, nhìn anh đầy oán trách. Bây giờ cách lúc Mộc Vân Phong bỏ đi đã qua hơn một giờ rồi, bây giờ mới biết được có người muốn giết cô ấy.

Nếu như hai người kia kiên quyết ra tay, vậy nói không chừng Mộc Vân Phong đã bị giết chết rồi.

Nghĩ tới đây, Phụng Như Ảnh cũng không đợi Hồng Bưu trả lời, bước nhanh ra ngoài. Anh biết lúc này cho dù có oán trách cũng vô ích, chuyện đã xảy ra rồi. Tốt nhất là tìm cách nhanh chóng đuổi theo Mộc Vân Phong. Chỉ là không biết còn kịp không.

Phụng Như Ảnh vừa ra tới sân, thuộc hạ của Hồng Bưu cũng vừa vặn lái xe ra. Tùy ý chọn một chiếc ngồi vào, Ảnh Phong và Ảnh Phong cũng nhanh chóng ngồi vào.

Ảnh Phong ngồi ở vị trí lái, không đợi Phụng Như Ảnh nói, khởi động xe chạy ra hướng con đường núi. Anh biết Mộc Vân Phong muốn bỏ đi, nhất định là về thành phố. Mà quay về thành phố chỉ có một con đường đi, cho nên anh không lo đi nhầm đường.

Nhấn ga, xe nhanh chóng phóng đi, chỉ trong nháy mắt đã ra đến con đường núi. Lái xe chạy xuống, mở toàn bộ đèn xe lên, chiếu lên trên đường sáng trưng.

Mặc dù tốc độ xe của Ảnh Phong rất nhanh, nhưng vẫn vừa lái vừa cẩn thận quan sát mặt đường, muốn thử xem có thể gặp Mộc Vân Phong hay là xe của hai người kia hay không.

Hồng Bưu bước ra thấy Phụng Như Ảnh lên xe đầu tiên rồi rời đi, không chần chờ mà nhanh chóng lên xe, sau đó nói: "Đuổi theo." Xe bọn họ chạy theo sau xe Phụng Như Ảnh.

Con đường núi này người của anh tương đối quen thuộc, theo lý mà nói xe của anh lái phía trước có vẻ sẽ tốt hơn, nhưng không ngờ tính tình Phụng Như Ảnh lại vội vàng như vậy, trực tiếp lái đi trước bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Giao Đấu Trên Đỉnh Núi (Ba)

Có điều ngẫm lại cũng là, Phụng Như Ảnh lo lắng cho an nguy của Mộc Vân Phong, nóng vội sốt ruột cũng là điều dễ hiểu. Đừng nói là Phụng Như Ảnh, giờ phút này chính anh cũng như gánh một khối đá, sốt ruột không thôi.

Giờ phút này anh thật sự hi vọng hai người kia có thể vô dụng một chút, hi vọng bọn họ không đối phó được với Mộc Vân Phong, hi vọng Mộc Vân Phong đủ nhạy bén, có thể thoát khỏi thủ đoạn của bọn họ.

Bầu trời đã dần sáng lên, đêm tối sắp qua, ban ngày sắp tới. Lúc này Mộc Vân Phong đã đến gần đỉnh núi, vừa chậm rãi lôi kéo nhánh cây treo lên trên, vừa thở hổn hển.

Mà bàn tay nhỏ bé thon dài của cô vốn trắng nõn như ngọc, lúc này đã nhuốm một màu xanh đậm đà, đó là màu của lá cây. Xuyên qua một lớp xanh đậm bên ngoài, có thể thấy được lò mờ một màu đỏ sậm của máu.

Từng vết trầy dài rướm máu hiện lên trên tay của cô, quần áo trên người có hơi xốc xếch, quần chỗ đầu gối lộ ra vết tích bị mài rách

Mộc Vân Phong leo được một chút thì dừng lại hít thở không khí trong lành mát mẻ trên núi vào buổi sáng sớm, thỉnh thoảng lại nhìn về phía sau. Ở phía sau, hai người kia một mạch đuổi theo, trước sau vẫn cách hơn mười mét.

Thấy hai tên kia đuổi theo triệt để, dễ dàng thấy được băng gạc màu trắng của tên kia trong lòng Mộc Vân Phong đầy oán hận thâm nghĩ, sao tối qua không phế bỏ đi hai tay của anh ta chứ.

Nếu cô không giữ lại một tay cho đối phương, thì bây giờ đâu đến phiên bọn họ truy đuổi cô, khiến cho cô phải leo núi cả buổi. Tuy rằng cô không phải tiểu thư khuê các gì, cũng không sợ việc leo núi. Nhưng mà cảm giác bị người khác đuổi theo như vậy thật vô cùng khó chịu, khiến người ta phải phát cáu. Nhất là bây giờ tay chân của cô đều đau nhức, thật sự hận không thể đánh hai tên đầu sỏ này một trận ra trò.

Tâm tình Mộc Vân Phong khó chịu, tâm tình của hai người đuổi theo phía sau cô cũng không khá hơn là bao. Trong thời gian một buổi tối bọn họ dồn hết toàn bộ sức lực đuổi theo Mộc Vân Phong, ban đầu nghĩ là chỉ cần bọn họ dốc thêm chút sức là có thể đuổi kịp Mộc Vân Phong, nhưng không nghĩ tới sự chịu đựng của cô gái này lại tốt như vậy, từ đầu đến cuối vẫn duy trì được một khoảng cách nhất định với bọn họ.

Bất kể là bọn họ nhanh hay chậm, bọn họ vẫn không thu nhỏ được khoảng cách với Mộc Vân Phong. Về điểm này, bọn họ thật sự không biết sao Mộc Vân Phong có thể làm được.

"Nhanh chóng đến đỉnh núi, dù sao cô gái kia cũng không chạy được. Nghỉ một lát thôi." A Kiệt một tay vịn vào thân cây, đứng lại nghỉ ngơi nhìn Mộc Vân Phong đang ở phía trước, đề nghị với A Dũng ở bên cạnh.

Cả buổi tối thật sự đã gây khó khăn cho anh, chỉ dựa vào một tay đã leo lên núi cao như vậy, thật sự đã phá được kỷ lục những việc làm vĩ đại đó chứ.

"Ừ, ngồi xuống một chút thôi." A Dũng cũng dừng lại thở hổn hển, vừa nắm một thân cây, vừa đỡ A Kiệt, hai người cùng nhau ngồi xuống.

Thấy sắc trời ngày càng sáng, mới biết bọn họ đã đuổi theo Mộc Vân Phong một buổi tối rồi. Thật không dễ dàng mà.

Ngẩng đầu nhìn cô gái phía trước đang vịn vào thân cây nghỉ ngơi, trong lòng có chút khâm phục. Nếu như cô không trêu chọc đến hai người bọn họ, có lẽ là bọn họ sẽ rất khâm phục cô.

Đáng tiếc.....

Bọn họ đã liệt cô gái này vào danh sách những người không thể không giết, cho nên dù cho trong lòng có chút tình cảm khâm phục với cô, nhưng sẽ không mềm lòng mà tha cho cô lần này.

A Dũng vẫn biết bản lĩnh của Mộc Vân Phong, cũng biết cô là người có thù phải trả. Cho dù bây giờ bọn họ sẵn lòng buông tay, thì e là Mộc Vân Phong cũng không chịu bỏ qua cho bọn họ.

Cho nên lối thoát duy nhất của bọn họ, chính là giữ nguyên kế hoạch lúc đầu mà xử lý cô gái này.

"Không ngờ ngọn núi này cao như vậy, cũng đã treo một buổi tối rồi, còn chưa lên tới đỉnh núi nữa." A Kiệt ngồi trên đất, nhìn cây và núi xanh xanh trùng điệp mà cảm khái không thôi. Trước kia bọn họ đi lên đi xuống đều là ngồi xe, rất ít khi chú ý tới ngọn núi này cao bao nhiêu, cây xanh tươi tốt thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Giao Đấu Trên Đỉnh Núi (Bốn)

Nếu không phải do Mộc Vân Phong, thì có lẽ là bọn họ không bao giờ biết đến con đường núi thấp ngoằn ngoèo tương thông với nơi cao vút tận mây này.

Bây giờ gần lên đến đỉnh núi, lại vừa đúng vào lúc sáng sớm, tầm nhìn lân cận cũng không cao, chỉ có thể thấy một đám mây vờn quanh chỗ núi cao này.

Ngay cả những chòm núi thấp cũng không thấy được, đừng nói chi là con đường núi thấp ngoằn ngoèo kia.

"Đừng rồi, nếu như không đi theo cô gái kia, chúng ta thật sự không biết đến ngọn núi nổi liền này." A Dũng cũng cảm thán, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn Mộc Vân Phong ở phía trước.

Thấy Mộc Vân Phong lại bắt đầu chậm rãi trèo lên, cũng đứng lên đưa tay kéo A Kiệt rồi nói: "Chúng ta nên đi thôi, cũng đừng để cô gái kia trốn thoát được."

A Kiệt từ từ đứng dậy theo A Dũng, ngược mắt thấy Mộc Vân Phong đã leo được một đoạn ngắn rồi, cất bước leo lên núi.

Bọn họ đã cực khổ đuổi theo Mộc Vân Phong một buổi tối rồi, không muốn quay đầu lại cũng không vót vát được gì còn để cho cô trốn thoát được.

Giờ phút này Mộc Vân Phong, cũng không có tâm tư mà quan tâm hai người phía sau nghĩ gì, cô chỉ chuyên tâm nghĩ đến mau lên một chút để đến đỉnh núi sau đó muốn nghỉ ngơi thật tốt, khôi phục tốt thể lực rồi mới dạy dỗ hai tên đàn ông chết tiệt kia.

Lúc đầu Mộc Vân Phong vẫn cho là chỉ có phụ nữ mới hẹp hòi, mới có thù phải trả, không nghĩ rằng đàn ông cũng giống như vậy.

Hai người đàn ông đuổi theo phía sau kia, không cần nghĩ Mộc Vân Phong cũng biết sao bọn họ lại đuổi theo.

Sắc trời càng ngày càng sáng, cỏ cây hoa lá trên núi hòa vào buổi sáng sớm, những giọt sương ướt át trong lành óng ánh như thủy tinh nương theo con gió buổi sớm đang thổi lất phất, chuyển động lẩn qua lẩn lại, giống như một khối mĩ não thanh thuần, xinh đẹp mê người.

Theo Mộc Vân Phong từ giữa xuyên qua, những giọt sương nhỏ kia nhỏ giọt xuống, ướt giày của cô, ướt gấu quần của cô. Con gió lạnh thổi qua khuôn mặt khiến cho Mộc Vân Phong bắt giác rùng mình, vì vậy bước chân nhanh hơn leo lên đỉnh núi.

Một mạch leo lên đỉnh núi, đứng ở đỉnh núi có độ cao vừa phải, giương mắt nhìn khắp bốn phía có vô số ngọn núi nhỏ nhấp nhô chạy dài lọt vào tầm mắt của Mộc Vân Phong. Một màu xanh bao phủ khắp những ngọn núi nhỏ san sát nhau, gần ngay trước mắt nhưng lại cảm thấy xa tít chân trời. Một tầng sương mù nhẹ nhàng vờn quanh người Mộc Vân Phong, ánh nắng mai từng chút chiếu vào, làm cho đám sương mù ngày càng nhạt đi.

Xa xa nhìn lại, là thành phố bận rộn, là những tòa nhà cao tầng san sát nhau giờ phút này sao lại nhỏ bé như vậy, giống như chỉ cần một bàn tay là có thể thu hết vào trong rồi. Giờ phút này, rốt cuộc Mộc Vân Phong cũng cảm nhận được ý tứ trong thơ của người xưa "Hội phong lãng tuyết đỉnh, nhất lãm chúng sơn tiểu"(*).

(*) Có thể hiểu theo cả nghĩa đen và nghĩa bóng. Đứng trên ngọn núi cao nhất, để nhìn khái quát được những ngọn núi nhỏ hơn.

Ánh sáng phía chân trời đang dâng lên, mặt trời vàng rực bắt đầu vượt ra khỏi đường chân trời, bùng cháy khắp không gian bao la. Ánh sáng kia chiếu rọi khắp đất trời, đỉnh núi Mộc Vân Phong đứng bị hào quang vây bọc lấy, đắm chìm giữa ánh nắng chói chang, giống như mộng ảo phảng phất bóng bèn khát khao được như thần tiên bay lên trời.

Bình minh buổi sớm, ánh sáng chiếu rọi, mặt trời mọc, mỹ nhân.

Một màn này rơi vào trong tầm mắt của hai người đàn ông đang leo lên đỉnh núi đánh sâu vào thị giác tràn đầy rung động. Bọn họ luôn cho rằng Mộc Vân Phong là một người đẹp hiếm thấy, nhưng cho tới bây giờ không có một khoảnh khắc nào làm cho người ta có thể ngưỡng mộ và cảm thấy cao vời vợi không thể chạm vào giống như vậy.

Giống như cô chính là vị thần tiên cao cao tại thượng trên mây kia, mà bọn họ thì chỉ xứng kết đôi với những người phạm tục bị người khác giẫm đạp dưới chân.

Ánh sáng tỏa ra, mặt trời nhô lên khỏi đường chân trời. Mộc Vân Phong đứng một mình trên đỉnh núi, quần áo phấp phới theo gió, một đôi mắt đen như ngọc bình tĩnh phẳng lặng vô cùng, sâu xa như biển. Cô nhìn hai người đàn ông cách mình mười mấy mét, trong mắt xẹt qua ánh sáng dịu hui.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Giao Đấu Trên Đỉnh Núi (Năm)

Cô không phải là một người thích giết chóc, nhưng nếu đã có người nặc kệ sống chết, vậy thì cô cũng vui lòng mà hoàn thành tâm nguyện cho họ. Tuy rằng vào giờ phút này, đã leo núi cả một đêm làm cho thể lực của cô hạ xuống mức thấp nhất, nhưng cô cũng không hề e ngại hai người đàn ông này.

Bởi vì bọn họ và cô đều leo núi hết một buổi tối, hơn nữa trong đó còn có một người bị thương. Cho dù bọn họ là đàn ông, thể lực có thể tốt hơn cô, nhưng bù cho phần thể lực yếu hơn đó cô có đầy đủ sức chịu đựng.

Khí thể tản ra, lan tỏa ra cả đỉnh núi, làm cho hai người đàn ông đứng bên dưới trong khoảng thời gian ngắn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Trong lòng bọn họ âm thầm đánh giá Mộc Vân Phong.

"A Dũng, cô gái kia thật sự mạnh như vậy sao?" A Kiệt đang muốn cất bước đến gần Mộc Vân Phong nhưng cảm thấy trên người cô đột nhiên bày ra một loại khí thể kiên cường mạnh mẽ, bước chân dừng lại một chút, xoay người xác nhận với bạn đồng hành của mình.

"Đúng vậy, cô gái này thật sự không đơn giản." A Dũng nghe A Kiệt nói, trong lòng có chút khâm phục Mộc Vân Phong. Vẫn là lần đầu tiên anh khâm phục một cô gái, không chỉ có đủ thể lực để liều mạng một buổi tối với bọn họ. Ngay cả khi hai người bọn họ cũng đã cạn kiệt sức lực, mà cô gái trước mắt kia vẫn giữ được một dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra, còn có một khí thể mạnh mẽ bức người như vậy.

Khó trách ngay cả lão đại của mình cũng nhìn nhin với cô mãi, nhưng bộ cô rất nhiều lần. Lúc đầu bọn họ còn tưởng rằng lão đại của mình bị sắc đẹp của cô ta hấp dẫn, bây giờ xem ra phán đoán của bọn họ đã sai rồi.

Cô gái này là một đối thủ không chê vào đâu được, mà hôm nay cho dù bọn họ có hai người cũng chưa chắc có thể giết được cô.

"Vậy chúng ta nên làm gì đây? Chẳng lẽ cứ buông tha cho cô ta như vậy?" A Kiệt thấy bóng dáng hết sức cao ngạo và ngông cuồng của Mộc Vân Phong, cảm thấy không cam tâm, giống như một vận động viên rất vất vả cuối cùng cũng giành được giải nhất, nhưng lúc này trọng tài lại nói anh ta đã phạm quy rồi, loại cảm giác này làm cho người ta muốn phát điên.

"Nghĩ ngợi trước đã." A Dũng liếc nhìn khí thể ngạo nghễ thách đố kia của Mộc Vân Phong, rầu rĩ nói. Tâm tình của anh và A Kiệt rất giống nhau, cảm giác không cam lòng và muốn phát điên đang lan tràn khắp người anh. Nhưng anh lại không thể không thận trọng để đánh giá hai bên, anh lo sợ quyết định sai lầm thì điều chờ đợi anh và A Kiệt chính là cái chết.

"Vậy cũng được." A Kiệt tâm không cam lòng không nguyện nhưng vẫn ngồi xuống nghỉ ngơi, nhưng ánh mắt không rời khỏi người Mộc Vân Phong, giống như hai lưỡi dao sắc bén đâm vào người Mộc Vân Phong.

Mộc Vân Phong tùy hứng lác lác đầu, ánh mắt đung đưa qua lại, vừa thấy hai người đàn ông kia bị khí thể của cô uy hiếp, trong lòng khẽ thờ phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không biểu hiện ra ngoài.

Thấy ánh mắt của người kia giống như lưỡi dao sắc bén phóng tới, Mộc Vân Phong cười nhạt một tiếng, nhẹ nhàng thoải mái. Tùy ý ngồi xuống tảng đá lớn bên cạnh, đôi mắt khép hờ dưỡng tinh thần.

Thời gian qua đi, trong nháy mắt đã nửa giờ trôi qua. Thể lực hai bên gần như đều đã được khôi phục, A Kiệt đứng lên đầu tiên. Liếc thấy Mộc Vân Phong vẫn nhắm mắt như cũ nên liếc mắt ra hiệu cho bạn đồng hành A Dũng.

Phối hợp lâu nay đã làm cho mức độ ăn ý của hai người bọn họ đạt đến cao độ mà trước đó chưa từng có. A Dũng liếc nhìn ánh mắt của A Kiệt, trong lòng có chút thấu hiểu.

Hai người thấy cô gái phía xa kia hình như đã ngủ rồi, bước chân nhẹ nhàng, rón rén áp sát về phía trước. Bọn họ muốn tập kích bất ngờ từ phía sau Mộc Vân Phong.

Tuy nhiên, bọn họ đã đánh giá thấp khả năng cảm nhận của Mộc Vân Phong, cũng đánh giá thấp năng lực của cô. Trong lúc nguy hiểm chấp chờn trước mắt thì sao cô có thể ngủ được chứ, nên khi hai người đàn ông này vừa chuyển động thì cô đã cảm thấy được rồi.

Cho nên vẫn nhắm mắt như cũ, bởi vì muốn khép tầm nhìn, để cảm giác càng thêm hiệu quả, ít nhất cũng có thể nắm bắt được cả một động tĩnh nhỏ ở bên cạnh, ngay cả chút xiu chuyển động cũng có thể cảm nhận được.

Hai người rón rén đi tới trước mặt Mộc Vân Phong, đồng thời ra tay đánh về phía đầu Mộc Vân Phong. Mắt thấy nắm đấm sẽ đánh trúng huyệt thái dương của Mộc Vân Phong, dùng một cái Mộc Vân Phong đột nhiên mở mắt ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Rơi Xuống Vách Núi (Một)

Sáng chói như ngọc lưu ly, sắc bén như dao, chân thật động lòng người, dường như hồn xiêu phách lạc, làm cho người khác phải run rẩy, nhưng cũng làm cho người khác không dời mắt được. Cứ ngẩn ngơ nhìn như vậy, quên mất cả hành động, cũng sờ tại chỗ.

Hai người đàn ông này làm sao cũng không nghĩ đến Mộc Vân Phong lại không ngủ, chỉ nhắm mắt lại mà thôi. Nghỉ đến vừa rồi lúc bọn họ đến gần trước

người cô thì nghe được này tiếng hít thở nhẹ nhẹ, thì ra cũng chỉ là thủ đoạn dẫn dụ đối thủ của Mộc Vân Phong.

Cô lợi dụng việc giả vờ ngủ say để làm cho hai người đàn ông này rơi lòng cảnh giác, dẫn dụ bọn họ ra tay. Sau đó lúc bọn họ không phòng bị nhất thì cho một đòn trí mạng

"Muốn giết tôi?" Mộc Vân Phong cười như không cười nhìn hai người đàn ông trước mặt, thấy sự hoảng hốt trong mắt bọn họ, đôi tay đưa về phía cổ của bọn họ. Môi mím nhẹ nhàng thở, nhả ra mấy chữ: "Không dễ dàng như vậy đâu."

Tuy tiếng nói của Mộc Vân Phong rất nhỏ nhẹ nhưng lại kích thích bên tai hai người, khiến cả hai đang đứng ngây người bất chợt giật mình, đã tỉnh táo lại. Thấy bàn tay đang đưa về phía cổ của mình, theo bản năng lui về phía sau.

Cũng may là bọn họ phản ứng khá nhanh, khó khăn lắm mới tránh được đòn chết người này của Mộc Vân Phong.

Một đòn không ăn thua nên Mộc Vân Phong mạnh mẽ đứng lên, nhắc chân đá về phía cánh tay bị thương của A Kiệt. Cô không ngu ngốc biết rõ nếu cùng lúc chống lại cả hai người thì vô cùng bất lợi cho cô, vì vậy quyết định công kích từng người.

Mà mục tiêu đầu tiên của cô, đương nhiên là kẻ bị thương, khả năng hạn chế A Kiệt. Chỉ cần giết chết tên này trước, vậy thì người còn lại dễ dàng xử lý hơn rồi.

"A Kiệt cẩn thận." Vừa thấy chân của Mộc Vân Phong đá về phía A Kiệt, A Dũng ở bên cạnh hét to lên. Nếu như là trước đây anh hoàn toàn không lo lắng cho A Kiệt, nhưng lúc này tay A Kiệt đang bị thương, cho dù làm gì cũng đều không dễ dàng. Huống chi Mộc Vân Phong này bộc phát dữ dội dồn hết mười phần công lực vào một cước này.

Nghe A Dũng hét to, A Kiệt ở bên cạnh cả kinh ngẩn đầu thì thấy một cước kia nhẹ nhàng đá về phía mình, cả người hạ xuống đất lăn một vòng, tránh được một cước kia.

A Dũng đứng bên cạnh thấy anh em mình thoát được một cước của Mộc Vân Phong, thân mình khẽ động tay đánh về phía bả vai của Mộc Vân Phong, tay còn lại đưa ra kéo A Kiệt lên.

Nếu anh không giúp A Kiệt một tay, thì với cái tay bị thương kia, A Kiệt khó lòng đứng lên kịp. Nhưng Mộc Vân Phong không phải là người dễ bị đánh lừa như vậy, cô biết mục đích của A Dũng là để cứu A Kiệt, về phần một chương đang đánh về phía vai cô hoàn toàn là chiêu đánh lạc hướng.

Vì vậy không tránh cũng không nhường, trực tiếp chạy về phía trước, chân không ngừng ra cước liên tục đập về hướng A Kiệt đang nằm dưới đất. Dứt khoát đập khiến anh ta liên tục lăn về phía sau.

A Dũng đứng một bên thấy Mộc Vân Phong lại nhìn thấu mảnh khốc của anh, vậy mà không thêm tấn công anh chỉ chuyên tâm đối phó với A Kiệt. Vô cùng kinh hãi, nhưng cũng không để ý nhiều như vậy, trực tiếp ra chiêu tấn công Mộc Vân Phong.

Tuy rằng Mộc Vân Phong chuyên tâm đối phó với A Kiệt, nhưng cũng không xem nhẹ A Dũng, cô vẫn biết người đàn ông này mới là người nguy hiểm nhất. Cho nên vừa thấy chiêu thức của anh ta tấn công tới, trực tiếp ra một cước đá tung A Kiệt đang lăn trên đất lên quãng sang hướng A Dũng đang tấn công mình. Khóe miệng Mộc Vân Phong gợn lên một nụ cười giễu cợt lạnh lùng, nhìn người đàn ông kia vì một cước của cô mà đang tấn công về phía A Kiệt. Ngược lại cô muốn nhìn xem người đàn ông tên A Dũng kia làm thế nào tránh được một chương đang đánh về phía người anh em của mình, xem rốt cuộc anh ta có bao nhiêu năng lực.

Đang tấn công Mộc Vân Phong đột nhiên A Dũng thấy người anh em của mình A Kiệt đang bay về phía mình, thấy rằng một chương của mình sẽ phải đánh lên người của cậu ta, trong lòng kinh hãi. Cái khó lớn cái khôn, ngay tức khắc đổi chương thành trào (ngón tay co lại), chụp A Kiệt kéo đến trước mặt mình.

Tuy nhiên, một cước kia của Mộc Vân Phong chính là dùng hết sức lực, hơn nữa A Kiệt cũng là một người đàn ông cường tráng. Bị A Dũng tóm lấy, nên nhất thời đè lên trên người anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 151: Rơi Xuống Vách Núi (Hai)

A Dũng nhất thời không chống đỡ được trọng lượng của A Kiệt, kéo A Kiệt ngã lui ra phía sau, nhất thời hai người đàn ông này ôm lấy nhau, miệng kề miệng, người sát bên người, tư thế mập mờ vô cùng, nhìn sao cũng giống như có gian tình. Thấy hai người đàn ông gắt gao ôm lấy nhau, Mộc Vân Phong cười sáng khoái.

Tiếng cười trong trẻo, tung bay trong trong gió, êm tai dễ nghe, nghe qua cảm thấy khoan khoái thoải mái. Nhưng giờ phút này đối với tiếng cười tuyệt

vòi kia của Mộc Vân Phong, hai người đàn ông này tức giận đến mặt đỏ tía tai, oán giận không thôi.

Bọn họ nghe thế nào cũng cảm thấy tiếng cười của Mộc Vân Phong rất chói tai, nhất là ánh mắt sáng như ngọc lưu ly của cô ta, đang bồn chồn nhìn bọn họ. Nghĩ đến tư thế của hai người bọn họ, thật sự là giận sôi gan.

Nếu không phải là Mộc Vân Phong sao hai người bọn họ lại ngã thành cái tư thế này, sao có thể trở thành trò cười của cô ta.

A Dũng bị A Kiệt đè lên, sau lưng đè phải cục đá nên phát đau, anh ta vừa đỡ A Kiệt, vừa rống to với Mộc Vân Phong: "Cô gái chết tiệt, không được cười."

"Tôi cười cũng mắc mớ tới anh hả?" Ánh mắt Mộc Vân Phong sắc bén, từng bước từng bước đi về phía người bởi vì bị A Kiệt cao to đè lên, nên cả buổi A Dũng vẫn không đứng dậy được.

Chân vừa bước, đập lên trên người A Kiệt, làm cho A Dũng một lần nữa bị đè dưới người của bạn đồng môn, lạnh như băng mở miệng nói: "Có người nói qua cho anh biết chưa, ngàn vạn lần đừng chọc đến phụ nữ."

Lạnh lẽo tận xương tủy, đàng đàng sát khí.

Lúc này, trên con đường núi, trong bóng đêm hai chiếc xe đang chạy xuống chân núi, tốc độ nhanh đến kinh người, giống như một ngôi sao băng, lúc người khác còn chưa thấy rõ thì đã không còn dấu vết.

Ảnh Phong đúng là tài xế cừ khôi, mặc dù không quen thuộc với địa hình nơi đây, nhưng anh dựa vào trí nhớ vượt trội của mình, lúc Phụng Như Ảnh quyết định đi cứu Mộc Vân Phong thì anh đã nhớ nằm lòng. Giờ phút này, vừa đúng lúc có tác dụng.

"Nhanh lên chút nữa." Phụng Như Ảnh ngồi trên xe lo lắng không thôi. Anh lo cô nàng này đánh không lại hai người đàn ông đó, mặc dù anh vừa nghe Ảnh Băng báo cáo rằng tối hôm qua Mộc Vân Phong đã phê đi cánh tay của một trong hai người đàn ông đó, nhưng anh vẫn lo lắng không thôi.

Trong trí nhớ của anh Tiểu Phong mãi mãi là cô gái nhỏ cần người chăm sóc. Mặc dù biết cô đã lớn rồi, có lẽ không cần anh dang tay bảo vệ nữa, nhưng anh vẫn rất lo lắng cho cô.

Lo lắng cô đánh không lại hai người đàn ông này, lo lắng cô sẽ xảy ra chuyện. Anh không biết nếu Mộc Vân Phong xảy ra chuyện, đi Bạch làm sao mà tiếp tục sống được đây.

Phụng Như Ảnh vẫn biết mặc dù mẹ của Mộc Vân Phong Bạch Ngọc Hoàn là một phụ nữ dịu dàng như nước, nhưng cũng là một phụ nữ kiên cường. Nhưng anh cũng biết Mộc Vân Phong chính là sinh mạng của đi ấy, nếu như Mộc Vân Phong xảy ra chuyện, đoán chừng đi ấy cũng sẽ không sống nổi. Bằng không, đi ấy cũng sẽ không tình nguyện sống cuộc sống bình thường yên ổn chỉ có hai mẹ con với nhau, cũng không đồng ý để Mộc Vân Phong trả thù cho cha.

"Lão đại, tốc độ này đã là nhanh nhất rồi." Nghe Phụng Như Ảnh nói, Ảnh Phong im lặng lái xe không lên tiếng. Nhưng Ảnh Băng ngồi bên cạnh người vẫn không có chút cảm tình nào với Mộc Vân Phong, thấy đáng về lão đại như vậy trong lòng rất khó chịu, vì vậy thay Ảnh Phong trả lời Phụng Như Ảnh. Trong giọng nói có chút chua xót đoán chừng mấy cây số bên ngoài cũng có thể nghe thấy được.

"Xe gì mà dõm vậy, tốc độ mới có như vậy mà là nhanh nhất rồi." Phụng Như Ảnh thầm thì ra tiếng, nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm ra ngoài xe, rất sợ sẽ lỡ mất cái gì đó.

"Lão đại, anh nhìn kia." Mặc dù trong lòng Ảnh Băng rất khó chịu, nhưng đôi mắt vẫn rất tinh tường. Anh thấy cách đó thật xa có một chiếc xe màu đen dừng ở ven đường. Vì vậy chỉ tay kêu Phụng Như Ảnh nhìn.

Nghe Ảnh Băng nói, không chỉ có Phụng Như Ảnh, ngay cả Ảnh Phong cũng nhìn theo, khi chiếc xe hơi màu đen xuất hiện trong tầm mắt bọn họ, Ảnh Phong từ từ giảm tốc độ, chậm rãi đến gần chiếc xe màu đen kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Rơi Xuống Vách Núi (Ba)

Nhìn chiếc xe ngày càng gần, trống ngực Phụng Như Ảnh đập liên tục, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm chiếc xe, cẩn thận quan sát. Cho đến khi Ảnh Phong dừng xe lại, Phụng Như Ảnh mạnh mẽ đẩy cửa, nhảy ra ngoài.

Bước ra khỏi xe, Phụng Như Ảnh mới nhìn rõ xe hơi màu đen bị một chiếc xe khác cản trở. Trong lòng càng thêm lo lắng, tim đập nhanh hơn, bước mấy bước đến trước chiếc xe kia cẩn thận kiểm tra, muốn tìm dấu vết của Mộc Vân Phong để lại.

Khi anh thấy trong xe sạch sẽ thì thấp thòm lo âu trong lòng mới thả lỏng đôi chút. Lúc này mới quay đầu quan sát khắp nơi.

Sáng sớm trên núi yên tĩnh, ngoại trừ tiếng gió, và tiếng hít thở của mấy người bọn họ, không có một chút âm thanh nào khác. Phụng Như Ảnh cẩn thận quan sát bốn phía, không bỏ sót chỗ nào.

"Phong, không phải bọn họ nhảy xuống đó chứ." Ảnh Băng đi đến ven đường, nhìn xuống dưới con đường núi, nói ra suy đoán của mình.

"Băng, chớ nói lung tung." Ảnh Phong hung hăng trừng mắt nhìn Ảnh Băng, lên tiếng cảnh cáo. Nhưng anh nhìn lão đại mình lúc Ảnh Băng nói ra câu nói kia, trong mắt lóe lên sát khí, khát máu như vậy, khiến người ta sợ hãi như vậy.

Cho nên anh không thể không lo lắng cho anh em của mình, cẩn thận kéo bị vạ miệng. Tuy rằng bình thường lão đại đối đãi với bọn họ không tệ, nhưng đối với Mộc Vân Phong cũng vô cùng đặc biệt. Nếu như Ảnh Băng không cẩn thận nói sai, lão đại cũng không phạt cậu ta đơn giản như trước đây đâu.

"À." Ảnh Băng thấy bộ dáng khẩn trương của Ảnh Phong, bắt đầu dè dặt hơn. Trong lòng có chút không cam lòng đáp lại. Nói thật, anh thật sự hi vọng cô gái kia nhảy xuống từ chỗ này. Tốt nhất là rơi xuống tan xương nát thịt luôn đi, vậy thì lão đại của bọn họ sẽ không bị cô mề hoặc đến thần hồn điên đảo nữa.

Tuy là bộ dạng bây giờ của lão đại mới tương đối giống với người bình thường, tương đối có khí sắc của con người. Nhưng anh vẫn thích cái dáng vẻ bất luận xảy ra chuyện gì, cuối cùng cũng lãnh khốc vô tình của lão đại. Anh cảm thấy đó mới là dáng vẻ mà lão đại nên có, chứ không giống như bây giờ, vì một cô gái, cái gì cũng không quan tâm không để ý đến. "Tìm kiếm kỹ càng cho anh." Phụng Như Ảnh nhẹ nhàng đảo mắt qua hai người thuộc hạ của mình, trong mắt thoáng lên chút ngờ vực. Tuy rằng Ảnh Băng nói nghe không xuôi tai, nhưng không thể loại trừ khả năng này.

Phụng Như Ảnh cứ lo là Mộc Vân Phong sẽ rơi vào cảnh bất đắc dĩ, sẽ chọn cách nhảy xuống con đường lớn. Dù là anh lúc gặp phải nguy hiểm, cũng sẽ chọn cách bảo toàn tính mạng của mình.

Bởi vì gặp phải hai người muốn giết mình, mà khi đó mình lại không đủ sức chống lại, thì chỉ có một con đường sống chính là nhảy xuống.

"Vâng." Hai người tuân lệnh tìm kiếm xung quanh. Còn Phụng Như Ảnh thì lại quay lại trước xe của Mộc Vân Phong, cẩn thận tưởng tượng lại tình huống lúc đó.

Đứng một hồi, cuối cùng Phụng Như Ảnh cũng thấy được một vết xước nhỏ ở trước xe. Anh cúi thấp người xuống, dùng ngón tay chạm nhẹ lên vết xước đó, sau đó theo hướng vết xước nhìn ra ngoài.

Phụng Như Ảnh vừa nhìn, vừa từ từ hình dung lại trong đầu tình huống lúc đó. Hình ảnh tưởng tượng liên tiếp hiện ra trong đầu anh, sắc mặt của Phụng Như Ảnh cũng từ từ thả lỏng, sau đó đi ngược trở lại.

Hai người Ảnh Phong và Ảnh Băng thấy lão đại mình không đi về phía trước, ngược lại lui về phía sau, không khỏi tò mò, từ từ đi theo phía sau anh. Cho đến khi đi tới trước một cái cây nhỏ, cuối cùng Phụng Như Ảnh cũng nở nụ cười mỉm. Bởi vì anh thấy được dấu vết bám vào trên thân cây, và dấu vết leo trèo trên đó.

"Chẳng lẽ...." Sau đó Ảnh Phong và Ảnh Băng bước đến, liếc mắt liền thấy dấu vết cào khi người ta leo lên cây, hai người liếc nhìn nhau, sau đó nhìn sắc mặt từ từ khôi phục lại của lão đại nói: "Chúng ta lên đó xem qua một chút đi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bọn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 153: Rơi Xuống Vách Núi (Bốn)

"Ừ." Phụng Như Ảnh nhàn nhạt đáp lại, từ từ leo lên trên với hai thuộc hạ theo phía sau.

"Lão đại, cái này không giống như dấu chân của một người." Ảnh Phong bước mấy bước, chân mày nhíu lại, thấy rõ vết tích bước chân giẫm đạp liền nói.

Theo những dấu chân đó cho thấy, chắc hẳn không phải là một người. Bởi vì không những dấu tích lớn nhỏ đều có, mà vị trí còn không giống nhau. Rất rõ ràng là có mấy người đi qua lưu lại.

"Dấu vết này rõ ràng là của con gái để lại, mà hai dấu chân bên cạnh chắc hẳn là của đàn ông." Phụng Như Ảnh nghe Ảnh Phong nói, gật đầu một cái chỉ vào dưới dấu chân trước mặt rồi phân tích.

"Xem ra hai người nọ đã đuổi theo cô ta rồi." Ảnh Băng gật đầu, suy đoán.

"Mau chóng lên núi thôi." Không cần Ảnh Băng nhắc nhở, lúc Phụng Như Ảnh nhìn thấy những dấu chân đó lập tức đoán được nhất định là Mộc Vân Phong thừa lúc hai tên kia không chú ý đã leo ngược lên núi.

Mà hai người đàn ông này, hẳn là cũng giống như bọn họ phát hiện dấu vết trên nhánh cây mới đuổi theo hướng của Mộc Vân Phong.

"Xem ra cô gái này cũng thông minh." Ảnh Phong âm thầm đánh giá Mộc Vân Phong. Không nghĩ tới cô lại lựa chọn đường lên núi, chứ không phải xuống núi.

Nếu như chọn xuống núi, dựa vào việc thông thuộc con đường núi của hai tên kia, thì có thể nhanh chóng bắt được cô. Còn lên núi thì không giống vậy. Bởi vì con đường núi này cũng không lên tới đỉnh núi, chỉ được xây từ lưng chừng núi.

Cho dù hai tên kia có thông thuộc đi nữa thì cũng chỉ giới hạn trên con đường xe chạy này, và sẽ không hiểu rõ đường trên núi kia. Thế nên, Mộc Vân Phong lên núi thì có thể chiếm được ưu thế.

Đúng là cô nàng thông minh. Ảnh Phong leo lên trên trong lòng thầm khen Mộc Vân Phong. Tuy rằng anh cũng không có thiện cảm gì đối với Mộc Vân Phong, nhưng anh thấy rằng người phụ nữ muốn ở bên cạnh lão đại nhất định phải là một người phụ nữ thông minh. Mà Mộc Vân Phong này xem ra cũng khá tốt.

"Đại ca, bọn họ lên núi rồi." Lúc ba người bọn Phượng Như Ảnh leo lên núi, thì đúng lúc xe của Hồng Bưu vừa lái đến chỗ cái cây nhỏ. Một tên thuộc hạ vẫn chú ý tình hình bên ngoài liếc mắt thấy hình dáng ba người đang leo lên núi, thì lên tiếng nhắc Hồng Bưu.

"Dừng xe." Hồng Bưu theo lời nhắc của thuộc hạ, nhìn về phía sườn núi, liếc thấy bóng dáng của Phượng Như Ảnh và hai người thuộc hạ đang leo lên núi, nên lập tức ra lệnh.

"Két" một tiếng lập tức dừng ngay, xe Hồng Bưu ngồi đột ngột dừng lại. Bánh xe ma sát trên đường lớn tạo ra một vết kéo màu đen.

Xe ngừng lại, Hồng Bưu không đợi thuộc hạ mở cửa xe, lập tức mở cửa xe bước xuống đầu tiên. Sau đó không chút suy nghĩ trực tiếp leo lên núi.

"Lão đại?" Ba người thuộc hạ của Hồng Bưu, nhìn thân thủ mạnh mẽ nhẹ nhàng của anh, nhưng lại khó khăn lắm mới bắt được một cành cây nhỏ, túm lấy làm cái cây lung lay mấy cái, nên không khỏi lo lắng kêu ra tiếng.

"Còn kêu cái gì nữa? Còn không mau chóng leo lên núi." Tuy rằng vừa rồi suýt chút nữa là Hồng Bưu không bắt được nhánh cây, cũng hơi giật mình, nhưng vừa nghe tiếng kêu hoảng hốt của thuộc hạ, trong lòng có chút tức giận, lớn tiếng khiển trách.

Bây giờ việc lên núi cứu Mộc Vân Phong quan trọng hơn, nhưng mấy tên thuộc hạ này của anh, cả đám vẫn đứng tại chỗ, sao anh có thể không nổi nóng được đây.

"Vâng." Ba người đồng thanh đáp. Sau đó dùng cả tay chân, cả đám người nắm lấy nhánh cây leo lên núi.

Tuy rằng đám người của Hồng Bưu, bình thường bản lĩnh rất tốt, nhưng một khi đã lên núi thì lại hoàn toàn không phát huy được. Chỉ trong chốc lát, không phải người này đi vài bước tuột xuống dưới, thì cũng là người kia đi vài bước tuột xuống, đến nỗi ngay cả Hồng Bưu cũng trượt xuống mấy lần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Rơi Xuống Vách Núi (Năm)

Đương nhiên, chuyện này cũng không thể nói mấy người bọn họ kém cỏi. Thứ nhất là vì địa hình núi này thật sự không dễ trèo, thứ hai là vì con đường này ba người kia đã đi qua một đợt rồi, rất nhiều chỗ cũng đã bị người phía trước giẫm đạp trơn trượt.

Lúc Hồng Bưu trượt xuống lần nữa, cuối cùng một tên thuộc hạ cũng không nhịn được nên thốt ra: "Lão đại, em thấy hay là thôi đi."

"Nói cái chết tiệt gì đó, còn không cầm miệng của cậu lại nhanh chóng đuổi theo bọn họ." Vốn dĩ Hồng Bưu bị trượt xuống tâm tình không được tốt lắm, lại nghe được thuộc hạ của mình nói như thế, trong lòng vô cùng tức giận, vì vậy nổi giận mắng người kia.

"Vâng." Tên thuộc hạ bị Hồng Bưu dạy dỗ một trận, lập tức ngậm miệng không nói, sau đó liếc nhìn vùng lân cận, tiếp theo bẻ gãy một nhánh cây to đưa cho Hồng Bưu, sau đó mấy người anh kéo tôi, tôi kéo anh tiếp tục leo lên núi.

Bởi vì lo lắng cho an nguy của Mộc Vân Phong, Phượng Như Ảnh vừa nhanh chóng leo lên, vừa bảo hai người thuộc hạ chú ý vùng lân cận xem xem có cái gì khác thường không.

Ảnh Phong và Ảnh Băng rất nghe lời vừa leo lên núi vừa cẩn thận quan sát dọc đường. Lúc mắt bọn họ thấy vết máu đỏ sẫm nhuốm trên đám lá cây kia thì Ảnh Băng thận trọng tiến lên xem xét. Phát hiện ra mặc dù vết máu kia hiện lên màu đỏ sẫm, nhưng nhìn qua thì thời gian dính vào sẽ không vượt qua hai giờ. Vì vậy quay đầu lại nói với Phượng Như Ảnh đang trèo lên ở phía sau: "Lão đại, trên lá cây ở đây có vết máu, chỉ là không biết của người nào."

Nghe thấy trên lá cây lại có vết máu, trái tim của Phượng Như Ảnh đột nhiên nhói lên, dùng cả tay chân leo lên mấy bước đứng bên cạnh Ảnh Băng, vừa

thấy mấy vết máu đã sạm màu đi, lòng nhẹ buông xuống nói với hai người thuộc hạ: "Tăng tốc độ."

Hai người nghe xong, không nói gì, một người dẫn đường phía trước, một người bảo vệ Phụng Như Ảnh tiếp tục leo lên trên.

Rốt cuộc đỉnh núi cũng gần trước mắt, ba người leo một mạch không nghỉ ngơi chút nào nên mệt đến ngất ngư. Ảnh Băng đi phía trước vừa thở vừa nói: "Cuối cùng cũng thấy đỉnh núi, lão đại mình nghỉ một lát rồi lại leo tiếp nhé."

"Tiếp tục leo, đến đỉnh núi rồi nghỉ." Phụng Như Ảnh cũng không khá hơn chút nào so với thuộc hạ của mình. Nhưng nghĩ đến bây giờ Mộc Vân Phong sống chết không rõ, nên trong lòng có một động lực mạnh mẽ, vì vậy khích lệ Ảnh Băng tiếp tục leo lên trên.

"Không thể nào, lão đại, còn leo tiếp hả." Ảnh Băng la to lên, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt sắc bén như dao của Phụng Như Ảnh, không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng lại, cam chịu số phận tiếp tục trèo lên. Nhưng trong lòng thầm chửi rủa Mộc Vân Phong cả ngàn lần.

Lúc này, ba người trên đỉnh núi hoàn toàn không biết có người đang leo lên đỉnh núi. Bọn họ vẫn đang giằng co, hai tay Mộc Vân Phong đang khoanh trước ngực, nhìn hai người đàn ông bị đạp dưới chân, đáng vẻ cao cao tại thượng.

A Dũng giương mắt chống lại ánh mắt của Mộc Vân Phong, trong mắt tràn đầy oán hận. Thấy chân của Mộc Vân Phong đang giẫm trên người A Kiệt, hận không thể chém cô ta một dao.

Hai người đàn ông lại bị một cô gái giẫm đạp quả thật là làm nhục bọn họ, làm cho hai cao thủ của Hồng bang như họ thật mất hết mặt mũi.

"Không phục sao?" Nhìn sự oán hận trong mắt hai người đàn ông này, khóe miệng Mộc Vân Phong lại nâng lên một nụ cười giễu cợt. Chân cũng không buông lỏng, cô cũng muốn xem hai người đàn ông này có thể chịu đựng được tới khi nào.

Lúc đầu cô muốn một cước giải quyết xong hai người này, nhưng vừa nghĩ tới bị bọn họ đuổi theo cả một buổi tối, trong lòng nảy sinh một chút gian ác, quyết định trêu đùa hai người này một chút.

"Hừ." A Dũng hận không thể xé nát khuôn mặt tươi cười chướng mắt kia của Mộc Vân Phong, vì vậy quay đầu đi, mắt không thấy tâm không phiền.

Nhưng mà, trong nháy mắt anh quay đầu đi, trên người truyền đến một hồi đau nhói. A Dũng khó hiểu nhìn A Kiệt, nhìn thấy ánh mắt đầy hàm ý của cậu ta. Nhìn theo ánh mắt của cậu ta, nhịp tim từ từ tăng lên.

Hai người lếc nhau một cái, trao đổi ánh mắt, sau đó chỉ thấy A Dũng chột dạ mạnh A Kiệt lên, ngay sau đó nhấc chân lên đá vào người A Kiệt mới vừa bị anh nâng lên.

Cả người A Kiệt bị A Dũng đá một cái, mạnh mẽ bay về phía Mộc Vân Phong, va mạnh vào làm cô liên tục lui về phía sau, liên tục lui tới mép đỉnh núi rồi ngã ra rơi xuống vách núi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Gặp Lại Sư Phụ (Một)

Editor: Thoa Xù

Như sao băng xẹt giữa bầu trời, trong nháy mắt không còn dấu tích.

"Tiểu Phong." Âm thanh của sự hoảng hốt, nóng nảy, lo lắng, run rẩy phá vỡ không khí buổi sáng sớm, vang dội bên tai, vươn thẳng đến chân trời.

Vừa bò lên đỉnh núi Phụng Như Ảnh vừa vận nhìn thấy cảnh Mộc Vân Phong rơi xuống vách núi, hoảng hốt hét lên, vốn là cơ thể đang mệt mỏi vì leo núi đột nhiên lại bộc phát một động lực trước nay chưa từng có, xông về phía vách núi nơi Mộc Vân Phong rơi xuống.

Trong lòng sợ hãi không gì sánh nổi, giờ khắc này dường như tim của anh muốn bay ra khỏi lồng ngực, bay theo Mộc Vân Phong. Anh là người không bao giờ tin vào ông trời, lần đầu tiên cầu khẩn trong lòng, hi vọng có kỳ tích xuất hiện. Hi vọng nơi Mộc Vân Phong ngã xuống, không phải là vách núi. Thậm chí anh còn hi vọng cảnh vừa nhìn thấy kia chỉ là ảo giác của anh, hi vọng nháy mắt một cái, thì Mộc Vân Phong đã ở ngay trước mắt.

"Ha ha. . ." Tiếng cười to phát ra từ A Dũng, nhìn Mộc Vân Phong ngã xuống núi, rất là cao hứng. Đang muốn ăn mừng, bỗng nhiên phát hiện người anh em A Kiệt của mình đã rơi xuống vách núi cùng với Mộc Vân Phong, mất đi tung tích.

Phát hiện này khiến cho tiếng cười đắc ý của A Dũng ngẹt lại trong cổ họng, nghĩ đến A Kiệt rơi xuống vách núi cùng với Mộc Vân Phong, trong lòng hoảng sợ không thôi. Lập tức lần một vòng đứng lên, sau đó xông về phía rìa núi cùng với Phụng Như Ảnh.

Sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ, trong lòng kêu gào, không được, không được.

Nhưng dường như trời cao cũng không nghe được tiếng kêu của anh ta, cũng không nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của anh ta, cả đỉnh núi ngoại trừ bản thân anh ta và ba người bọn Phụng Như Ảnh, không hề có bóng dáng của A Kiệt.

"A Kiệt." Cả người A Dũng bỏ nhào về phía trước, mảnh liệt nhào đến rìa núi, nhìn qua nhìn lại dưới vách núi. Khi thấy hai bóng dáng càng ngày càng nhỏ thì rốt cuộc cũng rút nước mắt gào lên.

Trong lòng hối hận không thôi. Nếu như anh biết đá Mộc Vân Phong rơi xuống núi, cái giá phải trả khi loại trừ Mộc Vân Phong là phải dùng mạng sống của người anh em mình, anh thà rằng để Mộc Vân Phong giẫm anh ở dưới chân.

A Kiệt, bạn đồng môn của anh, người anh em tốt của anh, hợp tác ăn ý, những năm gần đây tình cảm của hai người họ còn hơn cả anh em ruột thịt. Giờ phút này nhìn thân thể A Kiệt càng ngày càng nhỏ, là tim như bị dao cắt, đau như kim châm.

Là tự tay anh đưa anh em tốt của mình xuống vách núi, là tự tay anh hủy đi cậu ta.

"Mày đi chết đi." Đứng trên núi nhìn Mộc Vân Phong rơi thẳng xuống đám lá cây bên dưới, nhưng Phụng Như Ảnh lại không thể làm gì được, trong lòng căm hận. Anh hận người rơi xuống vách núi cùng với Mộc Vân Phong kia không phải là anh, hận không thể phá hủy tất cả, chỉ để giữ cho Mộc Vân Phong còn sống.

Thấy người kia cũng nhìn xuống dưới vách núi giống như mình, là đàn ông nhưng không biết làm gì, rốt cuộc con thịnh nộ của Phụng Như Ảnh cũng bùng nổ. Anh đá một cước về phía A Dũng đang quỳ trên đất, hung hăng đá. Hơi sức kia, toàn bộ con thịnh nộ kia đều trút trên người A Dũng.

Là nó, chính là cái thằng chết tiệt này muốn giết Tiểu Phong. Nếu như bọn họ không nhò nhen như vậy thì Tiểu Phong cũng sẽ không rơi xuống vách núi, cũng sẽ không khiến anh còn chưa nói cho cô biết thân phận của mình thì đã mất đi cô rồi.

Nghĩ đến tối hôm qua mình còn âm thầm thề rằng phải chăm sóc cô thật tốt, phải bảo vệ cô thật tốt, lại không ngờ rằng mới có mấy tiếng mà thôi, bọn họ đã người trên núi kẻ dưới núi cách xa nhau ngay cả mặt cũng không thấy được.

Mặc dù anh rất hi vọng kỳ tích xuất hiện, nhưng trong lòng lại hết sức rõ ràng, vách núi cao như vậy một khi ngã xuống rồi, tuyệt đối không có đường sống.

Nghĩ đến bọn họ sẽ chia cách bởi sinh tử, trong lòng của Phụng Như Ảnh vương mặc đau xót. Anh hận mình không bảo vệ tốt cho Mộc Vân Phong, hận mình lúc đó chỉ lo ôn chuyện anh em, không đuổi theo Mộc Vân Phong.

Anh nghĩ, nếu như lúc đó anh không cùng anh trai trò chuyện lâu như vậy, nếu như lúc đó sau khi anh biết Mộc Vân Phong thì đuổi theo cô, thì có phải kết quả sẽ không như bây giờ hay không.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Gặp Lại Sư Phụ (Hai)

Nếu như vậy, cho dù anh không thể bảo vệ cô chu đáo, nhưng ít ra cũng sẽ không để cho cô phải mất mạng.

Sự nuối tiếc chiếm lấy tâm tư của Phụng Như Ảnh, trong lòng anh có bao nhiêu là hối hận, oán hận càng thêm sâu sắc. Bây giờ anh giống như một kẻ điên mất đi tất cả lý trí, mạnh mẽ đá vào A Dũng, anh ta bị đá đến vết thương đầy người, quần áo tả tơi.

Ảnh Phong và Ảnh Băng đi theo đứng bên cạnh Phụng Như Ảnh, nhìn bộ dạng nổi điên của lão đại mình, trong lòng không chịu nổi. Bọn họ biết tên A Dũng này đáng chết, rất đáng chết, nhưng lại không muốn lão đại của mình điên cuồng như vậy. Vì vậy tiến lên, mỗi người một bên kéo Phụng Như Ảnh ra rồi nói: "Lão đại, chúng ta đi thôi."

Đang cảm phần Phụng Như Ảnh thấy có người lôi kéo tay của mình, mạnh mẽ quay đầu lại. Ánh mắt sắc bén như dao, cặp mắt khát máu nhìn hai thuộc hạ của mình, đáng đáng sát khí.

Ảnh Phong và Ảnh Băng lôi kéo tay của Phụng Như Ảnh, mạnh mẽ chống lại cặp mắt đỏ ngầu của anh, thấy bộ dạng như muốn ăn thịt người kia của anh, trong lòng cả kinh, buông lỏng tay anh ra. Bọn họ biết lão đại vô cùng tàn nhẫn, nhưng đây là lần đầu tiên thấy hai mắt anh đỏ ngầu như vậy. Có thể thấy được anh căm ghét tên đàn ông dưới đất này nhiều như thế nào, có bao nhiêu là căm phẫn.

Lúc họ thấy ánh mắt của Phụng Như Ảnh như muốn ăn thịt người như vậy, thì từ từ lui về phía sau. Bọn họ biết lúc này Phụng Như Ảnh, cho dù bọn họ nói gì, cũng không nghe lọt tai. Cho dù bọn họ làm sao, cũng không thể loại bỏ được oán hận trong lòng anh. Chỉ có thể mặc cho anh từ từ tra tấn tên đàn ông nằm trên đất kia.

Biết đâu, như vậy trong lòng của anh sẽ dễ chịu hơn một chút.

A Dũng nằm trên đất, lúc bị Phụng Như Ảnh đá trúng một cước kia, thì hoàn toàn chết lạng. Đôi mắt mở thật lớn nhìn xuống dưới vách núi, giống như anh thấy được người anh em của mình bị rơi xuống tan xương nát thịt.

Anh biết Phụng Như Ảnh đánh anh, nhưng nỗi đau đó sao có thể so với nỗi đau và hối hận trong lòng. Anh là một người trọng tình cảm, tình cảm với A Kiệt có thể nói là anh em sâu nặng. Bằng không lúc A Kiệt bị Mộc Vân Phong phết đi một tay, anh cũng sẽ không cùng cậu ta tìm Mộc Vân Phong trả thù.

Bây giờ bọn họ báo thù, nhưng lại trả một cái giá quá lớn. Mặc dù bọn họ ở trong giới này, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng, nhưng vẫn quý trọng tính mạng của mình, có thể tiếp tục sống sót, tuyệt đối sẽ không nghĩ đến cái chết.

Nhưng A Dũng lại không nghĩ rằng A Kiệt không chết trong tay kẻ địch, mà A Kiệt lại mất mạng trong tay anh.

Phụng Như Ảnh ra sức đá lên người A Dũng, vừa nặng vừa tàn nhẫn, thậm chí có thể nghe được tiếng xương gãy trên người anh ta, nhưng A Dũng lại không có một chút phản ứng, giống như người chết mặc cho Phụng Như Ảnh đâm đá tới tấp trên người anh ta.

Giống như một tượng gỗ không có linh hồn, chỉ bày trên mặt đất chứ không có cảm giác. Cặp mắt trống rỗng vô hồn, giống như người chết, không thốt ra tiếng nào.

Bộ dạng của A Dũng giống như người chết, hoàn toàn làm cho Phụng Như Ảnh thêm giận dữ. Anh ta càng không lên tiếng, Phụng Như Ảnh càng không buông tha cho anh ta, liều mạng đá, cho đến khi Ảnh Phong ở bên cạnh thấy A Dũng thất khiếu(*) đều chảy máu, lúc này mới lên tiếng nhắc nhở: "Lão đại, tên này sẽ nhanh không được nữa rồi."

(*) Thất khiếu gồm hai tai, hai mắt, hai mũi và miệng.

Nghe tiếng của Ảnh Phong, Phụng Như Ảnh ngẩn ra, sau đó cúi đầu nhìn người đàn ông nằm trên đất, quả thật thấy anh ta thất khiếu đều chảy máu, lúc này mới dừng chân lại, nhưng oán giận trong lòng vẫn đang gào thét, làm cho anh không có chỗ phát tiết.

Cờ nào anh cũng muốn rút gân lột da tên này, bầm vằm thành bùn. Nhưng có làm như vậy với anh ta, thì Mộc Vân Phong cũng không trở lại nữa rồi.

Núi này cao bao nhiêu, sườn dốc sâu bao nhiêu. Phụng Như Ảnh đứng tại vách núi, giống như một pho tượng, cặp mắt nhìn chăm chăm xuống dưới núi. Phía dưới sớm đã không còn bóng dáng của Mộc Vân Phong đâu nữa, giống như mọi chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra, giống như nơi đây vẫn là một vách núi xinh đẹp. Ngoại trừ tiếng gió vù vù kia, ngoại trừ tiếng chim hót véo von kia, thì không có gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Gặp Lại Sư Phụ (Ba)

Nắm chặt nắm tay, Phụng Như Ảnh đứng ở vách núi, nhìn xuống đó một lúc lâu. Không cam lòng chiếm lấy tâm tư anh, trong lòng ra một quyết định khác thường, xoay người quay trở lại con đường cũ.

Cho dù Mộc Vân Phong ngã xuống, sống hay chết, anh cũng phải tự đi xem qua. Sống thì thấy người, chết phải thấy xác.

"Lão đại?" Thấy Phụng Như Ảnh đi trở lại, Ảnh Băng la lên, trong giọng nói tràn đầy lo lắng. Anh sợ Phụng Như Ảnh sẽ lại làm ra chuyện mất lý trí.

"Giải quyết tên kia đi, sau đó đi với anh." Nghe Ảnh Băng gọi, Phụng Như Ảnh cay nghiệt nói, cũng không vì tên kia đã tàn phế mà bỏ qua cho.

Có gan sát hại Mộc Vân Phong thì phải có tâm lý chuẩn bị đón nhận đòn trả thù của anh, mà bây giờ bất kể tên này có phải là thuộc hạ của anh trai hay không, anh cũng không định bỏ qua cho anh ta.

Ảnh Băng nghe giọng nói cay nghiệt của Phụng Như Ảnh, biết lão đại mình đã lấy lại bình tĩnh, về lo lắng trên mặt đã bớt đi phần nào. Anh và Ảnh Phong ra tay cùng lúc, không chút suy nghĩ lập tức ném A Dũng đang sống dở chết dở xuống vách núi. Động tác tùy ý, không có chút cảm giác là bọn họ làm chuyện gì sai trái.

Bọn họ chỉ biết chọc tới người của Ảnh môn, dứt khoát sẽ không có kết quả tốt. Tuy rằng bọn họ có thành kiến với Mộc Vân Phong, nhưng đối với lão đại của mình, đối với Ảnh môn thì trung thành tuyệt đối. Chỉ cần là chuyện Phụng Như Ảnh muốn làm, bọn họ tuyệt đối không cầu tha.

Giải quyết A Dũng xong, hai người đi theo phía sau Phụng Như Ảnh đi xuống núi. Cho dù lão đại mình làm gì, bọn họ chỉ cần đi theo là được rồi.

"Tiểu Thụy." Vừa leo đến đỉnh núi, lại thấy Phụng Như Ảnh đi ngược xuống núi trên mặt Hồng Bưu lộ về kinh ngạc, lớn tiếng kêu. Lúc anh còn chưa tới đỉnh núi, đã nghe tiếng kêu thê lương của Phụng Như Ảnh. Nghe được âm thanh đó anh lo lắng tột cùng. Anh biết nhất định là Mộc Vân Phong đã xảy ra chuyện.

Vì vậy vội vàng leo lên đỉnh núi, nhưng không nghĩ rằng lại thấy dáng vẻ lãnh khốc của Phụng Như Ảnh. Thấy mấy người bọn họ lại đi ngược xuống núi.

Chẳng lẽ bọn họ không muốn cứu Mộc Vân Phong sao? Ảnh mắt Hồng Bưu đảo một vòng trên đỉnh núi không những không thấy hai thuộc hạ của mình, ngay cả bóng dáng của Mộc Vân Phong cũng không thấy.

Một dự cảm xấu từ từ dâng lên trong lòng anh, anh nhìn Phụng Như Ảnh mở miệng định nói điều gì đó, lời nói không ra khỏi miệng đã ngậm miệng lại. Theo tình hình này thì nhất định là Mộc Vân Phong đã xảy ra chuyện rồi, bằng không thì cũng sẽ thấy cô ở đây.

Hồng Bưu vẫn luôn cho rằng cô gái kia dũng cảm, có một khẩu khí tuyệt đối sẽ không ngã xuống. Mà bây giờ nhìn qua toàn bộ đỉnh núi cũng không có bóng dáng của cô đâu, vậy thì chỉ có thể cô đã bị giết dưới tay thuộc hạ của anh, hoặc là đã rời đi rồi.

Hãy nhìn bộ dạng của Phụng Như Ảnh và hai tên thuộc hạ, vẻ mặt lạnh nhạt chán chường đó, hơn nữa vừa rồi anh nghe thấy tiếng kêu bi thương xuyên thấu tận trời cao kia, Hồng Bưu biết nhất định là Mộc Vân Phong đã xảy ra chuyện.

“Tiểu Thụy, rốt cuộc Mộc Vân Phong làm sao rồi?” Không dám xác định suy đoán của mình, Hồng Bưu liếc nhìn Phụng Như Ảnh cũng không còn để ý đến mình nữa, trong lòng quýnh lên, kéo tay anh lại, không để cho anh đi.

Phụng Như Ảnh như vậy thật sự làm cho anh đau lòng rất đau lòng, nghĩ đến hôm qua lúc vừa quen biết nhau, Phụng Như Ảnh rất nồng nhiệt. Nhưng hiện tại mới có mấy giờ trôi qua thôi mà em ấy lại lạnh nhạt với mình như thế, làm sao mà anh không đau lòng cho được, rất đau lòng.

Đó là em trai ruột của mình, bây giờ lại bày ra dáng vẻ như người xa lạ, ngay cả ánh mắt cũng không nhìn mình.

Hồng Bưu biết mình đã sai rồi, là do mình không biết cách dạy dỗ, mới để cho hai tên thuộc hạ lúc không có mệnh lệnh của anh lại tự ý hành động, làm hại đến Mộc Vân Phong.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đứng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Gặp Lại Sư Phụ (Bốn)

Nhưng nói thế nào thì so với Mộc Vân Phong anh và Phụng Như Ảnh cũng là quan hệ ruột thịt. Nhưng hôm nay em trai ruột của mình lại vì một Mộc Vân Phong không có chút quan hệ máu mủ mà đối xử với mình như vậy, điều này làm sao mà anh chịu nổi. Anh tìm kiếm nhiều năm như vậy là vì cái gì?

Vì Phụng Như Ảnh, thậm chí anh giết làm cha của Mộc Vân Phong. Nhưng hôm nay anh nhận lại được cái gì, nhận lại được chỉ là em trai mà mình yêu thương nhất vì một người ngoài mà lạnh lùng với mình.

“Anh cứ nói đi?” Phụng Như Ảnh liếc nhìn cánh tay mình bị Hồng Bưu lôi kéo, lạnh lùng trả lời. Nói thật hiện tại anh cũng không biết rốt cuộc là mình đang tự trách bản thân hay là trách Hồng Bưu.

Bởi vì Phụng Như Ảnh cảm thấy nếu không phải mình và Hồng Bưu quen biết nhau, bỏ lỡ cơ hội nói chuyện với Mộc Vân Phong, nếu như không phải hai tên thuộc hạ của Hồng Bưu muốn đuổi giết Mộc Vân Phong, vậy thì cô sẽ không phải chết.

Nghĩ đến Mộc Vân Phong đã chết, trái tim Phụng Như Ảnh liền đau đớn, làm cho anh hận cái người rơi xuống vách núi kia sao lại không phải là mình.

“Anh mà biết rõ còn muốn hỏi em sao?” Nghe giọng điệu của Phụng Như Ảnh càng lạnh nhạt vì mình lôi kéo tay của em ấy, Hồng Bưu cũng tức giận, gầm nhẹ với Phụng Như Ảnh.

Thái độ của Phụng Như Ảnh lúc này giống như một cây kim đâm sâu vào trong trái tim anh, đâm đến đau nhức.

“Cô ấy chết rồi.” Phụng Như Ảnh lạnh nhạt hé môi, kể rằng khẽ phun ra mấy từ nhẹ nhàng, mạnh mẽ rút tay của mình khỏi tay Hồng Bưu, sau đó cũng không quay đầu lại chạy vội xuống núi.

Từ trong mắt anh hai giọt nước mắt chảy xuống, bị gió sớm thổi tan.

Lời nói của Phụng Như Ảnh tuy nhẹ, thậm chí nếu không nghe kỹ còn tưởng là tiếng gió. Nhưng lại như tảng đá lớn nặng ngàn cân đè nặng trong lòng của Hồng Bưu, khiến anh hít thở không thông, khiến anh luống cuống.

Anh nghĩ đến nhiều loại khả năng, thậm chí tính toán đến tình hình xấu nhất đó là Mộc Vân Phong bị đánh trọng thương. Nhưng không nghĩ rằng kết quả lại nghiêm trọng hơn so với dự đoán của anh.

Mộc Vân Phong vậy mà lại chết rồi.

Giờ phút này anh hoàn toàn có thể cảm nhận được tâm tình của Phượng Như Ảnh, đừng bảo là Phượng Như Ảnh đối với Mộc Vân Phong như vậy. Trái tim anh cũng đang rất đau đớn.

Giờ phút này, anh mới hiểu rõ ràng, khi thấy Phượng Như Ảnh để ý đến Mộc Vân Phong như vậy vì sao trong lòng anh lại không thoải mái. Thì ra là không biết từ lúc nào, Mộc Vân Phong đã chiếm một chỗ trong tim anh rồi.

Bằng không anh cũng sẽ không nhường cô hết lần này đến lần khác, biết rõ cô là con gái của kẻ thù, nhưng lúc giao đầu cùng cô mấy lượt lại chưa bao giờ ra tay triệt để.

Thì ra lúc đó mặc dù trong lòng anh không thừa nhận, nhưng Mộc Vân Phong cũng đã có một vị trí rồi. Lúc này mới biết cô ấy can rở như vậy, mà anh có thể một lần lại một lần dễ dàng tha thứ cho sự bất kính của cô đối với mình.

Nhưng lúc này, Hồng Buru cũng không tin Mộc Vân Phong thật sự đã chết rồi. Anh cảm thấy người như Mộc Vân Phong thì làm sao có thể dễ dàng nói chết là chết chứ.

Vì vậy anh đuổi sát theo, đưa tay kéo Ảnh Băng đang rời đi theo Phượng Như Ảnh lại, vội vàng hỏi: “Em ấy nói thật không? Mộc Vân Phong chết như thế nào?”

“Hong đương gia, anh cảm thấy chuyện như vậy mà lão đại của bọn tôi cần phải lừa anh sao? Anh không thấy lão đại của bọn tôi rất đau lòng sao? Không phải anh cho rằng lão đại của bọn tôi sẽ giả vờ đau lòng chứ?” Ảnh Băng liếc nhìn Hồng Buru, vốn là không để ý anh ta, nhưng nghĩ tốt xấu gì người ta cũng là đại ca hắc bang. Tuy rằng có chút đốn mạt, nhưng thân phận vẫn còn đó, vì vậy chán nản trả lời câu hỏi của anh ta.

Vừa nói, trên mặt còn bày ra vẻ mặt khinh thường. Cũng không phải anh coi khinh Hồng Buru, mà là anh cảm thấy nhân phẩm của Hồng Buru có vấn đề.

Ảnh Băng cảm thấy một vị đại ca lại quản thúc không được thuộc hạ của mình, để cho bọn họ làm chuyện sai trái. Hoàn toàn không có tư cách, cũng không xứng làm đại ca.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đứng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 159: Gặp Lại Sư Phụ (Năm)

Nghĩ tới đây, nhìn thấy vẻ mặt như đồng tro tàn của Hồng Buru, Ảnh Băng quyết định kích thích anh ta thêm chút nữa, chậm rãi nói: “Đừng rồi, cô gái kia là bị thuộc hạ tốt của anh đá văng xuống vách núi đó, đoán chừng lúc này đã sớm tan xương nát thịt rồi.”

“Cái gì?” Nghe Ảnh Băng nói, Hồng Buru nhẹ chao đảo hai cái, thật may là có hai tên thuộc hạ đỡ lại. Nếu không thì đoán chừng là sẽ ngã trên mặt đất, anh chẳng thể nào ngờ tới Mộc Vân Phong lại bị đá xuống núi.

Hồng Buru được hai tên thuộc hạ dìu đỡ, đi từ từ đến vách núi. Khi nhìn đến vách núi sâu không thấy đáy thì trong tim lạnh buốt ngay tức khắc. Rõ ràng là sáng sớm mùa hè, lại giống như là mùa đông, từng trận lạnh lẽo run rẩy. Khiến cả người Hồng Buru vô thức run rẩy.

Tay chân càng thêm lạnh buốt như băng rất đáng sợ, giống như đặt mình vào trong mùa đông khắc nghiệt, giá lạnh tiêu điều đến như vậy.

Không, chuyện đó nhất định chỉ là lừa gạt mình. Người như Mộc Vân Phong lợi hại như vậy làm sao có thể bỗng chốc ngã xuống vách núi chứ. Cô cũng không phải là người sơ suất, làm sao có thể bị hai tên thuộc hạ của anh đá xuống chứ.

Trong lòng Hồng Buru mạnh mẽ phủ nhận lời nói của Ảnh Băng, đôi mắt mở thật to tìm kiếm khắp nơi. Muốn tìm một chút manh mối để chứng minh lời nói vừa rồi của Ảnh Băng chỉ là lừa gạt anh, nhưng anh không có hi vọng rồi.

Đỉnh núi này bốn phía ngoại trừ mùi máu nhân nhát xen lẫn trong gió sớm, thì không có cái gì khác hết. Ngay cả bóng dáng của động vật cũng không có, chớ đừng nói chi là bóng người.

Nhìn đến đây, sắc mặt của Hồng Buru trở nên trắng bệch phờ phạc, anh mất hồn nhìn xuống dưới vách núi, lại nhìn theo hướng Phượng Như Ảnh rời khỏi. Trong lòng đau không cách nào nói được.

Anh biết tại sao Phượng Như Ảnh lại lạnh lùng với anh như vậy, đó là vì trong lòng Phượng Như Ảnh nảy sinh oán hận với anh. Đừng nói là Phượng Như Ảnh ngay cả anh, bây giờ cũng hận không thể giết chết chính mình.

Làm sao anh ngờ được tính trả thù của thuộc hạ mình lại mạnh như vậy, đang cùng Phượng Như Ảnh nhận ra nhau, sao lại không căn dặn bọn họ không được quá đáng với Mộc Vân Phong chứ.

Hối hận xen lẫn đau khổ làm cho Hồng Buru dường như già đi thêm mấy tuổi trong phút chốc. Anh lê bước chân nặng nề, chậm rãi đi xuống dưới núi.

Trên đỉnh núi phát sinh ra tất cả những việc đó, đối với Mộc Vân Phong rơi xuống vách núi mà nói thì không hề hay biết chuyện gì. Một khắc kia, lúc cô nhìn thấy A Dũng dồn hết sức đá A Kiệt đang nằm ở trên người của anh ta thì cũng biết chuyện không ổn rồi, vì vậy nhanh chóng lui về phía sau.

Lại không nghĩ rằng đỉnh núi này vốn dĩ không rộng lắm, cô lui như vậy lập tức lui đến rìa núi. Khi cô thấy bản thân gặp nguy hiểm lúc muốn tránh đi, lại phát hiện một vật bắn thẳng tới phía mình.

Đột khi Mộc Vân Phong thấy rõ đó là A Kiệt đã bị cô phé đi một cánh tay, trong lòng thầm than một tiếng không xong rồi. Không còn né tránh kịp nữa cứ như vậy bị anh ta va phải rớt xuống núi.

Lúc cô rơi xuống núi, gió núi thổi phất phật trong lòng Mộc Vân Phong thầm nghĩ: lần này xong thật rồi. Nhưng vẫn không mất bình tĩnh, lúc cô ở giữa không trung hết sức cố gắng giảm đi trọng lực rơi xuống của bản thân, nhưng vẫn không cách nào thay đổi việc thật sự bị rơi xuống vách núi. Bởi vì cô đã giảm tốc độ xuống hết mức rồi, nhưng chỉ trong nháy mắt, Mộc Vân Phong cũng đã gần kề với sườn núi bên dưới thì ngất đi, không có cảm giác.

Khi cô tỉnh lại, lại phát hiện mình nằm ở trên giường, bên cạnh chỉ có tiếng máy móc thiết bị tí tách. Mộc Vân Phong giật nhẹ thân mình, cảm thấy cả người đau đớn không thôi. Muốn đưa tay nắm thành giường để đứng dậy, lại phát hiện hai tay của mình bị băng bó thành đôn bánh tét.

Trong lòng hoang mang, mở mắt ra nhìn, không chỉ có tay của cô, mà ngay cả người của cô cũng bị băng bó thành bánh tét. Lúc Mộc Vân Phong muốn dựa vào giường ngồi dậy thì một giọng nói già dặn nhưng không mất đi phần ôn hòa vang lên bên tai cô, khiến cô sững sờ quên mất đau đớn trên người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Ông Vua Của Âm Dạ (Một)

Editor: Thoa Xù

"Sư phụ." Một lúc lâu sau Mộc Vân Phong mới kêu lên. Nghe được âm thanh kia cô cho rằng đó là ảo giác của mình, cho đến khi nhìn thấy gương mặt già nua kia thì rốt cuộc mới xác định đối phương chính là sư phụ trước đây của cô.

Nhưng mà Mộc Vân Phong rất khó hiểu, sư phụ mất tích đã lâu rồi. Cô đã từng vận dụng rất nhiều nhân lực, tốn rất nhiều thời gian cũng không thể tìm thấy ông. Nhưng bây giờ ông lại xuất hiện ngay trước mắt mình, điều này làm cho Mộc Vân Phong cảm thấy rất lạ lùng.

Thậm chí cô còn nghi ngờ rằng có phải sư phụ của mình là thần tiên hay không. Bởi vì rõ ràng là cô đã rơi xuống vách núi, rơi xuống cũng không hề nhẹ, nhưng mà cô nhớ lúc đầu mình đã hôn mê bất tỉnh. Nhưng bây giờ lại nằm ở nơi này, cô biết không thể nào có chuyện trùng hợp như vậy, mình rơi xuống vách núi sư phụ liền đứng lúc xuất hiện tại nơi đó rồi cứu mạng cô.

Nhưng Mộc Vân Phong cũng không quá vướng mắc vấn đề này, ít nhất tâm tình của cô bây giờ rất vui, không chỉ vì cô vẫn còn sống, mà bởi vì cô lại gặp được sư phụ Minh Quân một lần nữa.

Người sư phụ này đối với cô giống như là thuốc mê vậy, mỗi một lần xuất hiện đều là bất thình lình như vậy. Giống như lần đầu tiên cô gặp ông là tại cái khu nhà giàu kia.

Khi đó mặc dù cô cảm thấy ở một nơi cao cấp như vậy gặp được một nhân vật giống như người ăn xin, rất là bất ngờ. Nhưng lúc đó cô vẫn mềm lòng cứu ông ấy.

Sau đó ông thường ở bên cạnh cô gần một năm trời, trong một năm đó có thể nói là một năm đặc ý nhất của Mộc Vân Phong, là một năm vui vẻ nhất. Mặc dù mỗi ngày sau khi tan học đều muốn vội vàng đi đến chỗ sư phụ học võ thuật, mặc dù sư phụ rất nghiêm nghị, mặc dù học võ rất vất vả, thậm chí ngay cả mẹ của cô cũng rất đau lòng, không muốn để cho cô đi học, nhưng Mộc Vân Phong lại rất thích thú, trầm mê ở trong đó.

Cho đến có một ngày, cô đi tới đó không thấy sư phụ nữa chỉ thấy được một tờ giấy. Trên tờ giấy nói ông có chuyện phải rời đi, ngày về không xác định, không cho cô biết là đi đâu.

Nhưng sau đó Mộc Vân Phong vẫn cứ trước sau như một đi đến nơi đó, vừa luyện tập võ công mà sư phụ dạy cô, vừa chờ sư phụ trở lại. Kéo dài suốt ba năm, vẫn không đợi được ông trở về. Rốt cuộc lúc này mới hiểu rõ chắc là sư phụ sẽ không trở lại nữa, lúc này mới chôn sâu chuyện đó trong ký ức.

Đến hôm nay sư phụ đột nhiên xuất hiện, những chuyện chôn sâu trong trí nhớ, quãng ngày khổ cực chảy mồ hôi đường như lại hiện ra trước mắt. Thấy bóng dáng của sư phụ từ từ đến gần, trong mắt Mộc Vân Phong lấp lánh nước mắt.

"Con đã tỉnh." Sư phụ đi tới trước giường Mộc Vân Phong, từ từ đỡ cô dậy tựa vào đầu giường, sau đó sờ sờ đầu của cô. Bàn tay ấm áp mang theo vết chai vồ về trên đầu Mộc Vân Phong, giống như mang theo tình yêu thương của người cha, ấm áp và hạnh phúc như vậy.

"Phong nhi, đều là cô gái đã trưởng thành rồi, sao còn rơi nước mắt chứ." Từng giọt nước mắt trong mắt Mộc Vân Phong chảy xuống, lại nghe được giọng nói trêu chọc của sư phụ. Ngẩng đầu đối diện với khuôn mặt tươi cười của ông, hơi ẩm từ trong tay của ông truyền đến, Mộc Vân Phong chậm rãi

cười.

Lê hoa đái vũ (*) nụ cười nở rộ trên mặt Mộc Vân Phong, đẹp như vậy hạnh phúc như vậy. Minh Quân nhìn Mộc Vân Phong nở nụ cười xinh đẹp, trong lòng hơi chua xót, nội tâm tràn đầy đau lòng. Đối với Mộc Vân Phong, ông vẫn đối xử với cô như con gái, mà ông vẫn rất yêu mến Mộc Vân Phong, cho dù là khi còn bé hiền lành, hay là hiện tại thủ đoạn độc ác. Trong mắt ông, Mộc Vân Phong chính là độc nhất vô nhị, cũng là đệ tử duy nhất của ông những năm gần đây.

(*) Lê hoa đái vũ: Như hoa lê đọng giọt mưa/ sương, xuất phát từ Trường hận ca của Bạch Cư Dị (theo baidu), vốn để hình dung tư thái khóc lóc của Dương Quý Phi, sau để chỉ vẻ đẹp kiều diễm của mỹ nhân đang khóc.

"Sư phụ, còn cười nhạo con, không phải tại người ta vui mừng quá sao." Mộc Vân Phong nũng nịu nói với Minh Quân. Ngoại trừ cha mẹ của mình ra, Minh Quân là người trong lòng Mộc Vân Phong tôn kính nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Ông Vua Của Âm Dạ (Hai)

"Được rồi, ngủ lâu như vậy rồi, cũng đói bụng rồi chứ. Trước tiên ăn cháo cho xong đã, đây chính là tự tay sư phụ nấu cho con đó, nhất định phải ăn cho hết." Minh Quân múc thêm một chén cháo nữa cho Mộc Vân Phong, bung đến trước mặt cô, múc một muỗng nhẹ nhàng thổi.

Tay của Mộc Vân Phong bắt tiện, cho nên Minh Quân tự mình đút cô ăn. Nhìn Mộc Vân Phong ăn hết từng ngậm từng ngậm, trên mặt Minh Quân lộ ra nụ cười vui mừng yên tâm.

Có trời mới biết, cháo này thật sự là lần đầu tiên ông nấu. Đáng lẽ nhà ông có người giúp việc, nhưng hai ngày trước đã xin nghỉ, bản thân ông còn ra ngoài ăn. Nhưng bây giờ Mộc Vân Phong không thể ăn những thứ dầu mỡ gì đó, nên ông chỉ có thể tự thân xuống bếp, vừa xem sách vừa làm.

"Cám ơn sư phụ, ăn ngon thật." Mộc Vân Phong ăn xong, cười ngọt ngào với Minh Quân, gương mặt thỏa mãn. Cô thật không nghĩ tới sư phụ của mình vậy mà lại đích thân nấu cháo cho cô. Tuy rằng tay nghề không tốt lắm, nhưng cô vẫn ăn rất vui vẻ cực kỳ vui vẻ. Cô ăn ra mùi vị gia đình, giống như là ở bên cạnh mẹ vậy.

Nghĩ đến mẹ, trên mặt Mộc Vân Phong thoáng hiện lên vẻ lo lắng. Cô cũng không biết mình ngủ mê man mấy ngày, không biết mấy ngày rồi không gọi điện thoại cho mẹ, bà ấy có lo lắng hay không.

Dường như nhìn thấu tâm tư của Mộc Vân Phong, tiếng nói của Minh Quân vang lên bên tai cô: "Yên tâm đi, ta đã gọi điện thoại cho mẹ con, nói cho bà biết con ở đây với ta rồi."

Minh Quân biết Mộc Vân Phong rất quan tâm đến mẹ của cô, cũng biết cô cách một ngày nhất định sẽ gọi điện thoại về báo bình an, cho nên lúc cứu Mộc Vân Phong đến ngày thứ hai, liền gọi điện thoại cho mẹ cô, để cho cô yên tâm.

Nghe được lời của sư phụ, Mộc Vân Phong yên lòng, nhìn ông biểu lộ sự cảm kích. Cô rất cảm ơn sư phụ đã làm mọi chuyện vì cô, không chỉ cứu cô, còn lo chu toàn đến như vậy.

Trên thế giới này, trước kia Mộc Vân Phong chỉ lưu tâm đến mẹ của mình, bây giờ thêm một người nữa là sư phụ. Mặc dù ông rất thần bí, nhưng Mộc Vân Phong biết ông đối xử với mình vô cùng tốt, sẽ không làm hại mình.

"Cám ơn sư phụ." Mộc Vân Phong lại cười nói cảm ơn, lúc này mới quan sát sư phụ kỹ lưỡng. Mấy năm không gặp, ông không già đi một chút nào, vẫn là dáng vẻ cô đã gặp trước đó. Bất quá là đôi mắt của ông thâm trầm hơn so với trước đây, càng làm người ta đoán không ra.

"Con bé ngốc, không cần phải khách khí với sư phụ như vậy." Minh Quân lại sờ sờ đầu Mộc Vân Phong lần nữa, dáng vẻ đầy yêu thương.

"Đây là đâu ạ?" Mộc Vân Phong tựa vào đầu giường, đảo mắt nhìn bốn phía, sau đó lên tiếng hỏi. Cô có chút ngạc nhiên chỗ để nhiều thiết bị dụng cụ như vậy, cũng không phải bệnh viện, rốt cuộc là chỗ nào.

Xem ra chỗ này cũng phải là một phòng bệnh đặc biệt, bên trong trang thiết bị đầy đủ cả, thậm chí có phần cao cấp hơn bệnh viện không biết bao nhiêu lần đó chứ.

"Đây là trong nhà sư phụ, chớ suy nghĩ nhiều quá. Trên người con bị thương không nhẹ đâu, mọi chuyện chờ dưỡng cho tốt rồi hẳn nói đi." Minh Quân vẫn dịu dàng nói với Mộc Vân Phong nói. Nhưng ông là một người già tinh thông, biết hiện tại trong lòng Mộc Vân Phong có thắc mắc. Chẳng qua là cô mới vừa tỉnh lại, nói quá nhiều với cô không tốt.

"Dạ được." Mộc Vân Phong vừa nghe đây là trong nhà của sư phụ quả nhiên an tâm không ít. Mặc dù cô không biết vì sao trong nhà của sư phụ mình lại có dụng cụ y khoa cao cấp như vậy, có điều chờ cô dưỡng vết thương trên người cho tốt, còn có rất nhiều thời gian để hỏi rốt cuộc là đã xảy ra chuyện

gi.

Mộc Vân Phong bày ra một nụ cười ám áp với sư phụ, sau đó nhẹ nhàng trượt cơ thể xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi. Sư phụ nói đúng, trên người cô vết thương không nhẹ, rơi xuống từ vách núi cao như vậy, không chết cũng xem như là mạng cô lớn. Về phần giống như bây giờ bị quần thành đòn bánh tét nằm trên giường dưỡng thương, đã là trời cao ban ân huệ cho cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đứng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162: Ông Vua Của Âm Dạ (Ba)

Cho nên cô phải cố gắng làm cho cơ thể mình phục hồi tốt lên, sau đó mới có thể nhanh chóng đi làm chuyện cô muốn làm. Ít nhất cô phải tự tay giải quyết tên họ Hồng kia.

Trước kia cô và anh ta chỉ có thù giết cha, hiện tại lại tăng thêm một, đó chính là anh ta muốn lập mưu lấy mạng cô. Mộc Vân Phong cũng không quên hai người kia chính là thuộc hạ của Hồng Buri, sở dĩ bọn họ lớn lối như vậy muốn giết cô, chắc cũng là chỉ thị của Hồng Buri thôi.

Nghĩ tới đây, sát khí trên người Mộc Vân Phong chợt lóe lên, không nhìn ra được.

Giờ phút này, trong biệt thự của Hồng Buri, Hồng Buri hút xì gà, một khoảng khói mù mịt lượn lơ bên trong, sắc mặt nặng nề. Đã nửa tháng trôi qua rồi, đã phái đi mấy nhóm người đều không tìm được tung tích của Mộc Vân Phong. Cho dù cô chết rồi, nhưng dù sao thì cũng phải có thi thể chứ.

Nhưng Mộc Vân Phong giống như là mất tích vậy, đó là sống không thấy người, chết không thấy xác.

Xảy ra sự cố ngày hôm đó, sau khi Phụng Như Ảnh xuống núi không lâu, anh cũng đi theo xuống núi. Sau đó vừa về tới biệt thự, lập tức bắt đầu sai người đi xuống dưới vách núi tìm kiếm tung tích của Mộc Vân Phong. Thậm chí anh còn tự mình đi đến dưới vách núi tra xét, nhưng dưới núi ngoại trừ hai người thuộc hạ rơi xuống khuôn mặt hoàn toàn biến dạng, hoàn toàn không có bóng dáng của người thứ ba.

Lúc đầu anh còn tưởng rằng có thể khi Mộc Vân Phong rơi xuống núi, bị quăng tới chỗ khác, vì vậy đã tìm kiếm dưới vách núi ròng rã hai ngày, tìm khắp cả sườn núi, nhưng không có một chút phát hiện nào. Làm cho anh càng phiền não hơn, lúc này trong lòng còn hoài nghi có phải Mộc Vân Phong còn sống hay không, có phải đã được người khác cứu đi hay không.

Vì vậy thăm dò khắp nơi xem ngày Mộc Vân Phong rơi xuống núi có người đi qua dưới sườn núi hay không, nhưng tin tức truyền về, ngoại trừ Phụng Như Ảnh đi ra ngoài tìm kiếm trước anh, thì không còn có người khác đi qua chỗ đó.

Nhưng Hồng Buri biết, Phụng Như Ảnh hoàn toàn không tìm được Mộc Vân Phong. Bởi vì kể từ sau khi Mộc Vân Phong rơi xuống núi, con người Phụng Như Ảnh gần như thay đổi, càng trở nên lãnh khốc vô tình, ngay cả người làm anh trai như anh cũng không thể gần gũi với nó. Miễn là cứ tới gần nó, nó sẽ phát điên. Nghĩ đến Phụng Như Ảnh, trong lòng Hồng Buri thầm thở dài. Anh vất vả biết bao mới tìm được em trai, nhưng so với việc không tìm được thì càng khó chịu hơn. Bởi vì mặc dù bây giờ anh có thể thấy Phụng Như Ảnh, nhưng lại bị nó lạnh lùng gạt bỏ một bên.

"Lão đại, Phụng môn chủ tới." Một tên đàn em từ ngoài cửa chậm chạp chạy vào, cung kính đứng trước mặt Hồng Buri, khom người báo cáo.

"Cậu nói ai tới rồi?" Hồng Buri đột nhiên ngồi thẳng người, mắt nhìn chăm chăm tên đàn em. Vừa rồi anh còn đang suy nghĩ chuyện Phụng Như Ảnh xa lánh anh, sao lúc này lại tới đây?

"Là em." Tên đàn em còn chưa kịp trả lời Hồng Buri, Phụng Như Ảnh đã sải bước đi vào. Nhìn một phòng khói lượn mù mịt, nhú mây. Tiến lên một bước, trực tiếp rút điều xì gà trong tay Hồng Buri ra, về mặt không vui nói: "Thứ này về sau ít hút đi."

Hồng Buri cứ kinh ngạc nhìn Phụng Như Ảnh như vậy, nhìn em ấy đến gần mình, nhìn động tác của em ấy lấy xì gà trong tay anh xuống, nhìn về mặt em ấy không vui, bỗng chốc không phản ứng kịp.

Mặc dù Phụng Như Ảnh đang nói anh, về không vui, nhưng cách đối xử thân thiết với anh, vẫn làm cho nội tâm Hồng Buri vô cùng kích động. Có trời mới biết anh trong lòng anh nghĩ Phụng Như Ảnh sẽ vẫn lạnh nhạt với anh như trước.

Bây giờ thấy em ấy không chỉ chủ động đến tìm mình, mà còn dùng giọng nói quan tâm nói chuyện với anh, làm sao anh không kích động cho được. Đối với người em trai duy nhất của anh, người thân duy nhất, Hồng Buri ưu ái hơn bất cứ thứ gì.

"Tiểu Thụy, em?" Hồng Buri nhìn Phụng Như Ảnh tự nhiên làm xong tất cả, ngồi trên ghế sofa đối diện lấp bắp nói. Thật ra anh rất muốn hỏi có phải Phụng Như Ảnh tha thứ cho anh rồi không.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đứng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Ông Vua Của Âm Dạ (Bốn)

"Em phải đi." Phụng Như Ảnh sâu sắc nhìn Hồng Bưu, anh biết Hồng Bưu rất quan tâm đến phần thân tình này, nhưng sao anh không có cảm giác như vậy.

Đối với người anh trai này, thật ra Phụng Như Ảnh rất để ý, rất quan tâm. Chẳng qua là vì Mộc Vân Phong, là đã kích quá lớn đối với anh, nhất thời nghĩ không ra mới đem mọi trách cứ dồn lên người Hồng Bưu.

Trải qua mấy ngày tìm kiếm, anh không tìm ra thi thể của Mộc Vân Phong, trực giác nói cho anh biết Mộc Vân Phong có thể vẫn còn sống. Mặc dù những ngày qua bọn họ một mực dò la, nhưng mà không thu hoạch được gì.

Có điều là, Phụng Như Ảnh tin chắc Mộc Vân Phong vẫn còn sống, chính là được người khác cứu đi. Cho nên anh đã nghĩ thông rồi, cũng không còn oán hận đối với Hồng Bưu. Mặc kệ thế nào thì đó cũng là anh trai của anh, là người thân duy nhất trong cuộc đời này. Cho nên anh không hy vọng vì chuyện này, mà khiến hai anh em ruột thịt thân thiết lại biến thành người qua đường.

Hướng chỉ anh ra ngoài thời gian khá lâu, cũng đến lúc trở về Ảnh môn rồi. Mặc dù anh vì báo thù mà đến, nhưng bây giờ kẻ thù này cũng là người thân của anh, anh không xuống tay được.

Cho nên tạm thời anh quyết định rời đi, trở lại đại bản doanh của anh trước mở rộng thế lực của mình, sau đó sẽ chống lại Hồng bang. Như vậy cũng không phải Ảnh môn của anh sợ Hồng bang, chỉ là thông qua điều tra gần đây phát hiện, phía sau Hồng bang dường như còn có một bàn tay nữa.

Lúc đầu Thanh bang bị diệt cũng là bởi vì cái bàn tay kia bày mưu tính kế, nếu không, dựa vào sự gan dạ của Hồng Kinh Thiên thì hoàn toàn không dám tiêu diệt Thanh bang.

Cho nên hiện tại Phụng Như Ảnh không biết tình hình thanh thế cụ thể của bàn tay kia, chắc chắn sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Anh biết cái tay kia ẩn nấp rất sâu, nên thế lực rất lớn. Mà Ảnh môn của anh mặc dù có chút tiếng tăm trong giới, nhưng so với những đại bang phái nổi danh thế giới kia thì một bên là trứng gà, một bên là tảng đá.

Nếu như hai bên đụng nhau, như vậy bị diệt nhất định là phe của bọn anh. Đó cũng là vì Ảnh môn, để báo thù và bảo vệ anh em của mình tốt hơn, Phụng Như Ảnh quyết định trước tiên rời khỏi thành phố B, quyết định tiếp tục tăng cường thế lực của mình.

"Em phải đi? Tại sao?" Hồng Bưu vừa nghe Phụng Như Ảnh nói phải đi, trong lòng quýnh lên, giọng nói có chút vội vàng. Hai anh em bọn họ vừa mới nhìn nhận nhau không bao lâu, gần như không có nói chuyện nhiều.

Nhưng bây giờ Phụng Như Ảnh lại nói muốn đi, anh cũng không biết đi lần này rồi biết đến lúc nào mới có thể gặp lại em ấy nữa.

"Đúng vậy, lẽ ra là phải trở về sớm rồi. Chỉ là có chuyện trì hoãn nên mới kéo dài như vậy." Phụng Như Ảnh nhìn vào mắt Hồng Bưu, mang theo áy náy, nhưng cũng rất kiên quyết.

Anh biết Hồng Bưu không nỡ để anh rời đi, mà anh lại không thể toại nguyện cho anh trai được. Tuy rằng bọn họ mới vừa quen biết không lâu, nhưng anh cảm nhận rất rõ ràng sự yêu mến của Hồng Bưu đối với anh.

Nhưng mà, tuy anh là em trai của Hồng Bưu, nhưng cũng là anh cả của Ảnh môn, là đại ca của mấy trăm người. Anh có trách nhiệm của mình, có chuyện mình phải làm.

Trước đây bởi vì chuyện của Mộc Vân Phong, anh đã bỏ mặc anh em của mình lâu rồi, bây giờ nên trở về cùng bọn họ khuếch trương phát triển địa bàn.

"Tiểu Thụy, chúng ta....." Hồng Bưu rất muốn nói chúng ta mới nhìn nhận nhau không bao lâu, nhưng thấy vẻ mặt kiên quyết của Phụng Như Ảnh, nghĩ đến thân phận của em ấy, đành nhịn lại không nói tiếp.

Anh biết em trai mình đã trưởng thành, không cần anh che gió che mưa nữa rồi. Hồng Bưu đối diện Phụng Như Ảnh nhìn mãi vào mắt em ấy, cũng có vui mừng. Chính là không muốn Phụng Như Ảnh rời khỏi, chính là vui mừng vì em ấy đã đủ mạnh mẽ.

"Anh hãy bảo trọng." Hai người trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Phụng Như Ảnh đứng dậy, nhìn Hồng Bưu nói. Trong mắt thoáng lóe lên vẻ không đành lòng, nhưng rất nhanh lại giấu đi.

"Em cũng bảo trọng đó, có chuyện nhớ điện thoại cho anh." Hồng Bưu cũng đứng lên theo, đôi tay đặt trên vai Phụng Như Ảnh, dặn dò.

Phụng Như Ảnh gật đầu, xoay người bước ra ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 164: Ông Vua Của Âm Dạ (Năm)

Nhảy mất lại nửa tháng trôi qua rồi, vết thương trên người Mộc Vân Phong bắt đầu từ từ lành lại. Băng gạc trên người đã tháo ra, bởi vì tình trạng vết thương trên tay và trên đầu tương đối nặng, bác sĩ đề nghị không nên tháo băng gạc quá sớm, cho nên vẫn băng như cũ.

Một ngày này, trời trong nắng ráo, bầu trời màu xanh bao la vạn dặm không có bóng mây. Mộc Vân Phong liền ra khỏi phòng đi tới trong vườn vận động gân cốt. Kể từ sau khi bác sĩ nói cô có thể vận động một cách hợp lý, Mộc Vân Phong liền bắt đầu ra ngoài đi lại. Cô muốn sớm hồi phục, nhanh chóng rời khỏi nơi này trở về xem qua mẹ và mấy chị em của cô một chút.

Vịn vào tường, Mộc Vân Phong chậm rãi bước. Một trận gió thổi qua, mang theo một loạt mùi hoa, làm cho lòng người vui vẻ thoải mái.

"Phong nhi." Minh Quân đi lại từ phía đối diện Mộc Vân Phong, thấy Mộc Vân Phong mới sáng sớm liền vịn vào tường tập luyện trên mặt mang đầy ý cười. Ông thật sự rất yêu mến người đệ tử này, con bé rất kiên cường, trên người của nó hoàn toàn không có một điểm nào giống cô nhỏ yếu ớt hết. Hơn nữa còn rất tinh táo và bình tĩnh.

Cho dù con bé biết trên người mình bị tổn thương ít nhất phải qua nửa năm mới có thể khôi phục được như trước đây, nhưng chân mày cũng chưa từng nhíu lại.

Đối với người đệ tử này, Minh Quân rất là hài lòng. Trong khoảng thời gian này ông vẫn luôn đánh giá cô, kiểm tra xem cô có tư cách kế thừa vị trí của mình hay không.

Nghĩ đến thân phận trước đây của mình, sắc mặt của Minh Quân trở nên nặng nề. Ông không biết quyết định của mình là đúng hay sai, không biết giao trọng trách cho Mộc Vân Phong như vậy có chính xác hay không. Nhưng nếu ông không làm như vậy, thì tâm huyết cả đời ông sẽ phải uổng phí, cũng chỉ có thể nhìn những người đó tu hủ chiếm tổ chim khách.

"Sư phụ, người có tâm sự à." Mộc Vân Phong rất nhanh đã phát hiện sắc mặt của Minh Quân không thích hợp, vì vậy quan tâm hỏi.

"Không có việc gì." Nghe giọng mộc Vân Phong lo lắng, Minh Quân đưa mắt thấy đầu và tay Mộc Vân Phong vẫn quấn băng gạc, quyết định cứ đợi cô khỏe hơn rồi nói cho cô biết. "Sư phụ, có chuyện gì cần đến con, xin cứ việc phân phó đi ạ. Không cần lo lắng, con sẽ mau chóng bình phục thôi." Mộc Vân Phong là người thông minh như vậy, làm sao có thể không biết tâm tư của sư phụ mình chứ.

Cô biết thân thể của sư phụ có bí mật, tuy rằng cô không hỏi, cũng không có nghĩa là cô không thấy được, không cảm nhận được.

Kể từ lúc Mộc Vân Phong có thể xuống giường đi lại, cô cũng biết sư phụ không phải là người đơn giản. Phải biết đây là bên trong thắng cảnh du lịch, ở trong một thắng cảnh du lịch lại có một ngôi biệt thự phục cổ là chuyện không dễ dàng cỡ nào, quan trọng hơn là, Mộc Vân Phong có thể thấy khách du lịch thường lui tới, nhưng dường như những người đó không nhìn thấy cô cũng như không thấy ngôi biệt thự này vậy, mỗi một nhóm du khách đều vòng qua xa. Nếu như là một người, một nhóm du khách như vậy còn có thể giải thích là do bọn họ không chú ý.

Nhưng mỗi ngày đều như vậy cũng rất không bình thường, cho nên Mộc Vân Phong cảm thấy chung quanh đây nhất định là có cái gì đó giống như bày trận pháp vậy, khiến những người đó không thể thấy được bên này, nhưng người bên này lại có thể thấy người bên ngoài.

Ngoài ra có một việc khiến Mộc Vân Phong cảm thấy đúng là kỳ quái, trong biệt thự này có bác sĩ phụ trách riêng. Vừa thấy là Mộc Vân Phong biết y thuật của người đó rất tinh thông, nhưng lại ở chỗ này chịu thiệt làm bác sĩ phụ trách riêng cho sư phụ, hoặc là làm người chịu trách nhiệm chữa trị cho cô.

Như thế nào thì cũng có chút không bình thường. Lúc đầu Mộc Vân Phong còn tưởng rằng bác sĩ kia là chuyên gia của bệnh viện lớn nào đó được sư phụ mình mời tới, đặc biệt tới chữa bệnh cho cô. Sau đó trong lúc nói chuyện với nhau biết được, ông hoàn toàn là bác sĩ riêng của sư phụ, mấy năm qua vẫn ở đây cùng với sư phụ.

"Phong nhi, tốt nhất con nên dưỡng bệnh đi, chờ đúng thời điểm, sư phụ sẽ nói cho con biết." Minh Quân thấy Mộc Vân Phong như vậy trong lòng rất vui mừng. Nhưng vẫn quyết định cứ tạm thời không nói với Mộc Vân Phong, không cần khiến cho con bé thấy áp lực, trước tiên để cho con bé dưỡng thương cho tốt.

Nhưng mà làm thế nào Minh Quân cũng không nghĩ đến, thật ra Mộc Vân Phong đã sớm đoán được thân phận của ông rồi, chẳng qua là không có nói thẳng ra thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Huấn Luyện Ma Quỷ (Một)

Mấy năm nay Mộc Vân Phong lẫn lộn trong giới suốt, chuyện trong giới ít nhiều gì cũng biết một chút. Cô biết trong giới có một tổ chức gọi là Âm Dạ, cũng biết lão đại trước đây của Âm Dạ gọi là Minh hoàng.

Cô đã từng nghe qua không ít lời kể về vị Minh hoàng này, hơn nữa còn xem người này là thần tượng, thậm chí cũng thường thôn thức luyện tiếu vì không thể gặp được.

Nhưng những ngày này qua quan sát sư phụ mình, từ nhiều biểu hiện chứng tỏ ông đúng là Minh hoàng trước đây. Chỉ là không biết vì sao lại ở một mình trong khu thắng cảnh này. Chẳng qua là cho dù Mộc Vân Phong đã sớm đoán được thân phận của sư phụ, cũng không định nói thẳng ra.

Lẫn lộn trong giới mấy năm nay, cô cũng biết rất rõ, có một số việc một khi phá vỡ lớp ngoài rồi, nhất định sẽ mang đến cho mình vô số phiền toái.

Mà bây giờ tạm thời cô không muốn rước nhiều phiền toái vào người, cho nên vừa nghe Minh Quân nói như vậy, cũng không truy hỏi nữa, chỉ tùy ý tìm một băng đá ngồi xuống giữa vườn hoa nhỏ.

Người được mùi hoa thổi tới từ trong gió sớm, Mộc Vân Phong nhắm mắt lại tận hưởng. Âm thanh phát ra từ đôi môi đỏ hồng của cô: "Sư phụ, thời gian trôi qua thật là nhanh, cũng đã hơn một tháng rồi đây."

"Phải rồi, thời gian trôi qua nhanh thật." Minh Quân cũng ngồi xuống bên cạnh, nhìn người đang nhắm mắt về mặt bình thản, trong mắt hiện lên vẻ đau lòng.

Lần này Mộc Vân Phong ngã xuống cực kì nghiêm trọng, ở đây cũng nằm trên giường hơn một tháng rồi. Hiện tại thật rất vất vả mới có thể bước xuống đi chuyển, cũng khó trách vì sao cô chăm chỉ rèn luyện muốn mình phục hồi tốt hơn.

Không cần nói Mộc Vân Phong này là một người luôn muốn tiến bộ, cho dù là người bình thường cũng không muốn bản thân mình mãi ở trên giường, cũng không muốn mình trở thành người tàn tật.

Mà Mộc Vân Phong là do ông tìm được đầu tiên, y thuật của bác sĩ cũng là trình độ cao nhất, tuy rằng không đến nỗi trở thành người tàn tật, nhưng muốn khôi phục như người bình thường cũng phải mất hơn nửa năm, chớ đừng nói chi là khôi phục lại bản lĩnh trước kia của con bé.

Nhớ lại khoảnh khắc cứu Mộc Vân Phong, nhớ đến lúc ấy chứng kiến toàn thân con bé không có một chỗ nào lành lặn, làm cho tim của ông đau xót vô cùng.

Gần giống như có người cầm dao đâm vào vậy.

Cũng thật may mắn là chỗ ở của ông bây giờ cách nơi đó không xa lắm, thật may là bên cạnh ông có một bác sĩ riêng y thuật độc nhất vô nhị, nếu không thì một người kẻ tục hoàn hảo như Mộc Vân Phong coi như phế đi rồi.

Khoảnh khắc kia, Minh Quân cảm thấy may mắn vì biết thuật bói toán, nếu không, cũng không thể cứu được Mộc Vân Phong.

Mấy năm nay mặc dù không có Mộc Vân Phong ở bên cạnh ông, nhưng nhất cử nhất động của cô đều rõ như lòng bàn tay. Đối sự việc bên ngoài phần lớn đều nắm rõ nhưng vẫn phải nhờ vào sự hỗ trợ về thuật bói toán của ông.

Mà ngày đó vừa khéo ông tính đến được Mộc Vân Phong có một kiếp nạn, vì vậy sáng sớm lập tức lái xe tới nơi đó. Lúc ông chạy tới, vừa đúng lúc thấy Mộc Vân Phong bị ném trên mặt đất, tình trạng thương tích nghiêm trọng.

Nhưng mà lúc đó cũng thật may là Mộc Vân Phong rơi xuống chỗ cây cỏ, nếu giống như người nọ rơi trên tảng đá, đoán chừng là thần tiên cũng khó cứu.

Nghĩ đến tình trạng bi thảm của người nọ, cho dù là Minh Quân người đã gặp qua sóng to gió lớn trong lòng cũng khó tránh khỏi sợ hãi.

"Sư phụ, có thể nói cho con biết ngày đó làm sao người cứu được con vậy?" Đang lúc Minh Quân nhớ lại chuyện ngày hôm đó, rốt cuộc Mộc Vân Phong cũng mở miệng hỏi. Chuyện này hơn một tháng rồi, cô vẫn muốn biết sư phụ làm thế nào để cứu được mình, làm sao biết được mình từ chỗ đó rơi xuống.

Dĩ nhiên, cũng không phải Mộc Vân Phong hoài nghi sư phụ mình và hai người kia có quan hệ gì. Chẳng qua đơn giản là cô rất hiếu kỳ, thắc mắc mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Huấn Luyện Ma Quỷ (Hai)

“Cái con bé này, làm sao sư phụ có thể cứu chứ. Cũng chỉ đem con về thôi, sau đó là bác sĩ Hứa cứu con.” Minh Quân nhìn Mộc Vân Phong cười, vẻ mặt cứng chiều.

Chẳng qua là ông không muốn nói với Mộc Vân Phong ông biết thuật bói toán mà thôi. Mặc dù biết câu trả lời của ông hoàn toàn không phải ý của Mộc Vân Phong muốn hỏi.

Ông cũng biết Mộc Vân Phong không hề bị ông đánh lừa dễ như vậy, nhưng vẫn cứ hỏi một đằng trả lời một nẻo. Có một số việc ông không thể nói với Mộc Vân Phong, ông có lo lắng của ông.

“Sư phụ lừa gạt con, biết rõ con hỏi không phải ý này.” Không phải Mộc Vân Phong không biết Minh Quân không muốn nói với mình, nhưng cô vẫn muốn thử một lần nữa. Nếu như sư phụ vẫn quyết định không nói cho cô biết, vậy thì cô cũng quyết định sau này không vương mắc nữa. Mặc kệ là sư phụ làm thế nào cứu được mình, ít nhất bây giờ không phải cô vẫn còn sống sao.

Mà Mộc Vân Phong cũng biết Minh Quân không muốn nói cho cô biết đương nhiên cũng có lý do của ông, cô chỉ biết sư phụ không có ác ý đối với cô là đủ rồi.

“Phong nhi, con bé này. Dường thương cho tốt đi, sư phụ còn có chuyện chờ con giúp đấy.” Minh Quân đối diện với cặp mắt sáng ngời như ngọc lưu ly của Mộc Vân Phong, càng thêm cứng chiều.

“Tuân lệnh.” Mộc Vân Phong vừa nghiêm túc, vừa vui đùa cung tay với Minh Quân. Nhưng bởi vì trên tay quần đầy băng gạc nên nhìn qua vô cùng buồn cười, chọc cho Minh Quân hiếm khi vui vẻ lại cười ầm lên.

“Có chuyện gì vui vậy, khiến cho đại ca cao hứng như vậy.” Minh Quân cười không dứt, một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đi ra từ trong biệt thự, hơn bốn mươi tuổi, dáng người cao lớn, nhẹ nhàng nho nhã.

Mỗi lần Mộc Vân Phong thấy bác sĩ Hứa này, cũng sẽ nhớ tới những ẩn sĩ thời cổ đại. Có một loại cảm giác không dễ tâm đến bụi trần thế tục.

Bác sĩ Hứa này, không chỉ có y thuật cao siêu, mà còn nhã nhặn với người khác, bình thường luôn là một khuôn mặt tươi cười, làm cho người ta thấy rất là thân thiết.

“Chú Hứa.” Mộc Vân Phong khẽ gọi. Trên mặt là nụ cười tràn đầy dịu dàng. Trong căn biệt thự này ngoại trừ ba người họ ra thì còn có di Thu, là người chuyên nấu cơm cho họ.

Nói thật, Mộc Vân Phong thích nơi này vô cùng, mỗi ngày trôi qua đều không buồn không lo, đánh cờ ngắm hoa, thật giống như cuộc sống của thần tiên.

Càng làm cho người ta ấm lòng chính là mọi người hòa thuận, không có tranh giành, chỉ quan tâm nhau, quý trọng nhau.

Mộc Vân Phong biết cuộc sống này mình sẽ không trải qua quá lâu, cho nên cô luôn quý trọng mỗi một ngày ở đây.

“Vết thương của Tiểu Phong hồi phục được rất nhanh.” Bác sĩ Hứa đi xuống bậc thang, đi đến ngồi xuống bên cạnh hai người. Liếc nhìn Mộc Vân Phong, vẻ mặt dịu dàng.

“Vâng ạ, làm phiền chú Hứa rồi.” Mộc Vân Phong nhìn bác sĩ Hứa nhoen miệng cười, xinh đẹp ngọt ngào.

“Ha ha, đại ca, Tiểu Phong của chúng ta nói chuyện thật là ngọt mà, giống như rót mật vậy.” Bác sĩ Hứa cười ha hả nhìn Minh Quân, trong lòng cũng vui vẻ không thôi.

Có Tiểu Phong ở đây, trên mặt đại ca mới có nụ cười. Minh ở đây với anh ấy mấy năm nay, gần như chưa nghe qua anh ấy cười.

Bác sĩ Hứa nhìn Minh Quân, vừa nghĩ đến quyết định của đại ca, trong lòng có chút không ổn. Nói thật ông không tán thành để cho Mộc Vân Phong đi tranh giành cái vị trí kia, nhưng nghĩ tới tâm huyết những năm này của đại ca, lại không có ý muốn ngăn cản nữa.

Ông chỉ hi vọng Mộc Vân Phong có thể mau chóng mạnh mẽ lên, như vậy bọn họ mới có thể thật sự yên tâm để cho con bé đi tranh cái vị trí kia.

“Sư phụ, người xem chú Hứa giấu cợt con kia.” Mộc Vân Phong cảm thấy tâm tình của bác sĩ Hứa có chút thay đổi, đôi mắt thoáng trầm tư, nhưng ngoài miệng cũng không quên làm nũng với Minh Quân.

Mộc Vân Phong biết bọn họ có chuyện phiền lòng, nhưng lại thông minh không hỏi. Cô đang đợi, đợi đến lúc họ sẵn lòng nói cho cô biết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Huấn Luyện Ma Quỷ (Ba)

Mộc Vân Phong biết, vết thương của mình đang chuyển biến tốt, nên rất nhanh là có thể biết cuối cùng là chuyện gì làm phiền lòng hai người.

Lúc Mộc Vân Phong an tâm dưỡng thương, Phượng Như Ảnh lại không nhàn rỗi, anh bắt đầu đốc sức bành trướng thế lực của mình, làm cho danh tiếng của Ảnh môn từ từ tăng cao trong giới hắc đạo.

Nhưng dù đang bận rộn lo cho môn phái, Phượng Như Ảnh cũng không quên thăm dò tin tức của Mộc Vân Phong. Anh đã ghé thăm mẹ của Mộc Vân Phong, thông qua bà đã chứng minh suy đoán của mình.

Đó chính là Mộc Vân Phong chưa chết, cô vẫn còn sống. Nghe qua mẹ của Mộc Vân Phong thì hình như cô đang ở chỗ của sư phụ cô, nhưng điều khiến cho Phượng Như Ảnh buồn bực là bất kể anh dùng cách gì cũng không thăm dò được sư phụ của Mộc Vân Phong là ai, đang ở chỗ nào.

Lo việc của môn phái xong, Phượng Như Ảnh cô đơn ngồi ở bàn làm việc, nghiêng người, trong đầu thoáng qua toàn là khuôn mặt xinh đẹp thanh khiết của Mộc Vân Phong.

Sau khi rời khỏi thành phố B, Phượng Như Ảnh chưa từng thôi nhớ mong đến Mộc Vân Phong. Giống như cỏ dại sinh sôi nảy nở trong đầu anh.

Nói ra ai cũng sẽ không tin, bọn họ chỉ gặp nhau hai lần như vậy, nhưng hình bóng của cô lại khắc sâu trong lòng Phượng Như Ảnh.

Cho tới nay Phượng Như Ảnh chính là một người lạnh lùng hà khắc, máu lạnh vô tình, nhưng lúc đối mặt với Mộc Vân Phong, tất cả đều thay đổi. Những biến đổi đó làm Phượng Như Ảnh cảm thấy đó không phải là anh. Bây giờ người vô tâm lạnh lùng như anh lại nhớ mong da diết một cô gái.

Lúc đầu anh cho rằng rời khỏi thành phố B, rời khỏi nơi họ từng quen biết, là có thể quên đi loại tình cảm không nên nảy sinh trong anh, nhưng không ngờ càng muốn quên, lại càng không quên được.

Đến nỗi mỗi ngày anh đều trải qua nhớ nhung, nhớ lại chuyện lúc trước.

"Tiểu Phong, rốt cuộc em ở đâu?" Phượng Như Ảnh khẽ nói, cô đơn như thể tiếc nuối như thế.

Thời gian trôi qua cực nhanh, thoáng cái đã nửa năm trôi qua. Trong vòng nửa năm này vết thương của Mộc Vân Phong cuối cùng cũng tốt lên, cô không chỉ có thể hoạt động thoải mái, mà bản lĩnh cũng từ từ hồi phục. Thấy thân thủ của mình đã ngang bằng với trước đây, Mộc Vân Phong nở nụ cười.

Đối với chuyện mình đã hoàn toàn hồi phục thì hết sức vui vẻ, Mộc Vân Phong khẽ ngâm nga điệu hát dân gian trở về phòng tắm rửa, sau đó ngồi trên ghế sofa xem ti vi, chờ sư phụ và chú Hứa trở về.

Hai người bọn họ đi ra ngoài một ngày rồi, nói là có chuyện phải làm, bảo Mộc Vân Phong ở nhà chờ họ sau khi trở về có chuyện muốn nói với cô.

Nghĩ đến dáng vẻ thận trọng của hai vị trưởng bối, Mộc Vân Phong biết nhất định là họ có chuyện rất quan trọng muốn nói với mình.

Trong mấy tháng này, Mộc Vân Phong vẫn biết hai người bọn họ có tâm sự, nhưng vẫn không nói với cô, chẳng qua là vì dỗi vết thương của cô trở nên tốt hơn.

Hiện tại vết thương của cô đã hoàn toàn khỏi hẳn, hơn nữa thân thủ cũng hồi phục, cũng đến lúc sư phụ nên ngả bài với cô rồi.

Kim đồng hồ trên tường chỉ tám giờ, nhưng hai người vẫn chưa trở về. Mộc Vân Phong ngồi trên ghế sofa, điều khiển ti vi trong tay cứ bấm tới, nhưng không có chút tâm tư nào.

Cô đang lo lắng đã trễ thế này rồi mà hai vị trưởng bối vẫn chưa trở về, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không.

Mộc Vân Phong đứng ngồi không yên lại đợi thêm nửa giờ nữa, thật sự là ngồi không yên, bèn đi ra phòng khách, bước ra bên ngoài, nhìn bóng đêm đen kịt ngoài kia. Gió đêm thổi tới, rùng mình một cái.

Mùa đông ban đêm thật sự rất lạnh, tuy rằng Mộc Vân Phong mặc đủ dày, nhưng vẫn không nhịn được run rẩy một chút, cũng hắt hơi một cái.

Tiếng hắt hơi vừa dứt, một giọng nói trầm thấp truyền đến từ trong bóng đêm: "Tiểu Phong, con bị cảm sao?" Kèm theo một loạt tiếng bước chân, sư phụ của Mộc Vân Phong, bác sĩ Hứa và hai người khác mà Mộc Vân Phong chưa từng thấy qua xuất hiện trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Huấn Luyện Ma Quỷ (Bốn)

"Sur phụ, mọi người trở lại rồi. Chú Hứa, con không sao. Chỉ là hắt hơi một cái thôi." Mộc Vân Phong sờ sờ mũi, đứng ở cửa lớn, tươi cười nhìn bác sĩ Hứa, rạng rỡ như sao.

"Thật sự không có chuyện gì sao?" Bác sĩ Hứa lo lắng lấy tay sờ đầu Mộc Vân Phong, khi thật sự xác nhận nhiệt độ cơ thể cô bình thường mới yên lòng.

"Chú Hứa, thật sự không sao mà." Mộc Vân Phong nũng nịu nhìn bác sĩ Hứa, trong lòng oán thầm: không biết người nào đang nhắc đến mình nữa, làm cho chú Hứa lo lắng như vậy.

"Cái con bé này, buổi tối lạnh như vậy, chạy ra đây làm gì? Chẳng lẽ còn lo lắng sur phụ con không trở lại hay sao?" Minh Quân đi lên trước thấy Mộc Vân Phong bị đông cứng đến mặt cũng hồng, vẻ mặt cung chiêu và đau lòng.

Thầm nghĩ: nhất định là con nhóc này lo lắng cho bọn họ, cho nên mới chạy ra đây.

"Sur phụ, trời lạnh, mọi người cũng mau vào nhà thôi." Mộc Vân Phong tươi cười tiến lên một bước khoác tay Minh Quân, cùng ông đi vào phòng khách của biệt thự.

"Đến đây, mọi người ngồi xuống trước đi." Minh Quân kêu hai người đi theo ông ngồi trên ghế sofa, sau đó quay đầu nhìn Mộc Vân Phong: "Tiểu Phong, con đi pha bình trà để cho mấy chú làm ấm cơ thể nào."

"Dạ, sur phụ." Mộc Vân Phong tươi cười đi vào lấy bộ dụng cụ pha trà.

Trong phòng khách, mấy người ngồi vào chỗ của mình, Minh Quân liếc thấy Mộc Vân Phong đi vào pha trà thì nói với hai người kia: "Đó chính là con bé mà anh đã nói qua với hai chú, lão già anh đây thành khẩn mời hai đứa dạy bảo huấn luyện tốt cho con bé."

"Đại ca, anh thật sự muốn để cho một cô gái gánh vác những chuyện này?" Người có thân hình hơi thấp nghiêm túc hỏi. Lần đầu gặp Mộc Vân Phong ông lập tức thích cô bé này. Nhưng tổ chức Âm Dạ không như những chỗ khác, trong đó chính là nhân tài ẩn giấu. Mà Mộc Vân Phong chỉ là một cô bé, ông sợ Mộc Vân Phong đâu không lại mấy lão già bên kia.

"A Lượng, đại ca không muốn tâm huyết của những năm này bị uổng phí. Về phần con bé tiểu Phong kia, các cậu cứ huấn luyện trước, nếu như kiểm tra thấy không thích hợp thì lúc đó sẽ bàn lại."

Trong mắt Minh Quân thoáng lên một tia lo lắng và ưu sầu. Ông không nói mấy chuyện này với Mộc Vân Phong, không biết con bé này có đồng ý không đây.

"Sur phụ, trà tới rồi." Giọng nói Mộc Vân Phong tràn ngập ý cười truyền đến, cắt đứt cuộc nói chuyện của mấy người bọn họ. Nghiêm Lượng thấy Mộc Vân Phong bung khay trà đến thì liếc qua anh trai mình Nghiêm Bình, sau đó quan sát kỹ thuật pha trà xuất sắc của Mộc Vân Phong.

Thấy kỹ thuật của Mộc Vân Phong có thể so với trà sư(*) trong quán trà, trong mắt của mấy người họ đều hấp háy ý cười.

(*) Trà sư: Những sur phụ, chuyên gia dạy pha trà hay chuyên về trà.

"Sur phụ, các chú mời uống trà." Mộc Vân Phong pha loại trà ngon nhất, rót cho mỗi người một chén rồi đưa đến trước mặt họ, trên mặt mang theo nụ cười ngọt ngào, nhìn từng người họ thưởng thức tài nghệ của mình.

"Sur phụ, mọi người không đói sao? Hay là, con đi chuẩn bị bữa tối cho mọi người nhé." Mộc Vân Phong nhìn đáng vẻ hài lòng của mấy người họ, nét mặt càng thêm vui vẻ.

"Tiểu Phong à, con ngồi xuống đi, sur phụ có chuyện muốn nói với con." Thấy Mộc Vân Phong muốn đứng dậy đi chuẩn bị bữa tối cho họ, Minh Quân kéo cô ngồi lại bên cạnh ông trên ghế sofa.

"Sur phụ, xin cứ nói ạ. Tiểu Phong nghe đây ạ." Mộc Vân Phong ngồi trên ghế sofa, vừa nhìn lên đối diện với sắc mặt nặng nề của mấy người họ, thu hồi nụ cười trên mặt, nhìn sur phụ của mình.

"Hai chú Nghiêm đây, người cao to là chú Nghiêm Bình, người thấp hơn là chú Nghiêm Lượng, sau này sẽ là của sur phụ của con, bọn họ sẽ phụ trách huấn luyện con các loại kỹ năng." Minh Quân nhìn vào hai người ngồi đối diện mình giới thiệu với Mộc Vân Phong.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Huấn Luyện Ma Quỷ (Năm)

"Dạ chào hai chú Nghiêm ạ." Mặc dù Mộc Vân Phong nghe không hiểu ra sao, không biết sư phụ muốn cho hai chú ấy dạy mình cái gì, nhưng vẫn lễ phép chào hỏi.

"Tiểu Phong, nhất định là con sẽ thất bại tại sao đại ca lại mời hai người anh em đến để làm sư phụ của con." Bác sĩ Hứa thấy vẻ mặt khó hiểu của Mộc Vân Phong, bắt đầu giải thích với cô.

"Sư phụ, đã xảy ra chuyện gì sao?" Sau khi Mộc Vân Phong nghe bác sĩ Hứa nói, quay sang nhìn sư phụ mình, vẻ mặt nghi hoặc.

"Con nghe chú Hứa nói trước đi." Minh Quân vừa vỗ vỗ vào tay Mộc Vân Phong, ý bảo cô tập trung nghe bác sĩ Hứa nói.

Bác sĩ Hứa chậm rãi kể lại sự tình, qua đó Mộc Vân Phong biết được suy đoán lúc trước của cô không sai chút nào. Sư phụ đại nhân thân yêu của cô chính là Minh hoàng trước đây của tổ chức Âm Dạ.

Nhưng mà mấy năm trước ông bị một lão già trong Âm Dạ bán đứng, từ đó bị đuổi giết. Lúc đó mới gặp được Mộc Vân Phong, sau đó trở thành sư phụ của cô.

Sở dĩ lần này họ tìm hai vị sư phụ tới chỉ dạy cho cô, là hy vọng cô có thể giành lại tâm huyết mấy chục năm của sư phụ, trở thành vua của tổ chức Âm Dạ.

Bởi vì trong tổ chức Âm Dạ phần đông là người lão luyện, cho nên Minh Quân tìm hai người tới để tiến hành huấn luyện cho Mộc Vân Phong.

"Phong nhi, con có thể lựa chọn tiếp nhận hoặc từ chối." Minh Quân thấy sau khi Mộc Vân Phong nghe bác sĩ Hứa giải thích xong thì trầm mặc không nói gì, trong lòng có chút bất an, ông lo lắng Mộc Vân Phong sẽ từ chối.

Dù sao thì mọi chuyện tới quá đột ngột, tuy rằng Mộc Vân Phong trải qua không ít sóng gió, nhưng phải tranh đoạt một vị trí như vậy, cũng không phải là việc dễ dàng, làm không tốt sẽ mất mạng.

"Sư phụ, như thầy nói. Nếu là tâm huyết cả đời của thầy, làm đệ tử của thầy thì nhất định phải đoạt lại nó cho thầy chứ." Cảm thấy sư phụ mình khản trương và lo lắng, mặt của Mộc Vân Phong giãn ra tình nghịch cười với Minh Quân.

Tuy rằng mới nghe chuyện như vậy có hơi bất ngờ, hơn nữa trước đó sư phụ cũng không thương lượng với Mộc Vân Phong, nhưng Mộc Vân Phong cũng không tức giận. Cô có thể hiểu được tại sao sư phụ mình làm như vậy.

Cô cũng có thể hiểu tâm tình của sư phụ khi mất đi tâm huyết nhiều năm. Mà cô là đệ tử duy nhất của sư phụ nên trách nhiệm không thể thoái thác được. Huống chi bản thân Mộc Vân Phong cũng là một người thích thử thách.

Mặc dù hiện tại cô có tổ chức Hồng nhan các của mình, nhưng so với tổ chức Âm Dạ thì đúng là kém quá xa rồi. Bây giờ có cơ hội trở thành người đứng đầu của Âm Dạ, sao Mộc Vân Phong có thể từ chối chứ.

"Phong nhi, vậy là con đồng ý rồi." Trong giọng nói của Minh Quân có sự kích động và run rẩy, nhìn Mộc Vân Phong đến suýt rơi nước mắt. Ông liên tục nói: "Tốt, tốt, tốt lắm."

Sau đó lộ ra nụ cười vui mừng. Quả nhiên, ông không có nhìn lầm Mộc Vân Phong. Lúc đầu ông còn lo lắng Mộc Vân Phong sẽ từ chối, không ngờ rằng cô đáp ứng sáng khoái như vậy, thật sự làm cho ông rất cao hứng.

Bất luận là cuối cùng chuyện có thành công hay không, nhưng ít ra ông biết Mộc Vân Phong đã đáp ứng chuyện này, sẽ dốc sức đối phó.

"Bây giờ Mộc Vân Phong con cảm ơn hai chú trước, nếu như có chỗ nào không phải, xin hai chú cứ chỉ bảo nhiều hơn." Mộc Vân Phong thấy sư phụ của mình cao hứng như vậy, cũng phấn khởi thêm. Cô đứng dậy, cung tay với hai chú, giọng điệu đậm chất giang hồ.

"Được." Nghiêm Bình thấy Mộc Vân Phong như thế liền sáng khoái đáp ứng đại ca của mình, đã nhiều năm rồi đại ca cũng không cao hứng như vậy, ông cũng phấn chấn hơn.

Đột nhiên quyết định xong ông nghĩ có lẽ Mộc Vân Phong sẽ không làm cho họ thất vọng, thật sự có thể đoạt lại Âm Dạ từ trong tay đám hồ ly giả kia.

"Nếu Vân Phong đã đồng ý, vậy từ ngày mai chúng ta bắt đầu huấn luyện, lần huấn luyện này tạm thời gọi là huấn luyện ma quỷ đi." Nghiêm Lượng thấy Mộc Vân Phong cực kỳ cởi mở thoải mái cũng nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 170: Doanh Trại Lính Đặc Chủng (Một)

Editor: Thoa Xù

Buổi tối mấy người họ lại bàn bạc đặt ra kế hoạch huấn luyện cụ thể, sau đó tự nghỉ ngơi, suốt đêm không nói thêm nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau, gió sớm thổi qua, mang theo cái lạnh thấu xương. Khiến người ta chỉ muốn chui vào trong ổ chăn ấm áp không muốn dậy, chỉ muốn ngủ luôn như vậy.

Mộc Vân Phong cũng giống vậy, khi đồng hồ báo thức trên đầu giường vang lên, cô nhô đầu ra liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức, năm giờ ba mươi. Đưa tay ra, nhấn tắt đồng hồ báo thức, cả người lại chui vào trong chăn, sau đó tìm một tư thế thoải mái, tiếp tục ngủ.

Vừa rồi cô chỉ nhô đầu ra, lập tức bị lạnh buốt đến không chịu nổi, lúc này mà rời giường chỉ sợ là cực kỳ không muốn. Thử nghĩ xem trời lạnh như vậy, ai mà tự nguyện đi ra ngoài chịu rét chứ.

Mộc Vân Phong vừa ngủ lại không bao lâu, chuông báo thức lại vang lên, kèm theo: "Đồ lười biếng, thức dậy huấn luyện. Đồ lười biếng, thức dậy huấn luyện." Vừa nghe thấy cái tiếng này, Mộc Vân Phong vén chăn lên, cả người nhảy dựng lên, nhanh chóng chạy đến trước tủ quần áo, lấy một bộ đồ thể thao, sau đó lập tức mặc vào người.

Vừa mặc quần áo, vừa bước đến phòng vệ sinh, gần như giải quyết xong, tiếp theo lấy thêm áo khoác thể thao trong tủ quần áo, sau đó đi ra khỏi phòng.

Một loạt hành động này, hoàn thành trong hai phút, khi cô mặc quần áo xong, ra khỏi phòng, chuông báo thức vừa vặn dừng lại.

Mộc Vân Phong nghe thấy cùng lúc cô rời đi, thì tiếng chuông báo thức yên tĩnh lại, trợn mắt đi về phía hành lang. Nếu không phải vì chuyện huấn luyện, vì hoàn thành kỳ vọng của sư phụ, dù thế nào cô cũng không muốn dậy sớm như vậy. Trời lạnh như thế này, nằm quần trong chăn thoải mái biết bao nhiêu chứ.

Mộc Vân Phong vừa cảm thán, vừa đưa tay gõ vào cái đầu vẫn còn mơ mơ màng màng. Vì cô phải dậy sớm, nên phải đổi chuông báo thức biến thái như vậy, thật là tự làm tự chịu mà.

Đi tới phòng khách, mở cửa chính ra, một cơn gió lạnh thổi qua, làm cho người ta không nhận được cơ ro lại. Mộc Vân Phong rất muốn trở vào phòng, nhưng nghĩ tới chuyện mình đã đồng ý với sư phụ, đành phải cắn răng, cả người xông thẳng ra ngoài.

Mộc Vân Phong lao ra phòng khách, di chuyển bước chân, chạy chậm. Thực hiện vài động tác làm nóng người, vẫn phải làm một chút, như vậy mới không dễ bị thương.

Trên lầu, lúc Mộc Vân Phong chạy chậm trong gió rét, mấy cái cửa sổ mở ra cùng lúc, vài đôi mắt thấy bóng dáng chạy chậm trong gió rét trên mặt cùng lộ ra nụ cười vui mừng và tán thưởng.

Quả nhiên họ không nhìn lầm người, vốn nghĩ là khí trời lạnh như vậy, thế nào Mộc Vân Phong cũng sẽ ngủ thêm nữa rồi mới dậy. Dù sao thì cũng mới hơn năm giờ sáng, căn bản là nhìn không rõ lắm. Nếu không phải nhờ mấy trụ đèn trong biệt thự, thì cũng không thấy rõ mặt đường. Nhưng không ngờ Mộc Vân Phong lại có thể dậy sớm, hơn nữa đã bắt đầu rèn luyện trong gió rét rồi.

Nhìn một hồi, cửa sổ trên lầu gần như đóng lại cùng lúc, sau đó hai phòng bắt đầu có động tĩnh.

Mộc Vân Phong chạy một vòng lớn trong gió lạnh, cả khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh cóng đến đỏ bừng, trên người lại nóng lên. Vì vậy xoay người đi đến phòng tập chuyên biệt.

Trong phòng luyện võ, một đám bao cát buông thõng xuống, thấy thế trong mắt Mộc Vân Phong toát ra vẻ háng hái. Cô chưa bao giờ biết phía dưới biệt thự này còn có một nơi luyện võ lớn như vậy. Nếu không phải là ngày hôm qua sư phụ nói cho cô biết, thì cô hoàn toàn không chú ý cánh cửa nhỏ phía sau biệt thự chính là lối vào phòng luyện võ.

Nhẹ nhàng bước tới một cái bao cát, Mộc Vân Phong đưa tay vỗ lên cái túi màu trắng, cảm nhận cát mịn bên trong, lửa nóng trong mắt tỏa ra hừng hực.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Doanh Trại Lính Đặc Chủng (Hai)

Cô biết đó là do sư phụ đặc biệt chuẩn bị cho cô, chính là để rèn luyện thể lực cho cô, để cô có đầy đủ sức chịu đựng, chống lại những đòn tấn công bảo vệ bản thân.

Khóe mắt liếc thấy cách đó không xa có một cái tù, Mộc Vân Phong xoay người đi tới, mở ra thì thấy, lại là găng tay, bao cổ tay, cùng với bao đầu gối và các thứ linh tinh, đầy đủ hết.

Thấy những thứ này, trong lòng Mộc Vân Phong ám áp, sự phụ suy nghĩ thật là chu đáo, đến nỗi ngay cả những thứ này cũng nghĩ đến. Mũi hơi đau xót, Mộc Vân Phong suýt chút nữa là khóc rồi, trong lòng cô âm thầm thề, nhất định phải rèn luyện cho tốt, sau đó hoàn thành tâm nguyện của sư phụ.

Nghĩ vậy, Mộc Vân Phong lấy bao cổ tay và bao tay bên trong ra, nhanh chóng mang vào tay của mình. Sau đó bước đến trước mấy cái bao cát đánh vào. Một quyền lại một quyền, một chưởng lại một chưởng, dùng sức đánh. Giống như bao cát này là kẻ thù của cô vậy, không đánh đối phương tan xương nát thịt thì không cam lòng.

Lúc hai anh em họ Nghiêm tới phòng luyện võ, thì thấy Mộc Vân Phong đang điên cuồng hăng hái luyện tập. Thấy vậy bọn họ cứ đau lòng mãi, trong phút chốc họ cũng cảm thấy bản thân quá mức tàn nhẫn. Để cho một cô gái mới hơn hai mươi tuổi đầu tiếp nhận những thứ này, quả thực là không nên.

Cũng không còn cách nào, đại ca của họ chỉ có một đệ tử duy nhất là Mộc Vân Phong, nếu có lựa chọn khác, dù thế nào họ cũng không để cho một cô gái chịu đựng những thứ này.

"Hai chú, chào buổi sáng." Thấy hai người đi vào, Mộc Vân Phong dừng động tác trên tay lại, đầu đầy mồ hôi chào hỏi bọn họ. Chào một tiếng xong xoay người lại định tiếp tục đâm bao cát, nhưng lại bị Nghiêm Bình gọi lại.

"Tiểu Phong, nghỉ ngơi một chút đi." Vừa nói, ông vừa đưa cho Mộc Vân Phong một chai nước. Mộc Vân Phong nghe theo tạm thời ngừng lại, xoay người nhận lấy chai nước Nghiêm Bình đưa, nhận lấy nhưng không uống, mà nhìn ông, chờ ông nói tiếp.

Mộc Vân Phong biết Nghiêm Bình chắc hẳn là sẽ nói với cô về chuyện sắp xếp cho cuộc huấn luyện. Tối hôm qua mặc dù họ có thảo luận, có điều chỉ là kế hoạch đại khái giản lược.

"Ngồi trước đi, chú và con nói qua sắp xếp và yêu cầu về khóa huấn luyện của chúng ta một chút." Nghiêm Bình ra hiệu cho Mộc Vân Phong, rồi đi về phía tấm bảng trắng.

Mộc Vân Phong theo hai chú đi tới bảng trắng, lúc này mới phát hiện ra không biết từ lúc nào, trên bảng trắng đã dán lên một tờ giấy trắng rất lớn.

Mấy chữ kế hoạch huấn luyện ma quỷ thật to đập vào mắt Mộc Vân Phong, làm cho cơ thể cô khẽ động, tiến lên mấy bước, xem xét thật kỹ. Còn hai anh em họ Nghiêm đứng bên cạnh Mộc Vân Phong đợi sau khi cô xem qua toàn bộ kế hoạch một lần, lúc này mới bắt đầu giải thích. Hai người nói rất tỉ mỉ, Mộc Vân Phong nghe rất nghiêm túc và rất chuyên tâm.

Hai anh em họ Nghiêm mất hơn nửa giờ mới nói xong chi tiết những yêu cầu với Mộc Vân Phong, sau đó nhìn cô nói: "Tiểu Phong, con phải cố gắng để nhanh chóng trở nên cứng cỏi hơn."

"Hai chú cứ yên tâm đi, con sẽ cố gắng hết sức." Mộc Vân Phong đáp lại họ bằng một nụ cười xinh đẹp, sau đó dựa theo kế hoạch bảng trắng viết tiếp tục luyện tập đâm bao cát.

Kiểu huấn luyện này là mỗi ngày đều luyện tập, hơn nữa thời gian phải một tiếng đồng hồ.

Mộc Vân Phong từng cái từng cái đâm vào bao cát, cho đến một tiếng sau, cô mới dừng lại. Vung vẩy cánh tay đau nhức, đi về phía cái cọc gỗ, cô bắt đầu giao đấu với cọc gỗ.

Cọc gỗ không cố định, tuy rằng không thể so được với người, nhưng ít ra so với bao cát kia đánh một cái là lắc lư, thậm chí còn lắc lư liên tục thì cọc gỗ mạnh hơn nhiều. Mộc Vân Phong đứng trước cọc gỗ, cũng không nghỉ ngơi, lập tức trực tiếp đánh vào cọc gỗ. Đôi tay ra chưởng trái một cái phải một cái đánh vào cọc gỗ. Theo Mộc Vân Phong đánh, cọc gỗ nhanh chóng chuyển động, huấn luyện tốc độ của Mộc Vân Phong

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 172: Doanh Trại Lính Đặc Chủng (Ba)

Anh em họ Nghiêm đứng một bên quan sát động tác của Mộc Vân Phong, thấy Mộc Vân Phong bị cái cọc gỗ đụng vào nhiều lần. Nghiêm Lượng kêu một tiếng: "Tạm dừng."

Mộc Vân Phong dừng động tác trên tay lại, đứng qua một bên chờ chú Nghiêm chỉ bảo. Nói thật ra, cái cọc gỗ này tương đối linh hoạt, cô tập luyện có phần không quen. Dù sao thì cho tới bây giờ cô cũng chưa có luyện qua cọc gỗ, trước đây cô chỉ luyện qua bao cát, cho nên đánh đánh đâm có vẻ thuận lợi.

Nhưng vừa mới bắt đầu thì cái cọc gỗ này xem ra tương đối dễ xoi, nhưng khi thật sự luyện tập thì không phải dễ dàng như vậy rồi. Lúc này chưa qua

mười phút đồng hồ, tay của cô đã bị mấy cái cây nhô ra của cọc gỗ đựng phải phát đau rồi(*).

(*) Máy bạn có thể tìm hiểu google cọc gỗ luyện võ là hình dung được à.

Lúc này vừa nghe Nghiêm Lượng kêu, cho nên ngoan ngoãn dừng lại. Thấy ông đi tới bên cạnh mình, đi về phía cọc gỗ, cầm tay chỉ dạy.

"Lúc tập luyện với cọc gỗ phải chú ý, tốc độ nhất định phải nhanh." Nghiêm Lượng vừa giảng giải vừa làm mẫu cho Mộc Vân Phong nhìn: "Giống như chú vậy."

Mộc Vân Phong nghe Nghiêm Lượng giảng giải, nhìn động tác trên tay ông, hiểu ra ngay lập tức. Lúc luyện tập chính cô cũng có bản khoán, luôn sợ bị đánh trúng, cho nên luôn bị đánh trúng. Không giống như Nghiêm Lượng, mắt của ông toàn bộ suy nghĩ của ông đều nằm ở chữ nhanh. Cho nên dù cho ông có di chuyển thế nào, đánh như thế nào cũng có thể tránh né được mấy cái tay của cọc gỗ.

"Nhìn rõ chưa?" Thực hiện động tác đó hai lần, Nghiêm Lượng quay đầu nhìn Mộc Vân Phong. Thấy cô có vẻ nóng lòng muốn thử, nên tránh ra nhường chỗ.

Mộc Vân Phong cũng không nói chuyện, tiến lên mấy bước thế chỗ Nghiêm Lượng luyện tập với cọc gỗ. Anh em hai người đứng bên cạnh nhìn Mộc Vân Phong động tác lần này so với ban nãy khác nhau rõ ràng, trong ánh mắt cùng thấp thoáng sáng lên, liếc nhau một cái, sau đó quan sát kỹ lưỡng.

Trong lòng thầm nghĩ: "Mộc Vân Phong này quả nhiên quá thông minh, mới một chút đã thông suốt. Xem ra tâm nguyện của đại ca có hi vọng rồi." Nghiêm Lượng mới vừa chỉ bảo làm cho Mộc Vân Phong lập tức thay đổi chiến thuật, cô dồn lực tập trung trên tay. Đôi mắt chuyên chú nhìn tay của cọc gỗ. Hai tay đánh rất nhanh, vừa đụng vào lập tức tách ra. Lúc sắp đụng phải tay gỗ trước mặt, thì Mộc Vân Phong đã đánh xuống tay gỗ phía dưới rồi. Mỗi lần đều suýt soát như vậy xem chút là có thể đánh tới tay của cô rồi, đều có thể tránh được.

Thấy hai người bên cạnh đang kinh ngạc, nụ cười trên mặt lại càng sâu thêm. Làm sao mà họ ngờ được Mộc Vân Phong này không chỉ có chút tinh thông, mà còn có thể học một biết mười, quả thật là trò giỏi hơn thầy.

Quả thật là đại ca mình có một đệ tử như vậy làm cho bọn họ rất vui mừng. Tuy rằng cô thân là con gái, nhưng bọn họ tin tưởng Mộc Vân Phong nhất định sẽ không làm cho bọn họ thất vọng.

"Ánh mắt của đại ca rất chính xác." Nghiêm Lượng thấy bóng dáng di chuyển khéo léo nhanh nhẹn chỗ cọc gỗ, đứng bên cạnh nói với Nghiêm Bình.

"Ừ." Nghiêm Bình nhàn nhạt đáp lời, nhưng mà trên mặt lại thấp thoáng ý cười nhẹ nhàng. Trong lòng rất tự hào vì Minh Quân có một người đệ tử như vậy.

"Cứ theo tình hình này, thì huấn luyện của chúng ta có thể kết thúc trước thời hạn." Nghiêm Bình thấy Mộc Vân Phong hết sức chịu khó, trong mắt háp háp sáng.

Ông đang nghĩ nếu như Mộc Vân Phong hoàn thành huấn luyện của bọn họ trước thời hạn, có nên dùng chút quan hệ dẫn cô đến bộ đội đặc chủng luyện tập một hai tháng không.

Chỗ huấn luyện này của bọn họ so với bộ đội đặc chủng quốc gia, thì chính là phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn rồi. Nếu như Mộc Vân Phong thật sự có năng lực này, vậy thì ông không ngại vận dụng mối quan hệ hơn mười năm chưa dùng đến.

Nghĩ tới đây, ánh mắt sáng rõ của Nghiêm Bình nhìn Mộc Vân Phong có chút khác thường. Ông đang nghĩ nếu như biểu hiện của Mộc Vân Phong thật sự quá xuất sắc, thì người bạn kia của ông có thể sẽ giành lấy không tha người hay không.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Doanh Trại Lính Đặc Chủng (Bốn)

Xem ra đây là lúc liên lạc tình cảm với bạn già rồi. Nghiêm Bình nhìn Mộc Vân Phong ở giữa sân, ra hiệu với Nghiêm Lượng, rồi ra khỏi phòng luyện võ dưới tầng hầm.

Sau khi Nghiêm Bình rời khỏi không lâu, Nghiêm Lượng nhìn Mộc Vân Phong kia đang liều mạng luyện tập, không đành lòng kêu lên: "Tiểu Phong, nghỉ ngơi một chút đi."

"Chú à, không cần lo lắng, con không sao mà. Con luyện một chút nữa rồi ăn sáng." Mộc Vân Phong vừa luyện tập với cọc gỗ vừa tranh thủ trả lời Nghiêm Lượng. Trong lòng cô biết rõ Nghiêm Lượng lo lắng cho cơ thể của cô mới vừa phục hồi không bao lâu, sẽ không chịu đựng nổi.

Nhưng Mộc Vân Phong không nghĩ như vậy, cô hiểu rất rõ cơ thể của mình. Lúc bác sĩ Hứa điều trị cho tay của cô xong thì gần như bình thường như trước đây rồi. Đối với kiểu luyện tập dựa vào độ mạnh yếu của cổ tay thì không có ảnh hưởng gì.

"Ây da, cái đứa nhỏ này." Nghiêm Lượng nghe Mộc Vân Phong nói, thở dài, vẫn tiếp tục đứng bên cạnh cô.

Thấy Mộc Vân Phong liều mạng như vậy, ông thật là vừa buồn vừa vui. Vui là vì tìm được một đứa nhỏ hiểu chuyện như vậy, buồn rầu là vì lo lắng Mộc Vân Phong cứ tiếp tục như vậy, cơ thể sẽ không chịu đựng nổi.

Đừng nói là vết thương trên người con bé vừa khỏi không bao lâu, lại còn là một cô gái, cho dù là một người đàn ông cứ tiếp tục liều mạng như vậy cũng sẽ không chịu đựng được.

Xem ra lựa lúc rảnh rỗi bảo đại ca nói qua với con bé một chút. Trong lòng Nghiêm Lượng than thở, mắt không ngừng liếc về phía đồng hồ treo tường. Ông hi vọng mau chóng tới giờ ăn sáng, như vậy Mộc Vân Phong có thể dừng lại nghỉ ngơi một chút rồi.

"Keng, keng, keng...." Rốt cuộc đồng hồ treo tường cũng vang lên, Nghiêm Lượng thở phào nhẹ nhõm nhìn Mộc Vân Phong, chờ cô dừng lại.

Nhưng đồng hồ treo tường vang lên một lúc lâu rồi cũng không thấy Mộc Vân Phong có ý dừng lại, Nghiêm Lượng có phần không vui vì Mộc Vân Phong vẫn chuyên tâm đắm chìm trong luyện tập kêu lên: "Tiểu Phong, đến giờ rồi, nên nghỉ ngơi rồi."

Kêu mấy tiếng cũng không nghe Mộc Vân Phong đáp lại, vì vậy bước lòng đi tới bên cạnh Mộc Vân Phong, tay nhấn một cái, đè cái cọc gỗ lại.

"Chú Nghiêm, để cho con luyện một lúc nữa đi, xiu nữa thôi." Mộc Vân Phong đưa khuôn mặt đầy mồ hôi của mình ra, thấy vẻ mặt nghiêm túc của Nghiêm Lượng, trong mắt mang theo vẻ cầu xin.

"Không được, con cứ tiếp tục như vậy, cơ thể sẽ suy sụp." Nghiêm Lượng thấy cái dáng vẻ này của Mộc Vân Phong trong lòng nhất thời mềm nhũn, nhưng nghĩ cứ tiếp tục kiểu này sẽ không ổn đối với Mộc Vân Phong, vì vậy trực tiếp không đếm xỉa đến cái bộ dạng đáng thương tội nghiệp của Mộc Vân Phong, không nhìn đến vẻ cầu xin trong mắt cô, lạnh giọng nói với cô.

"Chú à." Mộc Vân Phong hạ thấp giọng, dịu dàng gọi. Trong lòng lại trách móc Nghiêm Lượng mấy lần: khó khăn lắm.

"Chiều này vô dụng với ta. Đi thôi, trở về nghỉ một lát, ăn xong bữa sáng rồi trở lại." Nghiêm Lượng quay đầu không nhìn ánh mắt van xin làm nũng của Mộc Vân Phong, trực tiếp kéo cô đi. Chỉ sợ chậm một giây, mình sẽ không chống lại được giọng nói dịu dàng nũng nịu đó.

"Được rồi." Mộc Vân Phong bị Nghiêm Lượng lôi kéo không còn cách nào, đành phải buông cái cọc gỗ ra đi theo ông ra ngoài. Vừa đi vừa lưu luyến nhìn cái cọc gỗ, ánh mắt nóng bỏng kia của cô giống như đang nhìn người mình yêu thương nhất vậy.

Hai người trở lại biệt thự, bữa sáng đã sớm chuẩn bị xong, mọi người đều ngồi trong phòng khách đang chờ bọn Mộc Vân Phong. Minh Quân vừa thấy Mộc Vân Phong và Nghiêm Lượng đi vào, thấy khuôn mặt đầy mồ hôi của Mộc Vân Phong, đau lòng nói: "Tiểu Phong, nhanh đi tắm đi, thay quần áo rồi tới ăn sáng."

Vừa rồi theo lời Nghiêm Lượng ông biết được Mộc Vân Phong luyện tập vô cùng chăm chỉ, lúc này thấy cô luyện tập đến mặt mày đỏ cả lên, nhìn mồ hôi trên trán cô chảy xuống từng giọt, thấy tóc cô giống như bị nhúng vào trong nước, trong lòng rất đau xót.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174: Doanh Trại Lính Đặc Chung (Năm)

Đến nỗi ngay lúc này đây, trong lòng ông có chút áy náy đối với Mộc Vân Phong, cảm giác mình không nên để cho Mộc Vân Phong gánh vác những thứ này.

Nhưng Mộc Vân Phong đã đồng ý, ông cũng chỉ có thể nhìn cô từ từ bước vào con đường này. Chỉ hy vọng cô có thể không bị thương tổn, có thể thực sự trở nên cứng cỏi.

Tâm tư này của Minh Quân Mộc Vân Phong lại không hề hay biết. Cô chỉ chú tâm vừa vâng vừa dạ. Nếu đã đồng ý với sự phụ của mình, vậy thì mặc kệ phía trước có bao nhiêu khó khăn cô cũng sẽ không lùi bước mà hoàn thành xong, dù cho là làm như vậy sẽ phải trả giá bằng tính mạng của mình.

Vào phòng, tắm rửa.

Chỉ trong chốc lát, Mộc Vân Phong mặc một bộ quần áo thoải mái, đầu tóc hơi ẩm ướt, từ trong phòng đi ra.

Quần áo trắng kết hợp với khăn choàng màu đen, nhẹ nhàng chậm rãi đi đến bàn ăn giống như tiên nữ hạ phàm. Thấy mấy vị trưởng bối ngăn ra, tưởng là hoa mắt thấy được tiên nữ. Mở to mắt mới phát hiện ra là Mộc Vân Phong.

Đầu tiên Minh Quân thấy Mộc Vân Phong choàng khăn trên vai, thấy tóc ẩm ướt, trong lòng hơi lo lắng nói với cô: "Tiểu Phong, sao không sấy khô tóc

rời ra. Như vậy sẽ bị cảm đấy."

"Sư phụ, đừng lo lắng. Không có gì đâu mà, con đã sấy khô bảy tám phần rồi." Mộc Vân Phong tươi cười, sau đó ngồi lên ghế, nhìn mọi người cười nói: "Sư phụ và mấy chú đều đói cả rồi, chúng ta ăn thôi nào."

Minh Quân liếc nhìn Mộc Vân Phong định nói gì đó, nhưng vừa thấy cô chủ động múc cháo cho mọi người, lời đến miệng lại nén lại. Suy nghĩ lại, ăn sáng xong sẽ nói với cô, không thể theo tính của cô được.

Huấn luyện tất nhiên là quan trọng, nhưng cơ thể quan trọng hơn.

Ăn bữa sáng với Mộc Vân Phong rất hòa hợp, tràn đầy tiếng cười vui vẻ. Mộc Vân Phong nhanh chóng ăn xong bữa sáng đứng dậy giúp đỡ đi Thu thu dọn xong chén đĩa. Không đợi Minh Quân nói chuyện cô đã lén lút chuồn vào phòng luyện võ.

Vừa vào trong thì giống như cá gặp nước vậy, đặc biệt vui vẻ. Cô luyện tập theo kế hoạch trên bảng trắng, dường như không cảm thấy mệt mỏi.

Toàn bộ thời gian ba tháng, Mộc Vân Phong vẫn tập luyện trong phòng luyện võ, ngoại trừ ăn cơm đi ngủ thì toàn bộ thời gian đều dùng để tập luyện.

Cuối cùng, thời gian không phụ lòng người. Ba tháng sau, rốt cuộc Mộc Vân Phong cũng trải qua kiểm tra đánh giá trước anh em họ Nghiêm, rời khỏi phòng luyện võ. Thấy Mộc Vân Phong tiến bộ quá nhanh, ý cười trên mặt anh em họ Nghiêm đều không dừng lại được.

Kiểm tra đánh giá xong, Mộc Vân Phong trở lại phòng khách. Sư phụ và bác sĩ Hứa đã sớm chờ ở đó. Thấy vẻ mặt tươi cười của Mộc Vân Phong, Minh Quân cười nói: "Tiểu Phong, con giỏi quá, sư phụ tự hào vì con."

"Đó là do hai chú có cách dạy bảo." Mộc Vân Phong nói xong thì cười hi hi, nhưng trong lòng xúc động không thôi. Ba tháng này, chỉ có cô mới biết vì muốn đạt được những yêu cầu đó, cô phải nỗ lực bao nhiêu.

"Tiểu Phong à, ngày mai con về nhà thăm mẹ con một chuyến đi, sau khi trở lại thì lập tức đi theo chú Nghiêm đến trụ sở huấn luyện của bộ đội đặc chủng." Thấy vẻ mặt tươi cười của Mộc Vân Phong, trong lòng Minh Quân rất tự hào. Nghĩ tới con bé sẽ rời khỏi đây mấy tháng, trong lòng rất không muốn. Nhưng ông biết Mộc Vân Phong phải đi, như vậy mới có thể làm cho cô mạnh mẽ nhanh hơn.

"Dạ." Nghe sư phụ bảo cô trở về thăm mẹ, trong lòng Mộc Vân Phong rất phấn khởi. Đã lâu rồi cô không gặp mẹ, không biết bà có khỏe không.

Sáng sớm hôm sau, Mộc Vân Phong lập tức ngồi máy bay trở về thăm mẹ. Hai ngày sau trở lại, trực tiếp đi theo Nghiêm Bình đáp chuyến bay đến trụ sở huấn luyện bộ đội đặc chủng ở thành phố C.

Lúc tới căn cứ, vừa đúng ba giờ chiều. Ngồi trên xe mà căn cứ phải tới đưa đón, Mộc Vân Phong say sưa nhìn những bóng dáng đang luyện tập trong căn cứ, nhìn dáng người trắng kiện của bọn họ lần lượt phóng qua từng chướng ngại vật, trong mắt thoáng lên ngọn lửa khấn trương.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Gặp Lại Trong Quân Doanh (Một)

Editor: Thoa Xù

Nghiêm Bình liếc nhìn Mộc Vân Phong, thấy vẻ hăng hái khấn trương trong mắt cô, trong lòng thầm cười. Quả nhiên ông không nhìn lầm người, Mộc Vân Phong giống như người có tâm huyết vậy, nhất định chỗ này thích hợp với cô nhất.

Tuy rằng cô là con gái, nhưng Nghiêm Bình tin tưởng Mộc Vân Phong nhất định sẽ vượt qua mọi người bên trong.

Xe jeep dừng lại trước một ngôi nhà lâu, rất nhanh một người đàn ông vạm vỡ mặc quân phục từ trong đi ra. Anh ta đi đến bên cạnh xe thấy Nghiêm Bình và Mộc Vân Phong bước chân ra ngoài, cung kính chào theo nghi thức quân đội: "Thầy Nghiêm, mời đi theo tôi, thủ trưởng chờ đã lâu rồi ạ."

"Đi trước dẫn đường." Nghiêm Bình gật đầu với người đàn ông kia, thân nhiên nói.

Mộc Vân Phong đi theo sau Nghiêm Bình và người đàn ông kia, đi vào bên trong tòa nhà văn phòng, vừa đi vừa quan sát cái được gọi là trụ sở huấn luyện chuyên biệt đứng đầu cả nước.

Nói nơi đây chuyên biệt là bởi vì ở đây huấn luyện lính đặc chủng chiếm 80% trong cả nước, rất nhiều lính đặc chủng từ căn cứ này ra, đều được huấn luyện bởi một đại nhân vật.

Nghĩ tới sẽ lập tức được thấy nhân vật trong lời đồn đãi kia, nhân vật thần thánh của bộ đội đặc chủng, Mộc Vân Phong mang sự hiếu kỳ và kích động theo hai người tiến vào trong một phòng khách to lớn.

Vừa vào phòng khách, đã nhìn thấy một người quân nhân hơn năm mươi tuổi đang cẩn thận tỉ mỉ pha trà. Từ xa nhìn lại, động tác của ông ấy rất là chuẩn mực, nề nếp đầu ra đấy, mẫu mực khuôn phép.

Nhìn thấy cảnh đó trong lòng Mộc Vân Phong cười thầm. Thầm nghĩ: kia chính là nhân vật thần thánh của bộ đội đặc chủng, quả nhiên giống như lời đồn đãi, nghiêm túc thận trọng, pha trà cũng quy tắc như vậy, giống như là huấn luyện vậy.

"Lão chiến hữu, ông đã đến rồi." Người quân nhân đang pha trà, thấy phó sĩ quan của mình dẫn Nghiêm Bình vào, cuối cùng trên mặt cũng nở nụ cười. Đứng lên nhìn Nghiêm Bình, sau đó tiến lên một bước, hai người cùng ôm nhau.

Chỉ một hồi rồi lại tách ra, sau đó cùng đánh một quyền trên vai đối phương. Mộc Vân Phong ở bên cạnh nhìn động tác của hai người, ánh mắt xoay vòng.

Hóa ra Nghiêm Bình cũng đã từng là quân nhân, thảo nào lúc bình thường nhìn qua giống như đã từng trải qua huấn luyện đặc biệt, khó trách sự phụ của mình lại để cho ông ấy huấn luyện mình.

Nhìn dáng vẻ của hai người họ, họ lại còn là chiến hữu. Nhưng mà không biết vì sao chú Nghiêm Bình lại qua lại với sự phụ là người trong giới hắc đạo.

Lúc Mộc Vân Phong đang nhìn hai người âm thầm to nhỏ, một âm thanh vang dội vang lên bên tai cô: "Đây chính là người mà ông muốn tôi giúp ông huấn luyện sao? Sao lại là một cô nhóc chứ?" Lão chiến hữu của Nghiêm Bình, cũng là thủ trưởng của căn cứ Trần Cương liếc nhìn cơ thể có vẻ hơi nhỏ gầy của Mộc Vân Phong, trong mắt thoáng lên vẻ lo lắng.

Doanh trại của ông chỉ toàn là binh lính nam, đột nhiên có một cô gái vào đây, hình như không tốt lắm. Lại thêm cái cô nhóc này xem ra hoàn toàn chưa từng đánh nhau, ông thật sự lo lắng ngày đầu tiên huấn luyện sẽ lập tức bị cái đám binh lính nam của ông đánh đến không xuống giường được.

"Tiểu Phong, tới đây ra mắt thủ trưởng Trần nào." Nghiêm Bình gọi Mộc Vân Phong đang đứng cách sau mình mấy bước, sau đó giới thiệu với chiến hữu của mình: "Đúng vậy, Mộc Vân Phong chính là người tôi đã đề cập qua với ông."

"Ông đừng thấy ngoại hình con bé nhỏ nhắn, sức đột phá cũng không nhỏ đâu." Nghiêm Bình thấy vẻ lo lắng trong mắt Trần Cương, thì giải thích cho ông ấy. Ông biết toàn bộ căn cứ ngoại trừ bác sĩ và y tá, còn lại toàn là binh lính nam. Chính vì vậy, ông mới quyết định đưa Mộc Vân Phong đến đây huấn luyện.

Ông biết rõ đường đi sau này của Mộc Vân Phong sẽ đối mặt với cái gì, cho nên trước tiên ông cho cô cơ hội để cô học được cách trở nên vượt trội trong đám đàn ông, có như vậy thì khi cô chính thức tiếp nhận Âm Dạ mới có thể lãnh đạo tốt hơn và đám thuộc hạ mới phục tùng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Gặp Lại Trong Quân Doanh (Hai)

"Nhưng cô nhóc này cũng quá nhỏ gầy rồi." Tuy rằng Nghiêm Bình nói như vậy, nhưng Trần Cương vẫn giữ thái độ hoài nghi. Phải biết rằng trong căn cứ này của ông cả đám binh lính đều cao to vạm vỡ, ông thật sự lo lắng với ngoại hình này của Mộc Vân Phong thì chỉ một chiêu đã bị đánh gục rồi.

"Xin Thủ trưởng cứ yên tâm, tuy rằng con là con gái, nhưng cũng không phải làm từ bần nhão." Mộc Vân Phong thấy vẻ lo lắng trong mắt Trần Cương, tuy trong lòng cảm động. Nhưng cô biết muốn thay đổi tư tưởng của vị thủ trưởng này thì chỉ có thể dùng thành tích để chứng minh.

"Tốt, con đã có lòng tin như vậy, vậy thì bọn ta mỗi mắt mong chờ thôi." Trần Cương nghe Mộc Vân Phong khí khái nói, có hơi yên lòng.

Nghỉ ngơi một buổi tối qua sáng hôm sau, sáng sớm lúc có tín hiệu tập hợp, Mộc Vân Phong nhanh chóng rời giường. Khi cô xuất hiện trong đội ngũ của những binh lính nam, nhìn thấy ánh mắt khinh thường của cả một đám người.

Mộc Vân Phong ghi nhớ trong lòng ánh mắt của đám người đó. Cô lặng lẽ đứng bên cạnh, nghe tiểu đội trưởng phát biểu.

Nhưng mà, Mộc Vân Phong vừa mới đứng lại, tiểu đội trưởng còn chưa kịp phát biểu và giới thiệu, bắt đầu có một tên lính lên tiếng khiêu khích.

"Tiểu đội trưởng, sao lại để một người phụ nữ vào tiểu đội của chúng ta chứ."

"Đúng vậy, tại sao để con gái vào tiểu đội của chúng ta, cái này không phải là rõ ràng muốn níu chân chúng ta lại sao."

"."

"."

"....."

Âm thanh vang lên ồn ào hỗn loạn, những đôi mắt quét về phía Mộc Vân Phong, giống như cô nợ bọn họ vậy. Cảm nhận được vài đôi mắt thù địch bên cạnh, Mộc Vân Phong rũ mắt xuống. Cô thầm nói: "Hừ, bây giờ xem thường tôi đây là con gái, chờ tới lúc tôi đánh bại các người rồi, xem các người còn nói gì được nữa."

Tiểu đội trưởng đứng một bên, nhìn anh em trong tiểu đội mình chỉ trích Mộc Vân Phong, không phê bình cũng không ngăn lại, cứ để mặc cho bọn họ nói. Anh ta cũng muốn nhìn xem Mộc Vân Phong sẽ có phản ứng gì.

Nhưng khi anh ta thấy dáng vẻ của Mộc Vân Phong như là không có chuyện gì, hơi cúi đầu đứng ở một bên, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh. Hình thể vẫn thẳng tắp, không nhúc nhích, làm trong lòng anh ta hơi bức bối.

Thật ra thì Mộc Vân Phong được phân đến tiểu đội của họ, mới bắt đầu anh ta cũng không muốn. Vốn là muốn lãnh đạo đưa cô đến tiểu đội khác đi, nhưng lãnh đạo lại nói là ý của cấp trên.

Sau đó anh lại thăm dò một chút, mới biết được chính là yêu cầu của cô gái này. Nói cái gì mà cô muốn tới tiểu đội mạnh nhất, thủ trưởng mới đưa cô vào tiểu đội của bọn họ. Cũng bởi vì một câu nói của cô gái này, làm cho tiểu đội một xuất sắc của bọn họ bị một cô gái cản trở, chuyện này dính đến người nào cũng không vui nổi.

Vì vậy anh muốn dùng biện pháp gì đó để cô gái này tự động rút khỏi tiểu đội của bọn họ. Lúc vừa thấy ánh mắt phẫn nộ của anh em trong tiểu đội, nghe lời nói không chút lưu tình của bọn họ, anh dứt khoát không xen vào. Muốn để cho anh em trong tiểu đội đuổi cô gái này đi.

Nhưng tiểu đội trưởng đã đánh giá thấp sự nhẫn nại của Mộc Vân Phong. Cô chính là đệ nhất sát thủ trong giới hắc đạo, để giết người thì kiểu uất ức nào mà không chịu đựng qua. Mấy câu nói như vậy quả thực chỉ là lời khách sáo, nếu lời nói như vậy cũng không chịu nổi thì làm sao cô còn làm sát thủ được chứ.

Các anh em nói cả buổi, Mộc Vân Phong cũng không có chút phản ứng, tiểu đội trưởng nhất thời nổi nóng, rống to: "Đừng nói nữa. Bắt đầu huấn luyện."

"Nghe khẩu lệnh, quẹo phải, chạy." Theo khẩu lệnh của tiểu đội trưởng, cả tiểu đội một bắt đầu chạy quanh bãi tập.

Chạy bộ là chương trình huấn luyện nhất định mỗi ngày của bọn họ, hơn nữa quy định phải chạy xong mười km mới được xem là hoàn thành nhiệm vụ. Mộc Vân Phong từ từ chạy theo phía sau hàng ngũ, giống như ngày thường cô chạy bộ lúc sáng sớm, nhẹ nhàng thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 177: Gặp Lại Trong Quân Doanh (Ba)

Tiểu đội trưởng vừa chạy vừa nhìn Mộc Vân Phong, vừa bắt đầu anh cho rằng ngoại hình của Mộc Vân Phong này nhỏ nhắn chắc chắn chạy không được bao lâu sẽ phải tụt lại phía sau. Nhưng theo được một vòng lại tiếp một vòng, từ đầu đến cuối Mộc Vân Phong đều theo sau hàng ngũ.

Không nhanh cũng không chậm.

Thấy Mộc Vân Phong vậy mà có thể duy trì không tụt lại phía sau, ánh mắt tiểu đội trưởng lóe lên, nói với tiểu đội: "Tăng tốc." Tiếng nói vừa dứt cả ngũ bắt đầu tăng tốc độ chạy.

Tiểu đội trưởng chạy bên cạnh, thấy đội ngũ càng chạy càng nhanh, đôi mắt trước sau đều không rời khỏi cái bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn kia. Thấy cô cũng từ từ tăng tốc độ theo đội ngũ, trong lòng hơi hả hê.

Nhưng gần đến mười km, Mộc Vân Phong vẫn không tụt lại phía sau, ngược lại trong tiểu đội có mấy anh em bị rớt lại phía sau Mộc Vân Phong, vẻ mặt của tiểu đội trưởng nhất thời có hơi khó coi.

Ý định ban đầu của anh là muốn thấy Mộc Vân Phong bị tụt lại phía sau, sau đó nhân cơ hội này làm cô xấu hổ một phen, cuối cùng đuổi cô ra khỏi tiểu đội. Nhưng không ngờ cuối cùng không chỉ không làm cho Mộc Vân Phong xấu hổ, ngược lại anh em của anh làm cho anh mất hết thể diện.

Đến điểm cuối, mọi người dừng lại. Vừa mới dừng lại, từng người một nhanh chóng quay đầu, muốn nhìn xem có phải Mộc Vân Phong bị bọn họ bỏ lại phía sau hay không. Nhưng nhìn xung quanh không thấy Mộc Vân Phong đâu, lúc đang định ăn mừng, lại thấy vẻ mặt của tiểu đội trưởng mình đen như đáy nồi. Vẻ mặt của đám lính vô cùng khó hiểu nhìn tiểu đội trưởng của mình, thấy ánh mắt anh trước sau đều nhìn chằm chằm về một hướng.

Mọi người nhìn theo ánh mắt của anh, lại thấy Mộc Vân Phong đã sớm ngồi một bên nghỉ ngơi. Cả đám nhất thời mở to mắt về mặt khó tin, thậm chí có mấy người không nhịn được tiến lên phía trước nói: "Cô gái, có phải cô lừa dối hay không?"

"Thứ nhất, tôi có tên, gọi là Mộc Vân Phong, về sau xin gọi tên của tôi. Thứ hai, tôi không có lừa dối, hỏi tiểu đội trưởng của các người đi, anh ta rõ

ràng nhất đấy.” Khóe miệng Mộc Vân Phong nhếch lên, gương mặt vui vẻ nhìn mấy người đàn ông đứng trước mặt mình, vẻ mặt giấu cợt.

“Tiểu đội trưởng?” Mộc Vân Phong vừa nói xong, lập tức có người hỏi tiểu đội trưởng của mình, nhìn anh chờ xác nhận, khi thấy anh gật đầu thừa nhận cả đám lại càng không cam lòng hỏi tiếp: “Làm sao có thể chứ?”

“Sao lại không thể? Xin khuyên các vị một câu, đừng xem thường phụ nữ.” Lời nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Mộc Vân Phong truyền vào tai đám lính, làm cho mặt bọn họ nóng lên, đứng ngẩn người không biết nói gì.

Thấy cả đám đứng ngẩn người, Mộc Vân Phong nhìn tiểu đội trưởng nói: “Tiểu đội trưởng, có thể về doanh trại ăn điểm tâm chưa, tôi đói rồi.”

Câu nói làm tiểu đội trưởng lúng túng không thôi, nổi nóng nhìn mọi người rống lên: “Tập hợp.”

Trở lại doanh trại, Mộc Vân Phong theo mọi người cùng vào nhà ăn ăn sáng. Lúc đầu Trần Cương muốn để cho Mộc Vân Phong ăn cùng bọn ông, nhưng bị Mộc Vân Phong từ chối. Cô đi tới nhà ăn tự lấy khay cơm, mấy trăm đôi mắt nhìn cô chăm chăm.

Mộc Vân Phong không thèm đếm xỉa đến những ánh mắt chiếu trên người mình, điềm tĩnh tự nhiên thoải mái đến trước mặt đầu bếp, giọng nói trong trẻo vang lên: “Làm ơn cho tôi cà và ớt. Cảm ơn!”

Lời nói lễ độ của Mộc Vân Phong làm cho đầu bếp sững sốt, ông làm ở đây lâu như vậy đây là lần đầu tiên thấy một cô gái xinh đẹp đến thế.

Thấy đầu bếp nhìn mình chăm chăm, Mộc Vân Phong không tức giận, ngược lại mỉm cười với ông, lặp lại lời của mình lần nữa.

Lấy cơm xong, Mộc Vân Phong đi thẳng đến chỗ trống bên cạnh. Nhưng không ngờ vừa mới ngồi xuống đã có người tìm tới.

“Em từ đâu tới vậy, trông đẹp đấy chứ.” Một người lính dáng vẻ lưu manh ngồi bên cạnh Mộc Vân Phong, lời nói trêu ghẹo nghe vô cùng buồn nôn. Tên lính này lúc bình thường không có chuyện gì làm, vẫn rất thích đùa giỡn trêu ghẹo các cô gái trong căn cứ, cho nên mấy cô quân y gặp thấy anh ta đều tránh đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Gặp Lại Trong Quân Doanh (Bốn)

Bây giờ rất khó để thấy một cô gái xinh xắn như thế, vậy mà lại ngồi ăn thoải mái trong nhà ăn giữa một đám hòa thượng (*), làm sao họ có thể bỏ qua cơ hội này chứ.

(*) Ở đây là trại lính nhưng lại dùng từ “hòa thượng”, theo mình nghĩ là vì đám lính này huấn luyện trong căn cứ toàn nam nên cuộc sống giống như hòa thượng không gần nữ sắc.

“Cút.” Mộc Vân Phong vừa ăn cơm, vừa khế găm lên với tên tính ngồi bên cạnh. Cô rất ghét kẻ khác làm phiền mình ăn cơm.

“Ôi chào, tính tình thật ngay thẳng.” Tên tính cười quái đản, mọi người đều nghe thấy. Binh lính của tiểu đội một thấy có người bắt nạt Mộc Vân Phong, trong lòng bần khoăn. Mặc dù bọn họ không thích Mộc Vân Phong vào tiểu đội của mình, nhưng bây giờ cô là người của tiểu đội một, sao có thể để cho người khác bắt nạt được.

Vì vậy có mấy người đứng dậy, định đi đến chỗ Mộc Vân Phong, lại bị tiểu đội trưởng chặn lại. Anh muốn xem thử Mộc Vân Phong xử lý tên đàn ông kia như thế nào.

Tất cả mọi người đều biết tên lính kia, là con cháu của người có quyền trong căn cứ, hình như vào đây nhờ quan hệ. Thấy phụ nữ là muốn trêu ghẹo, báo hại toàn bộ phụ nữ trong căn cứ nhìn thấy anh ta đều đi đường vòng.

“Tôi nói một lần nữa, cút, đừng để ảnh hưởng khẩu vị của tôi.” Mộc Vân Phong không thèm đếm xỉa đến tên đàn ông đang ồn ào sùng nịnh kia, lạnh lùng nói, trong mắt lóe lên sát khí. Nếu không phải là trong quân đội, cô nhất định sẽ phế tên đàn ông này.

Cô thật sự không hiểu, sao trong căn cứ lại có phần tử cặn bã này chứ.

“Anh lại muốn ngồi ở chỗ này, em làm gì được anh nào.” Tên lính kia nhìn Mộc Vân Phong với vẻ mặt đắc ý, thấy ánh mắt cô ần ần, cho rằng cô cũng sợ anh ta giống như những cô gái khác. Vì vậy bàn tay đưa đến trước mặt Mộc Vân Phong, muốn nắm lấy tay của cô.

“Chính mình không có tự trọng, vậy thì đừng trách người khác.” Mộc Vân Phong liếc nhìn bàn tay bẩn thỉu đưa về phía mình, đưa tay đang cầm nĩa lên đâm thẳng vào tay tên lính, làm cho tay anh ta bị đóng lên trên bàn.

Tiếng gào thét như giết heo vang lên, Mộc Vân Phong cũng không thèm ngó tới, tao nhã đứng dậy đổi cái nĩa khác rồi chuyển qua bàn khác tiếp tục ăn

bữa sáng của cô.

Tất cả mọi người nghe tên lính kia gào thét, lại thấy Mộc Vân Phong vẫn tiếp tục ăn bữa sáng, ngẩn ngơ tại chỗ. Tuy rằng mọi người cũng ghét tên đàn ông này, nhưng không có ai có thể to gan lớn mật đối nghịch với anh ta như vậy. Bởi vì mọi người đều biết bối cảnh sâu xa của tên này, bằng không thì dựa vào thành tích nửa vời của anh ta đã sớm bị đuổi ra ngoài rồi.

“Con nhỏ kia, mày dám phế tay của tao, mày biết tao là ai không?” Tên kia vừa kêu đau vừa gào lên với Mộc Vân Phong.

“Đương nhiên là biết rồi, mày là súc sinh.” Mộc Vân Phong vừa ăn bữa sáng xong, nghe tên kia nói, về mặt khinh bỉ khẽ cười một tiếng.

Cô chỉ phế có một bàn tay của anh ta vậy mà không biết mang ơn, còn muốn dùng thân phận dọa cô nữa, tưởng rằng hù dọa được Mộc Vân Phong có sao?

Thật là ngầy thơ.

Mộc Vân Phong nói xong, không đếm xỉa đến ánh mắt tràn ngập căm thù của tên kia, kẻ sát tai anh ta, nhẹ nhàng nói: “Biết thức thòi, tốt nhất đừng chọc tôi. Lần sau không phải là phế một bàn tay đơn giản như vậy đâu.” Giọng nói mềm mỏng truyền vào tai tên kia, lại mang theo sát khí ngập trời, làm cho sóng lưng anh ta lạnh toát.

Há miệng, lại không nói được câu nào, chỉ có thể nhìn Mộc Vân Phong ngênh ngang tiêu sái lướt qua người anh ta.

Sau khi Mộc Vân Phong đi, mọi người trong tiểu đội một nhìn bóng lưng của cô, rơi vào trầm tư.

Lúc bọn họ lại tập hợp huấn luyện, rất tự giác không ai chèn ép Mộc Vân Phong nữa. Bọn họ cũng trầm mặc nhìn cô, thấy cô cũng tiếp nhận đủ kiểu huấn luyện như họ.

Thấy cô hoàn thành từng nhiệm vụ một cách suôn sẻ thì không còn ai có ý xem thường nữa. Ngược lại từ trong đáy lòng bọn họ thật sự khâm phục Mộc Vân Phong.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌC TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 179: Gặp Lại Trong Quân Doanh (Năm)

Chẳng mấy chốc Mộc Vân Phong đến căn cứ đã được một tháng, trong một tháng này cô cực kỳ nỗ lực huấn luyện cùng các binh lính nam kia, cũng không hề thua kém. Hôm nay vừa đến lúc thi đấu đối kháng mỗi tháng một lần giữa các tiểu đội.

Cơ bản là để cho mọi người tỷ thí với nhau, quy định mỗi tháng một lần, tiến hành thi đấu đối kháng giữa các đội. Cái gọi là đấu đối kháng chính là mỗi đội cử ra hai tới ba binh lính có thành tích tốt để tiến hành tỷ thí, bên nào chiến thắng sẽ nhận được cờ tuyên dương.

Lần này thành tích huấn luyện của Mộc Vân Phong rất xuất sắc, nên đại diện tiểu đội một tham gia thi đấu.

Khi các tiểu đội khác thấy tiểu đội một lại cử một cô gái tham gia thi đấu, có người chế giễu các nam binh lính tiểu đội một bất lực, lại để một cô gái tham gia thi đấu, có người thì âm thầm đề phòng.

Đối mặt với việc chế giễu, tiểu đội một trầm tĩnh, còn Mộc Vân Phong lại nhìn cái tên đàn ông đang cười nhạo mình bằng vẻ mặt khinh thường, đang nghĩ xem làm thế nào đánh đối phương thành đầu heo.

Tiếng cười vang lên, thi đấu đối kháng bắt đầu. Tiểu đội trưởng đến trước mặt Mộc Vân Phong căn dặn: “Không nên khinh địch, cố gắng hết sức là được.”

Mộc Vân Phong nghe lời nói quan tâm của tiểu đội trưởng, nhoen miệng cười với anh ta, không biết thu hút biết bao nhiêu ánh mắt. Ngay cả tiểu đội trưởng cũng ngơ ngác nhìn Mộc Vân Phong. Lần đầu tiên anh ta phát hiện Mộc Vân Phong cười rất đẹp.

Mộc Vân Phong vừa ra sân, mấy binh lính cười nhạo cô lập tức thách đấu đầu tiên. Vung quyền gạt chân, chỉ mấy cái liền đánh tên lính kia quỵ rạp trên mặt đất, gây nên một tràng cười vang dội trong sân.

Ở phía xa, trên đài của người chủ trì, Nghiêm Bình và Trần Cương ngồi chung một chỗ nhìn đám binh lính tranh tài. Nhìn động tác gọn gàng linh hoạt của Mộc Vân Phong, Trần Cương thờ dãi nói: “Ông đã tìm được hạt giống tốt rồi.”

“Thế nào, mới có một tháng mà ông đã hoàn toàn thay đổi cái nhìn với con bé rồi à? Hâm mộ tôi sao.” Nghiêm Bình nghe ra sự chua xót trong lời nói của Trần Cương, cúi đầu nở nụ cười.

“Thế nào, giao con bé cho người bạn già này đi.” Trần Cương cũng không phủ nhận, ông thực sự động tâm. Ông không ngờ một cô bé như vậy mà lại lợi hại hơn cả đám đàn ông cao to vạm vỡ này.

“Chuyện này không có thương lượng đâu.” Nghiêm Bình đã sớm biết điểm mạnh duy nhất của lão chiến hữu này chính là ái mộ tài năng. Bây giờ nhìn thấy Mộc Vân Phong xuất sắc như vậy không động tâm suy nghĩ mới là lạ.

Nhưng mà ông cũng sẽ không đề đổi phương được như ý.

“Lão chiến hữu à, chuyện gì cũng có thể bàn bạc mà. Người kế thừa tốt như vậy ở lại bên cạnh ông cũng lãng phí, chi bằng để cho con bé ở lại, huấn luyện lâu dài.” Trần Cương vì muốn giữ Mộc Vân Phong ở lại căn cứ, tha thiết van nài khuyên nhủ Nghiêm Bình.

Nghiêm Bình đành phải thối thán cự tuyệt, cũng không sợ làm tổn thương mặt mũi của lão chiến hữu.

Thấy đáng về không thể thương lượng được của Nghiêm Bình, trong lòng Trần Cương âm thầm than thở, đưa mắt nhìn lại nơi thi đấu. Vừa nhìn thấy lại động tâm suy nghĩ.

Đơn giản là chưa đầy nửa giờ, đội đối thủ lại bị Mộc Vân Phong đánh xuống hơn phân nửa, cứ theo cái đà này, lần này tên tuổi đứng đầu không phải Mộc Vân Phong thì là ai, không phải tiểu đội một thì là ai chứ.

Cuộc thi đấu quả nhiên đúng như dự đoán, Mộc Vân Phong trở thành cái tên số một trong lần tranh tài này. Khi tiểu đội trưởng nhận lấy cờ tuyên dương từ tay Trần Cương, trong lòng vô cùng phấn khích nha.

Thực ra tiểu đội một của họ đã liên tiếp ba tháng không nhận được cờ rồi, lại không ngờ rằng Mộc Vân Phong vừa tới đã giúp bọn họ đoạt lại cờ từ trong tay người khác. Nghĩ đến lúc đầu mình bài xích Mộc Vân Phong, trong lòng tiểu đội trưởng vô cùng hổ thẹn, anh cầm cờ đi đến trước mặt Mộc Vân Phong, rất chân thành nói: “Cám ơn!”

Mộc Vân Phong nghe được tiếng cảm ơn này của tiểu đội trưởng, biết tiểu đội một đã hoàn toàn đón nhận mình. Vui vẻ nhoen miệng cười, nhưng khi nhìn thấy người đang tiến về phía mình thì nụ cười trên mặt chợt tắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đứng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Rừng Mưa Nhiệt Đới (Một)

Editor: Thoa Xù

Mộc Vân Phong ngơ ngác nhìn người đang đi về phía mình, biểu tình trên mặt như không thể tin nổi. Làm sao cô ngờ được, ở cái chỗ này mà lại gặp được Phụng Như Ảnh.

Không sai, người đang đi về phía cô chính là Phụng Như Ảnh.

Lần đầu tiên Phụng Như Ảnh nhìn thấy bóng dáng trên sân đấu kia thì lập tức nhận ra đó là Mộc Vân Phong. Khoảnh khắc đó anh rất muốn bước đến ôm cô vào trong lòng, nhưng đành phải dằn sự kích động này lại. Cho đến khi Mộc Vân Phong thi đấu xong, anh mới đi đến bên cô. Nhìn thấy khuôn mặt càng ngày càng gần kia, trống ngực Phụng Như Ảnh đập càng lúc càng nhanh.

Mặc dù anh vẫn biết Mộc Vân Phong không chết, nhưng khi cô thực sự đứng trước mặt mình, loại tâm tình kích động này không cách nào nói được. Anh chỉ muốn đối diện với cô, ôm vào trong ngực, cảm nhận sự tồn tại của cô.

Nghĩ như vậy, Phụng Như Ảnh cũng làm đúng như vậy. Khi anh đứng trước mặt Mộc Vân Phong, đưa tay ra rồi mạnh mẽ ôm cô vào trong ngực mình. Ôm thật chặt, dường như sợ Mộc Vân Phong lại bỏ đi lần nữa.

Hành động của Phụng Như Ảnh quá bất ngờ, làm cho Mộc Vân Phong hoàn toàn sững sờ. Vừa rồi Phụng Như Ảnh xuất hiện cũng đã khiến cô ngẩn ra rồi, bây giờ Phụng Như Ảnh lại đột nhiên ôm lấy cô, dường như sợ cô sẽ biến mất vậy, điều này làm cho Mộc Vân Phong rất là khó hiểu.

Vì vậy cô ngẩng đầu lên nhìn Phụng Như Ảnh, nhưng không ngờ khi chạm vào đôi mắt thâm thúy như biển sâu thì hoàn toàn hóa đá. Cô lại thấy được sự vui sướng và kích động từ trong đôi mắt của Phụng Như Ảnh.

"Phụng Như Ảnh." Khi bên cạnh vang lên tiếng huýt sáo, Mộc Vân Phong mới phục hồi tinh thần lại đây là trại lính, vì vậy đẩy Phụng Như Ảnh đang ôm chặt mình ra.

"Tiểu Phong, đừng động, để cho anh ôm một lúc, chỉ một lúc thôi." Giọng nói trầm thấp khàn khàn của Phụng Như Ảnh truyền đến, Mộc Vân Phong khẽ giật mình, buông bàn tay đang đẩy anh xuống, để mặc cho anh cứ ôm mình như vậy.

Tuy rằng cô không quá thông minh, nhưng trong thâm tâm ít nhiều cũng cảm thấy được sự quan tâm của Phụng Như Ảnh đối với cô. Quan tâm? Mộc Vân Phong thầm lẩm nhẩm, dường như góc nhỏ nào đó trong lòng đang từ từ sụp đổ.

Nhớ đến lần đó Phụng Như Ảnh cùng cô ẩn nấp trong nước rồi sau đó chăm sóc cô, nhớ đến anh một mình xông vào biệt thự của Hồng Bưu, vì cứu cô mà đánh nhau với Hồng Bưu.

Một góc nào đó trong lòng Mộc Vân Phong từ từ mềm mại, cô cố tình không nghĩ đến sự thật Phụng Như Ảnh chính là em trai của kẻ thù giết cha cô. Thế nên cứ yên lặng để cho Phụng Như Ảnh ôm chặt, cho đến khi Phụng Như Ảnh buông cô ra.

"Sao anh lại ở chỗ này?"

"Sao em lại ở chỗ này?" Vừa buông ra hai người cùng lên tiếng, lúng túng qua đi lại cười một hồi. Sau đó Phụng Như Ảnh mới nói với Mộc Vân Phong: "Em nói trước đi."

"Anh nói trước đi." Lại nói giống nhau, khiến hai người lại bật cười. Sau đó cứ nhìn như vậy, không nói thêm gì nữa, cho đến khi Trần Cương và Nghiêm Bình đi tới.

"Tiểu tử thú, sao con lại tới đây?" Trần Cương tiến lên liền đấm Phụng Như Ảnh một cái, sau đó mới bắt đầu hỏi. Còn Nghiêm Bình đứng bên cạnh thận trọng đánh giá Phụng Như Ảnh. Vừa rồi thấy cậu ta với Mộc Vân Phong ôm nhau, không biết vì sao trong lòng ông cảm thấy mất mát, giống như người cha nhìn con gái mình bị đoạt đi vậy.

"Thủ trưởng." Phụng Như Ảnh cười xoa xoa chỗ Trần Cương vừa đánh, gọi ông một cách tôn kính.

Trần Cương nhìn Phụng Như Ảnh, trong mắt lóe lên vẻ thương xót. Mỗi lần nhìn thấy thằng bé này, ông đều dâng lên cảm giác thương xót. Phải biết rằng Phụng Như Ảnh đã từng là binh lính tốt nhất dưới tay ông, bản lĩnh vượt trội, kỹ thuật hạng nhất. Ông cũng từng muốn để cho Phụng Như Ảnh kế nhiệm công việc của ông, nhưng không biết tại sao trong lúc tiền đồ của Phụng Như Ảnh đang rộng mở, lại nhận được báo cáo giải ngũ của cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 181: Rừng Mưa Nhiệt Đới (Hai)

Lúc ấy bất kể ông hỏi như thế nào, Phụng Như Ảnh cũng không nói cho ông biết lý do cậu ta giải ngũ. Cho tới bây giờ ông cũng không hiểu rõ tại sao Phụng Như Ảnh muốn giải ngũ, hơn nữa còn bước vào con đường bất chính.

Tuy rằng ông không có cảm tình gì đối với giới hắc đạo, nhưng tình cảm dành cho Phụng Như Ảnh vẫn rất tốt.

"Tiểu tử thú, sao có thời gian rảnh rồi về đây thăm ta vậy?" Ánh mắt của Trần Cương nhìn Phụng Như Ảnh giống như một người anh nhìn em trai vậy, làm cho Mộc Vân Phong vô cùng ngạc nhiên.

Cô quay lại liếc nhìn Phụng Như Ảnh, thấy anh đã sớm cười với mình, như đang nói chờ lát nữa sẽ nói cho cô biết. Làm cho Mộc Vân Phong buồn bực một hồi, sao chỉ có một cái liếc mắt của mình mà Phụng Như Ảnh đã biết mình muốn hỏi điều gì rồi.

"Đi, vào trong rồi nói." Ba người đi theo Trần Cương vào phòng tiếp khách. Mộc Vân Phong ngồi bên cạnh nghe Trần Cương và Phụng Như Ảnh nói chuyện, thỉnh thoảng Nghiêm Bình sẽ chen vào một đôi câu hỏi thăm Phụng Như Ảnh.

Theo nội dung cuộc trò chuyện của bọn họ, Mộc Vân Phong ngạc nhiên phát hiện ra, vị thủ trưởng này lại biết Phụng Như Ảnh là đại ca hắc đạo. Nhưng hình như ông không giống với những nhân viên công chức hay nhân viên quan trọng của chính phủ có sự căm ghét sâu sắc với giới hắc đạo. Trong lòng Mộc Vân Phong thầm nghĩ vị thủ trưởng này quả thật không nhìn người theo cách thông thường.

Cô biết nếu như Trần Cương cũng giống như những người đó, vậy thì sẽ không có mối quan hệ tốt với Phụng Như Ảnh như vậy, hơn nữa còn nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Lại càng không thể nào duy trì mối giao tình với chú Nghiêm mấy mươi năm như vậy.

"Đúng rồi, tiểu tử thú, ta còn chưa hỏi con với Mộc Vân Phong quen biết như thế nào." Nói xong lời cuối cùng, Trần Cương thay Nghiêm Bình hỏi câu mà ông vẫn đang muốn hỏi.

Nghiêm Bình chưa hề biết Mộc Vân Phong có bạn trai, hơn nữa cũng không nghe cô đề cập tới. Nhưng hôm nay thấy dáng vẻ hai người bọn họ ôm nhau, khiến cho ông rất là lo lắng. Mặc dù vừa rồi Trần Cương và Phụng Như Ảnh nói chuyện ông cũng nghe được không ít, biết Phụng Như Ảnh cũng là người trong giới hắc đạo, nhưng ông vẫn lo lắng Phụng Như Ảnh sẽ làm ảnh hưởng đến Mộc Vân Phong.

"Em ấy là con gái của cha nuôi con, cũng chính là em gái của con." Một câu nói của Phụng Như Ảnh làm cho Mộc Vân Phong cả kinh không nói ra lời, sắc mặt cô thay đổi liên tục.

Làm sao cô ngờ được Phụng Như Ảnh chính là người mà trước đây cha cô đã mang về. Cô vẫn cho rằng Phụng Như Ảnh cũng giống như những người anh em trong Thanh bang, đã bị Hồng bang tiêu diệt. Nhưng không ngờ anh lại còn sống.

Nhưng vừa nghĩ tới Hồng Bưu đã giết cha của mình, mà Phụng Như Ảnh lại là em trai của Hồng Bưu, sắc mặt của Mộc Vân Phong lập tức khó coi.

Nói thế nào thì cha cô cũng là người có công nuôi dưỡng Phụng Như Ảnh, nhưng anh trai của anh không biết ghi ơn báo đáp thì thôi, lại còn lấy oán báo ơn giết chết cha của cô.

Người này đúng là không phải loại vong ân bội nghĩa bình thường mà.

Dường như cảm giác được tâm tình của Mộc Vân Phong, Phụng Như Ảnh nhìn cô vô cùng áy náy. Giống như đang nói: Tiểu Phong, thật xin lỗi.

Mộc Vân Phong quay mặt đi, nhìn Trần Cương và Nghiêm Bình nói: "Thủ trưởng, chú Nghiêm, con về ký túc xá trước." Xoay người không thèm nhìn Phụng Như Ảnh mà đi thẳng ra ngoài.

Phụng Như Ảnh nhìn Mộc Vân Phong rồi đi, quay đầu lại đối mặt với hai đôi mắt dò hỏi.

"Tiểu tử, có phải cậu làm chuyện gì có lỗi với Tiểu Phong không?" Nghiêm Bình nhìn Phụng Như Ảnh chỉ thiếu chút nữa là tiến lên túm cổ áo của anh rồi, đôi mắt nhìn chằm chằm vào anh, giống như anh đã gây ra tội gì ghê tởm lắm vậy.

Phụng Như Ảnh trầm mặc không nói, sao anh có thể nói cho họ biết anh trai của mình đã giết chết cha của Mộc Vân Phong đây.

Nhưng thấy anh trầm mặc thế kia, Nghiêm Bình lại im lặng, mặc kệ Trần Cương vẫn còn ở đây, đứng lên kéo Phụng Như Ảnh đi tới chỗ rộng rãi.

Vừa đến nơi lập tức không thêm lời nào, giờ nắm đấm lên đấm thẳng vào mũi Phụng Như Ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Rừng Mưa Nhiệt Đới (Ba)

Đối mặt với con thịnh nộ của Nghiêm Bình, Phụng Như Ảnh rơi vào tình thế khó xử, vì thế nhanh chóng tránh đi. Anh không thể đánh trả, bởi vì anh vừa nghe Mộc Vân Phong gọi Nghiêm Bình là chú, hơn nữa bây giờ Nghiêm Bình lại một mực muốn bảo vệ Mộc Vân Phong. Phụng Như Ảnh biết quan hệ của họ không tầm thường, càng không dám động thủ. Chỉ có thể di chuyển thân thể phòng tránh thể tấn công của Nghiêm Bình.

Nhưng Nghiêm Bình mặc kệ trong lòng Phụng Như Ảnh nghĩ cái gì, ông một lòng muốn trút giận cho Mộc Vân Phong. Trong lòng của ông cũng giống như Minh Quân vậy, đã sớm xem Mộc Vân Phong là con gái rồi. Hiện tại con gái bị ức hiếp, ông không quan tâm đến nguyên tắc lý lẽ gì nữa.

"Nghiêm Bình, ông dừng tay đi." Thấy Nghiêm Bình nhất quyết không tha, bộ dáng thế nào cũng phải đánh Phụng Như Ảnh cho bằng được, Trần Cương hét lớn một tiếng. Ông hiểu rõ Phụng Như Ảnh hơn Nghiêm Bình, cậu ta là kiểu người một hai đều rõ ràng, tuyệt đối không phải như Nghiêm Bình nghĩ.

Trần Cương nghĩ Phụng Như Ảnh nhất định là có nỗi khổ tâm khó mà nói ra.

Nhưng Nghiêm Bình đang nổi nóng làm sao nghe Trần Cương nói, đánh cho Phụng Như Ảnh tránh né không kịp. Thấy nắm đấm của ông sẽ đánh trúng mặt của Phụng Như Ảnh, nên Trần Cương vừa ngăn lại vừa quát lên: "Chuyện không biết rõ ràng đã động tay động chân, dẫu gì ông cũng là trưởng bối đó."

"Không phải đã rõ ràng rồi sao? Ông không thấy vết thương tâm của Tiểu Phong sao?" Bị Trần Cương ngăn lại Nghiêm Bình không đánh Phụng Như Ảnh nữa, quay qua rống to với lão chiến hữu của mình. Làm cho đám binh lính bên ngoài không rõ tình hình, cả đám nghe ngóng nhìn vào phòng tiếp khách.

"Nhìn cái gì đó?" Trần Cương thấy một đám đầu ló nhỏ thì không vui quát lên, kéo Nghiêm Bình ngồi lên ghế sofa.

Phụng Như Ảnh nhìn lão thủ trưởng lời Nghiêm Bình đi, sau đó cũng vội vàng đi theo sau. Nói thật anh không ngờ Nghiêm Bình lại bảo vệ Mộc Vân Phong hết mình đến thế, thấy Nghiêm Bình bảo vệ Mộc Vân Phong như vậy, Phụng Như Ảnh cảm thấy vừa vui mừng lại vừa bất đắc dĩ. Anh không biết phải giải thích chuyện này như thế nào, ngay cả bản thân anh cũng không hiểu tại sao anh trai của mình lại giết cha của Mộc Vân Phong.

"Nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Thấy hai người đã ngồi xuống, Trần Cương lúc này mới nghiêm túc hỏi Phụng Như Ảnh, ông cũng không muốn để cho lão chiến hữu và binh lính mình quý nhất đối đầu với nhau ngay tại địa bàn của mình.

"Thủ trưởng, không phải là con không muốn nói, mà con thật sự không biết nói như thế nào." Về mặt Phụng Như Ảnh khổ sở nhìn lão thủ trưởng của mình, làm sao anh không biết ý tốt của lão thủ trưởng, nhưng anh thật sự không giải thích được.

“Cậu?” Nghiêm Bình vừa nghe Phụng Như Ảnh nói thì đột nhiên đứng lên, chỉ tay vào Phụng Như Ảnh, lại bị Trần Cương ấn vai ngồi xuống lại.

Nếu không phải là địa bàn của lão chiến hữu, nếu không phải nể mặt lão chiến hữu, Nghiêm Bình tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Phụng Như Ảnh như vậy. Trong lòng ông đã sớm nhận định Mộc Vân Phong là con gái của ông, đối với người đã ức hiếp cô, ông tuyệt đối sẽ không tha thứ nhẹ nhàng như vậy.

“Chú Nghiêm, chuyện không phải như chú nghĩ đâu.” Phụng Như Ảnh mặt mày khổ sở nhẹ nhàng nói: “Con không làm chuyện gì có lỗi với Tiểu Phong, chẳng qua là có người làm liên lụy đến con.”

“Nếu không phải cậu, vậy tại sao cậu không ra mặt giúp Tiểu Phong, lỗi cái người làm chuyện có lỗi với con bé ra xử lý đi.” Về mặt Nghiêm Bình bán tín bán nghi. Ông nghi ngờ độ chân thật trong lời nói của Phụng Như Ảnh, vừa rồi thấy đáng về Phụng Như Ảnh rất quan tâm Tiểu Phong, nhưng nếu như thật sự quan tâm thì sao lại để cho con bé đau lòng, sao biết rõ có người làm tổn thương Tiểu Phong mà không xử lý.

“Chú Nghiêm, chuyện không đơn giản như vậy, hơn nữa con cũng không thể giết người kia.” Phụng Như Ảnh lại giải thích với Nghiêm Bình. Nhưng Nghiêm Bình nghe lời giải thích của anh xong mặt mày lại trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 183: Rừng Mưa Nhiệt Đới (Bốn)

Chỉ nghe ông gầm lên với Phụng Như Ảnh: “Không thể giết hả? Rõ ràng chính là không quan tâm Tiểu Phong. Tiểu tử, cậu nhớ cho kỹ, ta mặc kệ cậu là ai, mặc kệ thế lực của cậu lớn bao nhiêu, hôm nay ta nói cho cậu biết, sau này cậu tránh xa Tiểu Phong một chút, bằng không đừng trách ta không khách khí.”

Hôm nay ông nể mặt lão chiến hữu, không có nghĩa là sau này ông không xử lý Phụng Như Ảnh. Nghiêm Bình hừ lạnh một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài tìm Mộc Vân Phong.

“Chú Nghiêm, chú Nghiêm” Phụng Như Ảnh thấy Nghiêm Bình rời khỏi phòng tiếp khách, lên tiếng gọi. Nhưng Nghiêm Bình chỉ để lại cho anh một bóng lưng.

Ôi trời, Phụng Như Ảnh thở dài, có Nghiêm Bình xen vào giữa anh và Mộc Vân Phong, sự tình càng không dễ dàng rồi. Anh vốn nghĩ thật vất vả mới gặp lại Mộc Vân Phong, thế nào cũng phải tranh thủ bồi dưỡng tình cảm một chút.

Mặc dù hơn nửa năm nhớ thương làm cho anh hiểu rõ bản thân đã đặt Mộc Vân Phong trong lòng, thậm chí có thể nói đã yêu Mộc Vân Phong, nhưng anh biết Mộc Vân Phong hoàn toàn không có cảm giác với anh, thậm chí còn oán hận, ai bảo anh là em trai của kẻ thù giết cha cô.

“Tiểu tử thú, đừng để ý đến ông ấy. Tính khí của ông ấy vậy đó.” Trần Cương thấy lão chiến hữu của mình tức giận dùng dùng bỏ đi, về mặt của Phụng Như Ảnh lại buồn rầu nên an ủi.

“Thủ trưởng, con không sao. Chỉ là có chút chuyện không thể giải thích rõ ràng cho ông ấy, bởi vì chuyện này có liên quan đến mạng người.” Phụng Như Ảnh có phần bất đắc dĩ nhìn Trần Cương, ngay sau đó nhướn mày cười đối lại một vẻ mặt thoải mái.

“Không có gì là tốt rồi, ta cũng không hỏi thêm chuyện của con. Chỉ là nha đầu kia cũng không phải người dễ hầu hạ, muốn khuất phục con bé cũng không dễ đâu đấy.” Trần Cương thấy Phụng Như Ảnh cười, cũng lên tiếng trêu đùa.

“Thủ trưởng yên tâm, bảo đảm nhiệm vụ sẽ hoàn thành.” Phụng Như Ảnh cũng nháo lên theo. Chỉ thấy anh nghiêm chỉnh đứng dậy chào Trần Cương theo nghi thức nhà binh, chọc Trần Cương phá lên cười ha hả.

Nhưng mà lúc Phụng Như Ảnh và Trần Cương nói chuyện với nhau thật vui vẻ, chỗ ký túc xá của Mộc Vân Phong lại là một khoảng trời u ám. Nghiêm Bình ngồi đối diện với Mộc Vân Phong, nhìn sắc mặt không vui của cô, lo lắng nói: “Tiểu Phong, rốt cuộc là thằng nhóc kia đã làm chuyện gì có lỗi với con, nói cho chú biết chú đi xử lý nó.”

Nghiêm Bình chưa dứt lời, sắc mặt Mộc Vân Phong càng thêm khó coi. Nghĩ tới kẻ thù giết cha của mình là anh ruột của Phụng Như Ảnh, khiến cho trong lòng Mộc Vân Phong tức giận không thôi. Người đàn ông duy nhất mà mình hợp ý cũng là kẻ thù giết cha mình. Hơn nữa vừa rồi cô còn ôm ấp kẻ thù ngay trước mặt mọi người, càng làm cho cô cảm thấy vô cùng oán giận.

Chẳng lẽ đầu óc cô trở nên ngu muội rồi, lại để cho tên đàn ông kia ôm mình như vậy, không đẩy ra cũng không tát anh ta bạt tai nào. Điều này hoàn toàn không phù hợp với tác phong trước sau như một của Mộc Vân Phong, đối với kẻ thù, đối với đàn ông chọc đến mình, chưa ai có một kết cục tốt đẹp cả.

Nhưng hết lần này đến lần khác Phụng Như Ảnh vượt ra khỏi ranh giới cuối cùng của mình, chẳng lẽ thật sự chính là bởi vì anh ta đã cứu mình hai lần

sao? Hoặc có lẽ trong tận đáy lòng mình vẫn có một thứ tình cảm mâu thuẫn như vậy với anh ta.

Nghiêm Bình thấy vẻ mặt của Mộc Vân Phong ngăm biến đổi, trong lòng rất lo lắng nên hỏi: “Tiểu Phong, con làm sao vậy?”

Nghiêm Bình đang suy nghĩ tại sao câu hỏi của mình lại làm cho khuôn mặt của Tiểu Phong xuất hiện nhiều biểu tình như vậy, có phải đã hỏi vấn đề không nên hỏi làm cho Tiểu Phong khó xử hay không.

Nghĩ tới đây Nghiêm Bình thở dài nói: “Thôi, Tiểu Phong, chú không hỏi nữa.”

“Chú Nghiêm, không có chuyện gì đâu ạ. Không phải là con không muốn nói cho chú biết, chỉ là có chút chuyện con muốn tự mình giải quyết.” Mộc Vân Phong phục hồi tinh thần lại, thận trọng nói với Nghiêm Bình.

Mỗi thù giết cha này, sớm muộn gì cô cũng báo thù. Nhưng cô không hy vọng người khác nhúng tay vào, cho dù là sư phụ và hai chú Nghiêm đối xử với cô cực kỳ tốt cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 184: Rừng Mưa Nhiệt Đới (Năm)

“Được, Tiểu Phong, con đã nói như vậy, vậy chú cũng không nên nói thêm gì nữa.” Nghiêm Bình thấy vẻ mặt Mộc Vân Phong kiên quyết, cũng không tiện nói thêm nữa, dù sao đó cũng là chuyện của Mộc Vân Phong.

Nghĩ đến mục đích đến đây lần này của mình, Nghiêm Bình lại nói: “Tiểu Phong, còn huấn luyện một tháng nữa, con phải khẩn trương lên, Ám Dạ không còn yên ổn nữa rồi. Gần đây không biết bọn họ nhận được tin tức từ đâu, lại bắt đầu phái người tới ám sát đại ca.”

“Cái gì?” Mộc Vân Phong vừa nghe có người muốn giết sư phụ mình, liền cảm thấy sốt ruột, vẻ mặt vô cùng lo lắng nôn nóng hỏi Nghiêm Bình: “Vay bây giờ sư phụ con thế nào rồi ạ, ông ấy không sao chứ.”

“Đại ca không sao cả, con cứ yên tâm. Bọn ta sẽ bảo vệ ông ấy thật tốt, con chỉ cần huấn luyện cho tốt. Huấn luyện ở đây xong, thì sẽ bước vào cửa ải khó khăn nhất rồi.” Nghiêm Bình trấn an Mộc Vân Phong. Nhưng nói đến cửa ải huấn luyện khó khăn kia thì cảm thấy lo lắng.

Ông không biết Mộc Vân Phong có thể thông qua thử thách của cửa ải cuối cùng hay không. Bởi vì cửa ải kia nguy hiểm đáng sợ nhất rồi, rất nhiều người vào bên trong rồi không thể trở về.

Lúc đầu ông cũng không muốn để cho Mộc Vân Phong đi, nhưng đại ca kiên định nói như vậy đối với Mộc Vân Phong chỉ có lợi chứ không có hại. Ông ấy nói nếu như Mộc Vân Phong thật sự trở thành người đứng đầu Ám Dạ, vậy thì đối mặt với hoàn cảnh đó so với việc huấn luyện kia thì càng nguy hiểm đáng sợ hơn.

Bọn họ biết đại ca nói đúng, nhưng trong lòng vẫn không nở.

“Chú Nghiêm, chú đừng lo lắng, bất kể là khó khăn thế nào Vân Phong cũng sẽ vượt qua được. Mọi người hãy yên tâm, con nhất định sẽ đoạt lại Ám Dạ cho sư phụ.” Mộc Vân Phong thấy chân mày của Nghiêm Bình chau lại về vô cùng lo lắng thì lên tiếng an ủi ông.

Giống như lời cô đã nói vậy, mặc kệ phía trước là khó khăn gì, cô cũng sẽ không lùi bước, nếu có người ngăn cản con đường của cô, vậy thì cô chỉ tặng cho một chữ, đó chính là giết.

“Tốt, Tiểu Phong, một tháng này con phải biểu hiện cho tốt vào. Chú về trước chăm sóc cho đại ca, một tháng sau chú lại tới đón con.” Thấy Mộc Vân Phong kiên nghị nhưng lo lắng của Nghiêm Bình cũng không giảm bớt. Ông nhìn đồng hồ đeo tay, thời gian không còn sớm nữa, nên vội vã dặn dò Mộc Vân Phong vài câu rồi xoay người rời đi.

Thấy Nghiêm Bình rời đi với vẻ mặt nặng nề, Mộc Vân Phong biết thử thách cuối cùng nhất định đặc biệt nguy hiểm và đáng sợ, bằng không thì lúc cô đã bảo đảm rồi ông cũng sẽ không lo lắng như vậy.

Nhưng mà Mộc Vân Phong là ai chứ, là một người chưa bao giờ cúi đầu khuất phục. Coi như thử thách này thật sự rất nguy hiểm đáng sợ thì thế nào, cho dù thế nào cô cũng bình tĩnh xông vào.

Tiếng gõ cửa truyền đến, Mộc Vân Phong vừa mở cửa thì thấy sĩ quan phụ tá của thủ trưởng Trần Cương, cô chào sĩ quan kia rồi hỏi: “Phó quan Lâm, tìm tôi có chuyện gì không?”

“Tiểu Mộc, thủ trưởng cho mời cô.” Phó quan Lâm chào đáp lại cô. Sau đó dẫn Mộc Vân Phong đến văn phòng của Trần Cương.

Phượng Như Ảnh cũng đang ở trong văn phòng, thấy Mộc Vân Phong bước vào anh liền mỉm cười chào hỏi: “Tiểu Phong, em đến rồi à.”

Nhưng Mộc Vân Phong không để ý đến anh, mà đi đến trước mặt Trần Cương, tư thế đứng nghiêm trang, chào một cái rồi nói: “Thủ trưởng, người cho gọi con?”

“Tiểu Phong, đi ăn cơm với ta.” Trần Cương đứng dậy, đi ra ngoài.

“Vâng.” Mộc Vân Phong nhất thời nghĩ không ra tại sao thủ trưởng lại muốn mình đi ăn cơm với ông. Đến khi cô nhìn thấy Phụng Như Ảnh đi bên cạnh mình thì lập tức sáng tỏ.

Có lẽ là do Phụng Như Ảnh đề nghị. Vừa nghĩ đến đó là chủ ý của Phụng Như Ảnh, Mộc Vân Phong rất muốn quay bước bỏ đi, nhưng nhớ đến vừa rồi đã đồng ý với thủ trưởng, đành phải trầm mặc đi đến nhà ăn, nhưng mà vẻ mặt khó chịu với Phụng Như Ảnh.

Chẳng mấy chốc lại một tháng trôi qua rồi. Cuối cùng Mộc Vân Phong cũng thông qua những hạng mục sát hạch của huấn luyện lính đặc chủng, sau đó theo Nghiêm Bình rời đi.

Cho đến khi đến biên giới Việt Nam, lúc này Nghiêm Bình mới nói với Mộc Vân Phong là hạng mục sát hạch cuối cùng của cô sẽ tiến hành trong rừng rậm nhiệt đới này của Việt Nam. Lúc này, Mộc Vân Phong mới biết tại sao lúc đầu Nghiêm Bình lại lo lắng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: Đi Cùng Em (Một)

Editor: Thoa Xù

Rừng mưa nhiệt đới này, mặc dù cô chưa từng tới nhưng đối với nơi này cũng hiểu được ít nhiều. Biết rõ bên trong nguy hiểm khắp nơi, nguy hiểm chồng chất.

Mọi nơi trong rừng rậm đều có thể lấy mạng người bất cứ lúc nào, khó trách trên đường đi sắc mặt của Nghiêm Bình rất khó coi. Ông thật sự không muốn Mộc Vân Phong tiến vào bên trong.

Xe dừng lại ở bìa rừng nhiệt đới, sắc mặt Nghiêm Bình nặng nề hỏi Mộc Vân Phong: "Tiểu Phong, bây giờ con vẫn quyết định đi vào sao?"

Vừa tiến vào Việt Nam ông đã bắt đầu giới thiệu môi trường và khí hậu của rừng mưa nhiệt đới cho Mộc Vân Phong, hiện tại khi rừng mưa nhiệt đới đang ở trước mắt, chỉ cần Mộc Vân Phong nói một chữ không, ông lập tức đưa cô trở về. Cho dù phải đối mặt với sự trách móc của đại ca bọn họ, ông cũng sẽ không tiếc.

"Chú Nghiêm cảm ơn chú, nhưng con nhất định phải tiến vào bên trong, bất luận là vì bản thân con cũng được, hay là vì có thể đạt thành tâm nguyện của sư phụ cũng được." Mộc Vân Phong thận trọng nhìn Nghiêm Bình, không có một chút chùn chân. Cô không phải loại người sợ chết, cũng không phải là người đối mặt với nguy hiểm và khó khăn sẽ lùi bước.

Cho nên cửa ải này cô nhất định xông vào.

Nghiêm Bình thấy Mộc Vân Phong như vậy, không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ lấy cái túi nhỏ trên xe đưa cho Mộc Vân Phong, đó là những thứ phải có khi tiến vào rừng mưa nhiệt đới mà ông đã chuẩn bị cho cô. Ở trong đó có một bộ quần áo, một số thuốc khẩn cấp, bật lửa, dao găm, thậm chí là một khẩu súng lục nhỏ và mười viên đạn.

Trao tận tay Mộc Vân Phong, dặn dò: "Chú sẽ ở bên kia chờ con."

"Dạ." Mộc Vân Phong đáp lại, sau đó xoay người đi về phía khu rừng. Nhưng ngay lúc này, tiếng xe gầm rú truyền đến, một chiếc xe jeep màu xanh lá dừng ở bên cạnh bọn họ, một người mặc quần áo nguy trang từ trên xe đi tới.

Sau khi Nghiêm Bình thấy rõ mặt người mới tới, sắc mặt không tốt lắm hỏi: "Cậu tới làm gì?"

"Chú Nghiêm." Phụng Như Ảnh mặc trang phục nguy trang liếc nhìn Nghiêm Bình sắc mặt không vui vẻ với mình, lên tiếng chào hỏi, sau đó đi tới bên cạnh Mộc Vân Phong nói: "Tiểu Phong, anh đi cùng với em."

"Không cần." Khoảnh khắc Mộc Vân Phong nhìn thấy Phụng Như Ảnh tới, trong lòng ngạc nhiên mừng rỡ, nhưng khi nghe anh nói lại cự tuyệt. Bởi vì đó là huấn luyện của cô, cô không muốn Phụng Như Ảnh đi theo cùng, không chỉ vì chuyện này không liên quan gì đến anh, quan trọng hơn là trong rừng rậm quá nguy hiểm, cô không muốn Phụng Như Ảnh đi mạo hiểm cùng cô.

"Đưa đồ cho anh cầm." Nhưng Phụng Như Ảnh cũng không để ý tới sự cự tuyệt của Mộc Vân Phong, chuyện anh đã quyết định thì sẽ không thay đổi. Nhận lấy cái ba lô nhỏ của Mộc Vân Phong không khác biệt lắm với cái mà thuộc hạ anh chuẩn bị, cùng cô sóng vai đi vào trong rừng mưa nhiệt đới.

Nghiêm Bình thấy Phụng Như Ảnh vậy mà lại cùng đi với Mộc Vân Phong, trong lòng không biết là cảm giác gì, chỉ biết là trái tim treo lơ lửng của ông đã nhẹ nhõm không ít.

Tuy ông không có cảm tình gì với Phụng Như Ảnh, nhưng nhìn thấy cậu ta vậy mà có thể cùng Mộc Vân Phong xông vào rừng mưa nhiệt đới, trong lòng vẫn vô cùng cảm kích.

"Tiểu Phong, đi thôi." Thấy Mộc Vân Phong quay đầu vẫy tay với Nghiêm Bình, Phụng Như Ảnh cũng quay đầu nhìn Nghiêm Bình, dùng ánh mắt trao đổi: "Chú Nghiêm, chú cứ yên tâm, con nhất định sẽ bảo vệ tốt cho cô ấy." Sau đó, nắm tay Mộc Vân Phong, cùng bước vào rừng mưa nhiệt đới.

Từ sau lần anh gặp lại Mộc Vân Phong trong trụ sở, thì lúc nào anh cũng chú ý đến Mộc Vân Phong, khi biết Mộc Vân Phong muốn rời khỏi trụ sở, thì anh vội vàng đuổi theo từ tổng bộ của Ảnh môn ở thành phố F. Ai ngờ lại chậm một bước, lúc anh đến Mộc Vân Phong đã rời đi.

Không thấy Mộc Vân Phong, Phụng Như Ảnh trực tiếp tìm Trần Cương, lúc này mới biết Mộc Vân Phong muốn đến rừng mưa nhiệt đới để rèn luyện. Vốn là trụ sở cũng có lịch mỗi năm sẽ rèn luyện trong rừng mưa nhiệt đới một tháng, nhưng phải đợi đến mấy tháng sau, thế thì không thể nào cùng đi với Mộc Vân Phong.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Đi Cùng Em (Hai)

Mà lúc Phụng Như Ảnh nghe nói Mộc Vân Phong phải đến rừng mưa nhiệt đới ở Việt Nam để rèn luyện, thì lập tức ngồi máy bay đến Việt Nam, sau đó lái xe chạy thẳng tới khu rừng mưa nhiệt đới này đây.

May mắn là lúc anh nhận được tin tức đã lập tức chạy đến đây, vừa lúc đuổi kịp Mộc Vân Phong. Bằng không anh nhất định sẽ hối hận cả đời.

Rừng mưa nhiệt đới này, khi anh vẫn còn là lính đặc chủng, đã đến một lần ít nhiều gì cũng có chút kinh nghiệm. Tuy là có thể không giúp được gì nhiều cho Mộc Vân Phong, nhưng ít ra không để cho cô giống như người mù đi đêm vậy.

Đi một hồi, Mộc Vân Phong hung hăng rút tay từ trong bàn tay to lớn của Phụng Như Ảnh ra, cô quay sang nhìn chăm chăm vào anh: "Phụng Như Ảnh, sao anh lại tới đây?"

"Anh lo lắng cho em." Phụng Như Ảnh nhẹ nhàng phun ra mấy chữ, không phải lời tỏ tình, nhưng cũng giống như lời tỏ tình, làm cho Mộc Vân Phong nhất thời ngơ ngác tại chỗ, cứ như vậy nhìn Phụng Như Ảnh, giống như muốn nhìn xuyên qua anh vậy.

Người quan tâm đến Mộc Vân Phong không ít, nhưng một người đàn ông nói trắng ra như vậy, trong phút chốc làm cho cô vô cùng lúng túng. Mộc Vân Phong cô không phải đứa ngốc, ít nhiều gì cô cũng cảm thấy tình cảm của Phụng Như Ảnh đối với mình. Nhưng mà cô lại không thể đáp lại, tuy là cô thừa nhận mình đã từng động lòng, nhưng giữa họ bị ngăn bởi kẻ thù giết cha.

Mặc dù kẻ thù kia không phải là Phụng Như Ảnh, nhưng kết quả cũng giống nhau thôi. Mối thù giết cha này Mộc Vân Phong nhất định phải báo, cho nên cô không muốn đến lúc đó cả hai người phải đau khổ, càng không muốn diễn cảnh vừa yêu nhau vừa tổn thương nhau.

"Anh đi đi, tôi không cần anh." Trầm mặc thật lâu cuối cùng Mộc Vân Phong cũng nói ra mấy lời này, lại làm cho trong lòng Phụng Như Ảnh bị tổn thương, ánh mắt âm trầm nhưng không lên tiếng. Thấy Mộc Vân Phong ở phía trước sai bước rồi đi thì cúi đầu đuổi theo.

Không phải anh không có sự kiêu hãnh, nhưng tất cả sự kiêu hãnh của anh khi đối mặt với Mộc Vân Phong đều tiêu tan hết rồi. Tuy Phụng Như Ảnh biết rõ Mộc Vân Phong không có tình ý gì với mình nhưng lại không muốn buông bỏ cô. Nói anh chuộc tội cho anh trai mình cũng được, nói anh thay thế cha nuôi bảo vệ cô cũng được.

Dù sao thì lần này Phụng Như Ảnh cũng nhất định đi cùng với Mộc Vân Phong rồi. Anh quyết định bất luận Mộc Vân Phong nói gì, làm gì. Cho dù là chán ghét anh, không thèm đếm xỉa đến anh, thì anh cũng kiên quyết đi theo.

"Phụng Như Ảnh, anh nghe không hiểu lời tôi nói sao?" Mộc Vân Phong nghe được tiếng bước chân ở sau lưng, trong lòng vô cùng bức bối, vì vậy dùng lại giọng to lên với Phụng Như Ảnh.

Không biết tại sao, vào lúc này cô cảm thấy bản thân mình có một con thịnh nộ không có chỗ để phát tiết, lại thêm con uất ức trong lòng bắt đầu dâng lên, đến nỗi trong mắt cô đã hơi ươn ướt.

"Tiểu Phong, đây là rừng mưa nhiệt đới, không phải là của một mình em. Đường em em cứ đi, anh đi đường của anh, không phải rất tốt sao." Phụng Như Ảnh đứng đối diện với Mộc Vân Phong, vẻ mặt tùy ý nói, nhưng khi anh ngẩng đầu nhìn thấy nước mắt trong mắt Mộc Vân Phong, trong lòng liền đau xót. Không chút nghĩ ngợi tiến lên một bước ôm Mộc Vân Phong vào lòng lo lắng hỏi: "Tiểu Phong, làm sao vậy, em bị thương sao?"

Lo lắng, sợ hãi. Phượng Như Ảnh ôm Mộc Vân Phong rồi nhìn tới lui trên người cô, kiểm tra xem cô có bị thương không.

"Phượng Như Ảnh, có ai nói qua với anh chưa, anh cực kỳ phiền phức." Giờ phút này, khi thấy vẻ lo lắng không thể che giấu trong mắt Phượng Như Ảnh, Mộc Vân Phong mềm lòng rồi. Cô hít hít mũi, nén nước mắt lại, quay đầu đi không muốn nhìn Phượng Như Ảnh.

"Có, em là người duy nhất nói anh phiền đó." Phượng Như Ảnh nửa đùa nửa thật nói. Mãi đến khi thấy trên người Mộc Vân Phong hoàn toàn không bị thương, cảm thấy cô có chút bực bội đối với mình mới buông cô ra.

"Tiểu Phong, chúng ta phải đi nhanh hơn. Ngăn ngừa một hồi có thể sẽ mắc mưa đó." Phượng Như Ảnh ngửi mùi của khu rừng, nhú nhú mảy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Đi Cùng Em (Ba)

"Làm sao anh biết?" Mộc Vân Phong ngẩng đầu nhìn trời, mặc dù trên đầu bị lá cây che kín hết, nhưng vẫn có ánh mặt trời hắt vào theo kẽ lá. Điều này cho thấy ánh nắng mặt trời bên ngoài vẫn còn, nhưng sao Phượng Như Ảnh biết lát nữa trời sẽ mưa chứ.

Dĩ nhiên, đó cũng không thể nói là Mộc Vân Phong không tin vào phán đoán của Phượng Như Ảnh, chỉ là không rõ anh căn cứ vào cái gì để phán đoán, hơn nữa nhìn dáng vẻ giống như anh rất quen thuộc với khu rừng này vậy.

Nhìn cách anh vừa mới dắt cô đi qua đoạn đường kia thì biết, mặc dù nhìn qua không có gì khác biệt với những nơi khác, nhưng nhìn kỹ lại vẫn có sự khác biệt.

Đoạn đường họ đi qua, mặc dù không nhìn thấy rõ, nhưng rõ ràng cho thấy có dấu vết người khác đi qua.

"Mùi không khí nói cho anh biết, không tin em ngửi thử xem có phải là có mùi hơi chua không." Phượng Như Ảnh nhướn miệng cười với Mộc Vân Phong, núi băng tan chảy, giống như một luồng gió xuân thổi vào trong lòng Mộc Vân Phong, mãnh liệt không ngừng.

Phượng Như Ảnh này nở nụ cười thật sự có thể mê hoặc người ta. Khó trách bình thường anh đóng băng khuôn mặt của mình, đoán chừng là sợ bị phụ nữ điên cuồng xông vào. Như Mộc Vân Phong cô từng gặp qua rất nhiều đàn ông, chịu qua huấn luyện đặc biệt cũng suýt chút nữa bị mê hoặc rồi, chứ đừng nói chỉ là phụ nữ khác.

Mộc Vân Phong thật sự dùng mũi ngửi qua không khí nơi này, thật đúng như lời Phượng Như Ảnh nói, mùi vị hơi chua của a-xít.

"Phượng Như Ảnh, anh đã từng tới nơi này?" Mộc Vân Phong nhìn vào mắt Phượng Như Ảnh, dáng vẻ quả quyết. Khó trách anh quen thuộc với nơi này như vậy, nhất định là đã tới rồi. Cho dù chưa từng tới, anh cũng đã đi qua rừng mưa nhiệt đới khác.

"Tiểu Phong, em đừng quên anh cũng từng là lính đặc chủng." Phượng Như Ảnh nghe Mộc Vân Phong nói, khẽ cười một tiếng, sau đó trực tiếp kéo tay Mộc Vân Phong bắt đầu chạy băng băng trong khu rừng. Bây giờ bọn họ phải tìm sơn động, nếu không thì mưa xuống dính ướt rất dễ sinh bệnh.

Một khi đã sinh bệnh trong rừng mưa nhiệt đới này, thì đúng là đặt một chân vào Quỷ môn quan rồi.

Nhớ đến lần đầu tiên anh và các chiến hữu nhận nhiệm vụ tiến vào rừng mưa nhiệt đới, chưa quen thuộc đối với môi trường và tình hình bên trong, bỗng chốc mất đi vài chiến hữu. Có mấy người bị rắn độc cắn chết, còn có một người vì mắc mưa mà ngã bệnh chết.

Khi đó bọn họ mang theo rất nhiều thuốc men khẩn cấp, nhưng không có một chút tác dụng nào, chỉ có thể trông mắt nhìn chiến hữu của mình chết đi.

Chạy đan xen một hồi trong khu rừng, hai người dừng lại dưới một cây đại thụ. Mộc Vân Phong nhìn thấy trước mắt hai người vậy mà là một cái hốc cây thật lớn, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Phượng Như Ảnh quen thuộc với rừng mưa nhiệt đới đến vậy sao, thậm chí ngay cả nơi đó có chỗ tránh mưa cũng biết.

"Hôm nay chúng ta tránh mưa và qua đêm ở chỗ này." Phượng Như Ảnh vừa nói vừa đi vào hang động, nhưng vừa đi được hai bước liền nghe thấy Mộc Vân Phong kêu lên: "A."

"Tiểu Phong, làm sao vậy?" Nhanh chóng quay đầu lại, Phượng Như Ảnh thấy vẻ mặt tái nhợt của Mộc Vân Phong lo lắng hỏi.

"Này, này, này....." Mộc Vân Phong chỉ chỉ vào một chỗ, thân thể bắt đầu run rẩy. Chỉ thấy chỗ cô chỉ đột nhiên có một con rắn hoa màu xanh vừa khè lười, vừa lao về phía bọn họ.

"Đừng sợ." Phượng Như Ảnh vừa an ủi Mộc Vân Phong, tay vừa nhanh chóng với tới con rắn kia. Nhanh như sao băng, lúc con rắn đó còn chưa lao tới trước người bọn họ, thì nó đã bị tóm lấy chỗ bẫy tác rồi (*).

(*) Đập rắn đập bảy tác: Ở đây là tẩm hoặc đập vào chỗ chí mạng của con rắn.

"A." Mộc Vân Phong lại la lên. Chẳng qua bây giờ cô lại lo lắng cho Phượng Như Ảnh, sợ anh bị rắn cắn. Là phụ nữ, tuy rằng Mộc Vân Phong rất mạnh mẽ, nhưng vẫn rất sợ mấy con rắn này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 188: Đi Cùng Em (Bốn)

Giờ phút này, cô đã nghĩ đến nếu như không có Phượng Như Ảnh mà gặp phải rắn như vậy thì cô nên làm gì đây. Chẳng lẽ cũng la lớn lên như vậy, sau đó tay chân luống cuống chờ rắn tới cắn sao?

"Không có gì, lát nữa chúng ta nướng ăn." Phượng Như Ảnh an ủi Mộc Vân Phong, lúc nói đến nướng rắn ăn thì giống như gặp được món ăn mùi vị rất ngon vậy, thậm chí còn dùng đầu lưỡi liếm liếm môi nữa.

Mộc Vân Phong nhìn anh bằng nửa con mắt. Có điều nhìn thấy con rắn kia bất động trong tay Phượng Như Ảnh thì dần dần không còn sợ nữa.

Cô biết chỗ mà Phượng Như Ảnh túm lấy, là chỗ mà mọi người thường hay nói là đập rắn đập bảy tác.

Bước vào trong hang, Phượng Như Ảnh liền lấy ra một con dao găm từ trong túi, bắt đầu rạch bụng con rắn. Mà Mộc Vân Phong cũng đứng bên cạnh nhìn, vô cùng hứng thú.

Thấy Phượng Như Ảnh lột da rắn moi mật rắn, vô cùng lưu loát. Cảm thấy anh làm động tác này đặc biệt đẹp trai, thậm chí còn đẹp trai hơn lúc anh đánh nhau.

"Cho em đó, ăn nó đi." Đang lúc Mộc Vân Phong nhìn đến gần người, Phượng Như Ảnh duỗi tay đưa một cái mật rắn còn dính máu ra.

"Không cần." Thấy tay Phượng Như Ảnh dính vết máu, lại nhìn đến trong tay anh là miếng mật rắn màu xanh, nghe mùi máu tanh truyền tới, Mộc Vân Phong lắc đầu quầy quậy.

"Tiểu Phong nhất định phải ăn, mật rắn này không chỉ có thể giải độc, sau khi ăn xong em cũng sẽ không còn sợ mấy cái thứ này nữa." Phượng Như Ảnh vừa khuyên Mộc Vân Phong vừa cầm mật rắn nhét vào trong miệng cô.

"Phượng Như Ảnh, em nói không ăn, sẽ không ăn." Mộc Vân Phong thấy Phượng Như Ảnh nhét cái đó tới thì nhảy dựng lên. Vừa nói xong lập tức ngậm miệng mình lại.

Phượng Như Ảnh thấy Mộc Vân Phong tránh né giống như tránh dịch bệnh, trong lòng thầm thở dài. Nhưng cũng không nói gì thêm, lấy mật rắn rửa qua một chút để một bên, sau đó xuyên con rắn để lên nướng.

Mộc Vân Phong thấy Phượng Như Ảnh không ép mình ăn mật rắn nữa, lúc này mới nhích tới gần Phượng Như Ảnh, ngồi bên cạnh nhìn anh nướng thịt rắn.

Thấy Mộc Vân Phong ngồi bên cạnh mình, mắt Phượng Như Ảnh sáng lên, sau đó lấy mật rắn ném vào trong miệng mình.

Một màn này vừa vặn bị Mộc Vân Phong nhìn thấy, cô mở to hai mắt nhìn Phượng Như Ảnh, miệng há thành hình chữ O. Làm sao cô ngờ được Phượng Như Ảnh sẽ lấy mật rắn ăn. Nhưng lúc Mộc Vân Phong đang kinh ngạc, Phượng Như Ảnh đã đưa tay kéo đầu Mộc Vân Phong về phía mình, sau đó cúi đầu hôn lên đôi môi anh đào của cô, đẩy mật rắn ngậm trong miệng qua miệng cô.

"Uhm." Mộc Vân Phong bị Phượng Như Ảnh mạnh mẽ hôn, ngẩn ngơ tại chỗ, cảm thấy thứ gì đó lạnh lạnh trong miệng, muốn phun ra lại bị đầu lưỡi của Phượng Như Ảnh chặn lại, sau đó trượt xuống cổ họng trôi vào trong bụng cô.

Cảm giác được thứ đó đã vào bụng, Mộc Vân Phong vừa tức giận vừa lo lắng, làm sao cô ngờ được Phượng Như Ảnh lại để cho cô nuốt mật rắn như thế này chứ. Trong cơn giận dữ, cô cắn vào đầu lưỡi của Phượng Như Ảnh, vừa nhanh vừa mạnh.

Lưỡi Phượng Như Ảnh đau xót, mùi máu tươi truyền đến. Nhưng không hề buông đôi môi của Mộc Vân Phong ra, đôi môi dùng lực mạnh mẽ mút hương thơm ngọt ngào trong miệng Mộc Vân Phong, giống như tròng phật vậy.

Lúc này Mộc Vân Phong cũng nếm được mùi máu tanh, cả kinh muốn buông Phượng Như Ảnh ra, nhưng không ngờ anh đã hung hăng hôn lên môi của mình, đầu lưỡi bị thương kia lại đang khuấy động qua lại trong miệng cô, làm miệng cô tê dại một hồi. Mặc cho Phượng Như Ảnh hôn nồng nàn mãnh liệt cô từ từ đáp lại nụ hôn này.

Hai má của Mộc Vân Phong đỏ lên, mang theo men say và mê đắm, trằm mê không thể tự kiềm chế được. Để mặc cho đầu lưỡi của Phụng Như Ảnh giống như con rắn khuấy động trong trái tim cô.

Nụ hôn này của Phụng Như Ảnh kéo dài thật lâu, đến lúc thật sự nghe thấy được mùi thịt rắn bị nướng khét truyền đến. Lúc này mới lưu luyến buông Mộc Vân Phong đã mềm nhũn ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 189: Đi Cùng Em (Năm)

Nhìn thấy khuôn mặt đỏ lựng của Mộc Vân Phong, Phụng Như Ảnh thật sự muốn cắn cô một cái. Nhưng đành nhịn xuống, anh cũng không muốn dọa Mộc Vân Phong bỏ chạy. Mặc dù nụ hôn vừa rồi làm cho anh say mê, nhưng cũng biết chừng mực.

Phụng Như Ảnh vừa bình ổn lại lửa dục trong lòng, vừa trở thịt rắn. Ảnh mất lại chuyển sang Mộc Vân Phong đang ngồi ngáy ngốc bên cạnh.

Chỉ thấy cô ngơ ngác ngáy ngốc ngồi đó, sắc mặt hồng hào đến vô cùng đáng yêu, làm cho anh thật vất vả mới đè nén được ngọn lửa đang cháy hừng hực trong người. Bất đắc dĩ ho hai tiếng, đánh thức Mộc Vân Phong đang trong trạng thái mơ màng.

Mộc Vân Phong đã tỉnh táo lại khuôn mặt đỏ ửng cả lên, sau đó thẹn thùng quay mặt đi không dám nhìn Phụng Như Ảnh. Ngay cả chuyện vừa rồi anh đút cô ăn mật rắn cũng đã sớm quên sạch sẽ.

Chỉ nghe được tiếng tim đập như con nai đi lạc, vang lên bình bịch.

Phụng Như Ảnh nhìn thấy đáng vẻ xấu hổ của Mộc Vân Phong, đột nhiên nhớ đến nụ cười xinh đẹp của cô lúc cô to gan trêu ghẹo thuộc hạ của anh, khẽ cười một tiếng.

Lúc trước anh còn tưởng rằng Mộc Vân Phong nhất định rất am hiểu chuyện trai gái, không ngờ rằng vừa rồi mới hôn một chút, khiến cho anh biết rõ cô cũng giống như anh, chính là trức trặc như vậy, vụng về như vậy.

Anh dám khẳng định Mộc Vân Phong cũng giống như mình vừa rồi chính là nụ hôn đầu.

Nghĩ tới đây, tâm tình của Phụng Như Ảnh trở nên tốt hơn. Ít nhất anh biết được trong lòng Mộc Vân Phong vẫn thích mình đôi chút, bằng không thì vừa rồi cô cũng sẽ không để mặc cho mình mạnh mẽ khuấy động trong miệng cô.

"Tiểu Phong, nướng xong rồi." Phụng Như Ảnh thấy một hồi lâu rồi mà Mộc Vân Phong vẫn không dám xoay người lại nhìn mình, đành phải đưa thịt rắn đã nướng chín đến trước mặt cô.

"À..." Mộc Vân Phong ngửi được mùi thơm liền ngẩng đầu lên, nhưng không ngờ vừa vận chạm phải cặp mắt sâu xa như biển của Phụng Như Ảnh, khuôn mặt lại đỏ lên, không được tự nhiên lại xoay người sang chỗ khác.

Mộc Vân Phong như vậy đầu còn đáng vẻ của một nữ sát thủ nữa, đơn giản như một cô gái nhỏ mới biết yêu. Phụng Như Ảnh thờ dài, bước tới ngồi xuống đối diện với Mộc Vân Phong, sau đó nhìn Mộc Vân Phong nói: "Tiểu Phong, không phải em muốn anh dùng miệng đút cho em ăn đó chứ."

"Không cần." Mộc Vân Phong kịch liệt quát to lên một tiếng, sau đó giành lấy thịt rắn trong tay Phụng Như Ảnh, cúi đầu ăn.

Nói đùa sao, làm sao cô có thể để cho Phụng Như Ảnh đút chứ. Vừa rồi anh hôn trộm chiếm hết tiện nghi của cô, cô mới sẽ không cho anh thêm cơ hội đây.

Mộc Vân Phong vừa ăn vừa nghĩ, ngược lại trong lòng từ từ bình tĩnh lại. Sau đó nghĩ đến hành động mới vừa rồi của cô thật mất mặt, lại âm thầm ảo não.

Thâm nghĩ: không phải chỉ là một nụ hôn thôi sao, có cần phải khẩn trương căng thẳng như vậy không? Mình cũng không phải là cô nhóc mười sáu mười bảy tuổi, mặc dù chưa nếm trải chuyện đời, nhưng chỉ là một nụ hôn mà thôi, coi như là không cần thận đánh mất đi.

Nghĩ tới đây, Mộc Vân Phong không còn tránh né Phụng Như Ảnh nữa, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, nghiêm túc nói: "Vừa rồi, anh đừng suy nghĩ nhiều, coi như tôi bị côn trùng cắn vào miệng."

Vừa nghe Mộc Vân Phong nói như vậy, Phụng Như Ảnh tức giận tưởng chừng như muốn học máu, trên đời này có con côn trùng nào đẹp trai như anh sao. Nhưng mà anh không hề nói gì, chỉ trằm mặc nhìn Mộc Vân Phong nói: "Trời sắp mưa rồi, em nghỉ ngơi một chút đi, anh canh chừng cho."

Nói vừa xong, quả nhiên Mộc Vân Phong nghe được tiếng mưa tí tách bên ngoài hang. Vì vậy sâu sắc nhìn Phụng Như Ảnh, có cảm giác rất an tâm, sau đó nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Nhưng mà, Mộc Vân Phong vừa nhắm mắt lại không bao lâu, Phụng Như Ảnh ở bên cạnh lại rón rén đứng dậy đi đến trước cửa hang. Anh dán tai vào thân cây khô lắng nghe, sau đó lấy ra cây dao găm từ trên người, ngồi ở cửa hang vuốt vuốt.

Trong chốc lát, tiếng sần sạt truyền đến. Mộc Vân Phong vốn không hề ngủ chợt mở mắt ra, cô và Phụng Như Ảnh nhìn nhau một hồi, sau đó ngồi thẳng người về mặt đề phòng.

P/s: Rừng mưa nhiệt đới là một kiểu hệ sinh thái với nhiệt độ trung bình khá cao và lượng mưa đáng kể. Mọi thắc mắc có thể tìm hiểu thêm trên Google.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 190: Ra Khỏi Rừng Mưa Nhiệt Đới (Một)

Tiếng động càng ngày càng gần, dường như ở sát bên tai. Cuối cùng tiếng động dừng lại, một bóng đen chắn ngay hốc cây của bọn họ. Phụng Như Ảnh ngược lên nhìn thẳng vào cái bóng đen kia, hóa ra là một con gấu.

Con gấu nhìn Phụng Như Ảnh, vẻ mặt dữ tợn, giống như đang nói: ai cho ngươi chiếm hốc cây của ta, thức thời rời khỏi nhanh lên.

Lúc này bóng đen đang chắn trước cửa hang, che khuất gần hết tầm nhìn, Mộc Vân Phong nắm thật chặt dao găm trong tay, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào. Nhưng cô đợi cả buổi cũng không thấy Phụng Như Ảnh ra tay, cũng không nhìn được ngẩng đầu nhìn về phía bóng đen, vừa nhìn lại thì ra là gấu nâu. Trong đầu đột nhiên nhớ đến không biết ai đã từng nói, con gấu không nhìn thấy chỉ dựa vào mùi để phán đoán, cho nên chỉ cần nín thở thì nó sẽ không làm tổn thương đến mình.

Mộc Vân Phong liếc nhìn Phụng Như Ảnh, nhưng phát hiện tên kia lại đang đối mặt với gấu cơ đấy, muốn nói cho anh biết phải nín thở. Lại cảm thấy nhất định là anh đã biết rồi, vì vậy lẳng lặng ngồi một bên.

Trong chớp mắt, Mộc Vân Phong chỉ thấy ánh sáng sắc bén lóe lên, con dao găm trên tay Phụng Như Ảnh đâm vào bụng con gấu, cùng lúc đó bàn tay to dày của con gấu kia cũng đang đập về phía đầu Phụng Như Ảnh.

Nhìn thấy Phụng Như Ảnh sắp bị thương, Mộc Vân Phong di chuyển. Thân người linh hoạt khéo léo vọt lên tấn công con gấu, tay vung con dao găm đâm về phía cổ của nó.

Rít một tiếng, dao găm cắm vào cổ con gấu, máu trên cổ con gấu theo dao găm chảy xuống đỏ tươi. Nhỏ giọt xuống tay Mộc Vân Phong, làm cho bàn tay thon dài trắng trẻo của cô nhuộm đỏ.

Lúc Mộc Vân Phong đâm trúng con gấu, tay Phụng Như Ảnh cũng chặn lại bàn tay to lớn của con gấu đang đập về phía mình, xoay răng rắc một cái bẻ gãy xương con gấu.

Trên người bị đau, làm cho con gấu rút cuộc cũng nổi cơn điên, người này không chỉ chiếm hốc cây của mình mà còn muốn giết mình, thế thì không thể nhịn được.

Con gấu vung tay hất ra làm hai người hoa cả mắt, thân thể nặng nề lại tấn công về phía Mộc Vân Phong. Cảm giác của nó không sai, bởi vì Mộc Vân Phong đâm vào cổ họng của nó, bây giờ vẫn đang chảy máu.

Nhưng mà làm sao Mộc Vân Phong có thể để cho nó được như ý, cô né người sang một bên, dao găm trong tay vừa rút ra, lại sắc bén đâm vào thân thể con gấu, chỉ có điều lần này đổi vị trí, đâm vào đỉnh đầu của con gấu.

Bị thương lần nữa khiến con gấu hoàn toàn trở nên điên cuồng, nó không tấn công Phụng Như Ảnh và Mộc Vân Phong nữa, mà dùng thân thể vung về ra sức đâm vào cây đại thụ.

Nếu bọn họ đã muốn giết mình, thế thì mình sẽ đục hư cái gốc cây này luôn.

"Tiểu Phong." Phụng Như Ảnh vừa thấy con gấu nổi điên, quay sang gọi Mộc Vân Phong. Sau đó dùng tay ra hiệu, Mộc Vân Phong mau chóng rút dao găm ra lần nữa, cả người nhảy lên, bàn tay vung lên, dao găm trong tay duyên dáng quét một vòng cung trong không trung, xẹt qua cổ con gấu.

Nhảy lên, phát tay, xoay vòng, động tác liên mạch gọn gàng, đến khi cô rút dao găm về thì con gấu đã ngã xuống. Phịch một tiếng ngã lên đám lá rụng dày đặc trên mặt đất.

"Giải quyết xong." Mộc Vân Phong từ cửa hang đi vào, tươi cười với Phụng Như Ảnh.

Phụng Như Ảnh giờ ngón tay cái lên với Mộc Vân Phong, sau đó đưa tay giành lấy dao găm trong tay cô, đi ra cửa hang. Giờ tay chém xuống, liên tiếp mọi nơi, bàn tay gấu rơi vào trong tay Phụng Như Ảnh.

Cầm lấy tay chân của con gấu, Phượng Như Ảnh vừa lôi ra một cái túi từ trong ba lô, vừa nói: "Cái này là đồ tốt."

Mộc Vân Phong nhìn động tác của Phượng Như Ảnh, khẽ nở nụ cười. Hỏi: "Tại sao ngay từ đầu anh lại muốn giết con gấu này, không phải chỉ cần nín thở thì gấu sẽ không tấn công người sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đứng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Ra Khỏi Rừng Mưa Nhiệt Đới (Hai)

"Ha ha, Tiểu Phong, anh quên nói cho em biết, cái hốc cây này là hang gấu. Em cảm thấy sau khi chiếm đoạt địa bàn của nó, thì nó có thể chung sống hòa bình với em sao?" Phượng Như Ảnh lạnh nhạt nói. Thật ra thì anh đã sớm biết hốc cây này là hang gấu, chỉ là không có nói cho Mộc Vân Phong biết mà thôi. Anh sợ một khi nói ra rồi thì Mộc Vân Phong sẽ không muốn ở lại nơi này.

Trong ấn tượng của Phượng Như Ảnh, cô gái nào cũng thích sạch sẽ, tuy Mộc Vân Phong không giống với những cô gái khác, nhưng cũng là cô gái thích sạch sẽ. Nếu như anh nói ra, thế thì có đánh chết Mộc Vân Phong cũng sẽ không ở lại trong cái hốc cây này.

"Phượng Như Ảnh, sao anh không nói sớm?" Quả nhiên, Phượng Như Ảnh vừa nói xong, Mộc Vân Phong liền rống to lên với anh, hơn nữa còn ghét bỏ lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

"Tiểu Phong," Phượng Như Ảnh đưa tay kéo gấu quần Mộc Vân Phong lại, sau đó nghiêm chỉnh nói với cô: "Xung quanh đây rất khó tìm được một hốc cây che mưa tránh gió như vậy, em chịu đựng một chút đi, được không."

Nói xong Phượng Như Ảnh đưa mắt nhìn ra bên ngoài hang một chút, sắc trời đã bắt đầu nhá nhem, đêm tối sẽ đến nhanh thôi.

"Nhưng mà, lỡ như buổi tối lại có một con gấu trở lại đây thì sao?" Mộc Vân Phong cũng nhìn thấy màu đen bắt đầu bao trùm khu rừng ngoài kia, nhìn sang đồng hồ đeo tay, vậy mà mới chỉ hơn bốn giờ chiều. Trong lòng thầm rủa: chết tiệt, bây giờ mới hơn bốn giờ chiều, vậy mà cái nơi quỷ quái này lại đen ngòm hết rồi.

"Có anh ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu. Anh sẽ không để cho em phải chịu một chút tổn thương nào, tin tưởng anh, Tiểu Phong." Thấy sự do dự trong mắt Mộc Vân Phong, Phượng Như Ảnh nhìn thẳng vào mắt Mộc Vân Phong, bảo đảm với cô.

Bắt đầu từ lần xông vào biệt thự của Hồng Bưu, trong lòng anh đã âm thầm thề, sẽ bảo vệ Mộc Vân Phong thật tốt không để cho cô bị tổn thương nữa. Không ngờ anh còn chưa kịp thực hiện, Mộc Vân Phong đã bị đánh rơi xuống vách núi. Cho nên lần này, dù xảy ra chuyện gì anh cũng sẽ không để chuyện như lần trước xảy ra lần nữa.

Cho dù khiến anh phải trả giá bằng tính mạng của mình, anh cũng phải bảo vệ chu toàn cho Mộc Vân Phong. Anh đã sớm quyết định chờ Mộc Vân Phong thông qua lần đánh giá này, anh sẽ lập tức giữ cô bên người, để cho cô kẻ vai sát cánh cùng anh xông pha giới hắc đạo.

Mộc Vân Phong sâu sắc nhìn Phượng Như Ảnh, không nói gì nữa chỉ bình tĩnh trở về ngồi dưới đất như cũ, tiện tay lấy tấm thảm nhỏ trong ba lô đắp lên rồi ngủ.

Phượng Như Ảnh cũng đã nói như vậy rồi, nếu như cô vẫn còn muốn đi thì đúng là không nể mặt đối phương, hơn nữa Phượng Như Ảnh quen thuộc với khu rừng này hơn cô, cho nên bất kể là nói theo hướng nào cũng chỉ có lợi cho Mộc Vân Phong chứ không có hại. Cho nên cô an tâm nằm xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Rừng mưa nhiệt đới này có diện tích rất lớn, muốn ra ngoài hợp lại với chú Nghiêm nhanh nhất cũng phải mất nửa tháng. Nghỉ ngơi dưỡng sức mới là điều quan trọng nhất, bởi vì không ai có thể bảo đảm chờ đợi bọn họ phía trước là cái gì.

Thấy hiện tại Mộc Vân Phong không còn kiên trì rồi đi mà đã nằm xuống nghỉ ngơi, rốt cuộc Phượng Như Ảnh cũng thở phào nhẹ nhõm. Anh vẫn sợ tính tình của Mộc Vân Phong nóng nảy, thế nào cũng muốn rời khỏi cái hốc cây này.

Cũng may là cuối cùng cô cũng thỏa hiệp. Nghĩ tới đây, Phượng Như Ảnh nhẹ nhàng mỉm cười, nhìn lại chỗ Mộc Vân Phong nằm, sau đó đi đến miệng hang vừa canh giữ cho Mộc Vân Phong vừa nghỉ ngơi.

Nửa đêm trở về sáng, khu rừng không còn yên ả nữa, từng trận cuồng phong bắt đầu nổi lên, thổi qua đám lá cây xào xạc. Gió lớn mang theo hơi ẩm ướt thổi vào bên trong hốc cây của hai người, làm cho Phượng Như Ảnh đang ngủ ở miệng hang chợt mở mắt ra, đưa mắt nhìn lại Mộc Vân Phong ở bên trong. Thấy cô lạnh co rút người lại thì bước đến.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đứng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 192: Ra Khỏi Rừng Mưa Nhiệt Đới (Ba)

Đến gần nằm bên cạnh Mộc Vân Phong, lấy tấm thảm đắp lên người Mộc Vân Phong. Lấy tay đỡ đầu của mình, nhích lại gần nhìn về mặt khi ngủ của Mộc Vân Phong.

Lúc đầu đốt một đồng lửa trong hốc cây nhưng vừa rồi bị trận gió lớn thổi tắt, chỉ còn những đốm sáng nhỏ chớp lóe chớp lóe, mang đến chút ấm áp cho hốc cây đầy lạnh lẽo.

Phượng Như Ảnh nhìn nhan sắc tuyệt đẹp kia, thấy trong giấc ngủ cô hơi nhếch khóe miệng lên, trong lòng hơi kích động muốn âu yếm vuốt ve cô. Ngón tay nhẹ nhàng đặt lên đôi môi đỏ mọng của Mộc Vân Phong, cảm thấy rất mềm mại ấm áp. Đột nhiên trong lòng Phượng Như Ảnh có một sự kích động mạnh mẽ, anh muốn hôn cô.

Cúi xuống từ từ tiến gần đến khuôn mặt của Mộc Vân Phong, môi Phượng Như Ảnh từ từ áp sát đến đôi môi anh đào xinh xắn của Mộc Vân Phong. Gần chạm vào thì lúc này Mộc Vân Phong đột nhiên xoay người nghiêng qua bên cạnh. Môi Phượng Như Ảnh vừa khéo hôn lên sống mũi của Mộc Vân Phong. Cảm giác không giống như vậy khiến Phượng Như Ảnh đột nhiên mở mắt ra, phát hiện ra hôn sai chỗ rồi, mặt anh lập tức đỏ bừng lên.

Đưa tay sờ lên khuôn mặt nóng bừng của mình rồi nằm xuống ngủ. Vừa ngủ trong lòng vừa bồn chồn, thỉnh thoảng nghiêng sang lên nhìn Mộc Vân Phong đang ngủ say bên cạnh, chỉ sợ cô đột nhiên tỉnh lại, sau đó sẽ đánh mình một trận.

Cũng may là Phượng Như Ảnh lo lắng thừa. Tối nay tuy rằng chỗ ngủ không được thoải mái, nhưng Mộc Vân Phong ngủ rất sâu, cũng không tỉnh giấc vì Phượng Như Ảnh vừa mới hôn như vậy.

Phượng Như Ảnh nhìn hồi lâu, thấy Mộc Vân Phong không có dấu hiệu tỉnh lại, lúc này mới yên tâm mà ngủ. Nhưng cô gái mình thích đang nằm bên cạnh mà lại không thể làm gì được, đó cũng là một chuyện vô cùng buồn bực. Phượng Như Ảnh làm sao cũng không ngủ được, tâm trạng thất thường. Nếu như không phải sợ đánh thức Mộc Vân Phong thì nhất định là anh sẽ trằn trọc xoay qua xoay lại.

Quay đầu lại thấy Mộc Vân Phong đang ngủ say sưa, thấy cô không rung mình vì lạnh nữa, Phượng Như Ảnh định trở lại miệng hang cạnh gác. Nhưng lúc anh vừa định đứng dậy thì bàn tay mềm mại của Mộc Vân Phong đã vòng qua, vắt lên người Phượng Như Ảnh.

Bất thình lình cơ thể Phượng Như Ảnh cứng đờ, nhìn bàn tay đang vắt ngang trên ngực anh, liên tục cười khổ. Anh đây có được coi là tự làm tự chịu không?

Chỉ biết cười khổ, Phượng Như Ảnh vẫn quyết định lấy bàn tay gây sự của Mộc Vân Phong ra. Nhưng anh vừa mới chạm vào tay của Mộc Vân Phong không biết là do cảm thấy sự ấm áp trên người của anh hay là như thế nào, mà cơ thể của Mộc Vân Phong co lại rút vào người Phượng Như Ảnh.

Thấy cơ thể của Mộc Vân Phong dính sát vào người mình, Phượng Như Ảnh âm thầm thở dài. Hôm nay anh khỏi ngủ luôn rồi. Sau đó xoay người lại, ôm trọn Mộc Vân Phong vào trong lòng mình, dùng cơ thể của mình sưởi ấm cho cô.

Trong giấc ngủ Mộc Vân Phong cảm thấy được một nguồn ấm áp, tưởng rằng đang ngủ trên giường nhà mình, mặc dù cảm thấy sự ấm áp này không giống với ổ chăn thường ngày, nên cứ nhích tới gần hơn, sau đó vô cùng an tâm tiếp tục ngủ.

Cả một đêm ngủ ngon, sáng sớm hôm sau, trong rừng truyền đến một loạt tiếng chim hót thánh thót, Mộc Vân Phong mở mắt ra, lại đối diện với một đôi mắt đang mỉm cười.

"Em dậy rồi." Phượng Như Ảnh mỉm cười nhìn Mộc Vân Phong, chào hỏi.

"A." Mộc Vân Phong hét lên, cả người mạnh mẽ định lăn một vòng. Không ngờ phát hiện mình lại bị Phượng Như Ảnh ôm vào trong ngực, vì vậy nhìn tên đàn ông đang cười kia trầm giọng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Tiểu Phong, em sẽ không đánh người đó chứ." Phượng Như Ảnh thấy đáng về Mộc Vân Phong như muốn khởi binh vắn tội, lập tức đổi sang bộ mặt buồn tui đáng thương, buông Mộc Vân Phong ra rồi nói: "Anh làm lò sưởi cho em cả đêm đấy."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 193: Ra Khỏi Rừng Mưa Nhiệt Đới (Bốn)

"Lò sưởi?" Mộc Vân Phong nói thầm, chợt nghĩ đến giấc mơ tối hôm qua, hình như mình mơ thấy nằm ngủ trên giường ở nhà, sau đó thấy lạnh quá liền chui vào trong ổ chăn. Chẳng lẽ ổ chăn đó là lòng ngực của Phụng Như Ảnh?

Nghĩ tới đây, Mộc Vân Phong chợt lúng túng, khuôn mặt cũng đỏ lên. Vốn là cô muốn hỏi tội anh, nhưng bây giờ đột nhiên phát hiện là do mình chủ động, khiến cô hận không tìm được cái lỗ để chui xuống.

Phụng Như Ảnh thấy bộ dạng xấu hổ của Mộc Vân Phong, trong lòng cười thầm. Đột nhiên anh cảm thấy ôm ấp cả một buổi tối cánh tay cũng không đến nỗi tệ, nhanh nhẹn đứng dậy bỏ đồ vào trong ba lô, lấy nước và thức ăn ra đưa cho Mộc Vân Phong: "Ăn một chút đi. Lát nữa còn phải đi xuyên qua khu rừng này đó."

Mộc Vân Phong trầm mặc nhận lấy, cũng không quên Phụng Như Ảnh lấy cái ba lô ở đâu, bỏ thức ăn vào trong miệng nhai. Hai ba cái giải quyết xong, đang định tìm chút nước uống thì Phụng Như Ảnh đã đưa tới, Mộc Vân Phong muốn không đem xia đến anh cũng không được.

Uống hết nước, Mộc Vân Phong không nói gì, vác ba lô của mình lên lập tức đi ra ngoài. Phụng Như Ảnh đi theo phía sau, thấy dáng vẻ đó của Mộc Vân Phong thì vẻ mặt vô cùng vui vẻ, giống như nhặt được mấy triệu đô la vậy.

Cả khu rừng một mảnh an tĩnh, hai người đạp lá khô kêu sột soạt. Mộc Vân Phong yên lặng đi ở phía trước, Phụng Như Ảnh ở phía sau đột nhiên mạnh mẽ tiến lên, kéo Mộc Vân Phong đến trước mặt mình.

"Làm gì?" Bất thành linh Mộc Vân Phong bị đâm đầu vào lòng ngực Phụng Như Ảnh, bị đụng đến phát đau, cô không vui gầm nhẹ lên. Nguyên buổi tối hôm qua để cho anh chiếm hết tiện nghi là đã giận lắm rồi, bây giờ anh lại còn kéo cô vào trong lòng. Rốt cuộc Phụng Như Ảnh này muốn làm gì đây?

"Đừng nhúc nhích." Phụng Như Ảnh nhẹ nhàng nói, mắt nhìn về chỗ Mộc Vân Phong vừa đứng. Chỉ thấy một con nhện to màu đỏ đang buông thõng xuống từ đám lá cây.

"Ách." Mộc Vân Phong nhìn thấy con nhện màu đỏ kia, biết là mình đã trách lầm Phụng Như Ảnh rồi, vì thế vẻ mặt áy náy nhìn anh, nhưng lại không biết nói gì.

"Anh đi phía trước, em theo sau." Phụng Như Ảnh vỗ vỗ vai Mộc Vân Phong, cất bước đi về phía trước. Anh mở đường đảm bảo cho Mộc Vân Phong, nếu vừa rồi không bị ánh sáng đỏ chiếu vào mắt, thì cũng không thể phát hiện con nhện đỏ kia. Nếu như bị con nhện đỏ đó chạm vào, vậy thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Màu sắc thì tươi đẹp như vậy, nhưng mà độc tính của nó rất mạnh, không nói đến cái khác chỉ cần nhìn lá cây nó bò qua trong nháy mắt biến thành màu xám tro thì biết.

Mộc Vân Phong không phản đối, rất tự giác đi theo sau lưng Phụng Như Ảnh. Cô biết kinh nghiệm của mình chưa đủ, rừng mưa nhiệt đới này khắp nơi đều là nguy hiểm, cho nên cẩn thận một chút vẫn hơn. Cô cũng không muốn mình còn chưa ra khỏi khu rừng thì đã nghèo rồi, phải biết cô còn phải chăm sóc mẹ của mình, còn phải giúp sự phụ đạo lại Âm Dạ.

Bây giờ Mộc Vân Phong vừa mới trải qua chuyện nhện độc, bắt đầu trở nên cẩn thận hơn. Cô cũng không dám sơ suất nữa, vừa đi vừa chú ý quan sát mọi thứ xung quanh.

Bởi vì cô biết nguy hiểm thường ẩn nấp ở những chỗ nhìn qua rất an toàn. Phụng Như Ảnh đi ở phía trước thỉnh thoảng quay đầu lại, nhìn thấy dáng vẻ cẩn thận hơn của Mộc Vân Phong, trái tim lơ lửng từ từ để xuống.

Anh biết Mộc Vân Phong là một người thông minh, trước đó bởi vì cô không để ý đến rừng mưa nhiệt đới này, thật sự cũng không có kinh nghiệm, nghe nói những thứ kia nguy hiểm cũng không đề ở trong lòng.

Còn bây giờ khi mà cô thật sự thấy được sự nguy hiểm mới bắt đầu nhìn thẳng vào vấn đề. Thẳng thắn đối mặt với những mối nguy, cả người Mộc Vân Phong nghiêm chỉnh đáng về chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đứng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 194: Ra Khỏi Rừng Mưa Nhiệt Đới (Năm)

"Tiểu Phong, không cần quá khẩn trương. Miễn là hết sức cẩn thận là tốt rồi." Thấy Mộc Vân Phong quá đổi căng thẳng, trong lòng Phụng Như Ảnh có chút không nỡ. Anh đứng bước đứng bên cạnh Mộc Vân Phong nghiêm túc nói: "Anh sẽ bảo vệ em." Sau đó dứt khoát nắm chặt tay cô kể vai đi về phía trước.

Mộc Vân Phong cúi đầu nhìn bàn tay bị Phụng Như Ảnh nắm, trong lòng là một sự rung động trước nay chưa từng có. Đã là lần thứ hai cô nghe được Phụng Như Ảnh nói sẽ bảo vệ cô. Nhưng cô có thể tin tưởng người đàn ông này sao?

Nhìn một bên mặt của Phụng Như Ảnh, Mộc Vân Phong hơi ngần ngại. Tuy cô là người vô cùng mạnh mẽ, nhưng dù sao cũng là phụ nữ, cô cũng muốn có người yêu thương, có người cưng chiều, có người chăm sóc. Nhưng bởi vì cô đang dốc thân vào giới hắc đạo, một người đàn ông bình thường hoàn toàn không thể nào dành cho cô những thứ này.

Nhưng một người cũng lẫn lộn trong giới như Phụng Như Ảnh có thật sự như anh nói, có thể bảo vệ bao dung cho cô sao? Mộc Vân Phong không biết, nhưng giờ phút này cảm giác lại tốt như vậy. Vì vậy quyết định theo tâm ý của mình, hoàn toàn buông xuôi một lần, hưởng thụ cảm giác được người khác che chở.

Mộc Vân Phong suy nghĩ thông suốt, nhẹ nhàng nở nụ cười, lại nắm chặt tay Phụng Như Ảnh, hai người cùng nhau băng qua khu rừng.

Đoạn đường này có anh bầu bạn, cái gì cô cũng không sợ. Mộc Vân Phong tin chắc bọn họ nhất định có thể đi ra khỏi khu rừng này.

Thời tiết trong khu rừng biến đổi thất thường, mới mấy phút trước ánh mặt trời còn chiếu xuống loang lổ, ngay sau đó lập tức xuất hiện cuồng phong bão táp. Làm cho hành trình của bọn Mộc Vân Phong vốn là nửa tháng lại kéo dài tới hơn hai mươi ngày.

Bên ngoài rừng mưa nhiệt đới, Nghiêm Bình đợi hơn hai mươi ngày, gần như ngày nào cũng canh giữ ở chỗ đã giao hẹn chờ Mộc Vân Phong. Nhưng một ngày trôi qua, hai ngày trôi qua, một tuần lễ đã qua, mười ngày nửa tháng đã qua. Ngay cả bóng dáng của bọn Mộc Vân Phong cũng không thấy.

Nghiêm Bình đã bắt đầu sốt ruột. Ông vừa lo lắng chờ đợi bọn Mộc Vân Phong ở bên ngoài, vừa liên lạc với sư phụ của Mộc Vân Phong, muốn yêu cầu phái người đi vào khu rừng tìm Mộc Vân Phong. Nhưng lại bị Minh Quân bác bỏ, Minh Quân bảo ông phải tin tưởng Mộc Vân Phong, mặc dù rừng mưa nhiệt đới rất nguy hiểm đáng sợ nhưng lại không đủ làm cho cô bỏ mạng lại bên trong. Nghiêm Bình nghe đại ca nói như vậy, đành phải tự an ủi mình. Nhưng thấy gần một tháng trôi qua, bọn họ vẫn chưa ra ngoài, ông lại bắt đầu lo lắng. Lại gọi điện thoại cho Minh Quân, bảo ông ấy phái người đến tìm Mộc Vân Phong. Cũng nói với ông ấy rằng, nếu như ông ấy không phái người tới, vậy thì Nghiêm Bình ông sẽ tự mình tiến vào.

Bị gọi điện thoại ba lần bốn lượt cuối cùng Minh Quân đành phải nói với Nghiêm Bình, để cho ông chờ hết một tháng, nếu như một tháng sau Mộc Vân Phong còn chưa đi ra, vậy thì sẽ đồng ý cho ông vào tìm kiếm.

Thời gian chờ đợi vô cùng khó chịu, nhất là Nghiêm Bình vô cùng lo lắng Mộc Vân Phong gặp chuyện bất trắc, cảm thấy một giây dài như một năm. Ông nhìn đồng hồ trên tay quay một vòng lại một vòng, trong lòng vô cùng sốt ruột. Đã ném đầy tàn thuốc bên cạnh xe, đập qua không biết bao nhiêu đầu chân, chỉ chút chẳng chịt đếm không hết.

Nghiêm Bình không ngừng đi tới đi lui bên cạnh xe. Không nháy mắt nhìn chăm chăm vào khu rừng, thật hy vọng trong nháy mắt, Mộc Vân Phong có thể xuất hiện trước mắt ông.

Nhưng mà không có, cho dù ông nháy mắt bao nhiêu lần, đi tới đi lui bao nhiêu lần, dù Mộc Vân Phong hay Phụng Như Ảnh cũng không hề xuất hiện trước mắt ông.

Thấy sắp đến thời hạn một tháng, mấy ngày nay Nghiêm Bình lo lắng đến bạc đầu rồi. Mặt trời cũng muốn xuống núi rồi, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của bọn họ.

Nghiêm Bình nôn nóng, cuối cùng cũng không đợi nổi nữa rồi. Khởi động xe muốn phóng vào khu rừng, ông muốn vào rừng xem qua một chút, bắt luận là Mộc Vân Phong sống hay chết, ông cũng phải vào xem qua.

Nhưng xe của ông vừa mới lái đến bìa rừng, đột nhiên thắng gấp lại. Nghiêm Bình lấy tay mạnh mẽ dụi mắt mình, nhìn về phía khu rừng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Cường Thế Trở Về (Một)

Nghiêm Bình rơi nước mắt khi nhìn thấy hai người nghênh đón ánh tà dương bước tới. Mặc dù nhìn qua trông hai người này rất nhếch nhác, nhưng ông xác định đó chính là Mộc Vân Phong và Phụng Như Ảnh.

Càng ngày càng gần hai người, thấy quần áo của bọn họ đã rách rưới hết, Nghiêm Bình đè nén những giọt nước mắt. Nhếch môi nở nụ cười. Chỉ cần bọn họ còn sống trở về là tốt rồi, những thứ khác không quan trọng.

"Chú Nghiêm, bọn con ra rồi đây." Mộc Vân Phong và Phụng Như Ảnh dìu nhau bước tới trước mặt Nghiêm Bình, mỉm cười ngọt ngào khi thấy Nghiêm Bình khóc vì quá vui mừng.

"Cái con nhóc này, sao giờ mới ra ngoài. Con có biết bọn ta rất lo lắng không?" Nghiêm Bình lau khóe mắt mình, mỉm cười nhìn Mộc Vân Phong vừa trách móc, vừa đau lòng. Đều do bọn họ không đủ hùng mạnh, không thể đoạt lại Âm Dạ từ trong tay những người kia, lại để cho một cô gái như Mộc Vân Phong đi chịu đựng những thứ này. Bọn họ thật hổ thẹn với Mộc Vân Phong.

"Chú Nghiêm, con xin lỗi, để cho mọi người lo lắng rồi." Mộc Vân Phong nhìn Nghiêm Bình đầy áy náy, cô biết họ lo lắng cho mình. Cô và Phụng Như Ảnh cũng muốn ra ngoài sớm hơn một chút, đáng tiếc rừng mưa nhiệt đới này thật sự là nguy cơ trùng trùng, cho dù hai người bọn họ đã hết sức cẩn thận, vậy mà vẫn mắc bẫy.

Ngày thứ mười sau khi tiến vào khu rừng, Mộc Vân Phong bị trúng độc. Thậm chí mình bị trúng độc lúc nào cô cũng không biết, chỉ biết đến khi bọn họ phát hiện ra, chân của Mộc Vân Phong đã sưng to rồi, hoàn toàn không thể đi bộ nữa rồi.

Vì vậy hai người ngừng lại, tìm một hang động nhỏ trong khu rừng, Phụng Như Ảnh dứt thuốc giải độc anh mang theo cho Mộc Vân Phong, vô cùng sốt ruột.

Nhưng, sau khi Mộc Vân Phong uống thuốc xong chẳng những không chuyển biến tốt hơn, ngược lại phát sốt cao hơn, điều này khiến cho Phụng Như Ảnh rất lo lắng. Anh không biết nên làm thế nào cho phải, bởi vì anh hoàn toàn không biết Mộc Vân Phong bị con gì cắn, nên cho dù có muốn tìm thảo dược giải độc trong khu rừng này cũng không hề dễ dàng.

Cuối cùng thấy chân của Mộc Vân Phong càng ngày càng sưng to hơn, Phụng Như Ảnh không còn cách nào đành phải dùng dao găm rạch chân của Mộc Vân Phong ra, nhưng không ngờ sau khi rạch ra lại thấy được một thứ làm cho anh cả kinh một lúc lâu mới phục hồi lại tinh thần.

Chỉ thấy bên trong chân của Mộc Vân Phong có một con giun màu trắng dài mỏng đang cuộn tròn oằn oéo, mà con giun này chính là hút máu để lớn lên.

Phụng Như Ảnh hơ con dao găm trên lửa đỏ, sau đó nhẹ nhàng lấy con giun kia ra quăng vào trong đám lửa. Lại lấy dung dịch khử trùng ra sát trùng lên chân của Vân Phong, cuối cùng là thoa thuốc khử độc. Làm xong những thứ này, Phụng Như Ảnh cũng mệt mỏi ngồi sang bên cạnh. May mắn là đêm đó con sốt của Mộc Vân Phong đã hạ xuống, khiến Phụng Như Ảnh thở phào nhẹ nhõm đồng thời cũng kiểm tra giày của Mộc Vân Phong.

Lúc này mới phát hiện ra không biết từ lúc nào, giày của Mộc Vân Phong đã bị rách rách một đường. Mà con giun này chính là bò vào từ vết rách kia.

Vì vậy Phụng Như Ảnh trực tiếp vứt bỏ đôi giày đó của Mộc Vân Phong, sau đó lấy ra một đôi giày khác từ ba lô của mình để thay thế, mặc dù hơi lớn, nhưng nhìn chung là vẫn tốt hơn.

Hai người nán lại hang động đó liên tiếp mười ngày thì vết thương của Mộc Vân Phong mới khá hơn. Nhưng trải qua trận bệnh này cơ thể của cô đã vô cùng suy yếu, căn bản là không đi bộ được. Vì vậy Phụng Như Ảnh bắt đầu công Mộc Vân Phong đi xuyên khu rừng.

Khoảnh khắc Mộc Vân Phong tựa vào lưng của Phụng Như Ảnh, nước mắt của cô tuôn trào. Cô vô cùng may mắn khi Phụng Như Ảnh kiên quyết đi vào khu rừng này với cô. Nếu không có Phụng Như Ảnh, Mộc Vân Phong cô có lẽ thật sự nộp mạng trong khu rừng mưa nhiệt đới này rồi.

Hiện tại, Phụng Như Ảnh không chỉ cứu cô, mà còn phải công cô đi, khiến trong lòng Mộc Vân Phong tràn đầy cảm động. Thật ra thì Phụng Như Ảnh thừa sức tự mình ra khỏi đây. Mộc Vân Phong tin rằng Phụng Như Ảnh muốn ra khỏi khu rừng này, tuyệt đối không phải là chuyện khó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đùng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 196: Cường Thế Trở Về (Hai)

Nhưng anh lại không vứt bỏ Mộc Vân Phong, cho dù là cô đã trúng độc liên tục phát sốt, thậm chí vào lúc sắp chết đó, Phụng Như Ảnh cũng không hề nản ý nghĩ sẽ vứt bỏ cô, vẫn luôn nghĩ cách cứu lấy cô.

Nhìn người đàn ông đã từng lạnh lùng hà khắc này, cái người chỉ lo chăm sóc cô mà không màng đến bản thân mình, Phụng Như Ảnh rầu ria xòm xoàm, Mộc Vân Phong cảm giác sao mà mình quá may mắn, có thể khiến một người đàn ông như vậy không rời bỏ, cẩn thận chăm sóc cho cô.

Trong thời gian mười ngày đó, Phụng Như Ảnh cứ công Mộc Vân Phong trên lưng như vậy, từng bước từng bước đi ra khỏi hàng ngàn dặm của khu rừng mưa nhiệt đới, cho đến khi bọn họ đến bìa rừng, do Mộc Vân Phong liên tục yêu cầu, Phụng Như Ảnh mới để cô xuống.

Nghiêm Bình thấy rõ ràng khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc Vân Phong đã gầy đi, không khỏi đau lòng lập tức bảo hai người lên xe. Sau đó không chần chờ phút giây nào, khởi động xe vội vàng chạy đi.

Đến khách sạn, đã là tám chín giờ tối, hai người rửa mặt một hồi, sau đó đi ăn tối với Nghiêm Bình. Trên bàn ăn, nhìn dáng vẻ động tác gấp thức ăn cho Mộc Vân Phong của Phụng Như Ảnh làm cho Nghiêm Bình rất là vui mừng. Ông cũng gấp một miếng thịt đặt vào trong chén của Mộc Vân Phong nói: "Tiểu Phong, ăn nhiều một chút, nhìn xem con gầy đi rồi."

"Cám ơn chú Nghiêm, chú cũng ăn đi." Mộc Vân Phong gấp lại cho Nghiêm Bình sau đó nhìn Phụng Như Ảnh cúi đầu cười rồi bắt đầu ăn cơm.

Đã lâu không được ăn thức ăn nóng hổi thế này rồi, khiến cô rất là thèm. Thật khó khăn lắm Nghiêm Bình mới có thể tìm được một quán ăn Trung Quốc chính gốc, Mộc Vân Phong ăn được rất nhiều.

Ba người ăn xong bữa tối, trở về khách sạn nghỉ ngơi. Nghiêm Bình thừa dịp gọi điện thoại cho Minh Quân, báo tin Mộc Vân Phong đã an toàn ra khỏi khu rừng.

Minh Quân đang định cường chế Nghiêm Bình đi nghỉ ngơi, nghe được chuyện Mộc Vân Phong an toàn ra khỏi khu rừng. Minh Quân rất là vui mừng, ông hận không thể mọc ra đôi cánh bay đến bên cạnh bọn Mộc Vân Phong.

"Đại ca, Tiểu Phong trở ra rồi à?" Bác sĩ Hứa thấy vẻ mặt của Minh Quân kích động thì dò hỏi. Thật ra thì mấy ngày qua bọn họ cũng giống như Nghiêm Bình vậy, ăn không ngon ngủ không yên, một mực lo lắng cho Mộc Vân Phong. Bây giờ nghe con bé ra ngoài an toàn rồi, hôm nay đại ca nhất định có thể ngủ ngon giấc rồi.

Ba người nghỉ ngơi một buổi tối ở khách sạn, ngày hôm sau lập tức bay về thành phố B. Mấy người về đến biệt thự của Minh Quân, Phụng Như Ảnh rất kinh ngạc. Ban đầu lúc Mộc Vân Phong rơi xuống vách đá, anh và thủ hạ đều lục soát qua cả khu vực này, thậm chí còn rà soát vào sâu bên trong khu vực thắng cảnh du lịch.

Nhưng anh nhớ rõ hoàn toàn không có biệt thự này. Nhưng, bây giờ rõ ràng là bọn họ đang tiến vào biệt thự trong khu vực thắng cảnh du lịch. Đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy?

Trong đầu Phụng Như Ảnh đầy nghi vấn, nhưng cố gắng nén lại đi theo Mộc Vân Phong vào biệt thự. Mới vừa bước vào thì một bóng dáng liền ập tới, ôm Mộc Vân Phong vào trong lòng.

"Trở về là tốt rồi." Người kích động này không phải sư phụ Minh Quân của Mộc Vân Phong thì là ai chứ? Nhìn người đang ôm Mộc Vân Phong, sắc mặt của Phụng Như Ảnh rất khó coi, nếu ông ta không phải là sư phụ của Mộc Vân Phong, anh nhất định sẽ tiến lên đánh đối phương một trận. Mộc Vân Phong chính là người phụ nữ của anh, trừ anh ra ai cũng không được phép ôm.

Lần này cứ đứng nhìn bọn họ lo lắng cho Mộc Vân Phong cả buổi, lần sau anh mới mặc kệ đối phương có phải là sư phụ của Mộc Vân Phong không đấy. Tuyệt đối đánh bất kể là ai.

"Đều là do Vân Phong không tốt, khiến sư phụ phải lo lắng." Mộc Vân Phong tựa vào trong ngực sư phụ, cảm giác này là mùi vị của người cha, hít hít mũi không để cho mình rơi nước mắt.

Khi ở trong rừng mưa nhiệt đới, Mộc Vân Phong đã từng nghĩ rằng mình sẽ không còn được gặp lại mẹ và sư phụ của mình rồi. Bây giờ khi sư phụ ôm cô vào trong lòng, có một cảm giác ấm áp của bậc cha chú, làm cho Mộc Vân Phong cảm thấy rất là hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 197: Cường Thế Trở Về (Ba)

Thấy Minh Quân vẫn ôm Mộc Vân Phong không buông, mắt Phụng Như Ảnh đằng đằng sát khí nhìn chăm chăm Minh Quân, nắm tay xiết lại rồi buông ra, buông ra rồi xiết lại.

Đến khi Minh Quân cảm thấy một luồng sát khí sau lưng, lúc này mới buông Mộc Vân Phong ra nói: "Tiểu Phong, sao con không giới thiệu một chút về người bạn này của con."

"A..." Nghe Minh Quân nói như vậy, Mộc Vân Phong mới nhớ tới Phụng Như Ảnh cũng đi cùng bọn họ. Vì vậy kéo tay của anh đứng đối diện với Minh Quân và bác sĩ Hứa giới thiệu: "Đây là Phụng Như Ảnh, bạn trai con. Lần này ở rừng may mà có anh ấy đi cùng."

Nghe giọng Mộc Vân Phong giới thiệu là bạn trai, Phụng Như Ảnh ngơ ngác nhìn cô, anh chưa bao giờ nghĩ Mộc Vân Phong có thể giới thiệu về mình như vậy.

Sự vui sướng bắt đầu rục rịch trong lòng Phụng Như Ảnh, càng lúc càng lớn, sau đó thể hiện ra trên khuôn mặt. Bạn trai, nếu anh đoán không sai thì chính là Mộc Vân Phong đã tiếp nhận sự theo đuổi của anh rồi. Nghĩ tới đây Phụng Như Ảnh suýt chút nữa muốn hét to lên, điều này quá bất ngờ, cũng khiến anh quá kinh ngạc. Thậm chí anh còn muốn ôm Mộc Vân Phong xoay vòng vòng.

Nhưng khi đôi mắt kia lưu lại trên người Phụng Như Ảnh, anh cố gắng đè nén sự kích động này lại. Chính trang lại quần áo, hướng về phía Minh Quân chính thức giới thiệu: "Tôi là Phụng Như Ảnh, Môn chủ của Ảnh Môn."

"Ảnh Môn?" Nghe Phụng Như Ảnh giới thiệu, trong mắt Minh Quân lóe lên một tia ngờ vực. Trong lòng suy tính cái gì đó, ngay sau đó cười nói: "Ta là sư phụ của Tiểu Phong, cũng đã từng là Minh hoàng của Âm Dạ."

"Không phải ông tính bảo Tiểu Phong đoạt lại Âm Dạ đó chứ." Vừa nghe Minh Quân giới thiệu, Phụng Như Ảnh lập tức nghĩ đến mấy cái huấn luyện mà bọn họ dành cho Mộc Vân Phong, lập tức biết những thứ này liên quan đến cái gì, thế nên sắc mặt có phần không vui.

Anh không thích Mộc Vân Phong bị bọn họ sử dụng như quân cờ, hơn nữa còn là quân cờ dùng để tranh đoạt quyền thế. “Quả nhiên cậu rất thông minh. Không sai, chúng ta chính là muốn để cho Tiểu Phong ngồi lên vị trí chủ của Âm Dạ. Không biết cậu có nguyện ý giúp con bé hay không?” Bị Phụng Như Ảnh đoán được dụng ý của mình, Minh Quân cũng thoải mái thừa nhận.

Có điều lúc hỏi đến Phụng Như Ảnh có thể trợ giúp cho Mộc Vân Phong không, mang theo một chút mùi vị thỉnh cầu. Ông vẫn biết không thể đoạt lại Âm Dạ một cách dễ dàng như vậy, nhưng bây giờ nếu như có thêm Phụng Như Ảnh vậy sẽ dễ dàng hơn nhiều.

“Tôi không đồng ý chuyện các người để cho Tiểu Phong mạo hiểm như vậy.” Phụng Như Ảnh lập tức phản đối. Trong mắt anh, Mộc Vân Phong là một cô gái cần được che chở. Còn đối phương lại đẩy cô lên địa vị cao hơn, để cho cô lại trải qua cái kiểu ngày ngày đánh giết này, anh ngàn vạn lần đều không muốn.

Phụng Như Ảnh đã sớm suy nghĩ xong, chờ sau khi kết thúc huấn luyện trong rừng mưa nhiệt đới lần này, anh sẽ lập tức dẫn Mộc Vân Phong trở về Ảnh Môn, sau đó để cho cô thanh thản ổn định làm người phụ nữ của anh, không cần quan tâm đến chuyện gì hết, cũng không cần làm gì. Dù sao anh cũng biết Hồng nhan các của Mộc Vân Phong đã có người gọi là Hỏa đang trông coi.

Về phần mẹ của Mộc Vân Phong, anh cũng sẽ hiếu thuận với bà, để cho bà an hưởng tuổi già.

“Ảnh.” Mộc Vân Phong đưa tay vỗ vỗ vào bàn tay Phụng Như Ảnh, trấn an tâm tình của anh, cô biết Phụng Như Ảnh là vì muốn tốt cho cô, nhưng cô không phải loại phụ nữ sẽ ở nhà giúp chồng dạy con. Cô muốn có một khoảng trời bao la thuộc về mình, chứ không phải suốt ngày trốn sau lưng chồng mình, chỉ làm con sâu tốn cơm.

Hơn nữa cô đã sớm đáp ứng sự phụ rỗi, đoạt lại Âm Dạ, cho nên cô không thể nuốt lời. Huống chi cô cũng đã huấn luyện lâu như vậy, nên đây là lúc chứng tỏ thực lực của mình.

“Tiểu Phong.” Phụng Như Ảnh không tán thành kêu lên, anh thật sự không ngờ Mộc Vân Phong cũng muốn gia nhập sâu vào giới hắc đạo như anh. Bởi vì anh thật sự hiểu rõ đã xâm nhập sâu vào đây rồi, không có mấy người có thể có được cái chết yên lành. Giống như cha của Mộc Vân Phong vậy, một người tốt bụng như vậy cuối cùng cũng bị giết chết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Cường Thế Trở Về (Bốn)

“Đừng lo lắng, em tự có chừng mực.” Mộc Vân Phong an ủi Phụng Như Ảnh, cô biết anh đang lo lắng. Nhưng Mộc Vân Phong cô tuy không phải là quân tử, nhưng có việc nên làm, có việc không nên làm.

Cô là người giữ lời hứa, lời hứa đáng giá ngàn vàng.

“Vậy anh đi với em.” Phụng Như Ảnh thấy sự kiên quyết trên khuôn mặt Mộc Vân Phong, đành phải thỏa hiệp. Nhưng anh ở bên cạnh Mộc Vân Phong, không để cho cô chịu một chút xúi tổn thương nào.

Anh đã thề, nhất định sẽ làm được.

“Được.” lần này Mộc Vân Phong không hề cự tuyệt, có thêm Phụng Như Ảnh cô sẽ có nhiều hơn một người giúp sức, việc đối phó Âm Dạ sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

“Mấy đứa nên tỉnh dưỡng trước mấy ngày đi rồi hãy triển khai.” Minh Quân vừa nghe Phụng Như Ảnh nói sẽ cùng đi với Mộc Vân Phong, rất là cao hứng, dứt khoát quyết định thời gian.

“Đợi chút.” Phụng Như Ảnh vừa thấy Minh Quân đứng dậy, lập tức lên tiếng. Anh cũng không quên sau khi Mộc Vân Phong trúng độc vẫn chưa được chữa trị tốt. Tuy là lúc đó anh đã áp dụng các biện pháp sơ cứu, nhưng vẫn không yên tâm.

“Chuyện gì?” Minh Quân xoay người nhìn Phụng Như Ảnh, trong mắt lóe lên vẻ sắc bén. Từ trước đến nay chưa có một hậu bối nào lại ngông cuồng trước mặt ông như vậy, lại lên tiếng không để cho ông đi.

“Tiểu Phong từng trúng độc trong rừng mưa nhiệt đới, tôi muốn đợi đến khi cơ thể cô ấy hoàn toàn bình phục rồi mới tiến hành.” Phụng Như Ảnh bất chấp áp lực truyền đến từ trên người Minh Quân, chậm rãi nói. Anh sẽ không vì đối phương là sư phụ của Mộc Vân Phong mà nể mặt, trong mắt anh, Mộc Vân Phong luôn quan trọng nhất.

“Cái gì? Tiểu Phong bị trúng độc?” Giọng nói hoang mang sợ hãi, này giờ bác sĩ Hứa vẫn đứng bên cạnh không lên tiếng, lúc này chạy mấy bước đến trước mặt Mộc Vân Phong, cầm cổ tay của cô bắt đầu bắt mạch.

Xem một hồi, lông mày nhíu chặt lại, bởi vì ông thấy cơ thể Mộc Vân Phong tương đối suy yếu. Quay đầu lại trả lời ánh mắt lo lắng của Minh Quân: “Em

phải đưa con bé đi làm kiểm tra tổng quát.”

“Đi đi.” Minh Quân vung tay lên, bác sĩ Hứa đỡ Mộc Vân Phong đi.

“Chú Hứa, chú yên tâm đi, không có gì đáng ngại đâu.” Mộc Vân Phong thấy vẻ mặt và bộ dáng khấn trương của bác sĩ Hứa nên không đành lòng. Cô biết mọi người ở đây thật sự quan tâm tới cô, tuy là bọn họ ít nhiều gì cũng có mục đích, nhưng điều đó cũng đã thông qua sự đồng ý của cô.

Hai người rời đi, Minh Quân ngồi đối diện Phụng Như Ảnh nhìn anh cả buổi mới nói chuyện: “Tiểu tử, xem ra cậu rất quan tâm đến Tiểu Phong.”

Phụng Như Ảnh cũng luôn nhìn vào Minh Quân, nói thật ra anh không có cảm tình gì với vị tiền bối này. Hoặc là nói khi biết bọn họ để cho Mộc Vân Phong đoạt lại Âm Dạ thì không có cảm tình gì.

Khi anh mới vừa gia nhập giới hắc đạo, vẫn rất sùng bái Minh hoàng của Âm Dạ, thậm chí còn nghĩ có một ngày mình cũng sẽ có thể trở nên cường giả như ông ấy vậy.

Nhưng bây giờ, khi anh thật sự đối mặt với Minh Quân, đối mặt với người đàn ông đã từng một thời huy hoàng. Trong lòng nói không ra là cảm giác gì, dường như chỉ có một cảm giác đó chính là thất vọng, hoàn toàn thất vọng.

Bởi vì Phụng Như Ảnh cảm thấy một người cường giả ngay cả bản thân mình cũng không tự chăm sóc được, vậy còn có thể xưng là cường giả à. Nhưng mà bây giờ ông ấy là sư phụ của Mộc Vân Phong, ít nhiều gì cũng phải kính trọng. Cho nên khi nghe Minh Quân gọi anh là tiểu tử, không nói gì nhưng có chút không hài lòng.

Cách gọi tiểu tử như thế này chỉ có người anh kính trọng mới có thể gọi, ví dụ như thủ trưởng ở căn cứ. Tuy là Minh Quân đã từng là kẻ mạnh, nhưng là kẻ mạnh thất bại, cho nên anh cảm thấy Minh Quân hoàn toàn không xứng để gọi anh như vậy.

Minh Quân nhìn ra Phụng Như Ảnh không vui, từ lúc cậu ta bảo không muốn để cho Mộc Vân Phong đoạt lại Âm Dạ cũng đã biết rồi. Thấy cậu ta thật sự quan tâm đến Mộc Vân Phong, trong lòng Minh Quân thật sự vui mừng. Ông vẫn hi vọng có một người có thể cùng đi chung con đường với Mộc Vân Phong.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 199: Cường Thế Trở Về (Năm)

Mà hơn ai khác Phụng Như Ảnh chính là lựa chọn tốt nhất, cậu ta có thể lực ở giới hắc đạo, hơn nữa còn có bối cảnh quân đội. Nghiêm Bình đã nói lại điều này với ông sau khi trở về từ căn cứ.

Ban đầu Minh Quân còn phải điều tra lại lời của Nghiêm Bình nói, mới quyết định cậu ta có đủ tư cách ở bên cạnh Mộc Vân Phong không. Nhưng sau khi cậu ta xông vào rừng mưa nhiệt đới ở Việt Nam cùng với Mộc Vân Phong, dù phải bỏ lại công việc trong tổ chức của mình vẫn đi cùng Mộc Vân Phong, rồi lại công con bé ra khỏi khu rừng.

Bây giờ có thể nói Phụng Như Ảnh đã thông qua khảo sát của bọn họ, hơn nữa còn làm cho bọn họ rất hài lòng. Cho nên đối với cảm xúc của Phụng Như Ảnh, Minh Quân xem như không nhìn thấy. Hiện tại ông chỉ muốn nghiêm túc nói với Phụng Như Ảnh, bọn họ đồng ý giao Mộc Vân Phong cho cậu ta bảo vệ.

“Tôi giao Tiểu Phong cho cậu, hi vọng cậu có thể thay chúng tôi chăm sóc tốt cho con bé, bảo vệ con bé.” Minh Quân trịnh trọng nói với Phụng Như Ảnh. Phụng Như Ảnh nhún mày, lập tức lên tiếng: “Ông không cần nói tôi cũng sẽ bảo vệ và chăm sóc tốt cho cô ấy cả đời.”

Lời hứa hẹn như một lời thề của Phụng Như Ảnh cam kết khiến Minh Quân liên tục nói: “Tốt, tốt, tốt.”

Nghiêm Bình ngồi bên cạnh, lúc này mới chen vào nói: “Phụng Như Ảnh, chúng tôi giao Tiểu Phong cho cậu, nhưng cũng không cho phép cậu ức hiếp con bé, nếu như có một ngày chúng tôi biết được cậu đối xử với con bé không tốt, để cho con bé phải bị uất ức, vậy thì cũng đừng trách chúng tôi xuống tay không lưu tình.”

Nghe lời giao phó của Nghiêm Bình giống như lời uy hiếp, Phụng Như Ảnh bình thản nói: “Mọi người yên tâm, sẽ không có ngày đó đâu. Tôi xem trọng Tiểu Phong còn hơn sinh mạng của mình.”

Lời hứa của một người đàn ông, nặng hơn ngàn lượng vàng.

Cho dù bọn họ không nói như vậy, Phụng Như Ảnh anh đây cũng sẽ đối xử tốt với Mộc Vân Phong, không chỉ vì cô là con gái của cha nuôi anh, mà còn vì anh trai ruột của mình đã giết chết cha của cô, quan trọng nhất là vì anh thật sự yêu Mộc Vân Phong sâu sắc.

Tình yêu không biết bắt đầu từ khi nào, mà say mê đắm thiết. Có lẽ chính là từ Phụng Như Ảnh anh đây. Trước đây, anh vẫn luôn bài xích phụ nữ,

trước đây anh vẫn là một môn chủ lãnh khốc của Ảnh Môn. Nhưng khi Mộc Vân Phong xuất hiện, cái khối băng lạnh giá đóng băng tim anh suốt ba mươi năm qua đã bắt đầu tan ra, bắt đầu đập giống như người bình thường. Nhận thức chính xác, liền đi thẳng đến ngọn nguồn. Phụng Như Ảnh anh là một người dứt khoát rõ ràng, cuộc đời này nếu đã nhìn nhận đúng Mộc Vân Phong vậy thì anh nhất định sẽ không phụ lòng cô, nhất định sẽ đi cùng cô đến tuổi già, cùng cô ngắm nước chảy mây trôi, mặt trời mọc mặt trời lặn, ngắm nhìn hoa nở hoa tàn.

Đây là lời cam kết cả đời của Phụng Như Ảnh anh dành cho Mộc Vân Phong.

“Tốt, nhớ lời cậu nói hôm nay. Nếu như nuốt lời, thì bất kể cậu ở chân trời góc biển, Nghiêm Bình tôi cũng sẽ không buông tha cho cậu.”

Phụng Như Ảnh lạnh lùng gật đầu, mắt lại nhìn về hướng bác sĩ Hứa và Mộc Vân Phong mới vừa rời đi. Cũng đã hơn mười phút rồi, cho dù là kiểm tra toàn diện cả người cũng không cần phải lâu như vậy chứ.

Còn Minh Quân và Nghiêm Bình thỉnh thoảng cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía đồng hồ treo tường, bọn họ cũng rất quan tâm đến sức khỏe của Mộc Vân Phong. Bọn họ đều biết bị trúng độc không phải là chuyện nhỏ, lỡ như trong cơ thể Mộc Vân Phong còn lưu lại độc tố thì sẽ không tốt lắm.

Phụng Như Ảnh nhìn về hướng Mộc Vân Phong rời đi không biết là bao nhiêu lần rồi, vẫn không thấy được bóng dáng của cô, lo lắng trong lòng từ từ tăng lên.

Không được, anh phải đi xem xem rốt cuộc cơ thể Mộc Vân Phong thế nào rồi. Phụng Như Ảnh đứng dậy chuẩn bị đi tìm Mộc Vân Phong, lúc này bác sĩ Hứa xuất hiện từ phía sau cầu thang, sắc mặt nặng nề nhìn mọi người.

“Thế nào rồi?”

“Tiểu Phong không có sao chứ?” Mấy người gần như cùng lên tiếng hỏi thăm tình hình của Mộc Vân Phong. Bác sĩ Hứa liếc nhìn mọi người, chậm rãi nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Tập Kích Bất Ngờ Âm Dạ (Một)

"Trên người của Tiểu Phong còn sót lại độc tố, muốn thanh trừ hết cũng không hề dễ dàng, phải mất ít nhất một tháng." Lời nói của Bác sĩ Hứa như một tiếng sấm nổ đùng giữa phòng khách, lọt vào tai mấy người bọn họ.

"Nếu đã như vậy, vậy ông còn đứng đây làm gì, còn không mau giúp Tiểu Phong loại bỏ hết chất độc đi." Phụng Như Ảnh vừa nghe bác sĩ Hứa nói, ngay lập tức gầm lên. Thảo nào sau khi Tiểu Phong trúng độc, cơ thể vẫn vô cùng suy yếu, lúc đầu Phụng Như Ảnh còn tưởng rằng là do cơn sốt, hơn nữa suốt một tháng qua ăn uống rất tùy tiện nên không đủ chất dinh dưỡng.

Không ngờ lại là do chất độc trong cơ thể cô chưa được loại bỏ hoàn toàn. Sao anh lại ngu như vậy, sao không nghĩ đến cơn giun đó ở trong chân của cô suốt một thời gian dài như vậy, chất độc sẽ xâm nhập vào trong cơ thể cô chứ.

Anh thật đáng chết, vậy mà không nghĩ đến điều này. Phụng Như Ảnh vừa tự trách bản thân, vừa đứng dậy đi tìm Mộc Vân Phong. Anh cảm thấy anh đã không chăm sóc tốt cho Mộc Vân Phong, vậy mà để cô trúng độc hơn nửa chất độc còn lưu lại trong cơ thể cho tới bây giờ.

Đi qua cầu thang, Phụng Như Ảnh sẽ đến được căn phòng Mộc Vân Phong đang làm kiểm tra, về mặt đầy áy náy nhìn Mộc Vân Phong nằm trên giường bệnh.

"Tiểu Phong." Bước vào phòng, Phụng Như Ảnh nhẹ nhàng gọi, sau đó ngồi xuống bên cạnh giường, thấy sắc mặt hơi tái nhợt của Mộc Vân Phong mà tràn đầy đau lòng.

Phụng Như Ảnh biết cuộc kiểm tra vừa rồi chắc chắn làm cho Mộc Vân Phong rất khó chịu, nếu không thì sao về mặt lại tái nhợt thế chứ.

"Sao anh lại vào đây?" Mộc Vân Phong thấy Phụng Như Ảnh ngồi bên cạnh giường, yếu ớt cười. Vừa rồi chú Hứa đã rút không ít máu trên người cô để làm xét nghiệm, mất máu làm cho cô suy yếu nên lúc này muốn rời giường cũng không có sức.

"Xin lỗi, đều do anh không tốt, không chăm sóc tốt cho em." Phụng Như Ảnh xoay người ôm Mộc Vân Phong vào trong lòng, áy náy nói.

Nhìn thấy Mộc Vân Phong như vậy, Phụng Như Ảnh thà rằng người bị trúng độc là mình.

"Ảnh, em không sao, anh yên tâm đi. Chú Hứa nói chỉ cần thời gian một tháng là có thể loại bỏ hết chất độc trong người em mà. Đúng rồi, chú ấy còn nói, may nhờ lúc đó kịp thời lấy cơn giun ra đấy, bằng không hậu quả không thể tưởng tượng nổi đâu." Mộc Vân Phong nhẹ nhàng vỗ vỗ vào tấm lưng rộng lớn của Phụng Như Ảnh, an ủi dỗ dành anh.

Chuyện cô trúng độc hoàn toàn không liên quan đến Phụng Như Ảnh, là do bản thân cô không cẩn thận, đánh giá thấp sự nguy hiểm trong khu rừng mưa nhiệt đới kia nên mới bị trúng độc. Cô vẫn luôn cảm kích Phụng Như Ảnh, nếu như không có anh, nếu không phải là anh, thì có thể cô đã không ra khỏi đó được. Vì phần tình cảm mà Phụng Như Ảnh dành cho mình, và cũng vì phần ân tình này, Mộc Vân Phong quyết định tha thứ chuyện anh thật sự là em ruột của Hồng Bưu.

Giống như mẹ đã từng nói, oan oan tương báo khi nào dừng, con người quan trọng nhất là còn sống, còn sống mới có hi vọng.

"Tiểu Phong, anh đã quyết định, anh tạm thời không trở về Ảnh Môn nữa, anh muốn đợi đến khi chất độc trong cơ thể em được loại bỏ hoàn toàn." Phụng Như Ảnh nghe Mộc Vân Phong nói, đỡ lấy cơ thể Mộc Vân Phong, mắt nhìn cô chăm chú.

Lúc đầu anh định tối nay sẽ trở về Ảnh Môn ngay để giải quyết xong những chuyện trong một tháng anh đi, sau đó dẫn theo anh em thân tín cùng đi đối phó Âm Dạ với Mộc Vân Phong.

Nhưng với tình hình trước mắt, độc tố còn sót lại trên người Mộc Vân Phong, anh không yên tâm để Mộc Vân Phong lại một mình. Cảm thấy phải ở lại bên cạnh cô, trông chừng cô mỗi ngày mới yên tâm được.

"Ảnh, tin em đi, em sẽ không sao đâu. Anh không thể vì em mà làm chậm trễ chuyện của mình, cơ thể của em quan trọng, nhưng các anh em thuộc hạ của anh càng quan trọng hơn. Anh đã bỏ họ hơn một tháng rồi, hứa với em đi, sau này đừng vì em mà bỏ rơi họ nữa, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 201: Tập Kích Bất Ngờ Âm Dạ (Hai)

Mộc Vân Phong chân thành tha thiết nhìn Phụng Như Ảnh, nói ra lời tận đáy lòng. Anh không thể vì cô mà buông bỏ những người anh em cùng vào sinh ra tử với mình như vậy được, nếu không có họ, vậy thì Ảnh Môn sẽ không còn là Ảnh Môn, Phụng Như Ảnh cũng không còn là Phụng Như Ảnh nữa.

"Nhưng mà." Phụng Như Ảnh hơi khó xử.

"Không nhưng nhị gì hết." Tay Mộc Vân Phong nhẹ nhàng che miệng Phụng Như Ảnh, căn lời nói tiếp theo của anh lại. Tâm ý của anh rất rõ ràng, cô cũng không mong muốn vì mình mà khiến anh biến thành bộ dạng như bây giờ.

Bây giờ Phụng Như Ảnh đã không còn là một người lãnh khốc vô tình, không còn là một Phụng Như Ảnh tâm ngoan thủ lạt nữa rồi.

"Anh yên tâm, em sẽ ổn thôi mà, em sẽ chờ anh cùng em giúp sự phụ đoạt lại Âm Dạ." Thấy Phụng Như Ảnh do dự, Mộc Vân Phong nhẹ nhàng nói, sau đó cúi đầu chủ động hôn lên môi anh.

Quần quýt thân mật, dây dưa triền miên.

Trong phòng dịu dàng thăm thiết, ngoài phòng khách lại áp lực nặng nề.

Ba người ngoài phòng khách không thể nào ngờ được Mộc Vân Phong lại trúng độc vào thời khắc mấu chốt này, lúc đầu bọn họ đã định sẽ đoạt lại Âm Dạ trong vòng mấy ngày này. Bởi vì mấy ngày qua, đám người trong Âm Dạ vẫn chưa từ bỏ ý định rục rịch ngóc đầu dậy, cố gắng tìm cho được Minh Quân, sau đó giết ông.

Nghiêm Bình nhận được tin tức, gần đây trong Âm Dạ có người không phục tùng Âm chủ hiện tại, rất nhiều người hi vọng Minh Quân trở về tiếp quản Âm Dạ lần nữa.

Chính vì vậy, đã khiến cho Âm chủ đương nhiệm hoảng sợ, sợ rằng Minh Quân sẽ trở về đoạt lại Âm Dạ. Cho nên khoảng thời gian gần đây, hắn ta bỏ ra một số tiền lớn thuê sát thủ ám sát Minh Quân.

Nhưng vì bọn họ đã đề phòng chặt chẽ, những người đó cũng không thành công. Nhưng, người nào đó cũng chưa từ bỏ ý định, một lòng muốn dồn Minh Quân vào chỗ chết. Nghe nói gần đây hắn ta đã mời một sát thủ từ nước ngoài về, tuyên bố rằng nhất định phải giết chết Minh Quân.

"Đại ca, làm sao bây giờ?" Nghiêm Bình nhìn sắc mặt không vui của Minh Quân hỏi. Vấn đề cấp bách không ai có thể rõ ràng hơn Minh Quân, cho nên mới phải để cho Mộc Vân Phong tiếp nhận huấn luyện khắc nghiệt nhất trong thời gian ngắn nhất, để con bé có thể mau chóng trưởng thành mạnh mẽ hơn, nhanh chóng đoạt lại Âm Dạ, tránh cho đêm dài lắm mộng.

"Bây giờ người kia đang ở đâu?" Minh Quân lảng tránh chủ đề của Nghiêm Bình, hỏi một câu hỏi không hề liên quan gì đến câu chuyện. Nhưng Nghiêm Bình vừa nghe cũng biết Minh Quân đang hỏi đến ai, vì vậy nghiêm cẩn trả lời.

"Hắn ta vừa mới thực hiện một vụ ám sát ở Châu Phi về, lúc này đang nghỉ ngơi dưỡng sức ở Mĩ, nhanh nhất cũng phải một tuần lễ sau mới về tới."

Nghiêm Bình báo cáo hành tung của tên sát thủ ngoại quốc kia.

"Có thể giết chết tên đó ở Mi trước không?" Minh Quân vừa nhẹ nhàng gõ khay trà, vừa hỏi. Ông nghĩ nếu đối phương đã muốn giết ông, sao ông không đánh đòn phủ đầu, giết đối phương trước.

"Cái này có chút khó khăn." Ý nghĩ của Minh Quân không phải Nghiêm Bình chưa nghĩ tới, nhưng tên kia đặc biệt gian xảo, cho dù biết hắn ta đang ở Mi nhưng tìm được hắn cũng không phải là chuyện dễ dàng.

"Bất luận thế nào, chúng ta vẫn phải chờ sức khỏe của Tiểu Phong tốt lên rồi mới bàn tiếp." Nghe Nghiêm Bình nói, chân mày Minh Quân cau lại, nghĩ đến chuyện vì lợi ích riêng tư của ông mà Mộc Vân Phong lại bước vào quỹ môn quan lần nữa, trong lòng ông càng thêm áy náy.

"Đại ca, Tiểu Phong sẽ hiểu mà." Thấy vẻ mặt hồ thẹn của Minh Quân, bác sĩ Hứa lên tiếng. Ông vẫn biết Mộc Vân Phong là một đứa bé ngoan, và cũng biết chỗ khó xử của đại ca mình.

"Cậu đi trước đi, mau chóng loại trừ chất độc cho Tiểu Phong, trong lòng tôi cũng nhẹ nhõm được đôi chút." Minh Quân phát phát tay với bác sĩ Hứa, đầu tựa vào ghế sofa vẻ đầy mệt mỏi.

Lúc trước là do ông dễ tin vào người khác, mới khiến cho tình thế trở nên như vậy. Nghĩ đến cái người đã dồn ép ông suýt chút nữa bước đến đường cùng, trong lòng Minh Quân vô cùng phẫn hận.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 202: Tập Kích Bất Ngờ Âm Dạ (Ba)

Ông vẫn luôn xem đối phương là anh em tốt nhất, không ngờ rằng cuối cùng hắn ta lại đâm một dao sau lưng ông. Chính hắn đã khiến cho ông phải ẩn náu trong ngôi biệt thự này mấy năm qua, không thể đi đâu.

Lúc bác sĩ Hứa bước vào phòng bệnh, Mộc Vân Phong và Phụng Như Ảnh đang tạm biệt nhau. Thấy bác sĩ Hứa đi vào, Phụng Như Ảnh nhìn ông vẻ mang ơn rồi nói: "Độc tố trên người Tiểu Phong phải phiền đến chú rồi."

Nói xong lại nhìn Mộc Vân Phong sâu sắc: "Tiểu Phong, tạm biệt. Chờ anh trở lại." Sau đó sai bước rồi đi.

Thấy Mộc Vân Phong vẫn nhìn theo bóng lưng của Phụng Như Ảnh, cho đến khi không còn thấy được nữa vẫn chưa thu hồi ánh mắt, bác sĩ Hứa trêu ghẹo: "Thế nào? Lưu luyến rồi hả?"

"Chú Hứa, lại trêu chọc con rồi." Sắc mặt của Mộc Vân Phong hơi phỉếm hồng, làm nũng với bác sĩ Hứa. Bị nói trúng tâm sự, khiến cô cảm thấy rất ngượng ngùng. Cô lưu luyến Phụng Như Ảnh, nhưng lại không thể gây trở ngại cho anh.

Là rồng thì nên xuống biển, là chim thì nên bay lượn trên bầu trời.

"Nếu như thật sự không nở, bây giờ bảo cậu ta ở lại vẫn còn kịp." Bác sĩ Hứa thấy đáng về mặt hôn của Mộc Vân Phong nên đề nghị. Ông nhìn ra được, cả hai người đều lưu luyến đối phương.

"Chú Hứa, con lại làm phiền chú rồi." Mộc Vân Phong hoàn hồn, không nói gì tiếp nữa, chỉ nhìn bác sĩ Hứa cười, vẻ mặt áy náy. Lần trước ngã bị thương là do ông điều trị hơn nửa năm ròng rã, vậy mà mới ba tháng thôi cô lại phải tiếp nhận điều trị lần nữa.

Trong lòng Mộc Vân Phong thầm thề, sau này cô nhất định phải thật khỏe mạnh cứng cáp, không phải làm phiền lòng bác sĩ Hứa nữa.

Thời gian một tháng mau chóng trôi qua, trong một tháng này, bác sĩ Hứa không chỉ thanh trừ sạch sẽ độc tố trong người Mộc Vân Phong, mà còn bồi bổ cho cơ thể cô khỏe mạnh hơn, ngày nào cũng bảo di Thu chưng thuốc bổ cho cô uống, uống đến nỗi bây giờ Mộc Vân Phong bỏ căng luôn rồi, nhưng lại không thể không ăn, vì trong đó chứa đựng sự quan tâm lo lắng và yêu thương của sư phụ và mọi người dành cho cô.

Trong lúc Mộc Vân Phong chuyên tâm giải trừ độc tố còn sót lại, Phụng Như Ảnh cũng không hề nhàn rỗi. Anh đã đồng ý với Minh Quân giúp Mộc Vân Phong đoạt lại Âm Dạ, nhất định sẽ làm được.

Cho nên trong khoảng thời gian này, anh vẫn luôn thu tập các tài liệu về mọi khía cạnh của Âm Dạ, mãi cho đến đêm qua anh mới nhận được một tin tức, Âm chủ đương nhiệm của Âm Dạ đã mời được sát thủ ngoại quốc bắt đầu khởi hành từ Mi, vì vậy anh vội vàng chạy tới biệt thự của Minh Quân.

Đi đến biệt thự thấy sắc mặt của Mộc Vân Phong trở nên hồng hào, trong lòng cuối cùng cũng yên tâm. Trong một tháng này anh vẫn luôn bận bịu về chuyện Âm Dạ, cũng không có thời gian đến thăm cô, chỉ có thể thỉnh thoảng gọi điện thoại để vui đi nỗi nhớ nhung.

Bây giờ thấy Mộc Vân Phong đứng trước mặt anh, cũng không quan tâm bên cạnh có ai hay không, lập tức bước đến ôm cô vào lòng, giống như muốn

hòa tan cô vào trong xương cốt của mình vậy.

"Em không sao là tốt rồi." Mộc Vân Phong bị Phụng Như Ảnh ôm chặt chẽ, thấy mấy cặp mắt bên cạnh đang nhìn họ chăm chăm, tay vịn vào vai Phụng Như Ảnh, đang muốn đẩy anh ra, bên tai lại truyền đến giọng nói trầm khàn của Phụng Như Ảnh, làm cho tay cô đang định đẩy anh ra cũng cứng đờ lại. Sau đó, đôi tay vòng lên gáy anh, đầu tựa lên vai anh, yên lặng cảm nhận tình cảm nồng nàn của anh.

"Ừ, không sao rồi." Mũi Mộc Vân Phong chua xót ôm Phụng Như Ảnh, trong lòng cảm thấy ngọt ngào. Cô biết người đàn ông này thật sự yêu thương cô vô cùng, cô cũng biết một tháng vừa rồi người đàn ông này bận rộn những việc gì.

Hai người ôm nhau một lúc lâu, mãi đến khi Minh Quân ở bên cạnh ho nhẹ một tiếng, Mộc Vân Phong mới thẹn thùng đẩy Phụng Như Ảnh ra, kéo anh đến ngồi trên sofa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: Tập Kích Bất Ngờ Âm Dạ (Bốn)

Phụng Như Ảnh ngồi xuống, tình cảm dịu dàng trên khuôn mặt anh đã sớm chuyển thành vẻ lãnh khốc, liếc nhìn những người khác đang ngồi trên sofa, chậm rãi nói.

"Tôi tin mọi người đã biết mục đích đến đây của tôi, đối phương đã ra tay. Không biết mọi người có tính toán gì không?" Phụng Như Ảnh vừa nói vừa lướt mắt nhìn mọi người, thấy dáng vẻ của bọn họ dường như đã suy tính xong, trái tim lo lắng của anh có phần nhẹ nhõm.

"Đúng vậy, chúng ta cũng đã nhận được tin tức." Minh Quân gật đầu, trong một tháng này bọn họ cũng vẫn phải chú ý đến động tĩnh của đối phương, cuối cùng ngày hôm qua họ cũng lấy được tin tức chính xác, tên kia đã xuất phát. Đoán chừng lúc này đã đến thành phố B rồi.

"Vậy mọi người dự định bắt ba ba trong rọ hay là chủ động ra trận?" Mắt Phụng Như Ảnh nhíu lại nhìn về phía Minh Quân.

"Tiểu Phong, con cảm thấy chúng ta nên làm thế nào?" Minh Quân rất sắc sảo ném vấn đề lại cho Mộc Vân Phong, xem như đây là một thử thách nhỏ dành cho cô.

Bởi vì làm một thủ lĩnh, khả năng quyết định sách lược rất quan trọng. Nếu ra sách lược đúng đắn, vậy thì thành công rất lớn, nhưng khi quyết định sai lầm rồi thì có thể dẫn đến chuyện mất mạng. Không chỉ có thể khiến cho thuộc hạ của mình mất mạng, còn có thể lật đổ cả một tổ chức.

"Con cảm thấy vẫn là chủ động ra trận sẽ có lợi hơn cho chúng ta." Mộc Vân Phong trầm ngâm một lúc rồi ngẩng đầu nói, trong mắt tràn đầy tự tin, làm cho Phụng Như Ảnh nhìn cô đầy tán thưởng. Điều Mộc Vân Phong nói cũng chính là điều anh đang nghĩ, vì vậy nhìn Mộc Vân Phong cười nói: "Em nói thử xem?"

"Mọi người nghĩ xem, bắt ba ba trong rọ, nhiều nhất cũng chỉ có thể giải quyết được tên sát thủ kia thôi, Âm Dạ lại không bị chút xíu tổn thất nào, nhiều lắm là chỉ tổn chút tiền bạc thôi. Mà chút xíu tổn thất tiền bạc đó, hoàn toàn không lay chuyển được Âm Dạ chút nào, càng không thể đả kích được Âm chủ đương nhiệm."

Giọng Mộc Vân Phong vang lên trong phòng khách một cách trong trẻo, thần thái đỉnh đạc giống như tướng soái đã chỉ huy lâu năm, khiến cho Phụng Như Ảnh càng mở rộng tầm mắt.

"Tiếp tục đi." Minh Quân thấy Mộc Vân Phong phân tích được một nửa rồi dừng lại nhìn mọi người, ông ra hiệu bảo cô nói tiếp.

"Mà chủ động ra trận thì khác. Thứ nhất chúng ta có thể đánh cho đối phương trở tay không kịp, thứ hai cũng có thể khiến tên sát thủ kia phí công vô ích. Chỉ cần đoạt lại Âm Dạ rồi, chúng ta có thể thông báo ra bên ngoài, hành vi việc làm của Âm chủ trước đây không liên quan đến chúng ta. Điều quan trọng nhất là một khi chúng ta đã nắm giữ Âm Dạ trong tay, cho dù tên sát thủ có muốn tuân theo quy tắc trong giới mà kiên trì ám sát thì cũng phải cân nhắc suy nghĩ lại, thậm chí chúng ta cũng có thể ra tay ám sát ngược lại đối phương." Mộc Vân Phong nói ra suy nghĩ của mình với Minh Quân và mọi người.

Vừa dứt lời thì thấy mấy đôi mắt đều tập trung về mình, tràn đầy vẻ tán thưởng. Ngay sau đó Minh Quân vỗ tay đầu tiên, thậm chí Phụng Như Ảnh cũng không thêm để ý đến mấy cặp mắt kia, lập tức kéo Mộc Vân Phong qua, cúi đầu hôn xuống.

Đó là sự khuyến khích dành cho Mộc Vân Phong.

"Anh?" Bị Phụng Như Ảnh hôn trước mặt mọi người, Mộc Vân Phong đỏ bừng cả mặt, cúi đầu không dám nhìn mọi người.

"Ha ha ha." Một trận cười sang sảng vang lên, Minh Quân rất vui vẻ khi thấy Mộc Vân Phong và Phụng Như Ảnh tình cảm thắm thiết như vậy.

"Vậy quyết định như vậy đi, việc này không nên chậm trễ, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, lập tức sắp xếp, một giờ sau sẽ lên đường." Sau đó

Minh Quân thu hồi tiếng cười, lập tức ra mệnh lệnh.

Một giờ sau, ở thành phố B có một đám máy bay tư nhân cất cánh, bay đến trụ sở của Âm Dạ ở thành phố G. Trên máy bay ngoại trừ Mộc Vân Phong, Phụng Như Ảnh và mấy thành viên quan trọng, còn có mấy chị em của Hồng nhan các và mấy người trụ cột của Ảnh môn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bận Đứng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Tập Kích Bất Ngờ Âm Dạ (Năm)

Trước đó bọn họ đều giữ liên lạc, đã cùng nhau lên máy bay sau khi tập hợp đầy đủ ở biệt thự. Nhất là các chị em ở Hồng nhan các, lúc Mộc Vân Phong chủ động liên lạc, các cô mới biết lão đại của mình vẫn chưa chết, cả đám xúc động đến nước mắt tràn mi.

Khi thấy Mộc Vân Phong khỏe mạnh đứng trước mặt bọn họ, trong lòng vui sướng không tả nổi, từng người một bước đến ôm lấy cô, nói những lời mong nhớ.

Đối mặt với đám chị em gần một năm không gặp, Mộc Vân Phong cũng rất vui vẻ, cho đến khi lên máy bay cả đám con gái vẫn còn lú lú, khiến mấy anh em Ảnh môn cảm thấy rất phiền.

Lại nói ba người phụ nữ hợp thành vở kịch, ở đây mười cô gái quả thật giống như một cái chợ. Cả đám đầu đầu ai oán nhìn đại ca của mình, hi vọng anh nói với Mộc Vân Phong, bảo mấy cô gái kia yên tĩnh lại một chút.

Nhưng về mặt của Phụng Như Ảnh như chẳng quan tâm gì, đôi mắt chỉ nhìn vào Mộc Vân Phong, trong mắt tràn đầy cung chiều thăm thiết đến phát ngáy.

Xong rồi, xong rồi, lần này hoàn toàn xong thật rồi, trong mắt đại ca chỉ có cô nàng kia. Trong lòng đám anh em Ảnh môn kêu rên, nhưng chỉ có thể giận mà không dám nói gì, ai bảo cô nàng kia là người trong lòng đại ca chứ.

Đắc tội với cô ấy chỉ bằng đắc tội với đại ca đi, đắc tội đại ca nhiều lắm chỉ bị phạt một trận, nhưng đắc tội cô nàng kia thì khó nói rồi, cho dù không chết cũng phải bị lột một lớp da.

Đại ca đã có lệnh, sau này trong Ảnh môn ngoại trừ anh, thì lời nói của Mộc Vân Phong cũng chính là lời của anh. Điều này nghe qua không phải rõ ràng là trọng sắc khinh anh em sao?

"Được rồi, mọi người không cần nói nữa, dưỡng sức trước đi, đến Âm Dạ còn phải đánh một trận quyết liệt đấy." Cuối cùng Mộc Vân Phong cũng tốt bụng phát hiện ra và ngăn chặn cuộc trò chuyện lại, bảo mấy chị em nghỉ ngơi.

Đám anh em Ảnh môn vô cùng cảm kích nhìn về phía Mộc Vân Phong, nhưng không ngờ Mộc Vân Phong lại đi đến bên cạnh đại ca của họ, ngồi thẳng vào lòng đại ca họ. Khiến cho bọn họ thật mở rộng tầm mắt, vậy mà đại ca lại không thèm đếm xỉa đến đám anh em độc thân như họ, ôm Mộc Vân Phong lên đùi anh.

Một màn này, khiến cho đám anh em suýt chút nữa rơi lệ, rõ ràng đại ca ức hiếp đám độc thân như bọn họ. Ánh mắt ai oán chuyển mục tiêu, nhưng lại không kích động được chút động lòng của Phụng Như Ảnh. Anh không chỉ ôm Mộc Vân Phong, mà còn liên tục thủ thi mấy lời tình cảm, khiến cho khó miệng của đám anh em Ảnh môn co giật không thôi.

Cả đám nhìn Phụng Như Ảnh như quái vật, trong lòng tự hỏi đây chính là đại ca lãnh khốc kiêu lòi của bọn họ sao? Nếu không phải bọn họ cùng lên máy bay với anh, thật sự không thể tin được những lời tâm tình kia được nói ra từ miệng của Phụng Như Ảnh.

"Còn nhìn nữa là moi hết mắt mấy cậu đó." Mắt Phụng Như Ảnh đảo qua, sát khí lạnh lùng. Tiểu Phong có thể nhìn anh, những người khác cho dù là anh em của anh cũng không được.

Đám anh em thức thời thu hồi ánh mắt, cúi đầu oán thầm trong lòng. Nhưng không ngờ đáng về cảnh cáo đám thuộc hạ Ảnh môn vừa rồi của Phụng Như Ảnh lại khiến Mộc Vân Phong khẽ bật cười.

Phụng Như Ảnh này, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh cũng có một mặt đáng yêu như vậy, cảm thấy rất vui.

"Mọi người chú ý, sắp đến rồi." Lúc này, tiếng Nghiêm Bình ở phía trước truyền đến, cuối cùng cả đám cũng thu hồi ý đùa giỡn, bắt đầu sẵn sàng đề phòng.

Mặc dù bọn họ tập kích bất ngờ, nhưng tổ chức Âm Dạ cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, trận chiến quyết liệt là điều khó tránh khỏi. Lúc này đây, không có ai thoải mái tùy ý hết.

Máy bay từ từ hạ cánh xuống một thung lũng, mọi người mới vừa xuống máy bay thì thấy có một người đàn ông tinh anh chờ sẵn ở đó, Mộc Vân Phong

nhìn thấy chính là Nghiêm Lượng. Thảo nào trong khoảng thời gian này, cô đều không thấy ông, hóa ra là đã đến Âm Dạ nằm vùng.

"Mấy người đó đều đến đông đủ rồi sao?" Minh Quân nhìn thấy Nghiêm Lượng đến đón bọn họ, lập tức hỏi, sắc mặt nghiêm trọng.

"Đại ca yên tâm, đều tới cả rồi." Nghiêm Lượng cung kính trả lời Minh Quân, nhìn Mộc Vân Phong cười. Đã lâu rồi ông không gặp Mộc Vân Phong, nhưng có nghe được tất cả tình hình mấy tháng qua của Mộc Vân Phong qua anh trai Nghiêm Bình, vô cùng hài lòng với cô đệ tử ngang hông này.

Mộc Vân Phong cũng cười với Nghiêm Lượng, bước lên hỏi: "Chú Nghiêm Lượng, hần ta có động tĩnh gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Tân Chủ Của Âm Dạ (Một)

Đương nhiên câu hỏi này chính là ám chỉ Âm Chủ đương nhiệm.

"Tiểu Phong, con yên tâm, lúc này chắc lão ta đang ôm người đẹp ở nhà rồi." Lúc Nghiêm Lượng nói câu nói này, vẻ mặt rất khinh thường. Đối với hạng người vong ân phụ nghĩa này, ông đã sớm muốn giải quyết lão ta, chỉ tiếc là vẫn chưa tìm được cơ hội, hoặc là nói đối phương vẫn không cho ông cơ hội.

Âm chủ đương nhiệm của Âm Dạ, ngay cả bản thân lão cũng biết vị trí này không phải quang minh chánh đại mà có được, cho nên lúc nào cũng đề phòng khắp nơi thì ra là sợ những người trung thành với Minh Quân sẽ ám sát lão, cho nên luôn cẩn thận đề phòng khắp nơi.

Còn cơ hội lần này, có thể nói là ngàn năm một thuở, không biết là lão ta đặc biệt tin tưởng tên sát thủ kia hay là thế nào, vậy mà dám gọi người đẹp đến qua đêm.

Có điều người đẹp này chính là người của Nghiêm Lượng điều đến, chuẩn bị nội ứng ngoại hợp.

"Tốt, tốt chúng ta tốc chiến nhanh chóng tuyệt đối, giải quyết cái lão già này trước." Mộc Vân Phong gật đầu, bắt đầu bố trí nhiệm vụ.

Khi Phượng Như Ảnh nghe Mộc Vân Phong sắp xếp anh đối phó với bè cánh khác trong bang, còn bản thân cô lại muốn đi giải quyết lão già kia thì nói gì anh cũng không đồng ý. Anh đã từng nói muốn ở bên cạnh Mộc Vân Phong, nhưng đối mặt với chuyện nguy hiểm như vậy Mộc Vân Phong lại sắp xếp anh đi làm chuyện khác, không được, anh tuyệt đối không đồng ý.

Vì vậy anh vẫy vẫy tay gọi Ảnh Phong, bảo cậu ta dẫn người đi giải quyết đám người kia, còn mình thì kéo Mộc Vân Phong qua sánh vai cô đi về phía biệt thự của lão già kia.

Mộc Vân Phong biết Phượng Như Ảnh quan tâm mình, thấy anh muốn ở bên cạnh mình, rất là bất đắc dĩ, đành phải cùng anh đi vào biệt thự.

Trong biệt thự rất yên tĩnh, đó là một loại yên tĩnh làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

"Mọi người cẩn thận một chút." Phượng Như Ảnh vừa bước vào biệt thự lập tức phát hiện có cái gì đó không đúng, giống như tất cả mọi người ở bên trong đã chết sạch rồi vậy, không có một chút sức sống.

Nghe lời nói của Phượng Như Ảnh, mấy chị em của Hồng nhan các thân trọng tiến vào trong biệt thự. Khi một nhóm người đi tới phòng khách của biệt thự, thì nhìn thấy một cô gái tuyệt đẹp đang ngồi trên ghế sofa, hút xì gà.

Dáng vẻ hút thuốc này, làm cho người ta hoảng hốt không thôi, giống như người trước mắt này tồn tại một cách không chân thật.

"Các người đã tới." Cô gái dụi tắt nửa điếu xì gà đang cầm trong tay, ngẩng đầu lên nhìn nhóm người đang tiến vào, giọng nói lạnh nhạt vang lên, nghe không ra tâm tình gì.

"Cô chính là cái người mà chú Nghiêm nói?" Mộc Vân Phong nhìn dáng vẻ của cô gái kia, nhũn mảy. Cô cảm thấy cô gái này hơi quái lạ, nhưng nhìn qua thì hình như cô gái này không có ý đồ địch.

"Đúng vậy, tôi tên là Yên Hồng." Cô ta gật đầu, tự báo tên họ, đối mặt với ánh mắt của Mộc Vân Phong, khẽ cười nói: "Cô chính là cô đệ tử nhỏ mà anh Nghiêm đã nói à?"

"Tôi là Mộc Vân Phong, tôi muốn biết những người khác trong biệt thự đâu rồi?" Mặc dù trong lòng Mộc Vân Phong nghi ngờ toàn bộ người trong ngôi biệt thự này đã chết hết rồi, nhưng vẫn muốn lấy được thông tin chính xác từ cô gái này. Trong phòng không có mùi máu tươi, cô muốn biết cô gái này đã dùng cách gì để giải quyết hết đám người trong nhà này.

"Chết rồi." Yên Hồng nhẹ nhàng phun ra mấy cái chữ, dáng vẻ như là chuyện đương nhiên. Đối mặt với nhiều người như vậy, không hề thấy khản trương chút nào.

“Sao cô làm được?” Mộc Vân Phong nhẹ nhàng phát tay, các chị em trong nhóm lập tức tản ra khắp nơi, kiểm tra xem đám người trong nhà này còn sống hay không, cô và Phụng Như Ảnh ngồi xuống đối diện với cô gái này, nhìn cô ta cười.

Đột nhiên, Mộc Vân Phong có hứng thú với cô gái này, cô muốn thu nạp cô gái này làm thuộc hạ.

Chương 43: Tân chủ của Âm Dạ (Hai)

“Tôi giết.” Cô gái lạnh lùng nói ra hai chữ, sát khí trên người chợt lóe rồi biến mất. Cô đã đồng ý giúp anh Nghiêm, bởi vì lão già kia thiếu cô ba mạng. Cô mãi mãi không bao giờ quên hình ảnh ba mẹ và em trai của mình đã ngã xuống dưới huyệt súng của lão già này, cô cũng không bao giờ hình ảnh chết không nhắm mắt của họ.

Từ đó về sau, Yên Hồng cô tiếp tục sống chỉ vì muốn báo thù rửa hận. Cô biết một cô gái một thân một mình muốn tìm Âm Chủ báo thù là chuyện không dễ dàng gì, cho nên bắt đầu từ khi đó cô cố gắng học kỹ xảo quyền rừ đàn ông. Cô biết bất cứ người đàn ông nào cũng không qua được ải mỹ nhân.

Mấy ngày trước, cô học xong trở về, lúc chuẩn bị báo thù thì Nghiêm Lượng tìm đến cô. Đối với người đàn ông trước đây đã cứu mình một mạng, anh nói gì cô đều nghe theo, huống chi là giết kẻ thù của mình, cho nên cô lập tức đồng ý.

Vì vậy cô giả làm tình nhân của lão già này, xuất hiện trong biệt thự, đầu tiên là giết lão già này, sau đó là giết từng tên bảo vệ. Cho nên lúc bọn Mộc Vân Phong tới mới có thể hoàn toàn yên tĩnh như vậy.

“Cám ơn cô, Yên Hồng.” Mộc Vân Phong nhìn cô gái trước mặt, dường như có thể nhìn thấy sự thù hận trong tận đáy lòng cô ấy, chân thành nói cảm ơn. Mặc kệ cô ấy có thù oán gì với lão già này hay không, nhưng cô ấy đã giúp bọn giết lão ta đây chính là sự thật không đổi.

“Không cần cảm ơn tôi.” Cô ấy lạnh lùng nói, sau đó lập tức đứng dậy, sửa sang lại quần áo của mình, bước đi một cách uyển chuyển quyền rũ, chậm rãi bước ra ngoài. Mối thâm thù của cô đã báo xong, nên muốn một mình sống qua ngày.

“Đợi chút.” Mộc Vân Phong thấy cô ấy đi ra ngoài nên nhẹ nhàng gọi lại, không biết vì sao, khi cô thấy vẻ mặt lạnh lùng của cô ấy thì trong lòng hơi thương cảm.

“Có chuyện gì sao?” Yên Hồng xoay người, vẻ mặt khó hiểu. Người, cô đã giết rồi, Mộc Vân Phong này còn muốn giữ cô lại làm gì, chẳng lẽ không tin năng lực của cô?

“Tôi muốn mời cô ở lại giúp tôi?” Mộc Vân Phong nhìn vẻ mặt phòng bị của Yên Hồng, mở lời mời một cách chân thành.

“Dựa vào cái gì?” Vẻ mặt Yên Hồng lạnh lùng. Cô đồng ý giúp Nghiêm Lượng chỉ bởi vì bản thân cô muốn báo thù, còn có ơn cứu mạng của anh. Nhưng cô gái trước mặt này, mặc dù Nghiêm Lượng đánh giá cao và cũng nhắc đến cô ấy nhiều lần trước mặt mình. Nhưng cô ấy dựa vào cái gì mà bảo mình bán mạng cho cô ấy chứ?

“Chỉ dựa vào chuyện cô thích chú Nghiêm.” Mộc Vân Phong cười đến xinh đẹp, vẻ mặt chắc chắn. Vừa rồi lúc Yên Hồng nói đến Nghiêm Lượng thì cô đã nhìn ra được, cô ấy thích Nghiêm Lượng. Mặc dù Yên Hồng che giấu rất tốt, nhưng cô vẫn phát hiện ra tia sáng lóe lên trong mắt Yên Hồng.

“Cô?” Cảm giác tức giận khi bị người khác nhìn thấu nỗi lòng, khiến mặt của Yên Hồng đỏ bừng bừng, tức giận đến vô cùng căng thẳng.

“Tôi có thể giúp cô đạt thành tâm nguyện.” Vẻ mặt của Mộc Vân Phong vô cùng tự tin, hoàn toàn không để ý đến vẻ tức giận của Yên Hồng. Cô có thể nắm chắc nếu mình ra tay thì chú Nghiêm nhất định sẽ đồng ý. Chỉ vì vừa rồi lúc chú Nghiêm nhắc đến người đẹp với cô, trong mắt lóe lên đầy sát khí. Cô biết ngay chú Nghiêm cũng có cảm giác với Yên Hồng, chẳng qua là người trong cuộc không nhìn rõ ràng tâm tư của họ mà thôi, giống như trước đây cô không nhìn rõ được tâm tư của Phụng Như Ảnh.

“Nói sự thật đi.” Một lúc lâu sau, Yên Hồng đè nén lửa giận, lạnh lùng nói, bước nhanh rời đi. Mặc dù Mộc Vân Phong đã nói khẳng định như vậy, nhưng cô vẫn rất hoài nghi. Đối với Nghiêm Lượng, những năm gần đây cô hiểu rõ anh hơn bất cứ ai khác, nếu như anh có lòng với cô, sao lại nhìn cô ở bên cạnh hết người đàn ông này đến người đàn ông khác.

Tuy nói đây là vì báo thù, nhưng không phải đàn ông đều có ham muốn muốn hữu rất mạnh sao? Tại sao anh lại có thể dỗi theo cô như vậy, mà không có một chút tức giận nào. Cho nên cô vẫn rất hoài nghi đối với lời nói của Mộc Vân Phong.

Chương 43: Tân chủ của Âm Dạ (Ba)

Nhưng Yên Hồng không biết là, mỗi người đàn ông từng chạm qua cô, đều bị Nghiêm Lượng phế đi ngay sau đó. Cho nên chỉ dỗi theo cô là vì không muốn đoạt đi niềm kiêu hãnh của cô. Chỉ vì Yên Hồng từng nói, muốn tự tay giết chết kẻ thù của mình.

Nếu không phải là như vậy, Nghiêm Lượng đã sớm ra tay rồi. Cho dù ông biết mình không phải là đối thủ của lão già kia, đã từng thử giết lão ta mấy lần, nhưng mà đều kết thúc trong thất bại. Dĩ nhiên, Yên Hồng không thể nào biết được những chuyện này.

“Mọi mắt mong chờ.” Mộc Vân Phong cười khê, nghe giọng điệu đó là cô cũng biết Yên Hồng đồng ý rồi, cho nên tâm tình rất tốt. Đứng dậy kéo Phụng Như Ảnh cùng nhau đi về phía phòng ngủ chính của lão già kia. “Tôi giết, có ý tứ.” Mộc Vân Phong khê đọc ra tiếng.

“Đi, đi xem kỹ năng của cô nàng “tôi giết” nào.” Hai người cùng nhau bước đến phòng ngủ chính. Vừa bước vào thì thấy hai người Mai và Hóa đang tìm kiếm cái gì đó ở trong phòng, thấy hai người đến thì đứng dậy báo cáo.

Mộc Vân Phong gật đầu với họ, đưa mắt nhìn về phía xác chết của lão già kia. Cả người mập mạp, cái bụng bía của ông ta còn lớn hơn mấy lần so với bụng của phụ nữ mang thai mười tháng, trần truồng nằm ở trên cái giường to lớn, nhìn qua vô cùng ghê tởm.

Phượng Như Ảnh vừa thấy bộ dạng của lão già kia, đưa tay bịt mắt Mộc Vân Phong lại, không cho cô nhìn. Chết tiệt, sao anh không nghĩ đến người đàn ông này chết trong bộ dạng trần truồng chứ, vậy mà lại để cho người phụ nữ của mình nhìn thấy bộ dạng ghê tởm này của lão ta.

“Chúng ta đi thôi.” Mộc Vân Phong vừa thấy đáng về ghen tuông của Phượng Như Ảnh, thức thời rời đi. Mặc dù bộ dạng của lão già này rất khó coi, nhưng dù sao ông ta cũng là đàn ông, Phượng Như Ảnh không ăn giấm mới là không bình thường đấy.

Mọi người rút ra khỏi biệt thự, trước khi rời đi Mộc Vân Phong quăng một cây đuốc, đốt căn biệt thự này cháy sạch trơn. Nếu chủ nhân không có ở đây, phòng ốc giữ lại cũng không dùng, cô cũng sẽ không để cho chị em của mình vào ở trong cái nơi có nhiều người chết như vậy. Nhóm của Mộc Vân Phong đi đến tụ họp lại với nhóm của Minh Quân. Bên này nhóm của Minh Quân chiến đấu sắp kết thúc rồi, trừ những thành phần trung thành với lão già kia, thì đa số những người còn lại vừa nhìn thấy Minh Quân trở lại cũng đã tự động đầu hàng gia nhập vào nhóm của ông.

Lần này dự tính sẽ nổ ra một trận quyết tử, vậy mà vì lý do đó thế trận lại nhanh chóng nghiêng về một bên. Nhìn những người kia đầu hàng gia nhập vào nhóm anh em của mình lần nữa, Minh Quân cũng không có trách phạt họ. Ông biết bọn họ ra ngoài kiếm miếng cơm cũng không dễ dàng gì, cho nên không nhắc lại chuyện cũ nữa.

“Sư phụ, sao rồi ạ?” Mộc Vân Phong đi đến bên cạnh Minh Quân, quan tâm hỏi. Thấy ông không sao, lúc này mới nhìn vào trong vòng chiến. Thấy phe của Minh Quân đã chiếm ưu thế, mới yên lòng, vung tay lên với mấy chị em ở phía sau, bảo họ đến hỗ trợ.

Chuyện này kết thúc càng nhanh càng tốt, để tránh lại phát sinh ra biến cố gì.

Có thêm sự tham gia của mấy chị em Hồng nhan các, cuộc chiến mau chóng kết thúc, những tên trung thành với lão già kia bị giết sạch, không chừa một móng.

Về phần những người đầu hàng gia nhập vào phe của Minh Quân, còn đợi quan sát. Mộc Vân Phong nhìn lướt qua những người đó, cô và Minh Quân đi đến trước mặt họ, Phượng Như Ảnh vẫn luôn đứng ở phía sau Mộc Vân Phong với tư thế bảo vệ.

Lúc này Minh Quân mới bắt đầu nói chuyện với đám người của Âm Dạ, lúc nói đến chuyện xin lỗi mọi người, rất nhiều người rơm rớm nước mắt, nhất là những người đã có tuổi trong tổ chức. Bọn họ rất rõ ràng trước đây đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại bị lão già kia uy hiếp nên không thể không làm việc cho lão ta.

“Đại ca, anh đã trở lại rồi.” Có mấy người, nước mắt đầy mặt đi đến trước mặt Minh Quân, nước mắt tuôn rơi. Bọn họ mong chờ cái ngày này đã bao nhiêu năm nay rồi, tưởng rằng Minh Quân đã chết trong tay lão già kia, lại không ngờ rằng ông vẫn còn sống.

Chương 43: Tân chủ của Âm Dạ (Bốn)

“Ừ, tôi đã trở về, khiến mọi người chịu uất ức rồi.” Minh Quân tiến lên an ủi những thuộc hạ lâu năm của mình. Mặc dù ông từng oán hận bọn họ lúc trước đã đầu hàng lão già kia, nhưng cũng hiểu bọn họ là bị bắt buộc. Mặc dù như vậy, Minh Quân cũng đã có quyết định trong lòng, không thể giao phó trách nhiệm quan trọng cho những người này nữa rồi, ông sẽ để cho Mộc Vân Phong đào tạo người của con bé.

“Sư phụ, cẩn thận.” Lúc Minh Quân đang an ủi mấy lão thuộc hạ, Mộc Vân Phong lại tinh mắt nhìn thấy trong đó có một người, trong tay giấu thanh dao găm sắc bén, ánh sáng sắc bén của thanh dao găm lóe lên trong bóng đêm, lọt vào trong tầm mắt của Mộc Vân Phong. Vì vậy Mộc Vân Phong thét lên, vừa đẩy Minh Quân sang bên cạnh, vừa chống lại cái tên cầm dao găm kia.

Cũng may, ngay từ đầu cô đã không tin tưởng vào những người này. Bởi vì cô biết những người ngã theo chiều gió tuyệt đối sẽ không trung thành, cho nên đặc biệt lưu ý đến những người này. Vốn là cô không muốn để họ đến gần sư phụ của mình, nhưng lại sợ lạnh lùng quá thì phật lòng những người chân thành ủng hộ sư phụ.

Vì vậy cô để mặc cho những người đó đi đến trước mặt Minh Quân, nhưng cô vẫn quan sát cẩn thận, đề phòng bất trắc. Lại không ngờ thật đúng là có người to gan như vậy, muốn ám sát sư phụ cô.

Có người không sợ chết thế thì cô cũng chỉ có thể thành toàn cho họ. Đẩy Minh Quân ra, Mộc Vân Phong phóng tới trước mặt người kia, đồng thời đưa tay ra, chỉ dùng một chiêu đã khóa cổ ông ta.

Tốc độ của Mộc Vân Phong nhanh nhưng ông ta cũng không chậm, chuyển bại lộ ông ta phải liều lĩnh đánh cuộc. Vì vậy vung dao găm lên đâm về phía Mộc Vân Phong, ra tay tàn nhẫn.

Mộc Vân Phong vừa thấy đối phương chuyển hướng tấn công, thầm nói: Được lắm. Xoay người, áp sát đến bên cạnh ông ta, tay thuận thế nhắc lên đánh một quyền, đánh trúng ngay cổ tay của ông ta, tay ông ta đau đến nỗi đánh rơi dao găm trong tay xuống đất. Ngay sau đó Mộc Vân Phong nắm lấy tay của ông ta bẻ mạnh một cái, cả một cánh tay bị cô bẻ gãy một cách dễ dàng.

Đối phương gào lên một tiếng “A”, giờ cái tay còn lại đánh về phía đầu của Mộc Vân Phong. Nhưng sao Mộc Vân Phong có thể để cho ông ta được như ý, vừa hạ thấp người xuống vừa nhắc tay lên, cánh tay còn lại của ông ta bị Mộc Vân Phong bắt được, lập lại động tác vừa rồi, cánh tay còn lại cũng

đã bị bề gãy.

Tiếng gào thét lại vang lên, Mộc Vân Phong đá một cái, đá người kia ngã xuống đất. Tiến lên một bước, giẫm một chân lên ngực người kia, lạnh lùng nói: “Muốn giết sư phụ tôi, sẽ được ban cho cái chết giác ngộ ngay lập tức.”

“Phi.” Bị Mộc Vân Phong giẫm trên đất, vẻ mặt của ông ta quật cường, nhỏ nước bọt về phía Mộc Vân Phong. Ông ta là người mà lão già kia tin tưởng nhất, hiện tại chủ nhân chết ông ta cũng gặp xui theo, thay vì chờ bọn họ điều tra được rồi giết mình, không bằng chọn lựa chủ động, làm bộ đầu hàng, sau đó nhân cơ hội giết Minh Quân.

Kế hoạch của ông ta vốn không chệch vào đâu được, nhưng lại không ngờ bị con nhóc chết tiết này đoán được, còn phé tay của ông ta. Khiến cho ông ta căm hận mà không thể trút ra.

Ông ta chuyển động ánh mắt, nhìn về phía ai đó trong đám người, trong đó có thuộc hạ của ông ta, trên tay mỗi người bọn họ đều có súng. Bây giờ mọi người dồn hết sự chú ý về phía bên này, cho nên bây giờ là thời cơ tốt nhất để ra tay.

Ông ta nháy mắt ba lần, đó là ám hiệu của ông ta và thuộc hạ của mình. Thuộc hạ của ông ta đang lẫn trong đám người, nhìn thất chí thị của đại ca mình, cả đám lời súng ra, định bắn về phía Mộc Vân Phong và Minh Quân.

Nhưng súng của họ chỉ vừa mới lộ đầu, Phụng Như Ảnh đã nhìn thấy ngay lập tức, chỉ thấy anh đưa tay ra, bá, bá mấy tiếng, những người vừa lấy súng ra đã ngã xuống hết.

Muốn độ súng với Phụng Như Ảnh anh à, phải về đội mẹ sinh ra mấy lần nữa rồi tiếp tục độ thử. Phải biết rằng kỹ năng bắn súng của anh là lợi hại nhất trong bộ đội đặc chủng, đối phó với những người này quả thực là chuyện còn con.

Chương 43: Tân chủ của Âm Dạ (Năm)

Thấy Phụng Như Ảnh giải quyết xong đám người nọ, Mộc Vân Phong giờ ngón cái lên với anh, sau đó quay đầu tức giận nhìn người đàn ông đang bị đập dưới chân mình, sát khí tỏa ra.

Cái tên chết tiết này, vậy mà muốn ám sát sư phụ, vậy thì cũng đừng trách cô lòng dạ độc ác. Chân vừa động, xương sườn của ông ta đã đứt mấy cây, ông ta đau đến chết đi sống lại.

Mộc Vân Phong đập mấy lần liên tục, bắt đầu từ ngực của ông ta, đến tay của ông ta, mỗi khi cô đập một cú ông ta đều đau đến muốn tự sát. Nhưng Mộc Vân Phong lại không muốn bỏ qua cho ông ta dễ dàng như vậy, ông ta dám mưu hại sư phụ của cô, cô sẽ để cho ông ta nếm thử mùi vị của việc gân cốt đứt từng khúc.

Ông ta không ngờ Mộc Vân Phong lại ra tay tàn nhẫn như vậy, đau đến chết đi sống lại, cuối cùng không thể không cắn lưỡi tự kết liễu. Thà giải thoát sớm một chút còn hơn là bị giày vò như vậy.

Thấy ông ta chết đi, Mộc Vân Phong tùy ý đá mấy đá, khi xác nhận ông ta đã chết rồi, lúc này mới đứng bên cạnh Minh Quân, nhìn đám người còn lại của Âm Dạ, lạnh lùng nói: “Về sau nếu ai dám phản bội Âm Dạ, phản bội lại tôi và sư phụ thì đây chính là kết quả.”

Trong sân yên lặng như tờ, Minh Quân nhìn người trong sân, vẻ mặt sắc bén. Ông không ngờ những người từng là thuộc hạ của mình, ông không tính toán với họ nhưng xoay đi xoay lại lại có người nhân cơ hội giết ông, thật sự khiến trái tim ông lạnh lẽo đi phần nào.

Đôi mắt sắc bén lướt qua mọi người, nhìn Mộc Vân Phong bên cạnh, Minh Quân từ tốn nói: “Đây là đệ tử của ta -- Mộc Vân Phong, sau này con bé chính là Âm Chủ mới của Âm Dạ.”

“Cô ta?” Người phía dưới đưa mắt nhìn nhau, dù thế nào họ cũng không ngờ được Minh Quân lại truyền Âm Dạ mới vừa đoạt lại cho đệ tử của mình. Nghĩ đến hình ảnh mạnh mẽ tàn nhẫn vừa rồi của Mộc Vân Phong, cả đám người vốn định phản đối lại rụt cổ lại hết.

Bọn họ cũng không muốn làm chim đầu đàn, nhưng mỗi người đều có tính toán của riêng mình.

Mộc Vân Phong thu hết phản ứng của từng người họ vào mắt, nhưng vẫn ung dung thản nhiên. Tiến lên một bước, đứng ở trước mặt Minh Quân, khí thế đầy mình, dùng khí thế thị uy áp chế những người trước mặt.

Ở phía sau, Phụng Như Ảnh thấy Mộc Vân Phong đứng ra như vậy, khí thế trên người làm cho người ta không dám nhìn thẳng, trong lòng vô cùng đắc ý. Cô gái của anh, quả nhiên là không giống bình thường. Khí thế bức người thế này có thể vượt qua anh luôn rồi.

Mọi người trong Âm Dạ thấy Mộc Vân Phong đứng tùy ý như vậy, khí thế áp ức như vậy khiến họ không chịu nổi, rốt cuộc không biết người nào dẫn đầu, cùng nhau quỳ xuống, cung kính nói: “Chào mừng Âm Chủ.”

“Đứng lên đi.” Mộc Vân Phong lạnh lùng nói, khí thế trên người không giảm. Đợi khi tất cả mọi người đều đứng lên, lúc này mới bắt đầu nói: “Trước tiên tôi lưu ý vài điều.”

Mọi người trong Âm Dạ cùng ngẩng đầu nhìn Mộc Vân Phong, chờ đợi lời nói tiếp theo của cô. Mặc dù có vài người trong lòng không phục vì bị một người phụ nữ lãnh đạo, nhưng lại bội phục khí thế bức người của cô.

“Thứ nhất, từ hôm nay tôi không hy vọng có ai đó trong các người âm thầm giờ trò, nếu như có ai không phục tôi, bây giờ có thể đấu một trận tay đôi với tôi. Nếu như đã phục tùng tôi, thì ngoan ngoãn chấp hành mệnh lệnh của tôi.”

Nói xong quay đầu liếc nhìn mọi người, thấy trong đó có mấy người nhao nhao muốn thử. Mộc Vân Phong đưa tay ra, chỉ thẳng vào mấy người đó, nói: “Mấy người bước ra đây.”

Mộc Vân Phong nhìn lướt qua mấy người họ, nói: “Các người không phục à?”

Một người trong đó bước ra đứng trước mặt Mộc Vân Phong: “Mấy người chúng tôi đều là người có năng lực, sáng giá nhất trong Âm Dạ, nếu như cô thắng chúng tôi, vậy thì sau này cô ra lệnh, chúng tôi tuyệt đối tuân theo, cô bảo chúng tôi đi hướng đông chúng tôi tuyệt đối không đi hướng tây, cô bảo chúng tôi giết người, chúng tôi tuyệt đối không phóng hỏa.”

“Tốt, cứ ra tay đi.” Mộc Vân Phong gật đầu ứng chiến.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: Bắt Người Khai Dao

Editor: Thoa Xù

"Tôi so kỹ thuật bắn súng với cô trước." Người đàn ông lên tiếng khiêu khích nhìn vào mắt Mộc Vân Phong, anh ta không tin kỹ thuật bắn của Mộc Vân Phong có thể tốt hơn mình. Mặc dù kỹ thuật bắn của anh ta không tốt bằng người đàn ông của cô, nhưng mà sẽ không kém quá xa, cho nên anh ta rất tự tin.

"Anh tên gì?" Mộc Vân Phong thật thương thức người có dũng khí này, cô muốn thu phục đối phương trở thành tâm phúc của mình.

"Chờ cô thắng tôi đi rồi nói." Người đàn ông lạnh lùng nhíu mày với Mộc Vân Phong, sau đó dẫn đầu đi về phía sân tập bắn của Âm Dạ. Tổ chức Âm Dạ hùng mạnh có sân tập bắn riêng, để dành cho các thành viên của Âm Dạ luyện tập hàng ngày.

Nghe người đàn ông đó nói như vậy, Mộc Vân Phong chỉ cười nhạt, cũng không nói thêm nữa, đi theo sau anh ta. Cô cũng muốn xem thử rốt cuộc cái tên kiêu ngạo không thua gì người đàn ông của mình có bao nhiêu bản lĩnh.

Đi tới sân tập bắn, người đàn ông dừng lại ở vị trí bắn, cũng không thèm nhìn Mộc Vân Phong ở phía sau, vẫn lạnh lùng nói: "Mỗi người bắn mười phát, vòng đếm của ai cao coi như người đó thắng."

Nghe anh ta nói, suýt chút nữa Mộc Vân Phong đã bật cười, cô cho là người này sẽ làm khó mình một phen, không ngờ cũng chỉ là cuộc tỷ thí đơn giản nhất.

Lập tức không nói lời nào, cô cứ im lặng nhìn anh ta lắp đạn xong, sau đó anh ta quay về phía mục tiêu, nổ súng. Bang bang..... Mười tiếng súng vang lên, có người tự giác tiến lên ghi lại số vòng đếm.

"Chín mươi bảy vòng." Ở phía xa, người nọ thông báo số vòng đếm về phía bên này. Mộc Vân Phong nghe xong chỉ cười nhạt, sau đó từ từ lên đạn, động tác đó tốc độ đó nhìn qua giống như một người không biết làm thế nào để bắn súng.

Nhìn thấy động tác của Mộc Vân Phong, trong lòng Phượng Như Ảnh cười thầm. Nếu không phải anh đã biết kỹ thuật bắn vượt trội của Mộc Vân Phong thì anh cũng sẽ bị gạt.

Phượng Như Ảnh ngoảnh lại, quả nhiên thấy tên kia đang nhìn Mộc Vân Phong với vẻ mặt khinh thường, vẻ khinh miệt đó hết sức rõ ràng. Không chỉ có anh ta, ngay cả đám người đến xem náo nhiệt của Âm Dạ cũng không coi trọng Mộc Vân Phong, ai cũng mang vẻ mặt khinh thường.

Phượng Như Ảnh ngưng cười, nhìn Mộc Vân Phong giờ súng, cô ý bày ra dáng vẻ trức trặc khản trương, nhìn họ một cái. Sau đó lúc mọi người cảm thấy chắc chắn là Mộc Vân Phong không thắng được người đàn ông kia trong trận so tài này, thất vọng quay đầu trong nháy mắt, Mộc Vân Phong đưa tay lên trước, ngón tay cong lại, cũng không thèm nhìn tới, bá bá mấy tiếng súng vang lên.

Có người nhiều chuyện, vẻ mặt đầy hứng thú từ từ chạy lên, muốn nhìn thử xem thành tích của Mộc Vân Phong, có phải là thê thảm không chịu nổi hay không. Nhưng khi nhìn thấy vết đạn ngay hồng tâm trên tấm bia kia thì ngay người ra.

Mấy người xem náo nhiệt đi theo phía sau, thấy người nọ ở phía trước há hốc mồm nên thấy khó hiểu, đẩy đẩy người kia để bước lên nhìn. Vừa nhìn thấy thì cả đám người nhón nháo hết rồi, trong lòng họ chỉ có một ý nghĩ, làm sao có thể?

Khiêu khích mộc Vân Phong nam nhân nhìn phía trước đi thăm dò nhìn người, từng cái một vẻ mặt kỳ quái đáng vẽ, rất là không hiểu tự mình tiến lên nhìn, vừa xem thấy cũng sợ ngay người.

"Một trăm vòng, làm sao có thể chứ?" Những động tác vừa rồi của Mộc Vân Phong rõ ràng chính là của một người không quen với súng ống, nhưng vì sao lại có thể bắn ra như vậy. Trừ khi là vừa rồi cô đã trêu chọc mọi người.

Nghĩ tới đây, sắc mặt của người đàn ông kia biến đổi, cuối cùng cũng lê bước nặng nề tới trước mặt Mộc Vân Phong, quỳ một gối xuống đất nói: "Thuộc hạ là Trần Tĩnh, xin diện kiến Ám Chủ."

"Đứng lên đi." Về mặt Mộc Vân Phong đây ý cười nhìn Trần Tĩnh, nhìn ra được người đàn ông đang quỳ trước mặt là thật lòng thật dạ. Ba người lúc này đã cùng đứng ra với Trần Tĩnh, thấy Trần Tĩnh khuất phục, trong lòng cũng có ý khuất phục, nhưng lại không biểu hiện ra ngoài, cho dù có thể nào nếu đã thách đấu thì phải tiếp tục so tài chứ.

"Mấy người các người còn muốn so cái gì, cứ nói đi." Mộc Vân Phong liếc nhìn ba người kia, thản nhiên nói. Hôm nay chỉ cần cô thu phục bốn người này, về sau những người khác trong Ám Dạ tuyệt đối không dám có động thái gì sau lưng cô.

"Tôi so kiếm với cô." Một người trong đó đứng dậy, không biết từ lúc nào trong tay đã cầm hai cây kiếm, quăng một thanh cho Mộc Vân Phong, sau đó đứng ra chỗ trung tâm.

Mộc Vân Phong nhận lấy kiếm, đi tới. Ôm kiếm ở trước ngực, nhìn người đàn ông kia nói: "Chúng ta đấu đến khi đoạt được kiếm thì dừng lại." Đây chính tâm phúc tương lai của cô, Mộc Vân Phong cũng không nhẫn tâm dẫm thương anh ta.

"Há." Ở bên cạnh có người nghe nói như thế, lập tức bật cười. Bọn họ cảm thấy Mộc Vân Phong nói như vậy nhất định là do kiếm pháp không tốt rồi, cho nên lo lắng cho mình sẽ bị người đàn ông kia giết chết.

Đối với những người cười nhạo đó, Mộc Vân Phong hoàn toàn không để trong lòng, rút kiếm ra khỏi vỏ, khen ngợi: "Kiếm tốt." Sau đó mỉm cười nhìn người đàn ông đối diện: "Ra chiêu đi."

Người đàn ông đối diện tên Lưu Giang, anh ta nhìn thấy trên người Mộc Vân Phong tỏa ra sự tự tin rạng rỡ, trong mắt như có ánh sáng thoáng qua. Đã lâu rồi anh ta không tỷ thí với ai, chỉ hy vọng lần này Mộc Vân Phong sẽ không khiến anh ta thất vọng.

Anh ta từ từ giơ kiếm lên nói với Mộc Vân Phong: "So kiếm." Anh ta bắt đầu tấn công, Lưu Giang tấn công vừa nhanh vừa vội, nhưng Mộc Vân Phong vẫn nhìn ra đó không phải là kiếm pháp đơn thuần.

Mấy chiêu đầu, Mộc Vân Phong vừa tránh vừa quan sát, phát hiện kiếm thuật của Lưu Giang thật sự không tệ, nhưng mà nếu so với cô thì vẫn còn kém hơn một chút, ai chẳng biết Mộc Vân Phong đã từng rất đam mê kiếm pháp, cho nên đã đặc biệt tâm sự học đạo.

Nhưng ở trong mắt những người khác, sự né tránh của Mộc Vân Phong thoát nhìn giống như là không địch lại, ngay cả Phụng Như Ảnh cũng bắt đầu có chút lo lắng. Anh liếc mắt là đã nhìn ra kiếm pháp của Lưu Giang không tệ, ít nhất cũng có thể tốt như anh, cho nên anh lo Mộc Vân Phong chịu thiệt thòi.

Anh đứng một bên, mắt chăm chú nhìn hai người đang tranh đấu, chuẩn bị ra tay cứu người bất cứ lúc nào. Nhưng bọn họ đều đánh giá thấp Mộc Vân Phong rồi, nếu cô đã đồng ý so tài với những người đó thì làm sao có thể không chuẩn bị chứ.

Trong một tháng giải trừ độc tố còn sót lại, Mộc Vân Phong đã luyện tập hết những bài tập của Ám Dạ, tìm hiểu và nắm rõ sở trường đặc biệt của những người tinh thông và tài giỏi trong Ám Dạ.

Mà Mộc Vân Phong cũng đã sớm đoán được vào ngày nhậm chức của mình nhất định sẽ gặp phải sự phản đối của một số người, dù sao muốn bọn họ thần phục một người không hề có thành tích đóng góp gì cho tổ chức cũng là chuyện không dễ dàng. Cho nên cô đã sớm quyết định dùng vũ lực và thực lực để chinh phục bọn họ.

Có thể nói những trận tỷ thí này đều nằm trong dự liệu của Mộc Vân Phong. Nhưng mà chuyện khiến cô hơi bất ngờ là có mấy người không bước ra khiêu chiến với cô.

Lúc đầu cô nghĩ dựa vào tính tình của những người đó thì thế nào cũng sẽ bước ra ngoài, không ngờ những người đó lại án binh bất động, quả nhiên là lão hồ ly. Vậy mà đứng một bên xem náo nhiệt, nhìn mấy người trẻ tuổi này khiêu chiến Mộc Vân Phong.

Tốt, rất tốt, Mộc Vân Phong cô cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, đã cho các người cơ hội, các người lại không nắm bắt, đến lúc đó còn muốn đòi ý thì đừng trách cô không khách khí.

Sau khi tránh mười chiêu của Lưu Giang, rốt cuộc Mộc Vân Phong cũng bắt đầu phản công. Vừa rồi Mộc Vân Phong tránh né thật ra là đang tìm ra sơ hở của đối phương, mà bây giờ đã tìm được sơ hở rồi, vậy thì cô cũng không kiên nhẫn tiếp tục tránh nữa.

Chỉ thấy Mộc Vân Phong đưa tay ra, đâm tới cổ tay của Lưu Giang, đó là sơ hở duy nhất của Lưu Giang. Lưu Giang ở đối diện vừa thấy Mộc Vân Phong lại đâm về phía cổ tay của anh ta, lập tức hiểu Mộc Vân Phong cao mình hơn anh nhiều. Anh ta không ngờ Mộc Vân Phong lại tìm ra sơ hở của anh trong thời gian ngắn như vậy.

Ném kiếm nhận thua, Lưu Giang quỳ xuống đất, nhận Mộc Vân Phong làm chủ.

Vẫn còn hai người, Mộc Vân Phong giương mắt nhìn bọn họ, hai người này thấy Mộc Vân Phong liên tục thắng Trần Tĩnh và Lưu Giang, lập tức không

so nữa. Trước cái nhìn chăm chú của Mộc Vân Phong, hai người đã đi tới quỳ gối xuống trước mặt cô.

Nhìn bốn người đã khuất phục mình, vẻ mặt Mộc Vân Phong tràn đầy ý cười, sau đó nhìn về phía đám người của Âm Dạ không biết xúm lại từ lúc nào, nói: "Nếu tất cả mọi người thừa nhận tôi, vậy thì tôi sẽ nói tiếp nội quy thứ hai."

Đôi mắt đẹp lướt về phía mọi người, giọng nói lạnh lùng vang lên: "Sau này Âm Dạ của chúng ta không tham dự vào nội chiến của các quốc gia nữa, nếu phát hiện có ai âm thầm gạt Âm chủ tôi đây làm một số chuyện mờ ám, một khi phát hiện ra sẽ ném xuống biển làm mồi cho cá."

Một câu ném xuống biển làm mồi cho cá khiến mọi người rụt cổ lại, cảm thấy lời Mộc Vân Phong nói là sự thật, cả đám người không dám thở mạnh. Bọn họ biết Mộc Vân Phong tuyệt đối nói được làm được.

"Điều thứ ba, đó chính là không được phép giết người vô tội, một khi phát hiện sẽ nghiêm trị không tha."

Thấy tất cả mọi người đều cúi thấp đầu, Mộc Vân Phong lại nói tiếp: "Thông báo tiếp theo, sau này cứ ba tháng các chi nhánh phải trở về tụ họp ở tổng bộ một lần, thuận tiện cho việc báo cáo lại tình hình của các chi nhánh."

Thấy có người cúi đầu ghi nhớ, Mộc Vân Phong lại nhìn bốn người vừa mới khiêu chiến mình. Mờ miệng nói: "Trần Tinh, Lưu Giang, Vương Xuân, Cốc Điền, bốn người thay thế vị trí của Tứ Đại Trùng Lão."

Vừa đứng, Tứ Đại Trùng Lão của Âm Dạ đã bị giết bởi bốn người đứng đầu của bọn họ. Thay vì phải chọn lựa từ các chi nhánh khác, còn không bằng trực tiếp bổ nhiệm bọn họ, chỉ ít bọn họ sẽ không sinh hai lòng với mình.

"Âm chủ." Bốn người cùng bước ra khỏi hàng, nhìn Mộc Vân Phong, trong mắt là sự mừng rỡ và kích động. Bọn họ cho rằng vừa mới khiêu chiến với Mộc Vân Phong, thế nào cũng phải bị trách phạt một phen. Nhưng không ngờ không những không bị trách phạt ngược lại còn được giao phó trách nhiệm nặng nề, trong lòng bốn người họ vô cùng cảm kích.

Trực tiếp quỳ gối trước mặt Mộc Vân Phong và cùng nói: "Chúng tôi nhất định sẽ tuân theo lệnh của Âm chủ, tuyệt đối không phụ sự tin nhiệm của Âm chủ."

"Đứng lên đi, dưới gối đàn ông có vật báu, về sau không cần quỳ nữa." Mộc Vân Phong bảo bốn người họ đứng dậy, sau đó nói với mọi người: "Bắt đầu từ bây giờ mọi người chính là anh em đồng sinh cộng tử của Mộc Vân Phong tôi. Chỉ cần mọi người không phụ tôi, tôi tuyệt đối sẽ không phụ lòng mọi người."

Một lời cam kết của Mộc Vân Phong khiến cho mọi người nhiệt huyết sôi trào, cùng nhau hô to: "Nguyện trung thành với Âm chủ, Nguyện trung thành với Âm chủ."

Nghe đến đó, Mộc Vân Phong xem như là mọi người tạm thời phục tùng cô rồi. Muốn cho bọn họ thật sự phục tùng, còn phải làm nhiều chuyện thực tế hơn mới được. Những chuyện này không vội, chờ sắp xếp chuyện trong tổ chức cho tốt, kế tiếp chính là lúc cô thật sự bắt đầu nắm quyền lập uy. Ngay giờ Minh Quân vẫn đứng bên cạnh Mộc Vân Phong, thấy cô dựa vào năng lực của mình để khuất phục được những người trong Âm Dạ, trong lòng vô cùng vui mừng thanh thản. Rốt cuộc nguyện vọng của ông cũng được thực hiện rồi, đây chính là lúc thật sự buông tay để an tâm dưỡng lão.

"Tiểu Phong, sư phụ rất vui, rất tự hào vì con." Minh Quân nhìn Mộc Vân Phong, nhẹ nhàng cười, hôm nay thấy được bản lĩnh của cô, rốt cuộc cũng có thể yên tâm.

"Cám ơn sư phụ." Mộc Vân Phong chân thành cảm ơn, mặc dù sư phụ đẩy cô lên vị trí này, nhưng cô rất cảm kích ông. Nếu như không có ông, cô sẽ không trưởng thành nhanh như vậy.

"Chuyện bên này đã có kết quả, sư phụ có thể an tâm rồi đi rồi." Minh Quân vỗ vỗ vai Mộc Vân Phong, trong mắt thoáng qua chút không nỡ.

"Sư phụ muốn đi đâu?" Nghe Minh Quân nói, Mộc Vân Phong giật mình, ngẩng đầu nhìn ông. Không biết bác sĩ Hứa và hai anh em Nghiêm Bình Nghiêm Lượng cũng đã bước tới từ lúc nào.

"Sư phụ tính đi du lịch vòng quanh thế giới với mấy chú của con, thế nào con cũng muốn đi à?" Minh Quân trêu đùa Mộc Vân Phong, nhưng trong lòng lại rất buồn. Nhưng mà Phụng Như Ảnh vẫn đứng bên cạnh Mộc Vân Phong từ đầu đến giờ thì vui mừng nở nụ cười.

Cho dù bọn họ không có ở bên cạnh Tiểu Phong, thì Phụng Như Ảnh anh cũng nhất định sẽ ở bên cạnh cô không xa không rời.

"Sư phụ, có thể để chú Nghiêm Lượng ở lại giúp con không." Mộc Vân Phong liếc nhìn Nghiêm Lượng, nhìn Minh Quân nói với vẻ thỉnh cầu. Cô cũng không quên chuyện đã hứa với Yên Hồng, nếu chú Nghiêm Lượng cứ bỏ chạy như vậy, không phải cô sẽ phải thất tín với người kia sao.

Mộc Vân Phong đảo đôi mắt, nhìn Minh Quân không chớp mắt, đáng vẻ thể hiện nếu sư phụ không để chú ấy ở lại, con sẽ không để cho người đi đó.

"Ha ha, con nhóc này, yên tâm đi, chú Nghiêm Lượng của con vẫn sẽ luôn ở bên cạnh giúp đỡ con, cho đến khi con không còn cần cậu ta nữa." Rốt cuộc Minh Quân cũng hiểu ý của Mộc Vân Phong nên bật cười, tiếng cười vang sang sảng.

"Vậy mới được chứ." Mộc Vân Phong thì thầm, lúc này mới buông cánh tay này giờ vẫn lờ lững kéo tay áo của Minh Quân, tiễn ba người bọn họ lên máy bay rồi đi.

Phượng Như Ánh và Nghiêm Lượng ở lại, dẫn theo mấy anh em của Ánh môn và chị em Hồng nhan các gia nhập vào chuyện sắp xếp quản lý nội bộ Âm Dạ.

Trong đó Mộc Vân Phong nói rõ với mọi người, đại ý là cô đã tiếp nhận Âm Dạ, nếu như có vướng mắc gì với Âm chủ trước kia, cũng đừng tìm đến Âm Dạ, trực tiếp tìm lão già kia là được.

Cô cũng tuyên bố ra bên ngoài, tuyên bố để mọi người trong giới biết rõ, xem như Mộc Vân Phong cô đây bước sang trang mới, để không có ai tìm tới cửa gây chuyện, dù sao lẫn lộn trong giới thì cũng phải rõ ràng, được làm vua thua làm giặc, người thất bại chỉ có chết chứ không thể đi đường khác, còn bọn họ tội gì mà gây khó dễ với một người đã chết.

Trải qua gần hai tháng, cuối cùng Mộc Vân Phong cũng chấn chỉnh Âm Dạ đầu vào đó. Giải quyết chuyện nội bộ, Mộc Vân Phong lập tức bắt đầu thực hiện nhưng ý tưởng khác.

Hôm nay, Phượng Như Ánh, Nghiêm Lượng, Mộc Vân Phong và nhóm người mới vừa thăng chức Trần Tinh, Lưu Giang, Vương Xuân, Cốc Điền, ngồi trong phòng họp lớn của Âm Dạ để hoạch ra kế hoạch tiếp theo đó.

"Tôi vừa mới nhậm chức, không thể để cấp dưới coi thường, cho nên định giải quyết mấy thế lực này, mọi người bàn bạc xem có thích hợp hay không."

Mộc Vân Phong chỉ vào hình ảnh của bốn người có thế lực được chiếu trên tường, khi Phượng Như Ánh thấy hình ảnh người đứng đầu Hồng bang thì trong lòng đã rõ ràng.

Hồng bang diệt Thanh bang, giết cha của Mộc Vân Phong, nếu không phải một năm qua đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, đoán chừng cô đã sớm diệt sạch Hồng bang rồi.

"Lão đại, chỉ cần một câu nói của cô thôi, cô nói diệt người nào thì tôi lập tức dẫn mấy anh em đi diệt người đó." Trần Tinh nhìn qua bốn thế lực, đều không phải là thế lực quá mạnh, lập tức nói.

Dù sao đối với Âm Dạ của họ, chuyện diệt mấy thế lực nho nhỏ này cũng chỉ là trò con con.

"Ánh, chú Nghiêm, hai người thấy thế nào?" Mộc Vân Phong đợi Trần Tinh nói xong, hỏi ý kiến của hai người. Phượng Như Ánh không cần phải nói, cô biết anh nhất định sẽ đồng ý, nhưng mà không biết chú Nghiêm có ý kiến gì không.

"Con quyết định đi." Rốt cuộc Nghiêm Lượng cũng liếc nhìn Mộc Vân Phong, nói. Ông biết Mộc Vân Phong làm như vậy nhất định là có nguyên nhân, hơn nữa ít nhiều gì ông cũng biết Mộc Vân Phong và Hồng bang từng có quan hệ.

"Còn ba người thì sao?" Thấy Nghiêm Lượng cũng đã đồng ý rồi, Mộc Vân Phong quay sang hỏi ý ba người còn lại. Có thể nói ba người kia lấy Trần Tinh làm đầu, nếu Trần Tinh đã đồng ý, bọn họ cũng sẽ không nói gì.

"Không có ý kiến, mọi chuyện đều theo sự phân phó của Âm chủ." Ba người đồng thanh nói.

Mộc Vân Phong thấy tất cả mọi người đều đồng ý, bắt đầu nói về kế hoạch của cô. Nhưng mà lần này cô cũng không muốn dắt bọn Trần Tinh đi cùng, cô muốn cùng Phượng Như Ánh đi tìm hiểu ngọn nguồn của Hồng bang trước.

Mặc dù một năm này, mấy chị em trong Hồng nhan các vẫn rất chú ý đến Hồng bang, nhưng Mộc Vân Phong cảm giác dường như Hồng bang cũng không có đơn giản như bọn họ đã nhìn thấy bên ngoài.

Bởi vì dựa vào thế lực của bọn họ lúc đó, Hồng bang hoàn toàn không có cách nào diệt được Thanh bang. Nhưng mà những năm gần đây, Mộc Vân Phong vẫn không điều tra ra được manh mối nào có ý nghĩa. Mộc Vân Phong thầm nghĩ, là do cô đã nghi ngờ sai rồi, hay là bàn tay phía sau che giấu quá sâu.

Nhưng lúc này đây cho dù có phải thật sự có kẻ đứng sau Hồng bang hay không, cô cũng không có ý định bỏ qua cho bọn họ. Dù sao sáu năm qua, cô đã cho bọn họ thời gian ung dung đủ rồi, đã đến lúc bọn họ phải đền tội.

"Trước hết bốn người các người và chú Nghiêm ở lại Âm Dạ, chờ lệnh của tôi bất cứ lúc nào, tôi và Ánh đi dò đường trước." Mộc Vân Phong giao phó nhưng phớt lờ ánh mắt của mấy người bọn họ. Đêm đó rời Âm Dạ, bay đến thành phố B cùng với Phượng Như Ánh.

Hiện giờ thành phố B đã là đại bản doanh của Hồng bang, vậy thì bọn họ càng phải đến đại bản doanh để xem thử rốt cuộc Hồng bang này là rỗng hay là rần.

Hai người đến thành phố B cũng không phô trương ầm ĩ, mà lặng lẽ ẩn nấp trong một khách sạn cao cấp, mỗi ngày quan sát động tĩnh của Hồng Kinh Thiên.

Chỗ bọn họ chọn là nơi Hồng Kinh Thiên thường hay lui tới, cho nên bọn họ chọn ở lại nơi này. Theo lời của Mộc Vân Phong chính là muốn quan sát những người mà Hồng Kinh Thiên Kinh thường xuyên tiếp xúc, thuận tiện cho việc lần theo dấu vết của bàn tay đen phía sau.

Nhưng liên tiếp ba ngày, ngoại trừ đánh bài với mấy ông chủ lớn ở thành phố B thì cũng không thấy Hồng Kinh Thiên có tiếp xúc gì với người khác.

Ngày thứ tư, Phượng Như Ánh vẫn đứng ở hành lang nhìn xuống sông bạc ở phía dưới, đến giờ phút này Hồng Kinh Thiên vẫn không có động tĩnh gì

nên có hơi buồn bực. Lúc này, Mộc Vân Phong bung một đĩa trái cây đi về phía Phụng Như Ảnh, bốc một quả dứa cho anh.

Phụng Như Ảnh mỉm cười ăn, còn dùng miệng mút mút ngón tay Mộc Vân Phong, khiến cô tê dại một hồi, không khỏi chặc lưỡi nũng nịu.

Gần đây Phụng Như Ảnh càng ngày càng thích sàm sỡ cô rồi, động một chút là hôn lên, khiến Mộc Vân Phong phát cáu lên, nhưng lại không thể làm gì được.

Ai bảo cô yêu người đàn ông này chứ.

Đúng lúc này, Phụng Như Ảnh ngừng mọi động tác, ánh mắt di chuyển đến đại sảnh của khách sạn. Vậy mà anh lại phát hiện Hồng Kinh Thiên đi vào cùng một người. Hèn chi hôm nay không có đánh bài, hóa ra là có khách.

Cảm thấy Phụng Như Ảnh khác thường, Mộc Vân Phong cũng quay đầu lại, nhìn thấy hai người đi ngang đại sảnh phía dưới, cô nhiu mày.

Sao lại là người đó chứ? Hình như người đó chính là một quan chức lớn của trung ương, là người có vẻ không đáng gì đến hắc đạo. Sao có thể đột nhiên xuất hiện ở đây chứ?

Chẳng lẽ tôi tham gia cái gọi là buổi đấu giá mỗi năm một lần của Hồng thị?

Mộc Vân Phong có hơi khó hiểu, đôi mắt vẫn dõi theo người phía dưới, cho đến khi Hồng Kinh Thiên dẫn người kia vào thang máy, cô và Phụng Như Ảnh mới cùng nhau trở về phòng.

Khuôn mặt hai người đầy vẻ hoài nghi?

"Em cũng cảm thấy có vấn đề đúng không?" Phụng Như Ảnh nhìn về mặt suy nghĩ sâu xa của Mộc Vân Phong, mở miệng hỏi. Gần đây anh không nghe thấy có quan chức lớn nào muốn tới thành phố B khảo sát, nhưng sao người kia lại cố tình tới đây, hơn nữa còn do chính Hồng Kinh Thiên ra đón tiếp?

"Nhưng người kia là nhân vật quan trọng trong giới chính trị đó." Mộc Vân Phong lẩm bẩm. Nhưng sau đó cô lại nghĩ có lẽ nhờ thân phận này, mới có thể che giấu tốt cho một thân phận khác của ông ta, không phải sao?

"Tiểu Phong, đừng đoán nữa, tối nay chúng ta sẽ đi đến buổi đấu giá để mở mang kiến thức." Phụng Như Ảnh vỗ vai Mộc Vân Phong, gương mặt đầy ý cười, nhớ đến cảnh tượng anh và Mộc Vân Phong cùng nhau trộm đồ vào thời điểm này, hồi năm ngoái.

Mộc Vân Phong nghe Phụng Như Ảnh nói như vậy, lại thấy anh cười tủm tỉm thì cười theo, nhưng không ngừng động tác trên tay lại, nếu muốn đi náo loạn, vậy thì phải chuẩn bị một chút.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 207: Hội Trường Đoạt Ngọc

Editor: Thoa Xù

Nghĩ đến năm ngoái cũng vào thời điểm này, bọn họ không hẹn mà cùng đi đến thành phố B, nhớ đến chuyện trộm ngọc bội kia trong lòng cứ buồn cười mãi. Dùng động tác trên tay lại, cô nhớ lại trước đây Phụng Như Ảnh đã nói chia mỗi người giữ một mảnh ngọc bội, nhưng bây giờ cũng đã qua một năm rồi, ngay cả bóng dáng miếng ngọc bội cũng không thấy.

"Lấy ra." Mộc Vân Phong đưa tay ra, đưa tới trước mặt Phụng Như Ảnh, đôi mắt sáng quắc nhìn anh. Minh và anh yêu đương hẹn hò cũng đã mấy tháng, ngoại trừ nói lời ngon tiếng ngọt mỗi ngày ra thì người này chưa từng đưa cho mình cái gì hết.

"Cái gì?" Thấy Mộc Vân Phong đột nhiên đưa tay ra, Phụng Như Ảnh không biết xử trí thế nào. Rõ ràng vừa rồi Mộc Vân Phong đang chuẩn bị đồ đạc để buổi tối đến nơi cần dùng, sao lúc này lại đưa tay ra đòi đồ gì với mình nữa, rốt cuộc cô nàng muốn bày trò gì đây?

"Không hiểu à?" Mộc Vân Phong liếc Phụng Như Ảnh, nhưng trong lòng thầm mắng anh vô số lần. Mộc Vân Phong cảm thấy nhất định là Phụng Như Ảnh đang giả bộ, cô nghĩ chắc chắn Phụng Như Ảnh biết mình đang đòi cái gì. Có thể bây giờ vật đó không có trên người anh, cho nên anh đang cố đánh lạc hướng mình.

"Bớt giả bộ ngớ ngẩn để lừa em đi. Năm ngoái anh đã hứa với em cái gì, nhưng vẫn chưa có cho?" Mộc Vân Phong khoanh tay trước ngực dứt khoát đi theo Phụng Như Ảnh, ngẩng đầu nhìn anh với đôi mắt sáng rực. Phụng Như Ảnh hơi chột dạ, anh cảm thấy trước ánh mắt càn quét của Mộc Vân Phong khiến cho người ta có một loại cảm giác không có chỗ lẫn trốn.

"Tối nay nếu có cái em thích, anh sẽ lấy về cho em, được không?" Trước ánh mắt áp bức của Mộc Vân Phong, cuối cùng Phụng Như Ảnh cũng giơ tay đầu hàng. Không phải anh không muốn đưa ngọc bội cho Mộc Vân Phong, mà đó là vật anh làm quà tặng cho mẹ của cô.

Nhưng bây giờ vẫn chưa thể để Mộc Vân Phong biết chuyện này, nếu một khi để cho cô biết mình bị người mẹ dịu dàng như nước bán đi, không lột da anh mới là lạ.

"Được rồi, anh đã có thành ý như vậy, em cũng không làm khó anh nữa." Mộc Vân Phong nhìn Phụng Như Ảnh một hồi lâu, nhìn về mặt thành khẩn của anh, biết có lẽ Phụng Như Ảnh đã tặng ngọc bội cho người khác rồi. Mặc dù trong lòng có hơi khó chịu, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Cô biết đàn ông có đôi khi không thể dồn ép quá, phải làm một người phụ nữ khéo hiểu lòng người, như vậy đàn ông mới không phiền chán.

"Quyết định như vậy." Phụng Như Ảnh không ngờ Mộc Vân Phong lại dễ dàng đồng ý như vậy, trong lòng nhẹ nhõm thoải mái. Vừa rồi anh thật sự sợ Mộc Vân Phong sẽ tra hỏi anh ngọc bội đâu rồi. Cũng may là cô không làm vậy.

Phụng Như Ảnh thở phào nhẹ nhõm, lúc này cũng không còn rảnh rỗi để xem Mộc Vân Phong thu dọn nữa, anh cũng lập tức thu dọn nhanh chóng để khởi hành.

Buổi bán đấu giá sẽ được tiến hành vào lúc tám giờ tối, hiện tại mới bốn giờ chiều, bọn họ còn thời gian bốn tiếng nữa để lên vào hội trường quan sát địa hình.

Hai người thu dọn xong, Mộc Vân Phong khoác cái túi nhỏ, kéo tay Phụng Như Ảnh cùng rời khỏi khách sạn. Đi tới bãi đậu xe, Phụng Như Ảnh lái xe ra ngoài, chạy về hướng địa điểm tổ chức đấu giá.

Không lâu sau, xe của bọn họ dừng ở bên ngoài nơi tổ chức đấu giá. Hội trường đấu giá lần này cách không xa nhà triển lãm mà bọn họ trộm đồ lần trước, chỉ cách có hai con đường.

Mộc Vân Phong và Phụng Như Ảnh xuống xe, hai người đều mang mắt kính đen, tay trong tay đi trên con đường lớn giống như một cặp vợ chồng bình thường. Dáng vẻ của họ nhìn qua thật sự giống như đang đi dạo phố, nhưng chỉ có người trong nghề mới có thể nhìn ra bọn họ hoàn toàn không phải đi dạo phố.

Mắt kính che khuất hai đôi mắt bên trong, hai đôi mắt đang ẩn trong bóng tối để nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh. Nửa giờ sau, khi bọn họ trở lại xe thì trong lòng đã sớm nắm rõ như lòng bàn tay đối với hoàn cảnh xung quanh rồi.

Bọn họ còn định lên vào hội trường buổi đấu quan sát một chút, nhưng không biết buổi tối khi bắt đầu buổi đấu giá sẽ xảy ra chuyện gì, thế nên rút khỏi đó, hơn nữa bên ngoài đã điều tới rất nhiều nhân viên an ninh. Xem ra bây giờ Hồng thị đã chi rất mạnh tay cho trận này.

Chắc là bọn họ đã ngã một lần nên khôn hơn một chút, sợ chuyện năm ngoái lại xảy ra lần nữa, cho nên lần này là đặc biệt cẩn thận chú ý.

Đến buổi tối, vẫn chưa tới tám giờ, hội trường đấu giá mở cửa tiếp đón khách từ khắp nơi đổ về. Xa xa, Phụng Như Ảnh và Mộc Vân Phong nhìn thấy Hồng Bưu đang tiếp đón và dẫn những vị khách mời quan trọng vào.

"Này, nếu có vật gì biến mất, sẽ không liên lụy đến anh ta chứ?" Mộc Vân Phong lấy tay nhẹ nhàng đụng cánh tay Phụng Như Ảnh một cái, mắt nhìn Hồng Bưu ở phía xa. Người kia là kẻ thù giết cha của Mộc Vân Phong, nhưng cô vẫn nể mặt Phụng Như Ảnh, lâu như vậy cũng chưa hề động tới anh ta chút nào.

Phụng Như Ảnh cũng nhìn thấy Hồng Bưu đang chào hỏi khách khứa ở đằng xa, nghĩ đến câu hỏi vừa rồi của Mộc Vân Phong, trong lòng thoáng qua vẻ do dự. Nhưng một lúc sau, chỉ nghe anh nói: "Yên tâm, không có chuyện gì đâu."

Anh biết lần này Hồng Bưu vẫn là người đứng ra tổ chức, ngọc bội bị mất lần trước là đồ riêng của Hồng Bưu, cho nên Hồng thị cũng không đối phó với anh. Nhưng lần này thì khác, nếu như bị mất đi thứ gì đó thì chắc chắn Hồng Bưu sẽ bị liên lụy, nhưng Phụng Như Ảnh tin tưởng anh trai mình. Nếu ngay cả những lão già hóa kia mà cũng xử lý không xong, vậy vị trí đương gia của Hồng thị bây giờ cũng nên đổi người rồi.

"Anh không lo lắng à?" Mộc Vân Phong ngờ vực nhìn Phụng Như Ảnh. Phụng Như Ảnh vẫn rất để ý đến người anh trai này, không thể không lo lắng cho anh. Nhưng bây giờ lại đồng ý với mình đưa anh trai vào cảnh khó khăn, nhất định là trong lòng anh không dễ chịu chút nào.

Trong lòng Mộc Vân Phong thoáng lên chút không ổn, nhưng từ từ trở nên cứng rắn. Mặc dù cô không tìm Hồng Bưu báo thù, nhưng anh ta là kẻ thù giết cha mình đã là sự thật không tranh cãi được. Vì Phụng Như Ảnh, cho nên cô không thể giết anh ta, nhưng không có nghĩa là cô sẽ không gây phiền phức cho Hồng Bưu.

Lần này xem như là một trừng phạt nho nhỏ dành cho anh ta.

Bên trong xe nhất thời rơi vào trầm mặc, Mộc Vân Phong nhìn cửa chính của hội trường buổi đấu giá, cho đến khi đồng hồ chỉ tám giờ, lúc này mới đẩy cửa xuống xe.

Mộc Vân Phong thân mật khoác tay Phụng Như Ảnh bước vào hội trường. Nhân viên an ninh ở cửa nhìn thấy hai người mặc toàn hàng hiệu, nữ yếu điệu chân thành, nam đẹp trai lóa mắt, không nhịn được nhìn thêm mấy lần.

Cho đến khi nhận được ánh mắt cảnh cáo Phụng Như Ảnh, lúc này mới lúng ta lúng túng thu hồi ánh mắt. Sau vẫn không nhịn được lén nhìn thêm mấy lần trước ánh mắt muốn giết người của Phụng Như Ảnh.

Cái này không thể trách bọn họ, muốn trách thì trách hôm nay Mộc Vân Phong ăn mặc thật sự có hơi hờ. Cô mặc một bộ lễ phục màu đỏ trẻ ngược làm lộ ra cái cổ và bờ vai trắng nõn nà, bộ độ bó sát khoe ra đường cong xinh đẹp mê người. Hơn nữa trên mặt cô còn bày ra nụ cười xinh đẹp, muốn không thu hút mọi người cũng khó.

Mộc Vân Phong vừa cười vừa quan sát quan cảnh phòng đấu giá, hôm nay cô ăn mặc như vậy là có mục đích. Nếu không cô cũng sẽ không tự nhiên sinh rảnh rỗi mà phô bày thân hình của mình, vậy quá tầm thường rồi. Nhất là khi nhìn thấy những ánh mắt thô tục chiếu trên người mình, Mộc Vân Phong chỉ hận không thể giết chết đối phương.

Nhưng bây giờ lại không thể không cười nói tự nhiên, phong thái nhẹ nhàng. Mà giờ phút này Phụng Như Ảnh đi bên cạnh Mộc Vân Phong, nhìn thấy những ánh mắt đang chia về phía họ, thật sự hồi hận đến nổi ruột gan chuyển xanh hết rồi. Anh không nên đồng ý để cho Mộc Vân Phong ăn mặc như vậy, Tiểu Phong của anh chỉ có thể để cho anh nhìn thôi.

Mắt phụng đảo qua, anh đã nhớ kỹ dáng vẻ của những người này, nghĩ có lẽ phải tặng một phần quà lớn cho những người này. Để cho bọn họ hiểu rõ là có một số người không thể nhìn được.

Người bên cạnh tức giận, trong lòng Mộc Vân Phong cảm thấy ngọt ngào, tính chiếm hữu của Phụng Như Ảnh này thật sự mạnh mẽ mà. Cô nhẹ nhàng áp sát bên tai anh, giọng nói êm ái: "Ảnh, hay là chúng ta vào trước đi."

Mùi hương cơ thể của Mộc Vân Phong truyền vào mũi Phụng Như Ảnh, cộng thêm việc cô thì thào nói chuyện sát bên tai anh, hơi thở phả vào bên tai thật ngọt, khiến cơ thể anh đột nhiên nổi lên phản ứng. Đôi mắt nóng rực nhìn Mộc Vân Phong, cô nàng này đúng là tiểu yêu tinh mê hoặc người ta mà, trong lòng càng thêm buồn bực.

Nếu bây giờ không phải đang ở bên ngoài, thế nào anh cũng phải ân ái một trận với Mộc Vân Phong, chiến đấu ác liệt mấy hiệp liền.

Hai người sóng vai chậm rãi tiến vào đại sảnh của buổi đấu giá, trong phút chốc đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người, đôi trai tài gái sắc bọn họ ngay lập tức trở thành trung tâm của mọi ánh nhìn.

Những ánh mắt dừng lại trên người họ, chính xác mà nói là dừng lại trên người Mộc Vân Phong. Những ánh mắt như hổ rình mồi khiến sắc mặt của Phụng Như Ảnh đen như đáy nồi, nhưng không thể để lộ ra, đành phải ôm sát Mộc Vân Phong để tuyên bố chủ quyền.

Hành động này của Phụng Như Ảnh y như đứa trẻ, khiến cho Mộc Vân Phong cười thầm, nhưng cũng chỉ có thể đi theo anh. Hai người chọn một vị trí gần đó để ngồi xuống, để thuận tiện cho lát nữa làm việc.

Chỉ một lát sau khi hai người mới vừa ngồi xuống, màn che trên bục người chủ trì được kéo ra, Hồng Bưu chậm rãi đi ra, đi cùng anh ta còn có Hồng Kinh Thiên. Mộc Vân Phong nhìn về phía bục chủ trì, loáng thoáng thấy một bóng dáng quen thuộc, có điều đối phương ẩn khuất sau bức màn, không có lộ diện thôi.

Thấy người nọ, Mộc Vân Phong và Phụng Như Ảnh liếc nhìn nhau, trong lòng sáng tỏ. Người nọ là nhân vật có tiếng tăm, người biết ông ta quá nhiều, nếu xuất hiện chắc chắn sẽ gây ra náo động. Nhưng mà không biết ngoài danh tính rõ ràng như hiện tại, ông ta có một thân phận gì khác không, sao có thể đích thân đến hội trường này.

Trước ánh mắt mong chờ của mọi người, Hồng Bưu bắt đầu nói lời mở đầu, sau đó đến Hồng Kinh Thiên phát biểu. Cuối cùng là một cô gái mắt to xinh đẹp mặc sườn xám ra giới thiệu vài món đồ cô sẽ bán đấu giá lần này.

Điều khiến Mộc Vân Phong bất ngờ là sao lần nào Hồng thị cũng có thể đưa ra những món đồ đẹp như vậy. Lần trước cũng thế, cô còn nhớ rõ lần trước ở trong nhà triển lãm cũng đều đồ đẹp, nhưng mà khi đó cô không tham lam, chỉ vừa ý ngọc bội kia mà thôi.

Hiện tại cô cũng có hơi tiếc nuối, sao lúc đó không lấy thêm vài món chứ.

Món đồ đầu tiên mà người đẹp mang ra chính là cặp bình sứ Thanh Hoa, giới thiệu đó là tác phẩm của thời nhà Đường, nhưng Mộc Vân Phong không có hứng thú, chỉ tùy ý liếc mắt nhìn thoáng qua.

Món đồ thứ hai là một cặp bình rượu Thanh Đồng thời Chiến Quốc, Mộc Vân Phong càng không có hứng thú. Khi đối phương giới thiệu đến món đồ thứ ba thì Mộc Vân Phong phần chần ngay lập tức.

Đó là một viên trân châu màu tím, sáng rực rỡ, gọi là Long Châu. Vừa nhìn thấy, Mộc Vân Phong đã thích ngay lập tức. Vì vậy nhẹ nhàng đẩy tay Phụng Như Ảnh một cái, khẽ nói: "Chính là nó."

"Được, không thành vấn đề. Đợi lát nữa anh nhất định sẽ lấy nó cho em, nhưng vẫn cần em phối hợp một chút." Phụng Như Ảnh nghiêng đầu nói khẽ bên tai Mộc Vân Phong, vừa nói vừa hít thật sâu mùi hương trên người Mộc Vân Phong, khiến cho cô phải đánh khẽ nhắc nhở anh.

Nhưng mà đôi bàn tay trắng hồng của Mộc Vân Phong đánh vào người Phụng Như Ảnh, giống như gãi ngứa khiến cho anh hưởng thụ một hồi. Nhưng vào lúc này, trên bục chủ trì truyền đến một ánh nhìn thiếu sót của một người, chiếu trên người hai người bọn họ.

Hai người cùng ngẩng đầu, bất ngờ nhìn thấy đôi mắt vui vẻ kích động, chính là Hồng Bưu đang nhìn bọn họ. Vuốt cằm, khẽ gật đầu một cái, sau đó bình tĩnh trở lại.

Hồng Bưu phát hiện ra bọn họ, vậy kế hoạch của bọn họ còn có thể tiến hành một cách thuận lợi không?

Mộc Vân Phong nhìn thật sâu vào mắt Hồng Bưu, nhìn thấy vẻ áy náy sùng sốt trong mắt anh ta, quay đầu không để ý tới nữa. Đôi mắt đẹp cẩn thận quét về phía an ninh trong hội trường, nhìn những người cảnh sát chìm rải rác khắp hội trường, khóe miệng nhếch lên nụ cười giễu cợt.

Người có phần hơi nhiều rồi. Nhưng mà Mộc Vân Phong không hề để ý, cho dù nhiều người thì thế nào chứ, cô và Phụng Như Ảnh song kiếm hợp bích thì nhất định có thể lấy được món đồ bọn họ muốn. Huống chi cô đã sớm ra lệnh cho mấy chị em Hồng nhan các âm thầm tiếp ứng chặt chẽ, tin rằng việc lấy viên Long Châu đó không có vấn đề gì.

Ánh đèn trong hội trường từ từ tối xuống, bắt đầu đấu giá món đồ thứ nhất. Người đẹp cầm búa cao su đứng một bên, binh sử Thanh Hoa được đặt trên quầy đấu giá phía bên tay phải của cô ta.

Giọng nói ngọt ngào vang lên: "Sau đây xin bắt đầu bán đấu giá vật phẩm đầu tiên, một cặp binh sử Thanh Hoa thời Đường. Giá khởi điểm một trăm ngàn nhân dân tệ (*), mời các vị quan tâm bắt đầu đấu giá."

(*) 1NDT ~ 3,465VND

"Một trăm năm mươi ngàn."

"Hai trăm ngàn."

"."

Cuối cùng cặp binh sử Thanh Hoa thời Đường được một Hoa kiều mua với giá khá cao, tám trăm ngàn nhân dân tệ. Ngay sau đó là vật phẩm thứ hai binh rệu Thanh Đông. Người vừa ý món đồ này cũng không ít, đấu giá cũng tương đối sôi nổi, cuối cùng được mua với giá bảy trăm năm mươi ngàn nhân dân tệ.

"Kế tiếp là vật phẩm thứ ba, Long Châu." Giọng nói của người đẹp lại vang lên, cả hội trường yên lặng, những ánh mắt đổ dồn vào viên Long Châu sắp được giở khăn che ra.

Thấy mọi ánh mắt mong chờ của mọi người, người đẹp nhếch môi cười, đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Thế nhưng lúc này không có ai bị nụ cười của cô ta hấp dẫn hết, ánh mắt của mọi người đều bị hấp dẫn bởi ánh sáng của viên Long Châu kia.

Khăn che được giở ra, bên trong tỏa ra ánh sáng tím, Long Châu lộ ra diện mạo chân thật. "Long Châu xinh đẹp này có tác dụng dưỡng nhan an thần, giá khởi điểm năm trăm ngàn nhân dân tệ." Giọng nói của người đẹp truyền vào tai mọi người, cả hội trường xôn xao lên.

Đúng lúc này, "phụt" một tiếng, đèn trong hội trường bị tắt hết. Trong bóng tối có hai cái bóng người vọt đến quầy đấu giá, một người đưa tay về phía Long Châu, một người đánh về phía người đẹp đang đứng bên cạnh quầy.

Nhưng, lúc tay Mộc Vân Phong định chụp lấy Long Châu, phía trên đầu có một người ẩn nấp đang hạ xuống, đánh về phía bàn tay cầm Long Châu của cô. Thấy đột nhiên có người xuất hiện, ánh mắt Mộc Vân Phong trầm xuống, cô đã sớm đoán được trên bục đấu giá có người ẩn nấp. Nhưng không ngờ người này lại nấp trên trần nhà.

Cơ thể Mộc Vân Phong hơi nghiêng đi, tránh được một đòn tấn công của đối phương, nhưng tay vẫn đưa về phía trước, cô nhất định phải lấy viên Long Châu đó. Không chỉ vì cô thích, quan trọng hơn là Mộc Vân Phong cô đây bắt đầu khiêu khích Hồng bang.

Tay hơi móc qua nhanh như tia chớp, chạm vào hộp gấm chứa viên Long Châu, đẩy nắp hộp rồi lấy về, tất cả động tác đều làm liền một mạch. Lúc cầm hộp gấm, tay còn lại của cô cũng không nhàn rỗi, so chiêu với tên vừa mới nhảy xuống từ trên trần nhà.

Bên kia Phụng Như Ảnh cũng không rảnh rỗi, anh đang so chiêu kịch liệt với người đẹp kia. Anh không ngờ một người đứng gõ búa quyết định thành giá nho nhỏ thôi mà bản lĩnh lại cao như vậy, khiến anh nhất thời không thoát thân được, muốn hợp lại với Mộc Vân Phong cũng không dễ dàng.

Nhìn thấy Mộc Vân Phong đã lấy được đồ, Phụng Như Ảnh biết tiếp tục dây dưa nữa cũng không ý nghĩa gì, vì vậy không đánh với người đẹp nữa, trực tiếp xuống tay tàn nhẫn hơn.

Vào lúc này, anh cũng không có tâm tình thương hương tiếc ngọc gì, hơn nữa người phụ nữ duy nhất mà cả đời này anh thương tiếc chỉ có Mộc Vân Phong thôi, những người phụ nữ khác, dù có đẹp hay mê hoặc hay không thì anh cũng không liếc mắt nhìn.

Chiều thức càng ngày càng độc, ép cô gái kia không thể chống đỡ được, cô ta đưa tay lần tìm trên đùi mình, rút ra một khẩu súng ngắn cỡ nhỏ hướng về phía Phụng Như Ảnh.

Tiếng súng vang lên, gây hoảng sợ cho những người trong hội trường, cũng khiến trong lòng Mộc Vân Phong lo lắng không yên. Cô biết phát súng kia không phải Phụng Như Ảnh bắn, vì vậy nhanh chóng tăng lực tấn công.

Cô phải nhanh chóng hợp lại với Phụng Như Ảnh, sau đó rời đi. Tiếng súng vừa rồi, nhất định sẽ khiến nhân viên an ninh vào trong hội trường nhiều hơn, đến lúc đó bọn họ muốn rời khỏi đây cũng không dễ dàng như vậy rồi.

Trong tay Mộc Vân Phong chợt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, một thanh dao găm nhỏ bay về phía người đàn ông đang so chiêu với cô. Ngay giữa cổ họng, người đàn ông rên lên một tiếng đau đớn, ngã trên mặt đất.

Một chiêu thuận lợi, Mộc Vân Phong nhanh chóng dựa vào Phụng Như Ảnh. Hai người vừa đánh vừa rút lui, vật đã tới tay, không cần dây dưa với những người đó.

Nhưng bọn họ không muốn dây dưa cũng không có nghĩa là đối phương vui lòng thả họ đi, nhất là người đẹp gõ búa đầu giá kia biết tiếng súng vừa rời của mình đã đánh động cho người bên trong Hồng thị và nhân viên an ninh bên ngoài báo cảnh sát, cô ta càng không muốn thả họ đi.

Phát súng vừa rời cô ta bắn không trúng, nhưng cũng không muốn buông tha, tiếng súng kia vang lên đã đạt được mục đích của cô ta, dứt khoát vứt khẩu súng đi, một mình chống lại Mộc Vân Phong và Phụng Như Ảnh.

Thấy cô nàng gây phiền cho mình chính là người đẹp gõ búa đầu giá, ánh mắt Mộc Vân Phong đông lại, hung ác oai nghiêm. Sao cô lại không hiểu ý đồ của cô gái này, cô vốn không muốn giết người, nhưng nếu cô gái này không thức thời, cứ dõn ép như vậy, vậy cũng đừng trách cô ra tay độc ác.

Mộc Vân Phong lấy ra một thanh dao găm khác từ trên người, phóng về phía ngực của cô ta, sau đó cũng không thèm nhìn tới, kéo Phụng Như Ảnh chạy thẳng đến lối đi họ đã vạch ra từ đầu.

Cô biết mình ra tay, tuyệt đối sẽ không sai, cô gái kia chết chắc.

Nhưng họ chưa chạy được bao xa, lại gặp phải nhân viên an ninh đang tuần ra từ các phía trong hội trường. Một màn vừa rồi xảy ra quá đột ngột. Bọn họ không thể ngờ lại có người to gan như vậy, dám cướp đồ trước mặt đội ngũ an ninh đông đúc, cho nên vẫn chưa phản ứng kịp.

Chờ đến lúc họ hoàn hồn thì hai người kia đã chạy trốn rồi, vì vậy cả đám người tức tốc chạy về phía đối phương trốn đi. Mà nhân viên an ninh ở bên ngoài nghe được tiếng súng cũng tràn vào, vừa đúng lúc chặn đường ra của Mộc Vân Phong và Phụng Như Ảnh.

Bị bao vây bốn phía, khiến trong lòng Mộc Vân Phong và Phụng Như Ảnh vô cùng bức tức, tất cả sự bức tức đó đổ hết lên người những nhân viên an ninh đang ngăn chặn bọn họ, đánh cho họ kêu cha gọi mẹ, ngã rạp xuống đất.

Nghe những người đó kêu rên đau đớn, đôi mày Mộc Vân Phong nhíu lại, trực tiếp giẫm lên những người trên đất xông ra bên ngoài. Mà lúc này, mấy chị em Hồng nhan các cũng vừa vịn đến tiếp ứng, họ hỗ trợ Mộc Vân Phong và Phụng Như Ảnh vừa đánh vừa lui, chạy đến xe của bọn họ đang đậu lại ở bên ngoài.

Nhưng vừa ra tới cửa đã đụng phải một đám người áo đen đứng ở đó chặn đường lui của họ, chính là người Hồng bang.

Thấy nhóm người này, ánh mắt Mộc Vân Phong toát ra lửa. Những người này chính là hung thủ đã tiêu diệt Thanh bang đây mà, vì vậy trực tiếp tiến lên đánh từng người một.

Cô sẽ không nương tay với đám người này, đây chính là mối thâm thù đại hận của cô.

Nhìn cả đám người đứng chặn đường trước mặt, Phụng Như Ảnh biết bọn họ khó đối phó hơn đám nhân viên an ninh bên trong, vì vậy cũng không hề nương tay, anh và Mộc Vân Phong một trái một phải đánh thẳng tới.

Mấy chị em Hồng nhan các thấy rõ, biết rằng nếu như muốn rời đi thì phải liều mạng rồi. Chẳng sợ hãi, cả đám ra tay tàn nhẫn đánh tới đám người kia.

Trong khoảng thời gian ngắn, bên ngoài đánh thành một vòng chiến. Mà bên trong, những nhân viên an ninh không bị đánh, hoặc chỉ bị thương nhẹ cũng đã bắt đầu đuổi tới, thấy đám người áo đen bị vây vào giữa nên họ cũng gia nhập vào vòng chiến.

Trong khoảng thời gian ngắn, nhóm người vây quanh bọn Mộc Vân Phong càng ngày càng nhiều, khiến cho bọn họ vô cùng nóng lòng. Bọn họ không ngờ lần này Hồng bang lại phái nhiều người đến chờ ở đây như vậy.

Một khó địch lại bốn, huống chi còn có nhiều người áo đen như vậy. Thấy bọn họ sắp bị tóm, đột nhiên vang lên một tiếng súng, người áo đen ngã xuống đất.

Mấy người bọn họ thừa dịp hỗn loạn, nhảy ra khỏi vòng vây đi tới bên cạnh xe, một người đàn ông mặc đồ đen, mang kính đen đang đứng chờ bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh BẠN ĐỪNG CHỌI TÔI* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 208: Tam Anh Tự

Editor: Thoa Xù

"Lên xe nhanh." Nhìn thấy bọn họ vọt ra, người kia dẫn đầu đi về phía chiếc xe bên cạnh, khởi động lao vút đi. Phụng Như Ảnh và Mộc Vân Phong nhìn nhau sau đó cũng nổ máy xe chạy theo người đàn ông kia.

Tuy người đàn ông kia mang kính đen, nhưng liếc mắt một cái là bọn họ đã nhìn ra anh ta chính là Hồng Bưu. Nhìn người phía trước lái xe rất nhanh, tâm tư Mộc Vân Phong rối rắm, cô không biết vì sao Hồng Bưu lại giết thù hằn của mình cứu bọn họ.

Liếc nhìn Phụng Như Ảnh đang lái xe bên cạnh, Mộc Vân Phong không nói gì, quay đầu về phía sau nhìn mấy chị em của mình. Thấy được họ đã theo sát sau xe mình, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Phân tán, rút lui." Mộc Vân Phong truyền lệnh vào tai nghe không dây, vốn đang theo sát phía sau xe, từng chiếc một dần tản ra rồi mất hút, chỉ còn lại xe của họ chạy theo phía sau xe Hồng Bưu vào một con đường vắng vẻ.

Nói trắng ra là, Mộc Vân Phong vẫn chưa tin tưởng Hồng Bưu, cô lo lắng có bấy. Tuy nói anh ta là anh trai của Phụng Như Ảnh, nhưng anh ta cũng là thủ lĩnh của Hồng thị. Hiện tại đã bị bọn họ đoạt đi, anh ta phải gánh trách nhiệm. Cũng không biết cuối cùng anh ta có thể giao bọn họ ra hay không đây?

Ban đầu Mộc Vân Phong định bảo Phụng Như Ảnh đừng đi theo Hồng Bưu nữa, nhưng nghĩ lại lời này khó mà nói ra, dù sao họ cũng là anh em, cô nói như vậy cũng không hay.

Nhưng mà trong lòng Mộc Vân Phong âm thầm đề phòng, để lúc Hồng Bưu gây khó dễ cũng nắm được quyền chủ động.

Hồng Bưu lái xe ở phía trước, vừa lái vừa thỉnh thoảng nhìn kính chiếu hậu, thấy xe của Phụng Như Ảnh vẫn theo ở phía sau mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm. Anh biết vừa rồi mình làm như vậy đồng nghĩa với phản bội Hồng bang, nhưng anh lại không thể để em trai mình đi chịu chết.

Tối nay, lúc ở trên sân khấu nhìn thấy Phụng Như Ảnh và Mộc Vân Phong bên dưới thì cũng biết hai người này có chủ ý gì. Bởi vì lần trước bọn họ đã từng trộm đồ của anh một lần rồi, cho nên anh biết rõ họ sẽ làm gì.

Bởi vì biết, cho nên sau khi anh phát biểu xong đã bắt đầu chuẩn bị. Anh biết không thể nào rút đám bảo vệ và người của Hồng bang đi được, như vậy sẽ khiến cho Hồng Kinh Thiên càng thêm nghi ngờ anh.

Hồng Bưu biết, từ sau cái lần để mất đi ngọc bội kia, sự tín nhiệm của Hồng Kinh Thiên dành cho anh ngày càng giảm. Mặc dù ngọc bội kia vốn chính là của anh, nhưng Hồng Kinh Thiên không nghĩ như vậy. Dường như ông ta đã biết cái gì đó, từ sau khi Phụng Như Ảnh rời đi, Hồng Kinh Thiên lập tức trở về từ nước ngoài, trực tiếp trấn giữ ở Hồng bang.

Mà đêm nay, tuy là anh có thể điều động mấy người mặc áo đen đó, nhưng bọn họ lại nghe theo chỉ thị của Hồng Kinh Thiên hơn, dù sao thì ông ta mới là Bang chủ thật sự của Hồng bang.

Chính bởi vì như vậy, Hồng Bưu mới phải sử dụng chiến lược này. Sau khi anh phát biểu xong thì viện cớ rời đi, sau đó vẫn ở lại chỗ lúc này chờ bọn Phụng Như Ảnh. Anh biết bọn họ nhất định sẽ chọn con đường này để rời đi.

Hồng Bưu ngồi trên xe mình lẳng lặng chờ, ban đầu anh nghĩ nếu như bọn Phụng Như Ảnh có thể phá vòng vây bằng bản lĩnh của mình, anh cũng bớt được việc, ai ngờ rằng Hồng Kinh Thiên lại gạt anh bố trí nhiều người như vậy.

Vì vậy đành phải mạo hiểm, bất chấp nguy cơ có khả năng bại lộ thân phận mà ra tay cứu bọn Phụng Như Ảnh. Đối với người thân duy nhất của mình, dù như thế thì Hồng Bưu cũng không muốn nhìn thấy Phụng Như Ảnh gặp chuyện không may. Anh tình nguyện để lộ mình, tình nguyện để người gặp nguy hiểm là mình.

Xe phóng như bay trong bóng đêm, chạy vào một con hẻm nhỏ cũ kỹ rồi dừng lại trước một ngôi nhà nhỏ. Ba người mở cửa xuống xe, bước vào trong.

Hồng Bưu tháo mắt kính xuống, bước lên ôm chặt Phụng Như Ảnh. Nhìn thấy tình cảm của hai anh em họ, ánh mắt Mộc Vân Phong trở nên sâu kín, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, quan sát ngôi nhà này.

Rõ ràng ngôi nhà này đã lâu đời rồi, mang theo chút mùi vị cổ xưa. Tất cả đồ dùng trong nhà đều là gỗ, mang hương vị hoài cổ, nhìn kỹ lại phát hiện toàn bộ đều là gỗ cây lê.

Phụng Như Ảnh và Hồng Bưu ôm nhau một hồi, sau đó tách ra, trên mặt lộ ra ý cười. Dù sao thì cũng đã hơn một năm bọn họ không gặp mặt rồi, lần này lại gặp nhau kiểu này, cũng may mấy người họ không có ai bị thương.

Hồng Bưu quay đầu liếc nhìn Mộc Vân Phong đang ngồi trên ghế sofa, trong mắt ánh lên vẻ mất mát và xấu hổ, chào hỏi một tiếng: "Em vẫn còn sống, thật tốt quá."

Mộc Vân Phong gật đầu một cái, không nói gì. Nói thật, đối mặt với Hồng Bưu cô không biết phải nói những gì, cũng không biết nên nói như thế nào. Nếu không phải ở giữa vẫn còn Phụng Như Ảnh, cô nhất định sẽ trực tiếp tiến lên bắt anh ta một phát, để cho anh ta tìm cha của mình chuộc tội đi.

Nhưng vì Phụng Như Ảnh, cô quyết định tha anh ta một mạng, nhưng cũng không muốn nói chuyện gì với người này. Phụng Như Ảnh thấy Mộc Vân Phong lạnh nhạt với Hồng Bưu, ánh mắt tối sầm lại nhưng cũng không nói gì thêm. Anh có thể hiểu Mộc Vân Phong, biết rằng cô đã vì mình mà nhượng bộ rất nhiều rồi.

Nên hiện tại Mộc Vân Phong quyết định ngó lơ anh trai của mình, anh cũng không dám nói gì thêm. Vì vậy anh ngồi xuống bên cạnh Mộc Vân Phong, ngẩng đầu nhìn Hồng Bưu: "Anh hai, thật xin lỗi, liên lụy anh rồi."

"Minh là anh em, nói liền lẹ gì chứ." Hồng Bưu phản đối cách nói của Phụng Như Ảnh, bọn họ là anh em, em trai gặp nạn làm anh hai sao có thể đứng nhìn.

Huống chi trên thế giới này, hiện tại người duy nhất anh coi trọng chỉ có Phụng Như Ảnh. Dĩ nhiên còn có Mộc Vân Phong, nhưng mà anh chỉ có thể chôn sâu trong lòng.

Phản tâm tư dành cho Mộc Vân Phong, anh sẽ không để cho bất cứ ai nhìn thấy.

"Anh hai, em lo là những người đó nhận ra anh thì làm thế nào?" Về mặt Phụng Như Ảnh lo lắng, anh biết Hồng Kinh Thiên là một lão hồ ly, Hồng Bưu giúp bọn họ như vậy sớm muộn gì cũng sẽ bị lão ta biết.

"Không sao, anh còn có thể sợ bọn họ hay sao? Huống chi nơi này chỉ có anh biết rõ, bọn họ không tìm được nơi này." Hồng Bưu cười trấn an Phụng Như Ảnh, anh không muốn Phụng Như Ảnh lo lắng.

Vào lúc anh ra tay, anh đã chuẩn bị sẵn sàng khi Hồng Kinh Thiên phát hiện rồi. Nhưng mà anh cũng biết, cho dù Hồng Kinh Thiên biết anh đi cứu nhóm Phụng Như Ảnh, cũng sẽ không thể làm gì anh. Chỉ cần bọn họ không tìm được Phụng Như Ảnh và Mộc Vân Phong thì sẽ không sao, huống chi bây giờ anh là lão đại của Hồng thị, vì lợi ích nên Hồng Kinh Thiên sẽ không thể làm gì anh.

Cho dù muốn trừ khử anh cũng không phải là chuyện dễ dàng, mấy năm nay anh phát triển thế lực của mình không ít, chính là vì sợ có một ngày Hồng Kinh Thiên muốn đối phó với anh.

"Anh hai, vẫn nên cẩn thận thì hơn." Lời nói của Hồng Bưu cũng không khiến Phụng Như Ảnh giảm bớt những lo âu trong lòng, anh hiểu được ý tứ của Hồng Bưu. Nhưng bây giờ vấn đề không chỉ có Hồng Kinh Thiên, sau lưng của lão ta còn có người khác.

"Em không tin anh hai à?" Phụng Như Ảnh lo lắng khiến Hồng Bưu rất buồn lòng, nhưng vẫn cười hỏi ngược lại em trai. Anh cảm thấy Phụng Như Ảnh thật sự lo lắng quá mức rồi.

"Không phải, không biết mấy năm nay anh ở Hồng bang có phát hiện ra người đứng sau lưng Hồng Kinh Thiên hay không?" Phụng Như Ảnh biết anh trai mình kiêu ngạo, vì vậy đôi chủ đề. Anh biết Hồng Bưu là người thông minh, không cần anh phải nói thêm gì nữa.

"Người đứng sau lưng?" Quả nhiên, Hồng Bưu nghe xong lời của Phụng Như Ảnh, sắc mặt trở nên trầm lắng. Nói thật, mấy năm nay anh hoàn toàn không nghĩ tới phía sau lưng Hồng Kinh Thiên còn có người. Hiện tại Phụng Như Ảnh lại nói như vậy, Hồng Bưu nhất thời cảm thấy đây là vấn đề lớn.

Cho tới nay anh vẫn hơi xem thường Hồng Kinh Thiên, cũng thường xuyên thể hiện ý khinh thường lão ta. Anh vốn đã có ý giành lấy, nhưng vẫn không hề ra tay. Hồng Bưu cảm thấy Hồng Kinh Thiên chỉ là một con rối mà thôi, bởi vì lời nói có trọng lượng ở Hồng thị chính là lời của Hồng Bưu anh đây, cho nên cũng không bận tâm đến lão ta.

Nhưng hôm nay, đột nhiên nghe thấy Phụng Như Ảnh nói như vậy, không chỉ khiến anh kinh ngạc, mà còn có chút hoang mang. Anh biết nếu Phụng Như Ảnh có thể nói ra như vậy, nhất định là đã điều tra qua rồi.

Mộc Vân Phong ngồi bên cạnh, vừa nghe Hồng Bưu hỏi ngược lại, khoe miệng gọi lên ý giễu cợt. Cô biết nhất định là Hồng Bưu này không hề hay biết, nếu mà biết rõ thì cũng sẽ không hỏi câu hỏi ngu ngốc này.

Hiện tại, Mộc Vân Phong không biết nên khen Hồng Kinh Thiên xảo quyệt, hay là nên mắng Hồng Bưu này ngu ngốc. Ở bên cạnh Hồng Kinh Thiên nhiều năm như vậy, thế nhưng lại không biết chút gì, cũng không phát hiện ra.

Xem ra Hồng Bưu cũng không có lợi hại như trong tưởng tượng của bọn họ, hoặc là nói anh ta quá mức tự cho đúng rồi. Thế nên mới không để ý đến chuyện quan trọng như vậy.

"Anh hai, anh vẫn nên sớm chuẩn bị đi, nếu lỡ như Hồng Kinh Thiên gây khó dễ, anh còn kịp ứng phó." Phụng Như Ảnh nhắc nhở anh trai mình. Lúc này Mộc Vân Phong đứng dậy đi sang một bên và gọi một dãy số, cô phải chuẩn bị tốt để cứu lấy Thanh bang.

Thành phố B là địa bàn của Hồng bang, bây giờ bọn họ chỉ có hai người. Cộng thêm mấy chị em Hồng Nhan Các ở thành phố B cũng mới mười mấy người, muốn đối phó với Hồng bang, quả thật là lấy trứng chọi đá. Cô phải chuẩn bị chu đáo, cô cũng sẽ không ngây ngốc mà tin tưởng vào Hồng Bưu, tin tưởng người của anh ta.

Mộc Vân Phong cảm thấy hiện tại không đáng tin nhất chính là người của Hồng Bưu, nói không chừng trong đám người của anh ta có không ít là người của Hồng Kinh Thiên. Không phải Mộc Vân Phong xem thường Hồng Bưu, mà là biểu hiện của anh ta khiến cho cô rất thất vọng. Cô không biết do mấy năm nay bận việc kinh doanh, khiến anh ta lơ là chuyện đề phòng Hồng Kinh Thiên hay là có chuyện gì xảy ra, thậm chí ngay cả người của cô cũng biết những chuyện này, vậy mà anh ta lại không biết.

Điều này làm cho ấn tượng về anh ta trong lòng Mộc Vân Phong càng giảm đi rất nhiều. Bây giờ trong mắt Mộc Vân Phong, anh không chỉ là người vong ân phụ nghĩa, mà còn là một người kiêu ngạo mù quáng.

Mộc Vân Phong có liên lạc với người của Ám Dạ, hoàn hảo là lần này cô đã sớm có chuẩn bị. Mặc dù là đơn độc đi cùng Phụng Như Ảnh, trước khi lên máy bay đã chỉ thị với Tử Đại Trường Lão, bảo bọn họ dẫn theo một bộ phận cốt cán trong tổ chức theo sau cô, đến thành phố B đợi lệnh.

Ở hội trường buổi đầu, sau khi nhóm Mộc Vân Phong và Phương Như Ảnh được Hồng Bưu cứu đi, Hồng Kinh Thiên từ bên trong đi ra. Bên cạnh lão ta còn có vị tai to mặt lớn – Vu Chính, chẳng qua là lúc này người đó có hóa trang chút ít, nhìn qua có hơi giống nhưng lại có hơi không giống. Đầu tiên Hồng Kinh Thiên bảo đám người áo đen kia rút đi, chỉ để lại một người trong đó để hỏi thăm tình hình.

Cho đến khi người áo đen kia rút lui, nhân viên bảo vệ cũng trở về vị trí cũ, Hồng Kinh Thiên để những người trong phòng đấu giá ra ngoài. Thấy mấy người khách sợ hãi, Hồng Kinh Thiên vừa trấn an vừa xin lỗi. Cho đến khi tiễn hết mọi người đi, lúc này mới cùng Vu Chính dẫn đám người phụ trách chặn đánh đám Mộc Vân Phong đi vào một mật thất nhỏ trong phòng đấu giá.

Hồng Kinh Thiên và Vu Chính ngồi trên ghế sofa, nhìn người đàn ông áo đen cũng chính là người phụ trách chặn đánh lần này -- Hồng Dũng, vẻ mặt tức giận lớn tiếng hỏi: "Câu kể lại cả quá trình cho tôi nghe xem."

Hồng Dũng hơi ngẩng đầu liếc nhìn hai người ngồi trên ghế sofa, từ từ kể lại chuyện đã xảy ra.

"Câu nghi người kia là Hồng Bưu à?" Trong giọng nói của Hồng Kinh Thiên có chút thâm độc, ánh mắt nhìn Hồng Dũng đầy vẻ hung hãn. Lão ta vẫn tìm Hồng Bưu, nhưng vẫn chưa tìm được. Gọi điện thoại cho Hồng Bưu hỏi anh ta đang ở đâu thì lại bảo là đang ở cùng một vị khách quan trọng.

Bây giờ Hồng Dũng lại nói như thế, Hồng Kinh Thiên mới bắt đầu nghi ngờ Hồng Bưu vốn không ở cùng vị khách quan trọng nào cả, mà đang ở cùng với hai kẻ cướp Long Châu.

Trước đó từ rất sớm, lão đã bắt đầu không tin nhiệm Hồng Bưu, hoặc nói từ sau khi giết Mộc Đồ, lão càng ngày càng ít tin tưởng và giao nhiệm vụ cho Hồng Bưu, nhưng vì thấy anh ta rất có tài trong chuyện kinh doanh nên mới để anh ta quản lý Hồng thị.

Sau đó lão đã tạo ra một chi nhánh, đứng sau lưng quan sát nhất cử nhất động của Hồng Bưu. Mấy năm qua, lão không phát hiện Hồng Bưu có hành vi bất chính nào, cho nên cũng không còn quá để ý vấn đề cho anh ta tự làm việc. Nhưng từ sau lần ngọc bội bị trộm một năm trước, lão bắt đầu đề phòng Hồng Bưu.

Bởi vì Hồng Kinh Thiên nhận được tin tức, Hồng Bưu lại thả người trộm ngọc rồi, hơn nữa lão còn nghe được dường như người kia có quan hệ thân thích với Hồng Bưu.

Vì vậy bắt đầu từ khi đó, Hồng Kinh Thiên bắt đầu trở về từ nước ngoài, từ từ bước ra sáng từ sau bức màn, vừa vì đề phòng Hồng Bưu giờ trò, vừa muốn nắm giữ Hồng thị trong tay mình.

Cho nên mặc dù lần này buổi đấu giá là do Hồng Bưu quản lý, lão cũng tham dự trong đó, thậm chí còn mời những người cấp trên xuống. Chính là vì sợ lỡ như Hồng Bưu có hành động gì, bọn họ sẽ xử anh ta ngay lập tức.

Vì đề phòng chuyện năm ngoái lại xảy ra lần nữa, lão bảo Hồng Bưu sắp đặt mấy người của Hồng bang ở một nơi bí mật gần đó, một khi có biến bọn họ có thể lập tức xuất hiện.

Nhưng sau khi sắp đặt ổn thỏa ở chỗ Hồng Bưu, lão lại thu xếp một lần nữa, không những đổi một số người, hơn nữa còn tăng thêm nhân lực. Nhìn thấy người mình có thể bắt được hai kẻ trộm to gan kia, không ngờ cuối cùng lại bị người khác cứu đi.

"Đúng vậy, Bang chủ." Hồng Dũng khẳng định là Hồng Bưu. Anh ở bên cạnh Hồng Bưu rất nhiều năm, cho dù anh ta có mang kính, anh cũng có thể nhận ra anh ta ngay lập tức.

Nhưng mà Hồng Dũng có chút không hiểu, tại sao Hồng Bưu phải làm như vậy. Tuy nói anh ta chỉ là lão đại tập đoàn Hồng thị, nhưng ở Hồng bang địa vị của anh ta chỉ đứng sau Bang chủ.

"Nếu đã như vậy, chúng ta phải đi tìm cậu ta, ta muốn nhìn xem có phải cậu ta thật sự muốn phản bội Hồng bang không." Hồng Kinh Thiên nham hiểm nói, đứng định rồi đi.

"Đợi chút." Vu Chính vẫn luôn không lên tiếng đang chặn con giận của Hồng Kinh Thiên lại, y không muốn để cho Hồng Kinh Thiên lỗ mắng đi tìm Hồng Bưu như vậy. Y biết nếu Hồng Bưu dám cứu người, như vậy nhất định đã sớm nghĩ xong cách ứng phó rồi, hoặc là đã sớm giấu người đi rồi.

Bị Vu Chính cản lại như vậy, Hồng Kinh Thiên ngồi xuống, đôi mắt thăm dò nhìn y, chờ chủ ý trên nét mặt Vu Chính. Những năm gần đây, phía trên vẫn phái Vu Chính đến giúp đỡ cho lão, có chuyện gì đều là do y ra chủ ý. Hồng Kinh Thiên biết nếu Vu Chính ngăn lại, nhất định là có lời gì muốn nói hoặc là có biện pháp gì tốt hơn.

"Ông như vậy đi ra ngoài là không tìm được cậu ta." Y thấy Hồng Kinh Thiên bình tĩnh trở lại, lúc này mới từ từ mở miệng. Tuy Hồng Kinh Thiên này là người đứng đầu một bang, nhưng đôi khi lại hơi bốc đồng, nên tổ chức mới bảo y đến giúp đỡ cho lão ta.

"Vậy anh nói nên làm cái gì? Chẳng lẽ cứ để cho kẻ ăn cây táo rào cây sung đó thả người chạy?" Hồng Kinh Thiên cắn răng nghiêng lợi nói. Hiện tại mắt đi không chỉ có vấn đề mặt mũi của Hồng bang, mà còn mất đi một bảo vật.

Long Châu này chính là của một nhân vật lớn giao cho lão bán đấu giá, bây giờ vật không còn, bọn họ muốn đền tiền thì không nói, vấn đề là mất uy tín. Sau này còn ai tìm đến Hồng thị của họ bán đấu giá đồ nữa. Hơn nữa hiện tại lão làm hư việc cũng không có cách nào đối mặt với cấp trên, lão thật sự sợ cấp trên trách tội sẽ chịu không nổi.

"Ông gấp cái gì, quan trọng nhất chính là biết được bây giờ bọn họ đang ở đâu, sau đó chúng ta mới thả lưới bắt trọn." Vu Chính liếc mắt nhìn Hồng Kinh

Thiên đang kích động. Thầm nghĩ: Quả thật là không chịu được thăng ngư, nếu không phải thấy lão ta còn có ích cho tổ chức, mình đã sớm bắn lão phứt đi cho rồi.

"A Dũng, cậu phái người đi thăm dò xem bây giờ kẻ ăn cây táo rào cây sung lẫn trốn ở đâu rồi." Hồng Kinh Thiên bị Vu Chính nói như thế, lập tức phân phó Hồng Dũng đi làm việc. Lão cũng biết chắc chắn đám Hồng Bưu sẽ không trở về biệt thự của anh ta, nhất định là lẫn trốn ở chỗ nào đó.

"Lão đại, có thể bọn họ đã rời khỏi thành phố B rồi không?" Trước khi rời đi, Hồng Dũng tùy ý hỏi một câu, anh ta cảm thấy Hồng Bưu thông minh như vậy không thể nào chờ bọn họ đến bắt.

"Yên tâm đi, hẳn là bọn họ vẫn chưa rời đi." Vu Chính đứng trước Hồng Kinh Thiên nói, y có chút hiểu biết về Hồng Bưu, cậu ta không thể nào bỏ tập đoàn Hồng thị mà rời đi như thế. Nếu như y đoán không lầm, lúc này chắc là cậu ta đang ôn chuyện ở nơi nào đó với kẻ trộm.

Hồng Dũng vội vã rời đi thăm dò hành tung của đám Hồng Bưu, Vu Chính và Hồng Kinh Thiên trở về khách sạn, họ ở khách sạn chờ tin tức của Hồng Dũng. Nửa giờ sau, Hồng Dũng trở về tay không, người của cậu ta không tra được một chút tung tích nào.

Nghe Hồng Dũng báo cáo, Hồng Kinh Thiên hất đầu đồ đạc, cuối cùng vẫn vì câu nói của Vu Chính mà ngừng lại.

"A Dũng, bình thường ai là người thân cận với Hồng Bưu?" Vu Chính nghe Hồng Dũng báo cáo thì nhú mày, nhưng vẫn hỏi. Y không tin Hồng Bưu sẽ rời đi, về phần bọn họ không tìm được, hẳn là anh ta có một chỗ ở bí mật mà người khác không biết.

"Hồng Thanh là thư ký của anh ta, gần như biết tất cả mọi chuyện của anh ta." Hồng Dũng không hề nghĩ ngợi trực tiếp trả lời. Hồng Thanh là thư ký thân cận của Hồng Bưu, có thể nói là nắm rõ chuyện của Hồng Bưu như lòng bàn tay.

"Tốt lắm, cậu đi tìm Hồng Thanh đến đây." Hồng Kinh Thiên lắng nghe, lập tức nói. Sao lão lại không nghĩ tới Hồng Thanh, nhưng cậu ta là người của mình. Là do một tay lão sắp đặt ở bên cạnh Hồng Bưu, chính là để nghe ngóng đường đi nước bước của Hồng Bưu bất cứ lúc nào. Lúc này quýnh lên, sao lão lại quên mất một người quan trọng như vậy.

Trong chốc lát, Hồng Thanh đi theo Hồng Dũng tới khách sạn, khi Hồng Kinh Thiên hỏi chỗ mà Hồng Bưu hay ở lại thì anh ta lập tức nói ra nơi bí mật kia.

Anh ta vốn cũng không biết đến chỗ đó, mặc dù anh ta đi theo thân cận Hồng Bưu mấy năm nay, Hồng Bưu tín nhiệm anh ta hơn nhiều người khác, nhưng vẫn có rất nhiều chuyện gạt anh ta.

Ngay cả chỗ đó Hồng Bưu cũng gạt anh ta. Mà sở dĩ Hồng Thanh có thể phát hiện, cũng là do một lần trùng hợp gặp phải. Một lần kia anh ta đến nhà một người rồi trở lại, vừa khéo thấy Hồng Bưu lái xe vào căn nhà kia, sau lại hỏi thăm mới biết đó là một bất động sản khác của Hồng Bưu.

Hồng Thanh dẫn Hồng Kinh Thiên, Vu Chính và rất nhiều anh em của Hồng bang đến chỗ ở của Hồng Bưu. Mà lúc này Hồng Bưu hoàn toàn không biết Hồng Kinh Thiên biết được nơi ẩn náu của anh, đang cùng Phụng Như Ảnh, Mộc Vân Phong ba người dùng bữa tối.

Bữa tối này chính là đầu bếp thân cận của Hồng Bưu làm cho bọn Phụng Như Ảnh, anh chuẩn bị ăn xong bữa tối sẽ đưa hai người bọn họ rời đi. Kể từ lúc anh biết phía sau Hồng Kinh Thiên còn có người thì lập tức biết mình che giấu không được bao lâu nữa, sớm muộn gì người của Hồng bang cũng sẽ tìm được anh.

Bản thân anh thì không hề gì, nhưng không muốn Phụng Như Ảnh và Mộc Vân Phong có chuyện.

"Ăn xong anh tiễn các em đi, thành phố B này các em không thể tiếp tục ở lại rồi." Hồng Bưu ăn xong phần của mình, để chén đĩa xuống nhìn Phụng Như Ảnh và Mộc Vân Phong.

"Vậy còn anh?" Phụng Như Ảnh lo lắng nhìn Hồng Bưu, anh muốn bảo Hồng Bưu đi cùng bọn họ.

"Yên tâm đi, anh không sao." Hồng Bưu mở miệng cười. Nhưng tiếng nói vừa dứt, bên ngoài sân truyền đến một hồi tiếng xe hơi gầm rú, Phụng Như Ảnh và Mộc Vân Phong nhanh chóng đặt chén đĩa xuống, đi đến bên cửa sổ với Hồng Bưu, qua cửa sổ nhìn thấy từng chiếc xe ở bên ngoài thì sắc mặt tối sầm lại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209: Bị Bao Vây

Editor: Thoa Xù

Bên ngoài ngôi nhà bị bao vây bởi rất nhiều xe. Nhìn thấy một đám người cầm vũ khí trong tay bước xuống xe, ánh mắt Hồng Bưu phủ đầy sát khí.

Anh ta không ngờ được người của Hồng bang lại có thể tìm đến nơi này nhanh như vậy, đây chính là căn cứ bí mật của anh, ngoại trừ bản thân anh thì không có bất cứ ai biết cả.

Nhưng bây giờ người của Hồng bang lại xuất hiện ở bên ngoài, khiến Hồng Bưu hối hận vì mình đã quá sơ ý. Anh tự phụ quá mức rồi, tự phụ vì cho rằng Hồng Kinh Thiên chỉ là đồ vô dụng, không hề phát hiện thật ra lão ta chính là con cáo già.

Nếu như anh đoán không lầm, nhất định lão hồ ly này đã bố trí không ít tay trong ở bên cạnh anh rồi. Cho nên mấy năm nay lão ta mới yên tâm vì vụ ung dung tự tại ở nước ngoài như vậy.

Cũng chính là vì Hồng Kinh Thiên làm những việc đánh tiếng ra bên ngoài nhằm che mắt anh, khiến anh cho rằng bản thân mình thực sự đã nắm quyền hành ở Hồng bang, lại không ngờ rằng thứ anh lấy được chỉ là cái tiếng mà thôi.

Nhìn thấy Hồng Kinh Thiên và cái người ở hội trường buổi đầu giá hôm nay cùng nhau bước xuống xe, trong đầu Hồng Bưu lóe sáng.

Chắc đó chính là người mà Phụng Như Ảnh nói. Bởi vì anh nhớ tới mỗi khi trong Hồng bang có việc hệ trọng gì đó, hình như đều có thể thấy bóng dáng của người kia.

Việc rõ ràng như vậy lại bị anh bỏ qua liên tục, thật là đáng chết. Hồng Bưu thầm mắng mình, nhưng chẳng có ích gì. Đột nhiên ra quyết định, ngay sau đó buông rèm cửa sổ xuống, xoay người nhìn Phụng Như Ảnh, trong mắt ánh lên vẻ kiên quyết, giống như chiến sĩ liều chết trên chiến trường, kiên không hồi hận.

Hai tay anh vịn vào vai Phụng Như Ảnh, bốn mắt nhìn nhau từ từ giao phó: "Tiểu Ảnh, em nghe này. Anh đi ra ngoài dẫn dụ bọn họ, hai đứa em nhân cơ hội này rồi đi. Phía sau nhà có một con hẻm nhỏ, ra khỏi con hẻm này quẹo phải đi thẳng chính là đường cao tốc....."

"Anh hai, anh có ý gì? Chúng ta là anh em, làm sao em có thể bỏ lại anh một mình ở đây chứ?" Hồng Bưu còn chưa nói hết đã bị Phụng Như Ảnh cắt lời, anh không muốn Hồng Bưu hy sinh vì anh.

Tuy là những người bên ngoài không ít, nhưng Phụng Như Ảnh không phải là hạng người tham sống sợ chết, huống chi Hồng Bưu là anh trai của anh. Anh sẽ không trốn chạy một mình, để anh mình ở lại ngăn cản phía sau.

Phụng Như Ảnh biết, nếu Hồng Bưu chống lại nhiều người như vậy, chỉ có một kết quả, chính là chết. Cho dù bản lĩnh võ thuật của anh ấy có hay đến cỡ nào cũng chỉ có thể là kết quả này.

"Tiểu Ảnh, nghe lời." Hồng Bưu thấy vậy mà Phụng Như Ảnh không nghe theo sự sắp xếp của anh, con giận bốc lên. Anh không thể để cho Phụng Như Ảnh bị thương tổn, bảo vệ em trai chính là trách nhiệm của một người làm anh nên làm.

"Anh, anh đừng nói em, chẳng những em sẽ không rời đi mà Tiểu Phong cũng sẽ theo em." Đối mặt với con tức giận của Hồng Bưu, Phụng Như Ảnh vẫn kiên trì. Sau đó nhìn Mộc Vân Phong, mặc dù cô không nói gì, nhưng Phụng Như Ảnh biết nhất định Mộc Vân Phong sẽ ở bên cạnh anh, cho dù anh có làm gì đi nữa.

Đây có lẽ chính là cái gọi là tâm ý tương thông. Mặc dù bọn họ không nói chuyện với nhau, lại biết đối phương đang suy nghĩ gì.

"Em?" Hồng Bưu tức giận vô cùng, liếc nhìn Phụng Như Ảnh, lại nhìn Mộc Vân Phong, trong lòng chột nhối đau. Nhanh đến nỗi ngay cả bản thân anh cũng cho là ảo giác.

Đã có lúc anh từng nghĩ có một ngày có một cô gái có thể ở bên cạnh anh, dù là núi đao hay biển lửa cũng có thể xông pha với anh, nhưng vẫn không tìm được. Hôm nay thấy Mộc Vân Phong và Phụng Như Ảnh ăn ý như vậy, khiến cho lòng anh nhói đau, rốt cuộc hiểu rõ cô gái này chính là người mà mình vẫn chờ đợi, nhưng trái tim cô lại bị em trai mình bắt được trước một bước.

Trong lòng vô cùng mất mát, ánh mắt nhìn Mộc Vân Phong chứa đầy sự van xin. Anh hi vọng Mộc Vân Phong có thể khuyên Phụng Như Ảnh rời đi, anh biết lúc này chỉ có lời nói của cô mới có thể khiến Phụng Như Ảnh nghe theo.

Lại không ngờ rằng Mộc Vân Phong hoàn toàn bỏ qua sự van xin của anh, lạnh lùng lên tiếng: "Hai người đừng cãi nhau nữa." Sau đó ánh mắt nghiêm nghị lướt qua Hồng Bưu, thân nhiên nói: "Anh ở đây chắc là có sủng chứ?"

Nghe Mộc Vân Phong nói, Phụng Như Ảnh cũng nhìn chằm chằm vào Hồng Bưu, chờ câu trả lời của anh. Anh không tin anh trai mình sẽ không có chút chuẩn bị nào. Là người lăn lộn trong giới, dù thế nào cũng sẽ để một số vũ khí ở nhà, chuẩn bị khi cần đến.

Hai ánh mắt dừng trên người Hồng Bưu, làm cho sắc mặt anh ửng đỏ. Nếu không phải Mộc Vân Phong hỏi đến, anh thật đúng là quên mất, trong phòng anh không chỉ có sủng mà còn có đạn dược.

Nhìn thấy sắc mặt Hồng Bưu từ từ chuyển hồng, Mộc Vân Phong chế nhạo nói: "Chắc anh sẽ không nói cho chúng tôi biết, chỗ này của anh không có thứ gì hết đó chứ?"

Ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Hồng Bưu, giống như nếu anh dám nói một chữ đúng, sẽ cắt anh thành tám khúc ngay lập tức. Phụng Như Ảnh ở bên cạnh cũng nhìn chằm chằm vào anh, giống như nói: Điều Tiểu Phong nói không phải là thật chứ?

Dáng vẻ thất vọng đó, khiến trong lòng Hồng Bưu buồn bực lại thốt không nên lời. Khí thế vừa rồi của Mộc Vân Phong lại còn mạnh hơn anh, càng làm

cho anh buồn bực không thôi.

Vì vậy cũng không nói lời nào, đi thẳng vào một phòng trong nhà.

Thấy Hồng Bưu rời đi, Phụng Như Ảnh và Mộc Vân Phong liếc nhau, sau đó cùng đi theo. Vừa rồi nói là nói như vậy, nhưng bọn họ đều không tin Hồng Bưu lại là người ngu xuẩn như vậy.

Đi theo Hồng Bưu vào phòng, nhìn thấy mấy cái rương gỗ, khiến cho ánh mắt bọn họ sáng lên, nhất là khi thấy Hồng Bưu mở nắp rương ra để lộ vũ khí ở bên trong, trong lòng mừng rỡ, hai người cùng tiến lên một bước, mỗi người lấy ra một cây súng từ trong rương.

Đó là súng tiểu liên loại mới nhất hiện nay, mới tinh sáng rỡ. Tháo băng đạn ra rồi lắp lại, ánh mắt Phụng Như Ảnh hấp háy, ra dấu với Mộc Vân Phong, xoay người mở một cái rương khác ra, bắt đầu lắp đạn vào súng.

"Mau chuyển vũ khí vào các phòng." Mộc Vân Phong và Phụng Như Ảnh liếc mắt nhìn nhau, xoay người lắp đạn, lại thấy Hồng Bưu sừng sờ đứng ở đó nhìn động tác của bọn họ, vì vậy không vui nói.

Hồng Bưu phục hồi tinh thần lại, nghe theo lấy súng ống và đạn dược từ trong rương ra, đưa đến các phòng. Anh biết Mộc Vân Phong làm như vậy dụng ý là đợi lát nữa lúc giao chiến có thể lấy vũ khí ở mọi nơi.

Ba người nhanh chóng chuyển tải, tạm thời không để ý đến những người ở bên ngoài.

Giờ phút này, Hồng Kinh Thiên và Vu Chính đã xuống xe được một lúc, đang xác nhận với Hồng Thanh chỗ họ tới có chính xác hay không.

"A Thanh, là chỗ này à?" Hồng Kinh Thiên lo lắng hỏi lại lần nữa. Lão phải xác định rõ ràng, sợ lỡ tay làm người khác bị thương. Mặc dù bọn họ là xã hội đen, nhưng kể từ sau khi bọn họ thành lập Hồng thị, ngoài mặt chưa từng giết một người dân thường nào.

"Dạ bang chủ, không sai được, chắc chắn là chỗ này." Hồng Thanh liếc nhìn ánh đèn trong ngôi nhà kia, vô cùng quả quyết. Nhìn về phía ngôi nhà, không thấy rõ bóng người bên trong, nhưng anh có thể khẳng định tuyệt đối, nhất định là Hồng Bưu đang ở bên trong. Nhưng mà khiến anh ta hơi khó hiểu chính là bọn họ cũng tạo ra tiếng động lớn thế này rồi, những nhà bên cạnh đã có người mở cửa ra ngoài xem tình hình, tại sao người trong nhà đó lại không có một chút động tĩnh nào?

"Nếu đúng là nơi này, tại sao cậu ta lại không có một chút động tĩnh nào hết, theo lẽ thì không phải như vậy." Hồng Kinh Thiên vừa nói vừa nhìn về phía ánh đèn sáng trong nhà, muốn nhìn rõ bóng người ở bên trong, nhưng mà không thấy chút gì.

"Nếu đúng là nơi này, không có gì đáng nói, lên đi." Vu Chính liếc nhìn ánh đèn trong nhà, thản nhiên nói. Nhưng trong lòng đang suy đoán rốt cuộc Hồng Bưu đang làm cái gì quái gì, lại có vẻ như là không hề biết họ đã đến đây.

Nhưng anh ta thật sự không biết sao?

Vu Chính cười lạnh một tiếng, chợt nghe thấy Hồng Kinh Thiên bắt đầu phân phó thuộc hạ đi thăm dò. Liếc nhìn mấy người của Hồng bang dè dặt cẩn thận đi vào, trong mắt lóe lên vẻ khinh thường.

Hừ lạnh một tiếng: Một đám người nhát gan.

Nhưng bản thân y lại lui về sau đến mấy mét, dường như sợ sẽ bị liên lụy. Mặc dù y là do cấp trên phái tới trợ giúp cho Hồng Kinh Thiên, nhưng lại không muốn lấy tính mạng của bản thân mình ra giúp lão ta.

Y không hề có hứng thú với chuyện đấu đá nội bộ của Hồng bang, nếu không phải thấy Hồng Kinh Thiên này vẫn còn có chỗ dùng được cho tổ chức của bọn họ, thì y cũng chẳng tới đây.

Hồng Kinh Thiên thấy người của mình đã đến gần ngôi nhà, đang định tranh công với Vu Chính, xoay người lại phát hiện y đã đi ra xa. Vì vậy hừ lạnh một tiếng: "Xảo quyết."

Nhưng cũng không thể làm gì, dù sao y cũng là người của cấp trên, cho dù lão không ưa đối phương thì vẫn phải bảo sao nghe vậy. Lão cũng từng muốn thoát khỏi sự khống chế này, lại không ngờ đối phương quá độc ác tàn nhẫn, đã sớm khống chế vợ con của lão. Khiến cho hàng năm lão chỉ có thể gặp mặt được một lần.

Lão muốn đối nghịch với đối phương nhưng lại không đủ thực lực, cho nên mỗi ngày chỉ có thể làm một quân cờ, một cây đao trong tay người khác.

Người của Hồng bang nhẹ nhàng nhích tới gần ngôi nhà, mấy người cứ chần chừ trước cửa nhà Hồng Bưu mà không dám tiến lên thêm bước nào. Bọn họ đều biết năng lực của Hồng Bưu, thế cho nên ai cũng không muốn đi đầu, ai cũng không muốn đi chịu chết trước.

"Cậu gõ cửa đi." "Cậu đi đi." Mấy người đùn đùn đẩy đẩy cả buổi, cuối cùng đẩy một người nhỏ con lên trước, đụng vào cửa, đụng vào cánh cửa lại mở ra.

Người nọ ngã xuống bên cạnh cửa, cơ thể ở trong cửa, chân ở bên ngoài cửa, đang không hiểu tại sao mình lại có sức lực lớn như vậy, đụng mở toang cánh cửa ra. Nhưng đột nhiên cảm thấy sát khí ở bên cạnh, ngẩng đầu nhìn thấy một cô gái xinh đẹp tuyệt vời, lập tức ngẩn ngơ tại chỗ, quên mất cảm xúc, cũng quên mất mục đích đến đây của mình.

Mộc Vân Phong nhìn người đàn ông tự mình đâm sầm vào cánh cửa, thấy đáng về ngăn nger của anh ta, trong mắt lóe lên sát khí, khề nhếch miệng cười nhìn anh ta, ngồi xổm xuống, tay từ từ xoa nhẹ cổ của anh ta, sau đó trước về mặt hoảng sợ của anh ta, nhẹ nhàng xoay tay một cái.

Răng rắc một tiếng, tiếng cổ bị vặn gãy vang lên lanh lảnh. Khiến cho đám đàn ông đang im lặng chờ tin tức ở bên ngoài phải rùng mình, thiếu chút nữa ném đi súng trong tay.

Giải quyết xong một tên, Mộc Vân Phong thông thả đứng lên, chờ người bên ngoài đi vào. Nhưng đợi cả buổi vẫn không có ai dám đi vào, vừa lắc đầu chậm rãi bước ra khỏi nhà. Liếc mắt liền nhìn thấy mấy người đứng co rút thành một cục bên mép tường, ánh mắt lóe lên nụ cười mỉa mai, lạnh lùng nói: "Mấy vị đây đứng ở cửa làm gì, không phải là đang đợi tôi mời các người đi vào uống trà chứ?"

"Chúng tôi, chúng tôi....." Mấy người lấp ba lấp bắp nói không tròn câu. Thấy Mộc Vân Phong càng lúc càng gần, thấy cô đang vuốt vuốt cây dao găm trong tay, ngay lập tức ném khẩu súng xuống đất, hai tay vòng lên ôm đầu của mình.

Lúc này trong lòng của bọn họ chỉ có một ý nghĩ, đó chính là cô gái trăm ngàn lần đừng có giết mình. Mặc dù Mộc Vân Phong duyên dáng lại xinh đẹp, cũng không biết tại sao, khoảnh khắc khi cô xuất hiện bọn họ cảm giác như gặp được ma quỷ, cảm thấy cô có thể lấy đi mạng của bọn họ bất cứ lúc nào.

Thấy đám đàn ông ngồi xổm xuống không dám nhìn vào mình, Mộc Vân Phong không nói lời nào nhưng vẫn tiến lên giết chết mấy người bọn họ. Đối với kẻ địch, cô chưa bao giờ nương tay.

Bởi vì nương tay với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân mình, Mộc Vân Phong không bao giờ làm chuyện tàn nhẫn với chính mình.

Giải quyết xong mấy tên vô dụng ngoài cửa, Mộc Vân Phong phui phui tay, đóng cửa trở vào trong nhà, đi đến chỗ Phượng Như Ảnh vẫn luôn đứng bên cạnh cửa sổ ra đầu tay đã giải quyết xong, rồi tự lấy một khẩu súng bắn tia, đi lên lầu tìm vị trí cao một chút để đặt khẩu súng.

Đặt súng xong, lúc này Mộc Vân Phong mới nhắm về phía đám người Hồng bang. Cô liếc thấy Hồng Kinh Thiên đang đứng hút xì gà bên cạnh một chiếc xe, buồn bực đi tới đi lui.

Nhìn thấy người đàn ông kia, ánh mắt của Mộc Vân Phong ngưng lại, híp mắt, nhắm ngay Hồng Kinh Thiên, ngón tay bóp cò. Bang một tiếng, tiếng súng vang lên.

Viên đạn xẹt ra từ trên lầu, xẹt thẳng đến Hồng Kinh Thiên đang đứng bên cạnh chiếc xe kia. Mắt thấy viên đạn kia sẽ bắn trúng ngực Hồng Kinh Thiên, vậy mà tên thuộc hạ đứng bên cạnh lại bỏ nhào về phía trước chắn trước người Hồng Kinh Thiên, đỡ được viên đạn kia.

Hồng Kinh Thiên đang hút xì gà nhìn thấy người ngã trước mặt mình thì sững sốt, còn chưa kịp phản ứng. Cho đến khi thấy máu tươi tuôn ra trước ngực người kia, thế mới biết người này đã đỡ đạn cho mình.

Hiểu được có người muốn giết mình, trong lòng nhất thời giận dữ, không màng gì nữa, rống to với nhóm người Hồng bang: "Xông lên cho ta, ta muốn giết tên phản đồ Hồng Bưu này."

Lão nói xong, nhìn đám thuộc hạ xông lên, còn bản thân lão thì trốn vào trong xe.

Thấy mình sắp giết được Hồng Kinh Thiên lại vì có người cứu lão mà thất bại trong gang tấc, trong lòng Mộc Vân Phong rất là căm tức. Cô vốn nghĩ thật tốt rồi, chỉ cần giết Hồng Kinh Thiên, dựa vào địa vị của Hồng Bưu ở Hồng bang, để người bên ngoài phản chiến không phải là việc khó. Không đánh mà thắng có thể làm cho đối phương bỏ vũ khí xuống, có sao lại không làm chứ?

Nhưng kế hoạch hay như vậy đã bị gãy bởi tên thuộc hạ đáng chết của Hồng Kinh Thiên, thật là quá đáng giận rồi. Bình thường vẫn thấy Hồng Kinh Thiên này chả ra làm sao cả, lại không ngờ vào thời khắc mấu chốt vẫn còn có người chết vì lão ta.

Việc đã đến nước này, nổi nóng cũng không giải quyết được, bây giờ đã chọc giận Hồng Kinh Thiên, lão ta lại trốn vào xe, muốn giết lão cũng không dễ dàng nữa rồi.

Hiện tại chỉ có thể dùng cách ngu ngốc nhất, cũng là cách nguyên thủy nhất là đấu một trận sống mái với đám người của Hồng bang.

Mộc Vân Phong đứng trên cao nhìn đám người kia xông vào nhà, một người một súng nhắm chuẩn, bắn đến vui vẻ. Ở lầu dưới Phượng Như Ảnh và Hồng Bưu mỗi người một thanh súng tiểu liên bắn phá những người đang xông vào, chẳng mấy chốc đã hạ gục được một đám.

Trên xe Hồng Kinh Thiên thấy người mình làm sao cũng không xông vào nổi, dù trong lòng căm tức nhưng nhất thời cũng không có cách nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn người mình càng ngày càng ít như vậy.

Bên này Hồng Thanh nhìn thấy anh em của mình chết hơn phân nửa, nhưng ngay cả bóng dáng của Hồng Bưu cũng không thấy, trong lòng hơi lo lắng. Trong phút chốc, nảy ra sáng kiến.

Anh ta đi đến trước xe Hồng Kinh Thiên, lặng lẽ nói với lão ta câu gì đó, Hồng Kinh Thiên gật đầu một cái, sau đó ra lệnh với thuộc hạ của mình: "Ngừng bắn."

Mọi người nghe lệnh ngừng bắn, sau đó lui trở về bên cạnh xe Hồng Kinh Thiên. Lúc này, Hồng Kinh Thiên cầm điện thoại lên, gọi đi.

Ring ring ring, lúc đám Hồng Bưu đang cảm thấy kỳ lạ tại sao Hồng bang lại ngừng tấn công thì điện thoại của Hồng Bưu vang lên. Lấy di động của mình qua thì thấy lại là Hồng Kinh Thiên gọi đến, Hồng Bưu chần chờ một chút rồi nhấn nút trả lời.

"Bưu này, chúng ta nói chuyện với nhau đi." Giọng nói già nua của Hồng Kinh Thiên truyền đến.

"Nói chuyện gì?" Hồng Bưu suy nghĩ một chút, hỏi. Lúc này Hồng Kinh Thiên gọi điện thoại, rõ ràng là không có ý tốt. Điều này thì khỏi nghi ngờ gì nữa, nhưng anh vẫn suy nghĩ xem thử rốt cuộc đối phương có chủ ý gì.

"Nói chuyện một chút về Hồng thị và Hồng bang." Giọng Hồng Kinh Thiên nghe vô cùng thành khẩn, nhưng kể từ khi Hồng Bưu biết sau lưng lão còn có người thì sao chịu mắc mưu của lão, vì vậy lạnh lùng mở miệng: "Không có gì hay để nói."

"Bưu này, cậu là rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, nếu đã như vậy cũng đừng trách tôi không khách khí." Hồng Kinh Thiên nghe ra Hồng Bưu hoàn toàn không bị lừa, tính khí lại nổi lên.

Vừa rồi Hồng Thanh cho lão chiêu chống đỡ, nói chỉ cần dẫn dụ Hồng Bưu ra, sau đó anh ta sẽ bắn sau lưng Hồng Bưu, nên chuyện gì cũng giải quyết được. Hồng Kinh Thiên cảm thấy chủ ý này không tệ, lúc này mới quyết định thử một chút, lại không ngờ Hồng Bưu này hoàn toàn không bị lừa.

Chủ ý của Hồng Thanh không dùng được, bị Hồng Kinh Thiên tức giận mắng một trận, chỉ đành phải cúi đầu nhận sai, sau đó trở mắt nhìn đám anh em của mình ngã xuống trước ngôi nhà, nhưng bất lực.

Anh ta chẳng thể ngờ trong tay nhóm Hồng Bưu lại có thứ vũ khí tốt như vậy, thường xuyên đi theo bên cạnh Hồng Bưu, anh ta vẫn cảm thấy mình biết tất cả việc lớn việc nhỏ của Hồng Bưu, nhưng lại bỏ sót chuyện quan trọng như vậy.

Vậy mà anh ta lại không biết Hồng Bưu mua súng tự động và súng bắn tia lúc nào. Đây là sự thất trách của anh, nhưng cũng hiểu Hồng Bưu thật sự chưa từng xem anh ta là người của mình.

Có lẽ ngay lúc anh ta xuất hiện thì Hồng Bưu đã biết được thân phận của anh ta rồi, nhưng người này để cho anh ta đi theo bên cạnh cũng chỉ để giả vờ mà thôi.

Chính là khiến cho Hồng Kinh Thiên yên lòng mà thôi.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Hồng Thanh nhìn về phía Hồng Kinh Thiên với vẻ thông cảm. Hồng Kinh Thiên cho là mình ần núp rất tốt, cho là Hồng Bưu không biết chuyện mờ ám của lão, nhưng không biết trong lòng đối phương đã rõ ràng cả rồi, từ đó đã sớm giữ lại một tay.

Mất Hồng Kinh Thiên đối theo đám thuộc hạ ngày càng ít, hơn nữa cả đám đều bị Hồng Bưu làm cho khiếp sợ, lại lui ở bên cạnh mình, nhất thời giận dữ: "Phế vật, các người trở về làm gì, xông lên cho ta, giết Hồng Bưu cho ta."

Đáng tiếc đám anh em Hồng bang bị khiếp sợ, lúc này lại không có một người nào nghe theo lời nói của Hồng Kinh Thiên, cho dù lão mắng thế nào cũng không ai tiến lên một bước, thậm chí cho dù lão ta có để súng ngay đầu thì họ cũng không dám tiến thêm một bước.

"Ta bảo các người xông lên, các người có nghe hay không?" Hồng Kinh Thiên chia súng vào đầu của một người, trong mắt lóe lên vẻ độc ác, cuối cùng bóp cò ngay đầu của người nọ.

Những người khác thấy anh em của mình bị giết chết, nghĩ rằng Hồng Kinh Thiên này lòng dạ độc ác, nghĩ đến mình còn có vợ con, bắt đầu dĩ chỉ có thể tiến lên lần nữa.

Mộc Vân Phong đã sớm xuống lầu, người của Hồng bang chẳng còn lại mấy người, không cần phải canh chừng chăm chăm nữa. Ba người đứng bên cửa sổ theo dõi nhất cử nhất động của Hồng Kinh Thiên, nhất là Mộc Vân Phong, trên mặt cười đến vui vẻ, giống như nhặt được món hời nào đó.

"Tiểu Phong, có phải em đã làm cái gì rồi không?" Thấy Mộc Vân Phong cười đến kì lạ, Phụng Như Ảnh hỏi. Trực giác nói cho anh biết, Mộc Vân Phong cười rất có vấn đề.

"Tạm thời giữ bí mật." Mộc Vân Phong cười thần bí, sau đó giờ súng bắn đám người đang xông về phía ngôi nhà lần nữa.

Mà giờ khắc này Hồng Kinh Thiên thấy mình dùng súng có hiệu quả, rất hài lòng âm hiểm cười lên. Sau đó lại ngồi vào trong xe, phân phó Hồng Thanh: "Báo tin cho A Dũng phái thêm một số người tới đây."

Hồng Thanh tuân lệnh gọi điện thoại cho Hồng Dũng, nhưng lúc nghe được giọng nói bên kia, sắc mặt trở nên vô cùng tái nhợt, mắt nhìn Hồng Kinh Thiên tràn đầy đau thương.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 210: Hoàng Tước Ở Phía Sau

Hồng Kinh Thiên đang tức giận nhìn về phía ngôi nhà của Hồng Bưu nhưng đột nhiên cảm thấy Hồng Thanh không bình thường, xoay đầu lại đã thấy gương mặt bi thương của anh ta, không hiểu hỏi: "A Thanh, cậu làm sao vậy? Không liên lạc được với A Dũng à, hay là cậu ta không muốn tới?"

Hồng Kinh Thiên cho rằng vẻ mặt đó của Hồng Thanh là bởi vì A Dũng không muốn đến, vì vậy lúc Hồng Thanh còn chưa trả lời lại nói: "Đưa điện thoại cho ta, ta nói với nó."

Giọng nói tràn đầy sự bất mãn với A Dũng.

"A Dũng à? Ta là Hồng Kinh Thiên, bây giờ cậu phải mời mấy người tới số mười tám đường Viên Lâm." Hồng Kinh Thiên nhận lấy điện thoại thì lập tức tự phân phó. Lão nghĩ bản thân mình gọi điện thoại, cũng không tin Hồng Dũng dám không đến.

Nhưng, lúc lão vừa định cúp máy, một giọng nói xa lạ truyền đến, mang theo ý cười nghe vào chói tai vô cùng.

"Ha ha, thì ra là Hồng Kinh Thiên, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, nhưng rất đáng tiếc nha, tôi không phải là A Dũng. Bây giờ A Dũng của ông đã sớm đi trình diện Diêm vương lão gia rồi nha."

"Mày, mày là ai?" Đột nhiên nghe thấy giọng nói này, Hồng Kinh Thiên kinh sợ, giọng nói mang theo sự run rẩy. Không biết vì sao, nghe thấy giọng nói đó khiến cả người lão lạnh lẽo như băng.

"Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là người của ông đã chết rồi." Người ở bên kia điện thoại cười càng vui vẻ hơn, sau đó lúc Hồng Kinh Thiên chưa kịp phản ứng thì đột nhiên tắt điện thoại.

Trần Tinh tắt điện thoại xong thì tiện tay vứt đi, sau đó lấy ra một cái điện thoại khác từ trên người rồi gọi cho Mộc Vân Phong, báo cáo với cô chiến tích của bọn họ.

Đúng vậy, trước khi vào nhà của Hồng Bưu, Mộc Vân Phong đã gọi điện thoại cho tứ đại trưởng lão của mình, bảo họ nhân cơ hội tiêu diệt hang ổ của Hồng bang.

Lúc nhận được mệnh lệnh của Mộc Vân Phong, Trần Tinh dẫn theo người của Âm Dạ, đi thẳng tới tổng bộ của Hồng bang, tiến hành tàn sát đẫm máu những người còn sót lại. Lúc Hồng Kinh Thiên tiến hành tấn công chỗ ở của Hồng Bưu, bọn họ cũng vừa xuống tay xong với người của Hồng bang.

Trần Tinh vô cùng cảm ơn Hồng Kinh Thiên đã dẫn hơn phân nửa những người cốt cán của Hồng bang đi đối phó với bọn Mộc Vân Phong, nếu như không phải như vậy, cho dù người của Âm Dạ đều là cao thủ đệ nhất, muốn đối phó với đám người đông hơn người mình mấy lần cũng không phải việc dễ dàng.

Cũng may, lúc bọn họ tới, người bên trong không nhiều lắm, hơn nữa hoàn toàn không ngờ sẽ có người đến đối phó với bọn họ, cho nên không có bất kỳ kẻ sách vở phòng nào. Bị người của Âm Dạ giết trở tay không kịp, không một ai may mắn thoát khỏi.

Đến khi Hồng Thanh gọi điện thoại tới, nhiệm vụ của bọn họ vừa lúc hoàn thành, người cuối cùng lợi hại hơn một chút -- Hồng Dũng cũng chỉ kịp nói câu cuối vào điện thoại, đó chính là: "Hồng bang bị huyết tẩy" thì đã vĩnh viễn nhắm chặt đôi mắt.

Sau đó Trần Tinh thấy Hồng Dũng điện thoại của Hồng Dũng vẫn còn nổi máy, lấy tới muốn xem xem có phải tên này đã báo tin với ai đó rồi không, lại không ngờ vừa đúng lúc nghe được mệnh lệnh kia của Hồng Kinh Thiên, khiến cho anh bật cười, cũng làm cho Hồng Kinh Thiên kinh sợ không yên.

Điện thoại được kết nối, giọng Mộc Vân Phong truyền đến, Trần Tinh phấn khởi báo cáo tình hình bên mình với cô. Xong rồi còn thuận tiện hỏi Mộc Vân Phong có cần giúp một tay hay không, bị Mộc Vân Phong từ chối. Hiện tại Hồng Kinh Thiên mới biết sào huyệt của mình không còn, đâu còn có tâm tư mà quan xem bọn họ làm khi gió gi.

"Tiểu Phong, có chuyện gì mà vui vẻ như thế?" Phụng Như Ảnh ngồi xuống bên cạnh Mộc Vân Phong, nhìn cô với vẻ mặt yêu cầu giải thích. Anh cảm thấy hôm nay Mộc Vân Phong là lạ, giống như gạt anh làm chuyện gì đó?

"Anh thật sự muốn biết?" Tâm tình của Mộc Vân Phong vô cùng tốt, quyết định trêu chọc Phụng Như Ảnh một chút.

"Dĩ nhiên." Phụng Như Ảnh bày vẻ mặt khẩn thiết muốn biết khiến Mộc Vân Phong cười to lên.

"Ha ha ha."

Sau đó, cô đứng dậy, không để ý tới vẻ mặt khó hiểu của Phụng Như Ảnh và vẻ mặt mờ mịt của Hồng Bưu, đi đến bên cạnh cửa sổ, quả nhiên thấy Hồng Kinh Thiên dẫn theo đám thuộc hạ còn lại và cái người tên Vu Chính gì đó rời đi với sắc mặt nặng nề.

"Bọn họ đi rồi?" Phụng Như Ảnh đi theo Mộc Vân Phong đến bên cửa sổ nhìn xe đi mất, có hơi bất ngờ. Anh cho là Hồng Kinh Thiên này còn phải ở lại chống đỡ một lúc mới có thể rời đi, không ngờ lão ta đã ảo não rời đi nhanh như vậy rồi.

Nghĩ tới đây, Phụng Như Ảnh đột nhiên mở to hai mắt, vẻ mặt vui mừng nhìn Mộc Vân Phong nói: "Có phải em làm cái gì rồi không, cho nên bọn họ mới vội vã bỏ đi như thế?"

"Anh cũng không có ngốc ha." Mộc Vân Phong nhếch môi cười, vỗ vỗ đầu Phụng Như Ảnh. Cô vừa định thu tay lại, không ngờ bị Phụng Như Ảnh bắt được, sau đó ép cả người Mộc Vân Phong trên tường hỏi: "Ngao, nói cho anh biết, em làm cái gì rồi?"

Đáng vẻ dụ dỗ tra hỏi của anh chọc cho Mộc Vân Phong cười không ngừng, nhưng vẫn tiếp tục không trả lời câu hỏi của Phụng Như Ảnh.

Phụng Như Ảnh thấy Mộc Vân Phong vậy mà không thêm chú ý đến anh, mắt phụng nhìn đôi môi anh đào đỏ tươi của cô, chợt tới gần phía trước, hôn lên. Anh không tin là hôn Mộc Vân Phong như vậy rồi mà cô vẫn không nói cho anh biết.

Khoan hãy nói, một chiêu này của anh thật đúng là hiệu nghiệm, chỉ hôn vài cái như vậy, Mộc Vân Phong lập tức gợn tay đầu hàng. Cô vừa đẩy Phụng Như Ảnh ra vừa nói: "Được rồi, được rồi, em nói, em nói là được chứ gì?"

"Sớm nên nói rồi." Phụng Như Ảnh rời khỏi môi Mộc Vân Phong, nhưng không buông cô ra. Vẫn giữ cô trong ngực mình, giống như chỉ cần cô vừa nói sai là sẽ hôn cô thêm lần nữa vậy.

"Sào huyết của Hồng bang bị em tiêu diệt rồi." Dưới cái nhìn chăm chú của Phụng Như Ảnh, Mộc Vân Phong chậm rãi nói ra mấy chữ, lại khiến cho hai người đàn ông cùng sửng sốt. Nhất là Hồng Bưu, mắt của anh trở nên sâu xa hơn. Liếc nhìn Mộc Vân Phong, thấy cô bị Phụng Như Ảnh hôn khiến đôi môi đỏ mọng càng thêm xinh đẹp, sự mất mát chiếm hết trong tim anh.

"Mới vừa xong?" Chỉ một lát sau, Phụng Như Ảnh phục hồi lại tinh thần. Nghĩ đến cú điện thoại vừa rồi, vì vậy nở nụ cười. Khó trách, rõ ràng anh nghe thấy Mộc Vân Phong gọi điện thoại cho nhóm Trần Tinh, lại không ngờ bọn họ đến trợ giúp. Hóa Mộc Vân Phong để cho bọn họ làm Hoàng Tước theo sau rồi.

"Đúng vậy." Mộc Vân Phong gật đầu cười, sau đó đẩy Phụng Như Ảnh ra đi tới ghế sofa ngồi xuống, liếc mắt nhìn Hồng Bưu nói: "Anh sẽ không trách tôi chứ?"

Hồng Bưu nghe lời nói của Mộc Vân Phong thì sửng sốt, từ lúc gặp mặt tới nay đây vẫn là lần đầu tiên Mộc Vân Phong vui vẻ nói chuyện với anh, khiến trong lòng anh mừng rỡ không thôi, nhưng không có biểu hiện ra ngoài. Cho đến khi ánh mắt của Phụng Như Ảnh và Mộc Vân Phong cùng đặt trên mặt anh thì anh mới nhận ra gật đầu một cái.

Hồng bang không phải của anh, tiêu diệt rồi cũng không có ảnh hưởng gì đến anh. Nhưng mà anh có hơi lo lắng rằng Hồng Kinh Thiên sẽ phản công, dù sao Hồng bang cũng là tâm huyết cả đời của lão ta. Lão sẽ không trơ mắt nhìn nó mất đi, lão nhất định sẽ trả thù.

"Hồng bang vốn không phải là của tôi." Hồng Bưu nhận ra lên tiếng. Dù ở Hồng bang anh có địa vị nhất định, nhưng lại không tính là chủ nhân thật sự. Đúng theo nghĩa mà nói, Hồng thị cũng không thuộc về anh. Anh cũng chỉ đang giúp Hồng Kinh Thiên quản lý mà thôi.

Hiện tại nếu anh đã bất hòa với Hồng Kinh Thiên thì cũng không cần phải trở về nữa rồi, cho dù là Hồng bang hay là Hồng thị, anh cũng không muốn xen vào nữa. Bây giờ có thể nói anh không còn gì vướng víu, cả người nhẹ nhàng chỉ muốn ở cùng một chỗ với Phụng Như Ảnh thôi, bù đắp tình cảm anh em thiếu hụt mấy năm nay.

Đã sớm biết Hồng Bưu có thể như vậy nói, Mộc Vân Phong không có vẻ áy náy nào với anh. Cô chỉ dùng gậy ông đập lưng ông thôi.

"Tiểu Phong, hiện tại Hồng Kinh Thiên chạy rồi, anh lo là....." Phụng Như Ảnh không nói ra câu tiếp theo, nhưng Mộc Vân Phong đã biết anh muốn nói gì.

Cô biết Phụng Như Ảnh đang lo rằng buông tha Hồng Kinh Thiên, lão sẽ trả thù bọn họ. Nhưng đây chính là điều cô muốn, đúng là cô muốn dùng cách bứt dây động rừng này, hoặc là nói dùng cách này để dẫn dụ người ở phía sau Hồng bang ra.

Nếu không, hôm nay Hồng Kinh Thiên muốn rời khỏi đây cũng đâu có dễ dàng như vậy.

"Em tự có chừng mực." Về mặt Mộc Vân Phong tự tin khiến Phụng Như Ảnh dần lại sự lo lắng, chuyện anh có thể nghĩ đến sao Mộc Vân Phong lại không nghĩ đến chứ.

Hồng Kinh Thiên vội vàng trở về tổng bộ từ chỗ của Hồng Bưu, khi xe của lão tiến vào trụ sở lớn, mùi máu tanh đậm đặc truyền đến khiến cho người ta buồn nôn.

Xe ngừng lại, Hồng Kinh Thiên vịn cửa run rẩy bước xuống xe, nhìn máu đỏ tươi trên đất, ánh mắt phù sương mù. Dường như lão thấy được cái đêm mấy năm trước kia, chính là máu tươi đầy đất như vậy.

Lão không ngờ phong thủy luân chuyển, sáu năm sau bị tàn sát đâm máu lại chính là Hồng bang của lão. Nhìn đám anh em nằm trên mặt đất, Hồng Kinh Thiên đau lòng hít thở không thông.

Lão bước từng bước, rốt cuộc dừng lại trước một người đàn ông. Khom lưng nhặt điện thoại di động trên đất, nước mắt nhỏ xuống. Lão hối hận đã không để cho Hồng Dũng cùng đi theo lão đối phó với Hồng Bưu, nếu như lúc ấy lão đồng ý để Hồng Dũng đi cùng thì có phải là cậu ta sẽ không chết rồi không.

Hối hận tức giận chiếm lấy trái tim Hồng Kinh Thiên, trong lòng lão thề nhất định phải báo thù, nhất định phải tìm được người đã tiêu diệt Hồng bang của lão, sau đó làm cho đối phương chết không yên thân.

Lão nhẹ nhàng đưa tay vuốt mắt cho Hồng Dũng, xoay người phân phó Hồng Thanh: "An táng thật tốt cho họ", xoay người đi đến chỗ Vu Chính này giờ vẫn ngồi trên xe.

"Tôi muốn gặp ông ta." Lúc Hồng Kinh Thiên nói đến "ông ta", vẻ mặt quyết tâm, dù biết rõ cầu xin ông ta giúp một tay phải trả giá cao, vì những anh em vô tội đã chết của Hồng bang, lão không có lựa chọn nào khác.

"Về trước khách sạn đi, ông hãy mang thành ý của mình đến." Vu Chính nhìn vẻ mặt hung ác quyết tâm của Hồng Kinh Thiên, ánh mắt lóe sáng. Hiện tại ông phải nhanh chóng báo cáo tình hình của Hồng bang cho phía trên, chờ họ ra quyết định.

Hồng Kinh Thiên và Vu Chính cùng trở lại khách sạn, sau đó cử người thân tín của mình đi tìm hiểu rốt cuộc là ai đã giết Hồng bang của lão.

Mặc dù cảnh tượng này giống với sáu năm trước, nhưng Hồng Kinh Thiên cũng không tin tưởng Thanh bang còn có nhân vật như vậy, phải biết rằng lúc trước lão đã giết gần như sạch sẽ người của Thanh bang rồi.

Nhưng rốt cuộc là ai đã gây khó khăn cho họ chứ? Hồng Kinh Thiên chống trán của mình, trong đầu loại bỏ những người kết thù kết oán với Hồng bang những năm gần đây. Từng người từng thế lực thoáng qua trong đầu lão, cuối cùng dừng trên người Hồng Bru.

Lão cảm thấy chuyện không thể trùng hợp như thế, tại sao cứ đúng vào lúc bọn họ đang bao vây Hồng Bru. Chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến Hồng Bru?

Nghĩ tới đây, trong mắt Hồng Kinh Thiên đờ đờ sát khí. Lão gọi Hồng Thanh thì thăm vài câu trong tai cậu ta, vẻ mặt nham hiểm độc ác.

Hồng Thanh vội vã rời đi, phái mấy anh em phân phó mấy câu, nhìn bọn họ rời đi.

Sau nửa giờ, mấy anh em đó lái một chiếc xe tải nhỏ trở lại, một tên nhỏ người đi tới nói nhỏ mấy câu vào tai Hồng Thanh, Hồng Thanh vội vã vào khách sạn báo cáo với Hồng Kinh Thiên.

Hồng Kinh Thiên nghe Hồng Thanh báo cáo, ánh mắt sáng lên, sau đó hóa trang đơn giản một chút, đi ra khỏi khách sạn với Hồng thanh, ngồi lên xe tải nghênh ngang rời đi.

Nhưng, tất cả những chuyện họ làm lại không thoát khỏi ánh mắt của Vu Chính, ông đứng bên cửa sổ nhìn xe đi xa, trong mắt toát lên sự sắc bén.

Tên ngu xuẩn này lại gạt ông muốn đi chịu chết, ông cũng sẽ không cản trở, dù sao đến lúc đó phía trên cũng không đổ tội trên đầu ông. Nếu như không phải do áp lực phía trên, ông đã sớm phân rõ giới tuyến với tên ngu xuẩn này rồi.

Hồng Kinh Thiên lén lút lút lút làm những chuyện này, giống như là ông không biết vậy, ông chỉ không nói rõ mà thôi. Chẳng hạn như hiện tại Hồng Kinh Thiên muốn làm cái gì ông đều rất rõ ràng.

Dĩ nhiên, sỡ dĩ ông biết rõ ràng như thế, cũng không phải là ông biết tính toán, không phải là do người bên cạnh Hồng Kinh Thiên nói cho ông biết, mà là ông đã đặt một máy nghe lén nhỏ trên người Hồng Kinh Thiên, nắm giữ rất rõ ràng hành tung của lão ta.

"Hừ, chỉ bằng chút thủ đoạn nhỏ nhỏ của lão mà có thể giết Hồng Bru, quả thực là nằm mơ." Vu Chính hừ lạnh một tiếng, thả rèm cửa ngã xuống giường, đi ngủ.

Hồng Kinh Thiên sống hay chết không liên quan đến ông, nếu lão muốn đấu với Hồng Bru, như vậy ông chỉ cần ngồi chờ kết quả là được rồi.

Trong bóng đêm, xe của Hồng Kinh Thiên lại chạy đến chỗ ở của Hồng Bru. Trong lòng lão đang đắc ý với kế hoạch của mình, lão cảm thấy Hồng Bru nhất định không ngờ được lão lại đột nhiên trở lại, đánh anh ta trở tay không kịp.

Bây giờ Hồng Kinh Thiên bất chấp những anh em kia chết đi, Hồng bang bị tàn sát đẫm máu thật sự có liên quan đến Hồng Bru hay không, dù thế nào đi nữa lão cũng định tính hết trên người Hồng Bru.

Đã sớm lật mặt rồi, Hồng Kinh Thiên cũng sẽ không quan tâm đến mình làm như vậy có trái đạo hay không. Bây giờ chỉ có Hồng Bru chết đi, lão mới được an tâm.

Chỉ cần Hồng Bru chết đi, như vậy sẽ không có ai có thể uy hiếp được địa vị của lão. Chỉ cần Hồng Bru chết đi, lão có thể đẩy hết chuyện của Hồng bang lên người Hồng Bru, để cho người ở phía trên không thể làm gì lão, lão cũng có thể miễn bị trách phạt.

Vừa rồi lúc lão nói với Vu Chính muốn gặp người phía trên, cũng không bỏ qua vẻ mặt khinh thường của Vu Chính. Lão biết Vu Chính vẫn xem thường lão, nhưng làm sao lão nhìn Vu Chính thuận mắt. Nói trắng ra là hai người họ đều do áp lực ở phía trên đè ép, mới hừ dừ ủy xà (*) với nhau, chỉ vì gia đình của hai người bọn họ đều ở trong tay của đối phương.

(*) Hừ dừ ủy xà: đối với người chỉ giỏi hừ chiêu, hừ tình giả ý, trong ngoài bất nhất, tráo trở, lật lọng khó ngờ.

Về phần gặp người ở phía trên, có lẽ Hồng Kinh Thiên không ôm quá nhiều hi vọng. Chuyện gì phía trên cũng bảo Vu Chính truyền đạt, giống như Vu Chính mới đúng là cấp trên của lão, khiến cho lão căm tức nhưng phải đành chịu. Muốn lão đường đường một đại ca xã hội đen lại phải bị cái người hai mặt đó vung tay múa chân, ngăn lại cũng thật là bức tức.

Bây giờ lại để cho đối phương thấy được Hồng bang của lão bị tiêu diệt một cách dễ dàng như vậy, càng làm cho trên mặt lão không ánh sáng, vốn cho rằng lấy lại mặt mũi, lão quyết định đi đối phó với Hồng Buru lần nữa. Lại sợ Vu Chính sẽ có phản đối, cho nên mới không nói với y.

Hồng Kinh Thiên nghĩ rằng tốt hơn là chờ lão giết Hồng Buru trở về rồi báo tin vui này cho Vu Chính, sau đó bảo Vu Chính nói tốt vài câu với phía trên, từ đó để cho lão có thể rời khỏi thành phố B, ở lại chỗ đó.

Nhưng, nhóm Hồng Buru cũng không phải là người mà Hồng Kinh Thiên muốn đối phó là có thể đối phó được. Nếu một mình Hồng Buru, nói không chừng Hồng Kinh Thiên có thể ra tay được, bởi vì không ai ngờ được sau khi tổng bộ Hồng bang bị tàn sát đẫm máu, Hồng Kinh Thiên còn có ý định quay trở lại giết người.

Nhưng hết lần này đến lần khác lão cứ đụng phải Mộc Vân Phong, đụng phải người mà cho đến nay Hồng Kinh Thiên liệt vào những người **. (*). Từ giây phút Mộc Vân Phong quyết định đối phó với Hồng Kinh Thiên, có thể nói lão gần như gia tăng đề phòng nghiêm ngặt chặt chẽ, vì vậy sau khi tiêu diệt tổng bộ của lão, đã sớm bắt đầu theo dõi Hồng Kinh Thiên.

(*) Bản raw là 2 ô vuông nên mình không hiểu được tác giả muốn nói gì.

Xe của Hồng Kinh Thiên rời khỏi khách sạn không lâu, một chiếc xe con đã bám theo.

Rất nhanh, Hồng Kinh Thiên đã đến dưới nhà Hồng Buru. Hồng Kinh Thiên ngồi trong xe, liếc nhìn ngôi nhà tối đen như mực, trong mắt lóe lên một tia đắc ý.

Lão muốn khiến cho đối phương trở tay không kịp, muốn tiêu diệt đối phương trong lúc đang ngủ say giấc. Lần này, mặc dù lão không mang theo nhiều thuốc hạ, nhưng lại mang theo một loại vũ khí hùng mạnh - thuốc nổ.

Hồng Kinh Thiên tính toán xong hết, lão bảo Hồng Thanh chuẩn bị không ít thuốc nổ, chuẩn bị dùng để đối phó Hồng Buru. Lần này lão học cách thông minh, biết ác chiến bằng hòa lực, liều mạng hết sức với Hồng Buru, cho nên đổi lại dùng vũ khí có tính hủy diệt lớn hơn.

Chỉ cần ném một chút thuốc nổ vào ngôi nhà kia, lão chắc chắn rằng Hồng Buru sẽ không thấy được mặt trời của ngày mai.

"A Thanh, bảo đám anh em chuẩn bị vào vị trí đi." Hồng Kinh Thiên nhìn về phía nhà của Hồng Buru, trong mắt lóe lên vẻ khát máu.

Hồng Thanh phân phó mấy anh em lấy thuốc nổ, sau đó chuyển đến sát nhà Hồng Buru. Sắp đặt thuốc nổ ở bốn phía của ngôi nhà, sau đó kéo kíp nổ thật dài, lui ra rất xa.

Cho đến khi đi tới khoảng cách an toàn, lúc này Hồng Thanh mới nhẹ nhàng chạy về xin chỉ thị của Hồng Kinh Thiên, chờ lão hạ lệnh đốt kíp nổ.

"Đều đã sắp đặt ổn cả rồi?" Hồng Kinh Thiên đốt thuốc, kẹp ở trên tay, từ từ cháy, sắc mặt tối tăm, nổi bật trong bóng đêm, bộ dạng khát máu khiến người ta không khỏi run sợ.

Hồng Thanh đứng bên cạnh Hồng Kinh Thiên, nghe thấy lời nói tràn đầy sự lạnh lẽo, thân thể run lên, đáp lại: "Đúng vậy, đã sắp đặt xong cả rồi."

"Ừ." Hồng Kinh Thiên hừ một tiếng, nhưng không có nói muốn đốt lửa hay không, khiến Hồng Thanh đứng bên cạnh toát hết cả mồ hôi. Đường như lúc này Hồng Kinh Thiên chính là bang chủ mà anh biết, lòng dạ độc ác, khiến cho người ta không nhìn ra rốt cuộc trong lòng lão đang suy nghĩ gì.

Hai người cứ đứng trong bóng đêm như vậy, không ai nói chuyện, chỉ còn lại đóm lửa chớp lóe lúc sáng lúc tối trong tay Hồng Kinh Thiên.

Thời gian từ từ trôi qua, đám anh em của Hồng bang đứng phía xa đang lẳng lặng chờ Hồng Kinh Thiên ra lệnh, tay cầm kíp nổ không dám làm một cử động nhỏ nào. Nhưng trong lòng sốt ruột, bọn họ lo lắng mình bị Hồng Buru phát hiện, sau đó bị một phát đạn tiền đi gặp Diêm Vương.

Bọn họ còn nhớ mấy giờ trước ngày hôm qua, anh em đồng môn của mình cũng ở đây, bị trúng phát súng mà ngã xuống ở trước tòa nhà này, sau đó trở thành người chết.

Mấy người bọn họ vất vả lắm mới tránh được một kiếp, cũng không muốn phải toi mạng ở chỗ này. Trong lòng nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng không có lệnh của Hồng Kinh Thiên, bọn họ cũng không thể làm gì.

Ít nhiều gì họ cũng hiểu rõ bang chủ Hồng Kinh Thiên này, mặc dù mấy năm qua lão rất ít khi quản đến công việc nội bộ, nhưng họ rất rõ ràng thủ đoạn và lòng dạ độc ác của lão.

Trước kia bọn họ cũng có rất nhiều anh em bị giết bởi vì không nghe theo lệnh Hồng Kinh Thiên hoặc khiến Hồng Kinh Thiên mất hứng. Bọn họ không muốn trở thành một thành viên trong số đó.

Nhưng nhìn bóng đêm sâu thẳm, bốn phía càng ngày càng yên tĩnh, trong lòng họ càng lo lắng, cảm giác an toàn càng ngày càng thấp. Bọn họ cảm giác mình có thể bị bóng đêm nuốt lấy bất cứ lúc nào, rồi trở thành một vong hồn.

Hồng Thanh đứng bên cạnh Hồng Kinh Thiên nhìn bóng đêm dày đặc, ánh mắt híp lại, không nói gì vẫn lẳng lặng chờ đợi. Nhưng trong lòng trầm mặc hồ nghi Hồng Kinh Thiên không thôi, rõ ràng gấp đến độ muốn giết Hồng buru ngay, hiện tại mọi việc đã sẵn sàng chỉ chờ một câu nói của lão. Nhưng lão cũng đang đứng ngăn người ở đây, thật không hiểu nổi lão đang nghĩ cái gì.

Trong bóng đêm, Hồng Kinh Thiên nhìn ngọn đèn cuối cùng tắt phụt trong ngôi nhà gần đó, nhẹ nhàng ném điều thuốc trong tay, liếc nhìn Hồng Thanh bên cạnh, nhẹ nhàng phun ra hai chữ "Đốt lửa".

Hồng Thanh chạy đến chỗ đám anh em đang nấp trong bóng tối, Hồng Kinh Thiên nhẹ nhàng mở cửa xe ngồi xuống. Vừa mới ngồi xuống, một cảm giác mát lạnh chạm vào, một con dao găm sắc bén lóe sáng đang đặt trên cổ lão

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 211: Chương 49

"Đang hoảng một chút, đừng động." Tiếng nói truyền đến từ phía sau lạnh như mùa đông giá rét, khiến thân thể Hồng Kinh Thiên cứng ngắc không nhúc nhích. Giờ phút này tâm tư của lão xoay vòng, nhưng không có cách nào hay để thoát khỏi rắc rối. Lão làm sao mà ngờ được có người vào xe của lão ngay dưới mũi lão.

Hơn nữa vừa rồi người đứng ở ngoài xe không chỉ có mình lão, nếu như nói vừa rồi tâm tư của lão đặt hết lên chuyện giết Hồng Buru, không phát hiện người tới thì còn có thể tha thứ, nhưng ít nhất Hồng Thanh cũng có thể phát hiện chứ.

Nhưng mà không, hai người họ không ai phát hiện, lại để cho người này vào xe, có thể thấy được người này lợi hại. Giờ phút này, nếu như không phải sát khí trên người của người này và lưỡi dao lạnh lẽo, có lẽ lão cũng không phát hiện được.

Cảm nhận được sự ớn lạnh bên trong xe, trong lòng Hồng Kinh Thiên khủng hoảng không gì sánh bằng, mồ hôi lạnh túa ra liên tục, biết mình dữ nhiều lành ít, cuối cùng lão từ từ bình tĩnh lại hỏi: "Cô là ai? Tại sao lại ở trên xe tôi?"

"Hồng bang chủ, tôi là ai không quan trọng, ông chỉ cần biết tôi tới là muốn mạng của ông như vậy đủ rồi." Lời nói lạnh lùng mang theo khí lạnh rét run, sát khí trong mắt Mộc Vân Phong tỏa ra bốn phía.

"Vị bằng hữu trên đường này, có lời gì cứ từ từ nói." Hồng Kinh Thiên nghe Mộc Vân Phong nói tới giết chóc trong lòng run lên, thân thể run lên, mở miệng xin tha với giọng nói run rẩy.

"Chúng ta có thể có gì để nói?" Mộc Vân Phong cười lạnh một tiếng, trong màn đêm nghe giống như ác quỷ bắt hồn, quá sợ hãi nhưng cũng không biết phải làm gì.

"Tôi cho cô tiền, cô muốn bao nhiêu nói con số đi." Mặc dù Hồng Kinh Thiên rất sợ, nhưng đầu óc coi như vẫn còn sáng suốt, lão biết có tiền có thể mua sự an toàn, dùng tiền bạc để thu hút Mộc Vân Phong.

"A, cho tôi tiền? Ông tính cho bao nhiêu?" Lời nói lạnh bạc của Mộc Vân Phong vang lên, có người tự đưa tiền cho cô, việc gì mà cô phải từ chối chứ.

"Cô muốn bao nhiêu mới bằng lòng bỏ qua cho tôi?" Hồng Kinh Thiên cũng không phải ngu ngốc, lão sẽ không tùy ý nói ra bao nhiêu tiền. Lão còn chuẩn bị có kẻ mắc cả với Mộc Vân Phong nữa kia.

"Ông đã có thành ý như vậy, vậy tôi cũng không cần nhiều, ông giao Hồng thị cho tôi là được." Trên mặt Mộc Vân Phong ánh lên ý cười, lại khiến cho người ta sợ hãi, chỉ cảm thấy nụ cười của cô tràn đầy mùi vị khát máu.

"Cái gì?" Hồng Kinh Thiên nghe Mộc Vân Phong vậy mà công phu sư tử ngọam (*), trong lòng cả kinh, kêu thành tiếng. Lão chẳng ngờ người này có lòng tham như vậy, vậy mà vừa mở miệng là đòi cả Hồng thị của lão.

(*) Công phu sư tử ngọam: chặt giá, đưa ra giá cắt cổ.

Không được, lão tuyệt đối sẽ không giao Hồng thị cho đối phương, đây chính là huyết mạch gốc rễ của lão. Hiện tại Hồng bang đã không còn, tập đoàn Hồng thị trở thành duy nhất của lão, nếu như cũng bị người này lấy được, như vậy lão chỉ còn hai bàn tay trắng.

Suy nghĩ một chút, Hồng Kinh Thiên nói: "Hồng thị không phải do tôi định đoạt, cho nên không có cách nào giao cho cô, hay là cô đổi điều kiện đi, bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề."

"Vậy sao? Đáng tiếc tôi chỉ vừa ý Hồng thị, hơn nữa tôi còn biết ông là lão đại sau lưng Hồng thị. Cho nên Hồng bang chủ, vẫn là ông nên thu lại tâm tư nhỏ mọn của mình đi. Hôm nay hoặc là để mạng lại, hoặc là dùng Hồng thị đổi mạng của ông." Mộc Vân Phong cười lạnh một tiếng, trên tay thoáng dùng sức.

Lúc này Hồng Kinh Thiên cảm thấy trên cổ mình có chất lỏng ẩm ướt chảy ra, cả người lại cứng đờ, lão biết Mộc Vân Phong không nói đùa, là thật sự muốn giết người. Vì bảo vệ tánh mạng tâm tư Hồng Kinh Thiên chợt lóe, kẻ thù thời mới là trang tuần kiết. Sao không làm bộ đồng ý, chờ đối phương thả mình rồi mới suy tính lại.

Tục ngữ nói đúng, giữ được núi xanh, lo gì thiếu củi đốt. Chỉ cần có mạng ở đây, thế thì sớm muộn gì cũng có thể báo thù.

Nghĩ tới đây, cuối cùng Hồng Kinh Thiên không quá chắc chắn mở miệng nói: "Nếu tôi thật sự giao Hồng thị cho cô, cô có thể tha tôi sao?"

"Ông cứ nói đi?" Mộc Vân Phong hỏi ngược một câu, dao găm trên tay dời đi một chút. Hiện tại cô phải cho Hồng Kinh Thiên chút hi vọng, bằng không nói không chừng bây giờ lão già này có thể chó cùng rứt gậu nữa.

"Được, tôi đồng ý với cô." Trầm ngâm một hồi, cảm thấy sát khí trên người Mộc Vân Phong không còn nặng nề nữa, cuối cùng Hồng Kinh Thiên gật đầu đồng ý.

Mộc Vân Phong thu dao lại, dứt khoát gãy gọn đánh một quyền lên cổ Hồng Kinh Thiên, đánh cho ông ta ngất đi. Vừa rồi Mộc Vân Phong nén lại không được giết Hồng Kinh Thiên, nhưng nghĩ lại hãy để cho lão ta từ từ trả món nợ này, Hồng thị coi như là thu lãi.

Huống chi Mộc Vân Phong còn muốn lấy được tin tức về người ẩn phía sau từ trong miệng lão. Cho nên xoay chuyển mà bỏ qua cho lão già này, trước hết để cho lão ta nếm mùi đau khổ, đợi đến khi lão không còn giá trị lợi dụng, dùng một dao nữa kết liễu lão ta.

Bên kia, Hồng Thanh đang phân phó cho thuộc hạ châm lửa, hoàn toàn không biết gì về chuyện đã xảy ra bên này, cũng không biết lão đại của mình đã bị uy hiếp. Bọn họ còn tưởng rằng Hồng Kinh Thiên đang ở trong xe chờ bọn họ hoàn thành nhiệm vụ rồi cùng nhau trở về.

Sắp xếp xong, cầm trong tay kíp nổ hẹn giờ, nhìn đường dây thuốc nổ nối đuôi chạy về phía trước, người của Hồng bang nhanh chóng rời đi. Bọn họ phải chạy đến phạm vi an toàn, không ai muốn mình bị phát nổ cả.

Người của Hồng bang cách càng lúc càng xa, dây nổ cách ngôi nhà của Hồng Buru càng ngày càng gần. Hồng Thanh đứng ở đằng xa với vẻ mặt chờ mong, nếu như hoàn thành nhiệm vụ lần này, có lẽ lão đại sẽ để anh ta thay thế vị trí của Hồng Buru.

Nghĩ tới khả năng này, trên mặt Hồng Thanh thoáng qua một tia phấn khởi và mong đợi. Đúng là anh ta đã dòm ngó vị trí đó của Hồng Buru từ lâu rồi, nhưng mà vẫn bị Hồng Buru đè ép, dù anh ta là thân tín của Hồng Kinh Thiên nhưng cũng chỉ có thể làm thuộc hạ của Hồng Buru, điều này khiến trong lòng anh ta luôn khó chịu, nhưng không biểu hiện ra.

Chỉ vì Hồng Kinh Thiên bảo anh ta nhẫn nhịn, hứa hẹn rằng chỉ cần anh ta nắm được điểm yếu của Hồng Buru thì sẽ để cho anh ta thay thế vị trí của Hồng Buru. Cho nên mấy năm qua anh ta vẫn cẩn thận tỉ mỉ ở bên cạnh Hồng Buru, cố gắng tìm ra chút khuyết điểm của Hồng Buru để sau đó chiếm ngôi.

Nhưng dù sao Hồng Buru này cũng không phải là đèn cạn dầu, mấy năm nay anh ta hoàn toàn không tìm được sơ hở gì, hoàn toàn không tấn công được. Cho nên Hồng Thanh chỉ có thể làm cá theo đuôi Hồng Buru, điều này khiến anh ta rất khó chịu.

Hồng Thanh một mực nghĩ làm sao để giết chết Hồng Buru, vừa hay hôm nay chính là cơ hội. Cho nên anh ta nhất định phải nắm chắc cơ hội để mình có thể chiếm ngôi này.

Nhưng mà, lúc ánh mắt Hồng Thanh đang mong chờ, tia lửa khản cấp đột nhiên ngừng lại khi còn cách ngôi nhà hai ba mét, sau đó từ từ dập tắt.

"Sao lại thế này?" Giọng của Hồng Thanh rất tệ, ai cũng có thể nghe nghe ra được giọng điệu hưng sư vấn tội (*).

(*) Hưng sư vấn tội: nghĩa là phát động quân đội đến đề lên án, hỏi tội đối phương. Nó còn chỉ việc khi một người tức giận tập hợp một đám người đi tới trước cửa chất vấn và xử lý đối thủ.

"Không biết." Vẻ mặt của mấy người châm lửa cũng đầy vẻ khó hiểu, đối với chuyện lửa cháy đến nửa đường tắt ngóm thì vẻ mặt mờ mịt.

"Đi xem đi." Hồng Thanh phân phó một tiếng, lập tức có một người chạy về phía tia lửa đã tắt. Chạy đến nơi, ngồi xổm xuống, bật bật lửa soi trên mặt đất, nhìn thấy đường dây kíp nổ kia đã bị người khác cắt đứt ngang rồi.

Sau khi kinh hãi, chuẩn bị lên tiếng báo nguy, nhưng không ngờ có ánh sáng sắc bén lóe lên, còn chưa kịp phát ra tiếng, chưa kịp nhìn rõ người thì đã ngã trên mặt đất, phát ra tiếng trầm đục.

Từ phía xa đôi mắt Hồng Thanh nhìn chăm chăm về hướng đó, đợi cả buổi, thấy đối phương cũng không có phản ứng, thậm chí ngay cả giọng nói cũng không cất lên.

Không biết vì sao có một sự bất an bắt đầu nảy sinh trong lòng anh ta, vì vậy nói với người bên cạnh: "Cậu đi xem thử, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Người bên cạnh thấy người lúc nãy đi rồi vẫn chưa trở về, biết rằng lành ít dữ nhiều, đang suy nghĩ làm sao để rời khỏi cái chỗ quỷ quái này, nhưng không ngờ đúng lúc bị Hồng Thanh gọi đi. Đành phải kiên trì đến cùng, vì vậy bất đắc dĩ đi về phía người nọ.

Đến nơi, lại không thấy người, không nhìn được nói thầm trong lòng: chẳng lẽ anh ta bỏ chạy rồi sao? Vì vậy xoay người nhìn về phía Hồng Thanh, lại nhìn thử khắp nơi, tìm hướng xoay người rời đi.

Anh ta là người thức thời, cho dù bỏ chạy, chỉ cần không bị đám Hồng Thanh bắt được là tốt rồi. Nhưng lại không ngờ anh ta vừa đi hai bước, dưới chân bị một thứ gì đó quăn quắt, ngã ngồi trên mặt đất.

"Thứ gì đó, lại dám cản đường đi của ông à." Nhắc chân muốn đá vào vật gì đã quán mình, lúc đứng phải vật đó thì rụt trở về. Sao mà anh ta cảm thấy vật kia rất mềm mại, hình như là một người.

Nghĩ tới đây, người đàn ông từ từ đứng lên. Tiễn gần đến vật đã quán ngã mình, cúi đầu nhìn thấy thì giật nảy người, suýt chút nữa kêu thành tiếng, nhưng mạnh mẽ bịt kín miệng mình. Sau đó lão đảo đứng dậy, chạy về phía Hồng Thanh.

Đột nhiên nhìn thấy anh em đồng đội của mình chết rồi, anh ta đã sớm quên mất ý định chạy trốn, anh ta chỉ nghĩ tới tìm Hồng Thanh, chỉ nghĩ rằng đến bên cạnh Hồng Thanh mới chính là an toàn.

"Xảy ra chuyện gì?" Hồng Thanh thấy người lão đảo chạy về phía mình, sắc mặt âm trầm, không cần nghĩ anh ta cũng có thể biết đã xảy ra chuyện gì đó rồi.

"Cậu ta, cậu ta, cậu ta đã chết rồi." Người đàn ông chỉ tay về phía lúc này, vừa áp sát vào bên cạnh Hồng Thanh.

"Chết rồi." Hồng Thanh vừa nghe, quả thật y như anh nghĩ, mặt trầm xuống. Xoay người rời đi, nhiệm vụ lần này bị hỏng, hiện tại chỉ có thể trở lại bên cạnh Hồng Kinh Thiên, trở về thương lượng lại xem làm thế nào.

Về phần cái người đã chết kia, Hồng Thanh biết nhất định là đám Hồng Bưu đã phát hiện động tĩnh của phía mình, cho nên giết người diệt khẩu. Hồng Bưu này thật đúng không phải là loại tình thông bình thường, bọn họ vốn định đến tập kích bất ngờ, lại không ngờ người ta đã sớm tính toán xong là mình sẽ đến, sau đó trở lại đánh tan từng cái một.

Phá vỡ từng cái một xoay chuyển cục diện, trong lòng Hồng Thanh thảm thán không ổn. Nếu đám Hồng Bưu có chuẩn bị, như vậy bây giờ Hồng Kinh Thiên có thể cũng rơi vào trong tay đối phương rồi.

Hồng Thanh đột nhiên dừng lại, ra dấu với mấy người ở bên cạnh mình, sau đó đưa tay lên bên hông, lấy súng ra, từ từ đến gần chỗ bọn họ dừng xe lúc này.

Căng thẳng, sợ hãi khiến cho tinh thần của đám người ở bên cạnh Hồng Thanh bị kéo căng, bọn họ vây quanh bên cạnh Hồng Thanh áp sát chiếc xe. Mỗi một bước đi là lòng của bọn họ đều run rẩy, đều sợ hãi. Nóng lòng mong muốn thoát khỏi bầu không khí này, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt u ám trầm mặc của Hồng Thanh thì chỉ có thể nhắm mắt tiến lên.

Đột nhiên, bóng đen chợt lóe trong bóng đêm, người đi ở cuối cùng chỉ kịp "à" lên một tiếng, người đã ngã trên mặt đất.

"Là ai?" Phía sau khác thường, khiến cho mấy người đang tiến lên nhất thời dừng lại, xoay người lại phát hiện đồng đội của mình đã ngã trên mặt đất.

Thấy đồng đội đột nhiên chết đi, trong lòng của đám người Hồng bang run lên, đều ở đây lo lắng cho cái mạng nhỏ của mình lúc nào thì sẽ không còn nữa, cũng ra sức áp sát về phía trước, không ai muốn rút lại phía sau chút nào.

Nhưng vào lúc này, truyền đến một tiếng kêu đau đớn, một người đi tuốt ở đằng trước đã ngã xuống, khiến cho những bước chân mạnh mẽ tiến về phía trước chợt dừng ngay tại chỗ. Trong đó có người không chịu nổi rống to lên: "Là ai, là ai lên lút, có bản lĩnh thì ra đây đi."

"Ha ha." Tiếng cười nhẹ nhàng truyền đến, một bóng người lách ra từ sau chiếc xe, đứng trước mặt cả đám người, người này không phải Mộc Vân Phong thì là ai chứ?

Nhan sắc đẹp tuyệt trần trong màn đêm nhìn không rõ lắm, nhưng đường cong lung linh đó khiến cho tất cả mọi người có mặt ở đây biết cô gái trước mắt tuyệt đối là một người xinh đẹp.

"Cô là ai?" Có người đánh bạo hỏi, đa số mọi người sẽ buông lỏng cảnh giác với một người đẹp, mặc dù vừa rồi Mộc Vân Phong đã giết hai người anh em của bọn họ, nhưng giờ phút này trong mắt họ chỉ có một cô gái xinh đẹp như yêu tinh trong đêm.

Quyến rũ mê hoặc và xinh đẹp, phong tình vạn chủng.

Chỉ là một động tác vuốt tóc nhẹ nhàng, lại khiến cho người ta không nhận được tưởng tượng ra muôn vàn cảnh tượng.

"Người đến lấy mạng các anh." Môi mông khẽ mở, lời nói lạnh lùng vang trong màn đêm tự dưng tăng thêm mấy phần lạnh lẽo, khiến cho đám người Hồng bang không nhận được run rẩy.

"Muốn lấy mạng của chúng tôi, phải xem cô có bản lĩnh đó hay không." Hồng Thanh cũng là một nhân vật, lúc mọi người đều bị sắc đẹp Mộc Vân Phong làm cho mê mẩn, vẫn có thể nói ra như vậy, không đơn giản.

"Mọi người cùng nhau tiến lên." Hồng Thanh hô lên với đám anh em Hồng bang đang đứng chờ người ra, còn bản thân nhanh chóng bắt đầu tấn công Mộc Vân Phong.

Mặc dù anh ta là thư ký của Hồng Bưu, bản lĩnh cũng không kém, ít nhất anh ta là người giỏi nhất trong đám người này. Đám người Hồng bang nghe Hồng Thanh gào lên như vậy, cùng nhau phục hồi tinh thần lại. Thấy Mộc Vân Phong đang đánh nhau với Hồng Thanh, nhớ đến vừa rồi Mộc Vân Phong nói muốn giết bọn họ, trong lòng chỉ có một ý niệm, đó chính là ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

Mười mấy người cùng tiến lên, vây quanh Mộc Vân Phong để cho cô không thể nào thoát thân. Vì mạng sống, đám người Hồng bang liều mạng đánh.

Thấy cả đám người liều mạng, ánh mắt Mộc Vân Phong tối sầm lại, liếc nhìn Hồng Thanh đang lui về phía sau bởi vì đã có người khác xông lên trước, cô có suy tính ngẫu tức khác.

Mộc Vân Phong nhìn thấu ý nghĩ của Hồng Thanh, biết rằng anh ta muốn thừa dịp lúc mọi người vây quanh mình thì chạy thoát thân. Nhưng Mộc Vân Phong lại không có ý định bỏ qua cho bất cứ người nào trong Hồng bang, giống như ban đầu Hồng bang không buông tha cho bất cứ người nào trong Thanh bang.

Cô muốn người của Hồng bang phải trả giá bằng máu, nợ máu chỉ có thể trả bằng máu. Lúc đầu cô muốn cho những người này sống lâu thêm một hai ngày, nhưng không ngờ đám người này vậy mà không thức thời, thậm chí ngay cả đêm khuya cũng chạy tới chịu chết, như vậy cũng đừng trách bọn họ không khách khí.

Nếu không phải bởi vì cô không yên tâm về Hồng Kinh Thiên, phái người của Âm Dạ âm thầm theo dõi, có lẽ Hồng Kinh Thiên đã thật sự đạt được ý đồ rồi. Ba người bọn họ chẳng ai ngờ sau khi Hồng Kinh Thiên trở lại đại bản doanh đã bị xóa sổ của mình rồi lại quay lại đây lần nữa.

Thật may là, người của Âm Dạ đưa tin tới kịp thời, mới để cho ba người bọn họ sớm phòng bị, bằng không thật đúng là sẽ bị Hồng Kinh Thiên giết đi.

Nhớ đến vừa rồi bọn họ ở trong phòng thấy đám người của Hồng bang đang đặt thuốc nổ, Mộc Vân Phong cũng cảm tức. Sao cô có thể ngờ Hồng Kinh Thiên này lại hung ác như thế, lại mang theo nhiều thuốc nổ như vậy tới nổ chết ba người bọn họ.

Nếu như không phải sớm nhận được tin tức, nhiều thuốc nổ như vậy không chỉ có thể nổ tan nát ba người họ và ngôi nhà, ngay cả mấy ngôi nhà gần đó cũng sẽ bị liên lụy.

"Muốn chạy à, không dễ dàng như vậy." Cả người Mộc Vân Phong nhảy lên trên, không để ý tới những người khác trong Hồng bang nữa. Đạo lý bắt giặc phải bắt vua trước, cô hiểu rõ hơn ai hết. Hiện tại Hồng Kinh đã bị cô đánh ngất xỉu, Hồng Thanh chính là người đứng đầu nhóm người này, chỉ cần giết anh ta, những người khác hoàn toàn không đáng kể.

Cô nhảy lên mấy lần, đập lên đầu của đám người Hồng bang, bàn tay ngọc ngà chụp về phía Hồng Thanh. Ngay lúc đang lui về phía sau, Hồng Thanh cảm thấy luồng sát khí và áp lực truyền đến từ phía lưng, quyết định thật nhanh cả người lập tức bỏ nhào xuống đất, vừa khéo tránh được một trào của Mộc Vân Phong.

Lúc Hồng Thanh bỏ nhào xuống đất, chân của Mộc Vân Phong cũng vừa chạm đất, nhắc chân mạnh mẽ đập về phía Hồng Thanh, ép anh ta lăn người liên tục.

Mộc Vân Phong ép sát từng bước, khiến Hồng Thanh không thể không đứng dậy đánh nhau với cô. Hồng Thanh biết, nếu như mình vẫn nằm trên mặt đất, như vậy chân của Mộc Vân Phong sớm muộn cũng sẽ đạp lên lồng ngực anh.

Mộc Vân Phong thấy Hồng Thanh đột nhiên đứng lên, khóe miệng nhếch lên ý cười. Cô chờ chính là anh ta đứng lên, như vậy cô mới có thể tiến tới đánh anh ta.

Bên này Mộc Vân Phong đánh hăng say, Phượng Như Ảnh và Hồng Bưu cũng không rảnh rỗi. Mặc dù bọn họ cắt đứt kịp nổ rồi, nhưng không có nghĩa là mớ thuốc nổ này sẽ không nổ tung. Chỉ cần có lửa, thì cũng có thể nổ tung người và nhà cửa. Cho nên lúc này bọn họ đang xử lý mớ thuốc nổ kia.

Bởi vì thuốc nổ tương đối nhiều, hai người xử lý cũng phải mất một khoảng thời gian dài. Với lại vừa rồi Hồng Bưu còn ra tay giải quyết một người của Hồng bang, cho nên hơi chậm trễ một chút.

Phượng Như Ảnh và Hồng Bưu vừa cầm thuốc nổ chuyển vào tầng hầm của ngôi nhà, vừa chú ý Mộc Vân Phong ở bên này. Hai người cũng lo lắng cho cô, mặc dù hiện tại cô có rất ít đối thủ. Nhưng đối phương lại nhiều người hơn, nếu vẫn còn tiếp tục đánh như vậy, sớm muộn gì Mộc Vân Phong cũng bị thiệt thời.

Hai người nhanh chóng chuyển thuốc nổ, đặt xuống cẩn thận. Mộc Vân Phong đã nói rồi, cô muốn dùng gây ông đập lưng ông. Nếu không, bọn họ đã sớm phá hủy mớ thuốc nổ này rồi.

Bọn họ cũng không muốn giữ mối hiểm họa ngầm ở bên cạnh, nhất là ở trong nhà.

Bên này Mộc Vân Phong vừa đánh với Hồng Thanh không bao lâu, đám người Hồng bang bị cô bỏ qua bị Hồng Thanh hét một câu: "Tấn công cô ta từ phía sau." rồi rít xoay đầu lại, tấn công Mộc Vân Phong từ phía sau.

"Hèn hạ." Mộc Vân Phong âm thầm mắng một tiếng, động tác trong tay không ngừng, một lòng thẳng đến Hồng Thanh.

Cô nhất định phải giết người đàn ông này.

Hồng Thanh thấy lời của mình có tác dụng, làm sao đấu với Mộc Vân Phong, anh ta vừa đánh vừa chạy. Mộc Vân Phong vốn muốn đuổi theo, lúc này đám người của Hồng bang lại vây cô lần nữa, vì vậy chỉ có thể tro mắt nhìn Hồng Thanh chạy về phía chiếc xe.

"Đáng chết." Mộc Vân Phong thầm mắng một tiếng, vừa độ sức với đám người của Hồng bang vừa cả giận nói: "Đám người ngu ngốc, trở thành con cò mà người ta vứt bỏ còn không biết, người ta cũng chạy trốn rồi, các người vẫn còn ở đây vây lấy tôi, thật sự là vô cùng ngu xuẩn."

Giọng nói của Mộc Vân Phong không lớn, nhưng khiến cho đám người Hồng bang đang vây lấy cô nghe lọt vào tai, động tác trên tay hơi chần chờ. Có người tinh mắt vừa khéo nhìn thấy Hồng Thanh đang chạy về phía chiếc xe, vì vậy cũng không để ý tới Mộc Vân Phong nữa, lập tức nhấc chân chạy về phía Hồng Thanh.

Một người chạy, những người khác cũng chạy theo. Bọn họ cũng không muốn trở thành vật hy sinh, nếu Hồng Thanh đã chạy, bọn họ cũng sẽ không ngu ngốc ở lại chịu chết.

Cuối cùng đám người cũng không vây quanh mình nữa, Mộc Vân Phong nhẹ nhàng thở ra. Nhưng nhìn thấy Hồng Thanh đang tiến gần đến xe của Hồng Kinh Thiên thì sắc mặt trầm xuống. Vung tay, lấy ra một thanh dao găm sắc bén phóng về phía sau lưng Hồng Thanh.

Dao găm bay đi, Mộc Vân Phong cũng chạy theo như bay, hôm nay đừng ai mong chạy ra khỏi lòng bàn tay của cô.

Dao găm mạnh mẽ bay đi, đâm vào sau lưng Hồng Thanh, khiến cho động tác chạy đi của anh ta cứng lại, cả người gục xuống đất. Đau đớn truyền đến, Hồng về mặt Hồng Thanh cảm hận nhắm nghiền mắt.

Thấy mình ra tay trúng đích, biết Hồng Thanh cũng sẽ không chạy được nữa rồi. Lúc này Mộc Vân Phong mới bắt đầu dừng lại từ từ xử lý đám người của Hồng bang.

Bàn tay bay lượn, nơi đi qua từng người ngã xuống, cho đến khi chỉ còn lại một mình Mộc Vân Phong đứng trong bóng đêm. Cô mới vỗ tay một cái, chuẩn bị xoay người đi xem thử tên Hồng Thanh mới vừa bị cô phóng trúng một dao.

"Vân Phong, cẩn thận." "Tiểu Phong, cẩn thận." Hai tiếng hô to, cùng với một lực tác động, Mộc Vân Phong bị đẩy đi té lăn trên đất. Pằng một tiếng sùng vang, Mộc Vân Phong chợt quay đầu lại, một bóng người từ từ ngã trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 212: Chương 50

Editor: Thoa Xù

“Anh hai.” Phụng Như Ảnh vừa hô to vừa chạy nhào tới, quỳ rạp xuống trước người Hồng Bưu, vẻ mặt đau thương.

Nghe thấy tiếng la của Phụng Như Ảnh, từ động tác của anh, ánh mắt của Mộc Vân Phong từ từ di chuyển đến trên người Hồng Bưu, nhìn thấy anh ta ngã xuống trước mặt mình, phần áo trước ngực đã bị nhiễm máu đỏ, trong mắt phút chốc lạnh lẽo dần. Quay đầu nhìn về phía nơi vừa phát ra tiếng sùng, nhìn thấy phát sùng bắn vào Hồng Bưu xuất phát từ người Hồng Thanh.

Đằng đằng sát khí.

Tên đàn ông đáng chết, nghĩ muốn giết mình. Như vậy thì cô cũng muốn cho anh ta nếm thử mùi vị chết chóc. Đưa tay lấy một con dao găm từ trên người ra, nhẹ nhàng giương lên. Dao găm sắc bén bay thẳng tới chỗ Hồng Thanh, lại phóng trúng vào người Hồng Thanh lần nữa, khiến anh ta vừa mới đứng lên định bỏ chạy thì lại phải té ngã trên mặt đất lần nữa.

Máu tươi bắt đầu phun ra từ trong miệng Hồng Thanh, anh ta mở to mắt nhìn về phía cửa xe, chỉ còn cách một bước thôi lại khiến anh ta chết không nhắm mắt.

Chỉ còn một chút nữa thôi là anh đã có thể chạm vào cửa xe rồi, sau đó lái xe rời đi. Không ngờ cuối cùng anh ta vẫn phải chết dưới dao của Mộc Vân Phong.

Nếu như vừa rồi anh ta không bắn Mộc Vân Phong, thì có lẽ anh ta có thể sống lâu hơn một chút. Nhưng mà, trên đời này không có nếu như, mà phát sùng của anh ta cũng không bắn trúng Mộc Vân Phong, làm sao Hồng Thanh cũng không ngờ Hồng Bưu sẽ đỡ phát sùng kia cho Mộc Vân Phong.

Mộc Vân Phong nhìn Hồng Thanh đã chết dưới dao của mình, lúc này mới hơi quỳ xuống đến gần bên cạnh Hồng Bưu, nhẹ nhàng hỏi: “Tại sao vậy?”

Tại sao phải cứu cô, tại sao lại đỡ phát sùng đó cho cô?

Cho tới nay trong lòng Mộc Vân Phong thì Hồng Bưu là kẻ thù giết cha của cô, thế nhưng bây giờ anh ta lại cứu mạng cô. Cô không biết tại sao Hồng Bưu lại muốn cứu mình, lại không thể không thừa nhận ân tình này của anh.

Vừa rồi nếu như không phải anh ta lấy thân đỡ, như vậy thì người nằm trên mặt đất đã là cô rồi. Mộc Vân Phong là người ân oán phân minh, thù là thù, ân là ân, cho nên phần ân tình này cô sẽ thừa nhận.

“Thực xin lỗi, tôi đã giết lầm cha em, hiện tại tôi trả lại em một mạng, chỉ hy vọng em có thể sống tốt với Tiểu Thụy.” Hồng Bưu nhìn Mộc Vân Phong,

trong mắt tràn đầy chân thành tha thiết. Anh sẽ không nói cho Mộc Vân Phong biết, anh cứu cô không chỉ vì anh nợ cô, mà là bởi vì anh không nỡ để cô chết, anh muốn cô phải sống thật tốt, thật khỏe.

Kể từ sau khi biết mình giết lầm Mộc Đồ, trong lòng anh luôn bị lương tâm khiển trách. Anh thật muốn xin lỗi Mộc Vân Phong, cũng muốn xin lỗi Phụng Như Ảnh.

Nếu như không phải anh bị kích động, không phải anh tin lời đồn đãi rồi đi giết lầm Mộc Đồ, như vậy thì Mộc Vân Phong sẽ là tiểu công chúa của Thanh bang, người người yêu thương, Phụng Như Ảnh vẫn là bộ đội đặc chủng như xưa rồi.

Nghe được lời nói của Hồng Bưu, Mộc Vân Phong sửng sốt, trong nháy mắt liền hiểu được. Hồng Bưu này là muốn chuộc tội, muốn cứu cô một mạng để cô tha thứ cho anh ta.

Nhưng cô tha thứ cho anh ta thế nào đây? Anh ta là kẻ thù giết cha, nhưng bây giờ thành ân nhân cứu mạng cô. Cô nên để Hồng Bưu lấy công đền tội sao?

Trong lòng Mộc Vân Phong rối rắm. Nhưng vừa nghĩ đến cha và anh em Thanh bang chết thảm, mấy trăm mạng người đều chết vì Hồng Bưu, lòng Mộc Vân Phong từ từ lạnh đi, lạnh nhạt nói: “Anh đã cứu tôi một mạng, chuyện này tôi thừa nhận, nhưng muốn tôi tha thứ cho anh, không thể được, ân là ân, thù là thù.”

“Tiểu Phong.” Phụng Như Ảnh nhìn qua vẻ mặt lạnh lùng của Mộc Vân Phong, lại nhìn sang vẻ mặt Hồng Bưu đã tái nhợt vì mất máu quá nhiều, trong lòng đau xót. Anh biết trước mắt không phải thảo luận vấn đề tha thứ hay không tha thứ, thật sự nếu không đưa Hồng Bưu đến bệnh viện thì lành ít dữ nhiều.

“Vân Phong...” Hồng Bưu nghe được lời nói lạnh lùng của Mộc Vân Phong, đau lòng đến không cách nào thở được. Cảm thấy sinh mạng từ trên người mình trôi đi, anh đưa bàn tay ra muốn sờ mặt của Mộc Vân Phong, nghĩ trước khi chết muốn vuốt ve người mình yêu mến một chút. Nhưng bàn tay đưa ra một nửa, cuối cùng sức lực không chống đỡ nổi, rơi xuống.

“Anh hai.” Phụng Như Ảnh nhìn Hồng Bưu ngất đi, đầu đón kêu lên một tiếng, anh run rẩy đưa tay thử hơi thở của Hồng Bưu, cảm giác được hơi thở yếu ớt, từ từ yên lòng. Sau đó ôm lấy anh ta đi về phía xe.

Bất kể như thế nào, chỉ cần Hồng Bưu còn lại một hơi thở, anh cũng sẽ không để cho anh ta chết.

Xe nhanh chóng phóng đi, Mộc Vân Phong nhìn vẻ mặt sắc lạnh của Phụng Như Ảnh, cô vươn tay đặt lên bàn tay đang lái xe của anh, lặng lẽ an ủi.

Cô không muốn nhìn thấy Phụng Như Ảnh như vậy, anh như vậy lại khiến cho Mộc Vân Phong cảm thấy mặc dù anh đang bên cạnh cô, lại giống như bị ngọn núi trùng trùng ngăn cách, làm thế nào cũng không thấy rõ.

“Yên tâm đi, anh ta sẽ không sao đâu.” Mộc Vân Phong quay đầu liếc nhìn Hồng Bưu trên ghế phía sau, nhẹ nhàng nói. Cũng may mặc dù phát súng bắn trúng ngay trước ngực, máu chảy rất nhiều, nhưng hơi lệch khỏi tim như vậy, chỉ cần bọn họ có thể mau chóng chạy tới bệnh viện cấp cứu, như vậy anh ta nhất định không nguy hiểm đến tính mạng.

“Ừ.” Phụng Như Ảnh gật đầu một cái, chạy xe với công suất tối đa, xe chạy trong đêm giống như một ngôi sao băng xẹt qua, mọi người còn chưa kịp nhìn rõ xe đã sớm chạy đi rất xa.

Rất nhanh, bọn họ đã đến bệnh viện.

Từ trên xe bước xuống, Mộc Vân Phong liếc mắt một cái lập tức nhận ra đó là bệnh viện mà cô đã từng ở lại. Vợ và đi tới đại sảnh, Mộc Vân Phong chạy đi tìm bác sĩ, Phụng Như Ảnh thì đang ôm Hồng Bưu tiến về phía phòng phẫu thuật.

“Ai da.” Một tiếng kêu đau truyền đến, Mộc Vân Phong ngẩng đầu. Khi cô thấy rõ đã đụng vào ai thì kinh ngạc nói: “Tại sao lại là em, cô y tá nhỏ xinh đẹp.”

“Là chị à, chị Mộc.” Cô y tá nhỏ cũng vừa ngẩng đầu muốn nhìn thử xem đã hơn nửa đêm rồi mà ai lại chạy loạn ở trong bệnh viện này. Nhưng không ngờ vừa nhìn lại là người quen, sự vui sướng hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Cô ấy chính là cô y tá nhỏ xinh đẹp đã từng chăm sóc cho Mộc Vân Phong, Tiểu Thiên.

“Chỉ có chuyện gì sao?” Cô y tá nhỏ thấy nét mặt của Mộc Vân Phong có vẻ gấp gáp, lập tức hỏi. Hôm nay đến phiên cô trực, vừa lúc cô bước ra từ trong một phòng bệnh, không hề nghĩ rằng lại đụng phải người quen như thế.

“Em giúp tôi tìm bác sĩ đến phòng phẫu thuật gấp, có người bị trúng đạn rồi, phải làm phẫu thuật ngay.” Mộc Vân Phong nói một hơi với Tiểu Thiên xong, tự mình đi về phía phòng phẫu thuật.

Mặc kệ như thế nào thì Hồng Bưu cũng là anh trai của Phụng Như Ảnh, hơn nữa là trúng đạn vì cô, mặc dù anh ta là kẻ thù giết cha của cô, Mộc Vân Phong hận không thể giết anh ta chết đi. Nhưng lại không muốn anh ta chết vì cứu mình. Cũng không muốn Phụng Như Ảnh mang gánh nặng áy náy đau lòng.

Mộc Vân Phong vừa tới phòng phẫu thuật không lâu, còn chưa kịp nói chuyện với Phụng Như Ảnh, cô y tá nhỏ cũng đã dẫn theo một người đàn ông

trung niên cùng đi tới.

Nhìn thấy Mộc Vân Phong lập tức giới thiệu: “Đây là bác sĩ ngoại khoa của chúng em - bác sĩ Hồ.”

“Bác sĩ Hồ, ông khám cho bệnh nhân trước đi. Tình trạng của anh ấy thật sự không ổn lắm.” Phụng Như Ảnh vừa nghe bác sĩ tới, đứng dậy lại thấy Hồng Bưu đã nhắm mắt lại, lập tức vội vàng lên tiếng.

Nghe được lời nói của Phụng Như Ảnh, cô y tá nhỏ và bác sĩ Hồ cùng nhau đi tới, liếc thấy người nằm ở trên giường bệnh thì cùng kêu lên: “Tại sao lại là anh ấy?”

Rất dễ nhận thấy hai người bọn họ đều biết Hồng Bưu. Như vậy, Hồng Bưu lại chính là ông chủ lớn của bọn họ, là người tương đối có danh tiếng ở thành phố B, bọn họ không biết mới là lạ đấy.

“Làm phẫu thuật cho bệnh nhân trước đi.” Mộc Vân Phong đã sớm biết bọn họ sẽ nhận ra Hồng Bưu, nhưng trước mắt cứu người là quan trọng hơn.

“Tiểu Thiên, mau chuẩn bị dụng cụ phẫu thuật.” Bác sĩ Hồ vừa cẩn thận bước lên kiểm tra vết thương của Hồng Bưu, vừa phân phó cho Tiểu Thiên.

Đội Tiểu Thiên vội vã rời đi, bác sĩ Hồ lại quay sang nói với Phụng Như Ảnh: “Giúp tôi một tay mau khiêng bệnh nhân lên bàn phẫu thuật đi.” Nói xong hai người cùng nhau làm, chuyển Hồng Bưu từ chiếc giường nhỏ lên trên bàn phẫu thuật.

Người vừa được đặt xuống, bác sĩ Hồ lập tức làm một vài việc chuẩn bị trước khi phẫu thuật, sau đó đuổi Phụng Như Ảnh và Mộc Vân Phong đi ra ngoài.

Nhìn cánh cửa phòng phẫu thuật bị đóng lại, lại nhìn ánh đèn ở trong đó, sự lo lắng lơ lửng trên khuôn mặt Phụng Như Ảnh. Hai mắt anh vẫn nhìn chăm chăm vào tay nắm cửa cánh cửa phòng phẫu thuật, cũng không nháy mắt.

Bên trong là anh trai của anh, anh mãi mãi nhớ rõ ví như Hồng Bưu đã che chở cho anh như thế nào, đã không để cho các bạn nhỏ khác bắt nạt anh như thế nào.

Hiện tại anh trai anh lại là vì anh, vì hạnh phúc của anh mà đỡ phát súng kia thay cho Mộc Vân Phong. Điều này làm cho trong lòng Phụng Như Ảnh càng thêm áy náy với Hồng Bưu.

Anh còn nhớ rõ lần trước Mộc Vân Phong rơi xuống vách núi anh còn trách tội Hồng Bưu, đối với anh ấy lạnh nhạt hết mấy ngày. Lần này nghĩ thật vất vả cuối cùng người một nhà cũng đoàn tụ, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

“Anh hai, anh nhất định phải cố chịu đựng đó.” Trong lòng Phụng Như Ảnh lặng lẽ nói.

“Ảnh, đừng lo lắng quá.” Mộc Vân Phong thấy Phụng Như Ảnh đã mất hồn mất vía, vỗ vỗ vào vai anh, rồi đứng dậy đi sang một bên.

Vừa rồi cô vội vàng rời đi, còn chưa kịp sắp đặt lại chuyện của Hồng Kinh Thiên, không biết là thuộc hạ của cô có xử lý tốt hay không, cô phải xem qua một chút.

Hiện tại Hồng Kinh Thiên này chính là một quân cờ của bọn họ, một quân cờ có thể phơi bày ra cả một thế lực phía sau.

Mở tai nghe không dây ra, Mộc Vân Phong kết nối liên lạc với Trần Tinh, mở miệng hỏi: “Xử lý Hồng Kinh Thiên xong chưa?”

“Lão đại yên tâm, bây giờ ông ta đã ở trên xe của chúng ta rồi, bọn tôi đang muốn dẫn về đây.” Lời nói của Trần Tinh ung dung truyền đến. Anh vẫn luôn theo dõi Hồng Kinh Thiên, chỉ là không có ra tay mà thôi.

Nếu như không phải thấy Mộc Vân Phong vội vàng rời đi như vậy, bọn họ cũng không xuất hiện để xử lý Hồng Kinh Thiên. Mặc dù lúc rời đi Mộc Vân Phong cũng không có nói gì với bọn họ, nhưng Trần Tinh biết Hồng Kinh Thiên vẫn còn có chút công dụng với bọn họ, cho nên trực tiếp bắt lão ta lên xe của mình.

“Thế này, các anh bắt ông ta về Hồng Nhan Các đi, rồi giao ông ta cho các cô ấy là được, các anh tiếp tục theo dõi nơi đó cho tôi.” Nghe thấy Hồng Kinh Thiên đã ở trên xe của Trần Tinh rồi, Mộc Vân Phong thở phào nhẹ nhõm. Thật tốt là bọn họ biết phải làm sao, bằng không ông ta chạy mất, thì sẽ là một thiệt thòi lớn.

“Tuân lệnh.” Trần Tinh vừa nghe được sắp xếp của Mộc Vân Phong, thì không nói thêm nữa lập tức lên tiếng. Ngấm lại một chút nghĩ đến lúc bọn Mộc Vân Phong vội vã rời đi, nhớ tới âm thanh của tiếng súng kia, Trần Tinh lo lắng hỏi Mộc Vân Phong: “Lão đại, cô không sao đó chứ.”

“Yên tâm đi, tôi không sao.” Mộc Vân Phong nhẹ nhàng trả lời một tiếng, xong tắt kết nối với Trần Tinh, bắt đầu liên lạc với các chị em trong Hồng Nhan Các.

Nghe được lão đại của mình không có chuyện gì, Trần Tinh quay đầu xe chạy về hướng Hồng Nhan Các. Nghĩ đến có thể lập tức thấy được cô nàng lạnh lùng kia, trên mặt Trần Tinh tràn đầy vẻ chờ mong.

Sắp đặt mọi chuyện xong, Mộc Vân Phong trở lại bên cạnh Phụng Như Ảnh, cô mới vừa ngồi xuống thì cửa phòng phẫu thuật đã mở ra.

“Bác sĩ Hồ, bệnh nhân như thế nào rồi?” Phụng Như Ảnh vội vàng bước lên phía trước, lập tức nắm lấy Bác sĩ Hồ mở miệng hỏi. Lúc này nhìn qua thì đáng vẻ của anh không hề giống như một đại ca hắc đạo chút nào.

“Yên tâm đi, viên đạn đã được lấy ra rồi, bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm rồi.” Bác sĩ Hồ cười khàng xuống, nói với hai người, sau đó xoay người sang phân phó Tiểu Thiên và cô y tá khác đưa Hồng Buru vào phòng bệnh cao cấp.

Hai người đi theo phía sau, cho đến khi vào phòng bệnh, Mộc Vân Phong càng nhìn càng thấy quen thuộc, đi một vòng quanh phòng, khiến Tiểu Thiên thực sự khó hiểu mà hỏi: “Chị Mộc, chị đang nhìn cái gì vậy?”

“Không có gì, hình như tôi đã từng ở qua căn phòng này.” Mộc Vân Phong vừa nói vừa đi về phía cửa sổ, vừa nhìn vừa kéo màn cửa sổ ra, thật đúng là phòng cô đã từng ở.

Có lẽ không quá quen thuộc với căn phòng này, nhưng cô lại nhớ rất rõ những cảnh sắc bên ngoài cửa sổ.

“Đúng rồi, đây chính là căn phòng mà chị từng ở lại đó ạ.” Tiểu Thiên cũng cười cười, sau đó động tác trên tay trở nên vội vàng.

Chờ khi sắp xếp xong xuôi cho bệnh nhân, Tiểu Thiên dặn dò qua một chút về những việc cần chú ý, sau đó mới rời đi.

Thấy Tiểu Thiên đi khỏi, trong phòng bệnh chỉ còn lại ba người bọn họ. Nhìn sắc mặt tái nhợt vì mất máu quá nhiều của Hồng Buru, ánh mắt của Mộc Vân Phong loe loe. Cô nhớ lại tình huống lần đầu tiên khi gặp Hồng Buru ở chỗ này, cô nhớ khi đó bọn họ còn đánh nhau một trận.

Hơn nữa trận đó cô đã bị thua, còn bị Hồng Buru ôm lên giường. Nghĩ tới đây Mộc Vân Phong quay đầu liếc nhìn Phụng Như Ảnh vẫn ngồi thẳng tắp ở bên giường chờ Hồng Buru tỉnh lại, rồi mở cửa phòng nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Cô có chút không chịu nổi loại không khí này, nhất là phòng bệnh này sẽ làm cô nhớ đến nhiều chuyện. Trong đầu Mộc Vân Phong lại hiện ra cái cảnh trước khi bị hôn mê của Hồng Buru, cô nhớ lại cảnh anh ta đưa tay về phía mình. Mặc dù nửa chừng đã rù xuồng, nhưng trực giác nói cho Mộc Vân Phong biết, Hồng Buru là muốn đưa tay ra sờ vào mặt cô.

Điều này khiến Mộc Vân Phong hoang mang và khó hiểu, cô không hiểu tại sao lúc ấy Hồng Buru lại làm như vậy.

Khẽ lắc đầu, Mộc Vân Phong quyết định không suy nghĩ thêm nữa, cô ngồi xuống chiếc ghế dài bên cạnh, ánh mắt lại nhìn về phía phòng bệnh, không biết là đang nghĩ cái gì.

Lúc này cửa phòng bệnh lại nhẹ nhàng mở ra, Phụng Như Ảnh đi ra với vẻ mặt tiêu tụy. Anh ngồi bên cạnh Mộc Vân Phong, đưa tay kéo bờ vai của Mộc Vân Phong ôm sát vào người.

Hòa quyện với hơi thở trên người Mộc Vân Phong, Phụng Như Ảnh cảm thấy yên tâm hơn. Mới vừa rồi anh thật sự vô cùng lo lắng, mặc dù Mộc Vân Phong luôn an ủi anh rằng Hồng Buru sẽ không sao. Nhưng anh vẫn không an tâm, giờ mới hiểu được tình cảm của Hồng Buru còn sâu nặng hơn trong tưởng tượng của anh rất nhiều.

“Nghỉ ngơi một chút đi.” Mộc Vân Phong cũng đưa tay ôm lấy thắt lưng của Phụng Như Ảnh, hai người tựa vào nhau cùng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mộc Vân Phong biết Phụng Như Ảnh vẫn lo lắng cho Hồng Buru, tinh thần vẫn còn căng thẳng lắm. Bây giờ Hồng Buru phải thoát khỏi nguy hiểm, sự căng thẳng tinh thần vào lúc này mới buông xuống được, mới có tâm tư nghỉ ngơi một chút. Mộc Vân Phong nắm thật chặt thắt lưng của Phụng Như Ảnh, tựa cả người vào người anh.

Gọi tình diệu dàng đưa đẩy trong hành lang nhỏ nhoi này. Khi Tiểu Thiên đẩy xe y tá từ trong thang máy đi ra, thấy một cảnh như vậy trong mắt loe lên một chút hâm mộ, sau đó từ từ nở nụ cười.

Chân bước khe khẽ, cẩn thận đẩy xe đi qua phía trước của hai người, rất sợ làm đôi tình nhân nồng nàn kia giật mình.

Thế nhưng, Mộc Vân Phong bọn họ là ai chứ, mặc dù Tiểu Thiên bước đi rất nhẹ nhàng, nhưng lúc Tiểu Thiên vẫn đang nhẹ nhàng đi qua phía trước thì bọn họ đã lập tức mở mắt ra.

Nhìn thấy hai người đột nhiên mở mắt, Tiểu Thiên sợ hết hồn. Làm sao cô cũng không ngờ bản thân đã nhẹ tay nhẹ chân như vậy rồi, vậy mà hai người này lại tỉnh táo.

“Thật xin lỗi.” Tiểu Thiên ách ách nhìn hai người cười một tiếng, đứng ở trước mặt bọn họ.

Phụng Như Ảnh liếc thấy đồ trong xe đẩy của Tiểu Thiên, biết là cô đi tiêm cho Hồng Buru, ngay sau đó khoát tay nói: “Không có gì đâu, chúng tôi cũng vừa tỉnh lại thôi.”

“Đi thôi, chúng ta cũng đi xem anh ta tỉnh chưa đi!” Mộc Vân Phong nhìn Tiểu Thiên cười một tiếng, đứng dậy theo Phụng Như Ảnh và Tiểu Thiên vào phòng bệnh.

Trong phòng Hồng Buru còn chưa tỉnh lại, rất yên tĩnh. Chỉ nghe được tiếng rơi xuống từng giọt của bình chất lỏng, tí tách tí tách.

Mấy người rón rén vào phòng, đóng cửa phòng lại, Tiểu Thiên bước tới kiểm tra bình dung dịch đang treo ngược. Phụng Như Ảnh và Mộc Vân Phong

ngồi xuống một bên ghế sa lon.

Nhìn đáng vẻ cẩn thận tỉ mỉ của Tiểu Thiên, Mộc Vân Phong nghĩ đến thời gian lúc trước cô ấy từng chăm sóc cho mình, nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Em làm sao vậy?” Cảm thấy cô gái bên cạnh đang vui vẻ, Phụng Như Ảnh quay đầu sang hỏi.

“Không có gì.” Ngay sau đó Mộc Vân Phong cười một tiếng, tựa người vào người Phụng Như Ảnh nói: “Em lại chớp mắt một lúc đây, mệt mỏi quá.”

Vừa nhắm mắt lại, lập tức ngủ thật say. Có Phụng Như Ảnh ở bên cạnh, Mộc Vân Phong thật sự an tâm mà ngủ, thật bình tĩnh.

Phụng Như Ảnh nhìn Mộc Vân Phong tựa vào người mình, nhìn đáng vẻ của cô nói ngủ liền ngủ mất, trên mặt lộ ra một nụ cười hạnh phúc.

Cứ như vậy Phụng Như Ảnh lẳng lặng nhìn Mộc Vân Phong, nhìn thật lâu thật lâu, thậm chí ngay cả Tiểu Thiên rời đi rồi mà anh cũng không biết. Cho đến lúc chân trời hé sáng, mãi đến khi cảm giác có một ánh mắt sáng quắc chiếu lên trên người của bọn họ.

Chợt quay đầu lại nhìn về nơi ánh mắt truyền đến, không ngờ Hồng Bưu lại tỉnh. Phụng Như Ảnh nhìn Hồng Bưu cười cười, sau đó vẫn liếc mắt nhìn Mộc Vân Phong đang tựa vào người anh mà ngủ say sưa như trước với vẻ mặt dịu dàng.

Xa xa trên giường bệnh, Hồng Bưu nhìn thấy hình ảnh hai người cùng tựa vào nhau thật đẹp đẽ, trong mắt tối sầm lại, đau đớn từ trong lòng lại truyền đến, lại dời ánh mắt sang chỗ khác.

Hồng Bưu biết anh ta không nên có ý nghĩ khác đối với Mộc Vân Phong, nhưng mỗi một khoảnh khắc thấy cô, lại nhìn không được mà đau lòng.

Hồng Bưu đang suy nghĩ, nếu như anh không giết cha của cô, như vậy thì người ở bên cạnh cô có phải là anh hay không. Nhưng trên đời này không có nếu như, mà chỉ có sự thật, cho nên cả đời này anh nhất định phải vượt qua ý nghĩ đau đớn này, hoặc là trừ khi anh có thể tìm được một người có thể thay thế Mộc Vân Phong.

Thế nhưng làm sao có thể dễ dàng tìm được người như vậy được chứ, nếu như dễ dàng tìm được, anh cũng sẽ không cô đơn nhiều năm như vậy.

Đề nén cảm xúc trong tận đáy lòng mình, Hồng Bưu lại chuyển ánh mắt về phía Phụng Như Ảnh, phát hiện Mộc Vân Phong đã tỉnh lại, mà hai người còn đang đi về phía anh.

“Anh đã tỉnh lại rồi sao?” Về mặt Phụng Như Ảnh rạng rỡ, nhìn Hồng Bưu. Rốt cuộc anh cũng đã tỉnh lại, mình cũng có thể hoàn toàn yên tâm rồi, kể tiếp chỉ cần tĩnh dưỡng thật tốt, Phụng Như Ảnh tin tưởng không bao lâu nữa Hồng Bưu sẽ lại là một đại ca sinh khí dồi dào.

“Anh không sao, để cho các em lo lắng rồi.” Hồng Bưu nhìn hai người, nhìn thấy bọn họ thủy chung nắm tay nhau, trong mắt âm trầm không dứt, nhưng lại không thể không miễn cưỡng gượng cười.

“Không sao là tốt rồi, bọn tôi sẽ tìm người đến chăm sóc cho anh.” Mộc Vân Phong lạnh lùng nói, trong mắt chỉ có sự lạnh nhạt. Cô vẫn không thể thay đổi thái độ với Hồng Bưu, mặc dù tối hôm qua là anh ta đã cứu cô.

“Các em có chuyện phải làm thì đi mau đi, ý tá trong bệnh viện sẽ chăm sóc cho anh.” Hồng Bưu quan tâm cười, anh biết trong lòng Mộc Vân Phong vẫn luôn có một nút thắt với anh, dù anh làm thế nào cũng rất khó cởi bỏ được. Nhưng anh không trách cô, bởi vì anh có lỗi với cô trước.

“Nếu đã như vậy, thế thì bọn tôi đi trước đây.” Mộc Vân Phong nói xong, lập tức lôi kéo Phụng Như Ảnh rời đi.

“Tiểu Phong.” Phụng Như Ảnh đứng ở bên giường, bất động rất lâu vì không đồng ý với thái độ hiện tại của Mộc Vân Phong, nhưng lại không thể làm gì. Anh không có cách khuyên nhủ Mộc Vân Phong phải đối xử với Hồng Bưu giống như đối với anh, bởi vì anh hiểu rõ cái nút thắt này.

“Được rồi, anh ở lại đi, em đi xử lý một chút chuyện.” Mộc Vân Phong liếc mắt đã lập tức nhìn ra tâm tư của Phụng Như Ảnh, vì vậy buông tay anh ra, tự mình rời đi.

Cô biết lúc này Phụng Như Ảnh vẫn không yên lòng để Hồng Bưu ở lại đây một mình, anh lo lắng Hồng bang sẽ có người tới đối phó Hồng Bưu.

Nếu đã như vậy, cô cũng không phải là người không thấu tình đạt lý, có thái độ đó là đối với Hồng Bưu, còn với Phụng Như Ảnh cô hoàn toàn chung thủy đặt anh ở trong lòng, cô không muốn làm khó anh.

Mộc Vân Phong xuống lầu đi về phía bãi đậu xe, tay mới vừa đặt lên trên cửa xe, đột nhiên có một chiếc xe lao nhanh tới, thẳng gấp dừng ở trước mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Hắc Đạo: Anh Bạn Đừng Chọc Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.